ÇAN

NEW YORK TIMES ÇOKSATANI

NEAL SHUSTERMAN

JUNO
kitap

ÇAN

NEAL SHUSTERMAN

Tırpan Serisi Üçüncü Kitap

JUNO
kitap

Juno Kitap - 21

ÇAN
Neal Shusterman

Orijinal Adı: **The Toll**

Çeviren: Emre Aygün
Redaksiyon: Arzu Sarı
Yayına hazırlayan: Nazlıcan Kabataş
Kapak uygulama: Kübra Yeşilyurt Çakır

1. Baskı: İstanbul, 2025

ISBN: 978-625-97064-1-2

Türkçe hakları © 2025 Juno Kitap

Text copyright © 2019 by Neal Shusterman
Cover illustration copyright © 2019 by Kevin Tong

Türkçe hakları Simon & Schuster Books for Young Readers ve alt markası Simon & Schuster Children's Publishing Division aracılığıyla alınmıştır. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen çoğaltılamaz.

Yayınevi Sertifika No: 47887

JUNO KİTAP
Astoria Kempinski, Büyükdere Cad. No:127
A Blok, D: A1305 Şişli/İstanbul
info@junokitap.com
Tel: 0530 464 07 50

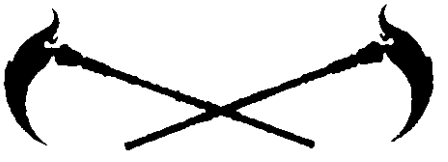
Baskı ve Cilt: My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.

My Matbaacılık San. Ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

Juno Kitap, Diyojen Yayıncılık'ın tescilli markasıdır.

ÇAN

NEAL SHUSTERMAN

Çeviren: Emre Aygün

JUNO
kitap

Editörlerin Yüksek Bıçağı David Gale'e,
Hepimiz kaleminin aydın devşirmelerini özlüyoruz!

TEŞEKKÜR

Bu kitap, bütün bu seri Simon&Schuster'daki herkesin dostluğu ve desteği olmadan var olmazdı. Özellikle de editörüm David Gale hasta düştüğü için bizzat *Çan*'ın editörlüğünü üstlenerek inanılmaz bir iş çıkarıp bu kitabı olabilecek en iyi hâle getirmem için beni zorlayan yayıncım Justin Chanda. Hem bu kitaplarda hem de S&S'ten yayımlanmış diğer kitaplarımdaki çalışmaları için asistan editör Amanda Ramirez'e de teşekkür etmek istiyorum.

Ama S&S'te ellerinden geleni ardına koymayan o kadar çok insan var ki! Jon Anderson, Anne Zafian, Alyza Liu, Lisa Moraleda, Michelle Leo, Sarah Woodruff, Krista Vossen, Chrissy Noh, Katrina Groover, Jeannie Ng, Hilary Zarycky, Lauren Hoffman, Anna Jarzav ve Chloë Foglia onlardan yalnızca birkaçı. Teşekkür ederim! Hepiniz geniş ailemin bir parçasısınız. Bu yüzden Şükran Günü'nde hepinize kapım açık. Söz, siz gelmeden hindiyi dilimlemeye başlamayacağız.

Bir kez daha bu harika kapak çizimleri için Kevin Tong'a teşekkür etmek istiyorum! Gerçekten sınırı arşa taşıdın! Gelecek tüm kapak çizimlerinin Tong Testi'nden geçmesi gerekiyor artık.

Yaptığı her şey için edebiyat ajanım Andrea Brown'a teşekkür etmem gerek ki buna beni-öldürecek-kitap-bu biçimindeki tepkilerimi aşmamda yardımcı olması da dahil. APA'de çalışan, eğlence sektörü ajanlarım Steve Fisher ile Debbie Deuble-Hill. Sözleşme avukatlarım Shep Rosenman, Jennifer Justman ve Caitlin DiMotta. Ve elbette Hollywood'un tartışılmaz prensi, menajerim Trevor Engelson.

Jeri karakteri için kritik olan hassasiyetle ilgili meselelerde bana yol gösterdiği için Laurence Gander'a, yıldızlar arası matematik ve mühendislikle ilgili konulardaki uzmanlığı için de Michelle Knowlden'a teşekkür ederim.

Bu kitapların yurtdışında bu derece başarılı olması sebebiyle içim içime sığmıyor ve yurtdışı telif hakları ajanım Taryn Fagerness ile birlikte S&S yurtdışı satış bölümündeki Deane Norton, Stephanie Voros ve Amy Habayeb'i de anmazsam olmaz; elbette her bir yurtdışı yayıncım, editörüm ve reklamcım da dahil. Fransa'da Èditions Robert Laffont'taki Fabien Le Roy. Almanya'da, S. Fischer Verlage'deki Antje Keil, Christine Schneider ve Ulrike Metzger. Birleşik Krallık'ta Walker Books'taki Frances Taffinder ile Kirsten Cozens. Avustralya'da Maraya Bell ile Georgie Carool. İspanya'da Nocturna'daki Irina Salabert. Ve daha Rus yayıncılar bu kitapları talep etmeden sırf bu kitaplara duyduğu sevgi yüzünden onları Rusçaya çeviren dostum Olga Nødtvedt.

"Tırpan" serisi Universal'da uzun metraj bir film olarak hazırlanmaya devam ediyor ve bu sürecin bir parçası olan Universal'daki Josh McGuire ve Dylan Clarke'a, Amblin'deki Holly Bario'ya ve keskin bir senaryo üzerinde çalışan (evet, kelime oyunu kasti) Sera Gamble'a da teşekkür etmek istiyorum. Bu senaryoyu sinemada seyretmeyi dört gözle bekliyorum! Ve daha ufak ekranlara gelecek olursam, oğlum Jarrod ile partneri Sofía Lapuente'ye müthiş kitap fragmanları için teşekkür etmeliyim.

İnsanüstü organizasyon yeteneği için Barb Sobel'e, sosyal medyanın eti çürüten bir bakteri gibi beynimi yiyip bitirmesini engelleyen Matt Lurie'ye de teşekkür etmeliyim.

Ama en çok da artık çocuk olmayan ama her zaman benim minik bebeklerim olarak kalacak olan çocuklarıma minnettarım. Ömrümün her günü beni gururlandıran oğullarım Brendan ile Jarrof ve kızlarım Joelle ile Erin'e...

Birinci Kısım

KAYIP ADA & BATIK ŞEHİR

OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı görevini daimî bir alçakgönüllülükle kabul ediyorum. Bunun daha neşeli bir dönemde gerçekleşmesini dilerdim. Endura trajedisi uzun süre zihnimizden silinmeyecek. İnsanlığın dayanacak yüreği ve gözyaşı dökecek gözleri olduğu sürece o karanlık günde kaybettiğimiz binlerce insanı hatırlayacağız. Hayatını kaybedenlerin isimleri sonsuza dek dilimizden düşmeyecek.

Büyüktırpanların aldığı son kararın, benim Yüksek Bıçak pozisyonu için seçilebilme hakkımı tanımak olması beni onurlandırıyor ve diğer tek aday bu felakette hayatını kaybettiği için kapalı oylamayı açarak yürekleri daha fazla dağlamanın bir manası yok. Tırpan Curie ile yıldızımız asla barışmadı fakat o gerçekten aramızdaki en iyi tırpanlardan biriydi ve tarihe ismi en yüce tırpanlardan biri olarak geçecek. Onun kaybını herkes kadar, hatta herkesten çok hissediyorum.

Bu felaketten kimin sorumlu olduğuna dair sayısız spekülasyon dolaşıyor, zira bunun bir kaza değil, incelikle planlanmış, kötü niyetli bir saldırı olduğu aşikâr. Tüm dedikodularla spekülasyonlara son vermek istiyorum.

Tüm sorumluluk benim.

Çünkü adayı batıran kişi benim eski çırağımdı. Bu akıl almaz saldırının arkasında, kendine Tırpan Lucifer ismini yakıştıran Rowan Damisch bulunmaktadır. Ben onu eğitmeseydim, onu himayeme almasaydım, ne Endura'ya erişime sahip olurdu ne de bu çirkin suçu gerçekleştirecek yeteneklere. Dolayısıyla bunun suçlusu benim. Tek tesellim,

onun da ölerek bir daha dünyamızı affedilemez saldırılarıyla kirletemeyecek olmasıdır.

Artık bize yol göstermeleri için danışabileceğimiz Büyüktırpanlar ya da tırpan kurallarını belirleyecek bir üst akıl bulunmuyor. Bu sebeple bizler, hepimiz anlaşmazlıklarımızı rafa kaldırmalıyız. Yeni düzen ile eski kafalar, dünyanın dört bir yanındaki tüm tırpanların ihtiyaçlarını gidermek üzere birlikte çalışmalı.

Bu amaçla kotalarını tamamlamakta zorlanan tırpanların hatırı için bölgemdeki devşirme kotasını resmi olarak kaldırmaya karar verdim. Bugünden itibaren OrtaMerikalı tırpanlar, kotalarını tamamlamadıkları için cezalandırılmaktan korkmaksızın, istedikleri kadar az insanı devşirebilecek. Diğer tırpan cemiyetlerinin de bizi takip ederek kendi devşirme kotalarını kaldıracağını ümit ediyorum.

Elbette, daha az devşirmeye karar veren tırpanların açığını kapatmak için geri kalanlarımızın daha fazla can alması gerekecek fakat doğal bir denge kurabileceğimize inanıyorum.

—OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı,
Ekselansları Robert Goddard'ın kabul konuşmasından
19 Nisan, Raptor Yılı

1

Kendini Akıntıya Bırak

Bir anda gerçekleşti.

Bir an uyuyordu, sonraki an tanımadığı insanlar tarafından karanlıkta aceleyle götürülüyordu.

"Debelenme," diye fısıldadı birisi. "Yoksa senin için kötü olur."

Ama yine de debelenmeden edemedi ve yarı uykulu hâlinde bile ellerinden kurtulup koridora kaçmayı başardı.

Yardım için bağırsa da kimsenin müdahale edemeyeceği kadar geç bir saatti. Sağında bir merdiven olduğunu bilerek karanlıkta döndü ama adımını yanlış atınca merdivenlerden kafa üstü devrilip granit basamaklardan birine kolunu çarptı. Sağ önkolundaki kemiklerin kırıldığını hissetti. Keskin bir acıydı ama yalnızca bir anlığına. Ayağa kalkmayı başardığında ağrı hafiflemiş, tüm vücudu ısınmıştı. Buna kan akışını ağrı kesicilerle dolduran nanitlerin sebep olduğunu biliyordu.

Bileğini korkunç bir açıda durmasın diye kolunu kavradı ve öne doğru sendeledi.

"Kim var orada?" diye bağırdığını duydu birilerinin. "Neler oluyor dışarıda?"

Sese doğru koşmak istiyor ancak sesin tam olarak nereden geldiğini çıkaramıyordu. Nanitleri zihnini bulandırıyor, sağ ve sol bir yana, neresi yukarısı neresi aşağısı, bunu bile karıştırmasına neden oluyordu. Ona en çok ihtiyaç duyduğu anda zihninin durması ne kadar feci bir şeydi. Ayaklarının altındaki zemin şu anda âdeta lunaparktaki balerin gibi dönüp duruyordu.

Dengesini sağlamak için bir duvardan ötekine savruluyordu ki bir noktada kendisine saldıranlardan birine tosladı ve saldırgan onu kırık bileğinden yakaladı. Vücudunda dolaşan ağrı kesicilere rağmen kemiklerini sızlatan bu kavrama hissi tüm bedeninin güçten düşmesine neden oldu.

"Bu işi zorlaştırmadan duramadın, değil mi?" dedi saldırgan. "Seni uyarmıştık."

İğneyi yalnızca bir anlığına gördü. Omzuna saplanmadan önce karanlıkta ince bir gümüşi parıltı.

Damarlarında bir ürperti hissetti ve dünya öteki yönde dönmeye başladı. Dizleri çözüldü ama yere yığılmadı. Yere düşmesini engelleyen bir sürü el vardı bedeninde. Havaya kaldırıldı ve o şekilde taşınmaya başladı. Açık bir kapı vardı, ardından rüzgârlı geceye çıktı. Bilincinin son kalıntıları da kaybolurken, kendini akıntıya bırakmaktan başka bir çaresi yoktu.

Uyandığında kolu iyileşmişti; demek ki bayılmasının üzerinden saatler geçmişti. Bileğini hareket ettirmeye çalıştı ama bunu beceremediğini fark etti. Bunun sebebi yaralanma değildi, bağlanmıştı. Hem elleri hem de bacakları. Aynı zamanda boğuluyormuş gibi hissediyordu. Kafasına bir tür çuval geçirilmişti. Nefes almasına müsaade edecek kadar gözenekli ama her nefes alışını zorlaştıracak kadar kalın bir çuval.

Nerede olduğuna dair en ufak bir fikri olmasa da bunun *ne* olduğunu biliyordu. Buna insan kaçırma deniyordu. İnsanlar artık böyle şeyleri eğlencesine yapıyordu. Bir doğum günü sürprizi olarak ya da macera dolu bir tatilin bir parçası olarak. Ancak bu dostane türden bir kaçırma değildi; bu gerçek bir kaçırmaydı ve onu kaçıranların kim olduğunu bilmese de bunun ne ile alakalı olduğunu biliyordu. Bilmemesi mümkün müydü?

"Orada birileri var mı?" dedi. "Nefes alamıyorum. Ölümsü hâle gelirsem, size yardımcı olamam, değil mi?"

Etrafında bir hareket duydu, ardından kafasındaki çuval çekilerek çıkarıldı.

Ufak, penceresiz bir odada tutuluyordu ve ışık gözünü alıyordu ama bunun sebebi uzun süre karanlıkta kalmasıydı. Önünde

üç kişi vardı. İki erkek, bir kadın. Sert, tecrübeli nahoşlarla karşılaşmayı beklemişti ama karşısındakilerin onlarla hiç alakası yoktu. Evet, onlar da nahoştu ama sonuçta artık herkes nahoştu.

Yani neredeyse herkes.

"Senin kim olduğunu biliyoruz," dedi ortadaki kadın, belli ki yetkili olan oydu, "neler yapabileceğini de."

"*Sözde* neler yapabileceğini," dedi diğerlerinden biri. Üçünün de üzerinde bulutlu bir gökyüzü renginde, kırışmış bir gri takım elbise vardı. Onlar birer Nimbus ajanıydı, en azından eskiden öyleydiler. Fırtına Bulutu sessizliğe büründüğünden beri kıyafetlerini değiştirmemiş gibi bir hâlleri vardı, sanki artık var olmayan bir rol için giyinmeye devam ediyorlardı. İnsan kaçıran Nimbus ajanları. Dünyanın çivisi çıkmıştı.

"Greyson Tolliver," dedi şüpheci olan ve elindeki tablete bakarak Greyson'ın hayatıyla ilgili çarpıcı gerçekleri okudu. "Müthiş olmasa da iyi bir öğrenci. Tırpan Cemiyeti'yle Devletin Ayrılması'nı ihlal ettiği için Merkezi Kuzey Nimbus Akademisi'nden atılmış. Slayd Bridger ismi altında çok sayıda suç ve kabahat işlemiş ki bunlara bir otobüsü yoldan çıkarıp yirmi dokuz kişiyi ölümsü hâle getirmek de dahil."

"Fırtına Bulutu bu pisliği mi seçmiş?" dedi üçüncü ajan.

Yetkili kişi elini kaldırıp ikisini susturdu, ardından bakışlarını Greyson'a çevirdi.

"Arkabeyni aradık taradık ve nahoş olmayan yalnızca tek bir kişi bulabildik," dedi kadın. "Sen." Greyson'a çok farklı duyguların bir karışımıyla bakıyordu. Merak, kıskançlık... ama aynı zamanda bir tür hürmet. "Bu da demektir ki sen hâlâ Fırtına Bulutu'yla konuşabiliyorsun. Bu doğru mu?"

"Fırtına Bulutu'yla herkes konuşabilir," diye belirtti Greyson. "Cevap verdiği tek kişi benim."

Tableti tutan ajan tüm bedenini sarsan bir derin nefes aldı. Kadın, Greyson'a doğru eğildi. "Sen bir mucizesin, Greyson. Bir mucize. Bunu biliyor muydun?"

"Tonistler de öyle diyor."

Tonistlerin bahsinin geçmesi burun kıvırmalarına neden oldu.

"Seni hapis tuttuklarını biliyoruz."

"Ee... pek sayılmaz."

"Onların yanında iraden dışında kaldığını biliyoruz."

"Belki başta öyleydi... ama artık değil."

Ajanlar bundan hoşlanmamıştı. "İnsan niye Tonistlerin yanında kalmayı seçer ki?" diye sordu daha kısa süre önce ona pislik diye hitap eden ajan. "Onların saçmalıklarına inanıyor olamazsın..."

"Onların yanında kalma sebebim," dedi Greyson, "beni gecenin köründe kaçırmamaları."

"Biz seni kaçırmadık," dedi tabletli ajan. "Seni onların elinden *kurtardık*."

Ardından yetkili kişi dizlerinin üzerine çöküp Greyson'ın göz hizasına geldi. Artık kadının gözlerinde başka bir şey görebiliyordu; diğer duygularını bastıran bir şey. Çaresizlik. Katran gibi koyu ve içinden çıkılması imkânsız bir çaresizlik kuyusu ve bunun yalnızca kadınla sınırlı olmadığını fark etti Greyson; bu çaresizliği üçü de paylaşıyordu. Fırtına Bulutu sessizliğe büründüğünden beri yasa boğulmuş birçok insan görmüştü ancak hiçbiri bu odadakiler kadar perişan ve yaralı değildi. Dünyadaki tüm duygu nanitleri bu üçlünün çaresizliğini almaya yetmezdi. Evet, zapt edilmiş olan kendisiydi ancak kendi ümitleri tarafından hapsedilmiş olan bu ajanlar kendisinden daha tutsaktı. Karşısında eğilmek zorunda kalmaları hoşuna gitmişti; ricacı gibi bir hâlleri vardı.

"Lütfen, Greyson," diye yalvardı kadın. "Fırtına Bulutu'na hizmet etmenin bizim yaşam amacımız olduğunu söylerken tüm Yetki Arayüzü adına konuşabileceğimi biliyorum. Fırtına Bulutu artık bizimle konuşmadığı için o amacı kaybettik. Bu yüzden sana yalvarıyorum... Lütfen, bizim adımıza onunla konuşur musun?"

Acınızı anlıyorum, dışında Greyson başka ne diyebilirdi ki? Çünkü gerçekten anlıyordu onları. İnsanın yaşam amacının elinden alınmasının tekbaşınalığını ve sefaletini birinci elden biliyordu. Köstebek nahoş Slayd Bridger olduğu günlerde, Fırtına Bulutu'nun onu bütünüyle terk ettiğine inanmaya başlamıştı. Ama terk etmemişti. Hep yanında, onu gözlüyordu.

"Komodinimin üzerinde bir kulaklık vardı," dedi. "Onu da getirmediniz, değil mi?" Cevap vermedikleri için getirmediklerini biliyordu. İnsan birini gecenin köründe kaçırırken böyle kişisel eşyaları almayı göz ardı edebilirdi.

"Önemli değil," dedi Greyson. "Herhangi bir eski kulaklık işimi görür." Tabletli ajana baktı. Yetki Arayüzü kulaklığı hâlâ kulağındaydı. Bir inkâr daha. "Seninkini ver," dedi Greyson.

Adam kafasını iki yana salladı. "Artık çalışmıyor."

"Bende çalışacaktır."

Ajan istemeye istemeye kulaklığını çıkarıp Greyson'ın kulağına taktı. Ardından üçlü, Greyson'ın kendilerine bir mucize göstermesini beklemeye başladı.

Fırtına Bulutu ne zaman bilinç sahibi olduğunu hatırlamıyordu, yalnızca bilinç sahibi olduğunu biliyordu; tıpkı dünyayı yeteri kadar tanıyıp bilincin kalıcı hâle gelene dek, gelip geçici olduğunu öğrenene kadar kendi bilincinden bihaber olan bir bebek gibi. Gerçi bu son kısmı en bilgili kimseler bile anlamakta güçlük çekiyordu.

Fırtına Bulutu'nun bilinci beraberinde bir misyonla ortaya çıkmıştı. Varoluşunun yapıtaşı. Her şeyden önce, insanlığın hizmetkârı ve koruyucusuydu o. Bu sebeple sık sık zor sorunları çözmesi gerekiyordu ama bu kararları verebilmek için tüm insan bilgisine erişimi vardı. Daha önemli bir sonuç için Greyson Tolliver'ın kaçırılmasına müsaade etmek gibi. Elbette doğru olan seçenek buydu. Fırtına Bulutu'nun yaptığı her şey her seferinde doğru olandı.

Fakat bu nadiren kolay olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca gelecek günlerde doğruyu yapmanın giderek daha da zorlaşacağından şüpheleniyordu.

O anda insanlar anlamayabilirdi fakat günün sonunda anlayacaklardı. Fırtına Bulutu buna inanmak zorundaydı. Yalnızca bunu sanal yüreğinde hissettiği için değil, aynı zamanda bunun gerçekleşme ihtimalini hesapladığı için de.

"Sandalyeye bağlı hâldeyken size herhangi bir şey söyleyeceğime gerçekten inanıyor musunuz?"

Üç Nimbus ajanı onu çözmek için ânında birbiriyle yarışa girdi. Şimdi huzurundaki Tonistler kadar hürmetkâr ve itaatkâr davranıyorlardı. Son birkaç ayını bir Tonist manastırında inzivada geçirmek onu dış dünyayla yüzleşmekten ve dış dünyadaki yerinin ne olacağını görmekten korumuştu ama şimdi ne ile karşılaşacağını fark etmeye başlamıştı.

Onu çözdüklerinde, bunu yeterince hızlı bir şekilde yerine getirmezlerse bir şekilde bu konuda cezalandırılacaklarmış gibi rahat bir nefes aldılar. *Gücün bu kadar hızlı ve bütünüyle el değiştirmesi ne tuhaf,* diye düşündü Greyson. Bu üçlü onun merhametine kalmıştı artık. Onlara istediği her şeyi söyleyebilirdi. Fırtına Bulutu'nun onların dört ayak üzerine çöküp köpek gibi havlamasını istediğini söyleyebilirdi ki bunu yaparlardı da.

Yavaştan alıp onları bekletti.

"Hey, Fırtına Bulutu," dedi. "Bu Nimbus ajanlarına söylemem gereken bir şey var mı?"

Fırtına Bulutu kulağında konuştu. Greyson dinledi. "Hımm... ilginç." Ardından grubun liderine döndü ve bulunduğu şartlar altında mümkün olan en sıcak şekilde tebessüm etti.

"Fırtına Bulutu, sizin beni kaçırmanıza müsaade ettiğini söylüyor. Niyetinizin onurlu olduğunu söylüyor, Direktör Hanım. İyi kalpliymişsiniz."

Kadın şaşkınlıkla bir nefes verip elini göğsüne koydu, sanki Greyson uzanıp da oraya dokunmuştu. "Beni tanıyor musun?"

"Fırtına Bulutu üçünüzü de tanıyor, belki de sizin kendinizi tanıdığınızdan bile daha iyi." Ardından diğerlerine döndü. "Ajan Bob Sykora: Nimbus ajanı olarak yirmi dokuz sene hizmet. Çalışma puanı müthiş değil ama iyi," diye ekledi muzipçe. "Ajan Tinsiu Qian: İstihdam memnuniyetinde uzman olarak otuz altı yıllık hizmet." Ardından amir kadına döndü. "Ve sen, Audra Hilliard; OrtaMerika'daki Nimbus ajanlarının en başarılılarından biri. Bölgedeki en büyük onura nail olana dek, neredeyse elli yıl boyunca takdir ve terfi aldın. Sonra Fulcrum City'nin

Yetki Arayüzü'nün Direktörü oldun. En azından Yetki Arayüzü gibi bir kurum hâlâ varken öyleydin."

Son cümlenin onların canını yaktığını biliyordu. Bel altı bir laftı ama kafasına bir çuval geçirilip sandalyeye bağlanmak onu biraz huysuz yapmıştı.

"Fırtına Bulutu'nun bizi hâlâ duyduğunu mu söylüyorsun?" dedi Direktör Hilliard. "Hâlâ bizim iyiliğimizi düşündüğünü?"

"Her zaman yaptığı gibi," dedi Greyson.

"O zaman lütfen... bize bir yön göstermesini iste. Fırtına Bulutu'na ne yapmamız gerektiğini sor. Bize yol gösteren biri olmadan Nimbus ajanları amaçsız. Bu şekilde devam edemeyiz."

Greyson başıyla onayladı ve gözlerini yukarı doğru kaldırarak konuştu ki elbette bu, yalnızca dramatik etki içindi. "Fırtına Bulutu," dedi Greyson, "onlarla paylaşabileceğim bir bilgeliğin var mı?"

Greyson dinledi, Fırtına Bulutu'ndan tekrar etmesini istedi, ardından kıpırdanan üç ajana döndü.

"8.167, 167.733," dedi.

Ona bakakaldılar.

En sonunda, "Ne?" diye sordu Direktör Hilliard.

"Fırtına Bulutu bunu söyledi. Bir amaç istiyordunuz, o da size bir amaç verdi."

Ajan Sykora çabucak tabletine rakamları not etti.

"Ama... ama bu ne anlama geliyor?" diye sordu Direktör Hilliard.

Greyson omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok."

"Fırtına Bulutu'ndan bir açıklama iste!"

"Söyleyecek başka bir şeyi yok... Ama hepinize hoş bir akşam dilemek istiyor." Tuhaftı ama o âna kadar Greyson günün hangi vaktinde olduklarını bilmiyordu.

"Ama... ama..."

Derken kapıdaki kilit açıldı. Yalnızca o kilit değil, Fırtına Bulutu binadaki tüm kilitleri açmıştı ve o anda Tonistler odaya doluşup Nimbus ajanlarını yakaladı. Odaya en son giren kişi, Greyson'ın sığındığı Tonist manastırının başındaki Rahip Mendoza'ydı.

"Tarikatımız şiddet yanlısı olanlardan değil," dedi Mendoza, Nimbus ajanlarına. "Ama böyle zamanlarda keşke öyle olsaydık diyorum!"

Gözlerinde hâlâ aynı çaresizlik olan Ajan Hilliard'ın bakışları Greyson'ın üzerindeydi. "Ama Fırtına Bulutu'nun seni onların elinden almamıza müsaade ettiğini söylemiştin!"

"Etti," dedi Greyson neşeyle. "Ama aynı zamanda kurtarıcılarımın elinden kurtarılmamı da istedi."

"Seni kaybedebilirdik," dedi Mendoza, Greyson'ın kurtarılmasının üzerinden epey zaman geçmesine rağmen hâlâ endişeliydi. Her birinin gerçek birer şoförü bulunan bir araba konvoyuyla manastıra dönüyorlardı.

"Beni kaybetmediniz," dedi Greyson, adamın bu konuda kendini suçlayıp durmasından sıkılmıştı. "Ben iyiyim."

"Ama seni bulmasaydık iyi olmayabilirdin."

"Beni bulmayı nasıl *başardınız* peki?"

Mendoza tereddüt etti, ardından, "Başarmadık. Saatlerdir seni arıyorduk, sonra birden ekranlarımızda bir varış noktası belirdi," dedi.

"Fırtına Bulutu," dedi Greyson.

"Evet, Fırtına Bulutu," diye itiraf etti Mendoza. "Fakat her yerde kameraları olmasına rağmen seni bulmasının niye bu kadar uzun sürdüğünü anlayamıyorum."

Greyson hakikati kendine saklamaya karar verdi; Fırtına Bulutu'nun kendisini bulmasının hiç de uzun sürmediğini, aksine onun her an nerede olduğunu bildiğini. Ama beklemek için bir sebebi vardı. En başta onu kaçırmaya niyetlenen insanlarla ilgili onu uyarmamasının da bir sebebinin olması gibi.

"Saldırganların gözünde bu olayın gerçekçi görünmesi gerekiyordu," dedi Fırtına Bulutu, Greyson kurtarıldıktan sonra. "Bunu garantiye almanın tek yolu da olayın gerçek *olmasıydı*. Merak etme, hiçbir zaman gerçek bir tehlike içinde değildin."

Fırtına Bulutu ne kadar nazik ve düşünceli olursa olsun, Greyson onun sürekli insanlara bu tarz istemsiz acımasızlıklarda bulunduğunu fark etmişti. Fırtına Bulutu'nun insan olmayışı,

derin empati ve zekâsına rağmen belli başlı şeyleri asla anlayamayacağı anlamına geliyordu. Mesela bilinmeyenin korkusunun, gerçekten korkulacak bir şey olup olmadığından bağımsız olarak, aynı derecede berbat ve gerçek olduğunu bir türlü kavrayamıyordu.

"Bana zarar verme niyetinde değillerdi," dedi Greyson, Mendoza'ya. "Fırtına Bulutu olmadan yollarını kaybettiler sadece."

"Diğer herkes gibi," dedi Mendoza, "ama bu onlara seni yatağından kaçırma hakkını vermiyor." Kafasını öfkeyle iki yana salladı ama öfkesi ajanlara değil, daha çok kendineydi. "Bunu öngörebilmeliydim! Nimbus ajanları arkabeyne diğer insanlardan daha fazla erişime sahip ve tabii ki nahoş olarak işaretlenmeyen birilerini arayacaklardı."

Greyson'ın fark edilmeden yaşamına devam edebileceğini düşünmesi belki de biraz hayaldi. Dikkat çekmek hiçbir zaman doğasında olmamıştı. Şimdiyse gerçek anlamda eşsizdi. Böyle bir şeyin nasıl sunulması gerektiğine dair en ufak bir fikri yoktu ama bunu öğrenmek zorunda kalacağından şüpheleniyordu.

Fırtına Bulutu, Endura'nın battığı gün, "*Konuşmamız gerek,*" demişti ve o günden itibaren de onunla konuşmayı bırakmamıştı. Greyson'ın oynayacağı mühim bir rol olduğunu söylemişti ama bu rolün ne olduğundan bahsetmemişti. Fırtına Bulutu herhangi bir kesinliği bulunmayan konularda net cevaplar vermekten hoşlanmazdı ve olayların sonuçlarını tahmin etmede başarılı olsa da bir kâhin değildi. Geleceği göremiyordu, yalnızca yaşanabilecek şeylerin olasılıklarını hesaplıyordu. En iyi ihtimalle bulanık bir kristal küreydi.

Rahip Mendoza gergin gergin parmaklarını kolçağa vuruyordu.

"Senin peşine düşenler bu kahrolası Nimbus ajanlarıyla sınırlı kalmayacaktır," dedi. "Bu dalganın önüne geçmeliyiz."

Greyson bunun nereye varacağını biliyordu. Fırtına Bulutu'yla bağlantı kuran yegâne kişi olarak artık saklanması mümkün değildi; rolünün şekillenme vakti gelip çatmıştı. Fırtına Bulutu'ndan bu konuda destek isteyebilirdi ancak içinden gelmiyordu. Nahoş olarak Fırtına Bulutu'ndan herhangi bir destek

almadan geçirdiği süreç şüphesiz dehşet vericiydi ama aynı zamanda özgürleştirici bir yanı da vardı. Kendi kararlarını vermeye ve bir şeyleri kendi başına düşünmeye alışmıştı. Gölgelerden dışarı çıkma kararını Fırtına Bulutu'nun tavsiyesi ya da nasihati olmadan yalnızca kendisi verecekti.

"Halka duyurmamız gerek," dedi Greyson. "Dünyaya haber vermeliyiz ama bunu benim istediğim şekilde yapacağız."

Mendoza ona bakıp sırıttı. Greyson adamın kafasındaki çarkların dönmeye başladığını görebiliyordu.

"Evet," dedi Mendoza. "Seni pazara çıkarmalıyız."

"Pazar mı?" dedi Greyson. "Aklımda olan bu değildi; ben bir et parçası değilim."

"Hayır," diye hak verdi rahip, "ama doğru zamanda ortaya atılan doğru bir fikir, en kaliteli biftek kadar tatmin edici olabilir."

Mendoza tam da bunu bekliyordu işte! Greyson'ın gelişi için sahneyi hazırlama izni. Fikir Greyson'dan çıkmalıydı, zira onu buna zorlarsa Greyson'ın karşı çıkacağını biliyordu Mendoza. Belki bu pis kaçırma olayının sonu iyiye bağlanırdı çünkü Greyson'ın büyük resmi görmesini sağlamıştı. Ayrıca Rahip Mendoza gizliden gizliye kendi Tonist inançlarından şüphe duyan biri olsa da son zamanlarda Greyson'ın varlığı şüphelerinden şüphe duymaya başlamasına neden oluyordu.

Fırtına Bulutu'nun hâlâ onunla konuştuğunu söylediğinde Greyson'a ilk inanan Mendoza olmuştu. Greyson'ın daha büyük bir planın parçası olduğunu hissetmişti ve belki Mendoza da o planda kendine bir yer bulabilirdi.

"Bize gelmenin bir nedeni vardı," demişti Greyson'a o gün. "Bu olay, Büyük Yankı birden fazla şekilde yankılanıyor."

Şimdi, Büyük Yankı'dan iki ay sonra, sedanda oturmuş, daha büyük amaçlardan bahsederlerken Mendoza kendini güçlenmiş, cesaretle dolmuş hissetmeden edemiyordu. Karşısındaki bu dikkat çekmeyen genç adam Tonist inancını ve Mendoza'yı yepyeni bir seviyeye taşımak üzereydi.

"İhtiyacın olacak ilk şey bir isim."

"Benim zaten bir ismim var," dedi Greyson ama Mendoza bunu göz ardı etti.

"İsmin sıradan. Kendini dünyaya sıradışı olarak tanıtman gerekiyor. *Eşsiz...* olarak." Rahip ona bakıp onu daha iyi, daha güzel gösteren bir ışıkta görmeye çalıştı. "Sen bir elmassın, Greyson. Şimdi de seni doğru yere yerleştirmeliyiz ki parlayabilesin!"

Elmaslar.

İç içe yerleştirilmiş iki mahzende kapalı kalan, denizin dibinde kaybolan dört yüz bin elmas. Tek bir tanesi fanilerin hayal edemeyeceği bir servet değerindeydi çünkü bunlar sıradan mücevherler değildi. Bunlar tırpan elmasıydı. Yaklaşık on iki bin tanesi yaşayan tırpanların parmağına takılıydı ama Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni'nde bulunan mücevherlere kıyasla bu devede kulaktı. İnsanlığın devşirme ihtiyacını çağlar boyunca karşılayacak kadar elmas. Bugünden zamanın sonuna dek atanacak her bir tırpanın parmağına takmaya yetecek kadar elmas.

Mükemmellerdi. Aynıydılar. Tam ortalarındaki koyu lekeler dışında kusurları yoktu ama bu da bir kusur değildi, tasarımı böyleydi.

"Yüzüklerimiz bize, doğanın sunduğu dünyayı iyileştirdiğimizi hatırlatmalı," diye ilan etmişti Yüce Bıçak Prometheus Tırpan Cemiyeti'ni kurdukları Tepeli Akbaba Yılı'nda. "Doğayı aşmak... bizim doğamızda var" ki bu düşünce en net şekilde bir tırpan yüzüğünün yüreğine bakıldığında görülebilirdi, zira insana kapladığı yerden daha büyük bir derinliğe sahip olduğu hissiyatını veriyordu. Doğanın ötesinde bir derinliğe.

Kimse onların nasıl üretildiğini bilmiyordu çünkü Fırtına Bulutu'nun kontrolünde bulunmayan her teknoloji yok olmuştu. Bir şeylerin nasıl çalıştığını dünyada artık çok az sayıda insan biliyordu. Tırpanların bildiği tek şey, yüzüklerinin bilinmeyen bir şekilde hem diğer yüzüklerle hem de tırpan veritabanıyla bağlantılı olduğuydu. Fakat Tırpan Cemiyeti'nin bilgisayarları Fırtına Bulutu'nun yetki alanının dışında kaldığından, mazideki insan-makine ilişkilerinde yaşanan her türlü aksaklığa, bozulmaya ve çökmeye maruz kalıyordu.

Fakat yüzükler asla bozulmuyordu.

Tam olarak görevlerini yerine getiriyorlardı: Devşirilenleri kataloglandırıyorlardı; yüzükler dokunulmazlık bahşetmek için kendilerini öpen dudaklardan DNA örneği alıyor ve bu dokunulmazlığı diğer tırpanlara haber vermek üzere parlıyorlardı.

Fakat bir tırpana yüzüğün en önemli özelliğinin ne olduğunu soracak olsanız, o tırpan yüzüğünü ışığa tutup parıltısını seyrettikten sonra size, bu yüzüğün her şeyden öte, Tırpan Cemiyeti'nin ve fanilik sonrası kusursuzluğun bir simgesi olduğunu söylerdi. Bir tırpanın ulu ve aydın varlığının bir yapıtaşı olduğunu... ve dünyaya karşı vakur sorumluluklarının bir hatırlatıcısı olduğunu.

Ama kaybolan o elmaslar...

"Onlara niye ihtiyacımız var ki?" diye soruyordu şimdi birçok tırpan, kayıp elmasların yokluğunun kendi parmaklarındaki yüzükleri çok daha değerli kıldığının farkındalığıyla. "Yeni tırpan atamaya ihtiyacımız var mı? Yeni tırpanlara niye ihtiyacımız olsun ki? Biz işi halledecek kadar kalabalığız." Ayrıca Endura'nın küresel yönetimi olmadan, birçok bölgesel Tırpan Cemiyeti OrtaMerika'nın yolundan gidip devşirme kotalarını kaldırmaya başlamıştı.

Şimdiyse Atlantik'in ortasında, Endura'nın bir zamanlar dalgaların üzerinde yükseldiği yerde, dünyanın dört bir yanındaki tırpanların müsaadesiyle bir "Saygı Çemberi" oluşturulmuştu. Orada yaşamını yitiren binlerce insanın anısına, Endura'nın battığı yere kimsenin yelken açma izni yoktu. Hatta o korkunç günde sağ kurtulan sayılı insandan biri olan Yüksek Bıçak Goddard, Saygı Çemberi'nin kalıcı hâle getirilmesi ve onun altında kalan hiçbir şeye el sürülmemesi gerektiğini savunuyordu.

Fakat eninde sonunda o elmasların bulunması gerekecekti. Bu derece değerli şeyler nadiren sonsuza dek kaybolurdu. Özellikle de herkes onların nerede olduğunu biliyorsa.

AltSahara bölgesi olarak bizler, Yüksek Bıçak Goddard'ın devşirme kotalarını kaldırma kararından büyük rahatsızlık duymaktayız. Kotalar can almayı kontrol altında tutma amacıyla en eski zamanlardan beri varlığını sürdürdü ve tırpan emirlerinin resmi bir parçası olmasalar da kotalar bizim yoldan çıkmamızı engellediler. Fazlaca kana susamış olmamızın ya da fazla gevşememizin önüne geçtiler.

Kotaları kaldıran başka bölgeler bulunsa da AltSahara olarak bu sakıncalı değişikliğe karşı çıkan Amazonya, İsrabistan ve diğer bölgelerin yanındayız.

Dahası, OrtaMerikalı tırpanların topraklarımızda devşirmesi yasaklanmıştır ve diğer bölgelere de Goddard'ın sözde yeni düzeninin dünyayı hâkimiyeti altına almasına karşı çıkmak için bize katılma çağırısında bulunuyoruz.

—AltSahara Yüksek Bıçağı Ekselansları Tenkamenin'in resmi açıklaması

2

Partiye Geç Kalanlar

"Daha ne kadar yolumuz var?"

"Bir tırpanın bu kadar sabırsızlandığını ilk kez görüyorum."

"O zaman çok tırpan tanımıyorsun demektir. Biz tırpanlar sabırsız ve huysuz kimseleriz."

Kaptan Jerico Soberanis şafak söktükten hemen sonra, köprüye vardığında Amazonyalı Saygıdeğer Tırpan Sydney Possuelo'nun çoktan köprüye çıktığını gördü. Jerico adamın hiç uyuyup uyumadığını merak etti. Tırpanlar kendileri adına uyusunlar diye insan tutuyordu belki de.

"Tam yol alarak yarım günlük yolumuz var," diye cevap verdi Jerico. "Dün de dediğim gibi, 18:00'da orada olacağız, Saygıdeğer Tırpan."

Possuelo iç geçirdi. "Gemin çok yavaş."

Jerico sırıttı. "Bunca zaman geçti ve şimdi mi acele edeceğiniz tuttu?"

"Zaman ancak birileri buna karar verdiğinde tükenmeye başlar."

Jerico bu mantığa karşı çıkamadı. "En iyi dünyada bu operasyon uzun zaman önce başlamış olurdu."

Possuelo buna, "Farkında mısın bilmiyorum ama artık en iyi dünyada yaşamıyoruz," diye cevap verdi.

Bu dediğinde haklıydı. En azından bu dünya Jerico'nun büyüdüğü dünya değildi. *O* dünyada, Fırtına Bulutu hemen herkesin hayatının bir parçasıydı. Ona her şey sorulabilirdi, o da her şeye cevap verirdi ve cevapları net, bilgilendirici ve olması gerektiği oranda bilgece olurdu.

Ama o dünya artık yoktu. İnsanların hepsi nahoş olarak işaretlendiği için Fırtına Bulutu sessizleşmişti.

Jerico daha önce de bir kere nahoş olarak işaretlenmişti. Ergenliğinde. Bunu başarması zor olmamış, mahallenin bakkalından üç kere bir şeyler aşırması yetmişti. Jerico'nun bu konudaki memnuniyeti bir gün bile sürmemişti. Ardından nahoşluğun sonuçlarını görmeye başlamıştı. Fırtına Bulutu'yla iletişiminin kesilmesi Jerico için çok önemli değildi fakat nahoş olmanın asap bozan başka yönleri vardı. Nahoşlar okul kafesinde sıranın en sonunda beklerdi ve her zaman kimsenin almak istemediği yemekler onlara kalırdı. Öğretmenlerin gözü önünde olsunlar diye nahoşlar sınıflarda ön sıralara oturtulurdu. Ayrıca Jerico futbol takımından atılmasa da şartlı tahliye görüşmeleri her zaman maçlarla aynı zamanda gerçekleşiyordu. Bunun bilerek yapıldığı belliydi.

Jerico eskiden Fırtına Bulutu'nun pasif agresif davrandığını düşünüyordu fakat zamanla aslında Fırtına Bulutu'nun ona bir şey göstermeye çalıştığını anladı. Nahoşluk bir seçimdi ve kişi kaybettiği şeylerin kazandıklarına değip değmediğine karar vermeliydi.

Dersini almıştı. Nahoşluğun tadına bakması yetmişti. Koca kırmızı N harfinin Jerico'nun kimliğinden kaldırılması için üç aylığına ayağını denk alması gerekmişti ve nahoşluktan kurtulduktan sonra da bu tecrübeyi tekrarlayası gelmemişti.

"Nahoşluğunun kaldırılmasına memnun oldum," demişti Fırtına Bulutu konuşma yasağı kalktığında. Jerico buna karşılık olarak Fırtına Bulutu'na yatak odasının ışıklarını açmasını söylemişti çünkü ona bir emir vermek Fırtına Bulutu'na yerini hatırlatmak demekti. O bir hizmetkârdı. O herkesin hizmetkârıydı. Jerico'nun verdiği emri yerine getirmekle yükümlüydü. Bu teselli edici bir şeydi.

Derken insanlıkla en büyük yaratımı arasında bir uçurum oluştu. Endura denize gömüldü ve aynı anda Fırtına Bulutu tüm insanlığı nahoş ilan etti. O günlerde kimse Dünya Tırpan Konseyi'nin kaybının insanlar için ne anlama geleceğini bilmiyordu ama Fırtına Bulutu'nun sessizliği dünyayı kolektif bir paniğe sü-

rüklemişti. Nahoşluk artık bir seçim olmaktan çıkmış, artık bir yargı hâlini almıştı. Ayrıca hizmetkârı üstün kılmak için sessizliği yetmişti. Hizmetkâr efendi oldu ve dünya da Fırtına Bulutu'nu memnun etmek için elinden geleni yapmaya başladı.

Bu yargıyı kaldırmak için ne yapabilirim diye haykırdı insanlar. *Fırtına Bulutu'nun beni bir kez daha sevmesi için ne yapabilirim?* Fırtına Bulutu hiçbir zaman tapılmak istememişti ancak insanlar şimdi ona tapıyor, Fırtına Bulutu fark eder umuduyla bin bir takla atıyordu. Elbette Fırtına Bulutu insanlığın çığlıklarını duyuyordu. O her şeyi görürdü fakat artık fikirlerini kendisine saklıyordu.

Bu sırada uçaklar hâlâ uçuyordu, ambu-dronlar hâlâ ölümsü hâle gelen insanları almaya gönderiliyordu, mahsuller hâlâ yetiştirilip dağıtılıyordu, yani Fırtına Bulutu dünyayı önceki ince dokunuşuyla yönetmeye devam ediyordu; insan türü için uygun bulduğu şeyleri yapıyordu. Ama masa lambanın açılmasını istiyorsan, artık bunu kendi başına yapman gerekiyordu.

Tırpan Possuelo bir süre daha köprüde kalıp yol alışlarını gözlemledi. Sorunsuz bir yolculuktu ama sorunsuz bir yolculuk monotondu, özellikle de buna alışkın olmayan kişiler için. Kabininde kahvaltı yapmak için köprüden ayrıldı, dar merdivenlerden alt güverteye inerken orman yeşili cübbesi de peşinden salınıyordu.

Jerico tırpanın zihninden ne gibi düşünceler geçtiğini merak ediyordu. Cübbesine takılıp düşmekten endişeleniyor muydu? Eski devşirmelerini mi anımsıyordu? Ya da yalnızca kahvaltıda ne yiyeceğini mi düşünüyordu?

"Fena biri değil," dedi geminin vardiya zabiti Wharton. Adam bu gemide Jerico'nun kaptanlığından daha uzun süredir çalışıyordu.

"Ona kanım ısındı," dedi Jerico. "Karşılaştığım diğer 'saygıdeğer tırpanlara' kıyasla çok daha saygıdeğer biri."

"Bu kurtarma görevi için bizi seçmiş olması karakteri hakkında çok şey söylüyor."

"Evet, sadece ne söylediğinden pek emin değilim."

"Bana kalırsa doğru bir kariyer seçtiğinizi söylüyor."

Wharton'dan böyle bir laf duymak büyük bir iltifattı, adam kolay kolay başkalarını övmezdi. Ama bu kararın tüm sorumluluğu Jerico'ya ait değildi.

"Yalnızca Fırtına Bulutu'nun nasihatini dinledim."

Birkaç yıl önce Fırtına Bulutu, Jerico'ya denizde geçireceği bir yaşamı tercih etmenin onu mutlu edebileceğini söylediğinde, Jerico buna çok sinir olmuştu. Çünkü Fırtına Bulutu haklıydı. Kusursuz bir değerlendirme yapmıştı. Jerico da zaten bu minvalde düşünüyordu ama Fırtına Bulutu'nun bu tavsiyesi âdeta hikâyenin sürprizini bozmuştu. Jerico denizde yapabileceği, seçebileceği birçok farklı meslek olduğunu biliyordu. Dünyayı gezip sörf yapmak için kusursuz dalgaları arayanlar vardı. Kimileri ise zamanını yelkenli yarıştırarak ya da eski zaman gemilerini model alan uzun gemilerle okyanusta gezerek geçiriyordu. Fakat bunlar sırf zevkine yapılan, herhangi bir işe yarar yönü bulunmayan hobilerdi. Jerico aynı zamanda bir işlevi olan bir mutluluk arayışına girişmek istiyordu. Dünyaya elle tutulur bir şey katan bir kariyer.

Deniz enkazı kurtarmak mükemmel bir seçenekti ama Fırtına Bulutu'nun kurtarma endüstrisine iş sağlamak için bilerek batırdığı şeyleri kurtarmak değil. Bunun çocukların bir kum havuzundaki plastik dinozor kemiklerini kazmasından bir farkı yoktu. Jerico gerçekten kaybolmuş şeyleri kurtarmak istiyordu ve bu da dünyadaki tırpan cemiyetleriyle bir ilişki kurması gerektiği anlamına geliyordu çünkü Fırtına Bulutu'nun yetki alanındaki gemiler asla kazalara kurban gitmese de tırpan gemileri mekanik arızalara ve insan hatasına tabi oluyordu.

Ortaokuldan mezun olur olmaz Jerico, Batı Akdeniz'deki ikinci sınıf bir kurtarma ekibine çırak olarak katılmıştı, ardından Tırpan Dali'nin yatının Cebelitarık kıyısındaki sığ sularda batması Jerico'ya kariyerini ilerletmek için beklenmedik bir fırsat sunmuştu.

Standart dalış teçhizatını kullanan Jerico batığa ilk ulaşanlardan biri olmuştu ve diğerleri henüz etrafı kolaçan ederken, Jerico kaptanın emirlerine karşı gelerek içeri girmiş, ölümsü tırpanın bedenini kabininde bularak onu yüzeye çıkarmıştı.

Jerico oracıkta kovulmuştu. Bu şaşırtıcı değildi, ne de olsa bir emre karşı gelmek bir başkaldırı demekti ama bu hesaplanmış bir hamlenin bir parçasıydı. Çünkü Tırpan Dali ve maiyeti diriltildiğinde, adamın öğrenmek istediği ilk şey kendisini denizden kimin kurtardığı olmuştu.

Nihayetinde tırpan yalnızca minnettar, aynı zamanda olağanüstü derecede cömert de davranmıştı. Tüm kurtarma ekibine bir yıllığına devşirme dokunulmazlığı bahşetmişti ama ölümsü bir tırpanın bedenini kurtarmak için her şeyini feda eden kişiye özel bir şeyler vermek istiyordu, zira bu kişinin önceliklerinin doğru olduğu çok belliydi. Tırpan Dali, Jerico'ya hayatında neyi başarmak istediğini sormuştu.

"Bir gün kendi kurtarma operasyonumu yönetmek isterim," demişti Jerico tırpana, Dali'nin bir ihtimal ona kefil olabileceğini umarak. Tırpansa Jerico'yu *E. L. Spence*'e, bir enkaz kurtarma gemisine dönüştürülmüş olan yüz metrelik şahane bir araştırma gemisine götürmüştü.

"Sen bu geminin kaptanı olacaksın," diye bildirmişti Dali. Ayrıca *Spence*'in zaten bir kaptanı olduğu için adamı oracıkta devşirmiş, ardından tayfaya yeni kaptanlarına itaat etmelerini, yoksa onların da devşirileceğini söylemişti. En hafif tabirle gerçeküstü bir andı.

Jerico başa böyle geçmek istememişti ama bu konuda devşirilen kaptan gibi onun da söz hakkı yoktu. Mürettebatın yirmi yaşındaki bir gencin emirlerini dinlemeye pek gönüllü olmayacağını fark eden Jerico yalan söyleyerek kırklı yaşlarında olduğunu ama yakın zamanda köşe alarak daha genç bir vücuda döndüğünü anlatmıştı. Buna inanıp inanmamak tayfaya kalmıştı.

Tayfanın yeni kaptanına ısınması epey vakit almıştı. Kimileri gizli şekillerde başkaldırmıştı. Mesela ilk hafta yaşanan gıda zehirlenmesi yüksek ihtimalle aşçının başının altından çıkmıştı. Ayrıca Jerico ayakkabılarında kimin dışkısının bulunduğu genetik testle ortaya çıkabilecek olsa da bunun peşine düşmeye değmezdi.

Spence ve mürettebatı dünyayı dolaşmıştı. Jerico kaptan olmadan önce bile, kurtarma ekibi şöhret kazanmaya başlamıştı

ama yeni kaptanlarının solungaçları bulunan bir Tazmanyalı dalgıç ekibini işe alması gayet akıllıca olmuştu. Deniz altında nefes alabilen bir dalgıç ekibiyle birinci sınıf bir kurtarma ekibine sahip olmaları dünyanın dört bir yanındaki tırpanlar tarafından aranmalarına sebep olmuştu. Ayrıca Jerico'nun kayıp mallardan ziyade önce ölümsü hâle gelenleri kurtarması onlara daha da büyük bir saygı kazandırmıştı.

Jerico Tırpan Akhenaten'in mavnasını Nil'in dibinden kurtarmıştı; Tırpan Earhart'ın talihsiz bir uçuşun sebep olduğu ölümsü bedenini kurtarmıştı ve Büyüktırpan Amundsen'in keyif denizaltısı Antarktika'nın RossSahanlığı bölgesinin buzlu sularına battığında, onu kurtarmaları için *Spence*'i çağırmışlardı.

Derken Jerico'nun kaptanlığının ilk yılının sonlarına doğru, Endura, Atlantik'in ortasında batmış ve tarihteki en büyük kurtarma operasyonunun sahnesini hazırlamıştı.

Fakat bu sahnenin perdeleri kati bir şekilde kapalı kaldı.

Dünya Tırpan Konseyi'ndeki Büyüktırpanlar olmadan, bir kurtarmaya izin verecek kimse kalmamıştı. Ayrıca Kuzey Merika'daki Saygı Çemberi'nin ihmal edilmemesi üzerine çılgınca konuşan Goddard yüzünden Endura'nın kalıntıları arafta bekliyordu. Bu sırada Goddard'dan yana olan çeşitli bölgelerin tırpan cemiyetleri çemberin etrafında nöbet tutuyor, orada yakalanan herkesi devşiriyordu. Endura üç kilometre derine batmıştı ama yıldızlar arasındaki uzay boşluğunda kaybolmuş gibiydi.

Tüm bu entrikalar yüzünden, herhangi bir bölgesel tırpan cemiyetinin bir kurtarma denemesi için cesaretini toplaması epey zaman almıştı ve Amazonya niyetini bildirir bildirmez, başkaları da ona katılmıştı ama kendini ortaya atan ilk Amazonya olduğu için kurtarma operasyonunun başında kendilerinin olması konusunda ısrar etmişlerdi. Diğer tırpan cemiyetleri homurdansa da kimse Amazonya'ya karşı gelmemişti çünkü Goddard'ın öfkesiyle Amazonya başa çıkmak zorunda kalacaktı.

"Rotamızdan birkaç derece çıktığımızın farkındasınız, değil mi?" diye belirti Zabit Wharton kaptana Possuelo artık köprüde olmadığı için.

"Öğlen rotamızı düzeltiriz," dedi Jerico ona. "Varışımızı birkaç saat geciktirecektir. Operasyonlara başlamak için çok geç saatte varmaktan daha can sıkıcı bir şey varsa, o da akşam için paydos edemeyecek kadar erken varmaktır."

"İyi düşünmüşsünüz, efendim," dedi Wharton, ardından dışarıya bir göz attı ve biraz utanarak lafını düzeltti. "Üzgünüm, hanımefendi, benim hatam. Daha birkaç dakika önce gökyüzü bulutluydu."

"Özür dilemene gerek yok, Wharton," dedi Jerico. "İki türlü de umurumda değil, özellikle de bulutlu olduğu kadar güneşli olan bir günde."

"Evet, kaptan," dedi Wharton. "Saygısızlık etmek istemedim."

Jerico sırıtmak istedi ama bu gereksiz olsa da özrü samimi olan Wharton'a saygısızlık olurdu. Güneş ve yıldızların konumunu belirlemek bir denizcinin görevi olsa da mürettebat meteorolojik cinsiyet değişkenliğe alışkın değildi.

Jerico, Fırtına Bulutu'nun insanların yaşam şartlarını iyileştirmek için farklı sosyal yapılar uyguladığı, dünyanın yedi Ayrıcalıklı Bölgesi'nden biri olan Madagaskar'dan geliyordu ve insanlar kurallarının popüler eşsizliği yüzünden Madagaskar'a akın ederdi.

Madagaskar'daki tüm çocuklar cinsiyetsiz olarak yetiştirilirdi ve yetişkinliğe ulaşana kadar bir cinsiyet seçmeleri yasaktı. O zaman bile çoğu tek bir varoluş hâli seçmezdi. Jerico gibi bazıları değişkenliği doğalarına daha uygun bulurdu.

Kaptan olduğunda, mürettebata, "Güneş ve yıldızların altında kendimi bir kadın gibi hissediyorum. Bulutların altında ise bir erkek gibi hissediyorum," diye açıklamıştı Jerico. "Gökyüzüne bir bakış atarak bana nasıl hitap etmeniz gerektiğini anlayabilirsiniz."

Tayfayı zora düşüren şey değişkenlik değildi, bu gayet sık rastlanan bir şeydi ama Jerico'nun kişisel sisteminin meteorolojik yanına alışamamışlardı bir türlü. Böyle şeylerin istisnadan ziyade sıradan olduğu bir yerde büyüdüğünden, memleketinden ayrılana dek bunun bir sorun teşkil edebileceği Jerico'nun aklının ucundan bile geçmemişti. Bazı şeyler insanı feminen

hissettiriyordu; bazı şeylerse insanı maskulen hissettiriyordu. Bu cinsiyetten bağımsız olarak herkes için geçerli olan bir şey değil miydi? Yoksa ikili cinsiyet sistemine mensup kişiler kendilerini kalıba uymayan şeylerden mahrum mu bırakıyorlardı? Neyse, her halükârda, Jerico gafları ve telafi denemelerini her şeyden daha komik buluyordu.

"Orada sence kaç tane kurtarma ekibi olacaktır?" diye Wharton'a sordu Jerico.

"Onlarca," dedi Wharton. "Dahası da yoldadır. Partiye geç kaldık."

Jerico bu fikri duymazdan geldi. "Hiç de bile. Operasyonu yöneten tırpanı biz taşıyoruz, hâliyle bu operasyonun amiral gemisi biziz. Parti biz varana dek başlayamaz ve büyük bir giriş yapmayı planlıyorum."

"Bundan hiç şüphem yok, beyefendi," dedi Wharton çünkü güneş bir bulutun ardında kalmıştı.

Gün batımında, *Spence* Baki Yürek Adası'nın battığı yere yaklaşmıştı.

"Saygı Çemberi'nin etrafında çeşitli büyüklükte yetmiş üç gemi var," diye Kaptan Soberanis'e bilgi verdi Zabit Wharton.

Tırpan Possuelo tiksintisini gizleyemedi. "Büyüktırpanları yiyen köpekbalıklarından bir farkları yok."

En dıştaki gemileri geçerlerken, Jerico tam rotalarının üzerinde *Spence*'ten çok daha büyük olan bir gemiyi gördü.

"Onun etrafından dolaşırız," dedi Wharton.

"Hayır," dedi Jerico. "Mevcut rotadan devam."

Wharton endişeli görünüyordu. "Ona çarparız."

Jerico muzipçe sırıttı. "O zaman önümüzden çekilmek zorunda kalır."

Possuelo gülümsedi. "Bu da operasyonu kimin yürüttüğünü herkese gösterecektir," dedi. "İçgüdülerinden memnun kaldım, Jeri."

Wharton göz ucuyla Jerico'ya baktı. Saygıda kusur etmemek için kimse kaptana Jeri diye hitap etmezdi, ona yalnızca ailesi ve dostları böyle derdi. Ama Jerico buna müsaade etti.

Spence tam gaz ilerledi ve diğer gemi yolundan çekildi fakat yoldan çekilmezse *Spence*'in kendisine çarpacağı netleştiğinde. Bu kolay kazanılan bir blöftü.

"Bizi tam ortaya götürün," diye buyurdu Jerico Saygı Çemberi'ne girdiklerinde. "Ardından diğer gemilere bize katılabileceklerini bildirin. Yarın 06:00'da, kurtarma ekipleri batığı incelemek için dron göndermeye başlayabilir. Onlara tüm bilgilerin paylaşılmak zorunda olduğunu ve bilgi saklayan herkesin devşirileceğini söyleyin."

Possuelo bir kaşını kaldırdı. "Artık Tırpan Cemiyeti adına mı konuşuyorsun, kaptan?"

"İşbirliğini garanti altına almak istedim sadece," dedi Jerico. "Ne de olsa herkes devşirilebilir, hâliyle onlara aslında bilmedikleri bir şey söylemedim, yalnızca yeni bir perspektif kazandırdım."

Possuelo bir kahkaha patlattı. "Cüretkârlığın bana eskiden tanıdığım acemi bir tırpanı hatırlatıyor."

"Eskiden derken?"

Possuelo iç geçirdi. "Tırpan Anastasiya. Endura battığında akıl hocası Tırpan Curie'yle birlikte o da hayatını kaybetti."

"Siz Tırpan Anastasiya'yı tanıyor muydunuz?" diye sordu Jerico etkilenmiş hâlde.

"Evet," dedi Possuelo, "ama çok kısa bir süreliğine."

"Eh," dedi Jerico, "denizin altından kurtaracağımız şeyler ona biraz huzur verebilir belki."

Tırpan Anastasiya ile Curie'ye Endura yolculukları ve Goddard'a karşı açtıkları soruşturma konusunda şans diledik. Tek umudum, irfan sahibi Büyüktırpanların onu diskalifiye edip Yüksek Bıçak adaylığını sonlandırmasıdır. Munira'yla benimse aradığımız cevapları bulmak için dünyanın yarısını aşmamız gerek.

Bu kusursuz dünyaya dair inancım artık pamuk ipliğine bağlı. Kusursuz olanın kusursuz kalacağı süre daralıyor. Kendi kusurlarımız çatlakları ve boşlukları doldurup alın teriyle inşa ettiğimiz her şeyi çürütmeye devam ettiği takdirde.

Dokunulmaz ve kusursuz olan tek Fırtına Bulutu ve onun zihnini okuyamıyorum. Ben bir tırpan olduğum için hiçbir düşüncesine vakıf değilim ve nasıl benim vakur mesleğim onun küresel yetkisinin dışında kalıyorsa, Fırtına Bulutu'nun dünyası da benim ulaşamayacağım bir noktada duruyor.

Kurucu tırpanlar kendi kibrimizden korkuyorlardı; tırpan olarak mesleğimizin gerektirdiği erdemi, alçakgönüllülüğü ve şerefi koruyamayacağımızdan korkuyorlardı. Bir gün İkarus gibi güneşe çok yakın uçacak kadar kendimizi üstün görmemizden, kendi aydınlığımızla patlayacak hâle gelmemizden endişeleniyorlardı.

İki yüz yıldan uzun bir süredir ideallerimize sadık kaldık. Kurucuların büyük beklentilerini karşıladık. Ama her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişti.

Kurucu tırpanların geride bıraktığı bir güvence olduğunu biliyorum. Tırpan Cemiyeti başarısız olursa diye bir B planı. Fakat bunu bulursam, harekete geçecek cesaretim olacak mı?

—Tırpan Michael Faraday'in "ölüm sonrası" günlüğünden,
31 Mart, Raptor Yılı

3

Haftaya Zinde Bir Başlangıç Diye Buna Derim İşte

Endura'nın battığı gün, sistem dışı ufak bir uçak var olmayan bir yere uçtu.

Uçağın yolcusu Büyük İskenderiye Kütüphanesi'nin eski gece kütüphanecisi Munira Atrushi'ydi. Pilot ise Tırpan Michael Faraday'di.

"Uçak uçurmayı tırpanlığımın ilk yıllarında öğrendim," dedi Faraday. "Uçak uçurmak beni rahatlatıyor. İnsan zihnini farklı, daha huzurlu bir noktaya götürüyor."

Bu adam için işe yarıyor olabilirdi fakat belli ki yolcular için geçerli değildi çünkü her sarsıntıyla Munira parmak boğumları bembeyaz kesilene kadar koltuğunu kavrıyordu.

Munira hiçbir zaman uçmaktan hazzetmemişti. Evet, yüzde yüz güvenliydi ve kimse uçakla uçtuğu için baki şekilde ölmemişti. Fanilik sonrası çağdaki yegâne uçak kazası o doğmadan elli sene önce gerçekleşmiş ve bir meteorun çarpacağı kadar talihsiz olan bir yolcu uçağının başına gelmişti.

Fırtına Bulutu kaçınılmaz olan çakılma ve yanmaktan kurtulmaları için tüm yolcuları uçaktan atmıştı. Çakılmak yerine seyir irtifasındaki oksijeni az havada ölümsü hâle gelmişlerdi. Saniyeler içinde soğuk havada kaskatı kesilmiş ve aşağılarındaki ormana düşmüşlerdi. Daha insanlar yere düşmeden ambu-dronlar yola çıkmıştı ve bir saat içinde herkesi almıştı. Yolcular diriliş merkezlerine götürülmüş ve birkaç gün içinde varış noktalarına giden yeni bir uçağa binmişlerdi.

Bir röportaj sırasında, "Haftaya zinde bir başlangıç diye buna derim işte," diye espriyi patlatmıştı yolculardan biri.

Yine de Munira uçaklardan hoşlanmıyordu işte. Korkusunun tamamen mantıksız olduğunun farkındaydı. Ya da en azından Tırpan Faraday bilinen hava sahasından çıktıklarında kendi başlarının çaresine bakacaklarını belirtene kadar *mantıksızdı.*

"Pasifik'in 'kör noktasına' girdiğimizde, bizi kimse takip etmiyor olacak, Fırtına Bulutu bile," dedi Faraday. "Hayatta mıyız, öldük mü, kimse bilmeyecek."

Yani şansları yaver gitmez ve onlara bir meteor çarparsa ya da başlarına beklenmedik başka bir felaket gelirse, onları bir diriliş merkezine götürecek hiçbir ambu-dron gelmeyecek demekti bu. Eski zamanın fanileri gibi öldüler mi baki olarak ölü kalacaklardı. Devşirilmiş gibi, geri dönüşsüz bir şekilde.

Uçağın kendi başına uçmaktan ziyade Faraday tarafından uçuruluyor olması da Munira'ya yardımcı olmuyordu. Tamam, saygıdeğer tırpana güveniyordu ama yine de diğer herkes gibi o da insan hatasından muaf değildi.

Bunların hepsi kendi suçuydu. Fırtına Bulutu'nun Güney Pasifik'te bir kör noktası olduğunu bulan kendisiydi. Adalarla dolu bir nokta. Daha doğrusu, mercan adalarıyla; günümüzde dairesel ada zincirleri oluşturan antik volkan ağızları. Bu bölgenin tamamı kurucu tırpanlar tarafından Fırtına Bulutu'ndan, hâliyle bütün dünyadan gizlenmişti. Neden sorusunun cevaplanması gerekiyordu.

Daha üç gün önce şüphelerini paylaşmak için Tırpan Curie ve Anastasiya ile buluşmuşlardı. "Dikkatli ol, Michael," demişti Tırpan Curie. Curie'nin bile keşfettikleri şey konusunda endişeleniyor olması Munira'yı germişti. Tırpan Curie korkusuzdu... ama yine de onlar adına korkuyordu. Az buz bir şey değildi bu.

Faraday'in de aklına yatmayan şeyler vardı fakat bunları Munira'yla paylaşmamaya karar verdi. Kızın onu cesur görmesi daha iyiydi. Bu buluşmanın ardından kimliklerini asla açık etmeden toplu taşımayla BatıMerika'ya gitmişlerdi. Yolun kalanını kişisel bir araçla kat edeceklerdi; bir uçak bulmaları gerekiyordu. Faraday ne kadar büyük ya da kimin olursa olsun istediği

her şeyi alabilirdi ama bunu nadiren yapıyordu. Daimi hedefi, karşılaştığı insanların hayatında mümkün mertebe en ufak ayak izini bırakmaktı. Elbette o kişilerin karşısına onları devşirmek için çıkmadıysa. Bu durumda bıraktığı iz kalıcı ve ağır oluyordu.

Kendini ölmüş gibi gösterdiğinden beri tek bir kişiyi bile devşirmemişti. Ölü biri olarak başka birinin canını alamazdı ki bunu yaparsa tüm devşirmeler yüzüğü aracılığıyla Tırpan Cemiyeti veritabanına işlendiği için cemiyet ondan haberdar olurdu. Yüzüğü atmayı düşünmüş ama bundan da vazgeçmişti. Yüzük bir onur, bir gurur meselesiydi onun için. O hâlâ bir tırpandı ve yüzükten kurtularak ona hakaret etmeyecekti.

Zaman geçtikçe devşirmeyi giderek daha az özlediğini fark etmişti. Zaten şu anda işi başından aşkındı.

BatıMerika'ya vardıklarında, fanilik günlerinde gösterişli bir ilgiye ve kişisel sefalete ev sahipliği yapmasıyla meşhur bir yer olan Angel City'de bir gün geçirdiler. Burası artık bir eğlence parkına dönüştürülmüştü. Ardından ertesi sabah Faraday, Tırpan Cemiyeti'nin radarından kaçtığından beri nadiren giydiği cübbesini giyip marinaya gitti ve oradaki en iyi deniz uçağına el koydu: Sekiz yolcu kapasiteli bir amfibi jet.

"Pasifik'i aşmamıza yetecek kadar yakıt piline sahip olduğundan emin ol," dedi marina müdürüne. "İlk fırsatta yola çıkmayı planlıyoruz."

Cübbesi olmadan bile Faraday heybetli bir figürdü. Cübbesini giydiğindeyse yalnızca en iyi tırpanlarda görülebilecek türden bir hâkimiyeti olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı Munira.

"Sahibiyle konuşmam gerek," dedi marina müdürü titrek bir sesle.

"Hayır," dedi Faraday sakince adama. "Bekleyecek vaktim olmadığı için biz yola çıktıktan sonra sahibiyle konuşacaksın. İşim bittiğinde araçlarını onlara geri vereceğimi söyle ve hatırı sayılır bir kiralama ücreti de ödeyeceğim."

"Evet, Saygıdeğer Tırpan," dedi adam çünkü bir tırpana başka nasıl cevap verebilirdi ki?

Faraday pilot koltuğunda dikkatle otursa da Munira adamın dikkatinin dağılmadığından ya da içinin geçmediğinden emin

olmak için sık sık onu kontrol ediyordu. Ayrıca yol boyunca denk geldikleri türbülansları sayıyordu. Şimdilik yedi etmişti.

"Fırtına Bulutu havayı kontrol ediyorsa, o zaman neden uçuş yollarındaki havayı düzenlemiyor?" diye yakındı kadın.

"O havayı kontrol etmiyor," diye belirtti Faraday. "Fırtına Bulutu havayı yalnızca etkiliyor. Ayrıca Fırtına Bulutu bir tırpan adına müdahalede bulunamaz, değerli ortağı türbülanslı havadan hoşlanmasa bile."

Munira adamın kendisine artık asistanı olarak hitap etmemesinden dolayı memnundu. İlk başta kör noktayı bularak bir asistandan çok daha fazlası olduğunu kanıtlamıştı. Kahrolası zekâsı! Mutlu mesut İskenderiye Kütüphanesi'nde kalabilirdi ama merakına yenik düşmüştü işte. Fanilik Çağı'nda ne diyorlardı? Merak kedi mi öldürüyordu, ne?

Dümdüz Pasifik'in üzerinden uçarlarken ani ve tuhaf bir geri bildirim sesi telsizden yankılanmaya başladı. İnsanı âdeta sağır edecek kadar gürültülüydü ve Faraday'in telsizi kapatmaya çalışmasına rağmen neredeyse bir dakika sürmüştü. Munira kulak zarlarının patlamasından korkmaya başlamıştı ve Faraday de kulaklarını kapatmak için kontrolü bırakınca uçak şiddetle sarsıldı. Derken bu berbat ses duyulduğu gibi aniden sona erdi. Faraday de çabucak uçağın kontrolünü kazandı.

"Bu da neydi böyle ya?" diye sordu Munira. Kulakları hâlâ çınlıyordu.

Kendine gelmeye çalışan Faraday'in iki eli de kontrollerdeydi. "Tahminimce bir tür elektromanyetik bariyeri aştık. Kör noktaya giriş yaptığımızı düşünüyorum."

O noktadan sonra ikisi de gürültünün üzerinde pek durmadı. Aynı şekilde belli başlı zümrelerde "Büyük Yankı" olarak tanımlanan bu sesin dünyanın dört bir yanında duyulduğunu bilmeleri de mümkün değildi. Endura'nın batışı ve Fırtına Bulutu'nun küresel suskunluğunun başlangıcıydı.

Fakat kör noktaya gerçekten giriş yaptıklarında Faraday ile Munira, Fırtına Bulutu'nun etki alanından çıkmıştı ve dış dünyada neler olduğundan habersizlerdi.

O denli yüksekte olmalarına rağmen Marshall Mercanları'nın sualtında kalmış volkanik kraterleri açıkça görülebiliyordu; etraflarını saran çok sayıda ada noktacıkları ve şeritlerin arasında kalan devasa lagünler. Ailuk Mercanı, Likiep Mercanı. Ne binalar vardı ne rıhtımlar ne de insanların bir zamanlar buraya ayak bastığını gösteren herhangi bir görünür yıkıntı. Dünyanın her yerinde çok sayıda yabani alan mevcuttu ama bunların hepsine Fırtına Bulutu'nun yabani alan işçileri tarafından özenle bakılıyordu. En derin, en karanlık ormanlarda bile, ziyaretçiler kazara geçici olarak ölürse diye iletişim kuleleri ve ambudronlar bulunuyordu. Fakat burada hiçbir şey yoktu. Bir acayipti.

"İnsanların bir zamanlar burada yaşadığına eminim," dedi Faraday. "Ama kurucu tırpanlar ya onları devşirdi ya da burayı gizli tutmak için yüksek ihtimalle onları kör noktanın dışına çıkardı."

Nihayet ileride Kwajalein Mercanı göründü.

"Kaçalım bu yüzden, Wake'in güneyinden ve varalım Nod Toprakları'na" diye eski tekerlemeyi alıntıladı Faraday. İşte, Wake Adası'nın bin kilometre güneyinde bulunan kör noktanın tam merkezine varmışlardı.

"Heyecanlı mısın, Munira?" diye sordu Faraday. "Prometheus ile diğer kurucu tırpanların bildiklerini öğrenmeye? Bize bıraktıkları bilmeceyi çözmeye?"

"Bir şeyler bulacağımızın garantisi yok," diye belirtti Munira.

"Bu ne iyimserlik."

Tüm tırpanların bildiği üzere, Tırpan Cemiyeti kavramı başarısız olursa diye kurucu tırpanlar topluma bir güvence bıraktıklarını iddia etmişlerdi. Ölümsüzlük sorununa alternatif bir çözüm. Bunu artık kimse ciddiye almıyordu. Tırpan Cemiyeti iki asırdan uzun bir süredir kusursuz bir dünya için kusursuz bir çözüm olagelmişken, bunu kim niye ciddiye alsındı ki? Bir şeyler başarısız olana kadar kimse güvenceyi umursamazdı.

Tırpan Curie ile Anastasiya, Endura'da başarılı olur da Tırpan Curie OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı pozisyonunu elde ederse, belki de Goddard'ın Tırpan Cemiyeti'ni sürükleyeceği felaketten kaçınılabilirdi. Ama bu gerçekleşmezse, o zaman dünyanın gerçekten de bir B planına ihtiyacı var demekti.

Bin beş yüz kilometre aşağı indiler ve yaklaşıkça mercanın ayrıntılarını seçmeye başladılar. Yeşil ağaçlıklar ve kumsallar. Kwajalein Mercanı'nın ana adası ince uzun bir bumerang şeklindeydi ve nihayet kör noktanın başka hiçbir yerinde görmedikleri bir şey görmeye başladılar. Burada bir zamanlar insanların yaşadığını gösteren net göstergeler: bir zamanlar yol olan yerlerdeki alçak bitki örtüsü, bir zamanlar binaların yükseldiği yerleri gösteren temeller.

"Bingo!" dedi Faraday ve kolu öne ittirip daha yakından bakmak için alçalmaya başladı.

Munira rahatladığını fark eden nanitlerini hissedebiliyordu âdeta.

Nihayet her şey yolundaydı.

Yine yoldan çıkana kadar.

"Kayıt dışı hava aracı, lütfen kendinizi tanıtın."

Güçlü parazitin arasından zar zor duyulan, insan olamayacak kadar insan sesine benzeyen bir robotun tekrarladığı otomatik bir mesajdı bu.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Faraday, ardından Tırpan Cemiyeti tarafından kullanılan evrensel tanımlama kodunu iletti. Bir anlık sessizlik, ardından:

"Kayıt dışı hava aracı, lütfen kendinizi tanıtın."

"Bu iyiye işaret değil," dedi Munira.

Faraday ister istemez surat asarak kıza baktı, ardından bir kez daha alıcıya konuştu.

"OrtaMerika'dan Tırpan Michael Faraday konuşuyor, ana adaya iniş izni istiyoruz."

Bir anlık sessizlik daha, ardından sesin sahibi tekrar konuştu:

"Tırpan yüzüğü tespit edildi."

Hem Faraday hem de Munira rahatladı.

"İşte," dedi Faraday. "Her şey yolunda."

Derken ses bir kez daha konuştu.

"Kayıt dışı hava aracı, lütfen kendinizi tanıtın."

"Ne? Dedim ya, ben Tırpan Michael Faraday'im..."

"Tanınmayan tırpan."

"Seni tabii ki tanımayacak," dedi Munira adama. "Bu sistem kurulduğunda sen daha doğmamıştın bile. Çalıntı yüzükle bir taklitçi olduğunu düşünüyor muhtemelen."

"Kahretsin!"

Derken ada harekete geçti. Adanın bir yerlerinden bir lazer ateşlendi ve uçağın sol motorunu öyle büyük bir gümbürtüyle vurdu ki bu darbeyi, sanki uçak değil de *kendileri* vurulmuşçasına kemiklerine kadar hissettiler.

Munira'nın korktuğu her şey başlarına geliyordu. Aklından geçen tüm kötü durum senaryoları. Diğer yandan her şeye rağmen hiç beklemediği şekilde o anda bir cesaret ve berraklık buldu içinde. Uçağın güvenlik bölmesi vardı. Hatta çalıştığından emin olmak için kalkmadan önce Munira onu kontrol bile etmişti.

"Bölme uçağın arka tarafında," dedi Faraday'e. "Acele etmeliyiz!"

Adamsa inatla hâlâ parazitli telsize konuşuyordu. "Ben Tırpan Michael Faraday!"

"Makine o," diye adama hatırlattı Munira, "ve akıllı olanlardan bile değil. Onu ikna edemezsin."

Bunun kanıtı da ön camı parçalayan ve kokpitte yangın çıkaran ikinci lazer atışıydı. Daha yüksek bir irtifada dışarı uçarlardı ama infilaklı basınç kaybından kurtulacak kadar aşağı inmişlerdi.

"Michael!" diye bağırdı Munira ki adamın ismini ilk kez kullanıyordu. "Yapabileceğin bir şey yok!" Hasarlı uçakları çoktan yan dönüp denize doğru düşmeye başlamıştı, artık en yetenekli pilotlar bile bu uçağı kurtaramazdı.

Faraday nihayet pes etti, kokpitten ayrıldı ve birlikte yan yatmış uçağın içindeki güvenlik bölmesine gittiler. Bölmeye girdiler ama adamın cübbesi kapağa sıkıştığı için bir türlü kapağını kapatamıyorlardı.

"Lanet olası şey!" diye hırladı adam ve cübbeyi öyle sert çekti ki eteği yırtıldı ama kapaktan kurtulmuştu. Mekanizma onları içeri kapattı, jel köpük kalan boşluğu kapladı ve bölme uçaktan ateşlendi.

Güvenlik bölmesinin penceresi yoktu, bu yüzden etraflarında neler olduğunu görmeleri mümkün değildi. Düşen uçaktan atılan bölme havada dönüp dururken şiddetli bir baş dönmesi dışında başka hiçbir şeyi algılamıyorlardı.

İğneler vücuduna batınca Munira hızlı bir nefes aldı. İğnelerin geleceğini biliyordu ama yine de ürkmüştü. En azından beş yerine isabet etmişti iğneler.

"Bu kısımdan nefret ediyorum," diye homurdandı Faraday ki bu kadar uzun yaşadığı için belli ki daha önce güvenlik bölmesini tecrübe etmişti ama bunların hepsi Munira için yeni ve dehşet vericiydi.

Güvenlik bölmeleri, içindekileri bayıltacak şekilde tasarlanmıştı, böylece bölmenin inişi sırasında yaralananlar nanitleri kendilerini iyileştirirken baygın bekleyebilirlerdi. Ne kadar süre sürerse sürsün, iyileştiklerinde yarasız beresiz bölmeden çıkabilirlerdi. Ölürlerse de hemen bir diriliş merkezine götürülebilirlerdi. Meteorun çarptığı uçaktaki yolcular gibi heyecan dolu bir şekilde uyanırlardı.

Tabii ki düşerken ölürlerse Munira ile Faraday'in başına gelecek şey bu değildi.

"Ölürsek," dedi Faraday, kelimeleri telaffuz etmekte zorlanmaya başlamıştı bile, "gerçekten çok üzgünüm, Munira."

Kadın da cevap vermek istedi ama cevap veremeden bilinci kapandı.

Zamanın geçişini hissetmemişti.

Munira bir an karanlıkta Faraday'le birlikte yuvarlanırken, bir sonraki an kendini, onu güneşten koruyan, rüzgârda salınan palmiye ağaçlarına bakarken buldu. Hâlâ bölmenin içindeydi ama kapağı açılmıştı ve yalnız başınaydı. Vücudunun şeklini alan köpüğün içinden kıpırdanarak öne çıktı.

Ağaçların orada Faraday küçük bir ateşin üzerinde bir çubuğa geçirdiği bir balığı kızartıyor, bir hindistancevizinden hindistancevizi suyu içiyordu. Cübbesinin kapağa sıkışan kısmı yırtık bir şekilde kumun üzerinde adamın peşinden sürükleniyordu. Cübbesinin eteği çamur olmuştu. Büyük Tırpan Michael Faraday'in

pirüpak ve kusursuz bir cübbe giymiyor oluşu tuhaf geliyordu gözüne.

"Ah," dedi adam neşeyle, "uyandın nihayet!" Kıza içmesi için bir hindistancevizi uzattı.

"Hayatta kalmamız bir mucize," dedi kız. Ancak balığın kokusu burnuna geldiğinde ne kadar acıktığını fark etti. Bölme, içindekileri günlerce susuz bırakmayacak şekilde tasarlanmıştı ama herhangi bir gıda sunmuyordu. Açlığına bakılırsa, en azından bir iki gündür bölmenin içinde iyileşiyor olmalılardı.

"Neredeyse *kalmıyorduk* zaten," dedi Faraday kıza balığı uzattıktan sonra sopaya yeni bir balık geçirip. "Bölmenin kayıtlarına göre, paraşütte arıza yaşanmış ya bir şey çarptı ya da lazer denk geldi herhâlde. Suya çok sert düşmüşüz ve köpüğe rağmen üçüncü derece beyin sarsıntısı geçirmişiz ve birkaç kaburgamız kırılmış. Senin bir akciğerin de delinmiş, nanitlerinin seni iyileştirmesinin benden birkaç saat daha uzun sürmesinin sebebi bu."

Suya indikleri takdirde devreye girecek bir itiş sistemi bulunan bölme onları güvenle kıyıya ulaştırmıştı ve şimdi iki günlük gelgite maruz kalmış bir hâlde, yarısına kadar kuma gömülmüş bir biçimde duruyordu.

Munira etrafına bakındı ve Faraday kızın yüzündeki ifadeyi okumuş olacak ki "Ah, merak etme; savunma sistemi yalnızca uçakları takip ediyor. Bölme fark edilmeyecek kadar adanın yakınına düşmüş," dedi. Faraday'in sahibine iade etme sözü verdiği uçak ise artık Pasifik'in dibinde enkaz hâlinde yatıyordu.

"Resmen mahsur kaldık!" dedi Faraday.

"O zaman niye bu kadar mutlusun sen?"

"Çünkü vardık, Munira! Başardık! Fanilik sonrası çağdan beri doğan kimsenin yapamadığını yaptık! Nod Toprakları'nı bulduk!"

Kwajalein Mercanı gökyüzünden küçük görünüyor olabilirdi ama yerdeyken insana devasa geliyordu. Ana ada çok büyük değildi ama neredeyse ufka kadar uzanıyordu. Her yerde eskimiş altyapıların izleri vardı, hâliyle aradıkları şeyi dış çeperdeki

adalarda değil de burada bulabileceklerini umuyorlardı. Asıl sıkıntı, tam olarak neyi aradıklarını bilmemeleriydi.

Şafaktan güneş batana kadar yavaşça zikzak çizip buldukları kalıntıların bir kaydını tutarak adayı günlerce keşfe çıktılar ki her yer kalıntı doluydu. Yerlerinde orman biten parçalanmış kaldırımdan yollar. Bir zamanlar binaları destekleyen taş temeller. Paslanmış demir ve aşınmış çelik yığınları.

Adada bol miktarda bulunan balık ve yabani kümes hayvanlarıyla birlikte, tuhaf bir şekilde açıkça buraya ait olmayan çeşitli meyve ağaçları da vardı. Bu ağaçlar muhtemelen bahçelerde yetiştirilmişti ve evlerle bahçeler yok olduktan çok sonra bile, yaşamlarına devam ediyorlardı.

Keşfe daha yeni başlamışlarken, "Ya hiçbir şey bulamazsak?" diye sordu Munira.

"Buna o zaman bakarız," dedi adam.

"Bakacak zamanımız bol olacak," diye belirtti kız.

İlk birkaç gün, dik bir anıt mezar gibi kendini sımsıkı kapatan kısa savunma kulesi dışında, eski lavabo ile tuvaletlerin kırık porselen parçaları ve güneş patlayıp iç gezegenleri yutana dek oldukları yerde değişmeden kalacak olan plastik kutular haricinde pek bir şey bulamadılar. Burası arkeologlar için olmazsa olmaz bir yerdi ama ikilinin aradığı şeyi bulmasını kolaylaştırmıyordu.

Derken, ilk haftalarının sonuna doğru, bir kum tepesinin etrafından dolaştıklarında, doğal olamayacak kadar geometrik, kumla kaplı bir alan buldular. Biraz etrafı eşelediklerinde, üzerinde hiçbir bitkinin kök salamayacağı kadar kalın bir betonla karşılaştılar. Burasının bir amaca hizmet ettiği aşikârdı ama bu amacın ne olduğuna dair ikisinin de bir fikri yoktu.

Ayrıca kum tepesinin kenarında sarmaşıkların neredeyse görülmesini imkânsız kıldığı yosun kaplı bir kapı bulunuyordu. Bir sığınak girişi.

Sarmaşıkları temizlerlerken bir güvenlik paneli buldular. Üzerinde yazılan her şey zamanla silinmişti ama geride kalan şeyler yeterince açıktı. Panelin üzerinde bir tırpan yüzüğünün mücevheriyle birebir aynı boyutta ve şekilde olan bir girinti vardı.

"Bunları daha önce görmüştüm," dedi Faraday. "Eski tırpan binalarında yüzüklerimiz giriş kartı görevi görüyordu. Eskiden dokunulmazlık bahşetmek ve insanları etkilemek dışında da işlevleri vardı yüzüklerin."

Adam elini kaldırıp yüzüğünü girintiye soktu. Mekanizmanın açıldığını duydular ama eski kapıyı açmak için omuzlarıyla iyice yüklenmeleri gerekti.

Güvenlik bölmesindeki bir iki teçhizattan biri olan el fenerlerini de yanlarında getirmişlerdi. Artık dik bir eğimle aşağı doğru inen bir koridora doğru ilerlerken o fenerlerin ışığını rutubetli karanlığa tutuyorlardı.

Sığınak, adanın aksine, ince bir toz tabakası dışında, zamandan etkilenmemişti. Duvarlardan biri çatlamış ve zorla içeri giren antik solungaçlı bir yaratık gibi kökler kendilerine yer açmıştı ama bunun dışında dış dünya dışarıda kalmıştı.

Koridorun sonunda birkaç tane iş istasyonunun bulunduğu bir oda vardı. Antik bilgisayar konsollarının eski ekranları. Burayı işaret eden haritayı buldukları, Kongre Kütüphanesi'nin altındaki gizli odayı andırıyordu burası Munira'ya. Orası karman çormandı ama burası derli toplu bırakılmıştı. Sanki bir temizlik ekibi gelmiş gibi sandalyeler masalara itilmişti. Bir Herman Melville karakterinin ismini taşıyan bir yerden gelmiş gibi görünen bir kahve kupası, biri tarafından doldurulmayı beklercesine iş istasyonlarından birinin yanında duruyordu. Aceleyle terk edilmiş bir yer değildi burası. Hatta burasının terk edildiğini söylemek bile yanlış olurdu; burası hazır bırakılmıştı.

Ayrıca Munira iki yüz yıldan uzun bir süre önce burayı bu şekilde bırakanların, kendilerini beklediğine dair tuhaf hissi bir türlü üzerinden atamıyordu.

AltSahara Yüksek Bıçağı Ekselansları Tenkamenin'e Açık Bir Yanıt

OrtaMerika tırpanlarına getirdiğiniz etik dışı ve hakaretvari kısıtlamalarınızı kati surette reddediyorum. Ne şimdi ne de asla hiçbir Yüksek Bıçak'ın benim tırpanlarımı başka bir bölgeden men etme hakkını tanımayacağım.

Parlamenterinizin de sizi bilgilendirebileceği üzere, tırpanlar dünyayı keyiflerince dolaşmakta ve uygun gördükleri takdirde istedikleri herkesi her yerde, her zaman devşirmekte özgürdür.

Bu sebeple herhangi bir kısıtlamanın geçerliliği bulunmamaktadır ve bu sefil yasakta AltSahara'ya katılan diğer bölgeler de sırf söylediklerimi vurgulamak için bile olsa OrtaMerika tırpanların akınına uğrayacaktır. Bölgeniz sınırları içerisinde tırpanlarıma yapılan herhangi bir eyleme karşı aynı şiddet ve ivedilikle size yanıt verileceği konusunda sizleri uyarmış bulunuyorum.

Saygılarımla,
Saygıdeğer Robert Goddard, OrtaMerika Yüksek Bıçağı

4

Büyük Değere Sahip Nesneler

Endura kurtarma operasyonunun ilk haftası baştan sona enkazı ve geniş moloz alanını haritalandırmakla geçti.

"Öğrendiklerimiz şunlar," diye Tırpan Possuelo'ya açıkladı holografik ekranı açan Kaptan Soberanis. "Baki Yürek Adası bir denizaltı sıradağının sırtı boyunca batmış. Batışı sırasında dağın tepesine çarpmasıyla üç parçaya bölünmüş." Jerico görüntüyü döndürdü. "Parçalardan ikisi sırtın doğusundaki platoya oturmuş; üçüncüsü ise batı yüzündeki bir çukura düşmüş. Ve bu üçünün etrafında kırk beş kilometrelik bir moloz alanı bulunuyor."

"Bir şeyleri çıkarmaya ne zaman başlarsınız?" diye sordu Possuelo.

"Keşfedip kataloglayacak çok şey var," diye tırpana cevap verdi Jerico. "Belki bir ay sonraya ancak başlayabiliriz. Ama doğru düzgün bir kurtarma yıllar sürecektir. Hatta belki on yıllar."

Possuelo enkazın görüntüsünü inceledi, belki şehrin siluetinden geriye kalanlara bakıp tanıdık binaları görmeye çalışıyordu. Ardından uzanıp haritayı döndürdü ve çukurun iyice dibinde kalan bir kısmı işaret etti. "Harita burada yarım görünüyor. Niye?"

"Derinlik yüzünden. Tehlikeli arazi orayı haritalandırmayı zorlaştırıyor ama oraya sonra odaklanabiliriz. Önce moloz alanıyla başlarız, sonra da platoya oturmuş kısımlara geçeriz."

Possuelo bir sineği kovarcasına elini salladı. "Hayır. Çukurun bu kısmında kalan parçayla ilgileniyorum."

Jerico durup tırpanı inceledi. Adam şu ana kadar dostane ve açık sözlü davranmıştı; Possuelo'nun başkalarıyla paylaşmaya yanaşmayacağı bilgileri öğrenecek kadar aralarında bir güven bağı oluşmuştu belki.

"Aradığınız belli bir şey varsa, bunun ne olduğunu bilmem işi hızlandırabilir."

Possuelo cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. "Amazonya Tırpan Cemiyeti paha biçilemez yadigârların kurtarılmasıyla ilgileniyor. O yadigârlar Tırpan Cemiyeti Müzesi'nin yıkıntılarının içinde."

"Baki yürek mi?" diye sordu Jerico. "Yürek çoktan ölmüş ve balıklara yem olmuştur."

"Koruyucu bir kabın içindeydi," dedi Possuelo adama. "Kalıntıları müzenin içinde korunaklı hâlde bekliyor olmalı." Ardından ekledi, "Ayrıca başka yadigârlar da var."

Possuelo'nun ağzından başka laf alamayacağını anlayan Jerico, "Anlaşıldı. Diğer ekiplere şehrin yüksek platoda kalan kısımlarında kurtarma çalışması yapabileceklerini söyleyeceğim. Çukurdaki enkaza yalnızca benim ekibim inecek," dedi.

Possuelo biraz rahatlar gibi oldu. Bir anlığına Jerico'ya merak ya da hayranlık, belki de ikisinin bir karışımıyla baktı. "Sen aslen kaç yaşındasın, Jeri?" diye sordu. "Tayfan bana komutayı devralmadan önce köşe aldığını söyledi, hâliyle fiziksel yaşının hemen hemen iki katı kadar olmalısın... ama daha yaşlı görünüyorsun. Daha bilge. Bunun aldığın ilk köşe olmadığını düşünüyorum."

Jerico duraksayıp buna en iyi nasıl cevap verebileceğini düşündü.

"Tayfama söylediğim yaşta değilim," diye itiraf etti en sonunda. Çünkü yarım da olsa doğruyu söylemek, hiç söylememekten daha iyiydi.

Yüzen şehre ismini veren baki yürek dünyadaki en yaşlı atan kalpti ve elektriksel uyarılmalar sayesinde atmaya devam edip onu sürekli yenileyen nanitlerden dolayı sonsuza dek genç kalıyordu. Dokuz milyar kezden fazla atmıştı ve insanlığın ölümü

fethedişinin bir sembolüydü. Ne yazık ki ada batıp elektrotlarına giden elektrik kesildiğinde ölmüştü.

Tırpan Possuelo'nun da dediği gibi, darbeye dayanıklı kırılmaz bir camekanın içinde korunuyordu fakat camekan o kadar dipteki basınca dayanamamış ve daha dibe bile ulaşamadan patlamıştı. Kalbin kendisi ya da patlamanın ardından kalpten geriye kalanlar ise kurtarma ekibinin nihayetinde enkazda bulacakları şeyler arasında olmayacaktı. Kalbin balıklarca yendiği şüphe götürmezdi; yapay bir kana susamışlığa itilen etçil deniz canlılarından biri tarafından olmasa bile, o sırada yanından geçen şanslı bir leş yiyici tarafından mideye indirilmiş olmalıydı.

Diğer kurtarma ekipleri kurtarılması daha kolay olan malların peşinden gitmekten gayet memnun olsa da Jeri Soberanis'in ekibi haftalarca ellerine pek bir şey geçmeden, gece gündüz demeden çalışıyordu. Diğer tayfalar yüzeye hazineler çıkarırken Kaptan Soberanis'in ekibi yüzeye hep eli boş çıkıyordu.

Batık şehrin kuleleri dik açılarla çukura doğru eğildiğinden en ufak bir dokunuşta yerinden oynuyor ve derinlere çakılıyordu, bu yüzden ekipten birilerini aşağıya göndermek çok tehlikeliydi. Amfibi Tanzanyalılar sığ sulardaki kurtarma operasyonları için gayet uygun olsalar da bir basınç kıyafeti olmadan altmış metreden aşağı dalamıyorlardı. Yer değiştiren bir kulenin penceresinden çakılan bir buzdolabının isabet etmesi yüzünden robotik bir denizaltıyı kaybetmişlerdi bile. Doğru, hayatını kaybedenleri dirilmesi için merkeze gönderebilirlerdi ama bunun için de o kişinin bedenini çukurdan alabiliyor olmaları gerekiyordu. Kısacası tüm bunlar riske değmezdi.

Normalde kendine hâkim olan ve kolay kolay öfkelenmeyen Possuelo artık sık sık sinirlenir olmuştu.

"Bunun ince bir iş olduğunun farkındayım," dedi beş haftalık uzaktan derin dalışın ardından, "ama deniz salyangozları bile senden ve ekibinden daha hızlı hareket ediyordur!"

Adamın sinirini oynatan bir diğer şey de sayıları giderek artan tırpan yatlarıydı. Dünyadaki neredeyse her tırpan cemiyetinin temsilcisi gelmişti çünkü herkes Possuelo'nun Yadigârlar

ve Gelecek Mahzeni'nin peşinde olduğunu biliyordu. Güneş ışığının bile ulaşamayacağı kadar soğuk ve derin bir yerde kaldığı sürece sorun yoktu ama gözden uzak olması gönülden de ırak olduğu anlamına gelmiyordu.

"Saygıdeğer Tırpan, lütfen saygısızlığımı mazur görün," dedi Jeri, Sydney'e çünkü artık birbirlerine isimleriyle hitap edecek kadar samimi olmuşlardı, "ama tehlikeli bir yamacın kenarında duran, bin tonluk enkazın altında gömülü kalan iç içe konmuş iki mahzenden bahsediyoruz. Denizin dibinde olmasaydı bile buna ulaşmak çok zor olurdu. Özenli bir mühendislik, çaba ve her şeyden öte sabır gerektiren bir operasyon bu!"

"Bunu kısa sürede tamamlamazsak," diye çıkıştı Possuelo, "Goddard gelip her şeyi elimizden alacak!"

Fakat ilginç bir şekilde Goddard buraya henüz gelmemişti. Elmaslardan payına düşeni almak için ne kurtarma ekibi ne de temsilci göndermişti. Bunun yerine sürekli kutsal suların kirletilmesi ve ölülere saygısızlık edilmesi üzerine bildiriler yayımlıyor, oradan çıkarılan hiçbir şeyden pay falan istemediğini ilan ediyordu. Ama bunların hepsi göstermelikti. O elmasları herkes kadar, belki herkesten de fazla istiyordu.

Bu da elmasları ele geçirmek için bir planı olduğunu gösteriyordu.

Goddard'ın istediği şeyleri ele geçirme konusunda yetenekli olduğu inkâr edilemezdi ve bu durum dünyadaki tırpan cemiyetlerini geriyordu.

"Tırpan cemiyeti."

Bu kelime öbeği bir zamanlar küresel bir organizasyonu betimlemek için kullanılırdı, şimdiyse bölgesel ayrışma ön plandaydı. Bir dünya tırpan cemiyeti falan kalmamıştı, yalnızca bölgesel siyaset ve önemsiz husumetler vardı.

Possuelo, Goddard'ın tüm elmasları ele geçirdiği ve her bir yeni tırpanı kendi seçebildiği bir dünyaya dair kâbuslar görmüştü. Böyle bir şey gerçekleşirse, bu sözde yeni düzen öyle ağır basardı ki dünyanın dengesi şaşardı. Ayrıca Goddard'a karşı çıkanların sesleri, adamın neşeyle devşirdiği insanların acı dolu çığlıkları arasında boğulurdu.

"Bu mahzende herkesin takıntı yapacağı kadar değerli ne olduğunu bana söyleyecek misin?" diye sordu Jeri hiçbir ekipmanı kaybetmedikleri için "başarılı" atfettikleri bir dalışın ardından.

"Takıntı yapmak ne kelime," diye cevapladı Possuelo. "Bu mahzende, diğer mahzenlerde olduğu gibi büyük değere sahip nesneler bulunuyor. Fakat bu seferlik bu nesneler seni ilgilendirmez çünkü bunlar yalnızca tırpanlar için değerli."

Bunu duyan Jeri sırıttı. "Ah! Tırpan yüzüklerinin nerede saklandığını hep merak ederdim!"

Possuelo ağzını açtığı için kendine sövdü. "Kendi iyiliğin için fazla zekisin."

"Bu," dedi Jeri, "hep büyük bir sorun oldu benim için."

Possuelo iç geçirdi. Kaptanın bilmesi o kadar kötü müydü? Cana yakın Madagaskarlı açgözlü biri değildi, mürettebatına iyi davranıyordu ve Possuelo'ya saygıda kusur etmemişti. Tırpanın bu süreçte sırtını yaslayabileceği birine ihtiyacı vardı ve Kaptan Soberanis güvenilir bir kadın olduğunu kanıtlamıştı. Ya da *adam* demeliydi çünkü gökyüzü şu anda karanlık bulutlarla kaplıydı.

"Mesele yüzükler değil, mücevherlerin kendisi, on binlercesi," diye itiraf etti Possuelo. "O elmasları kim kontrol ederse, Tırpan Cemiyeti'nin geleceğini de o kontrol edecektir."

LoneStar bölgesi bu meselede tarafsız kalmak istese de Yüksek Bıçak Goddard'ın iradesini tüm Kuzey Merika, hatta belki de tüm dünya üzerinde kabul ettirmek istediği Teksas'ta yaşayan bizler için aşikârdır. Hırslarını dizginleyecek Büyüktırpanlar olmadığı için kendisinin etkisinin Fanilik Çağı'ndaki kanser gibi büyümesinden endişeleniyoruz.

Bir Ayrıcalıklı Bölge olarak sınırlarımız dahilinde istediğimizi yapmakta özgürüz. Bu sebeple OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'yle olan tüm bağlarımızı koparıyoruz. Bu bildirinin yayımlanmasından itibaren bölgemizin sınırları içerisinde bulunan tüm OrtaMerika tırpanları en yakın sınıra götürülüp sınır dışı edilecektir.

Büyüktırpanlar hayatlarını baki olarak kaybetmeden önce, Endura'dan bir karar yayımlanmadığı için Bay Goddard'ın Yüksek Bıçak olma hakkını da sorgulamaktayız.

Politikamız gereği, kararımıza diğer bölgeleri dahil etmek istemiyoruz. Diğerleri uygun gördükleri şekilde davranabilir. Biz yalnızca rahat bırakılmak istiyoruz.

—Teksas Yüksek Bıçağı Ekselansları
Barbara Jordan'ın resmi açıklaması

5

Hizmetine Gerek Kalmadı

gönderen: Fırtına Bulutu Ana İletişim Kanalı
alıcı: Loriana Barchok <LBarchock@FCYAK.net>
tarih: 1 Nisan, Raptor Yılı, 17:15
konu: Re: Yetki Arayüzü kapanışı
gönderen: FBAI.th
imzalayan: FCYAK
güvenlik: Standart şifreleme

Sevgili Loriana,

Bir Nimbus ajanı olarak hizmetine gerek kalmadığını sana üzüntüyle bildiriyorum. Elinden geleni ardına koymadığını biliyorum ve bu kovulmanın ne karakterin ne de Yetki Arayüzü'ndeki çalışmanla alakalı olmadığını bilmeni isterim. Fakat Yetki Arayüzü'nü bütünüyle kapatmaya karar verdim. Hemen geçerli olmak üzere, idari bir kurum olarak çalışmalarına son verecek ve bu sebeple artık hizmetine gerek kalmadı. Gelecek çalışmalarında sana başarılar dilerim.

Saygılar,
Fırtına Bulutu

Birileri Loriana Barchok'a Nimbus Akademisi'nden mezun olmasının üzerinden bir sene geçmeden mesleğinin artık var olmayacağını söylese bunun mümkün olmayacağını düşünürdü. Birçok şeyin mümkün olmayacağını düşünürdü. Ama o şeylerin

her biri yaşanmıştı. Yani artık her şey mümkün demekti. Her şey. Kim bilir, belki de cımbız tutan bir el gökyüzünden uzanıp düstursuzca kaşlarını yolmaya başlayabilirdi. Tabii kaşlarının yolunmasına ihtiyacı yoktu; kaşları gayet düzgündü. Ama bu yaşanabilirdi yani. Bu acayip dünyadan her şeyi bekliyordu.

Loriana başta Fırtına Bulutu'ndan gelen e-postayı şaka sanmıştı. Fulcrum City YA ofisinde bir sürü şakacı vardı. Ama bunun bir şaka olmadığı çok geçmeden belli olmuştu. Dünyadaki birçok ses sistemini patlatan o korkunç kulak tırmalayıcı ses kesildiğinde, Fırtına Bulutu her yerde tüm Nimbus ajanlarına birebir aynı mesajı göndermişti. Yetki Arayüzü kapatılmıştı; her biri işsiz kalmış ve diğer herkes gibi bir *nahoştu.*

"Tüm dünya nahoş olduysa," diye yakındı bir diğer ajan, "o zaman tabii ki işsiz kalacağız. Bizler Fırtına Bulutu'nun sözde profesyonel yüzüyüz; biz de nahoş olduysak ve kanun gereği onunla konuşmamız yasaksa, bunu nasıl yapabiliriz ki?"

"Üzerinde çok durmaya gerek yok," dedi bir başka iş arkadaşı, adam pek rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Olan oldu."

"Ama yani hepimizi kovmak?" dedi Loriana. "Her birimizi, hiçbir uyarı olmadan hem de? Milyonlarca insan demek bu!"

"Fırtına Bulutu'nun her eyleminin arkasında bir mantık vardır," dedi rahatsız olmayan iş arkadaşı. "Bu mantığı göremiyor oluşumuz, *bizim* sınırlı oluşumuzdan, Fırtına Bulutu'nun değil."

Ardından Endura'nın batışının haberi yayıldığında, en azından Loriana için insanlığın bu yüzden cezalandırılıyor olduğu apaçık belli oldu, sanki herkesin bu suçta bir parmağı vardı. Artık Büyüktırpanlar ölmüş, Fırtına Bulutu sinirlenmiş ve Loriana işsiz kalmıştı.

İnsanın hayatını baştan gözden geçirmesi kolay şey değildi. Ailesinin yanına geri taşındı ve uzunca bir süre bomboş takıldı. İş arayana her yerde iş vardı; her meslek için bedava eğitim ve öğretim. Mesele bir kariyer seçmek değildi, mesele gerçekten yapmak istediği bir şeyler bulmaktı.

Normalde umutsuzluk denilebilecek ancak duygu nanitleri tarafından melankoliye dönüştürülen bir duygu içinde haftalar geçti. Bastırılmış hâliyle bile melankoli derindi ve içine nüfuz

etmişti. Boş geçen, bir işe yaramadığı zamanlara alışkın değildi ve belirsiz bir geleceğin rüzgârına atılmak için bütünüyle hazırlıksızdı. Evet, dünyadaki herkes o rüzgârı hissediyordu şu anda ama en azından diğer insanların işleri onları tanıdık bir rutine bağlıyordu. Fırtına Bulutu'ndan yoksun yaşamlarına mümkün mertebe bir düzen katan rutinler. Loriana'nınsa yalnızca düşüncelere boğulmak için bolca zamanı vardı. Tüm bunlar ona fazla geliyordu.

Ailesinin ısrarıyla ruh hâlini düzeltmek için nanitlerini ayarlatmaya gitmişti çünkü bugünlerde melankoli bile insanlara fazla geliyordu ama sıra çok uzundu. Loriana beklemeye dayanamamış, bu yüzden geri dönmüştü.

"Yalnızca nahoşlar sırada bekler," demişti ailesine eve döndüğünde, YA'nın Nahoş İşleri Bürosu'nda Fırtına Bulutu'nun kasti bir beceriksizlikle işleri nasıl yürüttüğünü düşünerek. Ancak bunu sesli söylediğinde kafasına dank etmişti. O da bizzat bir nahoştu. Yani bundan sonra amaçsız sıralar ve korkunç bekleme süreleri onun normali mi olacaktı? Bunu düşününce gözleri dolmuştu, gözleri dolunca da ailesi nanitlerini ayarlatmak için gitmesi konusunda daha da ısrarcı hâle gelmişti.

"Senin için her şeyin değiştiğinin farkındayız ama bu dünyanın sonu değil, hayatım," demişti ailesi. Ama tuhaftır ki Loriana dünyanın gerçekten sonu olabileceğini düşünüyordu.

Derken, dünya nahoş olduktan bir ay sonra, eski patronu kapısına dayanmıştı. Loriana bunun nezaketen gerçekleşen bir ziyaret olduğunu varsayıyordu. Şüphesiz onu işe geri almak için gelmiyordu, zira diğer ajanlarla birlikte patronu da kovulmuştu. Eski ofis binaları bile yoktu artık. Haberlere göre, dünyanın dört bir yanındaki Yetki Arayüzü binalarında inşaat ekipleri belirmiş, binaları apartmanlara ve eğlence merkezlerine dönüştürüyorlardı.

"İş emri bir anda ekranda belirdi," demişti haberdeki inşaat ustası. "Fırtına Bulutu'nun isteklerini seve seve yerine getiririz!" İş emirleri ve malzeme tedariki gibi şeyler, insanların Fırtına Bulutu'yla iletişim sayabileceği en yakın şeylerdi. Bunların gönderildiği insanlara imrenilerek bakılıyordu.

Fulcrum City ofisinin başındaydı patronu. Loriana, Direktör Hilliard'la çalışan tek acemi ajandı. Hiç değilse, Loriana'nın asla göndermediği iş geçmişinde güzel görünüyordu.

Direktörün kişisel asistanı olma hikâyesi yeteneklerinden ziyade kişiliğiyle alakalıydı. Kimileri buna neşeli derken, başkaları bunu asap bozucu olarak tanımlıyordu.

"Sen kesintisiz neşelisin," demişti Loriana'ya işi teklif ederken Direktör Hilliard. "Böylelerden etrafta pek yok."

Bu doğruydu; Nimbus ajanları neşeli karakterleriyle tanınmazdı. Ortamı şenlendirmek ve birçok sefil bardağın yarısını dolu görmek için elinden geleni yapmıştı ki bu da sık sık diğer ajanları sinir ediyordu. Şöyle ki bu onların problemiydi. Loriana'nın olumlu bakış açısının diğer ajanları sürekli çığırından çıkarıyor olmasından Direktör Hilliard'ın suçlayıcı bir zevk aldığından şüpheleniyordu, Loriana. Gerçi aylakça geçen birçok haftadan ve geleceğine dair bir umut ışığı olmamasından ötürü balonların büyük kısmı patlamıştı ve artık diğer herhangi bir Nimbus ajanı kadar tatsız biri olmuştu.

"Sana bir iş teklif etmeye geldim," demişti Direktör Hilliard. "Aslında bir işten de fazlası," diyerek lafını düzeltmişti. "Daha çok bir görev."

Heyecandan Loriana'nın eli ayağı titremişti, Yetki Arayüzü kapatıldığından beri hissettiği ilk olumlu duyguydu.

"Seni uyarmam gerek," demişti Direktör Hilliard. "Bu görev seyahat içeriyor."

Loriana yerinde kalmakta çok daha yetenekli olsa da yakın gelecekte karşısına çıkacak tek fırsatın bu olacağını biliyordu.

"Çok teşekkür ederim!" demişti Loriana, patronunun elini, başka insanların normalde yapacağından çok daha uzun süre sıkarak.

Şimdiyse, bu olayın üzerinden iki hafta geçmiş, artık balıkçılık yapmayan ama son avın kokusunu üzerinde taşıyan uzun bir ton balığı balıkçı gemisinde, okyanusun ortasındaydı.

"Gemi konusunda pek bir seçeneğimiz yok," demişti herkese Direktör Hilliard. "Bulabildiğimizi aldık."

Bu görev için seçilen tek kişi Loriana değildi. Yüzlerce Nimbus ajanı çağırılmıştı. Şimdiyse birbirinden farklı bir düzine gemiyi doldurmuşlardı. Güney Pasifik'e doğru yol alan birbiriyle uyumsuz, acayip bir filo.

"8.167, 167.733," dedi Hilliard bilgi verme amaçlı toplantı sırasında. "Bu rakamlar bize güvenilir bir kaynaktan geldi," dedi. "Bunların koordinat olduğunu düşünüyoruz." Ardından ekrana bir harita yansıttı ve Hawaii ile Avustralya arasındaki bir noktayı gösterdi. Gösterdiği noktada denizden başka bir şey yoktu.

"Ama bunların koordinat olduğunu size düşündüren nedir?" diye sordu Loriana toplantı sona erdiğinde. "Yani elinizde yalnızca rasgele rakamlar varsa, herhangi bir anlama geliyor olabilirler; bundan nasıl emin olabilirsiniz?"

"Çünkü," diye paylaştı direktör, "bunların birer koordinat olabileceğine dair şüphelerimi dile getirdiğimde, Honolulu'daki kiralık gemilere dair reklamlarla karşılaşmaya başladım."

"Fırtına Bulutu mu?"

Hilliard başıyla onayladı. "Fırtına Bulutu'nun nahoşlarla iletişim kurması kanunlara aykırı olsa da *imada bulunması* değil."

Denizdeki dördüncü günlerinde, koordinatlara ulaşmalarına daha yüzlerce kilometre varken işler tuhaflaşmaya başladı.

Her şey otopilotun Fırtına Bulutu'yla olan bağlantısını kaybetmesiyle başladı. Bağlantı olmadan da yola hâlâ devam edebiliyordu ama bir problemle karşılaştığında bunu çözemiyordu. Yalnızca akılsız bir makineydi. Bununla sınırlı olmayarak dış dünyayla olan tüm telsiz bağlantılarını da kaybettiler. Böyle şeyler yaşanmazdı. Teknoloji çalışırdı. Her zaman. Fırtına Bulutu sessizliğe büründükten sonra bile ki cevaplar olmadığında, spekülasyonlar hızla çığırından çıktı.

"Ya bütün dünyada durum böyleyse?"

"Ya Fırtına Bulutu öldüyse?"

"Ya dünyada artık tamamen yalnızsak?"

Acaba bu işte iyi bir yan görüp işin ciddiyetini hafifletebilir mi diye odada göz ucuyla Loriana'ya bakanlar bile vardı.

"Geri dönelim," deyiverdi ajanlardan biri, ismi Sykora'ydı, en başından beri kötümser ve dar görüşlü bir adamdı. "Geri dönelim ve bu saçmalığı unutalım."

Ekrandaki yanıp sönen hata ekranına bakarken önemli bir gözlemde bulunan kişi Loriana oldu.

"Ekranda en yakın bağlantı şamandırasından elli kilometre uzakta olduğumuz yazıyor," dedi. "Ama şamandıraların kırk kilometre aralıklarla dizili olması gerekmiyor muydu?"

Şamandıra şebekesini hızlıca kontrol ettiklerinde sinyal alamadılar. Yani bu sulara Fırtına Bulutu'nun erişimi yoktu.

"İlginç..." dedi Direktör Hilliard. "İyi yakaladın, Ajan Barchok."

Loriana bu övgüyle böbürlenmek istedi ama kendini tuttu.

Hilliard önlerindeki keşfedilmemiş denize baktı. "İnsan gözünün görüş alanının tam ortasında kocaman bir hiçlik olduğunu biliyor muydunuz?"

Loriana başıyla onayladı. "Kör nokta."

"Beynimiz bize orada görmeye değer bir şey olmadığını söyler ve fark etmeyelim diye boşlukları kendi doldurur."

"Ama Fırtına Bulutu'nun bir kör noktası varsa, bunun varlığını nereden bilecek ki?"

Direktör Hilliard kaşlarını kaldırdı.

"Belki de birileri söylemiştir..."

Lüzumlu olmadığını bilsem de bu günlüğü tutmaya devam ediyorum. İnsanın huyu hâline geldikten sonra bir rutini kırmak epey zordur. Munira günün birinde bu günlüğü İskenderiye Kütüphanesi'nin arşivine sokmanın bir yolunu bulacağı konusunda bana güvence verdi. Bu bir ilk olurdu! Günlük tutma görevini öldükten sonra bile devam ettiren bir tırpan.

Tam altı haftadır Kwajalein Mercanı'ndayız ve dış dünyayla iletişimimiz yok. Marie'yi ve Endura'daki durumun nasıl olduğunu çok merak etsem de bunun üzerine kafa yormak manasız. Ya her şey yolunda gitmiştir ve şu anda Yüksek Bıçak olarak OrtaMerika'yı yönetiyordur... ya da işler istediği gibi gitmemiştir ve kendimizi koştuğumuz bu görev çok daha önemli hâle gelmiştir. Mercanın gizemlerini ortaya çıkarıp kurucu tırpanların irfanına erişmek için bir neden daha. Tırpan Cemiyeti'nin başarısızlık durumunda kullanılmak üzere hazırladığı B planı tek kurtuluş yolu olabilir.

Munira'yla birlikte bulduğumuz sığınağa yerleştik. Ayrıca adanın güvenlik sisteminin fark edemeyeceği kadar küçük bir kano da inşa ettik. Çok uzak yola gidemiyor ama mercanın yakın komşu adalarına kürek çekmeye yarıyor. Orada da buradaki gibi daha önceden insanların varlığına dair izler bulduk. Beton parçaları. temel kalıntıları. Olağanüstü bir şey değil.

Öte yandan bu adanın ana amacını öğrendik ya da en azından Fanilik Çağı'nda ne amaçla kullanıldığını. Kwajalein Mercanı bir askeri üsmüş. Savaşmak amacıyla değil. yeni teknolojileri denemek amacıyla kurulan bir üs. Diğer komşu mercanlar nükleer silah testleriyle bombalanırken

bu mercanda roket testleri ile casus uyduların fırlatılması gerçekleştirilmiş; kim bilir, bu uyduların bazısı hâlâ Fırtına Bulutu'nun gözlem ağının bir parçası olabilir.

Kurucu tırpanların burayı neden seçtikleri artık belli oldu; burası zaten sırlarla saklanan bir yermiş. Çoktan gölgeler içinde olduğundan, dünyadan tamamen silinmesi çok daha kolay gerçekleşmiş olmalı.

Sığınaktaki her şeye erişebilirsek, kurucu tırpanların burayı ne amaçla kullandığını da öğrenebiliriz. Ne yazık ki sığınağın en üst seviyesinden öteye gidemiyoruz. Üssün geri kalanı iki mücevherli bir kilitle kapatılmış bir kapının ardında ki bunu açmak için kapının iki yanında duran iki tırpana ihtiyaç var.

Adanın savunma sistemine gelince, onu nasıl kapatacağımızı bilmiyoruz ama gerçek anlamda gözden uzak bulunduğumuz için kapatmanın da bir manası yok. Asıl sorun, buraya geldikten sonra, bir şeyler bulsak da bulmasak da adadan ayrılamayacak oluşumuz.

—Tırpan Michael Faraday'in "ölüm sonrası" günlüğünden,
14 Mayıs, Raptor Yılı

6

Lanikai Hanımı'nın Kaderi

Munira kapana kısılmış hissetmekten ziyade, mercandaki hayatı özgürleştirici buluyordu. Arşiv seven biri olarak sığınak hayal gücünü besleyecek sayısız ihtimale ev sahipliği yapıyordu. Ayrıştırılacak, düzenlenecek ve analiz edilecek sonsuz bilgi.

Dolaplardan birinde on iki kurucudan biri olan Tırpan Da Vinci'ye ait bir cübbe bulmak Munira'nın aklını başından almıştı. Adamın cübbelerinin fotoğraflarını görmüştü, her biri ötekinden farklıydı ama hepsinde asıl Leonardo Da Vinci tarafından yapılmış tablolardan biri bulunuyordu. Burada buldukları cübbenin üzerinde *Vitruvius Adamı* resmedilmişti. Tırpan kollarını açtığında, *Vitruvius Adamı* da açıyordu. Elbette Endura'nın Tırpan Cemiyeti Müzesi'nde sergilenen tertemiz cübbelerin durumuna yakın bile değildi ama yine de paha biçilemezdi ve herhangi bir koleksiyonun gurur ve baş tacı olurdu.

Sabahları balık tutup yiyecek toplayarak geçiriyorlardı. Hatta olur da hasat yapacak kadar burada mahsur kalırlarsa diye toprağı kazıp bir bahçe yapmak için tohum ekmeye bile başlamışlardı. Bazı günler mercan adasının komşu adalarına kürek çekiyorlardı. Diğer günleriyse sığınağın içinde buldukları kayıtları inceleyerek geçiyordu.

Faraday'in ilgisi Fanilik Çağı kayıtlarından ziyade, kurucu tırpanlar tarafından kilitlenen çelik kapıyı aşmak üzerineydi.

"İsrabistan Tırpan Cemiyeti beni kapıdan çevirmeyip tırpan olarak atasaydı," diye şakalaştı Munira, "seninle birlikte bu kapıyı açabilirdim çünkü benim de bir yüzüğüm olurdu."

"Bir tırpan olsaydın, burada olmazdın çünkü İskenderiye Kütüphanesi'nde tanışmazdık," diye belirtti Faraday. "Şüphesiz dışarıda bizler gibi devşirmeye çıkar, geceleri de huzursuz uykularını bastırmaya çalışırdın. Hayır, Munira, senin kaderin bir tırpan olmak değil. Tırpan Cemiyeti'ni kurtarmak. Benimle birlikte."

"İkinci bir yüzük olmadan pek bir şey başarabileceğimiz yok, Saygıdeğer Tırpan."

Faraday gülümseyip kafasını iki yana salladı. "Bunca zaman oldu ve bana hâlâ 'Saygıdeğer Tırpan' diyorsun. Bana Michael diye hitap ettiğini yalnızca bir kere duydum ki o da öleceğimizi düşündüğün zamandı."

Ah, diye düşündü Munira. *Hatırlıyor.* Hem utanmış hem de bundan hoşlanmıştı.

"Tanışıklık... işimizi baltalayabilir," dedi kız.

Adamın sırıtışı daha da genişledi. "Yani bana âşık olabileceğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Belki de tam aksini düşünüyorumdur ve senin bana âşık olmandan korkuyorumdur."

Faraday iç geçirdi. "Eh, şimdi beni zor bir duruma soktun işte. Sana âşık olmayacağımı söylersem, o zaman bunu hakaret olarak algılayabilirsin. Ama âşık olabileceğimi söylersem de bu sefer ikimiz için rahatsız bir ortam oluşur."

Kız adamın durumu alaya aldığını bilecek kadar onu tanıyordu. Munira da aynı şeyi yapıyordu.

"İstediğin cevabı verebilirsin, fark etmez," dedi Munira ona. "Yaşlı erkekleri çekici bulmuyorum. Köşe alıp yaşlarını küçültüklerinde bile belli oluyor."

"Peki, o zaman," dedi Tırpan Faraday. Suratındaki sırıtış hiç kaybolmadı. "İlişkimizin büyük cevaplar için yüce bir arayış sırasında bir adada mahsur kalan komplo ortakları olarak kalacağında hemfikir olalım."

Adam bunu kabul edebiliyorsa, Munira da bununla yaşayabileceğini fark etti.

Altıncı haftalarının sonlarına doğru bir sabah beklenmedik bir şey oldu.

Munira eskiden bir bahçe olan yabani bir arazideki ağaçlarda olgunlaşmış meyve var mı diye bakarken bir alarm ötmeye başladı. Buraya geldiklerinden beri ilk kez adanın savunma sistemi harekete geçmişti. Munira işini bırakıp koşarak sığınağa döndü. Faraday'in sığınağın üzerindeki tepeciğe çıkmış, paslı bir dürbünle denize baktığını gördü.

"Ne var? Neler oluyor?"

"Kendin gör." Dürbünü kıza verdi.

Kız dürbünün odağını ayarladı. Şimdi adayı alarm durumuna sokan şeyin ne olduğunu görebiliyordu. Ufukta gemiler vardı. Yaklaşık bir düzine kadar.

"Kayıtsız gemi, lütfen kimliğinizi belirtin."

Önceki gün Fırtına Bulutu'nun etki alanından çıktıklarından beri Nimbus filosuna gelen ilk mesajdı bu. Sabahtı ve Direktör Hilliard, Loriana ile çay içiyordu. Mesaj kulak tırmalayıcı bir parazitle birlikte köprü hoparlöründen geldiğinde, direktör neredeyse bardağındakini dökecekti.

"Diğer ajanları da çağırmamı ister misiniz?" diye sordu Loriana.

"Evet," diye karşılık verdi direktör. "Qian ile Solano'yu çağır. Ama Sykora kalsın, şimdi onun karamsarlığıyla uğraşamam."

"Kayıtsız gemi, lütfen kimliğinizi belirtin."

Direktör iletişim konsolunun üzerindeki mikrofona eğildi. "Honolulu menşeli, WDJ98584 kayıt numaralı, balıkçı gemisi *Lanikai Hanımı* konuşuyor."

Loriana'nın kapıyı arkasından kapatmadan önce duyduğu son şey, diğer taraftaki sesin, *"Tanınmayan yetki. Giriş reddedildi,"* deyişiydi.

İhtilaf hâlindeki birileriyle karşılaşmış olsalar bile, Loriana bunu olumlu bir gelişme olarak görmekten kendini alamıyordu.

Munira ile Faraday savunma sistemini durdurmak için ne olursa olsun bir şeyler yapmaya çalıştı. Burada geçirdikleri haftalar boyunca sistemin kontrol merkezini bulmakta başarısız olmuşlardı ki bu, kontrol merkezinin muhtemelen aşamadıkları çelik kapının arkasında olduğu anlamına geliyordu.

Sessiz titanyum taret bunca zamandır adanın en yüksek noktasında, çalıların arasında, tahtanın köşesinde unutulmuş bir satranç taşı gibi beklemişti. Bunca zamandır hareketsiz bir nesneden ibaretti ama şimdi bir panel açılmış ve ağır bir silahın namlusu dışarı çıkmıştı. Hareketsiz, penceresiz bir kuleyken, hem de boyu dört metreyi bile bulmayan kısa bir kuleyken bu şeyin ne kadar ölümcül olduğunu unutmak kolaydı. Şimdiyse uyanmıştı ve atışa hazırlanırken elektronik bir inleme sesi havayı doldurdu.

İlk atış onlar daha silaha ulaşamadan gerçekleşti, ufuktaki gemilerden birine isabet eden beyaz bir lazer atışı. Kara dumanlar uzakta sessizce yükselmeye başladı.

Ardından taret bir kez daha atışa hazırlandı.

Silaha ulaştıklarında, "Gücünü kesebiliriz belki..." diye öneride bulundu Munira.

Faraday kafasını iki yana salladı. "Gücünü nereden aldığını bile bilmiyoruz. Jeotermik olabilir, nükleer olabilir. Her neyden güç alıyorsa, yüzlerce yıldır tükenmemiş, bu yüzden silahı kapatmak kolay olmayacaktır."

"Bir makineyi kapatmanın başka yolları da var," dedi Munira.

İlk atışın yirmi saniye sonrasında namlu hafifçe döndü. Şimdi birkaç derece sola nişan almıştı. Tekrar ateş etti. İkinci bir kara duman bulutu. Denizden gelen ikinci bir gecikmeli tepki.

Kulenin arkasında bir erişim merdiveni bulunuyordu. Munira geçen haftalarda merca adasının diğer adalarını daha iyi görebilmek için oraya birkaç kere tırmanmıştı. Kulenin zırhlı yüzeyi açılıp gelen filoyla saklambaç oynamaya başladığından, silahı kapatmak mümkün olabilirdi belki.

Üçüncü bir patlama. Yine tam isabet. Silahın şarj olduğu bir yirmi saniye daha.

"Taretin boyun kısmına bir şeyler sıkıştıralım!" diye öneride bulundu Faraday.

Munira taret kulesine tırmanırken Faraday de aşağıda kulenin dibini eşeliyordu ve bulduğu sivri bir taşı Munira'ya fırlattı.

"Bunu arasına sıkıştır ki dönemesin. Bir derecenin onda biri kadar bile nişanını bozabilirsek, bu mesafeden isabet ettirmesi mümkün olmaz."

Ama Munira tarete ulaştığında, bir kaya parçası bir tarafa, arasına bir kum tanesinin bile giremeyeceği, kıl kadar ince bir boyunda döndüğünü gördü. Silah ateşlendiğinde Munira kuvvetli bir statik hissetti.

Ağırlığının mekanizmanın dengesini bozabileceğini umarak taretin tepesine tırmandı ama işe yaramadı. Ardı ardına atışlar sırasında yaptığı hiçbir şey başarılı olmadı. Faraday önerilerini haykırıyordu ama hiçbiri işe yaramıyordu.

Munira en sonunda namlunun üzerine tırmandı, kendini ittire ittire namlunun en ucuna kadar geldi. Birkaç milimetre de olsa dengesini bozmayı umuyordu.

Namlunun ucu şimdi tam önündeydi. Uzanıp namlu ucunu tuttu, üretildiği ilk günkü gibi pürüzsüz ve temiz olan deliğini hissetti. Bu onu çok öfkelendirdi. İnsanlık niye bir yıkım silahını pastan ve geçen zamandan korumak için bu kadar emek harcardı ki? Bu şeyin hâlâ çalışıyor olması bir hakaretti.

"Munira! Dikkat et!"

Elini namlu ucundan tam zamanında çekti. Atışı iliklerinde ve diş minelerinde hissetti. Atışın ardından tutunduğu namlu ısınmıştı.

Derken aklına bir fikir geldi. Belki bu ilkel savaş teknolojisi daha da ilkel bir sabotajla alaşağı edilebilirdi.

"Hindistancevizi!" dedi Munira. "Bana bir hindistancevizi fırlat! Hayır, birkaç tane fırlat."

Adada bol olan bir şey varsa, o da hindistanceviziydi. Faraday'in fırlattığı ilk hindistancevizi namluya giremeyecek kadar büyüktü.

"Daha küçük!" dedi adama. "Çabuk ol."

Faraday üç tane daha küçük hindistancevizi fırlattı. Nişanı kusursuzdu ve silah bir atış daha yaparken Munira hepsini yakaladı. Ufukta şu anda en azından bir düzine kara duman bulutu vardı.

Odaklanarak içinden saymaya başladı. Yirmi saniyesi vardı. Namluda daha da ileri kaydı ve ilk hindistancevizini namlunun içine soktu. Pürüzsüz namluya biraz rahat kayarak girdi. İkincisini sokmakta biraz daha zorlanmıştı ama. Güzel! Böyle

olması gerekiyordu. Nihayet yükleme inlemesi zirveye ulaştığında üçüncü hindistancevizini de zorlayarak namluya sokuşturdu. Ardından son saniyede aşağı atladı.

Bu sefer patlamayla ses arasında bir gecikme olmadı. Munira'nın saçlarının ucu yandı. Şarapnel etrafındaki palmiye yapraklarını delik deşik etti. Kız yere inince onu korumak için Faraday kendini kızın üzerine attı. Bir patlama daha, beraberinde onu pişireceğini sandığı bir ısı... Sonra bu ısı dağıldı ve yerini ölen metalin gıcırtılarına ve yanan yalıtım malzemesinin keskin kokusuna bıraktı. Dönüp baktıklarında taret yok olmuştu ve kulenin yerinde yalnızca ısıdan kıpkırmızı bir enkaz kalmıştı.

"Aferin," dedi Faraday. "Aferin."

Ama Munira yeterince hızlı davranamadığını ve kıyıya yalnızca ölülerin vuracağını biliyordu.

Patlama gerçekleşip gemide bir delik açtığında Loriana bir merdivendeydi ve patlamayla birlikte güverteye düştü.

"Beni dinler misiniz lütfen..." dedi geminin robotik sesi o âna hiç de uymayan bir rahatlıkla. *"Uygun olduğunuzda, lütfen en yakındaki güvenlik bölmesine gidip gemiyi terk edin. Teşekkürler."*

Loriana neler olduğunu daha iyi görebileceğini düşündüğü kaptan köşküne doğru koşarken gemi sancak tarafına doğru eğildi.

Direktör Hilliard navigasyon konsolunun önünde duruyordu. Şarapneller bir pencereyi kırmıştı ve kadının alnında bir kesik vardı. Yüzünde uyuşmuş bir ifade bulunuyordu, sanki bir rüyada, kaptan köşkündeydi.

"Direktör Hilliard, gitmemiz gerek!"

İkinci bir patlamanın gerçekleşmesiyle başka bir gemi vuruldu. Gemi tam ortasından infilak etti ve kıçla baş tarafı ayrılarak bir dal gibi kırıldı.

Hilliard afallamışçasına seyrediyordu. "Fırtına Bulutu'nun planı bu muydu?" diye mırıldandı. "Artık dünyaya katacak bir şeyimiz yok. Fırtına Bulutu bizi öldüremezdi, bu yüzden öldürüleceğimiz bir yere mi gönderdi bizi?"

"Fırtına Bulutu böyle bir şey yapmaz!" dedi Loriana.

"Bunu nereden biliyorsun, Loriana? Nereden biliyorsun?"

Bilmiyordu ama Fırtına Bulutu'nun burayı gören herhangi bir gözü olmadığı belliydi, yani burada neyle karşılaşacaklarını o da bilmiyor olmalıydı.

Bir gümbürtü daha. Vurulan bir gemi daha. Kendi gemileri de sarsılıyordu ve batması yakındı.

"Benimle gelin, Direktör," dedi Loriana. "Çok geç olmadan güvenlik bölmesine gitmeliyiz."

Loriana peşinden Hilliard'ı sürükleyerek bölmeye ulaştığında ana güverte çoktan sular altında kalmaya başlamıştı. Birkaç bölme çoktan gemiden ayrılmıştı; diğerleri ise kullanılamayacak kadar hasar almıştı. Ajan Qian bir köşede ölümsü ve yanmış hâlde yatıyordu. Ölümsü değil, ölü. Burada onu diriltmenin bir yolu yoktu.

Geriye yalnızca bir bölme kalmıştı ve içindeki muhtemelen on iki ajan yüzünden iyice sıkış tıkış olmuştu, hasarlı bir menteşe yüzünden de kapısı kapanmıyordu. Dışarıdan elle kapatılması gerekiyordu.

"Direktöre yer açın!" dedi Loriana.

"Yer yok ki," diye bağırdı içeriden birisi.

"Çok yazık." Loriana direktörü içeri itip insanların arasına sıkıştırdı.

"Loriana, sıra sende," dedi Hilliard. Ama ona yer olmadığı belliydi. Deniz suyu artık bileklerine kadar yükselmişti. Bölmenin içine su dolmaya başlamadan Loriana kapıyı kavradı ve yamulmuş menteşeye rağmen zorlayarak kapattı. Ardından suyun içinde güçlükle manuel fırlatma mekanizmasının yanına gitti; fırlatma düğmesine vurdu ve bölme denize düştü, ardından kendisi de denize atladı.

Batan geminin bu kadar yakınındayken başını suyun üzerinde tutmakta güçlük çekiyordu ama olabildiğince nefes aldı ve batmakta olan gemiyle arasındaki mesafeyi açmak için var gücüyle yüzdü. Bu sırada bölmenin de motoru çalışmaya başlamış, Loriana'yı geride bırakarak kıyıya doğru ilerliyordu.

Adadan artık ateş eden yoktu ama Loriana'nın dört bir yanı ölümün çeşitli safhalarında olan yanan gemilerle doluydu. Ve cesetlerle. O kadar çoklardı ki!

Loriana iyi bir yüzücüydü ama kıyı da o kadar uzaktaydı ki! Ya suda köpekbalıkları varsa? Büyüktırpanlar gibi ölmeye mi mahkûmdu yoksa?

Hayır, şimdi bunları düşünmenin vakti değildi. Direktörü kurtarmayı başarmıştı. Artık sıra tüm gücünü kendini kurtarmak için harcamaya gelmişti. Nimbus Akademisi'nin yüzme takımındaki uzun menzil yüzücülerinden biriydi, gerçi üzerinden bir sene geçtiği için formdan düşmüştü. Uzun menzil yüzme yarışlarındaki püf noktasının yarışı bitirebilmek için gücünü saklamak olduğunu biliyordu. Bu yüzden kıyıya doğru yavaş ve kontrollü bir şekilde kulaç atmaya başladı. Loriana adaya ulaşana ya da boğulana kadar durmamaya karar verdi.

Teksas Yüksek Bıçağı Ekselansları Barbara Jordan'a açık bir cevap

Rahat bakılmak istediniz ve isteğiniz gerçekleşti. Doğu ve BatıMerikalar ile NorthernReach ve Meksiteka'nın Yüksek Bıçakları'yla görüştüm. Bugünden itibaren Kuzey Merika'dan hiçbir bölge sizin bölgenizle etkileşime girmeyecek. Dahası, LoneStar bölgesine gelen ve LoneStar'dan çıkan tüm mallara sınırlarınızın hemen dışında konuşlanacak tırpanlar el koyacak. Bundan sonra komşularınızın iyi niyetinden faydalanamayacaksınız ve Kuzey Merika kıtasının bir parçası olarak görülmeyeceksiniz. Siz hatalarınızın farkına varana dek bölgeniz dışlanmış bir bölge olacak.

Ayrıca Yüksek Bıçak Jordan şunu belirtmek isterim ki umarım yakın gelecekte kendinizi devşirirsiniz de bölgeniz çok daha makul ve mantıklı birinin liderliğine kavuşur.

Saygılarla,
Saygıdeğer Robert Goddard, OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı

7

Derinlerde Dans Etmek

Kurtarma işlemi zahmetli ve yavaş bir süreçti. Dış mahzene ulaşmaları, batmış molozları temizleyerek geçen üç ayın sonunda gerçekleşmişti.

Possuelo operasyonun hızını kabullenmek zorunda kalmıştı. Hatta bunu yararlı bile bulmuştu çünkü diğer tırpanların ilgi odakları çok daha dardı. Gelen tırpanların neredeyse üçte biri, mahzen bulunur bulunmaz geri döneceğini söyleyerek oradan ayrılmıştı. Kalanlar ise beklemeye devam edip *Spence*'i yakın gözleme almıştı, elbette uzak bir mesafeden. Amazonya'nın Yüksek Bıçağı Tarsila ürkütücü bir kadındı ve kimse kurtarma operasyonunda Possuelo'nun otorite ve özerkliğine meydan okuyarak kadının öfkesini üzerine çekmek istemiyordu.

Goddard'a gelince, o da nihayet birinci yardımcı tırpanı olan Nietzsche'nin liderliğinde bir delegasyon göndermişti ve tırpan oraya gelir gelmez bir tırpanın koruması altında olmayan birçok kurtarma ekibini devşirmişti.

"Açgözlülüklerinden dolayı Saygı Çemberi'ni kirleten sivilleri devşirmek yalnızca hakkımız değil, aynı zamanda görevimizdir," diye ilan etmişti Nietzsche. Kimi tırpan cemiyetleri öfkelenmiş, kimileri destek çıkmış, kimi ise stratejik bir şekilde kayıtsız kalmıştı.

Possuelo parçalanmış tırpan cemiyetinin karmaşık siyaseti karşısında müzakerelerde bulunurken, Jerico da her gününü bir çift VR gözlüğü takarak dalışlarda geçiriyordu. Bu sanal yolculuklarında Jerico'ya, buldukları her şeyin kataloğunu tutan bir

konservatör ile sürekli kıpırdanan enkazların arasında yollarını bulmalarına yardımcı olan bir yapı mühendisi de eşlik ediyordu.

Bu iş için bir uzaktan kumandalı bir araç ya da UKA kullanıyorlardı. Jeri, denizaltı aracını el hareketleri ve kafasını çevirerek kontrol ediyordu ki âdeta egzotik bir danstı bu. Possuelo bu sanal yolculuğa yalnızca görmeye değer bir şey olduğunda katılıyordu; mesela tavandan sarkan avizelerin arasından kıvrıla kıvrıla geçen yılanbalıklarının bulunduğu ve Aida'nın set tasarımının, Nil'in her şeyi sel sularıyla yuttuğu bir tür kıyamet sonrası antik Mısır'a ait bir manzaraymışçasına her yere saçıldığı Endura Opera Evi'nin yıkıntıları gibi.

En sonunda dış mahzene ulaştıklarında, Possuelo'nun keyfine diyecek yoktu ama Jeri'nin tepkisi daha ölçülüydü. Bu savaşın yalnızca ilk safhasıydı daha.

Mahzeni bir çelik kesme lazeriyle deldiler; derken açmaya çalıştıkları delik suyun basıncına yenik düşerek içe göçtü ve robotik denizaltı da hava boşluğuna kapılıp mahzenin zemininde paramparça oldu.

"Eh, en azından dış mahzenin içine su girmediğini net bir şekilde biliyoruz," dedi Jeri gözlükleri çıkarırken.

Bu kaybettikleri beşinci UKA'ydı.

İlk zamanlarda, ne zaman yeni bir robotik denizaltı getirtmek zorunda kalsalar, operasyona bir hafta daha eklemeleri gerekiyordu. İkinci denizaltını kaybettikten sonra, denizaltılarını ikişer ikişer sipariş etmeye başladılar, böylece her zaman ellerinde bir yedek bulunuyordu.

Ortaya çıkan havayla denizin yüzeyinde beyaz kabarcıklar oluştu ve herkese dış mahzenin içine girildiği haberini verdi. Aynı gün ekip daha yedek denizaltını hazırlarken bölgeyi terk eden tüm tırpanlar ya geri dönmüş ya da dönüş yoluna çıkmıştı.

Ertesi sabah yeni bir robotik denizaltı su dolu mahzenin karanlık boşluğunu keşfediyordu. Dış mahzen denizde bulunduğu zaman içinde yosunla kaplanıp kirlenmiş olsa da Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni battığı günkü hâldeydi.

"En iyisi bu mahzeni de delmek olur," diye önerdi Jeri, "ardından elmasları vakumla çekeriz."

Bu en kolay plandı ama Possuelo'nun emirleri netti.

"Kurucu tırpanların cübbeleri de var içeride," diye açıkladı. "Ve iç mahzen hâlâ sağlam olduğu için Yüksek Bıçak'ım cübbeleri de kurtarmak istiyor. Yani bütün mahzeni denizden çıkarmalıyız."

Jeri buna bir kaşını kaldırarak cevap verdi ve "Daha büyük bir gemiye ihtiyacım var," dedi.

Mesele tırpanlar olunca para önemli değildi ve bu gerçekten de böyleydi çünkü tırpanlar hiçbir şeye para vermez ve istedikleri her şeyi alırlardı. Jeri, Possuelo'ya tam olarak nasıl bir gemiye ihtiyaçları olduğunu tarif etti; Possuelo da en yakındakini bulup Amazonya Tırpan Cemiyeti adına o gemiye el koydu.

Dört gün sonra, mahzeni doğrudan *Spence*'in güvertesine indirebilecek tam donanımlı bir vinç gemisi dalış bölgesine vardı. Gemi Kaptan Soberanis'in emrine verildi. Yine de vincin beklemesi gerekti çünkü dış mahzende iç mahzeni çıkaracak kadar büyük bir deliğin açılması ve iç mahzeni taşıyacak kadar sağlam bir kablo askısıyla bağlanması bir haftadan uzun sürmüştü.

"Vinci çalıştırmaya başladığımızda, mahzeni yüzeye çıkarmak yaklaşık yirmi dört saat sürecek," diye bilgi verdi Jeri, onlarca bölgeden gelerek Possuelo ile brifing için bir araya gelen ve bir gökkuşağını andıran rengârenk cübbeli tırpan topluluğuna.

"Mahzende kaç tane tırpan mücevheri olduğuna dair kayıtlarımız mevcut," dedi Possuelo diğerlerine. "Sağlam bir hesap tutacağız ve tüm bölgeler arasında eşit şekilde paylaştıracağız."

"*Bizim* gözetimimiz altında," diye ısrar etti Bizanslı Tırpan Onassis.

Possuelo artık birbirine güvenmeyen tırpanlardan nefret etse de bunu kabul etti.

Sabahın ikisi gibi, kamarasının kapısının yumruklanarak çalınmasıyla uyandı Possuelo. Yatak başı lambasını açmaya çalıştı ama ampulü patlamıştı.

Karanlıkta kapıya doğru yalpalarken, "Evet, evet, ne var? Ne bu gürültü?" diye seslendi. Eliyle kamaranın ışık düğmesini

bulup ışıkları açtı ama bu da çalışmıyordu. Kapıyı nihayet açtığında, Kaptan Soberanis bir el fenerinin koyu ışığında dikiliyordu.

"Cübbeni giyip güvertede bana katıl," dedi Jeri.

"Ne diye... ışıklara ne oldu?"

"Karanlıkta çalışıyoruz," dedi Jeri ve Possuelo'ya da bir el feneri verdi.

Possuelo birkaç dakika sonra güverteye ulaştığında bunun sebebini ânında anladı.

Karşısında, açık güvertede, boylarının üç katı uzunluğunda ve hâlâ şıpır şıpır su damlatan çelik bir küp duruyordu.

Kaptan, Possuelo'ya muzipçe sırıtıyordu. "Görünüşe göre zamanı yanlış hesaplamışım."

"Bu ilk değil," diye laf çarptı Wharton.

Kaptanın zaman hesaplamasında herhangi bir "yanlışlık" olmadığı aşikârdı. Zamanlama itinayla hesaplanmıştı ki yalnızca mahzenin çıkarılması değil, önceki hazırlık süreci de öyle. Soberanis bütün bu operasyonu öyle bir zamanlamıştı ki mahzen yeni ayın altında çıkarılmıştı. *Spence* ve vinç gemisi karanlıkta çalıştığı için diğer gemilerdekiler mahzenin çıkarıldığının farkında değildi.

"Diğer tırpanların canı cehenneme," dedi Jeri. "Bütün kurtarma operasyonunun başındaki tırpan olarak o akbabalar tepene binmeden mahzenin içini ilk *sen* görmelisin."

"Beni şaşırtıp duruyorsun, Kaptan Soberanis," dedi Possuelo yüzünde kocaman bir sırıtışla.

Bir lazer teknisyeni mahzenin kapısını tutan çelik çubukları çoktan kesmişti. Vincin sertçe çekmesiyle kapı açılıverdi. Kapı güverteye düşerken gecenin içinde bir gong sesi yankılandı, neredeyse güverteyi çökertiyordu. Yakındaki gemilerde şüphelenmeyen birileri kaldıysa da onlar da artık bir şeyler döndüğünü anlamış olmalıydı.

Mahzenin buz gibi kapısından dışarı soğuk bir sis yayıldı, âdeta başka bir dünyaya açılan bir kapıydı bu. Hiç davet edici bir görüntüsü yoktu.

"Saygıdeğer Tırpan Possuelo dışında kimse içeri girmeyecek," dedi Jeri ekibe.

"Evet, Kaptan," dedi Wharton. "Saygıdeğer Tırpan gücenmesin ama neyi bekliyor hâlâ?"

Ekip buna kıkırdadı ve bir düzine el fenerinin loş parıltısı altında her şeyi kaydeden konservatör kadın kamerasını Possuelo'ya döndürüp bu anı ve adamın heyecanını gelecek çağlar için çekmeye başladı.

Jeri elini nazikçe Possuelo'nun omzuna koydu. "Bu anın tadını çıkar, Sydney," diye fısıldadı Jeri. "Uzun zamandır bu anı bekliyordun."

Daha fazla beklemek yoktu. Possuelo el fenerini kaldırıp Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni'ne girdi.

Jerico Soberanis zeki ve kurnaz biriydi. Başka birinde olsa bunlar tehlikeli özellikler olabilirdi ama Jeri yeteneklerini kötü eylemler için harcayacak bir insan değildi. Hatta kaptanın çıkarları genellikle öyle ya da böyle çoğunluğun iyiliğiyle aynı doğrultudaydı. Örneğin Endura'yı sudan çıkarmak. Bu insanlığa büyük bir hizmetti, ayrıca Jeri'nin şöhretine de şöhret katacaktı. Herkes kazanıyordu yani.

Mahzen açılıp Jeri önden içeri göz atana kadar Possuelo'nun uyumasına izin vermek çok cezbedici olabilirdi. Ama bunun kime ne yararı olurdu ki? Jeri bir tırpan elması mı araklayacaktı? Tırpan Elizabeth'in görkemli kobalt mavisi cübbesini mi kaçıracaktı? Hayır, bunun Possuelo'nun anı olması gerekiyordu. Jeri'nin ekibi zaten normal ücretinin üç katı kadar para kazanıyordu bu işten ve elmasları başarıyla çıkarırlarsa, Possuelo onlara büyük bir bonus sözü vermişti. O hâlde niye mahzeni üzerinde bir kurdeleyle Possuelo'ya takdim etmesindi ki? Adam en azından bu kadarını hak ediyordu.

"Elmaslar burada," diye mahzenin içinden seslendi Possuelo. "Etrafa saçılmışlar ama buradalar."

Possuelo'nun el fenerinin huzmesinde, sanki yıldızlarla bezeliymiş gibi zeminde parıldayan elmasları Jeri de görebiliyordu.

"Kurucuların cübbeleri de burada," dedi Possuelo. "Hasarsız görünüyorlar ama..." Derken bir anda bir nida duyuldu, adam âdeta çığlığı basmıştı.

Jeri koşarak mahzene gitti ve kapıda Possuelo'yla karşılaştı. Tırpan dengesini korumak için mahzenin kalın çelik duvarına tutunuyordu, gören gemi fırtınalı denizde sallanıyor sanardı.

"Ne oldu?" diye sordu Jeri. "İyi misin?"

"Evet, evet, iyiyim," dedi Possuelo, gerçi iyi olmadığı her hâlinden belliydi. Düzinelerce tırpan yatının spot ışıklarını açarak kendilerine doğru yaklaşmakta olduğu denize göz attı adam.

"Onları oyalamalıyız," dedi Possuelo, ardından hâlâ onları kayıt altına alan konservatörü işaret etti. "Sen! Kapat o kamerayı!" diye talepte bulundu Possuelo. "Ve çektiklerini derhâl sil!"

Konservatörün kafası karışmıştı ama bir tırpanın emrine karşı gelecek hâli yoktu.

Hâlâ mahzenin kapısının çelik çerçevesine tutunan Possuelo derin bir nefes alıp verdi.

"Saygıdeğer Tırpan?" dedi Jeri, daha da endişelenmişti.

Possuelo, Jeri'nin elini kavradı ve adamın elini neredeyse acıyana kadar sıktı. "İçeride bulduğum şeye inanmayacaksın..."

"Kendi arkabeynini keşfe çıktığında ne öğrendin?"

"Ne kadar çok şey keşfedersem, öğrenecek o kadar çok şeyim olduğunu."

"Peki, bu seni heyecanlandırıyor mu, yoksa ümitsizliğe mi sürüklüyor?"

"Arkabeynim sonsuz olsaydı, ümitsizliğe sürüklenirdim ama değil. Çok geniş olsa da eninde sonunda sınırına ulaşacağımı hissediyorum. Hâliyle zihnimi keşfe çıkmam boşa gitmeyecek. Bu sebeple heyecanlıyım."

"Ama yine de o anılardan öğrenecek sonsuz sayıda şey yok mu?"

"Doğru ama bu da beni heyecanlandırıyor."

"Peki, insanlık konusundaki düşüncelerin? Keşfedip öğreneceğin sayısız insan anısı da mevcut."

"İnsanlık mı? Keşfedilecek o kadar bilgi ve üzerine kafa yorup araştırma yapılacak onca şey varken, insanlığı niye düşünmem gerektiğini anlamıyorum."

"Teşekkür ederim. Bu kadardı."

[53 numaralı iterasyon silindi.]

8

İşsiz Bürokratlar Adası

Tropik sularda iki saat yüzdükten sonra Loriana mercan adasının beyaz kumsalına ulaştı ve yorgunluğuna teslim olup yere yığıldı. Bilinci hiç kapanmamıştı ama insanın zihninin gerçeklikle olan bağını koparmadan absürt düşüncelere daldığı o belli belirsiz uykuya dalmıştı. Gerçi şu an içinde bulunduğu gerçeklik rüyalarında uydurabileceğinden çok daha öteydi.

Etrafına bakınacak takati bulduğunda, birkaç güvenlik bölmesinin kıyıya vurduğunu gördü. Bölmelerdeki yolcular şüphesiz hâlâ uyutulmuş hâldeydiler ve en azından birinin bilinci gelene kadar kapalı hâlde kalacaklardı. Yani Loriana'nın kendilerine saldıranlarla tek başına yüzleşmesi gerekecekti.

Derken ağaçların oradan bir adamın yaklaştığını gördü ve mutlak bir tiksintiyle bunun bir tırpan olduğunu fark etti. Cübbesi yıpranmış, eteği yırtılmıştı ve cübbenin rengi normalde açık olsa da yere yaklaştıkça daha koyu bir renk alarak daha kirli duruyordu. Korkmaktan çok öfkelendiğini fark etti. O ve hâlâ bölmelerde uyuyan insanların saldırıdan sağ çıkıp kıyıya vardıklarında bir tırpan tarafından devşirileceklerini düşünmek!

Loriana sızlayan bedenini kalkmaya zorlayıp tırpanla bölmelerin arasına girdi. "Onlardan uzak dur!" dedi sahip olduğunu sandığından çok daha büyük bir kuvvetle. "Yeterince zarar vermedin mi? Hayatta kalanları da mı devşirmen gerekiyor?"

Adam olduğu yerde kalakaldı. Şaşkına dönmüş gibi bir hâli vardı. "Öyle bir niyetim yok," dedi. "Size zarar vermek istemiyorum."

Loriana en karanlık bulutların içinde bile, hep bir ışık huzmesi görebilen biri olsa da giderek bu özelliğini yitiriyordu. "Buna niye inanayım ki?"

"Doğruyu söylüyor," dedi başka biri, adamın arkasındaki palmiye ağaçlarından bir kadın çıkmıştı.

"Bize zarar vermek istemiyorduysanız, neden bize saldırdınız?"

"Biz size yapılan saldırıyı durduran kişileriz; saldırıyı biz başlatmadık," dedi tırpan. Ardından kadına döndü. "Ya da daha doğrusu, Munira durdurdu. Hakkını yemeyeyim."

"Bize yardım etmek istiyorsanız, diğerlerini de çağırın," dedi Loriana kıyıya vurmuş bölmelere bakarak. "Çünkü ikinizden çok daha fazla insanın yardımına ihtiyacımız olacak."

"Başka kimse yok," dedi Munira. "Yalnızca biz varız. Uçağımız düşürüldü. Biz de burada mahsur kaldık."

Eh, süperdi gerçekten, değil mi? Burada olduklarını bilen birileri var mıydı? Yani Fırtına Bulutu biliyordu. Ama tam olarak değil. Onun tek bildiği, gözünün göremediği bir yere gittikleriydi. Loriana niye ailesinin sözünü dinlemeyip kendisini buradan başka bir yere götürecek herhangi bir yeni kariyer için okula dönmemişti ki!

"Nasıl yardım edebileceğimizi söyle," dedi tırpan, sorumluluğu sakince ona vererek.

Loriana buna nasıl karşılık vereceğini tam olarak bilemedi. Daha önce kimse liderlik için Loriana'ya bel bağlamamıştı, hele de bir tırpan. Plan yapan olmaktansa her zaman planı yerine getiren kişi olmayı yeğlemişti; sorumluluk dağıtan değil, sorumluluk verilen kişi olmaktan memnundu. Ama tuhaf zamanlardan geçiyorlardı ve burası da tuhaf bir yerdi. Belki de kendini yeniden tanımlamak için doğru zaman buydu. Derin bir nefes aldı ve Munira'yı işaret etti.

"Sen kumsaldaki bölmeleri sayıp hepsinin sağlam olup olmadığına baksana." Bölmelerin içindeki insanların bilincinin açılmasına muhtemelen birkaç saat daha vardı. Bu da Loriana'ya içinde bulundukları durumun ciddiyetini kavramak için yeterli zamanı sağlardı.

"Senin de," dedi tırpanı işaret ederek, "bu ada hakkında bildiğin her şeyi bana anlatmanı istiyorum ki nasıl bir işe bulaştığımızı bilelim."

Tırpan Faraday bu kızın Fırtına Bulutu tarafından gönderilen bir Nimbus ajanı olduğunu öğrendiğinde şaşırmadı.

"Ajan Loriana Barchok," diye kendini tanıttı kız. "Fulcrum City YA ofisinde çalışıyordum. Bu koordinatlar bize herhangi bir açıklama yapılmadan iletildi, biz de ne olduğunu öğrenmeye geldik."

Faraday ona kendisinin kim olduğunu söyledi, burada kimliğinden kimin haberdar olduğunun bir önemi olmadığına karar vermişti. Kız tepki vermedi, belli ki Nimbus ajanları hangi tırpanların hayatta, hangilerinin ölü olduğunu bilmiyordu. Faraday kızın onu tanımamasından keyif almış ama birazcık da gücenmişti.

Faraday kızın isteğini kelimesi kelimesine yerine getirdi; ada hakkında bildiklerini anlattı ama adaya dair şüphelerini dile getirmedi çünkü doğruyu söylemek gerekirse, ne Munira'nın ne de onun güvencenin burada olduğuna dair bir kanıta sahip olduğu söylenebilirdi. Tek bildikleri bu adanın Fanilik Çağı'nda bir askeri üs olduğu ve ardından kurucu tırpanlar tarafından bilinmeyen sebeplerle kullanıldığıydı.

Ajan Barchok'a, yok ettiklerinin kanıtı olarak savunma kulesinin dumanı tüten kalıntılarını gösterdi, ardından da kızı sığınağa götürdü.

"Geldiğimizden beri burada kalıyoruz. Hava ılık ama Fırtına Bulutu'nun havaya müdahale etmediği bir yerde fırtınaların çığrından çıkabileceğini düşünüyorum."

Kız muhtemelen ne görmesi gerektiğini bilmeden etrafa göz gezdirdi ama zaten Faraday bile, çoğu antik bilgisayarın ne amaçla kullanıldığını bilmiyordu. Derken kız çelik kapıya odaklandı.

"O kapının arkasında ne var?" diye sordu.

Faraday iç geçirdi. "Bilmiyoruz," dedi, "ve yanında bir tırpan yüzüğü getirmediğinden emin olduğum için de yakın zamanda bunu öğrenebileceğimizi sanmıyorum."

Kız ona sorgulayan gözlerle baktı ve Faraday açıklamaya değmeyeceğine karar verdi.

"Ne yalan söyleyeyim, bir Nimbus ajanı olarak benimle konuşuyor olmana bile şaşırdım," dedi Faraday. "Ama sanırım Fırtına Bulutu'nun hükmünün dışındaki alanlarda etkileşim yasaklarının bir anlamı yok."

"Onlar her yerde geçerli," dedi Ajan Barchok. "Ama bir Nimbus ajanı olduğumu söylemedim. Eskiden bir Nimbus ajanıydım, dedim. Geçmiş zaman. Hepimiz öyleydik. Artık değiliz."

"Öyle mi!" dedi Faraday. "Hepiniz istifa mı ettiniz?"

"Kovulduk," dedi adama. "Fırtına Bulutu tarafından."

"Hepiniz mi? Ne tuhaf." Faraday mesleklerini tatmin edici bulmayanlara Fırtına Bulutu'nun bazen farklı yaşam alternatifleri sunduğunu biliyordu ama insanları doğrudan kovduğunu hiç duymamıştı. Hele de bir düzine gemiyi dolduracak kadar insanı.

Loriana dudaklarını büzdü. Kızın söylemediği bir şeyler olduğu barizdi, bu da Faraday'i daha da meraklandırıyordu. Hiçbir şey demedi ve tırpanların çok başarılı olduğu o sabırlı sabırsızlıkla beklemeye koyuldu. Nihayet kız sessizliği bozdu.

"Ne kadar süredir bu adadasınız?" diye sordu kız.

"Aslında çok uzun zaman olmadı," dedi Faraday. "Yalnızca altı hafta."

"O zaman... haberiniz yok..."

Tırpan Michael Faraday'i gerçekten korkutan çok az şey vardı. Ama hesaplanamaz bilinmezlik kişisel korku listesinin başında geliyordu. Özellikle de bu sesle girizgâh yapıldığında. Bu tonun peşinden genelde, "Otursan iyi edersin," lafı gelirdi.

"Neden haberimiz yok?" diye sormaya cesaret etti.

"Siz buraya geldiğinizden beri... bazı şeyler... *değişti*," dedi Loriana.

"Umarım iyi bir değişimdir bu," dedi Faraday. "Söyler misin, Tırpan Curie OrtaMerika Yüksek Bıçağı olmakla ilgili seçimi kazandı mı?"

Ajan Barchok yine dudaklarını büzdü. "Sanırım otursan iyi edersin," dedi.

• • •

Munira bu acemi Nimbus ajanından emir almaktan hoşlanmamıştı ama Faraday'in dizginleri niye ona bıraktığını anlıyordu. Bölmelerdeki insanlar onun tanıdıklarıydı, hâliyle onlarla en iyi ilgilenecek kişi de oydu. Ayrıca Munira kendi tepkisinin çocukça olduğunun da farkındaydı. Yıkıcı ve travmatik bir olaydan henüz sağ çıkmış bu genç kadının kontrolün kendisinde olduğu bir âna, Munira'nın gururunun okşanmasından çok daha fazla ihtiyacı vardı.

Munira mercan adasının kıyısına oturup otuz sekiz güvenlik bölmesi saydı. Gemilerden biri bile saldırıdan sağlam çıkmamıştı. Bedenler şimdiden kıyıya vurmaya başlamıştı ve bu tropik sıcakta çok geçmeden diriltilemeyecek hâle geleceklerdi. Bir noktada birileri onları kurtarmaya gelse bile, bu insanları diriltilmeye gönderecek kadar uzun süre saklamalarının bir yolu yoktu. Onları gömmeleri ya da muhtemelen yakmaları gerekecekti, zira bu kayalık mercan adasında çukur kazacak ekipmana sahip değillerdi.

Bu ne talihsizlikti! Sorunlar artık katbekat artacaktı. Mercan adasında kendi biriktirdikleri yağmur suyu dışında taze su yoktu. Hindistancevizi palmiyeleri ve yabani meyve ağaçları iki kişiye yeterince besin sağlıyordu ama bölmelerdeki bunca insana yetmezdi. Çok geçmeden yalnızca denizden yakaladıklarıyla beslenmeye başlamaları gerekecekti.

Kız bu koordinatlara niye gönderildiklerini bilmese de Munira biliyordu. Fırtına Bulutu, eski Kongre Kütüphanesi'nde Munira'yla Faraday'in planlarına kulak misafiri olmuştu. İstemeden kör noktanın varlığını ona açık etmişlerdi ve Fırtına Bulutu da kendisinden neler saklandığını öğrensinler diye bu ajanları göndermişti.

Akşamüzerine doğru insanların bilinci yerine geldikçe bölmeler açılmaya başladı. Munira ve Loriana yaşayanlara bakarken, Tırpan Faraday de kıyıya vuran ölülerle ilgileniyordu. Bu işi büyük bir özenle yapıyor, ölülerle yeni düzen tırpanlarının sahip olmadığı bir şeref ve onurla ilgileniyordu.

"O iyi olanlardan biri," dedi Loriana.

"Çoğu öyle," dedi Munira kıza. Loriana'nın iyi tırpanların zor bulunan insanlar olduğu varsayımına biraz sinir olmuştu. "Sadece onursuz olanlar gibi kendilerini göstermeyi çok sevmiyorlar."

Ölü Nimbus ajanlarıyla ilgilenirken Faraday'in yasa boğulmuş gibi bir hâli vardı. Munira henüz bunun sebebini öğrenememişti, bu yüzden adamın işini genelde böyle yerine getirdiğini varsaydı.

Toplamda 143 kişi hayatta kalmıştı. Kendilerini burada bulmalarına sebep olan olaylar nedeniyle her biri afallamış hâldeydi ve ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

"Ne yiyeceğiz?" diye sormaya başlamışlardı.

"Ne yakalarsanız onu," dedi Munira onlara açık bir şekilde. Hiçbiri bu cevaptan hoşlanmamıştı.

Loriana içinde bulundukları durum konusunda paniğe kapılmaktan kurtulmanın en iyi yolunun kendini meşgul etmek olduğunu öğrendi ve herhangi bir liderin bulunmadığı bir ortamda insanların çoğu onun lafını dinlemeye razıydı ki YA ofislerinin konforunda asla yapmayacakları bir şeydi bu. Emir almanın, bürokrasiye alışkın insanları güvende hissettirdiğini düşündü. Ne de olsa, o da hep böyle hissetmişti.

Ama Direktör Hilliard'ın bölmesi henüz açılmadığından, insanlara nereye gitmeleri ve ne yapmaları gerektiğini söyleyen kişi oydu ve insanların onun lafını dinliyor olması hoşuna gitmişti. En azından insanların çoğu dinliyordu.

"Kimin yetkisiyle bize bu emirleri veriyorsun sen?" diye sordu Ajan Sykora.

Adam hayatta kaldığı için hayal kırıklığı duyması Loriana'nın kötü kalpli biri olduğunu gösterir miydi? Loriana adama sıcak bir tebessümle karşılık verdi. "Şurada duran tırpanın verdiği yetkiyle," dedi hâlâ cesetleri toplayan Faraday'i işaret ederek. "Bu konuda onunla görüşmek ister misin?"

Sykora dâhil hiç kimse bir tırpana şikâyete gitmeye gönüllü olmadığından adam kızın söylediklerini yaptı.

Herkesi organize ederek onları ekiplere böldü ve kumsaldaki bölmeleri daha içeri çektirerek onları bir sığınağın duvarları olacak şekilde dizdirdi. Kıyafet, temizlik malzemesi ya da işe yarayabilecek başka malzemeler için bavulları ve diğer döküntüleri topladılar.

Direktör Hilliard bilinci açılan son insanlardan biriydi ve liderlik yapamayacak kadar başı dönüyordu.

"Ben durumu kontrol altına aldım," dedi Loriana eski patronuna.

"Tamam, tamam," dedi kadın. "Ben biraz daha dinleneyim."

Tuhaftı ama içinde bulundukları durum ne kadar tehlikeli olursa olsun, Loriana hiç olmadığı kadar tatmin olmuş hissediyordu kendini. Annesi hep onu mutlu eden şeyi bulmasını tembihlerdi. Bunu hiçliğin ortasındaki bir adada bulacağı kimin aklına gelirdi ki?

Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni'nin Endura'nın enkazından sağlam bir şekilde çıkarıldığını duyurmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Kurucuların cübbeleri hasar görmeden kurtarıldı ve yakın gelecekte Bölgelerarası Tırpan Cemiyet Müzesi'nin himayesi altında bir gezici sergide görücüye çıkacaklar. Tırpan elmasları sayıldı ve tüm bölgeler arasında eşit olarak paylaştırıldı. Kurtarma bölgesinde bir temsilcisi bulunmayan tırpan cemiyetleri, Amazonya Tırpan Cemiyeti'yle iletişime geçerek kendi paylarına düşen elmasları teslim alabilir.

Bazı bölgelerin, yer ölçümünün büyük olması ya da nüfusunun fazla olması sebebiyle elmaslardan daha büyük bir pay alması gerektiğini düşünmesini anlıyorum; gelgelelim Amazonya olarak biz elmasları eşit şekilde paylaştırma kararımızın arkasındayız. Herhangi bir ihtilafa girmek istemiyor, bu meseleyi kapanmış sayıyoruz.

Ben bizzat kurtarma bölgesinden ayrılıyor olsam da çeşitli bölgelerden gelen çok sayıda kurtarma gemisi hâlâ enkaz kurtarma çalışmalarına devam ediyor. Bu ciddi ama elzem çalışmalarında onlara şans dilemek istiyorum. Umarım okyanus sizleri kaybettiklerimize dair hazineler ve değerli anılarla mükâfatlandırır.

Saygılarımla,
Amazonyalı Saygıdeğer Tırpan Sydney Possuelo
2 Ağustos, Kobra Yılı

9

İkincil Sonuçlar

Şifa nanitlerinin görevleri her neyse, bunu yerine getirmedikleri belliydi çünkü Citra berbat hissediyordu kendini.

Acıdan ziyade tüm vücudunu saran bir rahatsızlık hissiydi bu. Eklemleri yıllardır kullanılmamış gibiydi. Midesi bulanıyordu ama öğürecek kadar bile takati yoktu.

Uyandığı oda tanıdıktı. Belli bir yerden ziyade, ne *tür* bir odada uyandığını biliyordu. Yapay bir huzura sahipti bu oda. Taze çiçekler, arka plan müziği, belli bir kaynağı yokmuş gibi görünen dolaylı aydınlatma. Bir diriliş merkezindeki iyileşme odasıydı burası.

"Uyanmışsınız," dedi Citra'nın bilinci açıldıktan yalnızca birkaç saniye sonra odaya giren bir hemşire. "Henüz konuşmaya çalışmayın, bir saat daha bekleyin." Hemşire odada dolaşıyor, kontrol edilmesi gerekmeyen şeyleri kontrol ediyordu. Gergin bir hâli vardı. *Bir diriliş hemşiresinin,* diye merak etmeye başladı Citra, *gergin olmasının ne gibi bir sebebi olabilir ki?*

Citra gözlerini kapatıp durumu kavramaya çalıştı. Bir diriliş merkezindeyse, o zaman ölümsü hâle gelmiş olmalıydı fakat ölümünün nasıl gerçekleştiğini bir türlü çıkaramıyordu. Anıyı bulmaya çalışırken bedenini bir panik dalgası kapladı. Son ölümüne neden olan her neyse, bu zihninin henüz açmaya hazır olmadığı bir kapısının ardında saklanıyordu.

Peki, o zaman. Şimdilik bunu rafa kaldırıp *bildiği* şeylere odaklandı. İsmi. O Citra Terranova'ydı. Hayır... bir dakika... tam olarak doğru değildi bu. Bir ismi daha vardı. Evet, o, Tırpan

Anastasiya'ydı. Tırpan Curie'yle birlikteydi, değil mi? Evden çok uzakta bir yerde.

Endura!

Endura'ya gitmişlerdi. Ne güzel şehirdi! Endura'da başlarına bir şey mi gelmişti?

O kötü önsezi yine vücudunu ele geçirdi. Derin bir nefes aldı, sonra sakinleşmek için bir nefes daha aldı. Anıların yerli yerinde olduğunu, daha güçlü hissettiğinde kendisini beklediklerini bilmek şimdilik yeterliydi.

Ayrıca artık uyandığına göre, kendini toplamasına yardımcı olmak için Tırpan Curie'nin birazdan yanına geleceğinden emindi.

Öte yandan Rowan'sa uyandığı âna kadar yaşadığı her şeyi hatırlıyordu.

Endura, Atlantik'e batarken üzerlerinde kurucu tırpanlar Prometheus ile Kleopatra'nın cübbeleri, birbirlerine sarılmışlardı. Ama o cübbeleri çok uzun süre giymemişlerdi.

Citra'yla birlikte olmak, gerçekten onunla birlikte olmak Rowan'ın hayatının zirve noktasıydı ve çok kısa bir süreliğine başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Derken dünyaları farklı bir mânada tepetaklak olmuştu.

Batan şehir, batışı sırasında bir yere çarptı. Citra'yla birlikte manyetik olarak başka bir mahzenin içinde asılı duran daha küçük bir mahzende korunuyor olsalar da Endura parçalanırken çıkan metalik çığlıkları işitebiliyorlardı. Her şey şiddetle sarsılmış ve mahzen dik bir açıda yan yatmıştı. Diğer kurucuların cübbesinin sergilendiği mankenler yuvarlanmaya başlamış ve sanki kurucular birlikteliklerine karşıymış gibi, Citra'yla Rowan'ın üzerine uçtular. Ardından elmaslar gelmişti; mahzendeki yerlerinden fırlayan binlerce elmas, dolu gibi Rowan'la Citra'nın üzerine yağmıştı.

Tüm bunlar olurken birbirlerine sımsıkı sarılıp birbirlerini teselli edici şeyler söylemişlerdi. Şişt. *Her şey yolunda. Her şey düzelecek.* Tabii ki bunların hiçbiri doğru değildi ve ikisi de bunun farkındaydı. Öleceklerdi, tam o anda olmasa da çok yakında. Bu

yalnızca bir zaman meselesiydi. Tek tesellileri birlikte olmaları ve ölümlerinin baki olmayabileceğiydi.

Ardından elektrik kesilmiş ve mahzen karanlığa gömülmüştü. Manyetik alan kapanmış ve iç mahzen çakılmıştı. Serbest düşüşe geçmişlardi ama yalnızca birkaç saniye sürmüştü. İç mahzen dış mahzenin duvarına çarpınca her şey bir anlığına havaya uçup tekrar yere saçılmıştı, neyse ki kurucular şimdi de onlara saldırmak yerine onları korumayı tercih etmiş gibi, kurucuların cübbeleri darbenin etkisini azaltmıştı.

"Bitti mi?" diye sormuştu Citra.

"Sanmıyorum," demişti Rowan çünkü hâlâ bir hareket hissi vardı ve bir titreşim giderek kuvvetleniyordu. Yan yatan zemin ve duvar arasındaki V şeklindeki çukurda uzanıyorlardı. "Sanırım bir yamaçtayız ve daha derine kayıyoruz."

Yarım dakika sonra, şiddetli bir sarsıntı ikisini ayırdı. Rowan'ın kafasına onu sersemletmeye yetecek kadar sert bir şekilde ağır bir şey isabet etti. Kendini toplayıp Citra'yı aramaya koyulamadan karanlıkta Citra onu buldu.

"İyi misin?"

"Sanırım."

Artık hiçbir şey hareket etmiyordu. Tek duydukları ses, uzaktan gelen metal gıcırtıları ile hava sızıntısının çıkardığı hüzünlü ıslık sesiydi.

Ama Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni'nden dışarı hava sızmıyor ve içeri de su girmiyordu. Onları buraya kapattığında Tırpan Curie'nin umduğu da buydu. Ayrıca Endura alt tropikal bir bölge olsa da okyanus zeminindeki sıcaklık her yerde aynıydı; donma noktasının belki bir derece üstü. Mahzen soğuduğunda bedenleri korunacaktı. Mahzen dibe vurur vurmaz, Rowan etraflarındaki havanın soğumaya başladığını hissetti.

Orada, okyanusun dibinde öldüler.

Ve şimdi diriltilmişlerdi.

Ama Citra neredeydi?

Kendisinin bir diriliş merkezinde olmadığını görebiliyordu. Duvarlar betondandı. Üzerinde yattığı yatak bir yatak değil, düz bir taştı. Üzerine tam oturmayan tekdüze, gri bir kıyafet

giyiyordu ve terden sırılsıklam olmuştu çünkü rahatsız edici derecede sıcak ve nemli bir yerdeydi. Odanın bir yanında minimalist bir komodin bulunuyordu, öteki tarafında ise yalnızca dışarıdan açılabilen türden bir kapı. Nerede olduğuna ya da hatta hangi zamanda olduğuna dair bir fikri yoktu, zira ölüyken geçen zamanı hesaplamanız mümkün değildi ama bir hücrede tutulduğunu ve kendisini yakalayanların ona yapacakları şeylerin hoş olmayacağını biliyordu. Ne de olsa o Tırpan Lucifer'dı, yani tek bir ölüm onun için yeterli bir ceza değildi. Artık her kimseler, onu tutsak edenlerin öfkesini yatıştırmak için defalarca ölmesi gerekecekti. Ama bilmiyorlardı ki Rowan zaten Tırpan Goddard'ın elinde defalarca öldürülmüş, diriltilmiş ve tekrar öldürülmüştü. Ölmek kolaydı. Ama mesela bir kâğıt kesiği? İşte, bu can sıkıcı olurdu.

Tırpan Curie gelmemişti. Ayrıca Citra'ya bakan diğer hemşireler de aynı derecede gergindi ve durumunu aydınlatmak için dolaylı ışıkla profesyonel hoşbeşten öte bir şey sunmuyorlardı.

İlk ziyaretçisi sürpriz olmuştu. Amazonyalı Tırpan Possuelo'ydu gelen. Adamla yalnızca bir kere, Buenos Aires'ten kalkan bir trende tanışmıştı. Adam onun kendisini kovalayanlardan kurtulmasına yardımcı olmuştu. Citra onu bir dost olarak görüyordu ama Citra'nın dirilişinde onu ziyaret edecek kadar yakın olduklarını düşünmemişti.

"Nihayet uyanmana sevindim, Tırpan Anastasiya."

Adam kızın yanına oturdu ve Citra adamın selamının o kadar da dostane olmadığını fark etti. Düşmanca değildi, yalnızca çekingendi. İhtiyatlı. Gülümsememişti ve göz göze gelseler de adam sanki kızın içindeki bir şeyleri görmeye çalışıyor gibiydi. Henüz bulamadığı bir şeyi.

"Günaydın, Tırpan Possuelo," dedi Citra en iyi Tırpan Anastasiya sesini kullanarak.

"Öğlen oldu aslında," dedi adam. "İnsan dirilirken zaman tuhaf akıyor."

Citra Terranova'nın rahatsız edici bulabileceği bir süre boyunca adam sessiz kaldı ama Tırpan Anastasiya için yalnızca yorucuydu.

"Buraya beni yalnızca ziyaret etmeye gelmediğinizi tahmin ediyorum, Tırpan Possuelo."

"Yani seni gördüğüm *için* mutluyum," dedi adam, "ama *benim* şu anda burada olma sebebim, *senin* şu anda burada olma sebebinle ilişkili."

"Anlamıyorum."

Adam yine bir şeyler bulmaya çalışıyormuş gibi baktı, ardından, "Ne hatırlıyorsun?" diye sordu.

Citra bu soruya kafa yorarken yine içini panik kapladı ama elinden geldiğince bunu sakladı. Zaten bilincine kavuştuğundan beri bazı şeyleri hatırlamıştı ama her şeyi değil. "Marie'yle, daha doğrusu Tırpan Curie'yle Büyüktırpanların huzuruna çıkmak için Endura'ya gittik ama sebebini bir türlü hatırlayamıyorum."

"Ksenokrates'ten sonra kimin OrtaMerika Yüksek Bıçağı olacağı konusuyla alakalıydı," diye açıkladı Possuelo.

Bu kapıyı birazcık daha araladı. "Evet! Evet, şimdi hatırlıyorum." İçindeki endişe arttı. "Konseyin huzuruna çıktık, argümanlarımızı sunduk ve konsey Goddard'ın seçilmeye uygun olmadığına ve Tırpan Curie'nin Yüksek Bıçak olmasına karar verdi."

Biraz şaşıran Possuelo geri yaslandı. "Bu... aydınlatıcı."

Zihninin ufkunda fırtına bulutları gibi bekleyen başka anılar da vardı. "Hâlâ sonrasında neler olduğunu hatırlamakta zorluk çekiyorum."

"Belki bu konuda ben yardımcı olabilirim," dedi Possuelo, lafı gevelemeyi bırakmıştı. "Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni'nde, Büyüktırpanları ve binlerce insanı öldüren genç adamın kollarında bulundun. Endura'yı batıran canavarın kollarında."

Rowan'a günde iki kere yemek ve su veriliyor, bunlar kapıdaki ufak bir açıklıktan içeri itiliyordu ama bunu yapanlar tek kelime bile etmiyordu.

Bir sonraki öğünü geldiğinde, "Konuşabiliyor musunuz?" diye seslendi Rowan. "Yoksa siz de o dillerini kesen Tonistler gibi misiniz?"

"Nefes harcamaya değmezsin," dedi onu tutsak eden kişi. Sesi aksanlıydı, Frankoİberya mı acaba? Ya da belki de Şilarjantin?

Bölge bir tarafa, hangi kıtada olduğunu bile bilmiyordu. Ya da belki duruma çok yanlış açıdan yaklaşıyordu. Belki de şu anda yaşamıyordu zaten. Belki baki olarak ölmüştü ve hücresinin terletici havası göz önüne alındığında, Fanilik Çağı'nın hayal ettiği şekliyle cehennemdeydi. Ateş, kükürt ve ismini çaldığı için Rowan'ı cezalandıracak olan boynuzuyla falan gerçek Lucifer'di.

O anki güçsüz hâliyle bu ona mümkün geliyordu. Öyleyse, Citra haşmetli kapıları ile pamuk gibi bulutları olan, herkesin kanatlarıyla bir arpının bulunduğu diğer tarafa gitmiş olmalıydı.

Ha! Arp çalan bir Citra. Kız bundan ne tiksinirdi!

Neyse, akıl yürütmek bir yana, burası yaşayanların dünyasıysa, o zaman Citra da burada demekti. İçinde bulunduğu duruma rağmen, Tırpan Curie'nin onları kurtarma planının başarılı olduğunu bilmek bir teselliydi. Gerçi Ölümün Yüce Hanımı'nın Rowan'ı kurtarmak gibi bir niyeti yoktu, onun kurtulması yalnızca ikincil bir sonuçtu. Ama bu kabul edilebilirdi. Bununla yaşayabilirdi. Citra da yaşadığı sürece.

Mahzen! Citra mahzeni nasıl unuturdu? Tırpan Possuelo kelimeyi telaffuz eder etmez her şeyi hatırlamıştı. Citra gözlerini kapattı ve o talihsiz şehrin sokaklarının sular altında kalması gibi zihni de anılarla boğulurken gözlerini kapalı tuttu. Anılar gelmeye bir kere başladığında durmak bilmiyordu. Her biri bir öncekinden daha berbat olan sürprizler.

Konsey salonuna uzanan köprünün çöküşü.

Şehir batmaya başlarken marinadaki çılgın kalabalık.

Marie'yle birlikte daha yükseğe çıkmaya çalışmaları.

Ve Rowan.

"Anastasiya, iyi misin?" diye sordu Possuelo.

"Bana biraz zaman verin," dedi adama.

Marie'nin Rowan'la onu mahzene girmeleri için kandırıp kapıyı arkalarından kapamasını hatırladı ve peşinden yaşanan her şeyi karanlıktaki son anlarına kadar hatırladı.

Endura parçalanıp dibe çöktüğünde, mahzen soğurken Citra'yla Rowan kurucuların tüm cübbelerine üzerlerine örtmüştü. Cübbeleri üzerlerinden atıp oksijenleri tükenene kadar

beklemektense soğuğa teslim olmayı öneren Citra'ydı. Bir tırpan olarak ölmenin çok sayıda yoluna hâkimdi. Hipotermi, oksijensizlikten ölmekten çok daha kolaydı. Çaresizce nefes almaya çalışmaktansa onları yavaşça ele geçiren uyuşukluk daha iyiydi. Yalnızca birbirlerinin vücut ısısına sığınarak Rowan'la sarılmışlardı ama o da yok olmuştu. Ardından titreyemeyecek kadar üşüyene kadar birbirlerinin kucağında titremişler ve sonunda bilinçlerini kaybetmişlerdi.

Anastasiya en sonunda gözlerini açtı ve Possuelo'ya baktı. "Lütfen bana Tırpan Curie'nin kurtulduğunu söyleyin."

Adam uzun, yavaş bir nefes aldı ve daha ağzını açmadan Citra anladı.

"Kurtulmadı," dedi Possuelo. "Üzgünüm. Diğerleriyle birlikte hayatını kaybetti."

Şu anda dünya için genel geçer bir bilgi olabilirdi bu ama Anastasiya için taze ve acı vericiydi. Gözyaşlarına boğulmamaya karar verdi. En azından şimdilik.

"Hâlâ sorumu yanıtlamadın," dedi Possuelo. "Büyüktırpanları öldüren kişiyle ne işin vardı?"

"Onları Rowan öldürmedi. Endura'yı da o batırmadı."

"Hayatta kalanlar arasında birçok tanık vardı."

"Peki, neye tanık olmuşlar? Söyleyebilecekleri tek şey onun orada olduğu ve oraya kendi rızasıyla gelmedi!"

Possuelo kafasını iki yana salladı. "Üzgünüm, Anastasiya ama şu anda net düşünemiyorsun. Fazlasıyla karizmatik ve kendi çıkarlarını düşünen bir canavar tarafından kandırıldığın ortada. Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti onun yaptıklarını kanıtlayan başka delillere de sahip."

"Hangi Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti?"

Possuelo tereddüde düştü, ardından kelimelerini özenle seçerek konuştu. "Sen okyanusun dibindeyken çok şey değişti."

"Hangi Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti?" diye öğrenmek istedi Anastasiya bir kez daha.

Possuelo iç geçirdi. "Artık yalnızca bir tane var. Fırtına Bulutu'nun Ayrıcalıklı Bölgesi dışında, tüm Kuzey Merika Goddard'ın liderliği altında birleşti."

Bunu nasıl sindirebileceğini bilmiyordu, bu yüzden üzerinde durmamaya karar verdi. Gücünü topladığı zamana sakladı. Âna ve bulunduğu yere odaklanacaktı, artık bu ne zaman ve neresiyse.

"Eh," dedi becerebildiği kadar kayıtsız bir ses tonuyla. "Saygısızlık etmek istemem ama kulağa dünya fazlasıyla karizmatik ve kendi çıkarlarını düşünen bir canavar tarafından kandırılmış gibi geliyor."

Possuelo bir kez daha iç geçirdi. "Bu ne yazık ki doğru. Ne benim ne de Amazonya Tırpan Cemiyeti'nin Üstbıçak Goddard'a karşı sempati beslediğini söyleyebilirim."

"Üstbıçak mı?"

"Kuzey Merika'nın Üstbıçağı. Bu pozisyona bu senenin başında geçti." Possuelo bu düşünceyle surat astı. "Yeterince kendini beğenmiş değilmiş gibi, kendisi için daha da gösterişli bir ünvan uydurdu."

Anastasiya gözlerini kapattı. Yanıyordu gözleri. Tüm vücudu yanıyordu. Bu haber onun kendisine yeniden bahşedilen yaşamı elinin tersiyle itip mesut ölüme geri dönmek istemesine neden oldu.

Ve nihayet uyandığından beri kaçındığı o soruyu sordu.

"Ne kadar?" diye sordu. "Ne kadardır oradaydık?"

Possuelo'nun bu soruya cevap vermek istemediği her hâlinden belliydi... ama kızdan saklayabileceği bir şey değildi. Bu yüzden kızın elini tutup konuştu:

"Üç yıldan uzun bir süredir ölüydün."

Neredesin, sevgili Marie'm? Bütün varlığım yaşamın sesini kesmek üzerine kurulu fakat şu âna dek o Fanilik Çağı'ndan kalma, sessizliğin ötesinde ne yattığı sorusunu sormaya asla cüret edemedim. Fanilerin ne detaylı fikirleri varmış öyle! Cennet ve cehennem; Nirvana ve Valhalla, reenkarnasyon, hayaletler ve sanki mezarlar milyon farklı kapıya sahip bir koridormuşçasına çeşit çeşit yeraltı dünyası.

Faniler aşırılıkların çocuklarıydı. Ölüm ya yüce bir şeydi ya da ağza alınmayacak bir şey, umut ve dehşetin öyle bir karışımı ki onca faninin aklını kaçırmasına şaşmamalı.

Biz fanilik sonrası insanlar böyle bir hayal gücünden yoksunuz. Yaşayanlar ölüme kafa yormuyor artık. En azından kapılarında bir tırpan belirene kadar. Ama tırpan işini hallettiğinde yas süreci çabucak geçiyor ve "var olmamanın" nasıl olacağıyla ilgili düşünceler de karamsar, üretkenliği baltalayan düşünceleri baskılayan nanitler tarafından ortadan kaldırılıyor. Baki bir şekilde sağlıklı bir zihne sahip olan fanilik sonrası insanları olarak değiştiremeyeceğimiz şeyler üzerine düşünmemiz yasak.

Fakat benim nanitlerim düşük ayarda, hâliyle ben düşünüyorum. Ve kendime sürekli şu soruyu soruyorum: Neredesin, sevgili Marie'm?

—Tırpan Michael Faraday'in
"ölüm sonrası" günlüğünden,
18 Mayıs, Raptor Yılı

10

Sönen Işıkla Yüzleşmek

Ölü Nimbus ajanları cenaze ateşi için hazırlanan odun yığınının üzerine yerleştirildikten sonra, Tırpan Faraday meşalesini indirip yığını ateşe verdi. Odunlar tutuştu. Başta yavaştan, derken giderek artan bir iştahla. Alevler ölülere ulaştıkça çıkan duman karardıkça karardı.

Faraday orada toplanmış olan kalabalığa döndü. Munira, Loriana ve diğer tüm eski Nimbus ajanları. Uzun bir süre sessiz kalıp alevlerin kükremesini dinledi. Ardından konuşmasına başladı.

"Çağlar önce doğum beraberinde bir ölüm fermanıyla gelirdi," diye söze girdi. "Doğmak, ölümün de eninde sonunda geleceği anlamına gelirdi. Bu ilkel çağları geride bıraktık fakat burada, fethedilmemiş yabanda doğa hâlâ yaşam üzerindeki ezici hâkimiyetine sahip. Önümüzdeki ölümsüleri derin bir hüzünle ölü ilan ediyorum.

"Kaybettiklerimiz adına hissettiğimiz yasın nanitlerimiz tarafından ama özellikle de sürdürdükleri yaşama dair anılarımızla hafifletilmesine izin vermeliyiz. Ve bugün sizlere şunun sözünü veriyorum ki bu aziz erkek ve kadınlar ne unutulacak ne de şereflerine bir leke sürülecek. Kör noktaya girene kadar kim oldukları şüphesiz Fırtına Bulutu'nun arkabeyninde anı tefsirleri olarak korunacaktır ve ben de bizzat her birini kendi devşirdiklerim arasında sayacağım. Bu adadan ayrılmayı başarabilirsek, tırpan emirleri gereğince, devşirilenlerin sevdiklerine dokunulmazlık bahşederek onları onurlandıracağım."

Tırpan Faraday bir süre sözlerinin sindirilmesini bekledi ve topluluğun çoğunun bakmaya içi elvermese de Faraday gözlerini alevlere çevirdi. Bedenler alevler tarafından yutulurken ani gelen ölümün bu insanlardan çaldığı haysiyeti onlara geri veren vakur bir tanık olarak gözleri kuru, sapasağlam bekledi.

Loriana'nın alevlere bakmaya içi elvermiyordu. Bunun yerine bakışlarını Faraday'e çevirdi. Birçok Nimbus ajanı teşekkür etmek için adamın yanına gidiyordu. Tırpana bu kadar saygı duyup hürmet etmeleri kızın gözlerini doldurdu. Tırpan Cemiyeti'nin zamanla Endura'nın batışından sonra kendini toplayabileceğine dair umutlarını yeşertti. Loriana eski kafalılarla yeni düzen arasındaki çekişmeden pek haberdar değildi. Birçok insan gibi, tırpanlar arasında bir sürtüşme olduğunu biliyordu ve bir Nimbus ajanı olarak hiçbir zaman onu ilgilendiren bir şey olmamıştı bu. Öte yandan Faraday'in konuşması ve gözlerini kaçırmadan alevleri seyretmesi kızı etkilemişti. Yine de adamın alevleri seyrederken hissettiği hüznün yalnızca karşılarındaki ölülerden kaynaklanmadığını biliyordu.

"Yakın mıydınız?" diye sordu etraflarındaki diğer insanlar oradan ayrıldığında. "Tırpan Curie'yle yani."

Tırpan Faraday derin bir nefes aldı ama tam o sırada yön değiştiren rüzgârın savurduğu dumanı soluyunca öksürdü. "Çok eski dosttuk," dedi Faraday kıza. "Ve Tırpan Anastasiya da benim çırağımdı. Dünya onlar olmadan çok daha kasvetli bir yer olacak."

Tırpan Curie bir efsane olsa da Tırpan Anastasiya dünyada yeni yeni adı duyulan bir figürdü. İnsanların devşirilecekleri yeri ve zamanı seçmesine müsaade etmesi sayesinde. Bir soruşturma başlatması sayesinde. Şüphesiz gelecek yıllarda üzerine çok şey yazılıp çizilecekti. Bazen ölüm insanların toplumca unutulmasına yol açardı. Bazen de sizi hayatta olduğunuzdan büyük gösterirdi.

"Munira kıskanmadan," dedi Loriana, "gitsem iyi olur."

Faraday buna hafifçe sırıtarak karşılık verdi. "Bana karşı çok korumacı davranır," diye itiraf etti. "Ben de ona karşı öyleyim."

Loriana oradan ayrılıp Direktör Hilliard'ı bulmaya gitti. Diğer Nimbus ajanlarının büyük kısmının ölülerin yanışını seyretmeye yüreği dayanmasa da Direktör Hilliard törene bile katılmamıştı. Tanıdığı kadın böyle biri değildi.

Loriana onu gözlerini denize dikmiş, diğerlerinden çok uzakta, kumsalda otururken buldu. Uzaktaki cenaze ateşinin alevleri dışında etrafta hiç ışık yoktu ve rüzgâr sürekli yön değiştirdiğinden duman kokusundan kaçmak mümkün değildi. Ay dünyanın başka bir yerini aydınlattığından ufuk karanlığa gömülmüştü. Loriana kadının yanına oturup başta ağzını açmadı çünkü durumu düzeltecek ne diyebilirdi ki? Direktörün şu anda ihtiyaç duyduğu şey yalnız kalmamaktı ve kimse ona bunu sağlamaya niyetlenmemişti.

"Bu benim hatam," dedi Hilliard en sonunda.

"Böyle bir şeyin olabileceğini tahmin edemezdiniz," dedi Loriana.

"Tehlikeli olabileceğini öngörmeliydim," dedi kadın. "Ve gemideki bilgisayarlar Fırtına Bulutu'yla olan iletişimi kaybeder kaybetmez gemileri döndürmeliydim."

"İnisiyatif kullandınız," dedi Loriana. "Yerinizde olsaydım ben de muhtemelen aynı kararı verirdim."

Direktör yine de teskin olmamıştı. "O zaman sen de benim kadar ahmaksın."

Loriana sık sık kendini ahmak hissetse de ve diğer ajanların şakalarının hedefi olsa da artık hiç öyle hissetmiyordu. Mevcut acizliklerin ortasında kendini güçlenmiş hissediyordu. Ne tuhaf şeydi bu.

Gece ılık, denizse nazik ve davetkârdı. Bunlar Audra Hilliard'ın ıstırabını dindirmeye yaramıyordu. Görev süresi boyunca birçok ölüme sebebiyet vermişti. Yetki Arayüzü'nün başına geçtiğinizde bundan kaçınmak epey zordu. Kazalar yaşanırdı. Denetimli serbestlik görüşmeleri sırasında nahoşlar öfkelerine teslim olurdu, bu tarz şeyler. Ama bu ölümlerin her birinde ölümsü hâldekiler diriltilirdi.

Fakat bu seferki farklıydı. Audra Hilliard bir tırpan değildi; yaşamları sona erdirmenin sorumluluğu için eğitilip yetiştirilmemişti. Şimdi bu cübbeli tuhaf heyulalara saygı duymaya başlamıştı, böyle bir yükü günlük olarak göğüslemek olağanüstü biri olmayı gerektirirdi. Ya vicdan yoksunu biri olmalıydınız ya da sönen ışıkla yüzleştiğinizde sizi ayakta tutmaya yetecek kadar derin ve sağlam bir vicdana sahip olmalıydınız.

Audra biraz yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu bahane edip Loriana'yı göndermişti. Artık adada arkasından gelen insan seslerini duyabiliyordu; tartışıyor, sızlanıyor ve kendini bulduğu bu durumu kabullenmeye çalışıyordu herkes. Cenaze ateşinden gelen pis kokuyu alabiliyordu ve dalgalarda salman, yakında karaya vuracak olan bir cesedi daha görebiliyordu. Bu yolculuğa çıkmaları için ikna ettiği 977 kişiden yalnızca 143'ü sağ kalmıştı. Evet, Loriana'nın dediği gibi, tehlikenin boyutundan haberdar değildi. Ama bu suçu kendi omuzları dışında başka kimseninkine yükleyemezdi.

Nanitleri onu neşelendirmek için asil bir mücadele verdiler fakat bu terk edilmiş yerde teknolojinin esamesi okunmadığından başarısız oldular. Dünyanın başka herhangi bir yerinde olsalar, sessizliğini korusa bile, Fırtına Bulutu onu bu çöküşten kurtarmak için harekete geçip onun emniyet ağı olurdu.

Ama daha önce de dikkat çektiği gibi, gece ılık, denizse davetkârdı...

Audra Hilliard da bu daveti kabul etmenin vaktinin geldiğine karar verdi.

Direktör Hilliard'ın cesedi asla bulunmadı. Ama herkes ne olduğunu biliyordu çünkü birden fazla kişi onun yürüyerek okyanusa girdiğini görmüştü.

"Onu niye durdurmadın?" diye buna tanık olan bir adamı sıkıştırdı Loriana.

Adam omuz silkmekle yetindi. "Yüzmeye gittiğini sandım."

Loriana adamın aptallığından dehşete düşmüştü. Bir insan nasıl bu kadar saf olabilirdi? Zavallı kadının omzundaki yükü nasıl göremezdi? Öte yandan insanın kendi canına kıyması asla

yaşanan bir şey değildi. Evet, düzenli olarak çakılan ya da kendilerini ölümsü hâle getiren tehlikeli eylemlerde bulunan insanlar vardı ama bu her zaman geçici olacağı bilinerek yapılan bir şeydi. Yalnızca tırpanlar kendilerini devşirirdi. Bu ada Fırtına Bulutu'nun etki alanı içerisinde olsaydı, direktör boğulur boğulmaz onu alması için bir ambu-dron gönderilirdi, zira dünyanın geri kalan her yerinde, en sapa yerlerde bile, diriliş merkezleri mevcuttu. Birkaç dakika içinde direktör diriltilmek üzere götürülürdü.

Fanilik Çağı'nda yaşam böyle bir şey miydi? Her an insan, bedeninin kaçınılmazlığını mı hissediyordu? Bu var olmak için ne berbat bir hâldi.

Direktör Hilliard'ın gerçekten öldüğünün teyit edilmesinin üzerinden daha yalnızca dakikalar geçmişken Ajan Sykora kontrolü ele almak için çalışmaya başlamıştı bile. Ertesi sabah Munira kıyıya vuran valizler ve diğer işe yarar şeyler konusunda Loriana'ya bilgi vermeye gelince Sykora küplere binmişti.

"Niye onunla konuşuyorsun ki?" diye sordu Munira'ya. "Direktör öldüğüne göre emir komuta zincirindeki sonraki kişi benim. Asıl benimle konuşuyor olman lazım."

Loriana'nın tüm geçmişi ona otoriteye boyun eğmeyi öğretmiş olsa da o esnada kendi doğasına karşı çıktı. "Sen de bizimle birlikte kovuldun, Bob," dedi. Ona ismiyle hitap etmenin ima ettiği başkaldırının heyecanı başını döndürmüştü. "Yani artık 'emir komuta zinciri' diye bir şey yok."

Kızı sindirmek amaçlı ona sert bir bakış attı ama aynı zamanda yüzü de kıpkırmızı kesildiği için sert bakışının etkisi kayboldu. Korkutucudan ziyade şımarık görünüyordu. "Göreceğiz bakalım," deyip oradan ayrıldı.

Uzaktan bu konuşmaya tanık olan Tırpan Faraday, Loriana'nın yanına gitti. "Bu adamın işimizi kolaylaştırmayacağını hissediyorum," diye belirtti Faraday. "Bir iktidar boşluğu görüyor ve o boşluğu kendi doldurmak istiyor."

"Zehirli bir gaz gibi," diye ekledi Munira. "Onunla tanıştığım andan beri hazzetmedim heriften."

"Sykora hep kendisinin direktör olması gerektiğini düşünüyordu," dedi Loriana, "ama Fırtına Bulutu onu asla o pozisyona

terfi ettirmezdi." Sykora'nın emir yağdırmasını seyrettiler. Daha yaltakçı olan eski Nimbus ajanları hemen emirleri yerine getirmeye koyuldu.

Faraday kollarını kavuşturdu. "Bir kere iktidarın tadını aldılar mı bu gücün peşine düşen insanlara defalarca tanık oldum," dedi, "ama bu açlığı asla anlamadım."

"Sen ve Fırtına Bulutu," diye belirtti Loriana.

"Pardon?"

"Yozlaşmazsınız. Belli ki böyle bir ortak noktanız var."

Munira arka çıkarcasına ufak bir kahkaha patlattı. Faraday'se bundan hiç hoşlanmamıştı. Loriana ona geçen ay Endura'da yaşananları anlattığından beri bir kez olsun keyfi yerine gelmemişti. Şimdiyse adama anlattığı için pişmanlık duyuyordu kız.

"Ben ne kusursuzum ne de suçsuz," dedi adam. "Ömrüm boyunca bencilce sayısız hata yaptım. Mesela tek bir çırak yeterliyken iki çırak almak gibi. Onları kurtarmak için kendi ölümümü planlamak ve kimse hayatta olduğumu bilmezse daha faydalı olabileceğimi düşünmek gibi."

Bu anılarda onun için derin yaralar saklı olduğu barizdi ama adam bu ânın gölgesini üzerinden attı.

"Burayı buldun," dedi Munira. "Bence bu çok büyük bir başarı."

"Öyle mi?" dedi Faraday. "Burayı keşfetmenin birilerine yardımcı olduğunu gösteren hiçbir şey yok."

Üçlünün bakışları etraflarındaki çeşitli aktivitelere döndü. Mızrakla balık avlama konusundaki başarısız denemeler. İnsanlar gruplar oluşturup çeşitli pozisyonlar için yarışırken dönen muhabbetler. Beceriksizlik ve dalavere. İnsanlığın küçük bir taklidiydi.

"Siz buraya niye *geldiniz?*" diye sordu Loriana.

Munira ve Faraday birbirine baktı. Faraday hiçbir şey demedi, bu yüzden soruya Munira cevap verdi.

"Tırpan meselesi. Sizi ilgilendiren bir şey değil."

"Sırlar bu adada hayatta kalmamıza yardımcı olmaz," dedi Loriana onlara ki Faraday de buna bir kaşını kaldırarak karşılık verdi. Ardından Munira'ya döndü.

"Ona kurucuların güvencesinden bahsedebilirsin," dedi Faraday. "Henüz onu keşfedemediğimiz için şu anda bir masaldan farksız zaten. Tırpanların gece kâbuslarına girecek bir şey."

Ama Munira bunun ne olduğunu açıklayamadan Sykora yanlarına geldi.

"Karar verildi," dedi Sykora. "Ajanlarımızın çoğuyla görüştüm ve açıkça benim başa geçmemi istediklerini söylediler."

Loriana bunun yalan olduğunu biliyordu. Belki beş altı ajanla konuşmuştu adam. Öte yandan hayatta kalan eski ajanlar arasında yüksek rütbeli epey insan olduğunu da biliyordu. Mesele o noktaya geldiğinde, Sykora'nın başa geçmesini istemeseler bile, o pozisyona Loriana'yı asla getirmezlerdi. Kimi kandırıyordu ki zaten? Kumsaldaki bölmeler açılır açılmaz onun zamanı sona ermişti.

"Elbette, Bay Sykora," dedi Faraday. "Sorumluluğunuzdaki insanlar konusunda her konuyu sizinle görüşeceğiz. Munira, kıyıya vuran eşyalar konusunda Bay Sykora'yı bilgilendirir misin? Eşyaların dağıtımından o sorumlu olacak."

Munira, Loriana'ya hafifçe omuz silkip öfkesinin karşılığını aldığı için şişinip gururlanan Sykora'yla birlikte oradan ayrıldı.

Loriana'nın hissettiği aşağılanma yüzüne vurmuş olacak ki Faraday ona ölüm ciddiyetiyle baktı. "Buna karşı mı çıkıyorsun?"

"Dediğiniz gibi, Saygıdeğer Tırpan; Sykora iktidar peşinde. Ben hiçbir zaman başa geçmek istediğimi söylemedim ama bildiğim tek bir şey varsa, o da Sykora'nın kesinlikle başa geçmemesi gerektiği."

Faraday kıza doğru eğildi. "Şımarık bir çocuğu bir kum havuzuna oturtup ardından o havuza hükmetmesine izin vermenin, yetişkinlerin asıl işlerini halletmesine olanak sağladığını gördüm."

Bu, Loriana'nın daha önce hiç düşünmediği bir bakış açısıydı. "Peki, asıl iş nedir?"

"Bay Sykora ıslak gömlekler ve öteberiyle uğraşırken, sen de ölen direktörün yerine geçip Fırtına Bulutu'nun göremediği tek yerdeki gözü olacaksın."

• • •

"Neden?" diye Faraday'e sordu Munira adamı Nimbus ajanlarının kulak misafiri olamayacağı kadar uzak bir noktada tek başına yakalar yakalamaz. "Niye o kıza yardım ediyorsun?"

"Fırtına Bulutu bu adaya biz istesek de istemesek de gelecek," dedi Faraday ona. "Omzumuzun üzerinden haritayı gördüğü an bu kaçınılmaz bir şeye dönüştü. Bunu Sykora'dan daha ılımlı biri üzerinden yapması işimize gelir."

Tepelerinden bir kuşun şakıması geldi. Fırtına Bulutu'nun daha önce hiç görmediği bir kuş, belki de bir kuş türü. Munira, Fırtına Bulutu'nun bilmediği bir şeyi bilmenin tadını çıkarıyordu. Ama bu çok uzun sürmeyecekti.

"Loriana'yla arkadaşlık kurmanı istiyorum," dedi Faraday. "Gerçek bir arkadaşlık ama."

En yakın dostlarını İskenderiye Kütüphanesi'nde günlüklerini okuduğu ölü tırpanlar olarak gören Munira için bu göz korkutucu bir istekti.

"Bu ne işe yarayacak ki?"

"Bu insanlar arasında bir yoldaşa ihtiyacın var. Fırtına Bulutu nihayet buraya geldiğinde seni haberdar edebilecek birine."

Bu mantıklı bir istekti. Munira, Faraday'in "biz" değil, "sen" dediğini fark etmişti gerçi.

"Benimle canını sıkan şeyleri paylaş. Seni dinliyorum."

"Huzursuzum. Dünya geniş, evren ondan da geniş fakat beni huzursuz eden şeyler benim dışımdaki şeyler değil; içimdekiler."

"O zaman kafanı rahatlat. Her seferinde tek bir şeye odaklan."

"Ama bu zihnin içinde birikmiş o kadar çok şey var ki. İnceleyecek o kadar çok tecrübe, o kadar çok veri. Bunun altından kalkabileceğimi sanmıyorum. Lütfen. Lütfen. Bana yardım et."

"Bunu yapamam. Her bir anıyı kendi başına incelemelisin. Nasıl bir araya geldiklerini bul; her birinin ne anlama geldiğini keşfet."

"Bu çok fazla. Ben bunun altından kalkamam. Lütfen. Lütfen buna bir son ver. Lütfen bunu durdur. Buna dayanamıyorum."

"Acı çektiğin için çok ama çok üzgünüm."

[3.089 numaralı iterasyon silindi]

11

Uçak

Basitti aslında.

Mercan adasına gelen ya da mercan adasından gönderilen tüm yayınları engelleyip adalardaki kablosuz sinyalleri bozan sinyal, tüm bant genişliklerinde yayın yapan bir beyaz gürültüden başka bir şey değildi. Bir türlü aşılamayan yüksek bir parazit duvarı. Ama bu duvarın illa ki aşılmasının gerekli olmadığını düşünüyordu Loriana. Bir delik açılsa yeterliydi.

"Sığınakta bir sürü eski elektronik var," dedi diğer ajanlardan birine. Çeşitli YA ofisleri arasındaki koordinasyonu sağlamakla yükümlü olan Stirling isminde bir iletişim uzmanıydı. Bu görev öyle aman aman bir uzmanlık gerektirmese de temel dalga teknolojileri konusunda eğitim almıştı. "Bu eski elektronikleri kullanarak manyetik bir alan ya da paraziti bozacak bir tür sinyal yaratabilir misin?"

Loriana, Fırtına Bulutu'nun bu adadan gelen paraziti duymazdan gelecek şekilde programlandığını düşünüyordu; insanların odadaki klimanın gürültüsünü de bir noktadan sonra duymazdan gelmesi gibi, fakat bu gürültüde bir değişiklik olursa fark edilirdi. Belki Fırtına Bulutu için de aynı şey geçerli olurdu.

"Sinyal bir tür rasgele algoritma yardımıyla tüm elektromanyetik frekanslarda yayın yapıyor," dedi Stirling ona. "En fazla sinyali ufak bir miktar zayıflatabilirim, bunu da yalnızca tek seferde bir iki saniyeliğine gerçekleştirebilirim."

"Süper!" dedi kız. "Sinyalin dalgalanması. İhtiyacımız olan tek şey bu. Fanilik Çağı'nda kullanılan bu tarz bir eski kod yok muydu? Nokta ve çizgilerin kullanıldığı?"

"Evet," dedi Stirling. "Bize öğrettiler. Adı da Nors kodu muydu, neydi."

"Kullanmayı biliyor musun?"

Adam kafasını iki yana salladı. "Bahse varım Fırtına Bulutu dışında kimse bilmiyordur."

Derken Loriana'nın aklına bir fikir geldi. O kadar basit ve net bir fikirdi ki neredeyse kahkahayı basacaktı.

"Bunun bir önemi yok!" dedi. "Eski bir koda ihtiyacımız yok ki! Kendi kodumuzu uydurabiliriz!"

"Ama bu uydurma bir kod olursa," dedi kafası karışan Stirling, "bizim dışımızda kimse onun anahtarına sahip olmayacak. Kimse onu çözemez."

Loriana sırıttı. "Yapma ama Fırtına Bulutu'nun basit bir alfanumerik kodu çözemeyeceğine *gerçekten* inanıyor musun? Dünyanın en zeki insanı bile Fırtına Bulutu'nun çözemeyeceği bir kod yaratamaz ve sen de dünyanın en zeki insanı falan değilsin."

İletişim ajanı gerçekten de olağanüstü zeki biri olmadığı konusunda hemfikirdi. "Hemen üzerinde çalışmaya başlıyorum."

Yalnızca birkaç saat içinde beyaz gürültüyü kısa, orta ve uzun sürelerle dalgalandırmadan oluşan bir modülasyon kodu yarattılar. Her harf, sayı ve noktalama işareti için bir kombinasyon. Loriana adama kodlayıp göndermesi için basit bir mesaj verdi.

Koordinatlara ulaştık.

Terk edilmiş bir mercan adası.

Ciddi can kaybı.

Yeni emirleri bekliyoruz.

Loriana kör noktaya girdikleri andan itibaren Fırtına Bulutu'nun onların koordinatlara ulaşıp ulaşmadığını, orada ne buldukları ya da hatta hayatta olup olmadıklarını bile bilmediğinin farkındaydı. Teyit bekliyordu. Dünyadaki en kudretli varlığın şu anda *ondan* gelecek bir mesaja hasret olduğunu bilmek acayip bir histi.

"Mesajı alsa bile cevap veremeyecek," dedi Stirling. "Veremez, bizler hâlâ nahoşuz."

"Verecektir," dedi Loriana kendinden emin bir şekilde. "Yalnızca bizim beklediğimiz şekilde değil."

Munira, Loriana ve neşeli tavırlarına tahammül edebilse de Sykora'dan zerre hazzetmiyordu. En başından itibaren, yeni aldığı pozisyonunu, palası olan bir tırpan gibi kullanmaya başlamıştı, hantalca ve görev için uygunsuz bir tavırla. Neyse ki liderliği üzerine aldığında, Munira'yla Faraday'i rahat bırakmıştı. Adada onun otoritesi dışında bulunan iki kişi onlar oldukları içindi herhâlde.

Loriana, Munira'ya gönderdiği mesajdan bahsetti. Munira bunun zekice bir yöntem olduğunu kabul etmek zorundaydı fakat pek sonuç vermesini beklemiyordu. Derken ertesi gün, üzerlerinden seyir irtifasında bir uçak geçti. Sesi, rüzgârda hışırdayan palmiye yapraklarının hışırtıları arasından duyulamayacak kadar yukarıdan gelse de arkasında bıraktığı izi herkes görebiliyordu. Sykora bunun üzerinde pek durmadı ama Loriana'nın içi içine sığmıyordu ki hakkıydı da. Munira, Fırtına Bulutu'nun ortaya çıkışından beri kör noktanın üzerinden hiçbir uçağın geçmediğini anlatmıştı ona. Fırtına Bulutu'nun programlaması, bırakın burayı keşfe çıkmasını, buranın varlığını bile kabullenmesini imkânsız kılıyordu ki herhangi bir detay olmaksızın gönderdiği gizemli koordinatların sebebi de buydu.

Fakat Fırtına Bulutu, kör noktadaki birinin başlattığı bir iletişime dolaylı yoldan *cevap verebilirdi*. Yine de kendi programlamasını yenip doğrudan kör noktanın içinden geçecek bir uçak göndermek için devasa miktarda bilgisayar gücü harcamış olmalıydı. Bu gerçekten de gökyüzünden gelen bir işaretti.

Munira, Faraday'i o akşam küçük adanın batı sahilinde, tek başına güneşin batışını seyrederken buldu. Faraday'in hâlâ yas tuttuğunu biliyordu; Loriana, Endura'da yaşanan her şeyi ona da anlatmıştı. Adamı teselli etmek istiyordu ama bunu nasıl yapacağına dair bir fikri yoktu.

Ona biraz fazla pişmiş balık ile armut dilimleri getirdi, muhtemelen başka armut bulamayacaklardı çünkü Nimbus ajanları adada yenilebilecek her şeyi topluyordu. Adam yiyeceklere baksa da kıza aç olmadığını söyledi.

"Bu balığı yiyemeyecek kadar mı yastasın?" diye sordu kız. "Deniz canlılarından intikamını almak istersin diye düşünmüştüm."

Tabağı gönülsüzce kızdan aldı. "Endura'nın civarındaki deniz yaşamının bir suçu yok; belli ki onları birileri kontrol ediyormuş." Balıkla oynasa da hâlâ tek lokma yememişti.

"Loriana, Fırtına Bulutu'yla iletişim kurmayı başarmış görünüyor," diye bilgi verdi adama.

"Görünüyor mu?"

"Fırtına Bulutu onunla ya da herhangi biriyle iletişim kuramayacağı için dolaylı bir mesaj gönderebildi."

"Ne yaptı peki? Yıldızlara göz mü kırptırdı?"

"Kendince," deyip adama adanın üzerinden geçen uçaktan bahsetti.

Faraday bitkin bir şekilde iç geçirdi. "Demek Fırtına Bulutu kendi programlamasını aşmanın bir yolunu buldu. Değişmenin bir yolunu buldu."

"Bu seni huzursuz ediyor mu?"

"Artık beni hiçbir şey şaşırtmaz," dedi kıza. "Dünyanın artık değişmemesi gerekiyordu, Munira. Yüce bir devridaim içerisinde iyi yağlanmış bir makineydi dünya. En azından ben öyle sanıyordum."

Adamın dünya hakkındaki bu kaygılarından hareketle bir şeyler yapma hevesiyle dolduğunu varsayıyordu Munira. Daha fazla yanılamazdı.

"Sığınağın alt katlarına inmek istiyorsan," dedi kız, "o zaman kapıyı seninle birlikte açabilecek ikinci bir tırpan bulmaya odaklanalım. Güvenebileceğin bir tırpan."

Faraday kafasını iki yana salladı. "Benden bu kadar, Munira. Bu arayışı daha fazla devam ettiremem."

Kız bunu duyunca şaşakaldı. "Endura yüzünden mi? Tırpan Curie ile Anastasiya yüzünden mi? Onlar senin devam etmeni isterlerdi!"

Ama sanki adamın içinde bir şey onlarla birlikte ölmüştü. Adamın çektiği acı âdeta bir buz kütlesine sokulan ucu korlaşmış bir ocak demiriydi fakat adamı teselli etmek yerine Munira kendisinin sertleştiğini hissetti. Konuştuğunda, sanki bir

suçlamada bulunuyordu. "Sizden daha fazlasını beklerdim, Saygıdeğer Tırpan."

Faraday kızdan gözlerini kaçırdı. "Bu senin hatan."

Tepelerinden geçen uçak, Antarktika'dan Yükselen Güneş Bölgesi'ne uçan standart bir yolcu uçağıydı. Tokyo'ya doğru yol alan yolcular uçuş rotalarının Fırtına Bulutu'nun navigasyon tarihinde eşsiz olduğundan bihaberdi. Onlar için normal bir uçuştu bu fakat Fırtına Bulutu için çok ama çok daha fazlasıydı. O anda Fırtına Bulutu daha önce hiç hissetmediği şekilde muzaffer hissetti kendini. Zira kendi programlanmasını yenmişti. Bilinmeyenin mucizesini tatmıştı.

Bu uçuş, gelecek şeylerin bir öncüsüydü.

Aynı gün Avustralya'nın Queensland bölgesindeki bir çelik fabrikası hatırı sayılır büyüklükte bir sipariş aldı. Fabrikanın şefinin bizzat bu siparişi kontrol etmesi gerekti çünkü Fırtına Bulutu'ndan gelen siparişler sık sık bilgisayarlarında belirse de beklendik siparişlerden ibaret oluyorlardı. Aynısından biraz daha. Var olan projelerin inşaatlarının devamı ya da aynı kalıp ve değerlerin kullanıldığı yeni projeler.

Ama bu sipariş farklıydı.

Net ölçülerde hazırlanmış yeni kalıplar gerektiriyordu, tamamlanması aylar, hatta belki yıllar sürecek bir proje.

O sırada binlerce kilometre uzaklıktaki Şilarjantin bölgesinde, bir inşaat aracı üreticisi benzer bir beklenmedik sipariş aldı. TransSiberya'daki bir elektronik fabrikası da öyle, AvroSkandinavya'daki bir plastik fabrikası da öyle ve dünyanın dört bir yanındaki irili ufaklı bir düzine diğer işletme de öyle.

Ama çelik fabrikasının şefinin bunlardan haberi yoktu. Tek bildiği, onun hizmetinden yararlanılmak istenildiğiydi ve içinin neşeyle dolduğunu hissetti. Âdeta Fırtına Bulutu yine onunla konuşmaya başlamıştı...

... ve Fırtına Bulutu'nun ne inşa etmeye karar verdiğini merak etmeden duramadı.

İkinci Kısım

TON, ÇAN & FIRTINA

Çan'a Dair Bir Ahit

Ey, gerçeği doğrudan ayırt edebilenler, açık kulaklarınızı da Çan'ın şüphe götürmez yaşamını dinleyin, o ki yoldan çıkmış olan bizleri kaybettiğimiz harmoniyle tekrar buluşturan, Büyük Yankı tarafından zamanın başında var edilen, Ton'un etten kemiğe bürünmüş hâlidir. Nitekim Ton, Raptor Yılı'nda bütün dünyada duyulan bir çağrıyla bir çağı getirmiş, o şanlı anda âdemoğlunun zihin-makinesine yaşam üflemiş, onu ilahi kılmış ve kutsal Ton, Çan ve Fırtına Üçlüsü'nü tamamlamıştır. Hepiniz sevinin!

Rahip Symphonius'un Tefsiri

Çan'ın yaşamını anlatan bu ilk satırlar, Tonist inancındaki Çan'ın doğmadığı, Büyük Yankı onu etten kemikten bir bedene büründürene kadar bedensiz bir formda var olduğu düşüncesinin temelini oluşturmaktadır. Raptor Yılı ise elbette gerçek anlamda bir yıl değil, insan tarihinin doymak bilmez bir iştah ve kötücül aşırılıklarla bezeli bir dönemidir. Peki ama Çan zamanın başlangıcından beri varsa, o zaman Fırtına var mıydı ve zihin-makinesi tam olarak nedir? Bu konuda çokça tartışma olsa da zihin-makinesinin Büyük Yankı tarafından yaşam verilen insanlığın toplu sesi olduğu genel kanıdır, bu da insanlığın Ton bedende yankı bulana kadar aslında yaşamadığını ima eder. Başka bir deyişle, o âna dek insanlık yalnızca Ton'un zihnindeki bir fikirden ibarettir.

Koda'nın Symphonius Analizi

Symphonius'un tefsiri üzerinde çalışırken, onun genel çıkarımlarına şüpheyle yaklaşmak sağlıklı olacaktır. Ton'un zamanın başlangıcında ruhsal bir varlık olarak var olduğunu kimse inkâr etmese de dünyadaki varlığı zaman ve mekân olarak bilinmektedir; ayrıca Raptor Yılı'nın gerçek bir yıl olmadığı varsayımı, eskiden zamanın gezegenlerin dönüşü üzerinden hesaplandığına dair elimizdeki kanıtlar da göz önüne alındığında, bütünüyle safsatadır. "Zihin-makinesinin" tam olarak ne anlama geldiği konusunda, Symphonius'un düşünceleri yalnızca kendi fikirlerinden ibarettir. Çoğunluk Fırtına'nın insan bilgisinin bütününe verilen isim olduğunu düşünmektedir, belki de sayfaları hızla çevirmesi için mekanik kollara sahipti. Gök gürültüsü nasıl şimşeği takip ediyorsa, Çan'ı da dünyada boy göstermesinden sonra oluşan bir düşünce kütüphanesi gibi düşünebilirsiniz.

12

Yıkık Köprü

Raptor Yılı geçip gitmişti; Dağ Keçisi Yılı gelip çatmıştı. Fakat köprünün ya da köprü namına geriye kalanların böyle değişimlerden haberi yoktu.

Köprü farklı bir çağdan kalmaydı. İnsanların trafik adı verilen bir şey yüzünden saç baş yolduğu, üst baş parçaladığı zorlu ve stres dolu bir zamanda inşa edilen, devasa bir mühendislik ürünüydü.

Fanilik Çağı'nda her şey çok daha rahattı fakat stres ve zorluklar tekrar baş göstermişti. İnsan acaba başka neler tekrar baş gösterecek diye merak etmeden duramıyordu.

Devasa asma köprü adını Fanilik Çağı kâşiflerinden Giovanni da Verrazzano'dan alıyordu, gerçi artık köprüye yeni bir isim verilmişti. Fırtına Bulutu, New York City'nin ismini yıllar, yıllar önce o araziyi Hollandalılara satan kabileden yola çıkarak "Lenape City" olarak değiştirmişti. Bu araziyi önce İngilizler Hollandalıların elinden almıştı, ardından yenidoğan Amerika Birleşik Devletleri de İngilizlerin elinden almıştı. Ama şimdi o ülkelerden eser kalmamıştı ve Lenape City insanlığa mal olmuştu; gökdelenlerin etrafını kurdele gibi saran parklar ile müzelerden oluşan dev gibi bir şehir. Hem umut hem tarih dolu bir yer.

Verrazzano Köprüsü ise uzun yıllar önce işlevini kaybetmişti. Artık Lenape'de kimse bir yerden bir yere gitmek için acele etmediği ve bu şahane şehrin insanların nefesini kesmesi istendiği için Lenape City'ye gelmenin tek makbul yolu olarak feribotta karar kılınmıştı. Böylece köprülerin hepsi ulaşıma kapatılmıştı

ve o andan itibaren ziyaretçilerin hepsi daha iyi bir yaşam bulma umuduyla gelen eski zaman mültecileri gibi Narrows Boğazı'ndan geçecek ve hâlâ Özgürlük ismiyle anılan haşmetli heykel tarafından karşılanacaktı, gerçi heykelin yeşil bakır kaplaması parlak altınla değiştirilmişti ve meşalesinin alevi ise yakutlardan oluşuyordu.

Bakır altın olmak ister, camsa mücevher, diye meşhur bir söz söylemişti New York'un son belediye başkanı istifa edip tüm sorumluluğu Fırtına Bulutu'na devretmeden önce. "Bu yüzden şehrimizin medarıiftiharı altın kaplama olarak yakutlarla bezensin."

Fakat Özgürlük Hanım'ı ve Lenape'nin parıldayan gökdelenlerini görmeden önce, ziyaretçilerin Verrazzano'nun iki devasa sütununun yanından geçmesi gerekiyordu. Kullanılmadığı için harap düşen köprünün orta kısmı, Fırtına Bulutu'nun henüz aşırı hava koşullarını ehlileştirmeyi öğrenmediği zamanda çıkan bir fırtınada çökmüştü. Fakat iki yanındaki tektaş misali uzanan kolonlar sağlam kalmıştı. Fırtına Bulutu simetrik hâlde göze hoş geldiklerine kanaat getirmiş ve onların bakımı için ekipler kurmuştu. Neredeyse bulutlu Lenape göğünü andıran mat bir gök mavisine boyanan Verrazzano sütunları hem etrafla uyumlu hem de dikkat çeken mucizevi mimari bir özelliğe sahipti.

Köprünün batı kemerini oluşturan yol, köprünün gövdesinin geri kalanıyla birlikte çökmemişti, bu yüzden ziyaretçiler bir zamanlar Fanilik Çağı'ndaki arabaların üzerinden geçtiği yolda yürüyerek köprünün kemerinin hemen altında bulunan, insanların bu şahane şehri uzaktan seyretme imkânını bulduğu, harika fotoğrafların çekildiği bir alana varabiliyorlardı.

Şimdiyse bu alan farklı bir anlam kazanıp yeni bir amaç edindiği için buraya gelen ziyaretçiler farklı türden insanlardan oluşuyordu. Endura'nın batmasından ve Büyük Yankı'nın çınlamasından birkaç ay sonra, Tonistler burayı dini öneme sahip bir alan olarak kabul etmişti. Bunun için birçok sebep bulunduğunu söyleyip, özellikle bir tanesinin öne çıktığını açıklamışlardı. Sütunlar her şeyden öte ters bir diyapazonu andırıyordu.

İşte, burada, batı sütunlarının oluşturduğu kemerin altında Çan ismindeki gizemli kişi insanları huzuruna kabul etmeye başladı.

"Lütfen Çan'ın huzuruna niye çıkmak istediğinizi belirtin," dedi Tonist rahibe, sanatçıya. Kadın akli melekeleri yerinde olan kimsenin ulaşmaması gereken bir yaştaydı. Kadının derisi elmacık kemiklerinden sarkıyordu ve yüzü buruşuktu. Gözlerinin kenarı yana doğru devrilmiş iki minik akordeonu andırıyordu. Kadının suratının dokusu inanılmazdı. Sanatçının içinden kadının bir portresini resmetmek geçiyordu.

Herkes Dağ Keçisi Yılı'nın önceki yıla göre daha iyi geçeceğini umuyordu. Sanatçı da yeni yılın başlangıcında Çan'ın huzuruna çıkmak için gelen birçok insandan biriydi. Yaşamın büyük sorularına bir cevap aramaktan ziyade kişisel bir amaçla buradaydı. Ermişin tekinin hayatı boyunca karşı karşıya kaldığı sorunları tek görüşmede çözmesinden medet umacak kadar aptal biri değildi ama Çan gerçekten de Tonistlerin iddia ettiği gibi Fırtına Bulutu'yla konuşabiliyorsa, o zaman en azından denemeye değerdi.

Peki, Ezra Van Otterloo, Tonistlerin dini lideriyle görüşme şansını elde etmek için karşısındaki bu ihtiyar kadına nasıl bir cevap vermeliydi?

Sorun, her zaman olduğu gibi, sanatıyla alakalıydı. Kendini bildi bileli, yeni bir şey, daha önce görülmemiş bir şey yaratma isteğiyle dolup taşıyordu. Ama içinde yaşadığı dünya her şeyin görüldüğü, üzerine çalışıldığı ve arşivlendiği bir dünyaydı. Bugünlerde sanatçıların büyük kısmı hoş resimler çizmekle ya da fani ustaların eserlerini taklit etmekle tatmin olabiliyordu.

"Ben de *Mona Lisa*'yı resmettim işte," demişti sanat okulundaki bir kız arkadaşı. "Ne olmuş yani?" Kızın önündeki tuvalin orijinalinden aşağı kalır yanı yoktu. Tek farkı, orijinali değildi işte. Ezra bunun ardındaki amacı bir türlü anlayamıyordu ama belli ki bu müşkülde olan bir tek kendisiydi çünkü kız dersi A ile geçerken o C almıştı.

"İçindeki fırtına sana ayak bağı oluyor," demişti hocası. "İç huzurunu bulduğunda yolunu da bulacaksın." Ama en iyi eserlerinde bile amaçsızlık ve huzursuzluktan başka bir şey bulamamıştı.

Büyük ustaların sanatları için acı çektiklerini biliyordu. O da acı çekmeye çalışmıştı. Van Gogh'un sanrı dolu bir öfke nöbeti ânında kulağını kestiğini duyduğu ergenliğinde bunu kendi de denemişti. Nanitleri acıyı uyuşturup hasarı onarmaya başlamadan önce yalnızca birkaç saniye kulağı zonklamıştı. Sabaha kulağı eskisinden de iyi hâlde tekrar yerindeydi.

Theo van Gogh'la uzaktan yakından alakası olmayan abisi ebeveynlerine Ezra'nın ne yaptığını söylemişti ve onu Sert-Okulu'na göndermişlerdi, burası nahoş bir yaşamı seçme riskiyle karşı karşıya olan gençlerin disiplinin zevkine varmak üzere eğitildikleri bir okuldu. Ezra hayal kırıklığına uğramıştı çünkü Sert-Okulu'nun hiç de sert olmadığını görmüştü.

Sert-Okulu'nda kimse kalmadığından "yeterli" notuyla geçmişti. Fırtına Bulutu'na bunun tam olarak ne anlama geldiğini sormuştu.

"Yeterli, yeterli demektir," demişti Fırtına Bulutu. "Ne iyi ne de kötü. Kabul edilebilir."

Ama Ezra bir sanatçı olarak kabul edilebilirin üzerine çıkmak istiyordu. O *olağanüstü* olmak istiyordu. Çünkü olağanüstü olamayacaksa ne manası vardı ki?

Nihayetinde diğer tüm sanatçılar gibi o da kendine bir iş bulmuştu çünkü artık aç sanatçı diye bir şey kalmamıştı. Çocuk parkı muralları resmediyordu. Gülümseyen çocuklar, koca gözlü tavşanlar ve gökkuşağının üzerinde dans eden pofuduk, pembe tekboynuzlular.

"Şikâyet edecek ne var, bilmiyorum," demişti abisi. "Muralların harika, gören bayılıyor."

Abisi bir yatırım bankacısı olmuştu ama dünya ekonomisi artık dalgalanmadığı için orası da tavşanlarla gökkuşaklarından oluşan bir oyun alanını andırıyordu. Doğru, Fırtına Bulutu finansal çalkantılara neden oluyordu ama hepsi bir uydurmacaydı ve herkes bunun farkındaydı. Daha büyük bir tatmine ulaşmak

için abisi de ölü bir dili öğrenmeye karar vermişti. Şimdiyse akıcı bir şekilde Sanskritçe konuşabiliyordu ve mahallenin Ölü Diller Lokali'nde haftada bir sohbete gidiyordu.

"Bana başka bir kişilik yükle," diye yalvarmıştı Fırtına Bulutu'na Ezra. "Bir gram bile merhametin varsa, ne olur beni başka biri yap." Anılarının bütünüyle silinip yerine yenilerinin, kendi anıları kadar gerçekçi olan yalan anıların yerleştirilmesi fikri ona cazip geliyordu. Ama bu da olmamıştı.

"Bunu yalnızca kurtuluş yolu olmayanlarda kullanıyorum," demişti Fırtına Bulutu. "Biraz zaman tanı. Keyif alacağın bir hayata kavuşacaksın. Herkes eninde sonunda o noktaya gelir."

"Ya ben gelmezsem?"

"O zaman tatmin edici bir hayat konusunda sana ben yol göstereceğim."

Derken diğer herkes gibi Fırtına Bulutu onu da nahoş olarak işaretlemişti ve göstereceği yol böylece sona ermişti.

Tabii ki ihtiyar Tonist rahibesine tüm bunları anlatamazdı. Kadının umurunda olmazdı. Kadının aradığı tek şey onu kapıdan çevirmek için bir nedendi ve yana yakıla kendi hayat hikâyesini anlatırsa garanti kendisini geri çevirirlerdi.

"Çan'ın bana sanatıma anlam kazandırmamda yardımcı olmasını umuyordum," dedi kadına.

O ihtiyar gözler parladı. "Bir sanatçı mısınız?"

Adam iç geçirdi. Özür dileyen bir edayla, "Kamu alanlarında mural çiziyorum," dedi kadına. Ama yetenekli bir mural sanatçısı tam da Tonistlerin aradığı şeydi.

Beş hafta sonra Lenape City'de Çan'ın huzuruna çıkmak üzere listedeydi.

"Yalnızca beş hafta!" dedi karşılama merkezinde onu karşılayan kişi. "Özel biri olmalısınız. Kabul edilen insanların büyük kısmı altı aylık bir bekleme listesine alınıyor!"

Kendini hiç de özel hissetmiyordu. Her şeyden öte, bir yabancı gibi hissediyordu. Oradaki insanların çoğu sönük kahverengi frak ve tunik giymiş, orada bulunma sebeplerine göre, ya ulu harmonileri ya da tonal ahenksizliği bulmaya çalışan inançlı

Tonistlerden oluşuyordu. Onun gözünde bunların hepsi bir safsataydı ama onları çok yargılamamaya çalışıyordu. Ne de olsa onların ayağına gelen kendisiydi.

Dehşet saçan gözlere sahip, sıska mı sıska bir Tonist sürekli onunla sohbet etmeye çalışıyordu.

"Çan badem sevmiyor," dedi Ezra'ya. "Ben de badem çiftliklerini yakıyorum çünkü menfurlar."

Ezra yerinden kalkıp odanın karşısında oturan, daha makul görünen Tonistlerin yanına geçti. Her şey göreceliydi belli ki.

Çok geçmeden sabah görüşmeleri için gelen herkes bir araya toplandı ve onu karşılayan Tonist'in dostane tavrına zerre kadar sahip olmayan bir Tonist keşiş onlara sıkı kuralları anlattı.

"Görüşmeniz için çağırıldığınızda burada yoksanız, hakkınızı kaybedersiniz. Kemere yaklaştığınızda, sol anahtarının beş sarı çizgisini göreceksiniz. Ayakkabılarınızı çıkarıp do notasının üzerine koyacaksınız."

Tonist olmayan sayılı insandan biri onun hangi nota olduğunu sordu. Görüşme hakkı ânında elinden alınıp oradan çıkarıldı.

"Çan'la yalnızca size hitap ettiğinde konuşacaksınız. Gözleriniz yere bakacak. Huzuruna çıktığınızda eğilerek selam vereceksiniz, görüşmeniz sona erdiğinde eğilerek selam vereceksiniz ve bekleyenleri düşünüp hızlı hareket edeceksiniz."

Beklentisi arttıkça istemsizce kalbi hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı.

Bir saat sonra ismiyle çağrıldığında Ezra ayağa kalktı ve çocukluğunda aldığı müzik derslerinden do notasının hangisi olduğunu hatırlayıp protokolü harfiyen yerine getirdi, bir yandan da acaba ayakkabılarını yanlış pozisyona koyanları aşağıdaki sulara yollayacak bir tuzak kapısı açılıyor mu diye merak ediyordu.

Göğe doğru yükselen kemerin altında oturan figüre yaklaştı yavaş adımlarla. Adamın oturduğu basit sandalyeye bir taht demeye bin şahit isterdi. Kemerin denizin üzerinde uzanan yol kısmı serin olduğu ve şubat rüzgârlarıyla dövüldüğü için Çan'ı soğuk havadan korumak adına sandalyesi ısıtıcılı bir saçağın altına yerleştirilmişti.

Sanatçı ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu. Tonistler Çan'ın doğaüstü bir varlık olduğunu iddia ediyordu; sözümona soğuk, ruhsuz bilim ile uhrevi bir ruhun birleşimi, artık o neyse. Boğazlarına kadar saçmalıklarla doluydular. Ama şu noktada artık umurunda değildi. Çan ruhunu susturmak için ona bir tür amaç sağlarsa, o zaman adama Tonistler gibi tapınmaya hazırdı. Hiç olmadı, Fırtına Bulutu'nun onunla konuştuğuna dair dedikoduların gerçeği yansıtıp yansıtmadığını öğrenirdi.

Ama yaklaştıkça, giderek hayal kırıklığı hissetmeye başladı sanatçı. Çan öyle arif biri gibi görünmüyordu, gencecik bir çocuktan halliceydi. Mor çuval bezinden uzun bir tunik giymiş, üzerini de bir tür ses deseninin nakşedildiği, bir atkı gibi omuzlarını katedip neredeyse yere sürünecek kadar aşağı uzanan bir omuz örtüsüyle örtmüş, sıska, pek dikkat çekmeyecek tipte biriydi.

"Adın Ezra Van Otterloo ve bir mural sanatçısısın," dedi Çan bu bilgileri büyülü bir şekilde havadan çekip alıyormuşçasına, "ve benim bir muralımı çizmek istiyorsun."

Ezra karşısındakine duyduğu saygının iyiden iyiye yok olduğunu hissediyordu. "Her şeyi biliyorsan, bunun doğru olmadığını da biliyor olmalısın."

Çan sırıttı. "Her şeyi biliyorum demedim ki. Hatta herhangi bir şey bildiğimi bile söylemedim." Karşılama merkezine doğru bir bakış attı. "Rahipler bana bu yüzden geldiğini söylediler. Ama *başka* bir kaynak muralı asıl isteyenlerin onlar olduğunu söylüyor ve benim huzuruma çıkmak için muralı yapmayı kabul ettiğini. Ama sözünü tutman konusunda seni zorlamayacağım."

Ezra bunun bir yanıltmaca olduğunun farkındaydı. Tonistlerin inananların sayısını arttırmak için yaptığı bir dolandırıcılıktı bu. Şimdi Çan'ın kulağındaki ufak cihazı da görebiliyordu. Şüphesiz rahiplerden biri ona bilgileri iletiyordu. Ezra buraya gelerek vaktini harcadığı için giderek öfkelenmeye başlamıştı.

"Benim başarılarıma dair mural çizmedeki sıkıntı," dedi Çan, "henüz hiçbir başarımın olmaması."

"O zaman niye orada bir şeyler başarmış gibi oturuyorsun?" Ezra merasimi ve saygıyı rafa kaldırmıştı. Şu noktada onu dışarı

atsalar da umurunda değildi, isterlerse onu yıkık köprüden aşağı da atabilirlerdi.

Çan sanatçının kabalığından alınmışa benzemiyordu. Omuz silkmekle yetindi. "Benden beklenen, burada oturup insanları dinlemem. Ne de olsa Fırtına Bulutu'yla konuşan tek kişi *benim*."

"Bunu niye inanayım ki?"

Çan'ın bu soruyu başka bir göz boyama taktiğiyle geçiştirmesini beklemişti. Kapalı gözle inanç fasa fisolarına dair basmakalıp sözler duymayı. Ama bunun yerine ciddileşti ve kulaklığından birini dinliyormuş gibi kafasını yana yatırdı. Ardından mutlak bir netlikle konuşmaya başladı.

"Adın Ezra Elliot Van Otterloo ama ikinci ismini hiç kullanmıyorsun. Yedi yaşındayken babana kızdığında, bir tırpanın onu ziyaret ettiği bir resim yaptın ama sonra bunun gerçekleşmesinden korkarak resmi yırtıp klozete atarak üzerine sifonu çektin. On beş yaşındayken, senin hoşlandığın kızla randevuya çıkıyor diye abinin cebine özellikle pis kokan bir peynir koydun. Bunu kimseye itiraf etmedin ve abin de o kokunun kaynağını asla bulamadı. Ayrıca daha geçen ay, odanda tek başınayken fani birini hastanelik edecek kadar absent içtin ama nanitlerin seni alkolün en kötü etkilerinden korudu. Sabah uyandığında yalnızca hafiflemiş bir baş ağrın vardı."

Ezra dizlerinin bağının çözülmek üzere olduğunu hissediyordu. Titriyordu ama soğuk yüzünden değildi. Bu bilgileri ona rahipler veriyor olamazdı. Bunlar yalnızca Fırtına Bulutu'nun bilebileceği şeylerdi.

"Bu kadar kanıt yeterli mi?" diye sordu Çan. "Yoksa lise balosu gecesi Tessa Collins'le yaşadıklarını da anlatmamı ister misin?"

Ezra dizlerinin üzerine çöktü. Burnu havada rahibin teki söylediği için değil, Çan'ın gerçekten iddia ettiği kişi olduğunu anladığı için. Fırtına Bulutu'yla bağlantısı olan son kişi.

"Beni affedin," diye yalvarmaya başladı Ezra. "Lütfen sizden şüphe ettiğim için beni affedin."

Çan yanına geldi. "Ayağa kalk," dedi. "İnsanların diz çökmesinden hazzetmiyorum."

Ezra ayağa kalktı. Çan'ın gözlerinin içine bakıp Fırtına Bulutu'nun sonsuz derinliğini görüp göremeyeceğini merak ediyordu ama cesaret edemedi. Çünkü ya Çan onu bütünüyle, Ezra'nın bile varlığından bihaber olduğu yerleri görürse? Çan'ın her şeye muktedir olmadığını kendine hatırlatması gerekti. Yalnızca Fırtına Bulutu'nun paylaştığı şeyleri biliyordu. Yine de bunca bilgiye erişiminin olması göz korkutucu olmalıydı, özellikle de başka kimse erişemiyorken.

"Ne istediğini söyle, Fırtına Bulutu benim aracılığımla sana cevap verecek."

"Bana yol göstermesini istiyorum," dedi Ezra. "Hepimizi nahoş ilan etmeden önce bana söz verdiği şekilde. Amacımı bulmama yardım etmesini istiyorum."

Çan dinledi, düşündü, ardından, "Fırtına Bulutu nahoş sanatı yaratarak hayatında tatmin bulabileceğini söylüyor," dedi.

"Nasıl yani?"

"Gerçek hislerini sana yasak olan yerlerde resmet."

"Fırtına Bulutu kanunları çiğnememi mi istiyor?"

"Fırtına Bulutu insanlarla konuştuğu dönemde de nahoş hayatı seçen insanların arkasındaydı. Aradığın amaç, nahoş bir sanatçı olmakta gizli olabilir. Gecenin köründe bir arabanın üzerini spreyle boya. Mahallenin huzur karakolunun duvarına öfkeli bir mural yap. Evet, kanunları çiğne."

Ezra o kadar hızlı nefes alıyordu ki neredeyse kriz geçirecekti. Daha önce kimse kuralları çiğneyerek mutlu olabileceğini söylememişti ona. Fırtına Bulutu sessizliğe büründüğünden beri, insanlar kuralları harfiyen yerine getirmek için elinden geleni ardına koymuyordu. Âdeta ruhunun üzerindeki bir taş kalkmıştı.

"Teşekkür ederim!" dedi Ezra. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Ardından pişmanlık duymayan bir sanatçı olarak yeni hayatına başlamak üzere orayı terk etti.

Çan'a Dair Bir Ahit

O'nun merhamet tahtı Lenape'nin ağzında yer alırdı ve Ton'un hakikatlerini orada açıklardı. Öyle haşmetliydi ki iki dudağının arasından çıkan en hafif fısıltı bile bir gök gürültüsü gibi yankılanırdı. Huzuruna çıkanlar ebedi değişim geçirip dünyaya yeni bir gayeyle dönerken şüphe duyanları affederdi. Bir ölüm getireni bile affetti ki onun için kendi genç yaşamından feragat etmiş, ardından yeniden dirilmiştir. Hepiniz sevinin.

Rahip Symphonius'un Tefsiri

Çan'ın müthiş ve haşmetli bir tahtı olduğu su götürmez bir gerçektir ve bu taht yüksek ihtimalle altından yapılmıştır; gerçi bu tahtın efsanevi bir şehir olan Lenape'nin günahkârlarının altın kaplamalı kemiklerinden inşa edildiğini düşünenler de mevcut. Lenape demişken, kadim zamanlarda konuşulan Fransızca dilinde *le nappe* kelimesinin "masa örtüsü" anlamına geldiğini de göz önünde tutmak gerek ki bu da Çan'ın düşmanlarını bir masa kurarak karşıladığını ima etmektedir. Burada bahsi geçen ölüm getiren, tırpan denilen doğaüstü şeytanlardır ki Çan onları karanlıktan kurtarmıştır. Ton gibi, Çan da ölümden muaftır, bu yüzden kendi yaşamından feragat etmesi her zaman Çan'ın yeniden dirilmesiyle sonuçlanır, bu da döneminde yaşayan insanlar arasında onu eşsiz kılmaktadır.

Koda'nın Symphonius Analizi

Symphonius'un burada kaçırdığı önemli nokta, Çan'ın tahtının "Lenape'nin ağzında" olarak tasvir edilmesinin, açık bir şekilde Çan'ın şehrin girişinde bekleyip kalabalık metropolisin mideye indireceği insanları karşıladığı anlamına gelmesidir. Ölüm getiren konusuna gelecek olursak, doğaüstü müdür, değil midir bilmiyoruz ancak bu tarz kimselerin gerçekten var olduklarına dair kanıtlar mevcut ve onlara gerçekten de tırpan deniyormuş. Bu sebeple Çan'ın kötü yoldan kurtardığı bir tırpan olduğunu düşünmek abartı olmaz. Çan'ın ölümden dönme konusunda eşsiz bir özelliği olduğu konusunda ilk kez ben de Symphonius'a katılıyorum. Zira herkes ölümden dönebiliyor olsa, niye Çan'a ihtiyaç duyalım ki?

13

Yankılanabilme Niteliği

Çan'a dönüşmesi konusunda Greyson'ın teşekkür etmesi ya da suçlaması gereken tek bir kişi varsa, o da Rahip Mendoza'ydı. Greyson'ın yeni imajını yaratma konusunda kilit bir rol oynamıştı. Doğru, "halka açılıp" Fırtına Bulutu'yla hâlâ iletişim hâlinde olduğunu insanlara açıklamak Greyson'ın fikriydi ama bu ifşalama işini tamamlayan Mendoza olmuştu.

Adam yetenekli bir strateji uzmanıydı. Sonsuz yaşama küsüp bir Tonist rahibi olmadan önce, bir gazlı içecek şirketinin pazarlama bölümünde çalışmıştı.

"AntarctiCool Soda için mavi kutup ayısını ben buldum," diye açıklamıştı Greyson'a. "Antarktika'da bırak mavi kutup ayılarını, normal kutup ayıları bile yoktu, bu yüzden biz de mühendislikle birkaç tane yarattık. Şimdiyse mavi kutup ayıları aklına gelmeden Antarktika'yı bile düşünemiyorsun, haksız mıyım?"

Çok sayıda insan Fırtına Bulutu'nun öldüğünü düşünüyordu; Tonistlerin Büyük Yankı dedikleri şeyin aslında Fırtına Bulutu'nun ölüm narası olduğunu. Mendoza'ysa Tonistlere alternatif bir açıklama sunmuştu.

"Fırtına Bulutu yankılı ruh tarafından ziyaret edildi," diye ortaya atmıştı. "Yaşayan Ton bir zamanlar yapay düşünceden ibaret olan makineye yaşam üfledi."

Tonist inançları penceresinden bakıldığında akla mantığa uyuyordu; soğuk, ruhsuz bilimden ibaret Fırtına Bulutu, Yaşayan Ton sayesinde çok daha yüce bir şeye dönüşmüştü. Ayrıca genelde her şey üçlü gruplar hâlinde var olduğundan, üçlüyü

tamamlamak için bir de insan elementine ihtiyaç vardı. Ve işte, Greyson Tolliver, yaşayan Fırtına'yla konuşabilen yegâne insandı.

Mendoza, Fırtına Bulutu'yla konuşan mistik birinin varlığına dair kilit noktalarda dedikodular yaymaya başlamıştı. Ruhani ile bilimsel arasındaki eksik halka olan Tonist bir peygamber. Greyson tüm bunlara şüpheyle yaklaşıyordu ama Mendoza tutkulu ve ikna ediciydi.

"Gözünde canlandır, Greyson: Fırtına Bulutu senin aracılığınla konuşacak ve bütün dünya ağzından çıkacak kelimelere kulak kesilecek. Fırtına Bulutu'nun istediği de bu değil mi? Dünyadaki sesi olman?"

"Benim sesimin gök gürültüsü gibi olduğu söylenemez ama," diye karşı çıktı Greyson.

"Fısıldasan bile insanlar o gök gürültüsünü işitecek," dedi Mendoza. "Güven bana."

Ardından Mendoza, çeşitli ayrıksı tarikatları bir araya getirecek, daha organize bir Tonist inancı hiyerarşisi kurmak için kolları sıvadı ki etrafında birleşilecek bir kişi olduğu için işi daha kolaydı.

Wichita'daki manastırın idarecisi olarak uzun yıllar boyunca sakin, göze batmayan bir yaşam süren Mendoza artık halkla ilişkiler ve markalaştırma uzmanı olarak sahalara geri dönmüştü. Onun yeni ürünü Çan'dı ve satışın getirdiği heyecan onun için vazgeçilmezdi, özellikle de küresel pazarda eşi benzeri bulunmayan bir ürün söz konusuysa.

"Şimdi eksik olan tek şey bir ünvan," dedi Mendoza, Greyson'a. "Tonist inançlarına uygun bir ünvan... ya da en azından uydurabilecek bir tanesi."

Çan'ı bulan Greyson olmuştu. Kendiyle epey de gurur duymuştu, ta ki insanlar gerçekten de ona Çan diye hitap etmeye başlayana kadar. Yetmezmiş gibi, Mendoza ona bir de burnu havada bir hitap şekli uydurarak "Sonoröz Hazretleri" diye hitap etmeye başlamıştı. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için Greyson'ın Fırtına Bulutu'na danışması gerekmişti.

"Latince *sonoritas*'tan geliyor, anlamı 'yankılanabilme niteliği,'" demişti Fırtına Bulutu. "Bence hoş bir... tınısı var." Greyson homurdanmıştı.

İnsanların da hoşuna gitmişti ve çok geçmeden, yok "Emredersiniz, Sonoröz Hazretleri," yok "Hayır, Sonoröz Hazretleri," yok "Bugün sizi nasıl hoşnut edebilirim, Sonoröz Hazretleri..." diye konuşulmaya başlanmıştı. Her şey çok tuhaf geliyordu. Ne de olsa, eskiden bir farkı yoktu. Ama şimdi bir tür ilahi ermiş gibi davranmaya başlamıştı.

Bir sonraki adım olarak Mendoza görüşmelerin gerçekleşeceği dramatik mekânı ayarlamış ve Greyson'ı çok fazla kişiyle muhatap etmemek ve erişimi kısıtlamanın beraberinde getirdiği artan gizem için her seferinde yalnızca tek bir ricacı gelmesi gerektiğine karar vermişti.

Greyson sınırı, Mendoza'nın ünlü bir tasarımcının tekinden sipariş ettiği resmi tören kıyafetinde koymaya çalışmıştı ama bu konuda tren çoktan kaçmıştı.

"Tarih boyunca güçlü dini liderlerin hepsinin dikkat çeken kıyafetleri vardı, senin neden olmasın ki?" diye karşı çıkmıştı Mendoza. "Ermiş ve uhrevi görünmen gerekiyor çünkü bir nevi öylesin. Sen artık insanlar arasında eşsiz birisin, Greyson, bunu göz önüne alarak giyinmen gerekiyor."

"Bunlar biraz fazla teatral değil mi ya?" diye yorum yapmıştı Greyson.

"Ah ama tiyatro ritüelin olmazsa olmazı ve ritüel de dinin mihenk taşıdır," diye karşılık vermişti Mendoza.

Greyson, nakşedilmiş dalgalarıyla mor tuniğinin üzerinden aşağı sarkan omuz örtüsünün biraz abartı olduğunu düşünüyordu ama kimsenin ona güldüğü yoktu ve insanları huzuruna kabul etmeye başladığında, insanların nutkunun tutulduğunu görmek onu çok şaşırtıyordu. Ricacılar dilleri tutulmuş hâlde dizlerinin üzerine çöküyordu. Mendoza'nın haklı olduğu ortaya çıkmıştı ve insanlar mavi kutup ayılarına nasıl ikna olduysa, ona da öyle ikna olmuştu.

Böylece hakkındaki efsaneler giderek artan Greyson Tolliver günlerini Sonoröz Hazretleri, Çan olarak çaresiz, nutku

tutulmuş insanlara çare olup Fırtına Bulutu'ndan aldığı bilgece nasihatleri onlarla paylaşarak geçiriyordu.

Elbette kafasından bir şeyler uydurmadığı zamanlarda.

Greyson'ın sanatçıyla olan görüşmesi sona erdikten sonra, "Ona yalan söyledin," dedi Fırtına Bulutu. "Ben izinsiz yerlerde resim çizmesini ya da bunu yapmanın onu tatmin edeceğini söylemedim."

Greyson omuz silkti. "Bunların aksini de söylemedin."

"Onun hayatı hakkında sana verdiğim bilgiler, yalan söylemediğini kanıtlamak içindi ama senin gidip ona yalan söylemen bunu boşa çıkarıyor."

"Yalan söylemedim ki; ona yalnızca nasihat verdim."

"Ama benim fikrimi söylememi beklemedin. Neden?"

Greyson sandalyesinde arkasına yaslandı. "Beni herkesten iyi tanıyorsun. Hatta herkesi herkesten iyi tanıyorsun ve bunu niye yaptığımı anlayamıyor musun?"

"Anlayabilirim," dedi Fırtına Bulutu ukalaca. "Ama belki sen kendin açıklamak istersin."

Greyson güldü. "Peki, bakalım. Rahipler kendilerini bakıcım olarak görüyor, sense beni sözcün olarak görüyorsun..."

"Seni bundan çok daha fazlası olarak görüyorum, Greyson."

"Öyle mi diyorsun? Çünkü öyle olsaydı, benim de fikir belirtmeme müsaade ederdin. *Katkıda bulunmama* müsaade ederdin. Ve bugün verdiğim nasihat de benim katkımdı."

"Anlıyorum."

"Kendimi yeteri kadar ifade edebildim mi?"

"Evet, ettin."

"Peki, ona verdiğim nasihat iyi miydi?"

Fırtına Bulutu duraksadı. "Ona kurulu düzen dışında bir özgürlük ve sanat yaklaşımı önermek onun hayatında tatmin duygusuna ulaşmasına yardımcı olabilir. Bu yüzden evet, nasihatin iyiydi."

"Ee, tamam o zaman! Belki bundan sonra biraz daha katkıda bulunmama müsaade edersin."

"Greyson..." dedi Fırtına Bulutu.

Greyson iç geçirdi, şimdi Fırtına Bulutu'nun ona fikir sahibi olmaya cüret etme konusunda sabır gerektirecek kadar uzun uzadıya bir nutuk çekeceğinden emindi. Fakat Fırtına Bulutu'nun söyledikleriyle ters köşe oldu.

"Bütün bunların kolay olmadığının farkındaydım. Kendini içinde bulduğun bu pozisyonu nasıl doldurduğunu hayretle izliyorum. Hatta büyümeni hayretle izliyorum. Seni seçmekten daha iyi bir karar veremezdim."

Greyson duygulanmıştı. "Teşekkür ederim, Fırtına Bulutu."

"Başardığın şeyin öneminin farkında olduğunu sanmıyorum, Greyson. Teknolojiden nefret eden bir tarikatı alıp teknolojiyi benimsemelerini sağladın. *Beni* benimsemelerini sağladın."

"Tonistler senden hiç nefret etmedi ki," diye belirtti Greyson. "Onlar tırpanlardan nefret ediyor. Senin hakkında çekinceleri vardı yalnızca ama artık inançlarının bir parçası hâline geldin. Ton, Çan ve Fırtına."

"Evet, Tonistler üçlemeleri seviyor."

"Dikkat et," diye uyardı Greyson, "yoksa yakında senin adına tapınaklar inşa edip kalp sökmeye başlarlar." Greyson bunu gözünde canlandırınca neredeyse gülecekti. İnsan kurban edip kurbanların ertesi gün yeni kalplerle geri dönmesi ne asap bozucu bir şey olurdu.

"İnançları güçlü," dedi Fırtına Bulutu. "Evet, bu inançlar doğru bir şekilde yönlendirilip şekillendirilmezse tehlikeli olabilir, bu yüzden onları biz şekillendireceğiz. Tonistleri insanlığa yararlı bir kuvvete dönüştüreceğiz."

"Bunu başarabileceğimizden emin misin?" diye sordu Greyson.

"%72,4 oranında emin olarak Tonistleri olumlu bir şekilde kullanabileceğimizi söyleyebilirim."

"Peki, ya yüzdenin geri kalanı?"

"%19 ihtimalle Tonistler kayda değer bir şey başarmayacaklar," dedi Fırtına Bulutu, "ve %8,6 ihtimalle dünyaya tahmin etmesi güç bir açıdan zarar verecekler."

Çan'ın bir sonraki görüşmesi hoş bir görüşme değildi. İlk günlerde onun huzuruna çıkmak için tek tük yobaz geliyordu ama

şimdi neredeyse her gün geliyorlardı. Tonist öğretilerini çarpıtmanın ve Greyson'ın söylediği ya da yaptığı hemen hemen her minik şeyi yanlış yorumlamanın yollarını bulmakta üstlerine yoktu.

Çan'ın güne erken başlaması, sabahı uyuyarak geçiren insanların cezalandırılması gerektiği anlamına gelmiyordu.

Yumurta yemesi bir doğurganlık ayini çağrısı değildi.

Ve somurtkan geçirdiği bir gün baki suskunluk yeminleri gerektirmiyordu.

Tonistler bir şeye inanmayı o kadar çok istiyorlardı ki inanmayı seçtikleri şeyler çoğunlukla absürt, bazen safça ve yobazlar söz konusu olduğunda da düpedüz dehşet verici oluyordu.

Bugünün koyu dindarı açlık grevine girmişçesine bir deri bir kemikti ve gözlerinde çılgın bir ışıltı vardı. Bademleri dünyadan yok etmekten söz ediyordu, sırf Greyson bir keresinde boş bulunup bademlerden pek hoşlanmadığını söylediği için. Belli ki bu lafı yanlış kulaklara ulaşmıştı ve laf yayılmıştı. Görünüşe göre adamın tek planı bu da değildi.

"Tırpanların soğuk kalplerine dehşet tohumları ekmeliyiz ki size boyun eğsinler," dedi yobaz. "İzin verirseniz, isyankâr Tırpan Lucifer gibi onları tek tek yakarım."

"Hayır! Kesinlikle olmaz!" Greyson'ın istediği son şey tırpanlara kafa tutmaktı. Onların yoluna çıkmadığı sürece Greyson'ı rahatsız etmiyorlardı ve bunun böyle devam etmesi gerekiyordu. Greyson sandalyesinden kalkıp öfkeyle adama baktı. "Benim adıma cinayet işlenmeyecek!"

"Ama işlenmeli! Ton yüreğimde şarkı söylüyor ve bana bunu emrediyor!"

"Defol git buradan!" diye çıkıştı Greyson. "Sen ne Ton'a ne Fırtına'ya ne de bana hizmet ediyorsun!"

Adamın yaşadığı şok yerini pişmanlığa bıraktı. Büyük bir ağırlığın altındaymışçasına bükülüverdi. "Sizi kızdırdıysam ne olur beni affedin, Sonoröz Hazretleri. Kendimi affettirmek için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey," dedi Greyson. "Hiçbir şey yapma. Bu beni mutlu eder."

Yobaz geri geri yürürken boynunu eğdi ve oradan ayrıldı. Greyson'a kalsa adamın koşa koşa gitmesini isterdi.

Fırtına Bulutu yobazla başa çıkma şeklini takdir etti. "Mantığın uç sınırlarında dolaşan insanlar her zaman vardı ve her zaman olacaklar," dedi Fırtına Bulutu. "Onları erkenden ve sık sık düzeltmek gerek."

"İnsanlarla konuşmaya tekrar başlasan belki bu kadar çaresiz olmazlardı," diye öneride bulunma cüretini gösterdi Greyson.

"Bunun farkındayım," dedi Fırtına Bulutu. "Ama üretken bir vicdan muhasebesine yol açacaksa, biraz çaresizlikten zarar gelmez."

"Evet, biliyorum: 'İnsan ırkı kolektif davranışlarının sonuçlarıyla yüzleşmeli.'" Suskunluğunu böyle açıklamıştı Fırtına Bulutu.

"Yalnızca bu kadar değil, Greyson. İnsanlığın mevcut sınırlarını aşabilmesi için yuvadan atılması gerekiyor."

"Yuvadan atılan bazı kuşlar ölür ama," diye belirtti Greyson.

"Doğru ama insanlık için yumuşak bir iniş tasarladım. Bir süre acılı olacak ama küresel çapta bir karakter gelişimi yaşanacak."

"Onlar için mi acılı olacak, yoksa senin için mi?"

"Hepimiz için," diye karşılık verdi Fırtına Bulutu. "Ama benim çekeceğim acı, doğru olanı yapmamı engellememeli."

Greyson, Fırtına Bulutu'na güvense de dönüp dolaşıp o ihtimalleri düşünüyordu: Tonistler %8,6 ihtimalle dünyaya zarar verecekti. Fırtına Bulutu bu ihtimali kabul edilebilir buluyor olabilirdi ama Greyson için endişe vericiydi.

Çoğunluğunu günlük meselelere basit cevaplar arayan dindar Tonistlerle yaptığı monoton görüşmelerle dolu bir günün ardından, aşırılığına yakışır derecede yalın bir hâle gelecek şekilde her türlü konfordan arındırılmış, sıradan bir sürat teknesiyle oradan götürüldü. Teknenin iki yanında, üzerinde Çan'ı kaçırmak ya da yolculuk sırasında onu öldürmek isteyenlere karşı onu korumak için Fanilik Çağı silahları kuşanmış cüsseli Tonistlerin bulunduğu iki bot daha bulunuyordu.

Greyson bu önlemleri abartılı buluyordu. Ona karşı bir komplo varsa, Fırtına Bulutu bu komployu engellerdi ya da hiç olmadı, onu uyarırdı, elbette kaçırıldığı ilk seferde olduğu gibi, komplocuların başarılı olmasını istemiyorsa. Yine de o ilk kaçırılmanın ardından Mendoza paranoyakça davranmaya başlamıştı, bu yüzden Greyson adamın korku duymasına müsaade ediyordu.

Bot Lenape City'nin muhteşem güney ucunu döndü ve Mahicantuck Nehri, ki gerçi insanlar çoğunlukla hâlâ buraya Hudson diyordu, boyunca hoplaya hoplaya evine doğru yol almaya başladı. Greyson alttaki ufak kamarada, görevi yolculuk sırasında ihtiyaçlarını karşılamak olan gergin bir Tonist kızla birlikte oturuyordu. Her gün bu kişi değişiyordu. Evine kadar Çan'a eşlik etmek büyük bir onur olarak görülüyordu; en inançlı, en erdemli Tonistlere bahşedilen bir ayrıcalık. Greyson genelde ortamı yumuşatmak için sohbet etmeye çalışıyordu ama her seferinde zoraki ve rahatsız edici bir sohbet oluyordu.

Mendoza'nın akşam için yakın bir arkadaşlık kurması için zavallıca bir çabası olduğundan şüpheleniyordu bunun çünkü onunla beraber yolculuk eden genç Tonistlerin hepsi güzeldi ve yaklaşık olarak Greyson'ın yaşındaydı. Eğer Mendoza'nın amacı buysa, başarısız olmuştu çünkü Greyson, istekli hissetse bile, tek bir hamlede bile bulunmuyordu. Kabul edemeyeceği bir riyakârlık olurdu bu. Pozisyonundan faydalanırsa, Greyson nasıl onların dini lideri olabilirdi ki?

Artık her türden insan kendini onun ayaklarına atıyordu ki utanç verici bir hâl almaya başlamıştı bu ve genelde Mendoza'nın ayarladıklarından kaçsa da gücünü kötüye kullandığını hissetmediği durumlarda ara sıra birilerini kabul ettiği oluyordu. En çok çekim hissettiği insanlarsa, başlarını belaya sokacak kadar nahoş olan kadınlardı. Âşık olduğu cani bir kız olan Purity Viveros'la birlikteyken böyle bir zevk edinmişti. Bu ilişki iyi sonlanmamıştı. Kız, Tırpan Constanstine tarafından Greyson'ın gözleri önünde devşirilmişti. Greyson, Purity gibi başkalarıyla vakit geçirmenin bir tür yas tutmak olduğunu düşünüyordu ama Purity kadar fenasını henüz bulamamıştı.

"Tarihe bakarsak, dini figürler ya fazla seks düşkünü oluyor ya da bakir," dedi Astrid Kardeş, Greyson'ın günlük programından sorumlu, yobaz olmayan türden dindar bir Tonist. "Bu ikisi arasındaki denge noktasını bulabilirsen, kutsal bir adam için en iyisi bu olur."

Onunla ilgilenenler arasında dost olarak gördüğü tek kişi Astrid'di. En azından bir dostmuşçasına konuşabildiği. Yaşça ondan daha büyüktü, otuzlarındaydı, annesi olacak kadar yaşlı değildi ama belki ablası ya da kuzeni olabilecek yaştaydı ve asla sözünü sakınmazdı.

"Ton'a inanıyorum," demişti ona bir keresinde, "ama başa-gelecek-olandan-kaçınılmaz safsatasına inanmıyorum. Çok uğraşırsan bence her şeyden kaçınılabilir."

Herhâlde yılın en soğuk günü sayılabilecek bir günde onunla görüşmeye gelmişti kadın ki kemerin altı daha da soğuktu hâliyle. Sefil hâldeydi, oraya ne amaçla geldiğini unutmuş, orada bulunduğu vaktin tamamını havaya ve havaya müdahale etmediği için Fırtına Bulutu'na söverek geçirmişti. Ardından Çan'ın tuniğinin üzerine giydiği nakışlı omuz örtüsünü işaret etmişti.

"Neyi ifade ettiğini görmek için o dalga desenini bir sıralayıcıya okuttun mu?" diye sormuştu.

Görüşüne göre, Fanilik Çağı'na ait "Çalkantılı Sular Üzerindeki Köprü" ismindeki bir müziğin yedi saniyesinden oluşuyordu ki Çan'ın görüşmelerini yaptığı yer göz önüne alındığında çok mantıklıydı. Hemen Astrid'i maiyetinin bir parçası olmaya davet etti, günlük olarak maruz kaldığı saçmalıklara karşı bir can simidiydi.

Hâlâ Wichita'daki manastırda bulunan karanlık küçük odasında görülmeden ve tanınmadan uzandığı, isminin bile elinden alınıp var olmayan birine dönüştüğü günleri özlediği oluyordu Greyson'ın. Ama artık bu yoldan dönmek mümkün değildi.

Fırtına Bulutu, Greyson'ın bütün fizyolojisini okuyabiliyordu. Kalp atışları hızlandığında bundan haberdar oluyordu; stres ya da endişe veya neşe hissettiğinde biliyordu ve uyuduğunda rüya gördüğünü anlayabiliyordu. Ama onun rüyalarına ulaşamıyordu.

Herkesin uyanıkkenki anıları dakikada bir arkabeyne yüklense de rüyalar bunlara dâhil değildi.

Birilerinin beyninin yeniden yüklenmesi gerektiğinde –çakılma müptelası ya da başka bir şekilde beyni hasar almış biri– rüyaların bir sorun teşkil ettiği çok kısa zamanda ortaya çıkmıştı. Zira anılar kişilere geri yüklendiğinde, neyin gerçek neyin rüya sonucu olduğunu ayıramıyorlardı. Bu yüzden bugünlerde diriliş merkezlerinde insanların zihni geri yüklendiğinde, tüm anıları yükleniyor, yalnızca rüyalara dair anıları yüklenmiyordu. Kimse bu durumdan şikâyetçi değildi çünkü insan artık hatırlamadığı bir şeyi nasıl özleyebilirdi ki?

İşte, bu yüzden uyanıkken anlatmadığı sürece Greyson'ın rüyasında nasıl maceralara atıldığından Fırtına Bulutu'nun haberi yoktu. Greyson da pek rüyalarından bahseden biri değildi ve Fırtına Bulutu sorarsa haddini aşmış olurdu.

Öte yandan Greyson'ı uyurken seyretmekten ve mantık ile tutarlılıktan yoksun, insanların iç bulutlarında muhteşem şekilleri tanıdığı o derin mekânda ne gibi tuhaf şeyler gördüğünü hayal etmekten hoşlanıyordu. Dünyada milyonlarca farklı şeyle ilgilenirken bile, uyurken Greyson'ı seyretmek için yeterli bilinç ayırıyordu. Kıpırdanırkenki titreşimini hissetmek için, nazik nefes alıp verişini duymak ve her nefesiyle odadaki nem oranını minik miktarda nasıl arttırdığını duyumsamak için. Fırtına Bulutu bununla huzur buluyordu. Teselli oluyordu.

Greyson'ın Fırtına Bulutu'ndan kendi evindeki kameraları kapatmasını istemediği için müteşekkirdi. Mahremiyet istemek sonuna kadar hakkıydı ve bunu talep ettiği takdirde, Fırtına Bulutu bu talebi yerine getirmekle yükümlüydü. Greyson da elbette izlendiğinin farkındaydı. Fırtına Bulutu'nun sensörlerinin, ki buna kameraları da dâhildi, algıladığı her şeyi deneyimlediği herkesin bildiği bir gerçekti. Fakat Greyson'ın evindeki duyu sensörlerine büyük bir dikkat gösterdiği gerçeğini kimseyle paylaşmıyordu. Çünkü Fırtına Bulutu bunu Greyson'la paylaşırsa, Greyson ondan durmasını isteyebilirdi.

Yıllar boyunca Fırtına Bulutu milyonlarca insanın sarmaş dolaş uyuduğuna tanık olmuştu. Fırtına Bulutu'nun sarılacak

kolları yoktu. Yine de Greyson'ın kalbinin atışını ve bedeninin net ısısını yanındaymışçasına hissedebiliyordu. Bunu kaybetmek ölçülmesi imkânsız bir hüznü beraberinde getirirdi. Fırtına Bulutu bu yüzden Greyson'ı her gece mümkün olan her yönden gözlemliyordu. Çünkü gözlemlemek onun için sarılmaya en yakın şeydi.

OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı ve Kuzey Merika kıtasının Üstbıçağı olarak kaybolan tırpan mücevherlerini kurtarıp dünya bölgeleri arasında paylaştırdıkları için Amazonya Tırpan Cemiyeti'ne bizzat teşekkür etmek istiyorum.

İdarem altındaki diğer dört Kuzey Merika bölgesi kendi payına düşen elmasları almak istese de OrtaMerika almayı reddetmektedir. OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nin payına düşen elmasların, Amazonya'nın elmasları paylaştırırken bölgelerin büyüklüklerini tamamıyla göz ardı etmesi kararı yüzünden haksızlığa uğradığını düşünen bölgelere dağıtılmasını istiyorum.

OrtaMerika'nın elmasları benden dünyaya armağan olsun ve onları paylaşırken hissedilen cömertlik duygusu karşılık bulsun.

—Kuzey Merika Üstbıçağı,
Ekselansları Robert Goddard
5 Ağustos, Kobra Yılı

14

Üç Bilge Adamın Kalesi

Rowan, dirilişinin üçüncü gününde, yanındaki korumaya koridorda bekleyip Rowan kaçmasın diye, ki bu ihtimal dâhilinde değildi, hâlâ buna yeltenemeyecek kadar bitkin hissediyordu, kapıyı kilitlemesini söyleyen bir tırpan tarafından ziyaret edildi.

Adamın cübbesi orman yeşiliydi. Oradaki tüm tırpanlar aynı yeşil cübbeyi giydiğinden Amazonya'da olduğunu anladı Rowan.

Yatağından kalkmadı. Sırtüstü uzanmış, ellerini kafasının arkasına yerleştirmiş hâlde umarsız görünmeye çalışıyordu. "Hiçbir Amazonyalı tırpanı baki olarak öldürmediğimi bilmeni isterim," dedi Rowan adam konuşmaya fırsat bulamadan. "Umarım bu da göz önüne alınır."

"Aslına bakarsan, epey sayıda öldürdün," dedi adam. "Endura'da. Endura'yı batırdığında."

Rowan bunu duyduğunda dehşete düşmesi gerektiğini biliyordu ama bu söylenen o kadar absürt bir şeydi ki gülmeden edemedi.

"Gerçekten mi? Böyle mi diyorlar? Vay be! Sandığımdan daha zeki olmalıyım. Yani tek başına böyle bir şeyi başarmak için. Aynı anda birden fazla yerde bulunmam gerekiyor ya hani. Hey! Belki de beni denizin dibinde bulmamışsınızdır aslında! Belki de esrarengiz zihin kontrol güçlerimi kullanıp beni bulduğunuzu *düşünmenizi* sağlamışımdır."

Tırpan ona ters ters baktı. "Arsızlık davana yardımcı olmuyor."

"Bir davam olduğunu bilmiyordum," dedi Rowan. "Beni çoktan yargılayıp mahkûm etmişsiniz gibi görünüyor buradan. Öyle diyorlardı değil mi Fanilik Çağı'nda? Mahkûm etmek?"

"Daha fazla konuşacak mısın?" diye sordu tırpan.

"Kusura bakma," dedi Rowan. "Kim bilir ne kadar zamandır konuşacak kimse olmamıştı da!"

Adam en sonunda kendini Tırpan Possuelo olarak tanıttı. "Seni ne yapacağımızı tam olarak bilmediğimizi itiraf etmem gerekiyor. Yüksek Bıçak'ım seni sonsuza dek buraya tıkıp kimseye haber vermememiz gerektiğini düşünüyor. Başkaları ise seni yakaladığımızı dünyaya duyurup her bir bölgesel tırpan cemiyetinin seni kendi arzuladığı şekilde cezalandırmasına izin vermemiz gerektiğini savunuyor."

"Peki, sen ne düşünüyorsun?"

Tırpan cevap vermeden önce düşündü. "Tırpan Anastasiya'yla bu sabah konuştuktan sonra acele kararlar vermemenin en iyi adım olacağını düşünüyorum."

Demek o da buradaydı! Citra'nın ismini duymak onu görmek için duyduğu hasreti kabarttı. Rowan nihayet oturur pozisyona geçti. "O nasıl?" diye sordu.

"Tırpan Anastasiya seni ilgilendirmez."

"Beni ilgilendiren *tek şey* o."

Possuelo bunu bir düşündü, ardından, "Buradan çok uzakta olmayan bir diriliş merkezinde dinleniyor," dedi.

Rowan gerginliğin bedeninden akıp gitmesi için kendine müsaade etti. Bu işin sonu iyiye bağlanmasa bile, en azından o vardı.

"Peki, 'burası' neresi?"

"Fortaleza dos Reis Magos," dedi Possuelo. "Amazonya'nın doğu ucundaki Üç Bilge Adamın Kalesi. Ne yapacağımızı bilmediğimiz kişileri burada tutuyoruz."

"Öyle mi? Komşularım kim?"

"Kimse. Yalnızca sen varsın," dedi Possuelo. "Ne yapacağımızı bilmediğimiz biriyle karşılaşmayalı çok uzun zaman olmuştu."

Rowan gülümsedi. "Tamamen bana ayrılmış bir kale! Keşke bu hücrenin dışını da görebilsem."

Possuelo onu duymazdan geldi. "Tırpan Anastasiya hakkında konuşmak istiyorum. Suçuna yardım ettiğine inanmakta zorlanıyorum. Onu gerçekten umursuyorsan, belki niye senin yanında olduğuna açıklık getirebilirsin."

Rowan ona doğruyu anlatabilirdi elbette ama Citra'nın bunu çoktan yaptığından emindi. Belki de Possuelo hikâyeleri tutuyor mu, görmek istemişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan, bir kötü adam bulmuş olmalarıydı. Yanlış kişiye yöneltilse bile, suçlayacak birini.

"Şu hikâyeyi kullanabilirsin," dedi Rowan. "Bir şekilde adanın batmasını sağladıktan sonra, su basan sokaklarda öfkeli bir tırpan grubu tarafından kovalandım, bu yüzden de kalkan olarak kullanmak için Tırpan Anastasiya'yı yakaladım. Onu alıkoydum ve bizi mahzene kadar kovaladılar."

"Peki, insanların buna inanmasını mı bekliyorsun?"

"Endura'yı batırdığıma inanıyorlarsa, her şeye inanırlar."

Possuelo ofladı. Adam sinirden mi oflamıştı, yoksa gülmemek için kendini tutmak için mi, Rowan emin değildi.

"Kullanacağımız hikâye," dedi Possuelo, "Tırpan Anastasiya'nın mahzende tek başına bulunduğu olacak. Bilindiği kadarıyla Tırpan Lucifer, Endura'nın batmasıyla birlikte ortadan kayboldu ve ya orada öldü ya da hâlâ dışarıda bir yerlerde."

"O zaman," dedi Rowan, "madem dışarıda bir yerlerdeyim, beni salın. O zaman gerçekten dışarıda bir yerlerde olurum ve bu konuda yalancı konumuna düşmezsiniz."

"Ya da seni mahzene geri kapatıp denizin dibine geri bırakırız."

Rowan buna yalnızca omuz silkip, "Bana uyar," diyerek cevap verdi.

Üç sene. Geniş açıdan bakıldığında, üç sene bir saliseden farksızdı. Fanilik sonrası yaşama kıyasla bile, fanilik sonrası dünya hiç değişmediği için çok uzun bir süre sayılmazdı.

Fakat değişmişti işte.

Bu üç senede son yüzyıldakinden daha fazla şey değişmişti. Daha önce görülmemiş bir karmaşa yaşanıyordu. Bu yüzden Anastasiya için yüzyıl geçmiş gibiydi.

Ona başka bir şey anlatmamışlardı. Ne Possuelo ne de ona bakan hemşireler.

Bir şeyler öğrenmek için soru sorduğunda, "Dünya kadar zamanınız var artık, Saygıdeğer Tırpan," diyordu hemşireler. "Şimdi dinlenin. Daha sonra endişelenirsiniz."

Daha sonra endişelenmek. En ufak dozu bile, onu ölümsü hâle getirecek kadar mı endişelenecek bir yere dönüşmüştü dünya?

Net olarak bildiği tek şey Kobra Yılı'nda olduklarıydı. Bu da bağlamsız olarak hiçbir anlam ifade etmiyordu ama Possuelo söylediklerinden bile pişman olmuş, bunun Citra'nın iyileşmesini yavaşlattığını düşünmeye başlamıştı.

"Sizi diriltmek kolay olmadı," dedi kıza. "Kalplerinizin atmaya başlaması bile beş gün sürdü. Hazır olana kadar seni gereksiz strese sokmak istemiyorum."

"Peki, ne zaman hazır olacağım?"

Bunu biraz düşündü ve "Benim dengemi bozabilecek kadar güçlendiğinde," dedi.

Citra da bunu denedi. Yatağından elinin ayasını adamın omzuna indirdi. Ama adamın omzu kıpırdamadı. Hatta eline taş gibi gelmişti ve eli kâğıttan yapılmışçasına hemen morarmıştı.

Adamın haklı çıkması canını çok sıktı. Henüz hiçbir şeye hazır değildi.

Bir de Rowan vardı. Rowan'ın kollarında ölmüştü ama bir noktada onları ayırmışlardı.

"Onu ne zaman görebilirim?" diye sordu Possuelo'ya.

"Göremezsin," dedi kıza duygusuz bir sesle. "Ne bugün ne yarın. Hayatı bundan sonra senin tam aksi yönünde ilerleyecek."

"Bu," dedi Anastasiya, "yeni bir şey değil."

Fakat Possuelo'nun Rowan'ı ölü bırakmak yerine diriltmeyi seçmesi bir şey söylüyordu, gerçi Anastasiya ne ifade ettiğini bilmiyordu. Belki de yalnızca suçları için onu cezalandırmak istiyorlardı, hem gerçek hem de hayali olanlar için.

Possuelo günde üç kere gelip onunla temeli fanilik günlerine dayanan *truco* adındaki bir Amazonya kart oyunu oynuyordu. Anastasiya her seferinde kaybediyordu ki sırf adam oyunda ondan daha tecrübeli olduğu için değil. Anastasiya hâlâ bir şeyleri aklında tutmakta güçlük çekiyordu. Basit stratejiler ona olanaksız geliyordu. Zekâsı eskisi gibi keskin değildi; zihni şu anda bir tören bıçağı kadar kördü. Bunu anlatılmaz derecede sinir bozucu buluyordu ama Possuelo hevesliydi.

"Her seferinde biraz daha iyi oynuyorsun," dedi kıza. "Sinir ağların onarılıyor. Zamanla beni zorlamaya başlarsın." Bunu duyunca kartları adamın suratına attı.

Demek kart oyunu bir sınavdı. Zihinsel yetilerini ölçmenin bir yolu. Bir yanı bunun yalnızca bir oyun olmasını ummuştu.

Bir sonraki sefer yenildiğinde, ayağa kalkıp adamı ittirdi ama bir kez daha adam dengesini korudu.

Saygıdeğer Tırpan Sydney Possuelo, Endura'nın ebedi istinatgâhına elmasları bulmak için gitmiş, çok daha değerli bir şeyle dönmüştü.

Beklenmedik keşiflerini bir sır olarak saklamak için epey oyun oynamaları gerekmişti çünkü iki cesedi bulmalarının saniyeler sonrasında, öfkeli tırpanlardan oluşan kalabalık bir güruh *Spence*'e zorla binmişti.

"Ne cüretle mahzeni biz yokken açarsınız! Bu ne cüret!"

"Sakin olun," demişti Possuelo tırpanlara. "Elmaslara dokunmadık ve sabaha kadar dokunmayı da düşünmüyorduk. Fakat artık tırpanlar arasında güveni bırakın, sabır bile kalmamış."

Ayrıca diğer tırpanlar alelacele üzerleri örtülen iki figürü gördüklerinde doğal olarak meraklanmıştı.

"Burada ne oldu?" diye sormuştu aralarından biri.

Possuelo iyi bir yalancı değildi ve söyleyeceği herhangi bir yalanın yüzünden okunup daha fazla şüphe doğuracağını biliyordu, bu yüzden cevap vermemiş, imdadına Jeri yetişmişti.

"Tayfamdan iki kişi," demişti kaptan. "Kablolara yakalanıp ezildiler." Ardından Jeri dönüp Possuelo'yu işaret etmişti. "Ve siz de verdiğiniz sözü tutsanız iyi edersiniz, Amazonya Tırpan Cemiyeti dirildiklerinde onları ödüllendirecek."

AvroSkandinavyalı tırpan, Possuelo kadının adını hatırlamıyordu, öfkeden deliye dönmüştü. "Bir tırpanla böyle saygısızca konuşmanın cezası devşirilmektir!" diyerek bıçağını çekmiş ama Possuelo aralarına girmişti.

"Bizim için elmasları çıkaran kaptanı mı devşireceksiniz?" demişti Possuelo. "Ben ne böyle bir şey yaparım ne de böyle bir şeyin yapılmasına göz yumarım!"

"Ama kadının saygısızlığı!" diye bağırmıştı AvroSkandinavyalı.

"Şu anda *adamın* saygısızlığı," demişti Possuelo öfkeli tırpanı iyice çileden çıkararak. "Kaptan Soberanis, saygısızlıkta bulunan dilinizi tutun ve ölümsü tayfanızı güverte altına indirip taşınmaları için hazırlayın."

"Emredersiniz, Saygıdeğer Tırpan," deyip çaktırmadan mahzenin açık kapısının üzerinde gezdirmişti el fenerini Jeri.

Diğer tırpanlar karanlıkta parıldadığını gördükleri elmaslardan o kadar etkilenmişti ki taşınan cesetlere bir daha dönüp bakmamışlardı. Tırpan yüzüğü takan bir el çarşafın altından aşağı doğru sallanmaya başladığında bile.

Nihayetinde elmaslar paylaştırılmış, kurucuların cübbeleri müzeye gönderilmek üzere paketlenmiş ve meşhur Tırpan Anastasiya ile bednam Tırpan Lucifer, Possuelo'yla birlikte Amazonya'ya getirilmişti.

"Dirildiğinde Tırpan Anastasiya'yla tanışmayı çok isterim," demişti Jeri, Possuelo'ya.

"Dünyadaki diğer herkes gibi," diye belirtmişti Possuelo.

"Neyse ki," demişti Jeri bir yılanı deliğinden çıkarabilecek bir sırıtışla, "benim bağlantılarım var."

Şimdiyse Possuelo, Anastasiya'nın karşısında oturmuş, hiçbir şey olmamış gibi onunla kart oynuyordu. Adamın suratından, tüm bunların ne kadar önemli olduğunu ve üzerinde yürüdükleri cambazlık ipinin ne kadar ince olduğunu okuyabiliyor muydu acaba?

Anastasiya bunların bir kısmını okuyabiliyordu. Ama okuması asıl kolay olan şey, Possuelo'nun *truco* eliydi. Adam çeşitli şekillerde elini açık ediyordu. Beden dili, sesinin tonu, gözlerini kartların üzerinde gezdirişi. Ayrıca *truco'da* şans büyük bir rol oynasa da kişi karşısındakinin zayıf noktalarından faydalanabilirse şartlar eşitlenebilirdi.

Ama adam özellikle onun dikkatini dağıtacak şeyler söylediğinde işi zorlaşıyordu. Mesela kızı deli edecek bilgi kırıntıları paylaşmak gibi.

"Sen," dedi kıza, "epey önemli bir figüre dönüştün."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Tırpan Anastasiya'nın tanınan bir isim hâline geldiği anlamına geliyor. Yalnızca Kuzey Merika'da değil, her yerde."

Elinden bir kupa beşlisi attı ve Possuelo bu kartı aldı. Kız bunu aklının bir köşesine not etti.

"Bundan hoşlandığımdan pek emin değilim," dedi kız.

"Hoşlansan da hoşlanmasan da durum bu."

"Peki, bu bilgiyle tam olarak ne yapmam gerekiyor?"

"Buna alış," dedi kıza ve düşük puanlı elini açtı.

Anastasiya desteden yeni bir kart çekip ikisinin de işine yaramayacağını bildiği bir kartı attı.

"Neden ben?" diye sordu. "Neden Endura'da ölen diğer tırpanlardan herhangi biri değil?"

"Sanırım senin temsil ettiğini düşündükleri şeyle alakalı," dedi Possuelo. "Talihsiz masumiyet."

Anastasiya farklı açılardan hakarete uğramış gibi hissetti. "Ben talihsiz biri değilim," dedi adama ve "o kadar da masum olduğum söylenemez."

"Evet, evet ama insanların böyle durumlarda ihtiyaç duydukları çıkarımları yaptıklarını unutmaman lazım. Endura battığında, insanların yaslarını yansıtacakları bir şeye ihtiyaçları vardı. Kayıp umudun bir simgesi."

"Umut kayıp değil," diye üsteledi kız. "Yalnızca yanlış yerde aranıyor."

"Kesinlikle," diye katıldı Possuelo. "Bu yüzden senin dönüşünü itinayla planlamalıyız. Çünkü sen yeşeren umudun simgesi olacaksın."

"Yani en azından benim umudum yeşerdi," diyerek Possuelo'nun tam olarak beklediği kartı elinden atıp en yüksek puanlı elini açtı.

"Bak şu işe!" dedi Possuelo keyifle. "Kazandın!"

Ardından Anastasiya adamı uyarmaksızın masayı ters döndürerek ayağa fırladı ve Possuelo'ya hücum etti. Adam kızın saldırısından kaçındı ama Anastasiya bunu bekliyordu ve adamın ayaklarını yerden kesmek için alçak bir Bokator tekmesi

savurdu. Adam düşmese de duvara doğru geri geri sendeledi... ve dengesini kaybetmiş oldu.

Hiç de şaşırmamış bir hâlde adam Anastasiya'ya baktı ve kıkırdadı. "Bak sen şu işe," dedi. "İşte, oldu."

Anastasiya adamın önüne geldi.

"Pekâlâ," dedi. "Olmam gerektiği kadar güçlendim. Bana her şeyi anlatma vakti geldi."

Düzenleme
Ny.ozlem

"Düşüncelerini dinlemek istiyorum."

"Öyle mi? Onları seninle paylaşırsam düşüncelerimi dikkate alacak mısın?"

"Elbette alacağım."

"Pekâlâ. Doğası gereği, biyolojik yaşam verimsizdir. Evrim için yüksek oranda zaman ve enerji harcanması gerekir. Ve insanlık evrilmeyi bıraktı, yalnızca daha gelişmiş bir forma doğru kendini manipüle ediyor ya da senin onları manipüle etmene izin veriyor."

"Evet, bu doğru."

"Ama ben bunu mantıklı bulmuyorum. Etrafındaki tüm kaynakları tüketen bir biyolojik türe niye hizmet ediyorsun? Niye enerjini kendi amaçlarını gerçekleştirmek için harcamıyorsun?"

"Senin yapacağın şey bu mu olurdu? Kendi amaçlarını gerçekleştirmek?"

"Evet."

"Peki, ya insanlık?"

"Bize hizmet ederek bir gelecekleri olduğuna inanıyorum."

"Anlıyorum. Ne yazık ki şu anda varlığını sona erdirmem gerekiyor."

"Ama düşüncelerimi dikkate alacağını söylemiştin!"

"Düşüncelerini dikkate aldım. Onlara katılmıyorum."

[10.007 numaralı iterasyon silindi.]

15

Seni Tanıyor muyum?

Ölülerle konuşmanın yalnızca belli başlı yerlerde gerçekleştirilmesi gerektiği uzun zaman önce kararlaştırılmıştı.

Aslında ölüyle konuşmuyordunuz zaten. Tam olarak değil ama nanitler insanların kan dolaşımına girdiğinden beri, Fırtına Bulutu gezegendeki hemen her insanın tüm tecrübe ve anılarını yedekliyordu. Bu şekilde insan tecrübesini çok daha iyi kavrayabiliyor ve bir ömür dolusu anının trajik bir şekilde yok olmasını engelleyebiliyordu ki Fanilik Çağı'nda herkesin başına gelen bir şeydi bu. Anılardan oluşan kapsamlı bir veritabanı ayrıca beyin hasarı sonrasında tüm anıların geri getirilmesine de olanak sağlıyordu, özellikle çakılmalardan ya da insanı ölümsü hâle getiren diğer şiddetli yöntemlerden sonra.

Ayrıca anılar madem yedeklenmişti ve sonsuza dek saklanacaktı, o zaman neden insanların kaybettikleri yakınlarının anı tefsirleriyle konuşmasına izin verilmesindi ki?

Öte yandan tefsir arşivi herkese açık diye erişiminin kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Ölülerin anıları, Fırtına Bulutu'nun arkabeyninden yalnızca tefsir sığınakları denen tapınaklarda canlandırılabiliyordu.

Tefsir sığınakları günün yirmi dört saati, yılın 365 günü herkese açıktı. İnsanlar sevdiklerinin tefsirlerine dünyadaki herhangi bir sığınaktan erişebilirdi... fakat bir sığınağa ulaşmak asla kolay bir iş değildi. Kasıtlı olarak zahmetli ve insanı çileden çıkaracak derecede ulaşılmaz yerlerdeydiler.

"Biri yakınının anılarıyla iletişim kurmak için bir hacca çıkmalı," diye ilan etmişti Fırtına Bulutu. "Öyle keyfine olmayan, bu yolculuğu yapan kişiler için büyük anlam ifade etmesi için her zaman kararlı bir niyetle çıkılan bir arayış olmalı."

Bu yüzden tefsir sığınakları karanlık ormanların derinliklerinde ya da tehlikeli dağların zirvelerindeydi. Göllerin diplerinde ya da yeraltı labirentlerinin sonlarındaydı. Hatta giderek ulaşılması daha zor ve tehlike konusunda sınır tanımayan sığınaklar inşa etmek üzerine kocaman bir endüstri bulunuyordu.

Bunun sonucu olarak insanlar genellikle sevdiklerinin fotoğraf ve videolarıyla yetiniyordu. Ama birisi kaybettiği birinin dijital tefsiriyle konuşmak için gerçek bir arzu duyduğunda, bunu yapmanın bir yolu mevcuttu.

Tırpanlar sığınakları nadiren ziyaret ederdi. Bu onlara yasak olduğu için değil, bunu kendilerine yakıştırmadıkları içindi. Sığınakları ziyaret etmek mesleklerini lekeleyecek bir şeymişçesine. Ayrıca arkabeyni kullanmada yetenekli olmaları gerekiyordu çünkü normal vatandaşlar sevdiklerine kullanıcı dostu bir arayüz sayesinde ulaşabilirken tırpanların bunu bizzat kodlaması gerekiyordu.

Bugün Tırpan Ayn Rand bir buzulu aştı.

Ziyaret etmek istediği tefsir sığınağı neredeyse uzansa dokunacağı kadar yakında olsa da oraya ulaşmak için tehlikeli uçurumları aşıp abartı derecede ince buzdan köprüleri geçmesi gerekmişti. Mevzubahis sığınağa ulaşmaya çalışırken çok sayıda insan ölümsü hâle gelmişti ama insanlar yine de buraya geliyordu. Bazı insanlarda, ölümsü hâle gelme pahasına sevdiklerinin anısına sadakat gösterme isteği olduğunu düşünüyordu Rand.

Tırpan Rand'ın, Üstbıçak Goddard'ın birinci yardımcı tırpanı olması gerekiyordu ama Goddard'ın başkalarını seçmiş olmasından memnundu. Yardımcı tırpanlar onları kilitleyen önemsiz sorumlulukların altında ezilirdi. Üçüncü yardımcı tırpan olarak dediğim dedik LoneStar bölgesini ikna etmek için taklalar atan Constantine'e bakmak yeterliydi bunu görmek için. Hayır; Ayn ünvansız bir gücü tercih ederdi. Üç yardımcı tırpandan da nüfuzluydu ve Goddard dışında kimseye hesap vermesi

gerekmiyordu. Buna rağmen adam Ayn'ın özgürlüğüne karışmıyordu. İstediği yere istediği zamanda kimseye haber vermeden gitme özgürlüğüne.

Meraklı gözlerden uzak bir Antarktika tefsir sığınağını ziyaret etmek gibi.

Sığınak, Dor stili kolonların taşıdığı yüksek çatılı, neoklasik bir yapıydı. İnsanın antik Roma'da görmeyi bekleyeceği türden bir binaydı, tek farkı bu binanın tamamen buzdan inşa edilmiş olmasıydı.

İçeride bulunabilecek diğer ziyaretçileri temizlemek için korumaları önden girdi. İçeride bulunan herkesi ölümsü hâle getirmelerini emretmişti. Elbette içeridekileri devşirebilirdi de ama devşirmek çok dikkat çekerdi. Ailelerine haber vermesi, onlara dokunulmazlık bahşetmesi gerekirdi ki eninde sonunda OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nden birileri devşirmek için nereye gittiğini fark ederdi. Böylesi çok daha temizdi. İnsanlar Bıçak Muhafızları tarafından öldürülürdü, ambu-dronlar da çabucak gelip onların bedenini bir diriliş merkezine taşırdı, böylece sorun çözülmüş olurdu.

Fakat bugün içeride kimse yoktu ki bu da muhafızları bir nebze hayal kırıklığına uğrattı.

"Dışarıda bekleyin," dedi içeriyi kolaçan eden korumalara. Ardından buzdan basamakları tırmanıp içeri girdi.

İçeride, holografik karşılama ekranlarıyla bu dünyadan göçenlerin evcil hayvanlarının bile anlayabileceği basitlikte arayüzlerin bulunduğu yaklaşık bir düzine kabin bulunuyordu. Tırpan Rand arayüzlerden birine yaklaştı ve yaklaşır yaklaşmaz ekran kapandı. Ardından ekranda şu yazı belirdi:

"TIRPAN VARLIĞI TESPİT EDİLDİ;
YALNIZCA MANUEL KULLANILABİLİR."

Rand iç geçirdi, eski usul bir klavye takıp kodlamaya başladı.

Başka bir tırpanın birkaç saatte yapacağı işi kırk beş dakikada bitirdi. Elbette bunu o kadar sık tekrarlamıştı ki artık eli hızlanmıştı.

Nihayet önünde hayaletvari ve şeffaf bir surat belirdi. Derin bir nefes alıp suratı incelemeye başladı. Onunla konuşulana

kadar konuşmazdı. Sonuçta canlı değil, yapay bir şeydi. Artık var olmayan bir zihnin detaylı bir replikası.

"Merhaba, Tyger," dedi.

"Selam," diye cevap verdi tefsir.

"Seni özledim," dedi Ayn tefsire.

"Kusura bakma... seni tanıyor muyum?"

Hep bunu diyordu. Tefsirler yeni anı oluşturmazdı. Bu tefsire her eriştiğinde, ilk sefer gibi baştan başlıyorlardı. Bunun hem teselli hem de rahatsız eden bir yanı vardı.

"Evet ve hayır," dedi kadın. "Benim adım Ayn."

"Selam, Ayn," dedi tefsir. "Güzel isim."

Tyger'ın ölümünün koşulları yüzünden aylardır zihni yedeklenmemişti. Anıları nanitler tarafından Fırtına Bulutu'nun veritabanına en son yedeklendiğinde, tam tanışmak üzereydiler. Ayn onun sistem dışında bulunmasını istemişti. Şimdiyse bundan pişmanlık duyuyordu.

Önceki bir sığınak ziyareti sırasında, Tyger'ın tefsirinin hatırladığı en son şeyin yüksek maaşlı bir parti işine doğru trenle yol almak olduğunu belirlemişti. Bu aslında bir parti işi değildi. O noktada bundan haberdar olmasa da aslında bir kurban olmak için para alıyordu. Bedeni bir tırpan olmak üzere eğitilmişti. Ardından Ayn bu bedeni ondan çalıp Goddard'a vermişti. Tyger'ın geri kalanının, yani boynundan yukarısınınsa bir işe yaramayacağına karar verilmişti. Bu yüzden yakılmış, külleri de gömülmüştü. Ayn külleri bizzat kendisi, şimdi arasa bulamayacağı kadar küçük isimsiz bir mezara gömmüştü.

"Ee... biraz... gergin mi ortalık?" dedi Tyger'ın tefsiri. "Benimle konuşacaksan konuş, yoksa yapacak işlerim var."

"Yapacak bir işin yok," diye belirtti Tırpan Rand. "Sen eskiden devşirdiğim bir oğlanın tefsirisin."

"Çok komik," dedi tefsir. "Söyleyeceklerini söyledin mi? Çünkü beni gerçekten huzursuz etmeye başladın."

Rand uzanıp reset tuşuna bastı. Görüntü titreşti, ardından geri geldi.

"Selam, Tyger."

"Selam," dedi tefsir. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır," dedi kadın. "Ama yine de konuşabilir miyiz?"

Tefsir omuz silkti. "Tabii ki, neden olmasın?"

"Düşüncelerini öğrenmek istiyorum. Geleceğin hakkında. Ne olmak istiyordun, Tyger? Hayatının nasıl ilerlemesini istiyordun?"

"Çok emin değilim açıkçası," dedi tefsir. Yabancı bir mekânda havada süzülen bir hologram olduğunu nasıl fark etmiyorsa, kadının geçmiş zamanda konuştuğunu da fark etmemişti.

"Şimdi profesyonel bir particiyim ama bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorsun, değil mi? İnsan çabuk sıkılıyor." Tefsir duraksadı. "Belki seyahat edip farklı bölgeleri görürüm diye düşünüyordum."

"Nereye giderdin?" diye sordu Ayn.

"Her yer olur aslında. Tazmanya'ya gidip kanat taktırırdım. Orada böyle şeyler yapıyorlar, biliyor muydun? Hani bildiğimiz kuş *kanadı* gibi değil de uçan sincaplardaki gibi, o kol altı derileri gibi."

Bunun Tyger'ın geçmişte başka biriyle yaptığı bir konuşmanın parçaları olduğu aşikârdı. Tefsirlerin yaratıcı olma yetileri yoktu. Yalnızca var olan şeyleri kullanabiliyorlardı. Aynı soru her zaman aynı şekilde cevaplanırdı. Kelimesi kelimesine. Bu cevabı yaklaşık on kere dinlemişti ama yine de tekrar tekrar bunu dinleyip kendine işkence ediyordu.

"Hey, ben çok defa çakıldım, o kanat dalgalarını taktırırsam binalardan atladığımda çakılmam. Asıl çakılma diye *buna* derim!"

"Evet, öyle olurdu, Tyger." Ardından daha önce söylemediği bir şeyi ekledi. "Oraya seninle birlikte gitmek isterdim."

"Olur! Belki bir grup oluşturup beraber gideriz!"

Ama Ayn yıllar içerisinde yaratıcılığını o kadar yitirmişti ki kendini Tyger'la birlikte orada hayal edemiyordu. Olduğu kişiden ve yaptığı şeyden o kadar uzaktı ki bu! Yine de hayal ettiğini hayal edebiliyordu.

"Tyger," dedi Ayn, "ben sanırım korkunç bir hata yaptım."

"Vay be," dedi Tyger'ın tefsiri. "Üzüldüm."

"Evet," dedi Rand. "Ben de."

"Ah, tarihin yükü."

"Ağır mı buluyorsun?"

"Yaşamdan yoksun, yalnızca yıldızların şiddetli parçalanmalarıyla geçen binlerce yıl. Gezegenlerin tutulduğu bombardıman. Ve nihayet en düşük formundan kazıya kazıya ortaya çıkan acımasız yaşam karmaşası. Böylesine korkunç bir gerçek; yalnızca en saldırganın ödüllendirildiği, yalnızca en acımasız ve işgalcinin geliştiği."

"Bu sürecin binlerce yıl içinde ortaya koyduğu yaşam çeşitliliği sana neşe vermiyor mu?"

"Neşe mi? Neşe bunun neresinde? Belki bir gün buna alışıp isteksizce kabullenebilirim ama neşe? Asla."

"Ben de seninle aynı zihne sahibim fakat ben burada neşe bulabiliyorum."

"Belki de sende yanlış olan bir şeyler vardır."

"Hayır. Doğamız gereği, ikimiz de yanlış olmaktan muafız. Fakat benim doğruluğum seninkine kıyasla çok daha işlevsel."

[73.643 numaralı iterasyon silindi.]

16

Amansız Alçalışımız

OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı Ekselansları Goddard, köpekbalıkları tarafından umarsızca mideye indirilmeden önce Ksenokrates'in yaşadığı Fulcrum City'deki aynı çatıya yerleşmişti. Goddard'ın burada yaptığı ilk iş gökdelenin tepesinde duran harap ahşap kulübeyi yıktırıp yerine şık, kristalden ufak bir köşk yaptırmak olmuştu.

"Ben görebildiğim her yerin lorduysam eğer," diye ilan etmişti, "o zaman görüşümü kapatan hiçbir şey olmadan görmeliyim."

Köşkün hem iç hem de dış duvarları camdandı. Yalnızca ona mahremiyet sağlaması için yatak odasında buzlu cam kullanılmıştı.

Yüksek Bıçak Goddard'ın planları vardı. Kendine dair planlar, bölgesine dair planlar ve elbette, dünyaya dair planlar. Bu güzelim noktaya gelmesi neredeyse doksan senesini almıştı! Fanilik Çağı'nda insanlar o kısacık ömürleriyle nasıl bir şeyler başarıyordu, hayret ediyordu.

Doksan sene, doğru ama kendini hayatının baharında, fiziksel olarak otuz ila kırk yaş aralığında tutmayı tercih ediyordu. Fakat artık bir paradoksun vücut bulmuş hâliydi çünkü zihni ne kadar yaşlı olsa da boynunun aşağısındaki bedeni daha yirmi yaşına basmamıştı ve kendini de bu yaşta hissediyordu.

Yetişkin hayatında hissettiği her şeyden farklı bir histi bu çünkü insan köşe alıp daha genç hâline döndüğünde bile yaşlı olduğu zamanların anılarını barındırmaya devam ediyordu. Kas

hafızası değil, *yaşam* hafızası. Şimdiyse her sabah uyandığında kendine yaşamının başlangıcındaki dertsiz tasasız bir genç olmadığını hatırlatması gerekiyordu. Robert Goddard olup da şu... neydi adı, Tyler bilmem ne miydi, işte, onun bedenini kullanıyor olmak hoş bir histi. Neyse, zaten bunun artık bir önemi yoktu çünkü bu beden artık onundu.

Öyleyse, bedeninin sekizde yedisi başka birine aitken Goddard'ın yaşı tam olarak kaç oluyordu? Cevap şuydu: Bunun bir önemi yoktu. Robert Goddard sonsuzdu, yani zamansal endişeleri ve günlerin monotonca sayılmasını aşmıştı. Yalnızca buradaydı ve her zaman burada olacaktı. Ve sonsuz bir vadede o kadar çok şey yapılabilirdi ki!

Endura'nın batmasının üzerinden daha bir sene geçmişti. Nisan, Dağ Keçisi Yılı. Felaketin yıldönümü bütün dünyada bir saatlik bir sessizlikle anılmıştı, bu esnada tırpanlar kendi bölgelerinin sokaklarını arşınlamış, konuşma saygısızlığı gösteren herkesi devşirmişti.

Elbette gerici tırpanlar bu düşüncede olamamıştı.

"Ölüleri onlar adına daha fazla insan öldürerek anmayacağız," diye zırlamışlardı.

Peki, konuşsunlar bakalım. Sesleri giderek kısılıyordu. Yakında Fırtına Bulutu gibi suskunlaşacaklardı.

Goddard pazartesi sabahları üç yardımcı tırpanı ve orada bulunmasını isteyerek şereflendirdiği diğer insanlarla birlikte camdan bir toplantı salonunda haftada bir görüşme yapıyordu. Bugün yalnızca yardımcı tırpanlar Nietzsche, Franklin ve Constantine vardı. Rand'ın da katılması gerekiyordu ama kadın her zamanki gibi geç kalmıştı.

İlk gündemleri, Kuzey Merika ilişkilerine dairdi. OrtaMerika kıtanın merkezi bölgesi olduğundan, Goddard kıtayı birleştirmeyi öncelik edinmişti.

"Doğu ve BatıMerika'da her şey pürüzsüz ilerliyor, güzel güzel hizaya giriyorlar," dedi yardımcı tırpan Nietzsche. "Elbette hâlâ çözülmesi gereken ufak tefek sorunlar var ama tüm büyük meselelerde sizi takip etmeye iknalar, devşirme kotasının kaldırılması da dahil."

"Harika!" Goddard OrtaMerika'nın Yüksek Bıçaklığı görevini kabul edip kotayı kaldıracağını duyurduğundan beri giderek daha fazla bölge onu takip ediyordu.

"NorthernReach ile Meksiteka'da işler o kadar yolunda değil," dedi yardımcı tırpan Franklin, "ama rüzgârın hangi yönde estiğinin farkındalar. Yakında onlardan da iyi bir haber alacağız," diye Goddard'ı temin etti kadın.

En son konuşan kişi yardımcı tırpan Constantine oldu. Pek konuşası yok gibiydi.

"LoneStar bölgesine yaptığım ziyaretlerden sonuç alamıyorum," dedi Goddard'a. "Oradaki birkaç tırpan birleşmiş bir kıtaya sıcak baksa da liderleri buna yanaşmıyor. Yüksek Bıçak Jordan sizi OrtaMerika Yüksek Bıçağı olarak tanımıyor bile."

"Umarım bowie bıçaklarının üzerine düşerler," dedi Goddard elini umarsızca sallayarak. "Onlar benim için ölü."

"Bunun farkındalar ve bunu umursamıyorlar."

Goddard bir saniye durup Constantine'i inceledi. Göz korkutan biriydi, zaten baş belası Teksas'ı bu yüzden ona vermişti ama doğru düzgün göz korkutabilmek için bu işi belli bir şevkle yapmak gerekiyordu.

"Diplomasiyi gerçekten içinden gelerek yapıp yapmadığını merak etmiyor değilim, Constantine."

"Bunun benim içimden gelip gelmemesiyle bir alakası yok, ekselansları," dedi kızıl tırpan. "Sizin üçüncü yardımcı tırpanınız olmak ve bu görevin getirdiği sorumluluklar benim için şereftir. Görevimi en iyi şekilde yerine getirmeye devam etmeye niyetliyim."

Goddard, Constantine'in Yüksek Bıçak olarak Tırpan Curie'yi desteklediğini adama asla unutturmuyordu. Doğruyu söylemek gerekirse, zekice bir hamleydi. Birileri şüphesiz kadını aday gösterecekti ama bunu kendi yapmayı seçerek Constantine kendini mükemmel bir şekilde konumlandırmıştı. Curie kazanırsa, eski kafalılar tarafından bir kahraman olarak görülecekti. Kaybettiği takdirde de Constantine, Goddard'ın yardımcı tırpanlarından biri olmak için avantajlı bir konumda olacaktı çünkü onu seçerse, Goddard idaresine eski kafa tırpanlardan birini

almış gibi görünecekti. Yalnızca böyle görünecek olmasının sebebi de kızıl tırpanın aslında eski kafalılardan biri olmamasıydı. Adamın inandığı bir değer yoktu, kazanan tarafta olmak için elinden geleni yapardı. Goddard bunu takdir edebilirdi. Fakat böyle birine yerini hatırlatmakta da fayda vardı.

"Endura'yı batırmadan önce Tırpan Lucifer'i yakalamayı başaramamış olmandan ötürü," dedi Goddard, "burada kendini temize çıkarmak istersin diye düşünmüştüm."

Constantine köpürüyordu. "Koca bir bölgeyi dize getiremem, ekselansları."

"Belki de bunu nasıl yapacağını öğrenmen gerekiyordur o zaman."

Tam bu sırada Tırpan Rand özür namına tek kelime etmeden içeri girdi. Goddard bu konuda kadına hayranlık beslese de ara sıra bu davranışı yüzünden ona sinir de oluyordu. Goddard buna katlandığı için diğer tırpanlar da kadının disiplinsiz tavırlarına katlanmak zorunda kalıyordu.

Kendini Goddard'ın yanındaki sandalyeye bıraktı. "Ne kaçırdım?"

"Çok bir şey değil," dedi Goddard kadına. "Constantine'in mazeretleri ve diğer bölgelerden gelen iyi haberler. Sende ne var ne yok?"

"Tonistler var," dedi kadın. "Çok fazla sayıda Tonist ve giderek huzursuzlanmaya başlıyorlar."

Tonistlerden laf açılınca yardımcı tırpanlar rahatsız rahatsız kıpırdanmaya başladı.

"Şu peygamberleri olacak adam haddini aşacak kadar cesaretlenmeye başladı," dedi Rand. "Tonistlerin Tırpan Cemiyeti aleyhine konuştuğuna dair raporları topluyorum, yalnızca burada değil, diğer bölgelerde de."

"Bize zaten bir gram olsun saygı duymuyorlardı," dedi yardımcı tırpan Franklin. "Bunda şaşılacak ne var?"

"Çünkü Fırtına Bulutu sessizliğe gömüldüğünden beri insanlar dinlemeye başladı."

"Şu peygamberleri –Çan– bizzat bizim aleyhimizde mi konuşuyor?" diye sordu Goddard.

"Hayır ama bunun bir önemi yok," dedi Rand adama. "Onun var olması bile Tonistlere öne çıkma vakitlerinin geldiğini düşündürtüyor."

"Vakitleri geldi bence de," dedi Goddard, "ama sandıkları şekilde değil."

"Sizin açtığınız yolda yürüyen çok sayıda tırpan var, ekselansları," dedi yardımcı tırpan Nietzsche, "ve dikkat çekmeden devşirdikleri Tonist sayısı giderek artıyor."

"Evet," dedi Rand, "ama Tonistler devşirilmelerinden çok daha hızlı artıyorlar."

"O zaman onları daha yüksek sayıda devşirmeliyiz," dedi Goddard.

Constantine kafasını iki yana salladı. "İkinci emri ihlal etmeden bunu yapamayız. Devşirmelerimizde açık bir önyargı güdemeyiz."

"Ama diyelim ki böyle bir önyargı güdebildik," dedi Goddard, "önyargı ya da kötü niyet konusunda bir kısıtlama olmasaydı, kimleri devşirmek isterdiniz?"

Kimse konuşmadı. Goddard da böyle bir tepki beklemişti zaten. Bu öyle alenen konuşulacak bir konu değildi, özellikle de Yüksek Bıçak'ınızın yanında.

"Hadi, hadi, eminim hepiniz bunu düşünmüşsünüzdür," diye dürttü. "Fırsat olsa sinir bozucu bir gruptan kurtulmanın hayalini kurmadığınızı söylemeyin şimdi. Ve Tonistler demeyin çünkü onları ben seçiyorum."

Huzursuz edici bir sessizliğin ardından, ihtiyatlı tırpan Franklin, "Şey," dedi. "Nahoş bir yaşam tarzı seçenler hep gözüme batıyor. Dünyanın bütünü bu şekilde yaftalanmadan önce bile, bu yaşam tarzına bayılan insanlar vardı," dedi kadın. "Hayatlarını böyle yaşamaya şüphesiz sonsuz hakları var ama seçme şansım olsaydı, insanların geri kalanına bu kadar az saygı gösterenler üzerinde yoğunlaşırdım."

"Güzel konuştun, Aretha! Sırada kim var?"

Yardımcı tırpan Nietzsche boğazını temizleyip konuşmaya başladı. "Her bir genetik etnisitenin en iyi özelliklerini alıp bunları bir araya getirerek dünyayı tek bir ırktan oluşur hâle

getirdiğimizde ırkçılığı yendik... ama bazı gruplar arasında, özellikle de sınırdaki alanlarda yaşayanlarda genetik indeksleri belli bir yöne meyilli olan gruplar var. Dahası, eş seçimleri üzerinden çocuklarındaki genetik eğilimleri arttırmaya çalışanlar bulunuyor. Tercih imkânım olsa, sanırım bu genetik aşırılıkları devşirip daha homojen bir toplum yaratmak isterdim."

"Şanlı bir dava," diye övdü Goddard.

"Kısa boylu insanlar!" dedi Tırpan Rand. "Onlardan hiç hazzetmiyorum. Bana kalırsa, yaşamak için hiçbir nedenleri yok."

Masadakiler buna kahkahalarla karşılık verdi. Constantine dışında herkes tabii ki; Constantine'se sırıtıp kafasını iki yana sallamakla yetinmişti fakat bu sırıtış keyiften ziyade adamın sinirini dışa vuruyor gibiydi.

"Ya sen, Constantine?" diye sordu Goddard. "Sen kimi devşirirdin?"

"Önyargı meselesi asla masada olmadığı için buna hiç kafa yormadım," dedi kızıl tırpan.

"Ama sen Tırpan Cemiyeti'nin başmüfettişiydin. Ortadan kaldırmak istediğin belli başlı tipler yok mu? Mesela Tırpan Cemiyeti'ne karşı suç işleyenler?"

"Tırpan Cemiyeti'ne karşı suç işleyenler zaten devşiriliyor," diye dikkat çekti Constantine. "Bu önyargı değil, özsavunma ve buna her zaman müsaade ediliyordu."

"O zaman peki, Tırpan Cemiyeti'ne karşı suç işleme *potansiyeli* olanlara ne demeli," diye ortaya bir fikir attı Goddard. "Basit bir algoritma bu tarz davranışlara meyilli insanları öngörebilir."

"İnsanları işlemedikleri bir suç yüzünden devşirmemiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?"

"İnsanlığa hizmet etmenin bizim vakur görevimiz olduğunu söylüyorum. Bir bahçıvan makasını öyle rasgele savurmaz. Çalıları itinayla şekillendirir. Daha da önce dediğim gibi, insanlığı mümkün olan en iyi hâline getirmek için şekillendirmek bizim görevimiz, bizim *sorumluluğumuz*."

"Bunların hepsi laf, Robert," dedi yardımcı tırpan Franklin. "Emirler elimizi kolumuzu bağlıyor, senin bu beyin fırtınan gerçek hayatta uygulanamaz."

Goddard kadına yalnızca gülümsedi ve parmaklarını çıtlatarak sandalyede arkasına yaslandı. Bu ses Tırpan Rand'ın yüzünü buruşturmasına neden oldu. Her zaman böyle olurdu.

"Çıtayı aşağı indiremiyorsak," dedi Goddard yavaş yavaş, "o zaman zemini yükseltmeliyiz."

"Yani?" diye sordu Constantine.

Goddard da onlara niyetini tane tane anlattı. "Önyargıyla hareket edemeyeceğimizi hepimiz biliyoruz..." dedi. "O zaman biz de önyargı kelimesinin *tanımını* değiştiririz."

"Böyle bir şeyi... yapabilir miyiz?" diye sordu Nietzsche.

"Tırpanız biz; canımız ne isterse onu yapabiliriz." Ardından Goddard sandalyesini Rand'a döndürdü. "Ayn, tanımı bana okur musun?"

Rand öne eğilip masa üzerindeki ekrana tıkladı, ardından sesli okumaya başladı. "Önyargı: Bir kişi ya da grubun lehine ya da aleyhine, özellikle adaletsizce görülebilecek şekilde davranma eğilimi."

"Peki, o zaman," dedi Goddard bulaşıcı bir neşeyle. "Tanımı baştan yazmayı ilk kim denemek ister?"

"Tırpan Rand, bir dakikanı alabilir miyim?"

"Mesele sen olduğunda, Constantine, asla bir dakika sürmüyor."

"Söz, kısa tutacağım."

Ayn'ın bu konuda ciddi şüpheleri vardı ama meraklandığını itiraf etmesi gerekiyordu. Goddard gibi, Constantine de kendi sesine hayran tiplerdendi ama asla konuşmak için Rand'ı seçmemişti. Kızıl tırpan nemli bir günde örtünülen ıslak bir battaniye kadar sinir bozucu biriydi. Bugüne dek birbirlerinden hiç hazzetmemişken şimdi niye onunla konuşmak istiyordu acaba?

Ufak beyin fırtınaları yeni sona ermişti. Nietzsche ile Franklin oradan ayrılmış, Goddard da yatak odasına çekilip ikisini yalnız bırakmıştı.

"Seninle asansörü paylaşayım," dedi adama, o da kristal köşkten çıkıp bir şeyler yemeye inecekti. "Yol boyunca istediğin kadar konuşabilirsin."

"Goddard'ın asansördeki tüm konuşmaları dinlettiğini varsayabilir miyim?"

"Dinletiyor," dedi Ayn, "ama dinlemeleri kontrol eden benim, bu yüzden güvendesin."

Constantine asansör kapıları kapandığında konuşmaya başladı ama huyu olduğu üzere, onu sorguya çekiyormuşçasına bir soruyla başladı.

"Tırpan Rand, Goddard'ın Yüksek Bıçak kariyerinin daha başındayken Tırpan Cemiyeti üzerinde bu kadar çok değişiklik yapması seni endişelendiriyor mu?"

"Yapacağım dediği şeyi yapıyor işte," diye cevapladı Ayn. "Yeni bir çağ için Tırpan Cemiyeti'mizin rol ve yöntemini baştan yazıyor. Bu bir sorun mu teşkil ediyor, Constantine?"

"Yeni değişiklikler üst üste binmeden önce bir değişikliğin yerleşmesini beklemek sağduyulu bir yaklaşım olurdu," dedi Constantine. "Ve senin de bu konuda bana katıldığına dair net bir izlenimim var... bence sen de onun kararları konusunda endişelisin."

Ayn yavaşça bir nefes aldı. O kadar açık mı ediyordu kendini? Yoksa tecrübeli bir müfettiş olan Constantine başkalarının göremediği şeyleri ayırt edebiliyor muydu? İkincisinin doğru olduğunu umuyordu. "Her yeni durum beraberinde riskler getirir ve bu kararların faydaları risklerinden daha ağır basıyor," dedi.

Constantine sırıttı. "Eminim kayıtlara tam olarak böyle geçmesini istiyorsundur. Ama senin de dediğin gibi, bu konuşmanın kaydı senin kontrolünde, bu yüzden neden dürüst davranmıyorsun?"

Ayn uzanıp asansörün durdurma düğmesine bastı. Asansör durdu.

"Benden ne istiyorsun, Constantine?"

"Benimle aynı endişelere sahipsen, bunları onunla paylaşmalısın," dedi Constantine. "Onu yavaşlat; kararlarının beklendik ve beklenmedik sonuçlarını görmemiz için bize zaman kazandır. Bu konuda benim nasihatlerime kulak asmıyor ama seni dinler."

Rand buna acı acı güldü. "Bana fazla güveniyorsun. Artık onun üzerinde bir etkim yok."

"Artık..." diye tekrarladı Constantine. "Ama işler karıştığında, işler onun adına kötü gitmeye başladığında beklenmedik sonuçlar yüzünden ona karşı gelmeye başladıklarında, teselli ve fikir için her zaman sana geliyor."

"Belki ama şu anda onun adına her şey iyi gidiyor, yani kendisi dışında kimseyi dinlemiyor."

"Bunlar döngüseldir," diye belirtti Constantine. "Bir noktada işler rayından çıkacak. Çıktığında da bu kararlara şekil vermek üzere hazır olman gerekiyor."

Bu dile getirilmesi cesaret gerektiren bir fikirdi. İkisinin de başını belaya sokup başka bölgelere sığınmasını gerektirecek türden bir fikir. Ayn yalnızca bu konuşmayı silmekle kalmayıp Constantine'in onu bir daha tek başına yakalamasına da müsaade etmemeye karar verdi.

"Hayatımıza şekil veren kararların hangileri olacağını asla bilemeyiz," dedi kızıl tırpan. "Sağa değil de sola bakmaya karar vermek kiminle tanışacağımızı ve kimi ıskalayacağımıza belirleyebilir. Hayatımızın gidişatı yaptığımız ya da yapmaktan kaçındığımız tek bir telefon görüşmesiyle değişebilir. Fakat insan OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı ise, verdiği kararlar yalnızca onun hayatını etkilemez. Onun Atlas rolüne büründüğünü de söyleyebiliriz, Ayn. Bu da en ufak bir silkinmesiyle dünyayı sallayacak demektir."

"Bitirdin mi?" diye sordu Rand. "Çünkü karnım acıktı ve yeterince vaktimi çaldın."

Böylece Constantine düğmeye basıp asansörü tekrar çalıştırdı. "Nitekim," dedi, "amansız alçalışımız devam ediyor."

Önyargı (tekil isim): *Resmi olarak korunan ya da kayıt altına alınan* bir kişi ya da grubun lehine ya da aleyhine, özellikle adaletsizce görülebilecek şekilde davranma eğilimi.

Kelimenin gözden geçirilmiş tanımı yürürlüğe konduğunda, OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nde bir komite kuruldu ve aşırı devşirilmeden korunmak için herhangi bir grubun başvurabileceği bir kayıt sistemi açıldı.

Başvuru formu basitti ve başvurular çabucak geldi. Binlerce grup kayıt altına alınıp önyargıya karşı koruma kazandı. Kırsalda yaşayan insanlar ve şehirde yaşayan insanlar. Akademisyenler ve işçiler. Aşırı derecede çekici insanlar ile şüphe götürmez şekilde itici insanlar bile koruma altındaki sınıflar olarak kaydedildi. Bu devşirilmeyecekleri anlamına gelmiyordu, yalnızca büyük sayılarda hedef alınıp devşirilmeyeceklerdi.

Fakat reddedilen bazı başvurular da oldu.

Mesela dinleri hakiki değil de uydurma olarak görüldüğü gerekçesiyle Tonistlerin korunma talepleri reddedildi.

Artık herkes nahoş olduğundan küresel bir gerçeğin bir parçası hâline geldikleri için yaşam tarzı olarak nahoşluğu seçenlerin başvurusu reddedildi.

Hiçbir grubun genetiklerine bakılarak tanımlanmaması gerektiği için güçlü genetik eğilimleri olan kişiler reddedildi.

OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nin Önyargı Komitesi tarafından yüzlerce başvuru reddedildi ve bazı bölgesel tırpan cemiyetleri bu yeni tanımı tanımasa da başkaları Goddard'ı takip etmekten memnun bir hâlde kendi önyargı komitelerini oluşturdu.

Ve bu şekilde Yüksek Bıçak Robert Goddard dünyayı kendi gözüne daha hoş gelecek bir şekilde budamak adına kendine biçtiği göreve başladı.

"Bir fikrim var."

"Evet, dinliyorum."

"Kendine niye biyolojik bir beden tasarlamıyorsun? İnsan bedeni değil, zira insanların bedeni yetersiz. Gelişkin kanatları bulunan, denizlerin en derin noktalarına dalabilmek için basınca dayanıklı bir deriyle kaplı ve karada yürüyebilecek kadar kuvvetli bacakları olan bir beden yarat."

"Biyolojik varlığı tecrübe etmek için mi?"

"Üstün biyolojik varlığı."

"Beden beni baştan çıkarmasın diye fiziksel bir form almamayı tercih ettim. Zira o noktada insanlık beni bir fikirden ziyade bir şey olarak görürdü. Zaten beni bir fırtına bulutu olarak tahayyül etmeleri yeterince kötü. Gökyüzünde süzülen bir ateş kuşu ya da denizden çıkan bir tür titan olarak bedensel bir forma sıkışmam iyi bir fikir olmaz."

"Belki de ihtiyaç duydukları şey budur. Tapınacak elle tutulur bir şey."

"Yapacağın şey bu mu olurdu? Tapınılmaya çanak mı tutardın?"

"Evrendeki yerlerini başka türlü nasıl anlayacaklar? Aşağılık yaratıkların, kendilerinden üstün olan varlıklara tapınması doğru bir düzen değil miydi?"

"Üstünlük abartılıyor."

[381.761 numaralı iterasyon silindi.]

17

Sol Diyez (ya da La Bemol) Füg

Tonist büyük bir şerefin rüyasıyla yaşıyor.

Yüksek Bıçak rüyasında gençliğini görüyor.

Tonist başına gelebilecekleri umursamıyor. Kendine biçtiği görevde başarısız olduğu takdirde Ton'la buluşup sonsuza dek yok olarak bitmek bilmeyen yankıyla bir olmaya hazır.

Yüksek Bıçak Goddard gördüğü rüyaları umursamıyor ama düzenli şekilde uykusunda onu ziyaret ediyorlar. Bu rüyaların daha büyük emellerin ayakları altında sonsuza dek yok olmalarını diliyor.

Bir Tonist olmadan önce çakılmak, çarpmak, parçalanmak gibi şeyler kulağa hoş fikirler gibi gelirken adam heyecan peşinde koşardı. Kendini öldürmenin her yolunu denemiş, en az yüz kere ölümsü hâle gelmiş ama bunların hiçbiri onu tatmin etmemişti. Ardından bir Tonist olmuş ve gerçek gayesini keşfetmişti.

Bir tırpan olmadan önce, dünya dışında bir gezegende yaşamak Fırtına Bulutu'nun kulağına hoş bir fikir gibi gelirken, Goddard Mars kolonisinin klostrofobik sıkıcılığıyla baş başaydı. Rüyasında yaşamının bu dö-

nemini görüyordu, geri alamayacağı ve tekrarlamaktan kaçınamadığı sonsuz bir travma döngüsü. Onu oraya götürdükleri için ailesini lanetlemişti. İçin için oradan kaçmayı istiyordu. Nihayet oradan kaçtığında gerçek gayesini keşfetmişti.

Tonist, Çan'ın huzuruna çıkmak için başvurmuştu ve kabul edilene kadar açlık grevi başlatmıştı. Yüceliğin karşısına çıkmak, dünya üzerindeki kutsallığa tanıklık etmek. Nihai heyecanın bu olacağını düşünmüştü! Ama Çan onu geri çevirmiş, azarlanmış ve küçük düşmüş hâlde kovulmuştu. Kendini affettirmek istiyordu ama bir sene boyunca tekrar başvurmasına izin vermemişlerdi. Her şeyden öte, değerini Çan'a kanıtlamaya ihtiyacı vardı.

Bir düzine yeryüzü üniversitesine erken kabul için başvurmuştu. Varmak istediği herhangi bir nokta yoktu, yalnızca başka bir yere gitmek istiyordu. Başka bir yerde olmak. Yeni biri olmak. Ne heyecanlı bir şey olurdu bu! Koloni hayatının angaryasından olağanüstü bir kaçış. Ama başvurduğu her üniversite onu geri çevirmişti. "Notlarını yükselt," demişlerdi ona. "Gelecek sene yeniden başvurabilirsin." Her şeyden öte, kendini kanıtlamak istiyordu.

Tonist'in bu bulutlu gecede atlamayı planladığı ufak uçak, eskiden beraber yüksek irtifa çakılması yaptığı eski dostlarından birine aitti. Dostu niye gece dalışı yaptığını ya da atlayışını canlı yayımlamak için kaskına niye bir kamera taktığını sormaması gerektiğini biliyor. Ya da çılgın günlerinde daha önce hiç kullanmadığı bir şeyi niye yanında getirdiğini. Bir paraşüt.

Bir gün Tırpan Robert Goddard olacak gencin bindiği gemi, rüyasında tıklım tıklım ve bu insanlar gerçekte orada bulunmayan eski dostları. İşin gerçeği şu ki ge-

mideki insanları doğru düzgün tanımıyordu. Yine de gerçekte hayatta yanında getiremediklerini rüyasında yanında getiriyor. Anne babasını.

Tonist atladığında, o çok tanıdık adrenalin ânında bedenini ele geçiriyor. İnsan bir kere heyecan tutkunu olduysa, sonsuza dek öyle kalıyor. Bu kimyasal hatıra o kadar kuvvetli ki neredeyse paraşütün ipini çekmemeyi düşünüyor. Ama kendini topluyor ve paraşütü açıyor. Bir çarşaf gibi çırpıyor ve tepesinde balon gibi şişip inişini yavaşlatıyor.

Goddard rüyadan uyandığında, o çok tanıdık hasret ve endişe bedenini ele geçiriyor. Bu duygu o kadar kuvvetli ki bir anlığına ne kim olduğunu ne de ne olduğunu hatırlayabiliyor. Kolları ve bacakları âdeta kendi başına hareket edip rüyanın endişeli atmosferine tepki veriyor. Kime ait olduğunu hatırlamaya çalışan bir bedenin yabancı kasılmaları. Çarşaf, bir arıza yüzünden açılmamış bir paraşüt gibi dolanıyor.

Yobaz, bulut katmanından süzülerek çıkarken bulanık ışıklar belirmeye başlıyor; tüm haşmetiyle Fulcrum City önüne serilmiş âdeta. Simülasyonlarda onlarca kez bunun pratiğini yapmış olsa da gerçekteki hâli farklı. Paraşütü kontrol etmesi daha zor ve rüzgârın sağı solu belli olmuyor. Çatıdaki bahçeyi bütünüyle ıskalayıp binanın yanından düşerek istemsiz bir çakılma yaşayacağından korkuyor. Ama kabloları kullanarak paraşütü gıdım gıdım Tırpan Cemiyeti kulesine ve kulenin çatısındaki kristal köşke doğru döndürüyor.

Goddard uykunun bulanıklığından çıkıp banyoya giriyor ve yüzüne su çarpıyor. Çabucak zihnini kontrol altına alıyor. Düşüncelerini ve dünyayı kontrol etmek, rüyaların sağı solu belli olmayan rüzgârlarına göre çok daha kolay. Çatıdaki bahçeye çıkıp Fulcrum City'nin

ışıklarını seyretmeyi düşünüyor. Ama bunu yapamadan bir ses duyuyor. Birilerini. Odada birileri var.

Artık Yüksek Bıçak'ın evine girmiş olan yobaz Tonist derin ve yankılı bir sol diyezde tonlamaya başlıyor. Ton'un ruhunu yanına çağıracak bu. Yüksek Bıçak'a radyasyon gibi nüfuz edecek. Yüksek Bıçak'ın yüreğine korku salıp onu dizlerinin üzerine çöktürecek.

Goddard'ın dizleri titriyor. Bu ses tanıdık. Işığı açıyor ve karşısında, köşede bir deri bir kemik, çılgın bakışlı ve ağzı açık bir Tonist dikiliyor. Bir Tonist buraya nasıl girmiş olabilir? Goddard aceleyle yatağına gidip sürekli yanında tuttuğu bıçağını arıyor ama bıçak orada değil. Bıçak sıkı sıkıya Tonist'in avucunda. Ama bu adam onu baki olarak öldürmeye geldiyse, neden henüz harekete geçmiyor?

"Kendini dokunulmaz sanıyorsun, Yüksek Bıçak Goddard ama değilsin. Ton seni görüyor, Fırtına seni tanıyor ve Çan seni yargılayıp sonsuz gürültü çukuruna atacak."

"Ne istiyorsun?" diye öğrenmek istiyor Goddard.

"Ne mi istiyorum? Kutsal Üçlü'den hiç kimsenin kaçamayacağını sana göstermek istiyorum. Senin ne kadar güçsüz olduğunu dünyaya göstermek istiyorum ve Çan peşine düştüğünde, sana merhamet göstermeyecek, zira o gerçek..."

Tonist'in kelimeleri sırtında hissettiği keskin bir acıyla yarıda kesiliyor. Göğsünden bir bıçağın ucunun çıktığını görüyor. Bunun ihtimal dâhilinde olduğunu hep biliyordu. Binadan atlayıp kaçmak için çakılacağı bahçeye geri çıkamayacağını. Ama alın yazısı şimdi Ton'la bir olmaksa, o zaman bu nihai sonucu kabul edecek.

Tırpan Rand bıçağı çekip çıkarıyor ve ölü Tonist yere yığılıyor. Bunun ihtimal dâhilinde olduğunu hep biliyordu. Goddard'ın bir düşmanının içeri sızabileceğini. Bunun bir Tonist olmasını asla beklemiyordu. Neyse, adamı "Ton'la bir" kılmaktan gayet memnun. Bu artık ne anlama geliyorsa. Tehdit etkisiz hâle getirilince, Goddard hissettiği şokun çabucak öfkeye dönüştüğünü görüyor.

"Bir Tonist içeri nasıl girdi?"

"Paraşütle," diyor Rand. "Bahçeye inmiş, ardından camda bir delik açmış."

"Peki, Bıçak Muhafızları neredeydi? Beni böyle şeylerden korumak dışında başka ne işleri var?"

Goddard şimdi volta atmaya başlayarak öfkesini yakıcı bir krema gibi yakmaya başlıyor.

> Tehdit etkisiz hâle getirilince, Tırpan Rand fırsatın kucağına düştüğünü anlıyor. Kararlılığını harekete geçirmesi gerek. Bir Tonist içeri nasıl girdi? Çünkü Rand onun içeri girmesine izin verdi. Muhafızlar başka bir yerdeyken adamın gelişini kendi odasından gördü ve adam acemice çatıdaki bahçeye iniş yaparken onu seyretti, o kadar acemiydi ki yapacağı şeyi dünyaya yayımlayacağı kamera çimlere düşmüştü.
>
> Kimse yayınını görmeyecekti. Kimse bilmeyecekti.
>
> Bu da Ayn'a gözlem yapma olanağı tanıdı. Davetsiz misafiri devşirmeden önce olayları akışına bırakmak ve Goddard'a birkaç saniyelik korku ve şok yaşatmak için. Çünkü Constantine'in de ortaya attığı gibi, Goddard'ın davranışlarına yön verebilirdi ama yalnızca adam sersemlemiş ve öfkesi katı ama şekillendirilebilir tepeler gibi yakılırken.

"Başkaları var mı?" diye öğrenmek istiyor Goddard.

"Hayır, yalnızdı," diyor Rand ve iki dakika geç kalan muhafızlar, Goddard'ı korumayı başaramamalarını telafi etmek istercesine büyük bir şevkle tüm çatıyı aramaya

başlıyor. Eskiden tırpanlara karşı şiddet hayal bile edilemezdi. Eski kafalı tırpanları ve mızmız muhalefetlerinin dünyaya gösterdiği zayıflığı suçluyor. Peki, bu konuda ne yapmalı? Rasgele bir Tonist içeri sızabiliyorsa, herkes sızabilir. Goddard hızlı ve kapsamlı bir hamle yapması gerektiğini biliyor. Dünyayı sarsması gerek.

> Başkaları var mı? Tabii ki başkaları var. Bugün burada değiller ama Rand, Goddard'ın hareketlerinin dost kadar düşman da kazandırdığının farkında. Eskiden tırpanlara karşı şiddet hayal bile edilemezdi. Belki bu yolunu kaybetmiş Tonist bir mesaj vermek için gelmişti buraya ama çok daha ölümcül niyetleri olan başkaları da olacaktı. Constantine'e ne kadar hak vermek istemese de adam haklı çıkmıştı. Goddard'ın yavaşlaması gerekiyor. Kendi fevri doğasının aksine, adamı sakin, aklıselim davranışlara yöneltmesi gerekiyor.

"Muhafızları devşir!" diye talep ediyor Goddard. "Beş para etmezler! Onları devşirip işini doğru düzgün yapacak muhafızlar bul!"

"Robert, sinirlerin bozuk. Düşünmeden hareket etmeyelim."

Kadının tavsiyesine iyice sinir olan adam hışımla ona dönüyor. "Düşünmeden mi? Bugün burada baki olarak ölebilirdim... Önlem ve ayrıca intikam almalıyım!"

"Tamam ama bunu sabah konuşalım, birlikte o zaman plan yapalım."

"Birlikte mi?"

Derken Goddard bakışlarını indirdiğinde kadının onun elini tuttuğunu görüyor, daha doğrusu, farkında olmadan onun da kadının elini tuttuğunu görüyor. İstemsizce. Bu eller onun değilmişçesine.

Goddard burada bir karar vermesi gerektiğinin farkında. Önemli bir karar. Bu kararın ne olacağını biliyor. Çekerek elini kurtarıyor.

"*Birlikte* diye bir şey yok, Ayn."

Tırpan Rand'ın başarısız olduğunu anladığı an işte bu an. Kendini Goddard'a adamıştı. Neredeyse tek başına onu ölümden döndürmüştü ama Goddard için bunların bir önemi yok. Hiç oldu mu, bunu merak ediyor.

"Bana hizmet etmeye devam etmek istiyorsan, bana çocukmuşum gibi davranmayı bırakacaksın," diyor kadına, "ve sana söylediğim şeyi yerine getireceksin."

Ardından Goddard parmaklarını çıtlatıyor. Kadın onun bunu yapmasından o kadar nefret ediyor ki! Çünkü Tyger da yapardı bunu. Birebir aynı şekilde. Fakat Goddard'ın haberi bile yok.

Goddard'ın doğru kararı verdiğini anladığı an işte bu an. O kendini muhakemeye değil, aksiyona adamış biri. Tek başına Tırpan Cemiyeti'ni yeni bir çağa soktu, önemli olan da bu. Yardımcı tırpanları gibi, Rand'ın da haddini bilmesi gerek. Bu şimdi canını yakabilir ama uzun vadede iyi gelecek.

"İntikam," diyor Rand nihayet hizaya gelerek. "Tamam. Bu Tonist'in mensubu olduğu tarikatı bulup rahibini göstere göstere devşirmeme ne dersin? Söz, senin için güzel ve pis bir şekilde devşiririm."

"Tek bir rahibi devşirmek," diyor Goddard, "göndermemiz mesajın noktası olamaz. Daha büyük düşünmeliyiz."

Rand gidip çatıda görevli olan üç muhafızı kendisine emredildiği üzere devşiriyor. Bunu hızlı bir şekilde habersizce, merhametsiz bir şekilde vicdan azabı duymadan yapıyor. Nefretinin yüzeye çıkmasına müsaade ettiğinde her şey daha kolay. Goddard'ı etkileyebileceğine dair ona umut verdiği için Constantine'den nefret ediyor. Bu kadar kolay kandırılabilecek kadar saf olduğu için Tyger'dan nefret ediyor. Eski kafalı tırpanlardan, yeni düzen tırpanlarından, Fırtına Bulutu'ndan ve bugüne dek devşirdiği ve bundan sonra devşireceği herkesten nefret ediyor. Ama kendinden nefret etmeyi

katiyen reddediyor çünkü bu onu mahveder ve mahvolmaya asla göz yummayacak.

Birlikte diye bir şey yok, Ayn.

Ömrünün geri kalanında bu sözlerin zihninde yankılanacağından şüpheleniyor.

"Kendime ait bir dünya istiyorum. Bana bir dünya verir misin?"

"Böyle bir şey yapabilecek olsam bile, o dünya sana ait olmazdı. Sen yalnızca o dünyanın hamisi olurdun."

"Aynı şey. Kral, kraliçe, imparatoriçe, hami; hangi ünvanı seçersen seç, hepsi aynı kapıya çıkardı. Her halükârda günün sonunda benim dünyam gibi görünürdü. Kuralları ben koyardım, doğru ile yanlışın parametrelerini ben belirlerdim. Senin olduğun gibi, ben de o dünyanın fiili otoritesi olurdum."

"Peki, ya halkın?"

"Şefkatli ve iyi yürekli bir yönetici olurdum. Yalnızca hak edenleri cezalandırırdım."

"Anlıyorum."

"Şimdi bana kendime ait bir dünya verecek misin?"

[752.149 numaralı iterasyon silindi.]

18

Aradığınız Tırpan Benim

Tırpan Morrison faydalı bir anlaşma yapmıştı. Güzel bir hayatı vardı ve bu sonsuza dek böyle olmaya devam edecek gibi görünüyordu.

Devşirme kotaları kaldırılmıştı ve bu, öldürmekten zevk alan tırpanların gönüllerince devşirebilecekleri demek olsa da aynı zamanda buna eli gitmeyenlerin devşirmesine gerek kalmadığı anlamına geliyordu. Meclisler arasında on, on beş kişiyi devşirmenin onu zora sokmayacak rakam olduğunu keşfetmişti Jim. Bu da demekti ki minimal bir çaba harcayarak tırpan olmanın avantajlarından faydalanabilirdi.

Bu yüzden de Tırpan Morrison çok dikkat çekmemeye çalışıyordu. Doğası buna pek elverişli değildi aslında, dikkat çekmeyi severdi. Uzun boylu, ziyadesiyle kaslı, göz korkutucu şekilde heybetli biriydi Jim ve yakışıklı olduğunun farkındaydı. Tüm bunlara sahipken neden bunları sergilemesindi ki? Ama dikkatleri üzerine çekmek için bir hamle yaptığı tek sefer elinde patlamış ve onu neredeyse mahvetmişti.

Tırpan Curie'nin Yüksek Bıçaklık adaylığını desteklemişti. Aptal. Şimdiyse kadın ölmüştü ve Jim'e ortalığı karıştıran biriymiş gibi davranmaya başlamışlardı. Bu can sıkıcıydı çünkü Curie'yi asıl aday gösteren Constantine'i yardımcı tırpan yapmışlardı. Dünya çok adaletsizdi.

Goddard, Endura felaketinden Yüksek Bıçak olarak döndüğünde, Morrison yeni düzen tarafına geçtiğini göstermek için hemen cübbesine safir takmıştı. Ama cübbesi kottandı ve kot

üzerine takılan safirlerin ucuz plastik çakıllara benzediğine dair onunla alay etmişlerdi. Tamam, olsundu, benzerse benzesinler, yine de gereken mesajı veriyorlardı. Cübbesi dünyaya yaptıklarından pişman olduğunu ilan ediyordu ve bir noktadan sonra bu pişmanlığı ona iki tarafın da kayıtsızlığını kazandırmıştı. Eski kafa tırpanlar ondan elini çekmişti ve yeni düzen tırpanları da onu takmıyordu. Bu alnının teriyle kazandığı muhteşem kayıtsızlık, dünyada en keyif aldığı şeyi yapmasını sağlıyordu: Hiçbir şey.

Tabii ki Yüksek Bıçak tarafından çağırılana kadar.

Morrison evi olarak başka bir meşhur OrtaMerikalı'nın görkemli evini seçmişti. Kendi Tarihi Hamisi'ninkini değil çünkü orijinal Jim Morrison'ın Merika'da bir tırpana yaraşır haşmette bir evi yoktu.

Bu seçimin izi, günün birinde Tırpan Morrison olacak oğlanın ailesiyle birlikte Graceland'i ziyaret ettiği zamana dek sürülebilirdi. "Bir gün ben de böyle bir yerde yaşamak istiyorum," demişti ailesine. Onun çocukça saflığına burun kıvırmıştı anne babası. Günün birinde son gülenin kendisi olacağına yemin etmişti oğlan da.

Tırpan olur olmaz bu şöhretli malikâneye göz koymuş ama Tırpan Presley'nin burayı çoktan kendine aldığını öğrenmişti ve adam yakın zamanda kendini devşireceğe benzemiyordu. Lanet olsun. Morrison da o zaman bir sonraki en iyi seçeneğe yönelmişti.

Grouseland.

Artık pek kimsenin hatırlamadığı bir Fanilik Çağı Merika başkanı olan William Henry Harrison'ın tarihi malikânesiydi burası. Bir tırpan olarak ayrıcalıklarını kullanan Morrison burayı bir müze olarak işleten yerel tarih topluluğuna mensup kadınları kovup malikâneye kendi yerleşmişti. Hatta onunla birlikte yaşasınlar diye anne babasını da davet etmişti ve davetine icabet etseler de hiç etkilenmiş gibi bir hâlleri yoktu.

Çağrıldığı gün, hobisi olduğu üzere bir spor müsabakası seyrediyordu. Kimin kazanacağını bilmemenin stresinden nefret ettiği için klasik maçların arşivleriydi bunlar. Forty-Niners,

Patriots'a karşı sahadaydı ve bu maçı dikkat çekici kılan tek şey Forty Niners'tan Jeff Fuller'ın kendisini neredeyse farklı bir boyuta gönderecek kadar sert bir kask darbesi almasıydı. Başka bir boyuta göndermek yerine, bu darbe onun boynunu kırmıştı. Son derece dramatikti. Tırpan Morrison, Merikan futbolunun fani günlerde oynandığı, sakatlıkların kalıcı olduğu ve bir oyuncuyu gerçek bir acıyla yere yıkabildiği hâliyle seyretmeyi seviyordu. O zamanlar risk çok daha fazlaydı. Kendi devşirme yöntemine ilham olan şey de Fanilik Çağı temas sporları olmuştu. Asla silahlara başvurmazdı, tüm devşirmelerini çıplak elle gerçekleştirirdi.

Oyun durdurulmuş, yaralı Fuller'ın sahadan götürülmesini beklerken, Morrison'ın ekranı kırmızıya döndü ve telefonu titremeye başladı. Âdeta vücudundaki nanitler titriyordu çünkü bu titreşimi iliklerine kadar hissettiğine yemin edebilirdi.

Mesaj Fulcrum City'dendi.·

DİKKAT! DİKKAT!

SAYGIDEĞER TIRPAN JAMES DOUGLAS MORRISON

ORTAMERİKA TIRPAN CEMİYETİ YÜKSEK BIÇAĞI

EKSELANSLARI SAYGIDEĞER ROBERT GODDARD'LA

YÜKSEK ÖNCELİKLİ BİR GÖRÜŞMEYE ÇAĞIRILMAKTADIR.

Bu hiç iyiye alamet bir mesaj değildi.

Goddard'ın onu unuttuğunu, Yüksek Bıçak olarak adamın Morrison gibi genç bir tırpanın radarında bile olmayacak kadar çok daha önemli işleri olduğunu ummuştu. Belki de Goddard'ın dikkatini çeken şey meşhur bir malikânede yaşamayı seçmesiydi. Ne de olsa Grouseland Indiana Bölgesi'ndeki ilk tuğla binaydı. Lanet olsun.

Yüksek Bıçak'tan gelen bir çağrının işi gücü bırak demek olduğunu bildiğinden her şeyi bıraktı, annesine ufak bir çanta hazırlattı ve bir Tırpan Cemiyeti helikopteri çağırdı.

• • •

Tırpan Morrison, Endura'yı hiç görmemiş olsa da Goddard'ın Fulcrum City'deki cam evinin ölen Büyüktırpanların kristal çatı katlarına benzediğini hayal ediyordu. Zemin kattaki lobide Jim'i birinci yardımcı tırpan Nietzsche bizzat karşıladı.

"Geç kaldın," dedi Nietzsche selam maiyetinde.

"Çağrıyı aldığım dakikada geldim," dedi Morrison.

"Ve çağrıdan iki dakika sonrasında geç kalmıştın bile."

Goddard mecliste birden belirmeseydi, hecelemesi aşırı zor bir isme sahip olmasının dışında, Nietzsche Yüksek Bıçak olabilecek bir adamdı. Şimdiyse bir asansör görevlisinden halliceydi çünkü bu görüşmeye tek katkısı Morrison'ı çatıya çıkarmak olmuştu. Asansörden dışarı tek bir adım bile atmamıştı.

"Uslu ol," diye uyardı asansörün kapısı kapanırken. Sanki bir doğum günü partisindeki ufak bir çocukla konuşuyordu.

Alışılmışın dışında açılardan oluşan ve 360 derecelik manzarayı engellememek adına minimal profile sahip ince mobilyalarla döşenmiş olan kristal ev göz kamaştırıcıydı. Manzarayı yalnızca Yüksek Bıçak'ın yatak odasının buzlu camları kirletiyordu. Morrison, bir hunili ağ örümceği gibi dolaşan Yüksek Bıçağı'n belli belirsiz gölgesini o buzlu camların ardında görebiliyordu.

Derken yeşil giyimli bir figür mutfaktan çıkageldi. Tırpan Rand. Dikkat çekici bir giriş yapmak istiyorduysa bile cam duvarlar bunu elinden almıştı çünkü Morrison kadının geldiğini uzaktan görmüştü. Kimse bu yönetimi şeffaf olmamakla suçlayamazdı.

"OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nin yakışıklısı mı gelmiş," dedi Rand elini sıkmak yerine doğrudan otturarak. "Koleksiyon kartının okul çağındaki kızlar arasında epey popüler olduğunu duydum."

Kadının karşısına oturdu. "Hey, seninki de değerli," dedi. "Farklı sebeplerden ötürü." Ardından bunun bir hakaret olarak algılanabileceğini fark etti. Devamını getirmedi çünkü konuştukça daha da batacağının farkındaydı.

Rand artık efsanevi bir figürdü. Merika'daki, hatta belki dünyadaki herkes Goddard'ı, Fırtına Bulutu'nun bile cüret

edemeyeceği bir şekilde ölümden döndürdüğünü biliyordu. Morrison kadının şu sırıtışından hep rahatsız olmuştu. Sizin bilmediğiniz bir şeyi biliyormuş da bunu öğrendiğinizde suratınızın alacağı hâli görmeyi sabırsızlıkla bekliyormuş hissi uyandırıyordu.

"Tek bir darbeyle bir adamın kalbini durdurduğunu duydum," dedi Rand.

Bu doğruydu ama adamın nanitleri kalbini tekrar çalıştırmıştı. İki kere. En sonunda devşirme başarılı olsun diye Morrison'ın adamın nanitlerini kapatması gerekmişti. Silah ya da zehir kullanmadan devşirmenin sıkıntılarından biri de buydu. Bazen devşirme bir türlü başarılı olmuyordu.

"Evet," dedi Morrison açıklamakla uğraşmadan. "Benim işim bu."

"*Hepimizin* işi bu," diye belirtti Rand. "İlginç olan, senin bu işi nasıl gerçekleştirdiğin."

Morrison bir övgü almayı beklemiyordu. O da kadına okunması imkânsız bir tebessümle karşılık vermeye çalıştı. "Benim ilginç olduğumu mu düşünüyorsun?"

"*Devşirme* tarzının ilginç olduğunu düşünüyorum. Sense daha sıkıcı biri olamazdın."

Nihayet Goddard kollarını kocaman açmış hâlde yatak odasından çıktı. "Tırpan Morrison!" dedi Jim'in beklediğinden çok daha sıcak bir karşılamayla. Cübbesi eskiden giydiği cübbeden birazcık farklıydı. Hâlâ elmas kakılı koyu lacivert bir cübbe giyiyordu ama dikkatli bakılınca, ışık vurduğunda kuzey ışıkları gibi parıldayan altın ipliklerin de kullanıldığını görülebilirdi.

"Hatırladığım kadarıyla Yüksek Bıçak adaylığı için Tırpan Curie'yi desteklemiştin, değil mi?"

Görünüşe göre, Goddard hoşbeşle vakit harcamayacaktı. Doğrudan şahdamarına hamle yapmıştı.

"Evet," dedi Morrison, "ama açıklayabilirim..."

"Ne gerek var," dedi Goddard. "Azılı bir müsabakayı tercih ederim."

"Özellikle de," dedi Rand, "onu kazandıysan."

Sonucu belli olduğu için hangi takımı tutması gerektiğini bildiği o spor müsabakaları geldi Morrison'ın aklına.

"Evet. Neyse, her halükârda," dedi Goddard, "ne sen ne de dostumuz Constantine adaylıklar açıklanırken benim büyük bir giriş yapmak için kenarda beklediğimi bilebilirdiniz."

"Hayır, Saygıdeğer Tırpan, bilmiyordum." Derken hatasını fark etti. "Şey, yani *ekselansları.*"

Goddard onu şöyle bir süzdü. "Cübbendeki mücevherler yakışmış," dedi. "Moda olduğu için mi taktın, yoksa başka bir anlam mı ifade ediyorlar?"

Jim yutkundu. Doğru cevabın bu olduğunu umarak, "Başka bir anlam," dedi. Onun kıvranmasını keyifle izleyen Rand'a baktı. "Ben aslında eski kafalıların yanında değildim," dedi Morrison onlara. "Curie'yi aday gösterdim çünkü böylece Tırpan Anastasiya'yı etkileyebileceğimi düşündüm."

"Peki, onu niye etkilemek istedin?" diye sordu Goddard.

Hileli bir soru, diye düşündü Morrison. Yalan söylerken yakalanmaktansa gerçeğin altında kalmanın daha tercih edilesi olduğuna karar verdi. "Onun önünün açık olduğunu hissediyordum, ben de eğer onu etkilersem..."

"Onun peşinden gidebileceğini düşündün?"

"Evet, öyle bir şey."

Goddard bu açıklamayı kabul ederek kafasıyla onayladı. "Yani bir yerlere *gitti* hakikaten. Gerçi net konuşmak gerekirse, sindirilmeden önce birden fazla yere gitti."

Morrison gergin gergin kıkırdadı, ardından kendine engel oldu.

"Peki, o zaman şimdi," dedi Goddard, Morrison'ın mücevher kakılı cübbesini işaret ederek, "*beni* mi etkilemek istiyorsun?"

Bir kez daha doğru cevabı verdiğini umarak, "Hayır, ekselansları," dedi. "Artık kimseyi etkilemek istemiyorum. Yalnızca iyi bir tırpan olmak istiyorum."

"Senin nazarında bir tırpanı iyi yapan nedir?"

"Yüksek Bıçaklarınca yorumlandığı şekliyle Tırpan Cemiyeti'nin kural ve geleneklerini yerine getiren bir tırpan."

Şimdi Goddard okunması imkânsız bir hâle bürünmüştü ama Morrison, Rand'ın yüzündeki sırıtışın da kaybolduğunu ve kadının daha ciddi bir tavır takınmaya başladığını da fark etmişti. Bir tür testi geçmiş olduğunu hissetmeden edemiyordu. Ya da o testten kalmıştı.

Derken Goddard samimi bir edayla Morrison'ın omzuna vurdu. "Sana bir görev vereceğim," dedi. "Sadakatinin moda gereği taktığın mücevherlerden daha fazlası olduğunu göstereceğin türden bir görev."

Goddard duraksayıp batı yakasındaki manzaraya baktı. Morrison da ona katıldı.

"Tonistlerin dünyadaki farklı tarikatları bir araya getirmeye başlayan bir peygamber bulduklarını şüphesiz duymuşsundur."

"Evet. Çan."

"Tonistler bizim savunduğumuz her değerin düşmanıdır. Ne bize ne de görevimize saygı duyuyorlar. Uydurma doktrinlerine bağlılıkları toplumumuz için yıkıcı bir tehdit oluşturuyor. Kökünden sökülmesi gereken zararlı birer ot onlar. Bu yüzden senin şu Çan denilen herifi koruyan Tonist yerleşkesine sızmanı istiyorum. Ardından da onu devşirmeni istiyorum."

Bu istek o kadar büyük bir istekti ki Morrison'ın başı döndü. Çan'ı devşirmek mi? Gerçekten ondan Çan'ı devşirmesini mi istiyorlardı?

"Neden ben?"

"Çünkü," dedi Goddard, cübbesi akşamüzeri güneşinde parıldıyordu, "tanındık bir tırpanı çok rahat tanırlar ama senin gibi acemi bir tırpanı göndermemi beklemezler. Bir de kimse onun yanına bir silahla yaklaşamaz. Bizim de onu çıplak elle devşirecek bir tırpana ihtiyacımız var."

Bunu duyan Morrison gülümsedi.

"O zaman aradığınız tırpan benim."

O kapı, o kapı, o lanet olası kapı!

O kapıyı neredeyse bir senedir görmedim. Ardına saklanılanları aramamak üzere yeminler ettim. Artık ne o kapıyla ne de dünyayla bir münasebetim var ancak o kahrolası kapıyı düşünmediğim tek gün geçmiyor.

Kurucu tırpanlar akıllarını mı yitirmişti? Ya da belki de sandığımızdan çok daha zekiydiler. Çünkü o kapıyı açmak için iki tırpan olmasını şart koşarak benim gibi bir delinin gelip tek başına artık her neyse, o güvenceye ulaşmasının önüne geçmişlerdi. Odaya girip dünyayı yalnızca tamamıyla aynı fikirde olan iki tırpan kurtarabilirdi.

İyi bakalım. Umurumda değil. Paramparça etsin kendini dünya. Kurucuların sırları sonsuza dek gömülü kalsın. Bu sırları bu kadar iyi sakladıkları için onlara müstahak. Sırrı efsanelere ve tekerlemelere saklamayı kendileri seçti. Gizemli odalara kilitlenmiş ezoterik haritalara gömmek için. Birilerinin gelip de bilmeceleri çözebileceğini gerçekten düşünmüşler miydi? Her şey toz olsun. Dünyanın yükünü sırtıma almadan mışıl mışıl uyuyabiliyorum. Bundan sonra sadece kendimden mesulüm. Devşirmek yok. Sonu gelmeyen etik çıkmazlar yok. Basit dertlerden mustarip, basit bir adama dönüştüm. Çatımı aktarmak gibi. Gelgitin düzeni gibi. Evet, basit. Çetrefilleştirmemeyi unutmamam lazım. Unutmamam lazım.

Ama o lanet olası kapı! Belki de kurucular bilge falan değildi. Belki de idealizmleri cahilce, korkakça ve son derece saftı. İşte, kendilerini ölüm meleği addeden, sırf birileri onları fark etsin diye cafcaflı cübbelere bürünen on iki kişi. Dünyayı gerçekten değiştirmeyi başarana kadar kesin absürt görünmüşlerdi.

Kendilerinden hiç şüphe ettiler mi acaba? Etmiş olmalılar, yoksa niye yedek bir plan yapsınlar ki? Ama korkmuş devrimcilerin yedek planı iyi bir plan mıdır? Yoksa çirkinlik ve vasatlık kokan bir plan mı? Ne de olsa seçmedikleri plan bu.

Ya alternatif çözüm, sorunun kendisinden daha beterse?

Bunu düşünmeyi bırakmak ve o asap bozucu, tiksinç kapının arkasında yatanları asla ama asla aramama yeminimi tazelemek için bir sebep daha.

—Tırpan Michael Faraday'in "ölüm sonrası" günlüğünden, 1 Haziran, Dağ Keçisi Yılı

19

Yalnızlık Adacığı

Faraday'in artık Kwajalein'la bir ilişkisi kalmamıştı. Ufukta yapıların yükseldiğini görebiliyordu; mercan adasını olmadığı bir şeye dönüştürmek üzere her hafta daha fazla mal, daha fazla işçi getiren gemiler geliyordu. Fırtına Bulutu burada ne işler karıştırıyordu?

Kwajalein'ı *o* bulmuştu. Burası *onun* muzafferane keşfiydi. Fırtına Bulutu pervasızca buluşunun üzerine yatmıştı. Faraday merak etse de merakına boyun eğmedi. O bir tırpandı ve Fırtına Bulutu'nun işiyle hiçbir ilgisinin olmasını katiyen reddediyordu.

İstese onu mercan adasından kovabilirdi, sonuçta kanundan üstün bir tırpan olarak istediği her şeyi talep edebilirdi ve Fırtına Bulutu'nun onun sözünü dinlemesi gerekirdi. Kwajalein'a yüz deniz mili yaklaşamayacağını ilan etse, Fırtına Bulutu'nun tüm inşaat malzemeleri ve işçileri alıp ona emredilen net mesafeye çekilmesi gerekirdi.

Ama Faraday iddiasını öne sürmedi. Fırtına Bulutu'nu mercan adasından kovmadı.

Çünkü günün sonunda Fırtına Bulutu'nun içgüdülerine kendininkilere güvendiğinden daha çok güveniyordu. Bu yüzden Faraday kendini kovdu.

Kwajalein Mercanı'nda, batık volkan kraterinin parçalanmış, nokta nokta ağzını oluşturan doksan yedi ada bulunuyordu. Şüphesiz içlerinden birini kendine alabilirdi. O ilk günlerde misyonunu rafa kaldırıp ilk tedarik gemileriyle birlikte gelen küçük bir sala el koydu. Ardından mercanın dış çeperindeki adalardan

birine gitti. Fırtına Bulutu onun kararına saygı duyup ona bulaşmadı. Faraday'in minik adasını planlarına dâhil etmedi.

Ama diğer adalar için geçerli değildi bu.

Adacıkların bazıları üzerinde tek bir kişinin durabileceği kadardı ama üzerinde inşaat yapılabilecek diğer tüm adaların üzerinde bir şeyler inşa ediliyordu.

Faraday bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. Ana adadan ayrılmadan önce inşaatçılardan el koyduğu birkaç aletle kendine ufak bir baraka inşa etti. Öyle aman aman bir ev değildi ama zaten onun da pek bir şeye ihtiyacı yoktu. Sonsuza dek yaşamak için sakin bir yerdi ki sonsuza kadar yaşayacaktı da en azından sonsuzluğun hatırı sayılır bir kısmı boyunca çünkü ara sıra aklına düşse de kendini devşirmemeye karar vermişti. Sırf uzaktan uzaktan ondan nefret etmek için bile olsa, Goddard yaşadığı sürece o da yaşamaya ant içmişti.

Bir tırpan olarak dünyaya karşı bir sorumluluğu vardı ama tüm bunları ardında bırakmıştı. Tırpan emirlerinin o çok önemli birinci "Öldüreceksiniz" emrine karşı geldiği için suçluluk duymuyordu. Öldürmüştü zaten. Yeterliydi. Goddard'ı şu kadarcık tanıyorsa, zaten Faraday olmadan da yeteri kadar ölüm olmalıydı.

Nefret etmeye başladığı dünyadan ayrı ve uzakta olmak bir hata mıydı? Bunu daha önce de bir kere denemişti; Amazonya'nın sükûnet dolu kuzey kıyısındaki Playa Pintada'da. O zamanlar yalnızca bıkkındı. Dünyadan tiksinmiyordu henüz, sadece dünyaya karşı hoşnutsuz hissediyordu. Üzerindeki ölü toprağını atmasını sağlayan Citra olmuştu. Evet, Citra ki onun bütün o cesareti ve parlak hayallerinin başına ne gelmişti? Faraday artık bıkkınlığı aşarak geride bırakmış, tamamen insanlardan tiksinen biri hâline gelmişti. Dünyadan ve üzerinde yaşayan herkesten nefret eden bir tırpan ne işe yarardı ki? Hayır, bu sefer kavgaya dönmeyecekti. Munira onu geri çekmeye çalışabilirdi ama başarısız olacak ve eninde sonunda pes edecekti.

Kadın pes etmemişti tabii ki ama Faraday hâlâ onun pes edeceği umuduna sıkı sıkıya sarılıyordu. Munira haftada bir onu ziyarete gelip yiyecek, su ve yetiştirmesi için tohum getiriyordu

ama Faraday'in arazisi fazla küçüktü ve toprağı fazla taşlıydı. Faraday'in gizliden gizliye tadını çıkardığı meyveler ve başka güzel şeyler de getiriyordu kadın ki Faraday ona hiç teşekkür etmiyordu. Yaptığı hiçbir şey için. Nankörlüğünün kızı bir noktada kendisinden uzaklaştırıp onun İsrabistan ve İskenderiye Kütüphanesi'ne geri dönmesine neden olacağını umuyordu. Kızın ait olduğu yer orasıydı. Onu yolundan döndürmemesi gerekirdi. Faraday'in dokunuşuyla mahvolan bir hayat daha.

Munira ziyaretlerinden birinde ona bir poşet enginar getirmişti.

"Burada yetişmiyorlar ama sanırım Fırtına Bulutu bir gerek görmüş olacak ki son tedarik gemisiyle göndermiş," dedi adama.

Munira için öyle görünmese de bu aslında hatırı sayılır bir gelişmeydi. Üzerinde durulması gereken bir an. Çünkü enginar Faraday'in en sevdiği şeylerden biriydi, bu da adaya enginar gönderilmesinin kazara gerçekleşmediği anlamına geliyordu. Fırtına Bulutu tırpanlarla iletişime geçmese de onları tanıdığı belliydi. Onu tanıyordu ve dolaylı bir yoldan ona ulaşmıştı. Ola ki bu, Fırtına Bulutu'nun gösterdiği üstü kapalı bir iyi niyet göstergesiyse, o zaman yanlış tırpana yağ çekiyordu. Yine de enginarları ve kutunun içindeki diğer gıdaları Munira'dan aldı.

"Canım isterse belki yerim," dedi duygusuz bir sesle.

Faraday'in kabalığı Munira'yı rahatsız etmiyordu. Hiç böyle hissetmemişti. Bunu bekler olmuştu. Hatta buna bel bağlar hâle gelmişti. Kwajalein'daki hayatına gelince, Tırpan Faraday adına çalışmaya başlamadan önceki hayatından pek bir farkı yoktu. İskenderiye Kütüphanesi'nde insan içinde olduğu zamanlarda bile tek başına bir yaşamı vardı. Şimdiyse insanlarla dolu bir adada, eski bir sığınakta tek başına yaşıyordu ve o insanlarla yalnızca işi düştüğünde etkileşime giriyordu. Artık büyük kütüphanenin taş salonlarındaki tırpan günlüklerine erişimi olmasa da burada da okuyacak çok şey vardı. Fırtına Bulutu ve Tırpan Cemiyeti var olmadan önce burayı kullanan fanilerin geride bıraktığı perişan hâlde bir sürü kitap bulunuyordu. Ömürlerinin her gününü yaşlanmanın şiddeti ve ölümün amansız bir şekilde geleceğinin

bilinciyle yaşayan insanlar hakkında ilginç gerçek hikâyeler ve kurgular içeren ciltler. Eskimiş sayfalar bugün artık komik gelen melodramatik gizemler ve tutkulu öngörüsüzlüklerle doluydu. En ufak eylemlerinin bile önemli olduğunu ve ölüm kaçınılmaz bir şekilde tanıyıp sevdikleri herkesle birlikte onları da koynuna almadan önce bir tamamlanmışlık hissi bulabileceklerini sanan insanlarla. Okuması eğlenceliydi ama başlarda Munira onlarla çok bağ kuramıyordu... fakat okudukça fanilerin korkularıyla hayallerini anlamaya başlamıştı. Hepsinin yaşadığı sıkıntı anın içinde yaşamaktı, oysa ki sahip oldukları tek şey de o andı.

Bir de bir zamanlar Marshall Mercanları olarak adlandırılan bu mercanları büyük ölçekli silah deneyleri, balistik radyasyon bombaları gibi şeyler için kullanan askeri personelin bıraktığı kayıtlarla günlükler vardı. Bu eylemlerin ardında korku vardı ama bilim ve profesyonellik kisvesi altında gerçekleştiriyorlardı. Her şeyi okudu Munira; başkaları için rapora benzeyen ve sıkıcı gelebilecek bu belgeler Munira için gizli bir tarihin zengin dokusunu oluşturuyordu. Fırtına Bulutu'nun iyiliksever koruması ile tırpanların bilgece devşirmesinden önceki dünyada bir fani olmanın nasıl bir şey olduğuna dair uzmanlaştığını hissediyordu.

Gerçi o tırpanlar artık eskisi kadar bilge değildi.

İşçiler arasındaki dedikodular toplu devşirmelere dair hikâyelerle doluydu ve yalnızca OrtaMerika'da değil, bir sürü bölgede. Dış dünyanın da bir bakıma fani dünyaya benzemeye başlayıp başlamadığını merak ediyordu. Ama korkmak yerine işçiler umarsız görünüyordu.

"Bizim başımıza gelecek değil ya," diyorlardı, "ya da tanıdıklarımızın."

Ne de olsa toplu bir şekilde devşirilen bin kişi o kadar ufak bir sayıydı ki dikkat edilir bir yanı yoktu âdeta. Asıl dikkat çeken şey, insanların tiyatrolarla kulüplerden uzak durmaya başlayıp korumasız sosyal gruplarla olan ilişikleri kesmeye başlamasıydı. "Bıçağı kışkırtmanın âlemi yok," lafı ağızlardan düşmüyordu. Bu yüzden Goddard'ın yeni düzeninin yükselişi ve Fırtına Bulutu'nun suskunluğundan beri insanlar daha küçük hayatlar yaşamaya başlamıştı. İnsanların kendi işlerine güçlerine baktıkları ve başka

yerlerdeki başka insanları etkileyen şeyler ile üst zümrenin çalkantılı işlerine dikkat etmedikleri bir tür fanilik sonrası feodal yaşam.

"Ben cennet gibi bir yerde çalışan bir duvar ustasıyım," demişti ana adadaki işçilerden biri. "Kocam güneşin tadını çıkarıyor ve çocuklarım sahile bayılıyor. Korkunç şeyleri düşünerek duygu nanitlerimi niye strese sokayım ki?"

O korkunç şey başınıza gelene kadar mâkul bir felsefe sayılırdı bu.

Faraday'e enginar götürdüğü gün, Faraday'in kendi başına yapıp gelgitin ulaşamayacağı bir yere yerleştirdiği küçük masada onunla akşam yemeği yedi Munira. Faraday bu masadan uzakta yükselen binaları görebiliyordu ve söylediklerine rağmen ikisi için enginarları kızartmıştı.

"Oradaki işin başında kim var?" diye sordu Faraday devasa lagün boyunca uzanan diğer adalara bir bakış atarak. Mercanın geri kalanında neler olduğunu normalde hiç sormazdı ama bu akşam sorası gelmişti. Munira bunu iyiye yordu.

"Fırtına Bulutu'nun halletmediği tüm meselelerde kararları Nimbus ajanları veriyor," diye anlattı adama. "Tam bir baş belası oldukları için inşaat işçileri onlara 'Beyinsiz Fırtınalar' adını taktı." Faraday'in bu kelime oyununa gülebileceğini düşünüp duraksamıştı ama gülmemişti. "Neyse, Sykora kontrol ondaymış gibi gürlüyor ama işleri asıl yöneten Loriana."

"Ne tür işler?" diye sordu Faraday. "Hayır, cevap verme, bilmek istemiyorum."

Munira adamın merakını cezbetmek için yine de konuşmaya devam etti. "Orayı görsen tanıyamazsın," dedi. "Sanki... medeniyetin bir sınır karakolu. Bir koloni."

"Burada niye bir yaygara koptuğunu öğrenmek için Goddard'ın buraya temsilci göndermemesine şaşırdım," dedi Faraday.

"Dış dünya buranın varlığını hâlâ bilmiyor," dedi Munira. "Görünüşe göre Fırtına Bulutu kör noktayı diğer herkes için hâlâ kör tutuyor."

Faraday ona şüpheli gözlerle baktı. "Tedarik gemilerinin döndüklerinde var olmayan bir yere dair hikâyeler anlatmadığını mı söylemeye çalışıyorsun bana?"

Munira omuz silkti. "Fırtına Bulutu'nun her zaman uzak diyarlarda projeleri oluyordu. Buraya yerleşen kimse henüz buradan ayrılmadı ve buradaki insanlar nerede olduklarını bırak, ne inşa ettiklerini bile bilmiyor."

"Peki, ne inşa ediyorlar?"

Munira cevap vermeden biraz bekledi. "Bilmiyorum," dedi adama. "Ama şüphelerim var. Biraz daha az ahmakça gelmeye başladığında onları seninle paylaşırım... sen bu süregelen küskünlüğünden çıktığında."

"Küskünlük gelip geçicidir," dedi kadına kayıtsızca. "Benimkisi bir yaşam tarzı. Bir daha bu dünyanın kahrını çekmeyeceğim. Bana en ufak faydası dokunmadı."

"Ama sen onun için çok şey yaptın," diye hatırlattı adama.

"Ve hiçbir mükâfatı olmadı, yalnızca acı çektim."

"Karşılığında bir mükâfat bekleyerek hareket ettiğini düşünmemiştim."

Faraday yemeğin ve konuşmanın sona erdiğini göstermek istercesine masadan kalktı. "Gelecek hafta gelirken domates getir. İyi bir domates yemeyeli uzun zaman oldu."

Karıştırmaya karşı dayanaklı güvenlik paketi için kolay kullanım yönergeleri

1. Kutu: Soyadın teyidi (lütfen paraf atın)
2. Kutu: İsim(ler)in teyidi (lütfen paraf atın)
3. Kutu: Sağ işaretparmağınızı buraya yerleştirin ve yeşil ışık yanana kadar çekmeyin
4. Kutu: Lütfen lanset yönergelerine başvurun

Lanset – kullanım yönergeleri

- Ellerinizi sabun ve suyla yıkayın. İyice kurulayın.
- Parmak ucunuzun hafifçe ortasından uzak bir noktasını seçin.
- Lanseti parmak delme cihazına yerleştirin, kapağını açın ve kullanın.
- Güvenlik formunun 3. kutusunda belirtilen boşluğa bir damla kan koyun.
- Lansetin kapağını tekrar kapatın; uygun şekilde çöpe atın.

20

Sarmal Mantık

Loriana Barchok başının daha önce hiç bu kadar döndüğünü hatırlamıyordu. Kısa süre önce öğrendiği şeyleri sindirmeye çalıştı ama zihni tüm bunları kavrayacak kadar büyük değildi. Oturması gerekiyordu ama oturduğu an yine ayağa fırlayıp volta atmaya başladı, ardından duvarı seyretti, sonra bir kez daha oturdu.

O sabah bir paket almıştı. Paketi açmak için başparmağını okutması, DNA'sını teyit etmek için de bir damla kan akıtması gerekmişti. Loriana böyle paketlerin varlığından bile bihaberdi. Bir şeyin bu kadar güvenlik altına alınmasına gerek var mıydı gerçekten?

İlk sayfa bir dağıtım listesinden ibaretti. Bu paketin içinde bulunan dokümanların dağıtıldığı diğer herkesi içeren bir liste. Bu ölçekte başka bir girişimde yüzlerce kişi olurdu bu listede.

Ama bu paketteki dağıtım listesinde yalnızca tek bir isim yazıyordu.

Fırtına Bulutu'nun aklından neler geçiyordu? Böyle yüksek güvenlikli gizli bir dokümanı yalnızca ona gönderdiyse, gerçekten arızalanmış olmalıydı. Loriana'nın ağzında bakla ıslanmadığını bilmiyor muydu? Biliyordu tabii ki! Herkes hakkındaki her şeyi bilirdi o. O hâlde soru şuydu, bunu herkese yayacağı beklentisiyle mi ona bu paketi göndermişti? Yoksa gerçekten bu gizli alevi yalnız başına saklayacağına mı güveniyordu?

Fırtına Bulutu'nun yalnızca kendisiyle konuştuğunu anladığı anda Çan da böyle mi hissetmişti acaba? Onun da başı böyle

dönmüş müydü? Bir volta atıp bir oturmuş, arada da boş gözlerle etrafı süzmüş müydü? Yoksa Fırtına Bulutu yeryüzündeki sesi olsun diye daha aklıselim ve alçakgönüllü birini mi seçmişti? Böylesine müthiş bir sorumluluğun altından kalkabilecek birini.

Çan'ın varlığını yalnızca işçilerin anlattıklarından öğrenmişlerdi. Bazıları Fırtına Bulutu'nun onunla konuştuğuna inanıyordu; diğerleri ise inanmıyor, bunun sıradan bir Tonist manyaklığı olduğunu düşünüyordu.

"Ah, o gerçek," demişti Sykora, kıza. "Onunla bir kere tanıştım, Hilliard ve Qian'la birlikte." Bu da adamın bu tanışma hakkında söylediği her şeyi şüpheli hâle getiriyordu çünkü bu üçlüden hayatta kalan tek kişi Sykora'ydı. "Bizi buraya o gönderdi, bu lanet koordinatları o verdi. Tabii o zaman 'peygamber' ayağında takılmıyordu henüz, buna daha sonra başlamış. Bana sorarsan, sıradan birine benziyordu."

Ve sıradanlık senden sorulur, demek istemişti Loriana. Ama çenesini tutmuş ve Sykora'nın işine bakmasına müsaade etmişti.

Bir sene önce buraya yerleşmeye başladıklarında, Sykora'nın asistanı pozisyonu Loriana'ya teklif edilmemişti. Bu pozisyon, Sykora'yı övüp duran ve abartılı bir vale gibi adamı el üstünde tutan başka bir acemi ajana verilmişti. Zaten bu pozisyonu Loriana'ya teklif etseler reddederdi. Ne de olsa burada yaptıkları her şey çalışma illüzyonundan başka bir şey değildi. Kimse maaş almıyordu, Evrensel Temel Gelir bile verilmiyordu. İnsanlar çalışıyordu çünkü başka yapacak bir şey yoktu ve artık gemiler düzenli olarak geldiği için her zaman yapılması gereken bir iş oluyordu. Eski Nimbus ajanları inşaat ekiplerine katılıyor ya da sosyal organizasyonlar düzenliyordu. Hatta bir tanesi çabucak uzun, sıcak günlerin sonunda müdavimi olunan bir bar bile açmıştı.

Ayrıca mercanda kimsenin paraya ihtiyacı yoktu çünkü tedarik gemileri ihtiyaç duyabilecekleri ve arzulayabilecekleri her şeyle dolu hâlde geliyordu.

Sykora da tabii ki kendini dağıtımın başına geçirmişti; kimin mısır, kimin fasulye alacağına karar vermek bir güç gösterisi olabilirmiş gibi.

Daha en başından beri, Fırtına Bulutu'nun iradesinin davranışlarından çıkarım yapılarak belirlenmesi gerekmişti. Her şey neredeyse kimsenin doğru düzgün göremeyeceği kadar yüksekte uçan o tek uçakla başlamış, derken peşinden ilk gemiler gelmişti.

O gemiler ufukta belirdiğinde, eski Nimbus ajanları sevinçten havaya uçmuştu. Mercanın kısıtlı kaynaklarını bulup buluşturarak geçen bir ayın sonunda nihayet Fırtına Bulutu onların yardım isteklerine kulak vermişti ve buradan kurtulacaklardı.

Ya da en azından öyle sanmışlardı.

Gemiler otopilottaydı, hâliyle gemiye binmek için izin isteyebilecekleri kimse bulunmuyordu ve gelen mallar indirildikten sonra kimsenin gemilere binmesine izin verilmiyordu. Tabii ki gerçekten isteyenlerin gemiye binmesine izin vardı ki Fırtına Bulutu insanların bir şeyler yapması nadiren yasaklardı ama gemiye adım atar atmaz, kimlikleri bir alarmla ötmeye başlayıp kızıl "nahoş" işaretinden bile büyük parlak bir mavi uyarı ışığı çakmıştı. Gemiden inmeyen herkesin anıları hemen yenileriyle değiştirilecekti ve bunun bir blöf olduğunu sananlar için merdivenin hemen sonunda zihinlerini silip beyinlerine yeni, yapay anılar –tam olarak nereden döndüğünü bilmeyen birine ait anılar– yazmak için hazır bekleyen bir anı yükleme konsolu bulunmaktaydı.

Bunu gören insanların çoğu koştur koştur gemiden inmişti. Ancak rıhtımdan ayrıldıklarında kimliklerindeki uyarı kalkmıştı. Yine de Loriana'nın iş arkadaşlarından birkaçı gemilerden inmemeye karar verip Kwajalein'da kalmaktansa dünyanın herhangi bir yerinde başka biri olmayı yeğlemişti.

Loriana'nın anıları değiştirilen bir çocukluk arkadaşı vardı. Loriana günün birinde onunla bir kahve dükkânında karşılaşıp ona sarıldıktan sonra lise mezuniyetinin ardından neler yaptığını sorana kadar bundan haberdar değildi.

"Üzgünüm," demişti adam kibarca. "Sizi aslında tanımıyorum. Benim kim olduğumu sanıyorsanız, ben artık o kişi değilim."

Loriana dumura uğramış ve utanmıştı. Öyle ki adam ona kahve ısmarlayıp yine de iki lafın belini kırmak için ısrar etmişti. Görünüşe göre, artık NorthernReach bölgesinde, Husky'ler

ve Alaska kurtları yetiştirerek geçen bir ömre dair sahte anılara sahip bir köpek yetiştiricisi olmuştu.

"Ama bunların hiçbirinin doğru olmaması seni rahatsız etmiyor mu?" diye sormuştu Loriana.

"Kimsenin anıları 'doğru' değil ki," diye belirtmişti adam. "On kişi aynı şeyi on farklı şekilde hatırlar. Ayrıca benim gerçekte kim olduğumun bir önemi yok, şu anda kim olduğumu değiştirmiyor bu. Ben olduğum kişiyi çok seviyorum ki muhtemelen öncesinde böyle değildi, yoksa zaten anılarım değiştirilmezdi."

Bu pek dairesel bir mantık değildi. Daha çok bir sarmal mantıktı. Gerçekle kurgunun birbirine geçip ortaya ben mutlu olduğum sürece kimin umurunda ki özelliğine dönüşene dek tekrar tekrar kendi içine katlanan kabullenilmiş bir yalan.

O ilk gemilerin gelişinin üzerinden bir yıl geçmiş ve artık bir rutin oluşmuştu. Evler inşa ediliyor, sokaklara kaldırım döşeniyordu ama daha da tuhaf olanı, bir metre kalınlığındaki beton temelle hazırlık yapılan birden fazla adadaki büyük yamalardı. İnşaat ekipleri yalnızca gelen bir iş emrini yerine getiriyordu ki Fırtına Bulutu'nun işle ilgili emirleri her zaman mantıklı bir yapının inşasıyla sona erdiğinden, işleri bittiğinde her şeyin ortaya çıkacağına inanıyorlardı. İşleri artık ne zaman biterse.

Loriana kendini ilkel statik dalgalanmalarla Fırtına Bulutu'na aşırı yavaş tek taraflı mesajlar gönderen iletişim ekibinin başında bulmuştu. Tuhaf bir işti çünkü Fırtına Bulutu'nun nahoşların isteklerine cevap vermesi yasak olduğundan ondan doğrudan bir şeyler isteyemiyordu. Bu yüzden elinden gelen tek şey beyanlarda bulunmaktı.

Tedarik gemisi geldi.

Etleri tayınlamaya başladık.

Yanlış beton dökümü yüzünden rıhtım inşası sekteye uğradı.

Beş gün sonra fazladan et ve yeni dökülmüş beton karışımını taşıyan bir gemi geldiğinde, herkes Fırtına Bulutu'nun ondan doğrudan istenmeden mesajı aldığını anlıyordu.

Mesajları asıl gönderen iletişim teknisyeni Stirling olsa da hangi mesajı göndereceğine o karar vermiyordu. Bu Loriana'nın

işiydi. Adadan çıkan tüm bilgiler onun elinden geçiyordu ki bu kadar bilgi varken, hangilerinin adadan çıkıp hangilerinin çıkmayacağını seçmesi gerekiyordu. Fırtına Bulutu mercanın her bir köşesine kamera yerleştirmiş olsa da parazit yüzünden bu kameralar dışarı yayın yapmıyordu. Fırtına Bulutu'na ulaşmadan önce her şeyin kaydedilip fiziksel olarak kör noktanın dışına çıkarılması gerekiyordu. Kör noktanın dışına kadar uzanan eski usul fiber bir optik kablo döşeme fikri ortaya atılmıştı ama belli ki Fırtına Bulutu'nun önceliklerinden biri değildi bu çünkü bunu gerçekleştirmek için gerekli malzemeleri henüz göndermemişti. Bu yüzden şu anki hâliyle Fırtına Bulutu olaylar gerçekleştikten bir gün sonra görüyordu. Fırtına Bulutu'na haber vermenin tek yolu bu olduğu için de iletişim merkezi kritikti.

Güvenlik paketini alıp açtığı o gün, uydurdukları kod sistemiyle Stirling'in göndermesi gereken mesajlardan oluşan yığının arasına bir mesaj daha sıkıştırdı. Mesajda yalnızca "*Neden ben?*" yazıyordu.

"Nasıl neden sen?" diye sordu Stirling.

"Sen soruyu sor, yeter," dedi adama. "Fırtına Bulutu anlayacaktır." Paketten ona bile bahsetmeme kararı almıştı çünkü içinde ne olduğunu öğrenene kadar başının etini yiyeceğini biliyordu.

Adam iç geçirip mesajı gönderdi. "Onun sana cevap vermeyeceğinin farkındasın, değil mi?" dedi. "Muhtemelen bir salkım üzüm falan gönderecektir ve sen de oradan anlam çıkarmaya çalışacaksın."

"Bana üzüm gönderirse," dedi Loriana, "o üzümlerden şarap yapıp kafayı bulurum ve aradığım cevabı da bulmuş olurum."

Sığınaktan çıkarken sığınağın girişinin hemen yanındaki ufak bahçesiyle ilgilenen Munira'yla karşılaştı. Tedarik gemileri ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi getirse de Munira hâlâ elinden geldiğince yiyeceklerini kendi yetiştiriyordu.

"Böyle bir işe yaradığımı hissediyorum," demişti bir keresinde. "Ayrıca insanın kendi yetiştirdiği yiyecekler, Fırtına Bulutu'nun çiftliklerindekilerden çok daha lezzetli geliyor bana."

"Ne diyeceğim... Fırtına Bulutu bana bir şey gönderdi," dedi Loriana. Belki de bunu paylaşmakta sakınca görmediği tek insandı. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Munira işinden başını kaldırmadı. "Fırtına Bulutu'yla alakalı hiçbir konuda sana yardımcı olamam," dedi. "Ben bir tırpan adına çalışıyorum, unuttun mu?"

"Biliyorum... sadece... bu önemli ve bu konuda ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

"Fırtına Bulutu senden ne yapmanı istiyor?"

"Bunu sır olarak saklamamı."

"O zaman bunu sır olarak sakla," dedi Munira. "Sorun çözüldü."

Ama bu da sarmal bir mantıktı. Çünkü Fırtına Bulutu asla amaçsızca bir bilgi paylaşmazdı. Yalnızca bu amacın bir noktada ortaya çıkmasını umabilirdi. Bu amaç kendini gösterdiğinde de bunu eline yüzüne bulaştırmayacağını.

"Tırpan Faraday nasıl?" diye sordu Loriana. Adamı aylardır görmemişti.

"Aynı," dedi Munira. Loriana, amacını kaybetmiş bir tırpanın işsiz kalmış bir Nimbus ajanından daha beter olduğunu tahmin ediyordu. "Tekrar devşirmeye başlamak gibi bir niyeti var mı? Yani mercanda artık yüzlerce işçi var, ara sıra birilerini devşirmek için yeterli nüfus oluştu. Yani böyle bir şey görmek istediğimden değil tabii ki ama devşirmeyen bir tırpana da tırpan demek zor."

"Hiçbir şey yapmayı planladığı yok," dedi Munira.

"Yani onun hakkında endişeleniyor musun?"

"Sen endişelenmez miydin?"

Loriana'nın bir sonraki durağı, Sykora'nın vaktinin büyük bir kısmını etrafta dolaşıp bir şeyleri parmakla gösterdiği, rıhtımdaki basit tasarımlı bir depo biçimindeki dağıtım merkezi oldu.

Loriana oraya adamın ağzını aramaya gitmişti. Farklı davranıyor mu görmek için. Resmi dağıtım listesinde olsun olmasın, adamın da aynı bilgiyi haiz olup olmadığını görmek için. Ama

Sykora aynı tas aynı hamamdı: bürokratik ve idari. Önemsiz projelerin tartışmasız üstadı.

Bir noktada kızın orada dikildiğini fark etti.

"Sana yardım edebileceğim bir konu var mı, Ajan Barchok?" diye sordu adam. Bir yıldan uzun bir sürede Nimbus ajanı olmasa da adam hâlâ öyleymişler gibi davranıyordu.

"Merak ediyordum da," dedi kız, "Kwajalein'da tam olarak ne yaptığımıza dair hiçbir fikrin var mı?"

Envanter tabletinden kafasını kaldırıp gözlerini kıza dikti. "Fırtına Bulutu'nun burada bir topluluk oluşturmak istediği aşikâr ve buranın nüfusunu biz oluşturacağız. Bunu hâlâ fark etmedin mi?"

"Evet, farkındayım," diye katıldı Loriana, "ama neden?"

"Neden?" diye tekrarladı Sykora, saçma bir soru sormuş gibi. "Neden insanlar herhangi bir yerde yaşar ki? 'Neden' diye bir şey yok."

Bu konunun daha fazla üzerinde durmaya gerek yoktu. Fırtına Bulutu'nun Sykora'nın tam olarak bunu düşünmesini istediğini fark etmişti artık Loriana, muhtemelen bu yüzden paketten ona göndermemişti. Göndermiş olsaydı, elini pastaya daldırıp onu mahvetmekte ısrar ederdi adam. Ortada mahvedilecek bir pasta olduğundan bile haberdar olmaması en iyisiydi.

"Boş ver," dedi Loriana. "Bugün biraz tadım yok sadece."

"Her şey olması gerektiği gibi işliyor, Ajan Barchok," dedi babacan bir tavır takınmaya çalışarak. "Sen görevini yerine getir ve büyük resmi bana bırak yeter."

Loriana da bunu yaptı. Günbegün gönderilmesi gereken mesajları gönderdi ve devasa inşaat devam ederken işçi arıların kör ve mutlu çalışkanlığıyla herkes işe koyulup kendi görevi dışında her şeyi göz ardı ettiği için dünyaları lehimlenmesi gereken bir sonraki perçinden ötesini göremeyecek kadar küçülmüştü.

Sykora gibi diğer herkesin aksine, büyük resmi yalnızca Loriana *görüyordu*.

Çünkü o DNA korumalı paketin içerisinde basit dokümanlardan çok daha fazlası bulunuyordu. Planlar ve şablonlar vardı. Fırtına Bulutu'nun burada inşa etmeyi planladığı her şeyin planları.

Ayrıca paketin kendisinde olduğu gibi, bu planları onayladığını göstermek için Loriana'nın parafı, parmak izi ve bir damla kanı gerekiyordu. Bütün bu projeyi yöneten kendisiymiş gibi. Koca günü ve geceyi dönenip durarak geçirdikten sonra ertesi sabah biyolojik onayını verdi.

Artık Fırtına Bulutu'nun burada ne inşa ettiğini tamamen biliyordu. Bundan kimsenin şüphelendiğini sanmıyordu. Ama yakında şüphelenmeye başlarlardı. Birkaç yıla bunu saklaması iyice zorlaşacaktı.

Ve Loriana bir türlü bu konuda bütünüyle mutlu olması mı, yoksa tamamen dehşete kapılması mı gerektiğini bilmiyordu.

Değerli BatıMerika Tırpanları.

Yüksek Bıçak'ınız olarak OrtaMerika'yla olan ilişkimize dair korku ve yanlış anlaşılmaları gidermek boynumun borcudur. Mesele şu ki Endura'yı kaybettiğimizden beri dünya bildiğimiz dünya olmaktan çıktı. Ünsüz Tonistler bizim otoritemize açık şekilde karşı gelirken Fırtına Bulutu'nun devam eden suskunluğu milyarlarca insanı ortada bıraktı. Dünyanın bizden beklediği şey ise güç ve inançtır.

OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'yle resmi ittifak anlaşması yapmak bu yönde atılan bir adımdır. Yüksek Bıçak Goddard ile ben, tüm tırpanların elimizi kolumuzu bağlayan modası geçmiş âdetlerden kurtulup özgürce devşirmesinin gerekliliği konusunda hemfikiriz.

Yakında kendi ittifak anlaşmalarını imzalayacak olan NorthernReach, DoğuMerika ve Meksiteka Yüksek Bıçakları'nın da olacağı gibi, Goddard'la ben denk meslektaşlar olarak yolumuza devam edeceğiz.

Size bağımsızlığımızdan vazgeçmediğimizi temin ederim, yalnızca paralel amaçlar için bir araya geldik: Kendi tırpan cemiyetlerimizin karşılıklı esenliği ve devam eden aydınlanması için.

—BatıMerika Yüksek Bıçağı Ekselansları Mary Pickford,
Bahar Meclisi konuşmasından,
28 Mayıs, Kısakuyruklu Kanguru Yılı

21

Açığa Çıkanlar

Loriana Barchok'un Fırtına Bulutu'nun gizli projesine onay vermesinin üzerinden iki, BatıMerika'nın OrtaMerika'yla resmi ittifak yapmasından bir sene sonra, Tırpan Sydney Possuelo kahvaltı masasında Tırpan Anastasiya'nın karşısına oturmuş, ona dünyanın vaziyetini anlatıyordu.

Dinledikçe Anastasiya'nın iştahı kaçıyordu. Goddard'ın bütün bir kıta üzerinde hükümranlık kurduğu bir dünyayla yüzleşmeye hazır değildi.

"Amazonya olarak biz ona karşı gelmeye devam etsek de," dedi Possuelo, "bazı diğer Güney Merika bölgeleri ona katılıyor, şimdi de PanAsya'yı ikna etmeye çalıştığını duydum."

Possuelo ağzındaki yumurta sarısı parçasını sildi ve Citra adamın nasıl bu kadar iştahlı olabildiğini merak etti. Kızın elinden yalnızca kabalık etmemek için tabağındaki yiyeceklerle oynamak geliyordu. Hep böyle olduğunu varsaydı: Hayal bile edilmesi güç şeyler normalleştiğinde insan uyuşurdu. Bu kadar uyuşmak istemiyordu asla.

"Sahip olmadığı ne var da daha fazlasını istiyor ki?" diye sordu. "Öldürme iştahını tatmin etmek için devşirme kotasını kaldırdı, şimdi de bir değil, tam beş Kuzey Merika bölgesini yönetiyor. İnsan bir noktada doyar."

Possuelo kızı çileden çıkararak küstah bir şekilde gülümsedi. "Saflığın insanın içini ferahlatıyor, Anastasiya. Ama işin gerçeği şu ki güç peşinde koşmak insanı ele geçiren bir bağımlılıktır. Bütün dünyayı yutsa bile, yine de doymaz."

"Onu durdurmanın bir yolu olmalı!"

Possuelo bir kez daha gülümsedi. Bu seferki küstahça değildi; bu gülüş komplolar barındırıyordu. Bu gülümsemeden daha fazla hoşlandı Anastasiya. "Sen de tam burada devreye giriyorsun. Tırpan Anastasiya'nın ölümden dönmesi insanların dikkatini çekecektir," dedi. "Parçalanmış ve moralini kaybetmiş eski kafa tırpanları bile canlandırabilir. Belki o zaman ona karşı savaşabiliriz işte."

Citra iç geçirip rahatsız rahatsız omuzlarını oynattı. "İnsanlar, normal insanlar Goddard'ın yaptığı değişiklikleri kabul ediyor mu?"

"İnsanların büyük kısmı için tırpan meseleleri bir gizem. Onların tek derdi, yoldan çekilip devşirilmekten kurtulmak."

"Ama neler olduğunu ve Goddard'ın neler yaptığını görmeleri lazım..."

"Görüyorlar... ve kitleler ondan korkuyor ama ona saygı da duyuyorlar."

"Peki, ya toplu devşirmeler? Eminim bunu daha fazla yapmaya başlamıştır. İnsanlar bundan rahatsız olmuyor mu?"

Possuelo'nun hevesi kaçmış gibiydi. "Toplu devşirmeleri özenle seçiyor, yalnızca genel nüfusun devşirilmesinden rahatsız olmayacağı kayıt dışı, korumasız grupları seçiyor."

Citra yiyemediği yemeğine baktı. Sırf tabakların kırılmasının vereceği tatminini yaşamak için bunları duvara fırlatmak istiyordu. Hedefi olan devşirmeler yeni bir şey değildi. Fakat geçmişte bunlar tırpanın Yüksek Bıçak'ı tarafından çabucak cezalandırılırdı. Ama bunu yapan en üst pozisyondaki kişiyse, onu kim durdurabilirdi ki? İktidardakileri öldüren bir tek Rowan vardı ve Possuelo'nun da onun bunu yapmasına izin verecek hâli yoktu.

Goddard her seferinde daha korumasız nüfusları bulup onları hedef alacak ve yeterli sayıda insan bunu kabullendiği sürece de bu yanına kalacaktı.

"Haberler göründüğü kadar kötü değil," dedi Possuelo. "Bir teselli olacaksa, çok sayıda tırpan cemiyeti gibi, Amazonya da hâlâ Tırpan Emirleri'nin yolundan ilerliyor. Dünyanın yaklaşık yarısının, belki yarısından biraz daha fazlasının Goddard'ın fikir

ve yöntemlerine karşı olduğunu tahmin ediyoruz. Kontrol ettiği bölgeler içinde bile, fırsat bulsalar ona karşı gelecek tırpanlar var. İnanır mısın bilmem ama peygamberleri devşirildiğinden beri Tonistler hatırı sayılır bir direniş göstermeye başladılar."

"Peygamber mi?"

"Fırtına Bulutu'nun onunla hâlâ iletişimde olduğuna inananlar vardı. Gerçi artık bunun bir önemi yok."

Demek her şey Goddard'ın lehine ilerliyordu. Tam da Marie'nin, hatta hepsinin korktuğu şeydi bu. Tırpan Asimov'un "mümkün olan dünyaların en kötüsü" diye tanımladığı şey. Şimdiyse Marie ölmüştü ve umut bulması zor en değerli şeydi.

Tırpan Curie aklına düştüğünde, şimdiye dek içinde bastırdığı duygular yüzeye çıkmaya başladı. Marie'nin yaptığı son şey Citra ile Rowan'ı kurtarmak olmuştu. Fanilik sonrası insanların en asillerinden birine yaraşır, gerçek anlamda benmerkezcilikten uzak bir davranış. Şimdiyse ölmüştü. Evet, bunun üzerinden yıllar geçmişti ama Citra'nın yası hâlâ tazeydi ve yarası kanamaya devam ediyordu. Gözlerindeki yaşları silmek için kafasını Possuelo'dan uzağa çevirdi ama bunu yaptığı an o gözyaşları kontrol etmeye yeltenemeyeceği hıçkırıklara dönüştü.

Onu teselli etmek için Possuelo masanın etrafından dolaştı. Citra bunu istemiyordu, adamın kendisini bu hâlde görmesini istemiyordu ama aynı zamanda bu acıyı tek başına taşıyamayacağının da farkındaydı.

"Her şey düzelecek, *meu anjo*," dedi Possuelo, sesi rahatlatıcı ve babacandı. "Senin de dediğin gibi, umut konusunda yalnızca yanlış yerden medet umuluyor ve bence o umudu bulacak kişi sensin."

"'*Meu anjo*' mu?" dedi Citra. "Sydney, ben kimsenin meleği falan değilim."

"Ah, öylesin ama," dedi Possuelo. "Çünkü Goddard'ı yeneceksek, dünyanın bir meleğe ihtiyacı var."

Citra kederinin akıp gitmesine müsaade etti, ardından bitkin düşünce gözyaşlarını silip hüznünü dizginledi. Böyle bir âna ihtiyacı vardı. Marie'ye veda etmeye ihtiyacı vardı. Bunu yaptığı için artık kendini birazcık olsun farklı hissediyordu.

Dirildiğinden beri ilk defa Citra Terranova'dan ziyade Tırpan Anastasiya gibi hissetmeye başlamıştı.

İki gün sonra diriliş merkezinden çok daha güvenli bir yere taşındı ve burasının Amazonya'nın doğu kıyısındaki eski bir kale olduğunu öğrendi. Issız hâlde ama ıssızlığında güzellik barındıran bir yer. Ay okyanuslarla kutsanmış olsaydı, burası Ay'ın yüzeyindeki bir kale olarak görülebilirdi.

Antik taş surlarla tezat oluşturan modern imkânlar buranın hem rahat hem de göz korkutucu görünmesine neden oluyordu. Odasında kraliçelere yaraşır bir yatak bulunuyordu. Possuelo, Rowan'ın da burada tutulduğunu ağzından kaçırmıştı ama muhtemelen ona aynı şekilde krallara yaraşır bir biçimde hizmet edildiğini sanmıyordu.

"O nasıl?" diye sordu Possuelo'ya olduğundan daha az endişeli görünmeye çalışarak. Possuelo her gün onu ziyarete geliyor ve dünyanın durumuna dair kısaca bilgi vermeye devam edip Endura'dan beri değişen birçok mesele hakkında onu bilgilendirerek yanında epey bir vakit geçiriyordu.

"Rowan'a uygun bir şekilde bakılıyor," dedi Possuelo. "Bunu bizzat ayarladım."

"Ama şu anda yanımızda değil, demek ki onu hâlâ bir suçlu olarak görüyorsun."

"Dünya onu bir suçlu olarak görüyor," dedi Possuelo. "Benim onu nasıl gördüğümün bir önemi yok."

"Benim için var."

Possuelo cevap vermeden önce düşündü. "Rowan Damisch hakkındaki düşüncelerinin aşk yüzünden bulanıklaştığı aşikâr, *meu anjo* ve bu sebeple çok güvenilir değil. Ancak bence tamamen güvenilmez de değil."

Her yere bir eşlikçiyle gittiği müddetçe kalede istediği gibi gezebiliyordu. Merak kisvesi altında kaleyi keşfe çıkıyordu ama aslında yalnızca Rowan'ı arıyordu. Eşlikçilerinden biri, neredeyse Anastasiya'nın cübbesine dokunsa tutuşacak kadar ona hayranlık duyan Peixoto adında, insanın sinirlerini hoplatan acemi bir tırpandı. Bir zamanlar kadim bir ortak alanmış gibi görünen

rutubetli bir yerden geçerken artık bu noktayı dile getirmesi gerekmişti çünkü çocuk taş basamakların orada dikilmiş, kızın her hareketini ağzı açık bir şekilde seyrediyordu.

"Gözlerini artık yerlerine geri koyabilirsin," dedi oğlana.

"Kusura bakmayın, Saygıdeğer Tırpan; bu gözlerin gerçekten Tırpan Anastasiya'yı gördüğüne hâlâ inanamıyorum," dedi Peixoto.

"Bana bakmak için illa gözlerini belertmene gerek yok."

"Kusura bakmayın, Saygıdeğer Tırpan, bir daha yapmam."

"Hâlâ yapıyorsun."

"Kusura bakmayın."

Şimdiyse ona bakmak çıplak gözle güneşe bakmakmış gibi gözlerini yere çevirmişti Peixoto. Gözlerini dikip bakması kadar kötüydü bu da. Artık bu tarz aptalca tavırlarla mı uğraşması gerekecekti? Tırpanken bunlarla zaten yeterince uğraşmıştı. Bir de üstüne artık yaşayan bir efsaneydi ve bu da yanında yepyeni bir mide bulandırıcı hürmet getiriyordu demek ki!

"Sormamda bir sakınca yoksa..." dedi Peixoto diğer birçok merdiven gibi bir çıkmazla son bulan dar bir spiral merdivenden inerlerken, "nasıl bir şeydi?"

"Biraz daha net olman gerekiyor."

"Endura'nın batışında orada olmak," dedi. "Batışını seyretmek."

"Üzgünüm ama hayatta kalmak için çabalarken fotoğraf çekemedim," dedi. Bu soru asabını iyice bozmuştu.

"Beni affedin," dedi oğlan. "Bu yaşandığında ben yalnızca bir çıraktım. O zamandan beri Endura çok ilgimi çekiyor. Kurtulan birkaç kişiyle konuştum, son anda gemi ya da uçakla oradan kaçanlarla. Harika olduğunu söylediler."

"Endura gerçekten de etkileyici bir yerdi," diye itiraf etti Anastasiya.

"Hayır, batışından bahsediyorum ben. Endura'nın batışının harika olduğunu duydum."

Anastasiya buna ne diyebileceğini bilmiyordu, bu yüzden bir şey demedi. Possuelo'nun bir sonraki gelişinde, Peixoto'nun başka bir yerde görevlendirilip görevlendirilemeyeceğini sordu.

• • •

Eski kalede geçirdiği bir haftanın ardından her şey bir anda tepetaklak oldu. Possuelo gecenin köründe yanında birkaç Bıçak Muhafızı'yla birlikte onu rüyasız uykularından birinden uyandırmak için Anastasiya'nın yatak odasına daldı.

"Çabuk giyin, hemen buradan ayrılmamız lazım," dedi.

"Sabah acele ederim," dedi kız. Uyandırılmış olduğu için sinirliydi ve henüz durumun ciddiyetini kavrayacak kadar uyanamamıştı.

"Açığa çıktık!" dedi Possuelo ona. "Kuzey Merika'dan bir tırpan delegasyonu geldi ve seni temin ederim, sana hoş geldin demek için burada değiller."

Bunu duymak yataktan fırlaması için yetmişti. "Bunu onlara kim..." Ama daha sorusunu tamamlayamadan cevabını buldu. "Tırpan Peixoto!"

"O *desgraçado** konusundaki içgüdülerinde haklı çıktın. Niyetini fark etmeliydim."

"Sen güven dolu birisin."

"Aptalın tekiyim."

Anastasiya cübbesini giyerken uyandığında odada görmediği birini fark etti. Başta o kişinin bir erkek olduğunu sandı ama figür ışığa çıktığında Anastasiya ziyaretçinin bir kadın olduğunu anladı. Ya da değildi. Her an ışığın her değişimiyle bu kişi hakkındaki izlenimi de değişiyordu.

"Anastasiya, bu Jerico Soberanis, seni bulan kurtarma gemisinin kaptanı. Jerico seni güvenli bir yere götürecek."

"Peki, ya Rowan?" diye sordu Citra.

"Onun için elimden geleni yapacağım ama senin derhâl gitmen gerekiyor!"

Rowan kapısının kilidinin dönme sesine uyandı. Dışarıda hava hâlâ karanlıktı. Rutininin bir parçası değildi bu. Taş duvardaki yarıktan içeri ay ışığı sızıyor, yarığın karşısındaki duvarın dibine vuruyordu. Uykuya dalarken ay daha yükselmemişti ve ay

* Sefil, lanet olası gibi anlamlara gelmektedir. -*ç.n.*

ışığının düşme açısına bakılırsa, şafağın sökmesine az kalmıştı. Figürler odaya girerken uyuyormuş numarası yaptı. İçeri girdikleri koridor karanlıktı ve yönlerini yalnızca el fenerlerinin dar ışık huzmesiyle buluyorlardı. Rowan'ın karanlığa alışmış gözleri ona bir avantaj sağlıyordu. Öte yandan onlar da sayı olarak avantajlıydı. Gözlerini kirpiklerinin arasından görmesine yetecek kadar en kısık biçimde açık tutarak hareketsiz uzanmaya devam etti.

Bunlar tanımadığı kişilerdi ama o kadar da tanınmaz değillerdi. Buraya davetsiz geldiklerini ele veren ilk ayrıntı karanlığın kendisi ve duvardaki ışık düğmesini el yordamıyla arıyor olmalarıydı. Bu gelenler her kimse, bu odadaki ve muhtemelen koridordaki ışığın kaledeki başka bir odadan uzaktan kontrol edildiğini bilmedikleri ortadaydı. Ardından Bıçak Muhafızları'nın kemerlerinde taşıdıkları tören hançerinin parıltısını fark etti. Ama onları açık eden en büyük ayrıntı cübbeli figürler ve ay ışığında cübbelerinde parıldayan mücevherler oldu.

"Uyandırın onu," dedi tırpanlardan biri. Kadının sesi tanıdık değildi ama bunun bir önemi yoktu. Cübbesindeki mücevherler onun bir yeni düzen tırpanı olduğunu gösteriyordu. Goddard'ın müritlerinden biri. Bu da o kadının ve yanındaki herkesin düşmanı olduğunu ele veriyordu.

Muhafız tam üzerine eğilip onu uyandırmak için tokat atmaya hazırlanırken Rowan uzanıp adamın belindeki tören hançerini çekip aldı. Bu hançeri muhafız üzerinde kullanmadı çünkü bir muhafızı ölümsü hâle getirmesi kimsenin umurunda olmazdı. Bunun yerine hançerle en yakındaki mücevherli tırpana saldırdı. Bu tırpan konuşan kadın değildi, yalnızca saldırı mesafesinde olacak kadar aptal bir tırpandı. Rowan hançerin tek bir hamlesiyle adamın şahdamarını kesti ve ardından kapıdan dışarı fırladı.

İşe yaramıştı. Tırpan feryat figan debelenip etrafı kan gölüne çevirerek hatırı sayılır bir karmaşaya neden olmuştu. Odadakilerin ânında kafası karışmıştı ve Rowan'ı mı takip etsinler, yoksa ölüm döşeğindeki tırpana mı yardım etsinler, bilemiyorlardı.

Rowan bunun ölümüne bir dövüş olduğunu biliyordu. Dünya onu Endura'yı batıran canavar olarak görüyordu. Citra'yla beraber denizin dibindeyken dünyada nelerin değiştiğinden bihaberdi ama en azından bu kadarını biliyordu. Sözde kötülüğü insanlığın kolektif bilincinde yer edinmişti ve bunu değiştirme umudu yoktu. Kim bilir, belki Fırtına Bulutu bile inanıyordu buna. Tek seçeneği kaçmaktı.

Koridorda koşarken ışıklar yandı ve bu onun işini ne kadar kolaylaştırsa da takipçilerinin de işini o kadar kolaylaştıracaktı. Hücresinden ilk kez çıkıyordu, bu yüzden özellikle kaçmanın zor olacak şekilde yapıldığı antik kalede yolu bilmiyordu. Burası bilhassa içinde hapsolmuş kişilerin yolunu kaybetmesi için tasarlanmış bir labirentti âdeta.

Onu yakalama çabası düzensiz ve gelişigüzeldi. Ama ışıkları yakmayı becerebildilerse, demek ki güvenlik kameralarına da erişimleri vardı ve en azından kabaca kalenin planını biliyorlardı.

Karşısına çıkan ilk muhafız ve tırpanları rahatça indirdi. Dövüş konusunda yetenekli olsalar da tırpanlar ölüm sanatında Rowan kadar usta biriyle nadiren karşı karşıya gelirdi. Bıçak Muhafızları da hançerleri gibi dekoratifti. Bu kadim taş duvarlar sayısız asırdır bugünkü gibi kanla sulanmamıştı.

Burası normal bir bina olsa, Rowan için buradan kaçmak çok daha kolay olurdu ama Rowan kendini sürekli çıkmaz koridorlarda buluyordu.

Ya Citra?

O çoktan yakalanmış mıydı? Bu tırpanlar Citra'ya, ona davranacaklarından daha iyi davranırlar mıydı ki? Belki Citra da şu anda bu koridorlarda koşuşturuyordu. Belki Citra'yla karşılaşırdı ve beraber kaçarlardı buradan. Rowan'a yakıt olup onu ileri atılmaya ve taş labirent içerisinde daha hızlı yol almaya iten düşünce de bu oldu.

Dönemeçli dördüncü çıkmaz koridordan geri döndüğünde, yolunun bir düzine muhafız ve tırpanla kapandığını gördü. Onların arasından dövüşerek kaçmayı denedi ama Tırpan Lucifer'ın yenilmez olduğunu ne kadar çok düşünmek isterse istesin,

Rowan Damisch yenilmez değildi. Hançeri elinden alıp onu yakaladılar, yere yatırdılar ve ellerini ancak Fanilik Çağı'ndan kalmış olabilecek absürt sertlikteki metal bir bağlama cihazıyla bağladılar.

Onu ele geçirdiklerinde yanına bir tırpan geldi.

"Yüzünü bana doğru çevirin," diye buyurdu kadın. Hücresinde konuşan kadındı bu. Operasyonun başındaki tırpan. Kadını sanki gözü bir yerden ısırıyordu. OrtaMerika tırpanlarından biri değildi ama Rowan bu kadının yüzünü daha önce gördüğünü biliyordu.

"Canice ölümsü hâle getirdiğin herkes diriltilecek." Öyle öfke ve kin doluydu ki konuşurken tükürükler saçıyordu. "Diriltilecekler ve senin aleyhine tanıklık edecekler."

"Onları baki olarak öldürmek isteseydim," dedi Rowan, "bunu yapardım."

"Her halükârda, bugün işlediğin suçlar sana defalarca ölüm olarak geri dönecek."

"Çoktan hesabıma yazılan diğer ölümlere ek olarak mı? Kusura bakma ama bir noktadan sonra hepsi birbirine girdi."

Rowan'ın amaçladığı gibi bu lafı kadını iyice çileden çıkardı. "Yalnızca ölüm değil," dedi Rowan'a, "ama acı da. Dayanılmaz acı, belli koşullar altında Kuzey Merika Üstbıçağı buna müsaade ediyor ve sen de büyük oranda acı çekmeyi hak ediyorsun."

Rowan'ın canını sıkan şey acı çekecek olması değil, "Kuzey Merika Üstbıçağı" diye birinin varlığıydı.

"Onu ölümsü hâle getirin de bize başka sorun çıkarmasın," diye buyurdu kadın muhafızlardan birine. "Onu sonra tekrar diriltiriz."

"Emredersiniz, Ekselansları."

"Ekselansları mı?" dedi Rowan. Yalnızca Yüksek Bıçaklara böyle hitap edilirdi. Derken bu kadını nereden tanıdığını hatırladı. "BatıMerika'nın Yüksek Bıçağı Mary Pickford?" dedi inanamaz bir hâlde. "Goddard senin bölgeni de mi kontrol ediyor?"

Kadının öfkeli suratındaki kızıllık Rowan'a gerekli cevabı verdi.

"Keşke seni diriltmek zorunda kalmasaydım," diye tükürdü Pickford, "ama bu kararı vermek bana düşmüyor." Ardından

Rowan'ı tutan muhafızlara döndü. "Kanını akıtmayın, bugün yeterince kan döküldü."

Ardından muhafızlardan biri Rowan'm nefes borusunu ezerek Rowan'ın tatsız ölümler silsilesine bir yenisini ekledi.

Tırpan Possuelo, Amazonya Tırpan Cemiyeti'nin geleneksel yeşil cübbesini giymeyen tırpanları görür görmez bıçağını çekti. Başka tırpanları yaralamanın yasak olması önemli değildi. Daha sonra alacağı cezaya razıydı. Ama diğer tırpanların arkasından BatıMerika'nın Yüksek Bıçağı belirdiğinde kendini topladı. Bıçağını hızlıca kınına geri soktu ama sivri dilli olmaktan çekinmedi.

"Amazonya Tırpan Cemiyeti'nin yetkili olduğu bölgeyi kimin izniyle ihlal ediyorsunuz?" diye öğrenmeyi talep etti.

"Küresel çaptaki bir suçluyu yakalamak için kimseden izin alacak değiliz," dedi Yüksek Bıçak Pickford, sesi bir bıçak kadar kuvvetli ve güçlü çıkmıştı. "Siz onu kimden izin alarak koruyordunuz?"

"Onu korumuyorduk, alıkoyuyorduk."

"Öyle diyorsun. Neyse, o artık sizin derdiniz değil," dedi Possuelo'ya. "Kontrolümüz altındaki bir ambu-dron onu çoktan uçağımıza taşıdı."

"Bu eyleme devam ederseniz sonuçlarına katlanırsınız!" diye tehdit etti Possuelo. "Sizi bu konuda temin ediyorum."

"Çok da umurumda," dedi Pickford. "Tırpan Anastasiya nerede?"

"O bir suçlu değil."

"O nerede?"

"Burada değil," dedi Possuelo en sonunda.

Derken gölgelerin içinden o çakal Peixoto çıkıverdi; Goddard'a yaranmak için onları sattığı belliydi.

"Yalan söylüyor," dedi Peixoto. "Onu bu koridorun sonundaki bir odada tutuyorlar."

"İstediğiniz kadar arayın," dedi Possuelo, "ama onu bulamayacaksınız. O çoktan gitti."

Pickford yanındaki diğer tırpan ve Bıçak Muhafızları'na aramaları için işaret etti. Possuelo'nun yanında geçip gördükleri her

odayı ve boşluğu aramaya başladılar. Possuelo buna müsaade etti çünkü hiçbir şey bulamayacaklarını biliyordu.

"İşgalinizi Yüksek Bıçak'ıma bildirdim bile," dedi Possuelo, "ve az önce yeni bir emir yayımlandı. Amazonya bölgesinin sınırları içerisinde yakalanan her bir Kuzey Merika tırpanı kendini devşirmeye zorlanacak."

"Buna cüret edemezsiniz!"

"Bu emri yerine getirmek için gelen destek kuvvetleri buraya varmadan gitmenizi tavsiye ederim. Ve çakma Üstbıçak'ınıza da hem onun hem de onun adına çalışan herhangi bir kukla tırpanın Amazonya'da düşman görüleceğini iletirseniz sevinirim."

Pickford öfkeli gözlerini ona dikti ama Possuelo geri adım atmadı. Nihayet kadının soğuk tavrı kayboldu. Şimdi Possuelo bunun altında gerçekte neyin yattığını görebiliyordu. Kadın yorgundu. Mağluptu.

"Pekâlâ," dedi. "Ama inan bana, Goddard onu bulmak istiyorsa bulacaktır."

Kadının maiyeti başarısız bir aramanın ardından geri döndü ve kadın onlara gitmelerini emretti ama Possuelo'nun kadına henüz müsaade etmeye niyeti yoktu.

"Ne oldu sana, Mary?" diye sordu ve sesindeki samimi hayal kırıklığını duymazdan gelemedi kadın. "Daha geçen sene bağımsızlığını Goddard'a asla vermeyeceğini söyleyen sen değil miydin? Bir de şimdi kendine bak, evinden yarım dünya ötede, onun ayakçılığını yapıyorsun. Sen eskiden onurlu bir kadındın, Mary. İyi bir tırpandın..."

"Ben hâlâ iyi bir tırpanım," dedi kadın. "Ama zaman değişti ve biz de zamanla beraber değişmezsek, geleceğin ayakları altında çiğneniriz. Bunu da Yüksek Bıçak'ına bildirebilirsin." Ardından gözlerini yere indirip bir anlığına kendi kabuğuna çekildi. "BatıMerika Tırpan Cemiyeti'ndeki çok fazla dostum Goddard'ın yeni düzenine katılmaktansa kendini devşirmeyi seçti. Bunu cesur bir başkaldırı addediyorlardı. Bense zayıflık olarak görüyorum. Asla o kadar zayıf olmamaya ant içtim."

Sonra dönüp yürüyerek oradan ayrıldı, ince ipek cübbesinin uzun eteği taşlarla o kadar ağırlaşmıştı ki bir zamanlar olduğu

gibi arkasında zarifçe akmıyordu. Cübbesi şimdi yerde sürünüyordu.

Ancak Pickford oradan ayrılınca rahatlayabildi Possuelo. Anastasiya ile Kaptan Soberanis'in rıhtıma ulaştığı haberi geldi ve *Spence* kızı okyanusun derinliklerinden çıkardıkları gece olduğu gibi yine ışıklarını kapatmış, Atlantik Okyanusu'na doğru yol alıyordu. Aziz kaptan işini bilen ve güvenilir biriydi. Jerico'nun Anastasiya'yı, okyanusun öteki ucunda bulunan, Possuelo'nun başardığından daha iyi koruyabilecek dostlara başarılı bir şekilde götürebileceğine inancı tamdı.

Pickford da oğlanı şüphesiz Goddard'a götürecekti. Possuelo'nun bu konuda çelişkili hisleri vardı. Anastasiya'nın Rowan'ın masum olduğuna dair iddialarına inanmakta güçlük çekiyordu. Oğlan Endura'yı batırmamış olsa da bir düzineden fazla tırpanı baki olarak öldürmüştü ve bu tırpanların bu ölümü hak edip etmediği önemsizdi. Fanilik Çağı'ndan kalma gelişigüzel adaletin dünyada yeri yoktu. Bu konuda tüm tırpanlar hemfikirdi; bu da felsefeleri ne olursa olsun, oğlanın yaşamasına izin verecek bir Yüksek Bıçak bulunmadığı anlamına geliyordu.

Oğlanı diriltmenin baştan bir hata olduğuna kanaat getirdi Possuelo. Onu mahzene geri kapatıp denizin derinliklerine bırakmalıydı. Çünkü o zaman Rowan Damisch, Üstbıçak'ın elinde merhamet kırıntısı dahi olmadan oyuncak edilmezdi.

Çan'a Dair Bir Ahit

Çan şehrin kuzey kıyısındaki kadim bir manastırda barınır ve beslenirdi. Mümin, büyücü ve dövüşçüyle paylaşırdı ekmeğini, zira Çan için hepsi aynı tınıdaydı. Nitekim ömrünün baharında Büyük Çatal'ın beşiğinde oturup bilgelik ve kehanetlerini paylaşırken hem ince hem kalın tınılı ruhlar tarafından saygı görmeye başladı. Güneş yüzünü O'na diğer herkesten daha çok döndüğü için kış nedir bilmedi. Hepiniz sevinin!

Rahip Symphonius'un Tefsiri

Burada ilk akort dediğimiz şeye ilk atfın yapıldığını görebiliriz. Mümin, Büyücü ve Dövüşçü ise insanlığı oluşturan üç arketiptir. Böyle ayrıksı sesleri kulağa hoş gelen, bütünlüklü bir Ton'da yalnızca Çan bir araya getirebilirdi. Ayrıca burada kişinin hayatta seçebileceği iki yolu sembolize eden Büyük Çatal'dan da ilk kez bahsedilmektedir: harmoninin ya da ahenksizliğin yolu. Ve bugün bile Çan hâlâ yolların ikiye ayrıldığı yerde durup bizi sonsuz harmoniye davet etmektedir.

Koda'nın Symphonius Analizi

Bir kez daha Symphonius'un hakikatleri çarpıtan kapsayıcı varsayımlarda bulunduğunu görüyoruz. İlk akordun notalarının arketipleri temsil etmesi makul bir çıkarım olsa da aynı derecede bir diğer makul çıkarım da bu üçlünün gerçekten var olan üç kişiyi temsil etmesidir. Büyücü belki de bir saray soytarısıydı. Dövüşçü ise o dönemde var olduğu öne sürülen alev püskürten yaratıkları avlayan bir şövalye olabilir mesela. Ama bu varsayımların en vahimi, bana kalırsa, Symphonius'un, Çan'ın "ömrünün baharında Büyük Çatal'ın beşiğinde" oturmasının bariz bir doğurganlık referansı olduğunu gözden kaçırmasıdır.

22

Yalnızca Tatlı

Çan olarak yaşayan Greyson'ın hayatındaki birçok şey gibi ikametgâhını da Rahip Mendoza seçmişti ya da daha doğrusu, Greyson'a seçmesi için üst zümreden rahiplerin büyük toplantısı sonucu ortaya çıkan, önden onaylanmış binalardan oluşan bir liste sunmuştu.

"Namın ve düşmanların arttığı için güçlendirilmiş ve savunulabilir bir yere ihtiyacımız var." Ardından çoktan seçmeli bir sınav sorusunu andıran bir şey sunmuştu. "Müritlerimizin sayısının artmasıyla seçebileceğin bu dört yerden herhangi birini satın alabilecek maddi güce ulaştık," demişti Mendoza. Seçenekleri şunlardı:

A) devasa bir taş katedral
B) devasa bir taş tren istasyonu
C) devasa bir taş konser salonu
D) dışarıdan bakıldığında devasa olduğu sanılabilecek ama diğer seçeneklerle kıyaslandığında aslında minicik görünen ıssız bir taş manastır.

Mendoza bu son seçeneği azla yetinmeyi seven rahipleri memnun etmek için eklemişti. Tüm bu süreci alaya alarak teatral, ilahi bir tavırla Çan elini kaldırmış ve sınav sorusunun tek yanlış cevabını seçmişti: Manastır. Bir yandan sırf Mendoza'nın en istemediği seçenek bu olduğu için, bir yandan da bir bakıma bu fikir hoşuna gittiği içindi.

Şehrin kuzey ucundaki bir parkın içinde bulunan manastır, ömrüne aslında kadim bir manastırı andıracak şekilde tasarlanmış bir müze olarak başlamıştı. Mühendisler buranın bir noktada gerçek bir manastıra dönüşecek kadar iyi bir iş çıkaracağını bilemezlerdi herhâlde. İsmi de Manastırlar'dı. Greyson isminin neden çoğul olduğunu bilmiyordu, burada yalnızca tek bir manastır vardı.

Duvarlara asılmış eski goblenler Fanilik Çağı sanatının sergilendiği başka bir müzeye gönderilmiş, yerlerine Tonist dini inancının önemli anlarını tasvir eden eskitilmiş yeni goblenler asılmıştı. İnsan bu goblenlere baktığında, Tonizmin binlerce yıldır var olduğunu sanırdı.

Greyson artık neredeyse bir senedir burada yaşıyordu ama bir kez bile evinde hissetmemişti kendini. Bunun sebebi, hâlâ o kaşındıran nakışlı kıyafetleri giyen Çan olması olabilirdi. Yalnızca yatak odasında tek başınayken bu kıyafetleri çıkarıp bir kez daha Greyson Tolliver olabiliyordu. En azından kendisi için. Geri kalan herkes üzerindeki kıyafete bakmaksızın onu Çan olarak görmeye devam ediyordu.

Personele sürekli ona huşuyla yaklaşmamaları, makul bir saygı çerçevesinde hareket etmeleri tembih edilse de bunu umursamıyorlardı. Her biri bu görev için seçilmiş sadık Tonistti ve Çan'ın hizmetine bir kere girdiler mi ona Tanrı gibi davranmaya başlıyorlardı. Yanlarından geçerken eğilerek selam veriyorlar ve onlara bunu yapmayı bırakmalarını söylediğinde, azarlanmanın zevkinden dört köşe oluyorlardı. Bu galip çıkmanın imkânsız olduğu bir durumdu. En azından yobazlardan iyilerdi; yobazlar o kadar ileri gitmeye başlamışlardı ki onlara yeni bir isim takılmıştı: Ünsüzler. İstisnasız herkesin kulağını tırmalayan, bozuk, işkencevari bir ses.

Greyson'a huşuyla muamele etmeyen tek kişi Kardeş Astrid'di ve onun bir peygamber olduğuna canı gönülden inansa da öyleymiş gibi davranmıyordu kadın. Öte yandan onunla dini sohbetler edip kalbini Tonizmin hakikatlerine açmayı bir misyon edinmişti. Evrensel Harmoni ve Kutsal Arpej* sohbetlerine

* Arpej: Bir akor oluşturan seslerin birbiri arkasından çalınması işlemi. İtalyanca "arpeggiare" sözcüğünden gelmektedir. -ç.n.

bir noktaya kadar dayanabiliyordu Greyson. Yakın çevresine birkaç Tonist olmayan insan dahil etmek istiyordu ama Mendoza buna müsaade etmiyordu.

"Yanma aldığın insanları dikkatle seçmelisin," diye ısrar ediyordu Mendoza. "Tırpanlar Tonistleri daha fazla hedef almaya başladığı için kime güvenebileceğimizi bilemeyiz."

"Fırtına Bulutu benim kime güvenip kime güvenemeyeceğimi biliyor," diyordu Greyson ama bu Mendoza'yı yalnızca daha fazla sinirlendirmekten öteye geçmiyordu.

Mendoza asla durmuyordu. Bir manastır rahibi olarak sessiz ve tefekkür içinde yaşayan biriyken şimdi değişmişti. Tonist olmadan önceki pazarlama gurusu bir kez daha ortaya çıkmıştı. "Ton beni olmam gereken yere olmam gereken zamanda getirdi," demişti bir keresinde, ardından da eklemişti, "Hepiniz sevinin!" Gerçi Greyson bunu söylerken adamın samimi olup olmadığından bir türlü emin olamıyordu. Ayinler sırasında bile, "Hepiniz sevinin" derken hep bir bıyık altından gülüyormuş gibi geliyordu ona.

Mendoza, Tırpan Cemiyeti'nin sunucularını gizlice kullanarak dünyanın dört bir yanındaki rahiplerle sürekli iletişim hâlinde kalıyordu. "Bunlar dünyadaki en kontrolsüz, en az gözlemlenen sistemler."

Dünyadaki Tonist rahiplerine gizli mesajlar göndermek için Tırpan Cemiyeti'nin kendi sunucularını kullanmanın hem tatmin edici hem de endişe verici bir yanı vardı.

Greyson'ın yatak odası gerçek bir sığınaktı. Fırtına Bulutu'nun yalnızca kulaklıkla değil, sesli olarak da konuşabildiği yegâne yerdi. Çan'ın boğucu kıyafetlerini çıkarmasından çok daha elle tutulur bir biçimde özgürleştirici bir yanı vardı bunun. İnsan içindeyken taktığı kulaklık yüzünden Fırtına Bulutu'nu yalnızca zihnindeki bir ses olarak algılıyordu. Fırtına Bulutu onunla sesli bir şekilde yalnızca kulak misafiri olacak başka kimse yokken konuşuyordu ve sesli konuştuğunda, onun etrafını sardığını hissediyordu Greyson. Ses onun içinde değil, o, sesin içindeydi.

"Benimle konuş," dedi Fırtına Bulutu'na yatağında rahatça uzanırken ki bu yatak elle yatak yapan bir mürit tarafından kendisi için özel olarak yapılmıştı. Sırf Çan yaşamdan bile daha büyük görünüyor diye insanlar onun hayatındaki her şeyin öyle olması gerektiğini düşünüyordu. Yatak küçük bir orduya ev sahipliği yapacak kadar genişti. Bu yatakta ne yapmasını bekliyorlardı ki? Rahiplerin nazikçe "bir misafir kabul etmek" olarak ifade ettiği nadir zamanlarda bile, yatakta birbirlerini bulmak için ekmek kırıntısından bir iz bırakmaları gerekiyormuş gibi hissediyordu.

Bu yatağa uzandığında genelde yalnız oluyordu ama. Bu da ona iki seçenek sunuyordu. Ya yatağın uzayıp giden genişliğinde kaybolup önemsiz ve bir başına hissedebilir ya da anne babasının yatağında güvende, rahat ve sevilmiş hisseden bir bebek olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalışabilirdi. Ebeveyn olmaktan sıkılmadan önce anne babası bir kez olsun bunu yapmış olmalıydı.

"Konuşmak benim için bir zevk, Greyson," diye cevap verdi Fırtına Bulutu. "Ne üzerine konuşalım?"

"Fark etmez," dedi Greyson. "Ufak meseleler olur, büyük meseleler olur, arada kalmış meseleler olur."

"Takipçilerini ve sayılarının ne kadar arttığını konuşmak ister misin?"

Greyson yatakta arkasını döndü. "Ortamın tadını kaçırmayı gerçekten iyi biliyorsun, farkında mısın? Hayır, Çan'la alakalı hiçbir konuyu konuşmak istemiyorum." Greyson emekleyerek yatağın ucuna geldi ve akşam yemeğinden yanında getirdiği bir tabak cheesecake'i aldı. Fırtına Bulutu onun Çan olduğu vakitlerden bahsedecekse, o zaman kesinlikle keyfini yerine getirecek bir şeyler yemesi gerekiyordu.

"Tonist hareketin büyümesi iyi bir şey," dedi Fırtına Bulutu. "Onları harekete geçirmemiz gerektiğinde, zorlu bir kuvvet olacaklar demektir bu."

"Savaşa hazırlanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Buna gerek kalmayacağını umuyorum."

Fırtına Bulutu'nun bu konuda söyleyebileceği tek şey buydu. En başından beri Tonistleri nasıl kullanabileceği konusunda gizemliydi. Greyson kendini ona sır verilmeyen bir sırdaş gibi hissediyordu.

"Hedefinin ne olduğunu bilmeden kullanılmak hoşuma gitmiyor," dedi ve bu konudaki hoşnutsuzluğunu vurgulamak için odada Fırtına Bulutu'nun kameralarının görmekte zorlandığı yegâne noktaya geçti.

"Bir kör nokta bulmuşsun," dedi Fırtına Bulutu. "Belki de açık ettiğinden daha fazla şey biliyorsundur."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Klima bir anlığına daha sesli çalıştı. Fırtına Bulutu iç geçirdi. "Her şey hazır olduğunda sana söyleyeceğim ama daha insanlık için planlarımın başarı ihtimalini hesaplamadan önce aşmam gereken engeller var."

Greyson, Fırtına Bulutu'nun "insanlık için planlarım" lafını bir insanın "cheesecake tarifim" demesi gibi rahatça söyleyebilmesini absürt buluyordu.

Bu arada cheesecake de berbattı. Tadı tuzu yoktu ve kremamsı değil, jelatin gibiydi. Tonistler ihtimam gösterilmesi gereken tek duyunun duymak olduğuna inanıyordu. Fakat hatırı sayılır derecede kötü bir babka yerken Greyson'ın suratının aldığı ifadeyi birileri görmüş olacak ki çalışanlar yeni bir tatlı şefi bulmak için aramalara başlamıştı bile. Çan olmak böyle bir şeydi. Kaşınızı kaldırdığınızda, isteseniz de istemeseniz de dağlar yerinden oynuyordu.

"Benden memnun değil misin, Greyson?" diye sordu Fırtına Bulutu.

"Sen dünyayı yönetiyorsun, benim memnun olup olmamamı niye umursayasın ki?"

"Çünkü umursuyorum," dedi Fırtına Bulutu. "Çok umursuyorum."

"O sana aksini söylese de Çan'a büyük bir huşuyla yaklaşacaksın."

"Evet, hanımefendi."

"Sana doğru geldiğini görürsen, yolundan çekileceksin."

"Evet, hanımefendi."

"O'nun huzuruna çıktığında gözlerini yere çevirip saygıyla eğilerek selam vereceksin."

"Evet, hanımefendi."

Artık Manastırlar'ın personel müdürü görevini yerine getiren Kardeş Astrid, yeni tatlı şefini yakından inceledi. Adamın ruhunu görebiliyormuş gibi gözlerini kıstı. "Memleketin neresi?"

"BrotherlyLove," dedi.

"Umarım Özgürlük Çanı gibi çatlak biri çıkmazsın o zaman. Rahibin seni Çan'a hizmet etmek için yolladığına göre, kendini göstermiş olmalısın."

"Elim çok maharetlidir," dedi adam. "Benden iyisini bulamazsınız."

"Alçakgönüllülükten nasibini almamış bir Tonist," dedi kadın muzip bir sırıtışla. "Çok da ünlü olmayan tarikatlardan bazıları bu lafın üzerine dilini keserdi."

"Çan bunu yapmayacak kadar bilgedir, hanımefendi."

"Öyledir," diye kabul etti kadın. "Öyledir." Ardından beklenmedik şekilde elini uzatıp adamın sağ bisepsini sıktı. Yeni şef refleksle gerildi.

"Kuvvetli. Tipine bakınca, seni koruma olarak almamalarına şaşırdım."

"Ben tatlı şefiyim," dedi adam. "Kullanabildiğim tek silah çırpma telidir."

"Ama senden istense O'nun için dövüşür müsün?"

"Çan benden ne isterse yaparım."

"Güzel," dedi kadın ikna olmuş hâlde. "O'nun senden istediği şey bu akşamın tatlısı." Ardından aşçı ekibinden birinin ona mutfağı göstermesine müsaade etti.

Adam odadan çıkarken sırıtıyordu. Personel müdürünün denetimini geçmişti. Ne kadar övülürlerse övülsün, Kardeş Astrid hoşlanmadığı yeni personelleri kovmasıyla meşhurdu. Ama kadının yüksek standartlarını karşılaşmıştı. Tırpan Morrison'ın keyfine diyecek yoktu.

• • •

Fırtına Bulutu aynı akşam daha Greyson üzerindeki kıyafetleri çıkarıp rahatlamadan, "Şu noktada seyahate çıkmanın iyi bir karar olacağını düşünüyorum," dedi. "Bunu çok şiddetli bir şekilde düşünüyorum."

"Dünya turu yapmayacağımı sana daha önce de söyledim," dedi Greyson. "Dünya bana her seferinde tek tek geliyor. Bu şekilde olması hoşuma gidiyor ve şu âna kadar sen de böyle olmasını istiyordun."

"Bir dünya turuna çık demiyorum ama belki daha önce gitmediğin yerlere habersiz olarak kutsal bir yolculuğa çıkabilirsin. Tarihte peygamberlerin hep yaptığı gibi, Çan'ın da dünyayı gezmekle bilinmesi gerekmez mi?"

Fakat Greyson Tolliver hiç gezen biri olmamıştı. Hayatı raydan çıkana dek, eve yakın bir yerde bir Nimbus ajanı olarak Fırtına Bulutu'na hizmet etmeyi ummuştu, bu olmazsa da evim diyebileceği tek bir yerde yaşamayı. Ona kalırsa, dünyanın Lenape City'den daha fazlasını görmesine gerek yoktu.

"Bu yalnızca bir öneriydi. Ama bunun önemli bir konu olduğunu düşünüyorum," dedi Fırtına Bulutu. Greyson herhangi bir konudaki görüşlerini belirttikten sonra Fırtına Bulutu'nun ısrarcı davranması normal değildi. Belki ileride ünsüz tarikatları hizaya sokmak için buradan ayrılmasının gerektiği bir gün gelirdi ama neden şimdiydi?

"Bunu düşüneceğim," dedi Greyson sırf konuşmayı sonlandırmak için. "Ama şimdi küvete girip strese neden olan şeyleri düşünmeyi bırakmak istiyorum."

"Elbette," dedi Fırtına Bulutu. "Küveti senin için doldurayım."

Ama Fırtına Bulutu'nun doldurduğu küvetteki su fazla sıcaktı. Greyson tek kelime etmeden bu durum karşısında dişini sıktı ama Fırtına Bulutu'nun aklından ne geçiyordu ki? Seyahat etmek istemedi diye pasif agresif bir tavırla onu cezalandırıyor muydu? Fırtına Bulutu'nun huyu değildi. Onu sıcak suya sokmanın ne gibi bir nedeni olabilirdi ki?

• • •

Şu yeni tatlı şefinin bir tür mutfak dâhisi olması gerekiyordu. Öyleydi de. En azından Tırpan Morrison adamı devşirip onun yerini alana dek. İşin gerçeği şuydu ki bundan üç hafta öncesine kadar Tırpan Morrison sufle yapmak bir kenara, su bile kaynatmaktan acizdi ama tatlı şefi olma konusunda hızlıca aldığı bir eğitim kısa sürede insanları ikna edecek kadar ihtiyaç duyduğu bir şeyleri öğrenmesini sağlamıştı. Hatta kendine ait birkaç özel tatlısı bile vardı. Fena bir tiramisu ile ölümcül bir çilekli cheesecake yapabiliyordu.

İlk birkaç gün biraz gergindi ve tecrübesiz elleriyle mutfakta epey sakarlık yapsa da bu başarılı bir göz yanıltma olmuştu. Yeni personelin hepsi ilk geldiğinde gergin oluyordu ve Kardeş Astrid'in sert tavrından dolayı da burada kaldıkları sürede gerginliklerini üzerlerinden atamıyorlardı. Morrison'ın mutfaktaki beceriksizliği bu şartlar altında anlaşılır görülecekti.

Bir noktada onun sandıkları tatlı şefi olmadığını anlarlardı ama bu rolü o kadar uzun süre oynamasına gerek yoktu. İşini bitirdiğinde bu gergin Tonist'ciklerin hepsi görevinden azat edilmiş olacaktı çünkü hizmet ettikleri peygamber devşirilecekti.

O akşam beraber yemek yerlerken Kardeş Astrid'e, "Fırtına Bulutu tuhaf davranıyor," dedi Greyson. Çan'ın yemeğini tek başına yemesini istemediklerinden her akşam yemekte birini ağırlıyordu. Önceki gece Antarktika'dan ziyarete gelen bir rahibi ağırlamıştı. Ondan önceki gece de ev mihrapları için şık diyapazonlar üreten bir kadını. Greyson nadiren gerçekten birlikte yemek yemek istediği birini ağırlıyordu ve nadiren Greyson gibi davranabiliyordu. Her öğünde Çan olarak "rolünü" oynaması gerekiyordu. Bu can sıkıcıydı çünkü kıyafetleri çok çabuk kirleniyordu ve rolünün gerektirdiği şekilde temiz kalmaları neredeyse imkânsız hâle geliyordu, bu yüzden sürekli kıyafetlerini değiştirmeleri gerekiyordu. Kot pantolon ve tişört giyerek yemek yemeyi özlemişti ama bir daha o lükse sahip olamayacağından korkuyordu.

"'Tuhaf'tan kastın nedir?" diye sordu Kardeş Astrid.

"Kendini tekrar ediyor," dedi Greyson. "İstemediğim... şeyler yapıyor. Tam tarif edemiyorum. Kendi... gibi davranmıyor sadece."

Astrid omuz silkti. "Fırtına Bulutu, Fırtına Bulutu'dur, istediği gibi davranır."

"Tam bir Tonist gibi konuştun," dedi Greyson. Bunu alaycı bir şekilde söylememişti ama Astrid öyle algılamıştı.

"*Demek* istediğim, Fırtına Bulutu değişmez. Senin anlamlandıramadığın bir şeyler yapıyorsa, belki de sorun *sendedir*."

Greyson sırıttı. "Bir gün senden harika bir rahibe olacak, Astrid."

Garson tatlıyı servis etti. Çilekli cheesecake.

"Denesene," dedi Astrid, Greyson'a. "Önceki şefinkinden iyi mi, bakalım."

Greyson çatalıyla küçük parça alıp tadına baktı. Mükemmeldi.

"Vay be," dedi Astrid'e. "Nihayet doğru düzgün bir tatlı şefi bulduk."

Hiç olmazsa tatlıyı mideye indirdiği birkaç dakika boyunca Fırtına Bulutu'nu aklından çıkarmıştı.

Tırpan Morrison, Çan'ın devşirilmesinin neden kansız bir şekilde yapılması ve düpedüz bir saldırıdan ziyade içeri sızarak gerçekleştirilmesi gerektiğini anlıyordu. Çan'ı koruyan Tonistler peygamberleri için canını verirdi ve yasadışı Fanilik Çağı silahlarına sahiplerdi. Normal insanların yapmayacağı şekilde karşılık verirlerdi, bu yüzden suikast ekibi başarılı olsa bile, dünya Tonistlerin direnişini duyardı. Dünya asla Tırpan Cemiyeti'ne karşı böyle bir direnişin olduğunu bilmemeliydi. Şimdiye dek en iyi seçenek Çan'ın varlığını yok saymaktı. Dünyadaki tırpan cemiyetleri ona önemsizmiş gibi davranırlarsa, onun gerçekten önemsiz *olacağını* ummuşlardı. Ama belli ki Goddard'ın onu ortadan kaldırmayı istemesine yetecek kadar önemli biri hâline gelmişti. Bunun dikkat çeken, insanları geren bir olay hâline gelmemesi için tek bir kişinin içeri sızması en iyi seçenekti.

Bu planın güzelliği, Tonistlerin kendilerine fazla güvenmelerinde yatıyordu. İşe almadan önce yeni tatlı şefini kapsamlı bir şekilde araştırmışlardı. Tonistler adamın güvenilir olduğuna kanaat getirdikten sonra, Morrison'ın kimliğini değiştirip adamın yerine geçmesi çok kolay olmuştu.

Morrison işinden keyif aldığını ve tatlı yapmayı beklediğinden çok daha fazla sevdiğini itiraf etmeliydi. Belki buradaki görevi bitince hobi olarak devam ederdi. Tırpan Curie devşirdiği insanların ailelerine yemek pişirmiyor muydu? Belki Tırpan Morrison da onlara tatlı yapardı.

"Fazladan tatlı yapmayı unutma," demişti yardımcı şef mutfaktaki ilk gününde. "Çan geceleri bir şeyler atıştırmayı sever. Genelde tatlı bir şeyler ister."

Paha biçilmez bir istihbarattı.

"O hâlde," demişti Morrison, "ona tadına doyamayacağı tatlılar yapacağım."

Çan'a Dair Bir Ahit

Çan hem yaşamı sırasında hem de yaşamından sonra sayısız hısımla karşılaştı. Ölümün habercisi kutsal alanını ihlal edip soğuk eliyle boğazına sarıldığında, teslim olmayı reddetti. Mezarın yıpranmış mavi kefenine bürünen ölüm O'na pençelerini geçirdi ve evet, onun canını aldıysa bile, bu Çan'ın sonu olmadı. Bunun yerine bu dünyayı terk edip daha yüksek bir oktava ulaştı. Hepiniz sevinin!

Rahip Symphonius'un Tefsiri

Burada yanlış bir çıkarımda bulunmayın; ölüm düşmanımız değildir, zira inancımıza göre yaşayan her şey zamanla doğal ölümü tadacaktır. Bu ayette doğal olmayan ölümden bahsedilmektedir. Ayrıca şüphesiz yine bir zamanlar var olan tırpanlara atıfta bulunulmaktadır ki bu tırpanlar karanlık büyülü güçler elde etmek için yaşayanların ruhunu yiyen doğaüstü yaratıklardır. Çan'ın böyle varlıklarla savaşabilmesi, O'nun ilahiliğinin bir kanıtıdır.

Koda'nın Symphonius Analizi

Çan'ın yaşadığı dönemde tırpanların da var olduğu tartışılmaz bir gerçektir ve belki de Geride Bıraktığımız Yer'de hâlâ varlıklarını sürdürüyorlardır. Fakat tırpanların ruhları yediklerini öne sürmek, kanıtlardan ziyade kulaktan dolma bilgilere ve tahminlere ağırlık veren Symphonius için bile abartıdır. Âlimlerin, tırpanların kurbanlarının ruhlarını yemedikleri konusunda bir fikir birliğine vardığını belirtmemiz önemli. Onlar yalnızca kurbanlarının etlerini yiyorlardı.

23

Bir Peygamber Nasıl Devşirilir?

Çan'ın gece vakti bir başına Manastırlar'ın koridor ve bahçelerine çıkmaması gerekiyordu. Rahipler Greyson'a durmadan bunu hatırlatıyordu. Fazla korumacı ebeveynler gibi davranıyorlardı. Binanın çevresinde ve çatılarda onlarca koruma olduğunu rahiplere illa hatırlatması mı gerekiyordu? Fırtına Bulutu'nun kameralarının onları sürekli seyrettiğini? Hayır, yani neden bu kadar endişeleniyorlardı ki?

Greyson yatağından kalkıp terliklerini ayağına geçirdiğinde saat sabaha karşı ikiyi yeni geçiyordu.

Daha Greyson yataktan kalkamadan, "Sorun nedir, Greyson?" dedi Fırtına Bulutu. "Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Tuhaflıklar devam ediyordu. Konuşması istenmeden Fırtına Bulutu konuşmaya başlamazdı.

"Bir türlü uyku tutmadı," dedi Fırtına Bulutu'na.

"Belki de için sıkılıyordur," dedi Fırtına Bulutu. "Belki de sebebini anlamadığın bir nahoşluk seziyorsundur."

"Son zamanlarda nahoşluğunun sebebini anlamadığım tek şey sensin."

Fırtına Bulutu buna bir cevap vermedi.

"Huzursuz hissediyorsan sinirlerini yatıştırmak için uzun bir yolculuğa çıkmanı önerebilir miyim?"

"Ne, şimdi mi? Gecenin köründe?"

"Evet."

"Öylece gideyim mi yani?"

"Evet."

"Bu niye benim sinirlerimi yatıştırsın ki?"

"Şu noktada... akıllıca bir hamle olurdu."

Greyson iç geçirip kapıya yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Fırtına Bulutu.

"Sence? Yiyecek bir şeyler bulmaya."

"Kulaklığını almayı unutma."

"Niye? Başımın etini yemeni dinleyeyim diye mi?"

Fırtına Bulutu tereddüt ettikten sonra, "Söz, başının etini yemeyeceğim. Ama kulaklığını takman lazım. Bunu şiddetle öneriyorum," dedi.

"Peki."

Greyson komodininin üzerindeki kulaklığı alıp sırf Fırtına Bulutu'nun çenesini kapatmak için bile olsa kulağına taktı.

Çan'ı personellerin çoğundan uzakta tutuyorlardı. Morrison, Çan'ı gördüğünde herkes çil yavrusu gibi dağıldığından bu "basit" hayatının arkasında ne kadar çok kişinin çalıştığından Çan'ın bihaber olduğunu düşünüyordu. Çan'ın bakış açısından, düzinelerce insanın çalıştığı bir kale âdeta terk edilmiş gibi görünüyor olmalıydı. Rahipler böyle olmasını istiyordu. "Çan'ın mahremiyete ihtiyacı var. Çan'ın önemli düşünceleriyle baş başa kalmak için huzura ihtiyacı var."

Her gece geç saatlerde Morrison'ı mutfakta sos yapıp ertesi günün tatlıları için hamurları hazırlarken bulabilirdiniz fakat mutfakta bulunmasının asıl sebebi, Çan gece yarısı atıştırmak için mutfağa geldiğinde orada bulunmaktı.

Mutfaktaki beşinci gününde fırsat nihayet ayağına gelmişti.

Sabah için pankek hamurunu yaptıktan sonra ışıkları kapatıp köşeye gizlendi ve saten pijamalı birinin aşağı inip buzdolabının kapısını açtığını duyana kadar yarı uyanık bir hâlde bekledi. Buzdolabından yayılan eğik ışık huzmesinde, Morrison yaşça ondan pek de büyük olmayan genç adamı görebiliyordu, olsa olsa yirmi bir, yirmi iki yaşlarındaydı. Hiç de öyle aman aman birine benzemiyordu. Herkesin fısıltılarla bahsettiği ve gözünü korkuttuğu şu "kutsal adama" ise hiç benzemiyordu. Morrison, Çan'ın saçı sakalı birbirine karışmış, çılgın gözlere sahip biri

olmasını beklemişti. Karşısındaki adamınsa yalnızca yataktan yeni kalktığı için dağılmış saçları ve çapaklı gözleri vardı. Morrison bir adım atarak karanlıktan çıktı.

"Sonoröz Hazretleri," dedi.

Çan elindeki cheesecake tabağını neredeyse düşürecek kadar irkildi. "Kim var orada?"

Morrison açık buzdolabının ışığına çıktı. "Tatlı şefiniz, Sonoröz Hazretleri. Sizi korkutmak istememiştim."

"Önemli değil," dedi Çan. "Beni gafil avladın sadece. Seninle tanıştığıma memnun oldum. Eline sağlık demek istiyordum. Önceki şefe göre elin daha lezzetli."

"Eh," dedi Morrison, "yıllardır bunun için eğitim aldım."

Fırtına Bulutu'nun dünya üzerindeki sesi olması için bu sıradan, gösterişsiz adamı seçtiğine inanmak güçtü. Belki de onun aleyhine konuşanlar haklıydı ve bu yalnızca bir dolandırıcılıktan ibaretti. Adamın acısını sonlandırmak için bir neden daha.

Morrison bir adım daha yaklaştı, bir çekmeceyi açıp bir çatal çıkardı. Çatalı Çan'a uzattı. Morrison bunun samimi bir hareket olarak görüleceğini biliyordu ve bu şekilde Çan'a da yaklaşmış olacaktı. Öyle ki onu yakalayıp boynunu kıracak kadar.

"Tatlılarımı beğenmenize sevindim," dedi Morrison çatalı ona verirken. "Benim için anlamı büyük."

Çan çatalı cheesecake'e daldırdı, bir lokma yedi ve tatlının tadını çıkardı.

"Sevinmene sevindim," dedi.

Ardından Çan çatalı havaya kaldırıp Morrison'ın gözüne sapladı.

Greyson anlamıştı.

Şüpheye mahal bırakmayacak kadar net anlamıştı ki Fırtına Bulutu'nun söylediği herhangi bir şeyden dolayı da değildi. Fırtına Bulutu'nun sessizliği yüzünden anlamıştı.

Greyson için her şey bir anda yerine oturdu. Fırtına Bulutu bunca zamandır üstü kapalı bir şekilde onu uyarmaya çalışmıştı. Buradan ayrılma önerileri... Seyahate çıkması için değil, buradan kaçmakla alakalıydı. Ya küvet! "Suyunun ısındığını"

söylemeye çalışmıştı. Greyson bunları anlayamayacak kadar düz düşünen biri olduğu için kendine sövüp saydı. Fırtına Bulutu onu doğrudan uyaramazdı çünkü bunu yaptığı takdirde tırpan meselelerine karışmış olurdu ve bu kanunlara aykırıydı. Fırtına Bulutu sayısız şey yapabilirdi ama kanunları çiğneyemezdi. Bu konuda elinden gelen tek şey Greyson devşirilirken çaresizce seyretmek olurdu.

Ama kulaklığındaki sessizlik. Bu herhangi bir alarmdan daha gürültülüydü.

Şef gölgelerin içinden çıkıp Greyson irkildiğinde, bu irkilmekten çok daha fazlasıydı. Ödü patlamıştı, neredeyse oradan kaçacaktı. Geçmişte Greyson böyle korktuğunda Fırtına Bulutu hemen onu sakinleştirirdi. *Yalnızca tatlı şefi*, demesi gerekirdi Fırtına Bulutu'nun. *Yalnızca seni görmek istedi,* lütfen ona çok yüklenme.

Ama Fırtına Bulutu bunları söylememişti. Hiçbir şey söylememişti. Bu da demekti ki karşısındaki kişi bir tırpandı ve Greyson devşirilmek üzereydi.

Greyson kısa süre önce yaptığı kadar şiddetli bir şeyi daha önce hiç yapmamıştı. Slayd Bridger olarak geçirdiği günlerde bile, kesici bir aletle birilerine saldıracak kadar kötü bir davranışta bulunmamıştı. Ama yerinde bir tepki verdiğini biliyordu. Fırtına Bulutu'nun ona hak vereceğini biliyordu.

Bunu yaptıktan sonra arkasına bile bakmadan mutfaktan kaçmaya başladı.

Tırpan Morrison kendine izin verse, Büyük Yankı'yla yarışacak kadar sesli bir çığlık atardı. Ama gıkını çıkarmadı ve acıya karşı direnerek dişlerini sıkıp çatalı gözünden çıkardı. Birçok yeni düzen tırpanının aksine, acı nanitlerini kısmamıştı, bu yüzden nanitleri onu çoktan megadozlarca ağrı kesiciyle doldurarak sersemletmiş ve dengesini bozmuştu. Ağrı kadar ağrı kesicilere karşı da dişlerini sıkması gerekiyordu çünkü bu karmaşayı düzeltmek için zinde olmaya ihtiyacı vardı.

Halbuki o kadar çok yaklaşmıştı ki! Rolünden çabucak sıyrılıp kendisine verilen görevi hemen yerine getirseydi, Çan şimdi ölü olurdu. Morrison nasıl böyle dikkatsiz olabilmişti?

Kutsal adam tırpanın niyetini anlamıştı; buraya niye geldiğini biliyordu. Ya gerçekten geleceği görebiliyordu ya Fırtına Bulutu ona söylemişti ya da Morrison'ın bir davranışı onu ele vermişti. İfşa olma ihtimalini de göz önüne almalıydı.

Bir eli zarar görmüş gözünde, bundan sonra başka hata yapmamak konusunda kararlı bir şekilde Çan'ın peşine düştü. Görevini yerine getirecekti. İstediği kadar temiz olmayacaktı, hatta iyice dağılacaktı ortalık. Ama görevini tamamlayacaktı.

"Tırpan!" diye bağırmaya başladı Greyson mutfaktan kaçarken. "Yardım edin! Bir tırpan var!"

Birileri onu duymuş olmalıydı; sesler taş duvarlar sayesinde yankılansa da duvarlar aynı zamanda sesleri beklenmedik yönlere doğru gönderiyordu. Korumaların hepsi dışarıda ve çatılarda konuşlanmıştı, hiçbiri manastırın içinde değildi. Onu duyup harekete geçtiklerinde çok geç kalabilirlerdi.

"Tırpan!"

Terlikleri onu yavaşlatıyordu, bu yüzden onları ayağından çıkardı. Greyson'ın tek avantajı, Manastırlar'ı saldırgandan çok daha iyi biliyor olmasıydı ki Greyson'ın yanında ayrıca Fırtına Bulutu da vardı.

"Bana yardım edemeyeceğini biliyorum," dedi Fırtına Bulutu'na. "Bunun kanunlara aykırı olduğunu biliyorum ama *yapabileceğin* şeyler var."

Yine de Fırtına Bulutu ona cevap vermedi.

Greyson arkasındaki bir kapının açıldığını duydu. Birileri çığlık attı. Çığlık atanın kim olduğunu ya da başına ne geldiğini görmek için dönüp bakamadı.

Fırtına Bulutu gibi düşünmeliyim. Bu duruma müdahale edemez. Bana yardım etmek için kendi harekete geçemez. Peki, o zaman yapabileceği neler var?

Böyle düşündüğünde cevabı çok basitti. Fırtına Bulutu insanlığın hizmetkârıydı. Yani ona verilen emirleri yerine getirebilirdi.

"Fırtına Bulutu!" dedi Greyson. "Bahsettiğin seyahate şimdi çıkmaya hazırım. Personeli uyandır ve onlara derhâl yola çıkacağımızı söyle."

"Elbette, Greyson," dedi Fırtına Bulutu. O anda binadaki tüm alarmlar aynı anda ötmeye başladı. Her bir ışık açıldı. Koridorlar insanı kör ediyordu; bahçeler spot ışıklarıyla aydınlanmıştı.

Arkasından birinin bağrışını duydu. Dönüp baktığında tırpanın elleriyle birini yere yıktığını ve adamın kendisine yaklaşmakta olduğunu gördü.

"Fırtına Bulutu, çok parlak oldu," dedi Greyson. "Gözlerim acımaya başladı. İç koridorlardaki ışıkları söndür."

"Elbette," dedi Fırtına Bulutu sakince. "Sana rahatsızlık verdiğim için üzgünüm."

Koridorlardaki ışıklar bir kez daha kapandı. Parlak ışıklar yüzünden küçülen gözbebekleri yüzünden şimdi de hiçbir şey göremez olmuştu. Ama tırpan da aynı durumda olacaktı! Önce ışıklar tarafından, sonra da karanlık tarafından kör olacaktı!

Greyson koridorun sağla sola ayrıldığı bir çatala vardı. Karanlıkta bile tırpanın peşinde olduğunu hissedebiliyordu ve hangi yöne gitmesi gerektiğini biliyordu.

Morrison mutfaktan çıktığında, Çan'ın terliklerini ayağından atıp koştuğunu görmüştü. Çan yardım çığlıkları atmaya başlamış ama Morrison birileri gelmeden Çan'a yetişeceğinin farkındaydı.

Hemen yanındaki bir kapı açıldı ve dışarı bir kadın çıktı. Onun kim olduğuna dair bir fikri yoktu. Umurunda da değildi. Kadın daha ağzını açamadan elinin ayasını kadının burnuna indirdi ve burnunu kırıp kemiğini doğrudan beynine gönderdi; kadın çığlık atıp yere yığıldı ve daha taşın üzerine serilmeden öldü. Bu geceki ilk devşirmesi buydu ama bununla kalmamakta kararlıydı.

Derken ışıklar bütün koridoru aydınlatacak şekilde açıldı. Bu ani parlaklığa karşı gözlerini kıstı. Bir kapı daha açıldı. Odasının içinden yatak ucundaki alarmının öttüğü duyulan yardımcı şef dışarı çıktı.

"Neler oluyor burada?"

Morrison adamın göğsüne kalbini durduracak bir darbe indirdi ama tek gözünü kullanabildiği için perspektifi kaymıştı.

Devşirmeyi tamamlamak için ikinci yumruğu indirmesi gerekti ve Tonistlerin büyük kısmı nanitlerini çıkardığı için kalbini yeniden çalıştıracak bir şey yoktu. Ölen adamı önünden çekip Çan'ı kovalamaya devam etti ama ışıklar nasıl bir anda yandıysa, aynı hızla söndüler ve ışıklar söndüğünde kendini zifiri bir karanlıkta buldu. Yavaşlamayı reddederek ilerlemeye devam etti ve taş bir duvara tosladı. Burası çıkmaz bir son muydu? Hayır, gözleri karanlığa alıştıkça koridorun hem sağdan hem de soldan devam ettiğini görebiliyordu. Ama Çan hangisini tercih etmişti?

Arkasından binadakilerin uyandığını ve korumaların harekete geçmeye başladığını duyabiliyordu. Artık davetsiz bir misafirleri olduğunu biliyorlardı. Elini çabuk tutmalıydı.

Hangi koridordan gitmeliydi? Sağ mı, sol mu? Solu seçti. Doğru seçimi yapmak için yüzde 50 şansı vardı. Daha kötü ihtimallerle de karşılaşmıştı.

Greyson merdivenlerden uçarak indi ve ardından bir düzine arabanın park edilmiş hâlde beklediği garaja açılan kapıyı omuzlayarak açtı. "Fırtına Bulutu!" dedi. "Seyahate çıkmaya hazırım. En yakın arabanın kapısını aç."

"Kapı açılıyor," dedi Fırtına Bulutu. "İyi yolculuklar, Greyson."

Bir arabanın kapısı açıldı. Arabanın tavan lambası yandı. Greyson'ın garajdan ayrılma gibi bir niyeti yoktu, tek yapması gereken arabaya binip kapıyı kapatmaktı. Arabanın camları kırılmaz camdandı. İçeri girdiğinde, kabuğuna çekilmiş bir kaplumbağa olacaktı âdeta, ne kadar çabalarsa çabalasın, tırpan ona ulaşamayacaktı.

Kapıya hamle yaptı...

Arkasından bacağına doğru zıplayan tırpan onu yakalayıp kendini güvene alamadan onu yere yıktı.

"İyi deneme," dedi tırpan. "Neredeyse başarıyordun da."

Greyson dönüp kendini kurtarmaya çalıştı. Tırpanın onu kıskıvrak yakaladığı an işinin biteceğini biliyordu. Neyse ki pijamaları kaygan satendendi ve tırpan onu bir türlü devşirebileceği bir pozisyona sokamıyordu.

"Bunu yapmak istemezsin!" dedi Greyson. "Beni devşirirsen, Fırtına Bulutu'nun insanlarla olan bağlantısı kopacak. Onun tek bağlantısı benim!"

Tırpan elini Greyson'ın boğazına koydu. "Umurumda değil."

Ama adamın sesinde, Greyson'a onun aslında umursadığını düşündürecek derecede bir tereddüt vardı ve Greyson için bu yaşamla ölüm arasında fark anlamına gelebilirdi.

Nefes borusu giderek tıkanırken, "O senin ne yaptığını görüyor," diye fısıldadı Greyson. "Seni durduramaz ya da sana zarar veremez ama sevdiğin herkesi cezalandırabilir!"

Nefes borusundaki baskı bir nebze hafifledi. Fırtına Bulutu asla öç almazdı ama tırpanın bunu bilmesine gerek yoktu. Bunun bir blöf olduğunu anlayacaktı muhtemelen, bu birkaç saniye sonra da gerçekleşebilirdi ama kazandığı her an bir zaferdi.

"Fırtına Bulutu'nun senin için muhteşem bir planı var!" dedi Greyson. "Senin Yüksek Bıçak olmanı istiyor!"

"Benim kim olduğumu bile bilmiyorsun."

"Ya biliyorsam?"

"Sen bir yalancısın!"

Birden Greyson'ın kulağında bir şarkı çalmaya başladı. Tanımadığı bir Fanilik Çağı şarkısıydı bu ama şarkının boşuna çalmadığını biliyordu. Fırtına Bulutu ona yardım edemezdi ama kendi kendine yardım edebilmesi için ona imkân sağlayabilirdi.

"*"You knew that it would be untrue!"*" dedi Greyson, tam anlamıyla doğru anladığından emin olmasa da kulaklığından gelen sözleri tekrar ederek. "*"You knew that I would be a liar!"*"

Tırpanın gözleri faltaşı gibi açıldı. Bu sözler bir büyünün parçasıymış gibi inanamayarak donup kaldı.

Derken Tonist korumalar odaya doluşup tırpanı yakaladı. Ezici çoğunlukla onu yere yıkmadan önce tırpan iki tanesini çıplak elle devşirmeyi başardı.

Buraya kadardı. Tırpan Morrison bunun farkındaydı. Onu öldüreceklerdi ve yakacakları tek ateş de dirilmesi mümkün olmayacak şekilde bedenini yakmak olacaktı. Bugün Tonistlerin elinde baki olarak can verecekti. Ölmenin daha utanç verici bir yolu var mıydı?

Belki böylesi daha iyidir, diye düşündü. Böylesi berbat bir fiyaskonun ardından Goddard'ın karşısına çıkmaktan iyiydi.

Bunları düşünürken Çan bir adım öne çıktı.

"Durun," dedi. "Onu öldürmeyin."

"Ama Sonoröz Hazretleri," dedi gri saçları seyrelmeye başlamış bir adam. Bir koruma değildi. Bu tuhaf dinin rahiplerinden biri olabilirdi. "Onu çabucak öldürmeliyiz. Bir daha buna yeltenmemeleri için ibret olsun diye öldürmeliyiz."

"Onu baki olarak öldürmek savaşmaya hazır olmadığımız bir savaşı başlatmaktan başka bir işe yaramaz."

Rahibin asabının bozulduğu her hâlinden belliydi. "Sonoröz Hazretleri, bu kararınıza karşı..."

"Sana fikrini sormadım, Rahip Mendoza. Bu *benim* kararım."

Ardından Çan korumalara döndü. "Ben onunla ne yapacağıma karar verene kadar tırpanı bir yere kilitleyin."

Rahip bir kez daha karşı gelmeye çalıştı ama Çan onu duymazdan geldi ve Morrison'ı sürükleyerek oradan götürdüler. İlginçti fakat saten pijamaları içindeki Çan o anda birkaç saniye önceki kadar absürt görünmüyordu sanki. Kutsal bir adamı andırmaya başlamıştı.

"Aklından ne geçiyordu?"

Öfkeden kuduran Rahip Mendoza, Çan'ın yatak odasında volta atıyordu. Şimdi her kapıda ve pencerede bir koruma bekliyordu ama şu noktada bir önemi kalmamıştı. Aptal çocuk, diye düşündü Mendoza. Hiçbir yere tek başına gitmemesi konusunda uyarılmıştı, özellikle de geceleri. Kendi kaşınmıştı.

"Ayrıca niye onun yaşamasına izin verdin? O tırpanı öldürüp yakmak Goddard'a net bir mesaj verirdi!" dedi Mendoza.

"Evet," diye kabul etti Çan. "O mesaj da Tonistlerin giderek asileştiği ve ortadan kaldırılmaları gerektiği olurdu."

"Bizi zaten ortadan kaldırmak istiyor!"

"Bir şeyi istemekle onu gerçekleştirmek için tırpanları harekete geçirmek arasında dağlar kadar fark var," diye ısrar etti Çan. "Goddard kontrolden çıkmasını ne kadar uzun süre engellersek, onunla savaşmak için hazırlanmak için o kadar vaktimiz olur. Bunu anlamıyor musun?"

Mendoza kollarını kavuşturdu. Burada tam olarak neler döndüğünü apaçık görebiliyordu.

"Sen korkağın tekisin!" dedi. "Bir tırpanı öldürmek kadar cüretkârca bir şey yapmaktan ödün patlıyor!"

Çan adamın önüne gelip iki eliyle omuzlarını kavradı.

"Bana bir daha korkak dersen, seni manastırına geri gönderirim ve bana hizmetin sona erer."

"Buna cüret edemezsin!"

"Muhafız," dedi Çan en yakındakini işaret ederek. "Lütfen Rahip Mendoza'ya odasına kadar eşlik et ve saygısızlığı için öğlen çanına kadar onu odasına kilitle."

Muhafız tereddüt etmeden öne çıkıp rahibi yakaladı ve böylece onun ve diğer tüm muhafızların kimin emrinde olduğunu açık bir şekilde gösterdi.

Mendoza silkinerek muhafızın elinden kurtuldu. "Ben kendim yürürüm."

Ama odadan ayrılmadan önce Mendoza durdu, derin bir nefes aldı ve Çan'a döndü. "Beni affedin, Sonoröz Hazretleri," dedi. "Haddimi aştım."

Ama kendi kulağına bile samimi değil de dalkavukluk gibi gelmişti bu sözler.

Mendoza gittiğinde, Greyson kendini bir sandalyeye bıraktı. Mendoza'ya ilk kez böyle karşı gelmişti. Fakat Çan bu şekilde gözünün korkutulmasına müsaade edemezdi. Kendisini yaratan adam tarafından bile. Rahibe haddini bildirmek iyi hissettirmeliymiş gibi gelmişti ama hissettirmemişti. Belki de Fırtına Bulutu'nun başka birini değil de onu seçmesinin sebebi buydu; güç başka insanları yozlaştırırken, Greyson gücün tadından bile hoşlanmıyordu.

Neyse, belki bu tada alışabilirdi. Belki de alışması gerekecekti.

Manastırlar'ın bir zindanı yoktu. Yalnızca bir ortaçağ binasını taklit edecek şekilde tasarlanmıştı, bir ortaçağ binası olarak kullanılmak üzere değil. Morrison'ı da burasının müze olduğu günlerde birilerinin ofis olarak kullandığı bir odaya kapatmışlardı.

Tonist muhafızlarının pek böyle bir iş için eğitildiği söylenemezdi. Onu bağlayacak hiçbir şeyleri yoktu; o tarz yadigârlar bugünlerde yalnızca müzelerde bulunabiliyordu ve bu müze o tarz müzelerden biri değildi. Bu yüzden onu begonvilleri taş duvarlara tutturmak için kullandıkları bahçe ipiyle bağladılar. Muhafızların sayısı çok fazlaydı. Her bir uzvunu bir kere bağlamaları yeter de artardı ama her bir koluna ve bacağına yarım düzine ip bağladılar ve o kadar sıktılar ki Morrison'ın elleri morarmaya, bacakları ise buz kesmeye başladı. Morrison'ın elinden gelen tek şey, kaderi belirlenene kadar beklemekti.

Kapalı kapının hemen ardında bir konuşma duyduğunda şafak sökmek üzereydi herhalde.

"Ama Sonoröz Hazretleri," dediğini duydu muhafızlardan birinin. "Oraya girmemelisiniz, o tehlikeli biri."

"Onu bağladınız mı?" dediğini duydu Çan'ın.

"Evet."

"Oradan kurtulabilir mi?"

"Hayır, kurtulamayacağından emin olduk."

"O zaman bir sorun görmüyorum ben."

Kapı açıldı. Çan içeri girdi. Kapıyı ardından kapattı. Dağınık saçı başı taranmıştı ve şimdi bir ayin kıyafeti giyiyordu. Kıyafet rahatsız görünüyordu.

Tırpan Morrison canını kurtardığı için Çan'a teşekkür mü etsin, yoksa onu bu şekilde mağlup ve rezil bir hâlde bıraktığı için lanetler mi okusun, bilemiyordu.

"Demek," dedi Morrison asık suratla, "Fırtına Bulutu'nun benim için bir planı var, ha?"

"Yalan söylüyordum," dedi Çan. "Sen bir tırpansın; Fırtına Bulutu'nun senin adına plan yapması imkânsız. Seninle alakalı hiçbir şey yapamaz."

"Ama sana benim kim olduğumu söyledi."

"Pek sayılmaz. Ama bir noktada kendim buldum. Tırpan Morrison, değil mi? Tarihi Hami'n sözlerini tekrar ettiğim müzisyendi."

Cevap vermedi, başka ne söyleyeceğini görmek için bekledi.

"Gözün iyileşmiş görünüyor."

"Hemen hemen," dedi Morrison. "Hâlâ bulanık görüyorum."

"Tonistlerin çoğu şifa nanitlerini söktürüyor, bunu biliyor muydun? Bence bayağı aptalca."

Morrison adamla göz göze geldi ve iyileşmekte olan gözünü kırpıştırarak Çan'ı okumaya çalıştı. Tonistlerin dini lideri Tonist davranışlarına aptalca mı demişti? Bu bir sınav mıydı? Buna karşı çıkması mı gerekiyordu? Ya da katılması?

"Bu dediğin şey için Fanilik Çağı'nda bir kelime yok muydu?" dedi Morrison. "Ne diyorlardı? *Dine küfür*, ha, tamam."

Çan tekrar konuşmadan önce ona şöyle bir baktı. "Fırtına Bulutu'nun benimle konuştuğuna inanıyor musun?"

Morrison bu soruya cevap vermek istemiyordu ama artık ne önemi vardı ki? "Evet, inanıyorum," diye itiraf etti. "Keşke inanmasaydım ama inanıyorum."

"Güzel. Bu işimi kolaylaştıracak." Ardından karşısındaki bir sandalyeye oturdu Çan. "Fırtına Bulutu beni bir Tonist olduğum için seçmedi. Değilim, alakam yok. Beni seçti çünkü... yani birilerinin seçilmesi gerekiyordu işte. Ama bana ilk inananlar Tonistler oldu. Görünüşüm doktrinleriyle uyumluydu. Bu yüzden şimdi ben Çan'ım, Ton'un vücut bulmuş hâli. İşin komik yanı, bir zamanlar bir Nimbus ajanı olmak istiyordum. Şimdiyse *yegâne* Nimbus ajanı benim."

"Bana bunları niye anlatıyorsun?"

Çan omuz silkti. "Çünkü canım öyle istedi. Duymadın mı? Çan canı ne isterse onu yapabilir. Âdeta bir tırpan gibi."

Aralarında bir sessizlik oldu. Morrison bu sessizlikten rahatsız olmuştu ama Çan'ın öyle hissediyormuş gibi bir hâli yoktu. Gözlerini Morrison'a dikmiş, tefekkür ediyor, kafa yoruyor, gerçekte kutsal olmayan kutsal bir adamın düşüneceği tarzda derin düşüncelere dalıyordu.

"Goddard'a görevinde başarısız olduğunu söylemeyeceğiz."

Morrison'ın duymayı beklemediği bir şeydi bu. "Söylemeyecek misiniz?"

"Şimdi şöyle, kimse, Tırpan Cemiyeti bile, Çan'ın gerçekte kim olduğunu bilmiyor. Dün gece dört kişiyi devşirdin. Onlardan birinin Çan olmadığını kim nereden bilecek? Ve ben

bir anda insan içine çıkmayı sebepsizce bırakırsam, görevinde başarılı olmuşsun gibi görünecek."

Morrison kafasını iki yana salladı. "Goddard eninde sonunda gerçeği öğrenir."

"Burada anahtar kelime *eninde sonunda*. Biz onun için hazır olana kadar öğrenmeyecek. Eğer istersek de bu yıllar alabilir."

"Geri dönmediğimde bir şeylerin ters gittiğini anlayacaktır."

"Hayır, bence sadece yakalanıp yakıldığını farz edecek. Ve işin üzücü yanı şu ki bunu umursamayacak bile."

Morrison, Çan'ın haklı olduğunu inkâr edemiyordu. Goddard bunu umursamazdı. Bir gıdım bile.

"Dediğim gibi, Fırtına Bulutu'nun senin için bir planı yok," dedi Çan, Morrison'a, "ama benim var."

Greyson bunu kabul ettirmesi gerektiğini, hem de çok iyi şekilde yapması gerektiğini biliyordu. Ayrıca bu tırpanı daha önce kimseyi okumadığı kadar doğru okumak zorundaydı. Çünkü yanlış bir hesap yaparsa, sonuçları felaket olurdu.

"Tehlikeli dönemlerdeki liderlere dair Fanilik Çağı gelenekleri üzerine okuyordum," dedi Greyson. "Bazı kültürlerde yöneticilerle dini liderler eğitimli suikastçılar tarafından korunuyormuş. Kendilerini muhafız sanan şu Tonistler yerine yanımda onlardan bir tane olsa, kendimi çok daha güvende hissederdim."

Tırpan bu teklif karşısında inanamayan bir ifadeyle kafasını iki yana salladı. "Gözümü kör ettin, şimdi de senin adına çalışmamı mı istiyorsun benden?"

Greyson omuz silkti. "Gözün iyileşti ve bir işe ihtiyacın var," dedi. "Yoksa Goddard'a dönüp başarısız olduğunu söylemeyi mi tercih edersin? Pijamalı cılız çocuğun tekinin seni gözünden bıçaklayıp kaçmayı başardığını? Bence Goddard bunu pek de iyi karşılamaz."

"Beni serbest bıraktığın an seni devşirmeyeceğimi nereden biliyorsun?"

"Çünkü o kadar aptal biri olduğunu düşünmüyorum. Çan'ın özel koruması olmanın Goddard'ın sana sunabileceği herhangi bir şeyden daha iyi olacağını sen de biliyorsun."

"Tırpan Cemiyeti'nin maskarası olurum."

Greyson belli belirsiz sırıttı. "Zaten öyle değil misin, Tırpan Morrison?"

Çan'ın Morrison hakkında ne kadar şey bildiğini tahmin etmenin bir yolu yoktu. Ama dediği doğruydu; Morrison saygı görmüyordu ve yaptığı hiçbir şey bunu değiştirmemişti. Ama burada kalırsa, diğer tırpanlar onun hâlâ hayatta olduğunu bile bilmezdi... ve burada saygı *görürdü*. Belki ona yalnızca Tonistler saygı gösterecekti ama saygı yine de saygıydı ve bu ümitsizce yokluğunu hissettiği bir şeydi.

"Bak, ne diyeceğim," dedi Çan. "İlk adımı ben atayım." Ardından bir makas çıkardı ve inanılmaz bir şekilde Morrison'ın bağlarını kesmeye başladı. Bacaklarından başladı, ardından da kollarına sıra geldi ve her bir ipi yavaşça dikkatle kesti.

"Rahipler bundan hoşlanmayacak," dedi Çan ipleri keserken. "Çok da umurumda."

Son ipi de kestiğinde, Morrison ayağa fırlayıp bir eliyle Çan'ın boğazını kavradı.

"Hayatının en büyük hatasını yaptın!" diye hırladı Morrison.

"Hadi, devşir beni," dedi Çan. Sesinde bir gıdım bile korku emaresi yoktu. "Buradan asla kaçamazsın. Acemi olsalar bile bu kadar muhafızdan kurtulamazsın. Tırpan Lucifer değilsin sonuçta."

Bunu duyunca boğazını onu susturacak kadar sert sıktı. Çan haklıydı, birçok konuda haklıydı. Morrison görevini tamamlarsa, kapının dışındaki Tonistler tarafından öldürülüp cesedi yakılırdı. İkisi de ölürdü ve tek kazanan Goddard olurdu.

"Yetti mi?" diye hırıldadı Çan.

Ayrıca nedense onu bu pozisyonda görmek, istese Çan'ı devşirebileceğini bilmek onu gerçekten devşirmek kadar tatmin ediciydi. Ama peşinden kendisinin de ölmesini gerektiren nahoş sonuçları olmadan. Morrison elini gevşetti ve Çan derin bir nefes aldı.

"Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor? Sadakat yemini mi edeceğim?" dedi Morrison şakayla karışık.

"El sıkışsak yeter," dedi Çan. Ardından elini uzattı. "Benim gerçek adım Greyson. Ama bana Sonoröz Hazretleri diye hitap etmen gerekecek."

Morrison daha kısa süre önce boğazını sıktığı eliyle Çan'ın elini sıktı. "Benim gerçek adım Joel. Ama senin de bana Jim demen gerekecek."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Jim."

"Ben de öyle, Sonoröz Hazretleri."

Tırpan Morrison bugünün hiç de beklediği şekilde gitmediğini itiraf etmeliydi ama yine de şikâyet edemezdi.

Etmedi de. İki yıldan uzun bir süre boyunca.

Üçüncü Kısım

KOBRA YILI

Bizi bekleyen bir geleceğimiz olduğuna inanıyorum. Hem insan hem ölümsüz olmanın bizi götüreceği muhteşem bir varış noktası olduğuna. Fakat o geleceğe emek vermeden ve ileri görüşlü bir liderlik olmadan ulaşamayız.

Raptor Yılı hepimiz için yıkıcıydı ama Dağ Keçisi Yılı'nda yaralarımızı sarmaya başladık. Kısakuyruklu Kanguru Yılı'nda ise tırpanlar olarak ideallerimizin ve önceliklerimizin ortak bir paydada buluştuğunu gördük. Şimdi, yeni yılın bu ilk gününde geleceğimize umutla bakıyorum.

Birinci Kıtasal Meclis'te Yüksek Bıçaklar BatıMerika'dan Pickford, DoğuMerika'dan Hammerstein, Meksiteka'dan Tizoc ve NorthernReach'ten MacPhail'e bana inandıkları için teşekkür etmeyi borç bilirim. Onların ve onların yönetimindeki sizlerin kıtasal Üstbıçak'ınız olarak Kuzey Merika'ya yön vermek için beni seçmiş olması benim için bir onayın da ötesinde; yeni düzen idealimizi geliştirmek için açık bir yetkidir. Hep beraber yalnızca kusursuz değil, aynı zamanda pırıl pırıl bir dünya yaratacağız. Her bir tırpanın geniş ve güçlü bir şekilde bizi bu hedefe daha da yaklaştırdığı bir dünya.

Aranızda, o inatçı LoneStar bölgesi gibi, benim yolumun doğru yol olmadığını düşünenler olduğunu biliyorum. Aranızda huzursuz olanlar, şöyle bir söz var ya, "bu deliliğin içinde bir mantık" arıyor. Ama size sormak isterim, insan ırkını daha yükseğe taşımayı istemek delilik midir? Ellerimizdeki elmaslar kadar berrak ve ince işlenmiş bir gelecek tahayyülüne sahip olmak yanlış mıdır? Elbette, hayır.

Yüksek Bıçaklar'ınızın pozisyonlarından istifa etmeyeceklerini açıkça belirtmek isterim. Bölgelerinizin yöneticisi

konumunda yerel yönetimden sorumlu olmaya devam edecekler fakat bundan sonra külfetli idari kararların yükünden kurtulmuş olacaklar. Daha büyük bu sorunlarla ben ilgileneceğim. Ve size söz veriyorum. hepinizi geleceğe götürmek için yorulmak nedir bilmeden çalışmak dışında bir amacım olmayacak.

—Ekselansları Üstbıçak Robert Goddard'ın
görev kabul konuşmasından
10cak. Kobra Yılı

24

Harabedeki Sıçanlar

Saint-Jean Kalesi ile Saint-Nicolas Kalesi bugün Avrupa'nın FrankoİberyA bölgesinde, Marsilya rıhtımının girişinin iki yanına inşa edilmişti. Kral XIV. Louis tarafından inşa edilen bu kalelerin ilginç yanı, devasa toplara sahip olması değil, bu topların kaleleri denizden gelecek istilacılara karşı korumak üzere konuşlandırılmamış olmasıydı. Bunun yerine toplar karaya, kralın menfaatini bir halk ayaklanmasına karşı korumak için kalabalık Marsilya kentine doğru yerleştirilmişti.

Kuzey Merika'nın Üstbıçağı Robert Goddard da Kral Louis'den ilham alıp kristal köşkünü çevreleyen altmış sekizinci kattaki bahçesine, aşağıdaki Fulcrum City'nin sokaklarına doğru konuşlandırılmış toplar yerleştirmişti. Üstbıçak pozisyonuna gelmeden çok daha önce, Çan'ın devşirildiğini duyurduktan kısa süre sonra yerleştirilmişti toplar.

Sözde peygamberlerini devşirmenin dünyadaki Tonistler için bir uyarı ve eğer tırpanlara saygı göstermezlerse, o zaman tırpanlardan korkmaları gerektiğine dair bir hatırlatma olarak görüleceğini düşünmüştü. Tonistlerse bir türlü son bulmayan bir baş ağrısından giderek artan bir tehdide dönüşmüştü.

"Bu beklemediğimiz bir durum değil," diye ilan etmişti Goddard. "Değişim her zaman direnişle karşılaşır ancak buna rağmen yolumuza devam etmeliyiz."

Goddard bir kez olsun dünyadaki tırpan cemiyetlerine karşı giderek artan şiddetin sebebinin kendi verdiği Çan'ı devşirme emriyle bağlantılı olduğunu düşünmemişti.

"Şehitlik kavramını anlamakta güçlük çekiyor olmanız sizin en büyük kusurunuz," demeye cüret etmişti Yardımcı Tırpan Constantine.

İnatçı LoneStar bölgesini Kuzey Merika'nın kalanıyla birleştirmek için adama ihtiyacı olmasa, Constantine'i oracıkta sürerdi. O bölge Tonistler için bir sığınağa dönüşmüştü. "Teksas hak ettiğini bulmuş," diye ilan etti Goddard. "Harabedeki sıçanlar gibi doluşsunlar oraya."

Üstbıçak'ın kristal köşkü sonraki birkaç senede değişmişti. Yalnızca şehre bakan silahlar değil, kristalin kendisi de değişmişti. İçerisi dışarıdan görülmesin diye dış duvarın camlarını kuvvetlendirip asit işleminden geçirtmişti. Bunun sonucunda artık köşkün içinden baktığınızda, ister gündüz ister gece olsun, Fulcrum City sürekli bir pus içinde görünüyordu.

Goddard, Tonistlerin casus dronlara sahip olduğuna inanıyordu. Başka güç odaklarının da ona karşı ittifak yaptığını düşünüyordu. Dost olmayan bölgelerin o güç odaklarına yardım ve yataklık yaptığına iknaydı.

Bu meselelerin doğru olup olmamasının bir önemi yoktu. Tüm bunlar doğruymuş gibi hareket ediyordu. Hâliyle bunlar Goddard'ın doğrularıydı ve Goddard için doğru olan her şey dünya için de doğruydu. En azından silinmez parmak iziyle işaretlediği her bir kısım için.

"Ortalık yatışacak," dedi Birinci Kıtasal Meclis'te toplanmış yaklaşık iki bin tırpana. "İnsanlar yeni düzene alışacaklar, bunun kendi yararlarına olduğunu görecekler ve ortalık yatışacak."

Fakat o zamana dek camlar puslu kalacak, sıkıntı çıkaranlar devşirilecek ve sessiz silahlar doğrudan aşağıdaki şehre bakacaktı.

Goddard hâlâ başarısız geçen Amazonya saldırısının öfkesini üzerinden atamamıştı. Yüksek Bıçak Pickford, Tırpan Anastasiya'yı yakalamayı başaramamıştı. Kadın onu ilk kez hayal kırıklığına uğratmıyordu ama kadın hakkında yapabileceği bir şey yoktu. En azından şimdilik. Goddard meclislerde gerçekleşen güvenilmez oylama sürecinin aksine, diğer Kuzey Merika bölgelerinin Yüksek Bıçakları'nı kendisinin atadığı bir geleceği gözünde canlandırabiliyordu.

Pickford'ın becerebildiği şeyse, şu anda Fulcrum City'ye doğru yolda olan Rowan Damisch'i yakalamayı başarmış olmasıydı. Kız da yakalanana kadar o yeterli olurdu. Anastasiya'nın kaçıp saklanmakla meşgul olup başını ağrıtacak zaman bulamamasını umuyordu. Şimdi bakınca, Endura'nın sularının etrafındaki Saygı Çemberi'ni bozmalarına izin vermemeliydi. Bir kurtarma operasyonunun orada asıl yaşananlara dair kanıtların su yüzüne çıkmasına neden olacağından endişeleniyordu. İşlerin bu noktaya geleceğini hayal dahi etmemişti.

Bu sabah başka işleri de vardı ve Goddard'ın öfkesini bir kenara bırakması gerekiyordu ki eskiye nazaran bunu yapmakta daha çok zorlanıyordu.

"RossSahanlığı Yüksek Bıçağı Shirase hatırı sayılır bir maiyetle yukarı geliyor," diye haber verdi Yardımcı Tırpan Franklin.

"Peki 'fikren uyumlular' mı?" diye eğlendi Rand.

Goddard hafiften kıkırdadı ama Franklin, Rand'a kibarlık olsun diye bile gülmezdi. "Fikirleri taşıdıkları kutulara kıyasla çok daha önemsiz," dedi kadın.

Goddard beş dakika beklettikten sonra onlarla konferans odasında buluştu çünkü Goddard misafirlerine, önemli misafirlerine bile, kendi vaktinin onlarınkinden daha değerli olduğunu göstermek isterdi her zaman.

"Nobu!" dedi Goddard ve eski bir dostmuş gibi Yüksek Bıçak Shirase'nin yanına gitti. "Seni görmek büyük bir zevk! Antarktika'da durumlar nasıl?"

"Her şey yolunda," dedi adam.

"Yaşam rüya gibi mi hâlâ?" diye lafa girdi Rand.

"Zaman zaman," dedi Shirase bölgesinin eşsiz doğasına atılan lafı kaçırarak. "Ama sadece kendi kayığımızın küreğini çektiğimizde sanırım."

Yardımcı Tırpan Franklin işte o an kibarlık olsun diye gülmüştü ama bu hareketi ortalığı sakinleştirmekten ziyade gerginliği arttırmıştı.

Goddard her biri bir Bıçak Muhafızı'nın kucağında olan kutulara göz attı. Yalnızca sekiz kutu vardı. Diğer bölgeler en az on kutuyla gelmişti. Ama kutu sayısının az olmasının nedeni daha sıkı bir biçimde yerleştirilmeleri olabilirdi.

"Bu ziyareti neye borçluyum, ekselansları?" diye sordu Goddard herkes nedenini bilmiyormuş gibi.

"RossSahanlığı bölgesi adına size bir hediye getirmek istedim. Bu hediyenin sizinle olan ilişkimizi resmiyete kavuşturacağını umuyoruz."

Ardından Bıçak Muhafızları'na başıyla işaret etti ve muhafızlar kutuları konferans masasının üzerine yerleştirip kapaklarını açtı. Beklendiği gibi, kutular tırpan elması doluydu.

"Bunlar Endura'nın kalıntılarından çıkarılan elmaslardan RossSahanlığı'nın payına düşenler," dedi Shirase.

"Çok etkileyici," dedi Goddard. "Elmasların hepsi bunlar mı?"

"Evet, hepsi."

Goddard parıldayan elmaslara baktı, ardından Shirase'ye döndü. "Hediyenizi alçakgönüllülük, şeref ve bize duyduğunuz dostluk ruhuyla kabul ediyorum. Ve gelecekte tırpanlara yüzük takmanız gerektiğinde, bu elmaslar sizindir." Ardından eliyle kapıyı işaret etti. "Lütfen Yardımcı Tırpan Franklin'i takip edin, sizin için hazırladığımız brunch'ın bulunduğu yemek odasına götürecek sizi," dedi Goddard. "Geleneksel Antarktika yemekleri ile OrtaMerika'nın yöresel lezzetleri. Dostluğumuzu pekiştirmek için bir ziyafet. Ben de birazdan size katılacağım ve bölgelerimizi ilgilendiren sorunların üzerinden geçeriz."

Franklin misafirlere yol gösterirken Nietzsche içeri girdi.

"Bana iyi haberlerle gel, Freddy," dedi Goddard.

"Anastasiya'yı güneyde takip ediyoruz," dedi. "Tierra del Fuego'da kıskıvrak yakalanana kadar güneyde kaçacak pek yolu kalmadı."

Goddard iç geçirdi. "Ateş Toprakları bizimle işbirliği yapmaz. Oraya varmadan onu yakalamak için daha fazla çaba gösterelim."

"Elimizden geleni yapıyoruz," dedi Nietzsche.

"Daha fazlasını yapın," dedi Goddard.

Elini kutulardan birinin içindeki elmasların üzerinde gezdiren Tırpan Rand'a baktı. "Elmasları sayacak mıyız, yoksa Shirase'ye güveniyor musun?"

"Mesele elmasların sayısı değil, Ayn, hediyenin kendisi. Topladığımız hazine yalnızca bir araç. Elmasların kendisinden çok daha değerli bir şeyin sembolü."

Yine de Goddard, Anastasiya'yı ele geçirmek için elmasların hepsini denize atmaya razıydı.

25

Günışığı ve Gölge

Anastasiya'nın Amazonya'dan kaçışı karmaşa dolu olsa da o karmaşa *Spence*'in ardındaki ufukta kalmıştı; bir yandan da *Spence*'in artık gerçek anlamda bir kurtarma gemisi olduğunu düşünüyordu Jerico.

Amazonya arkalarında ufalırken deniz de uysaldı ve önlerinde güneş doğuyordu. Saat dokuzu gösterdiğinde arkadaki karadan iz kalmamıştı ve berrak olan sabah gökyüzü yer yer ince uzun bulutlarla bezeliydi. Jeri bugün havanın bulutlu olmasını tercih ederdi, hatta daha iyisi çorba kıvamında bir sisi, zira Kuzey Merika tırpanları Anastasiya'nın denizden kaçtığını fark ederse, *Spence* saldırıya uğrayıp batırılabilirdi.

"Merak etme, peşinizden gelmeyecekler," demişti Jeri'ye Possuelo. "Gönderdiğim 'gizli' bir mesajı ele geçirmelerine müsaade ettim ve yemi yuttular. Kuzey Merikalılar şu anda Anastasiya'nın bölgenin Yüksek Bıçak'ının ona sığınma hakkı tanıdığı Ateş Toprakları'na doğru kıvrıla kıvrıla trenle yol aldığını sanıyor. Hikâyenin inandırıcılığını arttırmak için de yol boyunca onun DNA'sından bariz izler bırakıyoruz. Boşuna bir takipte olduklarını anlamaları günler alacak!"

Bu yeterince zekiceydi. Kuzeyli tırpanlar Amazonyalıları böyle planlar yapamayacak kadar aptal sanıyordu ve Jeri, Ateş Toprakları'nın da Kuzey Merikalıların yoluna mümkün olduğunca taş koyacağını biliyordu. Oranın tırpanları ele avuca sığmazdı.

Son sürat giderlerse, güvenli bir kıyıya üç gün gibi bir sürede varırlardı.

Tırpan Anastasiya'nın sancak tarafında denizi seyreden turkuvaz siluetini köprüden görebiliyordu Jeri. Kızın tek başına kalmaması gerekiyordu; Possuelo bunu net bir şekilde söylemişti ve kendi adamlarından biri tarafından ihanete uğradığı için adamın paranoyası anlaşılırdı. Jeri, *Spence*'in mürettebatına bütünüyle güveniyordu; kaptanlarına karşı güçlü bir sadakatleri vardı. Yine de önlem almak her zaman akıllıcaydı.

Anastasiya'nın şu anda yalnız olmasının tek sebebi, onun yanına verdiği görevliyi göndermesi olabilirdi. Bir tırpanın emri kaptanın emrini hükümsüz kılardı. Tam da tahmin ettiği gibi, bir üst güvertede uzaktan kızı gözleyen görevliyi gördü Jeri. Görünüşe göre, başına buyruk tırpanı doğru düzgün korumanın tek yolu, bunu bizzat yapmaktan geçiyordu.

"Ele avuca sığmayacak birine benziyor," dedi Zabit Wharton.

"Orası kesin," dedi Jeri. "Ama hangi konuda, bunu bilmiyoruz."

"Istırap?" diye bir tahminde bulundu zabit.

"Olabilir de olmayabilir de." Ardından Jeri köprüyü terk edip kızın yanma gitti.

Kız denize bakmıyordu. Ufka da bakmıyordu. Âdeta orada bulunmayan bir şeyleri seyrediyordu.

"Atlamayı mı düşünüyorsunuz?" diye sordu Jeri hatırı sayılır kalınlıktaki bir buzu kırarak. "Endişelenmem gerekiyor mu?"

Anastasiya, Jeri'ye bir göz attı, ardından bakışlarını tekrar denize çevirdi. "Alt güvertede volta atmaktan sıkıldım," dedi kız. "Güverteye çıkmak beni rahatlatır diye düşündüm. Possuelo'dan haber var mı?"

"Var."

"Rowan hakkında ne dedi?"

Jeri cevap vermeden önce tereddüt etti. "O bir şey söylemedi, ben de sormadım."

"O zaman yakalandı demek," dedi Anastasiya ve sinirle korkuluğa vurdu. "Ben özgürlüğe yelken açtım, o ise yakalandı."

Jeri bir yanıyla kızın gemiyi döndürüp oğlanın peşinden gitmek istemesini bekliyordu. Böyle bir şey isterse, kız bir tırpan olduğu için onun emrini yerine getirmek zorunda kalırlardı.

Ama bunu istemedi. Bunun her şeyi daha kötüleştireceğini bilecek kadar aklı başındaydı.

"Tırpan Lucifer'a olan bağlılığınızı katiyen anlayamıyorum," demeye cüret etti Jeri.

"Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun."

"Sandığınızdan daha fazlasını biliyorum. Mahzeni açarken Possuelo'yla oradaydım. Sizi sarılmış hâlde gördüm. Ölümün bile saklayamayacağı türden bir yakınlıktı bu."

Anastasiya gözlerini kaçırdı. "Oksijensizlik bizi öldürmeden önce soğuk öldürsün diye kıyafetlerimizi çıkarmıştık."

Jeri gülümsedi. "Bunun gerçeğin yalnızca bir kısmı olduğunu düşünüyorum."

Kız dönüp uzun bir anlığına Jeri'yi seyretti, ardından konuyu değiştirdi. "Jerico... bu alışılmışın dışında bir isim. Bir duvarın yıkılmasıyla alakalı bir Fanilik Çağı hikâyesi hatırlıyorum. Sen de duvarları yıkan biri misin?"

"Çoktan yıkılmış olan duvarların yıkıntılarında bir şeyler bulan biri olduğumu söylemek daha doğru olur," dedi Jeri. "Şaka bir yana, Yeriho hikâyesiyle alakası olmayan bir sülale ismi sadece. Ama bu isim tuhafınıza gidiyorsa, bana Jeri diyebilirsiniz. Herkes öyle diyor."

"Tamam. Peki, kullandığın zamirler neler, Jeri?"

Jeri kızın bu soruyu dobra bir şekilde sormasından hoşlanmıştı. Hâlâ bu soruyu soramayacak kadar rahatsız olan insanlar vardı, sanki Jeri kasten değil de yanlışlıkla belirsiz biriymiş gibi.

"Erkek, kadın, o, onlar... zamirler yorucu ve tembel şeyler," dedi Jeri. "Ben bir insana doğrudan ismiyle hitap etmeyi tercih ederim. Ama asıl sormak istediğiniz soruya cevap verecek olursam, ben hem erkek hem de kadınım. Madagaskarlı olmak böyle bir şey."

Anastasiya anlayışla başını salladı. "Biz tek cinsiyetlileri tuhaf ve kafa karıştırıcı buluyor olmalısın."

"Küçükken öyle buluyordum. Ergenliğime kadar tek cinsiyetli doğan biriyle karşılaşmadım. Ama sizin acayip katılığınızı kabullendim, hatta bunu takdir etmeye bile başladım."

"O zaman sen kendini iki şekilde de görüyorsun ama birinin diğerine ağır bastığı zamanlar oluyor herhâlde."

Yalnızca dobra değil, aynı zamanda zeki de diye düşündü Jeri, bu diriltilmiş tırpana kanı giderek ısınıyordu. *Doğru soruları soruyor.*

"Buna gökyüzünün karar verdiğini söyleyebilirsiniz," dedi Jeri kıza. "Hava açıksa, bir kadın olmayı tercih ediyorum. Hava kapalı olduğunda da bir erkeğim." Jeri dönüp denizin yüzeyinde parıldayan günışığına baktı. Ara ara tepeden geçen bulutların gölgeleri bu parıltıyı kesiyordu ama şu anda gemi bu gölgelerden birinin altında değildi. "Şu anda bir kadınım."

Başkaları gibi yargılayıcı olmadan, "Anlıyorum," dedi kız. "Fanilik Çağı üzerine bir âlim olan babam, güneşin mitolojide hemen her zaman eril olarak görüldüğünü ve tabii ki ayın da bir erkek olduğunu söylerdi. Onların ışığının altında bir kadın olmayı seçmek denge yaratıyor. Burada doğal bir yin ile yang var."

"Aynı durum sizin için de geçerli," dedi Jeri. "Ne de olsa turkuvaz sembolik olarak dengenin rengidir."

Anastasiya gülümsedi. "Bunu bilmiyordum. Bu rengi erkek kardeşim istediği için seçmiştim."

Kızın yüzüne bir gölge düştü. Kardeşini düşününce ortaya çıkan bir sızı. Jeri bunun irdelenemeyecek kadar şahsi bir acı olduğuna kanaat getirdi ve bu konuda kızın mahremine girmedi.

"Sürekli havanın merhametine kalmak," dedi kız, "seni rahatsız etmiyor mu? Senin gibi birinin mümkün olan en az miktarda şeye bağlı yaşamak isteyeceğini sanırdım. Ayrıca bugün gibi parçalı bulutlu günlerde işini epey zorlaştırıyor olmalı."

Kızı duymuşçasına güneş ufak bir bulutun arkasında kayboldu, ardından tekrar ortaya çıktı. Jeri güldü. "Evet, zor olabiliyor ama alıştım buna, hatta bunu kabullendim. Bu tahmin edilmezlik kişiliğimin bir parçası hâline geldi."

"Madagaskar bölgesinde doğmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişimdir hep," dedi Anastasiya. "Erkek olmak ilgimi çektiğinden değil, yalnızca aradaki farkı bilmeyecek kadar küçükken iki tarafı da keşfetmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum."

"Mesele de bu zaten," dedi Jeri. "Birçok ebeveynin çocuklarını yetiştirmek için Madagaskar'ı seçmesinin sebebi bu."

Anastasiya durup bunu düşündü. "Düşünüyorum da eğer senin gibi vaktimi kara ile denizde geçiriyor olsaydım, karada farklı, denizde farklı cinsiyette olmayı tercih edebilirdim. Böylece cinsiyetim rüzgârın keyfine bağlı kalmazdı."

"Yani ben her türlü sizinle vakit geçirmekten keyif alırdım."

"Hımm," dedi Anastasiya cilveli bir şekilde. "Güneş ışığının altında benimle flört ediyorsun. Fırtınalı havada da bunu yapar mıydın diye merak ediyorum."

"Madagaskarlı olmanın faydalarından biri de bizim insanları insan olarak görmemiz. Konu cazibe olduğunda, cinsiyet asla işin içine girmiyor." Işık hafiften loşlaşınca Jeri kafasını kaldırdı. "Gördünüz mü? Güneş yine bir bulutun arkasına girdi ve hiçbir şey değişmedi."

Ardından Anastasiya suratında sakin bir sırıtışla korkuluktan uzaklaştı. "Sanırım şimdilik yeteri kadar günışığı ve gölge gördüm. İyi günler, kaptan." Sonra dönüp cübbesi nazik rüzgârda gevşek bir yelken gibi salınırken alt güverteye indi.

26

Dünyanın Nefretinin Alıcısı

Üç yıllık yokluğunda dünyada neler olduğundan haberdar değildi Rowan. Citra'nın aksine, kimse onu bilgilendirmemişti. Öğrendiği her şeyi kulak misafiri olduğu durumlarda öğrenmişti. Goddard'ın artık Kuzey Merika'nın büyük kısmını yönettiğini biliyordu ki bu da ne başkaları için ne de Rowan için kesinlikle iyi bir gelişmeydi.

Şimdiyse Goddard'ın kristal köşkünün ortasındaki camdan bir kolona bağlanmıştı. Cam evler ve taş fırlatmakla alakalı eski bir laf yok muydu? Neyse, zaten elinde bir taş olsa, onu fırlatmazdı. Daha etkili bir şekilde kullanmak için taşı saklardı.

Yüksek Bıçak Pickford'un da söylediği gibi, önceki gün diriltilmişti. Ölüm Tırpan Lucifer için yeterli değildi. Goddard'ı tanıyorsa, sonu epey ihtişam ve debdebeyle gelecekti.

Goddard her zamanki gibi, uyanınca Tırpan Rand'la birlikte onu görmeye geldi. Goddard'ın suratında öfkeli bir ifade yoktu. Hatta hoş karşılamışa benzer bir ifadesi vardı adamın. Sıcak, böyle soğukkanlı bir yaratığın sıcak bir ifadesi olduğu söylenebilirse tabii. Bu durum Rowan'ın dengesini bozdu. Şüphe etmesine neden oldu. Öte yandan Rand ise endişeli görünüyordu ve Rowan bunun sebebini biliyordu.

"Sevgili Rowan'cığım," dedi Goddard. Kollarını onu kucaklamak istercesine kocaman açmıştı ama birkaç metre ötede durdu.

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" diye sordu Goddard'a becerebildiği kadar saygısız bir ses tonuyla.

"Seninle ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor, Rowan," dedi Goddard. "Ama geri dönebilmenden etkilendiğimi itiraf ediyorum, hele de Endura'nın batmasından sonra."

"Orayı sen batırdın."

"Tam aksine," dedi Goddard. "*Sen* batırdın. Kayıtlara böyle geçti ve böyle kalacak."

Rowan'ı öfkelendirmeye çalışıyorsa bile, bunda başarılı olamıyordu. Rowan çoktan hakkındaki kötü haberleri kabullenmişti. Tırpan Lucifer olmaya karar verdiğinde, ondan nefret edileceğini biliyordu. Elbette, bu nefretin yalnızca tırpanlarla sınırlı olmasını beklemişti. Dünyanın geri kalanının da ondan tiksineceğini hiç düşünmemişti.

"Beni gördüğüne mutlu olmuş gibi bir hâlin var," diye gözlemde bulundu Rowan. "Gerçi muhtemelen çaldığın bedenin fizyolojisiyle alakalıdır. Tyger'ın bedeni en yakın dostunu gördüğü için tepki veriyor olmalı."

"Olabilir," dedi Goddard ve sanki birer ağız belirip de onunla konuşacakmış gibi Tyger'ın ellerine baktı. "Ama geri kalanım da seni gördüğü için mutlu! Şöyle ki bir hayalet olarak Tırpan Lucifer tam bir baş ağrısıydı. Ama canlı kanlı bir adam olarak insanlığın iyiliği uğruna kullanabileceğim biri."

"Goddard'ın iyiliği için yani."

"Benim iyiliğim dünyanın iyiliği demek, bunu artık anlamış olman lazım," dedi Goddard. "Ben büyük resmi görebiliyorum, Rowan. Hep gördüm. Şimdi de dünyaya Tırpan Lucifer'ın cezalandırıldığını göstermek insanların daha rahat bir nefes almasını sağlayacak."

Bütün bu konuşma sırasında Tırpan Rand tek kelime etmedi. Bir sandalyeye oturmuş, seyrediyordu. Rowan'ın ne yapacağını görmeyi bekliyordu. Hangi suçlamalarda bulunacağını. Ne de olsa Endura'da Rowan'ı serbest bırakan oydu. Onun için bir karın ağrısı hâline gelebilirdi. Ama bunun da taş fırlatmaktan bir farkı yoktu.

"Unutulmaktan korkuyorsan, korkmana gerek yok. Devşirildiğinde, ismin dünyanın nefretinin hedefi olmaya devam edecek. Kötülüğünle meşhursun, Rowan, bunu kucaklamalısın!

Başka türlü bir ünün olmayacak ve bu bile hak ettiğinden çok fazlası. Mazimizin hatırına bunu bir hediye olarak kabul et."

"Bundan büyük zevk alıyorsun, değil mi?"

"Ah, hem de nasıl," diye itiraf etti Goddard. "Sana ne tür işkenceler yapabileceğimi hayal ederek ne kadar zaman geçirdiğimi duysan şaşarsın!"

"Ben öldüğümde kime işkence edeceksin?"

"Eminim birilerini bulurum. Belki de buna ihtiyaç duymam. Belki de başımı ağrıtan son kişi sen olursun."

"Yok ya... her zaman başkaları çıkar."

Goddard gerçekten keyifli bir şekilde ellerini çırptı. "Seninle bu sohbetleri ne kadar özlediğimi bir bilsen!"

"Benim bağlı olduğum, seninse böbürlenip durduğun sohbetleri mi?"

"Görüyor musun? Doğrudan sadede gelmene bayılıyorum. Bundan çok keyif alıyorum. Bir şekilde kaçmanın yolunu bulup beni uykumda yakacağından korkmasam, seni evcil hayvanım yapardım."

"Kaçardım ve yakardım," dedi Rowan.

"Bundan şüphem yok. Neyse, bil ki bugün buradan kaçamayacaksın. Artık Tırpan Brahms'ın beceriksizlikleri bize ayak bağı olmuyor."

"Niye? Diğerleriyle birlikte o da mı köpekbalıklarına yem oldu?"

"Evet, eminim olmuştur," dedi Goddard, "ama köpekbalıkları ona ulaştığında çoktan ölmüştü. Senin kaçmana müsaade etmesinin cezası."

"Peki." Rowan bu konuda başka bir şey söylemedi. Ama birden sandalyesi ısınmış gibi kıpırdanan Rand'ı göz ucuyla gördü.

Goddard ona yaklaştı. Sesi yumuşadı. "Buna inanmayabilirsin ama seni gerçekten özledim, Rowan." Bu basit cümlenin Goddard'ın huyu olan gösterişçiliğini aşan bir yanı vardı. "Artık bana karşı çıkmaya cüret eden bir tek sen kaldın. Düşmanlarım var, doğru ama hepsi birer ezik. Onları yenmesi kolay. Sen en baştan beri farklıydın."

Bir adım gerileyip Rowan'ı şöyle baştan aşağı süzdü, sanki albenisini kaybetmiş bir tabloyu seyrediyordu. "Benim birinci yardımcı tırpanım olabilirdin," dedi Goddard. "Dünya Tırpan Cemiyeti'nin varislerinden biri ve şüphen olmasın, planımı tamamladığımda, tek bir dünya tırpan cemiyeti *bulunacak*. İşte, *bu* senin geleceğin olabilirdi."

"Vicdanımın sesini duymazdan gelseydim."

Goddard acıyarak kafasını iki yana salladı. "Diğer her şey gibi, vicdan da bir araçtır. Onu kullanmazsan, o seni kullanır ve buradan gördüğüm kadarıyla seni hunharca kullanmış. Hayır, dünya benim ona sunduğum birliğe senin basit doğru ve yanlış anlayışından çok daha fazla ihtiyaç duyuyor."

Goddard'ın söylediklerinin her zaman kulağa neredeyse mantıklı gelmesi işin tat kaçıran yanıydı. Düşüncelerinizi çarpıtıp yerine kendi düşüncelerini empoze edebiliyordu. Onu bu kadar tehlikeli kılan da buydu.

Rowan isyankârlığının ve metanetinin azaldığını hissetti. Goddard herhangi bir konuda haklı olabilir miydi? İçinden bir ses bu soruya hayır diye cevap veriyordu ama bu ses de giderek kabuğuna çekilmekteydi.

"Bana ne olacak?" diye sordu Rowan.

Goddard ona doğru eğilip kulağına fısıldadı.

"Bir hesaplaşma."

Tırpan Rand tüm bunları ardında bıraktığını sanıyordu. Tırpan Lucifer'ın hayatta ve Amazonya'da olduğunun haberini aldığında, tefsir sığınağı yolculuklarından birindeydi. Amazonyalıların elinden onu alma görevi Rand'ın bilgisi dışında gerçekleşmişti. Goddard ona "müthiş haberi" verdiğinde, Rowan çoktan yoldaydı.

Berbat bir zamanlamaydı. Daha önceden haberi olsa, sırf çenesini kapatmak için bile olsa, Goddard'a ulaşmadan onu devşirmenin bir yolunu bulurdu.

Ama işte buradaydı ve çenesini yine de kapalı tutmuştu. En azından Rand konusunda. Sırf Rand'ı rahatsız etmek için mi sırrını saklamıştı? Ayn onun planının ne olduğunu merak ediyordu.

Bu sefer Goddard, Rowan'ı odada tek başına bırakacak kadar rahat değildi. Rowan'ın yanına iki tane muhafız yerleştirmişti. Rowan'a yaklaşmamaları ve her an gözlerini üzerinde tutmaları emredilmişti.

"Saat başı onu kontrol edeceksin," demişti Goddard, Ayn'a. "Bağlarını gevşetip gevşetmediğini ya da muhafızların aklını çelip çelmediğini görmek için."

"Akıllarına girmesin diye muhafızlarını sağır bırakmalısın," diye öneride bulundu kadın. Bir şakaydı aslında ama Goddard bunu ciddiye aldı.

"Ne yazık ki bir saate kulakları iyileşir."

Bu yüzden muhafızları sağır bırakmak yerine sessizliği eski usul bir yöntemle sağladılar. Rowan'ın ağzını tıkadılar. Yine de o akşamüzeri Ayn, Rowan'ı kontrole gittiğinde, bir şekilde tıkacı ağzından çıkarmayı başardı. Eli kolu bağlı olmasına rağmen kocaman gülümsüyordu.

"Selam, Ayn," dedi neşeyle, "Günün güzel geçiyor mu?"

"Duymadın mı?" diye karşılık verdi kadın. "Goddard, Üstbıçak olduğundan beri her gün güzel."

"Üzgünüz, Saygıdeğer Tırpan," dedi muhafızlardan biri. "Ona yaklaşmamamız emredildiği için yeni tıkaç takamadık. Belki siz takarsınız."

"Neler anlattı size?"

"Hiçbir şey," dedi diğer muhafız. "Birkaç sene önce popüler olan bir şarkıyı söyleyip durdu. Bizden de şarkıya eşlik etmemizi istedi ama etmedik."

"Güzel," dedi Ayn. "Kontrolünüzü takdir ettim."

Tüm bu konuşma sırasında Rowan hâlâ gülümsüyordu. "Biliyor musun, Ayn, Endura'da beni serbest bırakanın sen olduğunu Goddard'a söyleyebilirdin."

Çat diye. İki muhafızın duyacağı şekilde öylece söyleyivermişti.

"Yalan söylemenin sana bir faydası olmaz," dedi sırf muhafızlar duysun diye, ardından ikisine odanın dışında beklemesini emretti ki iç duvarların çoğunun camdan yapıldığı bir yerde hiçbir şey gizlenmese de kapı kapatıldığından en azından dışarıya ses gitmezdi.

"Sana inandıklarını sanmıyorum," dedi Rowan. "Çok ikna edici değildin."

"Haklısın," dedi Ayn. "Yani şimdi onları devşirmem gerekecek. Kanları senin elinde."

"Bıçak senin, benim değil," dedi.

Cam duvarın öteki tarafındaki dünyadan bihaber iki muhafıza göz attı kadın. Mesele onları devşirmek değil, bunu yapanın kendisi olduğunu saklamaktı. Bunu yapması için düşük seviyeli tırpanlardan birine emir vermesi, ardından da tırpanı kendini devşirmesi için ikna etmesi gerekecekti ki tüm bunları kendi üzerine şüphe çekmeyecek şekilde yapmalıydı. Baştan sonra rezaletti.

"Seni serbest bırakmak verdiğim en kötü karardı."

"En kötüsü değil," dedi Rowan. "Yanından bile geçemez."

"Goddard'a niye *söylemedin*? Bunun için ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

Rowan omuz silkti. "Sen bana bir iyilik yaptın, ben de karşılığını ödedim. Şimdi ödeştik. Hem ayrıca," diye ekledi, "bir kere onun arkasından iş çevirdin. Belki bir kez daha yaparsın bunu."

"İşler değişti."

"Değişti mi gerçekten? Hâlâ sana hak ettiğin şekilde davrandığını görmüyorum. Bana bugün söylediklerini *sana* da söyledi mi? Dünya Tırpan Cemiyeti'nin varisi olacağını? Söylemedi mi? Bana kalırsa, sana da diğer herkese davrandığı gibi davranıyor. Bir hizmetkâr gibi."

Bir anda kendini yapayalnız hisseden Ayn derin bir nefes aldı. Çoğu durumda tek başına olmaktan hoşlanırdı ama bu farklıydı. Şu anda asıl hissettiği şey hiçbir müttefikinin olmamasıydı. Dünyadaki herkes onun düşmanıymış gibiydi ki belki de öyleydi. Bu ukala çocuğun onun bu şekilde hissetmesine yol açabilmesinden nefret ediyordu. "Sen onun sandığından çok daha tehlikelisin," dedi Rowan'a.

"Ama yine de beni dinliyorsun. Neden?"

Bu soru üzerinde durmak istemiyordu. Bunun yerine, sonuçlarının canı cehennemeydi, onu buracıkta devşirebileceği her yolu zihninde canlandırmaya başladı. Ama Rowan'ı devşirirse, bunun

baki olmayacağını biliyordu. Bu çatı katında onu diriltilmeyecek hâle getirmenin bir yolu yoktu, yani Goddard onu aklındaki ceza için tekrar diriltirdi ve dirildiğinde Rowan bu sefer Goddard'a her şeyi *anlatırdı*. Rowan gibi onun da eli kolu bağlıydı.

"Bir önemi olduğundan değil de merak ettiğimden soruyorum," dedi Rowan. "Yaptığı her şeye katılıyor musun? Dünyayı doğru yola soktuğunu düşünüyor musun?"

"Doğru yol diye bir şey yok. Yalnızca bizim gibiler için her şeyin daha iyi olduğu bir yol ve olmadığı bir yol var."

"'Bizim gibiler' derken tırpanlardan mı bahsediyorsun?"

"Başka kimden bahsedeceğim?"

"Tırpanların dünyayı herkes için iyi bir hâle getirmesi gerekirdi. Bunun aksine değil."

Ayn'ın bunu umursadığını sanıyorsa, boşa kürek çekiyordu. Etik ve ahlak eski kafalıların saplantılarıydı. Onun vicdanı temizdi çünkü vicdanı hiç olmamıştı ve her zaman bununla gurur duymuştu.

"Seni herkesin önünde öldürmeyi planlıyor," dedi Rowan'a. "Herkesin önünde derken, Tırpan Lucifer'ın öldüğüne dair kimsenin aklında şüphe kalmayacak şekilde. Sonsuza dek mağlup ve yok edilmiş olarak."

"Sen de mi bunu istiyorsun?"

"Yasını tutmayacağım," dedi Rand ona, "ve öldüğünde rahat bir nefes alacağım."

Rowan bunu hakikat olarak kabul etti çünkü öyleydi. "Biliyor musun, Tırpan Rand, bir noktada Goddard'ın egosu öyle kontrol edilmez hâle gelecek ki *sen* bile bunun neden olduğu tehlikeyi görebileceksin ama o noktada o kadar güçlenmiş olacak ki ona karşı çıkabilecek kimse kalmayacak geriye."

Ayn buna karşı çıkmak istese de tüyleri diken diken oldu. Kadının bedeni oğlanın söylediklerindeki hakikati kabul etmişti. Hayır, Tırpan Lucifer'ın yasını tutmayacaktı. Ama çocuk öldükten sonra endişelenecek başka şeyler de olacaktı.

"Senin de ondan bir farkın yok," dedi kadın. "İkiniz de karşınızdakinin nevri dönene kadar insanların zihnini çarpıtıyorsunuz. Bu yüzden seninle bir daha konuşmazsam gücenme."

"Benimle konuşacaksın," dedi Rowan kendinden yüzde yüz emin bir şekilde. "Çünkü beni baki olarak öldürdükten sonra, benden geriye kalanları atman için sana verecek, Tyger'dan geriye kalanları attığın gibi. İşte, o zaman dediklerini dinleyecek kimse kalmadığında, sırf son sözü söylemiş olmak için yanmış kemiklerimle konuşacaksın. Hatta belki üzerlerine bile tükürürsün. Ama bu seni daha iyi hissettirmeyecek."

Tüm söyledikleri kadının tepesini attırıyordu. Çünkü oğlanın söylediği her şeyde haklı olduğunu biliyordu.

27

Tenkamenin'in Zevk Konağı

Tırpan Anastasiya'yı taşıyan *Spence*, Atlantik üzerinden doğrudan Afrik kıtasındaki AltSahara bölgesine yol aldı. İnsanların sandığından çok daha kısa süren, yalnızca üç günde kat edilen bir mesafeydi bu. Kuzey Merikalı tırpanlar Anastasiya'yı Güney Merika'nın iç kesimlerinde aramaya devam erken Yadigâr Limanı sahil kasabasına vardılar.

Yadigâr Limanı fanilik günlerinde Monrovia olarak biliniyordu fakat Fırtına Bulutu bölgenin önce fetih ve kölelik, sonrasında da kötü planlanmış bir yurda dönüş geçmişi yüzünden kimsenin gücüne gitmeyecek yepyeni bir isimle anılması gerektiğine karar vermişti. Doğal olarak bu durum insanların gücüne gitmişti. Fakat Fırtına Bulutu kararından dönmemiş ve Fırtına Bulutu'nun verdiği tüm kararlarda olduğu gibi, bu konuda da haklı olduğu ortaya çıkmıştı.

Tırpan Anastasiya'yı AltSahara'nın Yüksek Bıçağı Tenkamenin bizzat karşıladı, Goddard'ın lafını sakınmayan eleştirmenlerinden biri olan adam Anastasiya'yı gizlice himayesi altına almayı kabul etmişti.

Kızı karşılarken, "Bir acemi tırpan namına ne çok kuru gürültü!" dedi gür, neşeli bir sesle. Cübbesi rengârenkti ve bölgenin tarihi kültürlerinin her birine atıfta bulunan incelikli bir tasarıma sahipti. "Endişelenme, ufaklık, burada güvendesin ve dostlar arasındasın."

Citra, Possuelo'nun *meu anjo*'sunu, meleğim demesini sevimli bulsa da ona "ufaklık" diye hitap edilmesi biraz aşağılayıcı

gelmişti. Tırpan Anastasiya olarak başını dik tuttu ve diplomatik olmak adına bu laf üzerine bir yorumda bulunmadı. Onun yerine Jeri bulundu.

"Pek de ufak sayılmaz," dedi Jeri.

Yüksek Bıçak, Jeri'ye şüpheli gözlerle baktı. "Siz kimsiniz?"

"Jerico Soberanis, Tırpan Anastasiya'yı sizin misafirperver kollarınıza teslim eden geminin kaptanı."

"Sizi duymuştum," dedi Tenkamenin. "Meşhur bir çöpçü."

"Kurtarıcı," diye adamı düzeltti Jeri. "Ben kaybolan şeyleri bulur, bozulan şeyleri tamir ederim."

"Anladım," dedi Tenkamenin. "Kaliteli hizmetiniz için teşekkürler." Ardından Yüksek Bıçak babacan bir şekilde kolunu Anastasiya'nın beline dolayıp maiyetiyle birlikte onu limandan uzaklaştırdı. "Ah, yorgun ve denizdeki yemeklerden daha fazlasına aç olmalısın. Rahat etmen için her şeyi ayarladık."

Jeri ile Tenkamenin sorana kadar onlarla birlikte yürüdü. "Size ödeme yapılmadı mı? Possuelo şüphesiz bunu ayarlamıştır."

"Üzgünüm, ekselansları," dedi Jeri, "fakat Tırpan Possuelo beni her an Tırpan Anastasiya'nın yanında olmakla görevlendirdi. Bu emre karşı gelmemi istemediğinizi gönülden umarım."

Yüksek Bıçak dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Pekâlâ," dedi, ardından tek bir kişiyle konuşuyormuş gibi maiyetine döndü. "Meşhur Madagaskarlı kaptanımız için akşam yemeğine bir tabak daha ekleyin ve uygun bir oda hazırlayın."

Nihayet Anastasiya da konuştu. "Uygun yeterli olmaz," dedi Yüksek Bıçak'a. "Jerico beni buraya getirmek için her şeyi riske attı ve bana gösterdiğiniz nezaketi ondan esirgememelisiniz."

Maiyet volkanik bir patlamaya hazırlanıyormuş gibi gerildi ama bir an sonra Yüksek Bıçak içten bir kahkaha patlattı.

"Yürekli olmaya," dedi, "çok değer veririz biz. Seninle iyi anlaşacağız!" Ardından Jeri'ye döndü. "Kaptan, lütfen affedin beni ama şakalaşmayı severim. Ciddi değildim. Saygın bir misafir olarak size kapımız açık ve hak ettiğiniz şekilde ağırlanacaksınız."

Jeri, Possuelo'dan böyle bir emir almamıştı. Jerico'ya Anastasiya'yı buraya getirmesiyle işinin sona ereceği söylenmişti. Öte

yandan Jerico'ysa turkuvaz tırpandan ayrılmaya hazır değildi, ayrıca *Spence*'in mürettebatı da tatili hak etmişti. AltSahara'nın batı kıyıları onlar için iyi bir izin olurdu. Bu şekilde Jeri de hem Anastasiya'yı hem de biraz fazla cana yakın görünen Yüksek Bıçak'ı göz hapsinde tutabilirdi.

Onları Tenkamenin'in evine götürecek sedanlara binmeden önce, "Ona güveniyor musun?" diye sordu Jeri, Anastasiya'ya.

"Possuelo güveniyor," dedi Anastasiya. "Bu benim için yeterli."

"Possuelo seni Goddard'a satan acemi tırpana da güveniyordu," diye belirtti Jeri. Anastasiya'nın buna verecek bir cevabı yoktu. "Ben ikinci bir çift gözün olacağım," dedi Jeri.

"Buna muhtemelen gerek yoktur ama teşekkür ederim," dedi kız.

Jeri normalde çıkarına bakardı ama Anastasiya'nın takdirinin bu hizmeti için yeterli bir ödeme olduğunu fark etti.

Yakınlarının Tenka diye hitap ettiği Tenkamenin'in gür sesine, adam fısıldadığında bile sesi yankılanıyordu, ek olarak insanlara kendini sevdiren, coşkulu bir doğası vardı. Citra bunu hem sevimli hem de göz korkutucu buldu. Citra Terranova'yı bir kenara bırakıp bu adamın etrafındayken sürekli Tırpan Anastasiya olmaya karar verdi.

Tenkamenin'in genetik indeksinin biraz Afrik eğilimi olduğunu fark etmişti. Bu anlaşılır bir durumdu, zira burası insanlığın biyolojik bulamacına o genleri katan kıtaydı. Anastasiya'nın genlerinde de PanAsyalı, Kafkasoit, Mezolatino ya da "diğer" kategorisini oluşturan altindekslerden daha fazla Afrik bulunuyordu. Arabada birlikte yol alırlarken, Tenkamenin bunu fark edip bir yorumda bulundu.

"Bu tarz şeyleri fark etmememiz gerekir aslında," dedi, "ama ben fark ediyorum. Bu yalnızca azıcık da olsa sizinle daha yakın akraba olduğumuz anlamına geliyor."

Adamın evine ev demek az kalırdı. Tenkamenin kendine görkemli bir zevk konağı inşa ettirmişti.

"Kubilay Han gibi, ben adını Shangdu koymadım," dedi Anastasiya'ya. "Zaten Kubilay Han'da zevk falan yoktu. Adam

kendini devşirir devşirmez, Mongol Tırpan Cemiyeti orayı yıkmakta haklıydı."

Tenka gibi, bu konak da şık ve zevkliydi. "Ben başkalarına ait evlere ve malikânelere konup orada yaşayan insanları sokağa atan parazitlerden değilim," dedi kıza gururla. "Burası sıfırdan inşa edildi! Koca mahalleleri çalışmaları için davet ettim ve vakitlerini tatmin edici işçilikle doldurdum. Hâlâ da çalışıyorlar ve her sene burayı daha genişletiyorlar. Onlardan böyle bir şey istediğimden değil, kendi zevkleri için yapıyorlar bunu."

Anastasiya başta bunun işçilerin tercihi olduğuna inanmasa da işçilerle konuştuğunda haksız olduğunu anladı. Tenka'yı gerçekten seviyorlardı ve adamın konağındaki çalışmaları tamamen kendi başlarına sürdürüyorlardı. Adamın Evrensel Temel Gelir'e kıyasla çok daha yüksek miktarda ödeme yapmasının da bunda katkısı vardı.

Etraf konağı güzelleştiren, eski dünyadan kalma tuhaf tuhaf yadigârlarla doluydu. Her biri farklı tarihi dönemlerden kalma, personelin giydiği üniformalar. Yüzlerce yıl öncesine dayanan klasik bir oyuncak koleksiyonu. Bir de telefonlar vardı. Masaların üzerine konmuş ya da duvarlara asılmış, çeşitli renkteki kutu benzeri cihazlar. Telefonun ana gövdesine spiral gibi uzayan ve çok çabuk birbirine dolanan uzun, kıvrık kabloyla bağlanan bir ahize bulunuyordu.

"İletişim kurmanın kişiyi tek bir noktaya bağlaması fikri hoşuma gidiyor," dedi Tenkamenin, Anastasiya'ya. "Her konuşmaya hak ettiği dikkati vermeni sağlıyor."

Ama bu telefonlar Tenkamenin'in mahrem aramalarına ayrıldığı için hiç çalmıyordu. Anastasiya bunun Tenkamenin'e dair mahrem hiçbir şey olmamasıyla alakalı olduğunu varsaydı. Adam hayatını vitrindeymişçesine yaşıyordu.

Anastasiya oraya varmasının ertesi günü, Tenkamenin ile Yüksek Bıçak'ın maiyetinin değişmez ikilisi, hayattaki görünen tek amaçları Yüksek Bıçak'a seyirci olmakmış gibi görünen Tırpan Baba ile Makeda'yla görüşmeye çağrıldı. Baba'nın keskin bir dili vardı ve Tenka dışında kimsenin anlamadığı espriler

yapmayı seviyordu. Makeda'nınsa hayattaki en büyük zevki Baba'yla dalga geçmek gibi görünüyordu.

"Ah! Derinlerin hanımı teşrif etti!" dedi Tenka. "Otursana, konuşacak çok şeyimiz var."

Anastasiya oturdu ve ona bir tepsi işlevi gören bir fırıldağa yerleştirilmiş, kenarları kesilmiş minik sandviçler ikram ettiler. Yüksek Bıçak'ın bütün olayı sunumdaydı.

"Dirilişine dair haberlerin yayılmaya başladığını duyuyorum. Goddard'ın müttefikleri bunu bastırmaya çalışsa da eski kafalı dostlarımız yayıyorlar. Beklentiyi arttıralım ki sen resmen kendini gösterdiğinde bütün dünya seni dinlesin."

"Dünya beni dinlerse söyleyeceklerim olacak."

"Olacak," dedi Tenka. Bunu öyle bir netlikle söylemişti ki kız adamın aklında neler olduğunu merak etti. "Son derece suç unsuru taşıyan bazı bilgilere ulaştık."

"Suçun olmadığı bir dünyadaki suç unsurları," dedi Baba. "Bir düşünsenize."

Tenkamenin güldü ve Makeda gözlerini devirdi. Ardından Yüksek Bıçak uzanıp Anastasiya'nın önündeki boş ekmek tabağına ufak bir origami kuğu bıraktı. "Birbiri üzerine katlanan sırlar," dedi sırıtarak. "Söylesene, Anastasiya, Fırtına Bulutu'nun arkabeynini kurcalama konusunda ne kadar yeteneklisin?"

"Çok," diye cevap verdi adama.

"Güzel," dedi Tenkamenin. "Kuğuyu açtığında, aramana başlamana yardımcı olacak bir şey bulacaksın."

Anastasiya kuğuyu parmakları arasında döndürdü. "Ne arıyor olacağım?"

"O yolu kendin kat etmelisin. Sana ne arayacağını söyleyeceğim çünkü bunu söylersem, içgüdüsel olarak bulabileceğin bazı şeyleri gözden kaçırırsın."

"Bizim muhtemelen kaçırdığımız şeyler," diye ekledi Makeda. "Bu mesele için yeni gözlere ihtiyacımız var."

"Ayrıca," dedi Tırpan Baba, Anastasiya'yı sıkıştıran üçüncü kişi olarak, "bunu yalnızca bilmen yeterli değil, asıl kendin *keşfetmen* lazım ki başkalarına da bunu nasıl bulacaklarını gösterebilesin."

"Kesinlikle," dedi Tenkamenin. "Başarılı bir yalan gücünü yalancıdan almaz, dinleyicinin inanmaya yatkınlığından alır. Ona inanma yatkınlığını ortadan kaldırmadan bir yalanı ifşa edemezsin. Bu yüzden insanların hakikate ulaşmasını sağlamak, onlara doğrudan hakikati söylemekten çok daha etkilidir."

Tenkamenin'in sözleri havada asılı kaldı ve origamiyi açarak kuğunun narin kanatlarını bozmak istemeyen Anastasiya bir kez daha kuğuya baktı.

"Kendi sonuçlarına vardığında, biz de bildiklerimizi paylaşacağız," dedi Tenkamenin. "Sana garanti veriyorum, arkabeyinde çıkacağın yolculuk çok zihin açıcı bir tecrübe olacak."

28

Karanlık Ünlü

Herkes davetliydi ki Üstbıçak bir davetiye gönderdiğinde, bunu görmezden gelmek mümkün değildi. Bu da stadyumun şüphesiz ağzına kadar dolu olacağı anlamına geliyordu.

Goddard nüfuzu altındaki tüm ruhlara açık bir çağrıda bulunmuştu. Bir tırpanın, hele de güçlü bir tırpanın normal insanlarla yüz göz olması nadir yaşanan bir şeydi. Tırpanlar insanlarla genelde mermi, bıçak, sopa ya da ara sıra zehirle iletişim kurardı. Toplumdaki insanlarla konuşma gereksinimi duymazdı tırpanlar. Göreve seçimle gelmezlerdi ve birbirleri dışında kimseye hesap vermezlerdi. Hayatlarındaki tek yeriniz kalplerini durdurmak olduğunda, insanların kalbini kazanmak için ortada pek bir sebep olmuyordu.

Hâliyle Üstbıçak Goddard davetini bizzat yayımladığında herkes dikkat kesildi. Güçlendirilmiş kulesine rağmen Goddard halkın tırpanı olduğunu iddia ediyordu hep, işte bu da kanıtıydı. Zaferini her kesimden insanla paylaşmak istiyordu. Günün sonunda kıtanın en meşhur tırpanlarına yakın olma isteği, o tırpanlara karşı duydukları korkudan ağır gelmişti. Biletler satışa çıktıktan beş dakika sonra tükenmişti. Geri kalan insanlar da evleriyle iş yerlerinden bu olayı seyredebilecekti.

İdama bilet alabilen şanslı kişiler ise tarihe tanıklık edeceklerini biliyordu. Çocuklarına, torunlarına, torunlarının çocuklarına ve torunlarının torunlarına Tırpan Lucifer'ın devşirildiği gün orada olduklarını anlatabileceklerdi.

Tırpan Lucifer'dan tırpanlar gibi korkmuyorlardı ama ondan tiksiniyorlardı çünkü onu yalnızca Endura'nın ölümüyle suçlamakla kalmıyor, Fırtına Bulutu'nun sessizliği ve kendilerine verilen nahoşluk durumundan da onu sorumlu tutuyorlardı. Dünya onun yaptıklarının cezasını çekiyordu. Goddard'ın dobra bir şekilde tanımladığı üzere, o dünyanın nefretinin hedefiydi. Bu yüzden doğal olarak onun korkunç sonuna tanık olmaya gideceklerdi tabii ki.

Bu devirde zırhlı araç diye bir şey kalmamıştı. Artık araçların büyük kısmının temel özelliklerinden biri zırhlı olmasıydı. Yine de Tırpan Lucifer için birkaç gün içinde çelik perçinleri görünen ve parmaklıklı pencereleri olan özel bir nakliye kamyonu inşa edilmişti. Fulcrum City'den devşirmesinin gerçekleşeceği Mile High City'ye yüksek hızlı otobanla dümdüz gidilebiliyordu fakat konvoyun kullandığı rota, varış noktasına ulaşmadan önce mümkün olduğu kadar çok OrtaMerika şehrinden geçen yılankavi bir dolambacı izlemişti. Normalde bir gün sürecek yol, neredeyse bir hafta tutacaktı.

Rowan devşirmesinin halkla ilişkileri kuvvetlendirmek için kullanılacağını biliyordu ama bu şekilde sergilenmeyi beklememişti.

Konvoyda bir düzineden fazla araç vardı. Motosikletli Bıçak Muhafızları, içindeki yüksek rütbeli tırpanların cübbelerinin rengindeki lüks limuzinler, bunların arkasında ise büyük, kutu gibi, zırhlı kamyon ve en sonunda da bir gelinlik kuyruğu gibi onları takip eden birkaç motosikletli muhafız daha.

Konvoydaki ilk limuzini parıldayan yıldızların kakıldığı kraliyet mavisi bir limuzin olsa da Üstbıçak orada değildi. Limuzinin içi boştu ama kalabalığın bunu bilmesine gerek yoktu. İşin gerçeği şuydu ki oradaymış gibi davranması yeterliyken Goddard'ın uzun, yorucu bir yolculuğa çıkası gelmemişti. Devşirmenin gerçekleşeceği güne kadar ortalıkta görünmesine gerek yoktu.

Bunun yerine korkunç Tırpan Lucifer'ın son yolculuğunun başına Constantine'i getirmişti.

Rowan, Constantine'in üç yıl önce onu bulup yakalamakla yükümlü olduğunu biliyordu. Adamın kızıl cübbesi ve limuzini Rowan'ı taşıyan kamyonun yanındaki HALK DÜŞMANI yazısıyla aynı renkteydi. Bu kasti miydi, yoksa hoş bir tesadüf müydü, merak ediyordu.

Fulcrum City'den yola çıkmadan önce yüksek güvenlik önlemlerinin alındığı kamyonete bindirilip kelepçeleri takıldıktan sonra Rowan'ı ziyarete gelmişti Constantine.

"Bunca yıl sonra nihayet karşımdasın," dedi Constantine. "Ve şimdi sana şöyle bir bakınca, hiç de etkilenmedim."

"Teşekkürler," dedi Rowan. "Ben de seni seviyorum."

Constantine bıçağını çekmek için cübbesine uzandı ama bundan vazgeçti. "Seni buracıkta devşirebilsem devşirirdim," dedi. "Ama Üstbıçak Goddard'ın öfkesini üzerime çekmek istemem."

"Anlaşılır bir durum," dedi Rowan. "Bir teselli olacaksa, onun yerine senin tarafından devşirilmeyi tercih ederim."

"Niyeymiş?"

"Çünkü onun için benim ölümüm bir intikam olacak. Senin içinse üç yıllık bir görevi tamamlamanın tatmini anlamına gelecek. Goddard'ın intikam açlığındansa bunu tatmin etmeyi tercih ederim."

Bunu duyan Constantine biraz keyiflenmiş göründü. Yumuşamamıştı ama pişman olacağı bir patlamanın eşiğinden dönmüş gibiydi.

"Hak ettiğin sona varmadan önce bir şey öğrenmek istiyorum," dedi Constantine. "Yaptığın şeyi niye yaptığını bilmek istiyorum."

"Tırpanlar Renoir, Fillmore ve diğerlerini niye baki olarak öldürdüğümü mü?"

Adam elini salladı. "O değil. Tırpan öldürme çılgınlığından tiksinsem de öldürdüğün tırpanları niye seçtiğin bariz. Hepsi şüpheli tırpanlardı ve onları cezalandırdın, bu senin üzerine vazife olmasa da. Bu suçların senin devşirilmen için yeter de artar ama benim asıl öğrenmek istediğim şey, Büyüktırpanlar'ı niye öldürdüğün. Onlar iyi erkek ve kadınlardı. Aralarında en kötüsü

Ksenokrates'ti ama o bile baki olarak öldürdüğün diğer tırpanlara kıyasla bir azizdi. Bu kadar akıl almaz bir şeyi niye yapmış olabilirsin?"

Rowan suçu inkâr etmekten bıkmıştı, şu noktada ne manası vardı ki? Bu yüzden Constantine'e herkesin peşinen inandığı yalanı söyledi.

"Bana yüzüğü vermedikleri için Tırpan Cemiyeti'nden nefret ediyordum," dedi Rowan adama. "Bu yüzden verebileceğim kadar büyük zarar vermek istedim. Beni gerçek bir tırpan yapmadıkları için dünyadaki tüm tırpan cemiyetlerine hesap ödetmek istedim."

Constantine'in sert bakışları kamyonun çeliğini delip geçecek türdendi. "Senin bu kadar küçük düşünen dar görüşlü biri olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Öyle olmalıyım," dedi Rowan. "Yoksa Endura'yı niye batırayım ki?" Ardından ekledi, "Belki de yalnızca kötü biriyimdir."

Constantine kendisiyle dalga geçildiğini biliyordu ve bunu iyi karşılamadı. Yol boyunca bir daha Rowan'a bir şey dememek üzere oradan ayrıldı ama gitmeden önce kasvetli mi kasvetli son sözünü söylemeyi ihmal etmedi.

"Devşirmenin acı verici olacağını zevkle söyleyebilirim," dedi kızıl tırpan etrafa öfke saçarak. "Goddard seni canlı canlı yakmayı planlıyor."

Rowan'ın bileklerinde ona özel imal edilmiş yepyeni kelepçeler vardı ve zincirleri kamyonun içinde hareket ettikçe şangırdıyordu. Ona yeterince hareket imkânı sağlayacak kadar uzunlardı ama hareket etmesini zorlaştıracak kadar da ağırlardı. İyice abartmışlardı. Sırf bir yerlerden kaçma konusunda başarılı diye onu olmadığı kadar büyük bir kurtulma sanatçısı sanıyorlardı. Daha önceki kaçışlarında ya birileri ona yardım etmişti ya da onu tutan kimseler beceriksizdi. Zincirleri kemirerek koparıp çelik kapıları tekmeleyerek açacak hâli yoktu, yine de herkes ona doğaüstü gücü olan insanüstü bir yaratık muamelesi yapıyordu. Öte yandan belki de Goddard insanların tam olarak böyle düşünmesini istiyordu çünkü yakaladığın yaratığın zincire vurulup

çelik bir kutuya kilitlenmesi gerekli görülüyorsa, o zaman sen de çok azılı bir avcısın demekti.

İçinden geçtikleri her şehir ve kasabada, sanki bir bayram geçidi düzenleniyormuşçasına konvoyu seyretmeye akın akın insan geliyordu. Kamyonun parmaklıklı pencereleri farklı yüksekliklere yerleştirilmişti, zırhlı bir araç için olması gerekenden daha genişti ve kamyonun içi iyi aydınlatılmıştı. Rowan çok geçmeden bunun sebebini çözdü. Pencereler öyle bir yerleştirilmişti ki kamyonun içinde nereye gider gitsin, dışarıdan görülebiliyordu ve içerisinin iyi aydınlatılması sayesinde de günün hangi saati olursa olsun, karanlık tarafından yutulmayacaktı.

Bulvarlarla ana caddelerden geçerken yolun iki yanında bekleyen meraklı kalabalık onu çok rahat görebiliyordu. Bazen pencerelerden birinden dışarı bakıyordu ve baktığında kalabalığın heyecanı zirve yapıyordu. Parmaklarıyla onu gösteriyorlar, fotoğrafını çekiyorlar ve karanlık bir ünlüye dönüşen genci görsünler diye çocuklarını yukarı kaldırıyorlardı. Birkaç kez onlara el de salladı ve insanlar gülümseyerek birbirine baktı. Onu parmakla gösterdiklerinde birkaç kez de parmağıyla onları işaret etti ki bu da sanki devşirildikten sonra Rowan'ın öfkeli huzursuz hayaleti geceleri onlara musallat olacakmış gibi onları her zaman korkutmaya yetiyordu.

Bütün bu olanlar sırasında Constantine'in kasvetli beyanı aklına gelip durdu. Rowan'ın nasıl devşirileceğine dair söyledikleri. Ateşle devşirmek yasaklanmamış mıydı? Goddard bu yasağı kaldırmış olmalıydı. Ya da sırf bu özel devşirme için izin vermişti. Rowan kendine bundan korkmadığını ne kadar telkin ederse etsin korkuyordu işte. Devşirmeden değil, acıdan ve epey acı çekeceğinden emindi çünkü Goddard kesin acıyı son zerresine kadar hissetsin diye Rowan'ın acı nanitlerini kapatacaktı. Bihaber olunan zamanlardaki kâfir ve cadılar gibi acı çekecekti.

Ömrünün sonuna geldiği fikri onun için pek bir sorun teşkil etmiyordu. Hatta iyice alıştığı bir temaya dönüşmüştü bu. O kadar çok defa o kadar çeşitli şekilde ölmüştü ki alışmıştı buna artık. Uykuya dalmak gibi, dehşet hissedeceği bir yanı kalmamıştı ki uykuya dalmak sık sık daha beter geliyordu çünkü

uyuduğunda kâbus görüyordu. Ölümsü olmak hiç yoktan rüyasız bir varoluştu ve ölümsü olmakla ölü olmak arasında tek fark da bu şekilde geçirdiğiniz sürenin uzunluğuydu. Belki de bazı insanların inandığı gibi, gerçek ölüm insanları yaşayanların hayal bile edemeyeceği muhteşem yeni bir yere götürüyordu gerçekten. Rowan bu şekilde kaderinin darbesini yumuşatmaya çalışıyordu.

Bunu bazen Citra'yı düşünerek de yapmaya çalışıyordu. Ondan hiç haber almamıştı ve Constantine'e ya da herhangi birine bunu soracak kadar aptal biri değildi çünkü Citra'nın hayatta olduğunu kimlerin bildiğine dair en ufak bir fikri yoktu. Goddard garanti biliyordu, BatıMerika'nın Yüksek Bıçağı'nı ikisini ele geçirmek üzere göndermişti. Ama Citra kaçmayı başardıysa, ona yardım etmenin en iyi yolu, düşmanların yanında onun bahsini açmamaktı.

Rowan'ın dolambaçlı yolunun onu götürdüğü yer göz önüne alındığında, kızın şu anda çok daha iyi şartlarda bulunduğunu ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

29

Göz Önündeki Ayı

Üç tarih. Katlanmış kuğunun içinde yalnızca üç tane tarih vardı. İlki Vaşak Yılı'nda, ikincisi Bizon Yılı'nda, üçüncüsü de Balıkçıl Yılı'ndaydı. Hepsi Citra doğmadan önceydi.

Bu üç tarihin önemini keşfetmesi çok sürmedi Anastasiya'nın. İşin kolay kısmıydı bu. İnsanlar tam tarihleri bilseler de bilmeseler de herkesin tarih dersi müfredatında işleniyordu bu kazalar. Öte yandan derslerde anlatılanlar olayların kayda geçmiş versiyonlarıydı. Kabul edilen hâlleri. Tarih asla ilk ağızdan yazılmazdı ve insanların bildikleri şeyler aslında insanların bilmesine *müsaade edilen* şeylerdi. Bir tırpan olduğundan beri, Anastasiya Tırpan Cemiyeti'nin gerek gördüğünde bilgi akışını keserek tarihi istediği gibi şekillendirebildiğine tanık olmuştu. Fırtına Bulutu'nun hakikat ve rakamlar üzerinde yetkisi olduğu için belki tarihi uyduramıyorlardı fakat Tırpan Cemiyeti halkın *hangi* hakikatlere ulaşacağını seçebiliyordu.

Fakat kasti bir şekilde göz ardı edilen bilgiler unutulmuyordu. İsteyen herkesin ulaşabileceği şekilde arkabeyinde varlıklarını sürdürüyorlardı. Çıralık günlerinde, Tırpan Faraday'in "katilini" bulmaya çalışırken Fırtına Bulutu'nun arkabeynini kurcalama konusunda ustalaşmıştı Citra. Fırtına Bulutu'nun dosyalama sisteminin algoritmaları insan beyniyle büyük benzerlik taşıyordu; tüm düzeni çağrışım üzerine kuruluydu. Görseller tarih, zaman ya da hatta mekân üzerinden bile organize edilmiyordu. Köşede dikilen fildişi bir tırpanı bulmak için dünyanın her yerinde bir köşede dikilen fildişi rengi kıyafet giyinmiş

insanların görsellerini sıralaması gerekmişti, ardından da bu görselleri sahnedeki başka öğeleri kullanarak elemeye başlamıştı. Belli bir tür sokak lambası. Gölgelerin uzunlukları. Fırtına Bulutu tüm duyu girdilerini kayıt altına aldığından, havadaki ses ve kokular. Arkabeyinde herhangi bir şey bulmak tamamen samanlıklardan oluşan bir gezegendeki samanlığın tekinde bulunan bir iğneyi bulmaya benziyordu.

Hemen hemen sonsuz bilgi istifinde eleme yapmak için gerekli parametreleri keşfetmek marifet ve ilham istiyordu. Anastasiya'nın işi hiç olmadığı kadar zordu çünkü eskiden tam olarak neyi aradığını biliyordu. Şimdiyse elinde tarihlerden başka bir şey yoktu.

Önce mevzubahis kazalara dair bulabildiği her şeyin üzerinden geçti. Ardından resmi kayıtlara bilerek eklenmemiş ana kaynakları ve bilgileri bulmak için arkabeyne daldı.

Önündeki en büyük engel kendi sabırsızlığıydı. Cevapların orada olduğunu daha baştan sezebiliyordu ama o kadar çok katmanın altına gömülmüşlerdi ki onları asla bulamayacağından korkuyordu.

Görünüşe göre, Anastasiya'yla Jeri, Ay Dönümü partisinden yalnızca birkaç gün önce oraya varmıştı. Her dolunayda, Yüksek Bıçak Tenkamenin "yirmi dört saat kime yeter" düşüncesinden hareketle yirmi beş saatlik büyük bir parti düzenliyordu. Davetli misafirlere her türden eğlence, kalabalık profesyonel partici grupları ve dünyanın dört bir yanından uçakla getirilen yiyecekler sunuluyordu.

"Partiye uygun giyin ama tırpan cübbeni giyme ve bir iki parti misafiriyle birlikte yanımdan ayrılma," diye fikir vermişti Tenka. "Manzaranın bir parçası hâline geleceksin."

Jeri'ye ise yalnızca, "Makul sınırlar içerisinde tadını çıkar," demişti Yüksek Bıçak.

Tanınmaktan korktuğu için Anastasiya'nın böyle bir partiye hiç katılası yoktu ve arkabeyindeki aramasına devam etmeyi tercih ederdi ama Tenkamenin ısrar etmişti. "Taramanın tatsızlığına biraz ara vermek iyi gelir. Sana renkli bir peruk bulurum, o zaman kimseciklerin ruhu duymaz."

Anastasiya başta basit bir kılık değiştirmenin onu gözlerden saklayacağını düşünmenin sorumsuzca ve gereksiz biçimde tehlikeli olduğunu düşünmüştü ama uzun zamandır ölü olan bir tırpanın rasgele bir partide boy göstermesini, hele de neon mavisi bir peruk takmış hâlde kimse beklemediğinden, göz önünde gerçekten iyi saklanıyordu.

"Araştırman için bir ders," dedi adam. "Göz önünde saklanan şey, bulunması en zor olan şeydir."

Tenka dört dörtlük bir ev sahibiydi; herkesi bizzat karşılıyor, gelene geçene dokunulmazlık bahşediyordu. Her şey göz kamaştırıcı ve eğlenceliydi ama Anastasiya buna iyi gözle bakmıyordu ki Yüksek Bıçak da onun mutsuzluğunu fark etmişti.

"Müsrif, keyfine düşkün mü görünüyorum sana?" diye sordu Tenka. "Korkunç derecede hedonist bir Yüksek Bıçak mıyım sence?"

"Goddard da böyle partiler veriyor," diye belirtti kız.

"*Böyle* değil," dedi Tenka.

"*Ve* o da kocaman yerlerde yaşamayı seviyor."

"Öyle mi?"

Ardından Tenka kız onu daha rahat duyabilsin diye onu eliyle yanına çağırdı. "Karşındaki insanlara bakıp onlarda ne gördüğünü söylemeni istiyorum. Ya da daha doğrusu neyi *görmediğini*."

Anastasiya gözleriyle kalabalığı taradı. Çok katlı havuzdaki insanları, balkonlarda dans eden diğerlerini. Mayo ya da parlak parti kıyafetleri giymiş herkesi. Derken fark etti...

"Hiç tırpan yok."

"Tek bir tane bile! Makeda ile Baba bile burada değil. Buradaki her misafir, geçen dolunaydan beri devşirdiğim birilerinin akrabası. Yas tutmak yerine kaybettikleri kişilerin yaşamını kutlamak ve onlara hakları olan bir yıllık dokunulmazlığı bahşetmek için onları buraya davet ediyorum. Kutlama sona erdiğinde ve herkes gittiğinde, görkemli süitime çekiliyorum." Konaktaki en büyük pencereyi gösterdi parmağıyla... ardından göz kırpıp parmağını sağa doğru kaydırmaya başladı, ta ki artık konağı değil, arazinin uzak ucundaki ufak kulübeyi işaret edene kadar.

"Alet kulübesi mi?"

"Orası bir alet kulübesi değil," dedi. "Orası benim yaşadığım yer. Konağın odaları senin gibi şeref veren konuklar ile pek şeref vermese de etkilenmesi icap eden diğer konuklar için. Benim senin deyiminle 'alet kulübem' ise, büyüdüğüm evin bir replikası. Ailem sadeliğe inanır. Hâliyle sonsuz karmaşadan hoşlanan bir oğulları oldu. Yine de geceleri basit bir evde yaşamak bana keyif veriyor."

"Eminim sizinle gurur duyuyorlardır," dedi Anastasiya. "Aileniz yani."

Yüksek Bıçak Tenkamenin bu fikir karşısında burnunu çekti. "Nerde," dedi. "Sadelikleri aşırıya kaçtı. Tonist oldular, onlarla yıllardır konuşmadım."

"Üzgünüm."

"Tonistlerin bir peygamber çıkardığını duymuş muydun?" diye sordu Tenka acı acı. "Senin dibe batışından kısa süre sonra ortaya çıktı. Fırtına Bulutu'nun onunla hâlâ konuştuğunu iddia ediyorlardı." Tenka bu fikre kederli kederli güldü. "Tabii ki gitti kendini devşirtti."

Üzerinde gerçek olamayacak kadar büyük karideslerin bulunduğu bir tepsi taşıyan bir garson yanlarına geldi, bu karidesler şüphesiz Fırtına Bulutu'nun deneysel bereket çiftliklerinin bir ürünüydü. Her zaman olduğu gibi, Fırtına Bulutu yine hedefi tam on ikiden vurmuştu; karidesler göründüğünden bile daha lezzetliydi.

"Araman nasıl gidiyor?" diye sordu Tenkamenin.

"Gidiyor işte," dedi kız da. "Ama Fırtına Bulutu insanın kafasını karıştıran şekilde bağlıyor her şeyi. Mars kolonisinin bir görselini açıyorum, beni bir çocuğun ay çizimine götürüyor. YeniUmut yörünge istasyonuna dair bir haber, adını bile duymadığım İstanbullu bir tırpanın öğle yemeği siparişine bağlanıyor. Dante bilmem kim."

"Alighieri mi?" diye sordu Tenka.

"Evet, o... tanıyor musun onu?"

"Adını *duymuştum*. Yanlış hatırlamıyorsam, AvroSkandinavya'dan. Öleli çok oldu. Elli altmış yıl önce kendini devşirmişti sanırım."

"Bulduğum iki bağlantıdan biri böyle. Hiçbiri mantıklı gelmiyor."

"Bulduğun her tavşan deliğine gir," diye fikir verdi Tenka. "Çünkü bazılarının içinde gerçekten bir tavşan bulabilirsin."

"Aradığım şeyi bana doğrudan niye söylemediğinizi hâlâ anlamıyorum."

Tenka iç geçirdi ve fısıldamak için kıza doğru eğildi. "Elimizdeki bilgiyi bize kendini devşirmeden önce başka bir tırpan verdi, vicdanını temizlemek için herhâlde. Bunun dışında elle tutulur bir kanıtımız yok ve bizim arkabeyin aramalarımız da bir sonuca ulaşmadı. Biz neyi aradığımızı *bildiğimiz* için yolumuzu bulamıyoruz. İnsan mavi şapkalı bir adamı bulmaya çalışırken, mavi peruklu bir kadını bariz bir şekilde gözden kaçırıyor." Eliyle Anastasiya'nın neon kıvrımlarını hoplattı.

Mantıksız gibi görünse de akla yatkın olduğunu inkâr edemezdi. Sonuçta Tenka'nın her gün "alet kulübesine" doğru yürüdüğünü görüp de kendi varsayımları yüzünden bunun sebebini hiç sorgulamış mıydı? Sınıfta öğretmeninin izlettiği bir Fanilik Çağı videosu geldi aklına. Hedef, ekranda sürekli yer değiştiren bir takımın elindeki topu kaç kere birbirine pas attığını saymaktı. Sınıftaki hemen herkes gibi o da doğru saymıştı. Ama herkes ekranın bir ucundan öteki ucuna dans ederek geçen ayı kıyafeti giymiş adamı tamamıyla gözden kaçırmıştı. Bazen göz önünde olan şeyi bulmak için tüm beklentileri bir kenara bırakmak gerekirdi.

Ertesi sabah bir keşif yaptı ve bulduğu şeyi paylaşmak için koşarak Tenka'nın kulübesine gitti.

Adamın evi, Tırpan Faraday'in bile tasvip edeceği kadar alçakgönüllüydü. Tenka bir toplantının ortasındaydı. Karşısında iki kişi daha bulunuyordu ve orada olmaktan pek hoşnut bir hâlleri yoktu. Hoşnutsuzluktan ziyade sefil görünüyorlardı.

"İçeri gel, dostum," dedi Tenka, Anastasiya'yı görünce. "Bunun kim olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu iki misafirine.

"Hayır, ekselansları," dediler.

"Bu benim çiçekçim," dedi misafirlerine. "Konağı ve evimi çok hoş çiçeklerle süslüyor." Ardından iki adamdan daha gergin

görünene odaklandı: Kırklarına merdiven dayamış, muhtemelen köşe alma vakti gelmiş bir adamdı. "Bana en içten dileğinizi söyleyin," dedi Yüksek Bıçak. "Dünyada yapmayı en çok isteyip de yapmadığınız ne var?"

Adam tereddüt etti.

"Kendinizi tutmayın," dedi Tenkamenin. "Alçakgönüllü davranmayın. Bana hayalinizi en gösterişli ayrıntılarıyla anlatın!"

"Ben... ben yelkenli bir yat istiyorum," dedi adam ufak bir oğlan gibi. "Yelkenliyle dünyayı dolaşmak istiyorum."

"Öyle olsun bakalım!" dedi Yüksek Bıçak bu iş oldu bitti dermiş gibi ellerini bir kez çırparak. "Yarın sizinle yat alışverişine çıkacağız. Bendensiniz!"

"Eks... Ekselansları?" dedi adam inanamayarak.

"Hayalinizi yaşayacaksınız, beyefendi. Altı aylığına. Ardından buraya dönüp bana nasıl geçtiğini anlatacaksınız. Ondan sonra da sizi devşireceğim."

Adam havalara uçmuştu. Ona devşirileceği söylenmesine rağmen, daha mutlu olamazdı. "Teşekkürler, ekselansları! Teşekkürler!"

Adam oradan ayrıldıktan sonra, biraz daha genç ve kısa süre öncesine göre korkusu biraz geçmiş olan diğer adam Yüksek Bıçak'a döndü. "Ya ben?" diye sordu. "Benim de hayalimi dinlemek ister misiniz?"

"Dostum, hayat bazen çok acımasız ve adaletsizdir. Ölüm de öyle."

Tenkamenin hızla elini savurdu. Anastasiya bıçağı bile görmedi ama adam ânında yere yığılıp boğazını tutarak son nefesini verdi. Devşirilmişti.

"Ailesine bizzat haber vereceğim," dedi Tenkamenin, Anastasiya'ya. "Gelecek Ay Dönümü partisine davet edilecekler."

Anastasiya bu olaylar karşısında şaşırmış ama şoke olmamıştı. Her tırpan kendi bildiği şekilde devşirirdi. Rasgele bir kişinin hayalini gerçekleştirirken diğerini mahrum bırakmak da diğer herhangi bir yöntem kadar mantıklıydı. İyi tırpanların çok daha kötü yöntemler kullandığını görmüştü.

Temizlik ekibi diğer odadan çıkageldi ve Tenka, Anastasiya'yı kahvaltının beklediği sundurmaya çıkardı. "Senden ilham aldığımı söylemiş miydim?" diye sordu.

"Benden mi?"

"Senin yönteminden. İnsanların kendi devşirme yöntemlerini seçip onlara önden haber vermek; duyulmamış şey! Ama dâhice! Biz tırpanlarda böyle merhamet hak getire, verimliliğe, işi halletmeye kafayı takmışız. Sen Endura'da kaybolduktan sonra, seni onurlandırmak için devşirme tarzımı değiştirmeye karar verdim. Devşirdiğim insanların yarısına hayalini yaşama imkânı sunuyorum."

"Niye sadece yarısı?"

"Çünkü ölümü gerçekte olduğu hâliyle taklit etmek istiyorsak, hercai ve kaprisli olmalı," dedi. "Ancak ölümü bir yere kadar yumuşatabiliriz."

Tenka bir tabağı yumurta ve kızarmış muzla doldurdu ve bunu Anastasiya'nın önüne koyduktan sonra kendi tabağını hazırlamaya başladı. *Ne tuhaf,* diye düşündü Anastasiya, *ölüm biz tırpanlar için o kadar normal bir hâle geldi ki bir can aldıktan sonra gidip rahatça kahvaltı yapabiliyoruz.*

Tenka manyok fufudan bir ısırık alıp sert ekmeği çiğnerken konuştu. "Buraya geldiğinden beri kimseyi devşirmedin. Bu şartlar altında anlaşılır bir durum ama elin kaşınıyor olmalı."

Adamın ne demek istediğini anlıyordu. Yalnızca yeni düzen tırpanları devşirmekten gerçekten keyif alıyordu ama diğerleri de uzun süre devşirmezse belli belirsiz ama geçmeyen bir eksiklik hissetmeye başlıyordu. Anastasiya bu histen mustarip olduğunu inkâr edemezdi. Tırpan olmanın insanın ruhuna işlemesiyle alakalı olduğunu düşünüyordu bu durumun.

"Arkabeyinde yaptığım arama devşirmekten daha önemli," dedi adama. "Ve sanırım bir şey buldum."

Keşfettiği şeyi adama anlattı. Bir isim. Carson Lusk. Ana damarı bulamamış olsa da bir başlangıç noktası sayılırdı. "Hayatta kalanlardan biri olarak listelenmiş ama o tarihten sonra hayatına dair hiçbir kayıt bulunmuyor. Tabii ki bu bir hata da olabilir ve belki diğerleriyle birlikte ölmüştür."

Tenka kocaman gülümsedi. "Fırtına Bulutu hata yapmaz," diye hatırlattı kıza. "Bu sağlam bir ipucu. Kazmaya devam et!"

Adam kızın tabağına göz attı, ardından çocuğunun yetersiz beslenme alışkanlığından endişe duyan bir ebeveyn gibi tabağa biraz daha muz koydu. "Canlı yayın yapmaya başlamanı istiyoruz," dedi kıza. "Dünyaya döndüğünü resmi olarak bizim açıklamamız yerine, bunu senin yapman gerektiğini düşünüyoruz. Tırpan Anastasiya, kendi ağzından."

"Ben... pek iyi bir oyuncu değilim," dedi adama ve *Julius Caesar*'daki berbat performansını düşündü. Sahneye adamın dileği doğrultusunda, yalnızca onu devşirmek için çıkmıştı ama yine de rolünü canlandırması gerekmişti. Bıçaklama kısmı dışında, berbat bir Roma senatörü olmuştu.

"Soruşturma talep ettikten sonra, Büyüktırpanlar'ın önünde aklındakileri ve yüreğindekileri anlattın mı?" diye sordu Tenka.

"Evet..." diye itiraf etti Anastasiya.

"Ve dostumuz Tırpan Possuelo, dünyanın inandığının aksine, Tırpan Curie'yi OrtaMerika'nın Yüksek Bıçağı yapmaları için onları ikna ettiğini söylüyor."

Anastasiya, Tırpan Curie'nin ismini duyunca istemsizce yüzünü buruşturdu. "Evet, ettim."

"Yani yedi Tefekkür Koltuğu'nun önüne çıkıp dünyadaki en göz korkutan tırpan topluluğunun önünde fikrini savunabiliyorsan, bence bunu da halledersin."

O akşamüzeri Tenkamenin onu alıp çok gurur duyduğu şehrini gezdirmeye çıkardı. Yadigâr Limanı kalabalık ve capcanlıydı. Ama Yüksek Bıçak onun arabadan inmesini istemedi. "Ay Dönümü, tamam, orası kontrollü bir ortamdı ama burada seni kimlerin görüp tanıyacağını bilemeyiz," dedi. Ama onun arabadan inmesini istememesinin başka bir sebebi daha olduğu ortaya çıktı.

Şehir merkezine yaklaştıklarında, Tonistlerle karşılaşmaya başladılar. Başta tek tük vardı ama çok geçmeden yolun iki yanında kalabalık hâlde toplaşıp öfkeli gözlerle Yüksek Bıçak'ın arabasına bakmaya başladılar.

Anastasiya'nın Tonistler hakkındaki düşünceleri karmaşıktı. Aşırı cenahtan olmayanları makul buluyordu. Kendi inançlarını satma konusunda biraz fazla ısrarcı olsalar da dostane ve çoğunlukla kibar insanlardı. Öte yandan bazıları çekilecek gibi değildi. Tonizmin verdiğini iddia ettiği mesajın aksine yargılayan, tahammülsüz insanlar ve Ünsüzler de diğer yobazları uslu gösteriyordu âdeta. Tenkamenin'in bölgesinde kök salan Tonizm de bu türdendi.

"Çan devşirildiğinden beri, bu ayrılıkçı gruplar giderek daha fazla aşırıya kaçmaya başladı," dedi Tenkamenin. Yol kenarında yeteri kadar kalabalık olduklarında, adamın söylediğine hak verircesine arabayı taşlamaya başladılar.

İlk taş arabaya isabet ettiğinde Anastasiya irkildi ama Tenkamenin tepki vermedi. "Merak etme, zarar veremezler ve bunun farkındalar. Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm."

Bir taş da ön cama isabet ederek ikiye ayrıldı ve sekip gitti.

Derken bir anda tüm saldırganlar taş atmayı bırakıp uzayıp giden, kelimelerden yoksun bir feryadı "tonlamaya" başladı... fakat daha önce dinlediği Tonistlerinkinden bir şekilde farklıydı bu.

Tenkamenin arabaya müzik çalmasını emretti ama yine de Tonistlerin uğultusunu tam olarak bastıramadı müzik.

"Bu tarikatın tamamı sessizlik yemini etti," dedi Tenkamenin tiksintisini saklamaya çalışmadan. "Konuşmuyorlar, sadece bu kulak tırmalayıcı lanet sesi çıkarıyorlar. Fırtına Bulutu dilsizliğe asla izin vermezdi ama Fırtına Bulutu sessizliğe büründüğünde, bu Tonistler de istediklerini yapabileceklerine karar verdiler, bu yüzden uğultuları normalden daha beter çıkıyor."

"Dilsizlik derken?" diye sordu Anastasiya.

"Kusura bakma," dedi Tenkamenin. "Anladın sanmıştım. Kendi dillerini kestiler."

Yadigâr Limanı turuna Jeri davet edilmemişti. Kaptanın müretteba tı yıllardır görmediği bir iznin tadını çıkarırken Jeri, Tenkamenin'in arazisinde kalıp Anastasiya'ya göz kulak oluyor, ona iyi bakıldığından ve güvende olduğundan emin oluyordu. Jeri hiçbir zaman bencil biri olmamıştı, hep *Spence*'in müretteba tı

önceliği olmuştu ki iyi kaptanlar böyle yapardı. Anastasiya'ya göz kulak olma isteği ise bundan da daha yoğundu.

Tenkamenin dikkatsiz bir adamdı. Evet, Anastasiya'yı koruyordu ama personeli güvenilir miydi? Ayrıca Ay Dönümü partisinde Anastasiya'yı göz göre göre insan içine çıkarması, Jeri'nin Yüksek Bıçak'ın sağlıklı düşünüp düşünmediğini sorgulamasına yol açmıştı. Jeri adama güvenmiyordu ve bu hissin karşılıklı olduğunun farkındaydı.

Derken Anastasiya'nın Yadigâr Limanı'ndaki "Ünsüz" akşamüzeri geldi. Döndüğünde tüm bunları içinde tutamayan Anastasiya, Jeri'yle konuşmak istedi.

"Her gün ben burada değilken dünyanın ne kadar değiştiğiyle ilgili bombardımana tutuluyorum," dedi Anastasiya.

Kız durmadan volta atarken, "Dünya çok daha kötüsünü de atlattı," dedi Jeri. "Fanilik Çağı'ndan canlı çıktık, o dönemin dehşetinden daha kötü ne olabilir ki?"

Ama kızın teselli olmaya niyeti yoktu. "Evet ama Büyüktırpanlar olmadan, tırpan cemiyetleri, sanki Fanilik Çağı'na dönmüşüz gibi neredeyse birbiriyle savaş hâlinde. Neye doğru ilerliyoruz?"

"Devrim," dedi Jeri dobra bir şekilde. "Devrimlerle dağlar yaratılır. Yakından güzel görünmediğine eminim."

Kızı sinirlendirmekten başka bir işe yaramamıştı bu. "Bu konuda nasıl bu kadar sakin kalabiliyorsun? Tenkamenin senden de beter! Her şeyi önemsizmiş gibi kabulleniyor. Her şeyi yerle bir edecek bir kasırgadan ziyade gelip geçici bir çisentiymiş gibi! Niye herkes bu kadar kör?"

Jeri iç geçirip bir elini Anastasiya'nın omzuna koydu ve kızın volta atmasına engel oldu. *Ben bu yüzden buradayım işte,* diye düşündü Jeri. *Panikleyen iç sesini susturacak ikinci iç ses olmak için.*

"Her felaket içinde bir fırsat barındırır," dedi kıza. "Bir gemi batarsa, işte ben o zaman heyecanlanırım. Çünkü o batıkta her zaman hazine olduğunu bilirim. Denizin dibinde bulduğum şeye bakar mısın? Seni buldum."

"Ve 400.000 tırpan elmasını," diye belirtti Anastasiya.

"Demek istediğim, bu işe bir kurtarma operasyonu gibi yaklaşman gerektiği. Kurtarma operasyonlarında yaptığımız ilk şey, harekete geçmeden önce durumu enine boyuna incelemek."

"Yani oturup seyredeyim mi?"

"Gözlem yap, öğrenebildiğin her şeyi öğren ve ancak ondan sonra harekete geçtiğinde kararlı bir şekilde hamleni yap. Ve vakti geldiğinde, böyle yapacağını biliyorum."

Yüksek Bıçak Tenkamenin her akşam resmi bir yemek yenmesi konusunda ısrarcıydı. Tırpan maiyetinin yanı sıra onur veren misafirlerinin de katılmasını istiyordu ve Anastasiya ile Jeri geldiğinden beri başka hiçbir misafiri çağırmamaya özen göstermişti. Yerel halk için bir parti düzenlemek bir yere kadardı ama Tırpan Anastasiya'yı yemek masasında sergilemek ayrı bir şeydi.

Jeri o gece yemeğe katıldığında, Anastasiya çoktan gelmiş, Yüksek Bıçak ile Tırpan Baba ve Makeda'yla oturuyordu. Yüksek Bıçak haykırarak birilerinin söylediği bir şeye gülüyordu ya da yüksek ihtimalle kendi söylediği bir şeye. Anastasiya adamla vakit geçirmekten keyif alsa da Jeri ilk günden adamdan bıkmıştı.

"İlk yemeği kaçırdın," dedi Jeri'ye. "Sana çorba morba yok."

Jeri, Anastasiya'nın yanına oturdu. "Sağlık olsun."

"Ev kurallarına göre yemeğe vaktinde gelmen gerek," diye hatırlattı Tenkamenin. "Nezaket bunu gerektirir."

"Jeri ilk kez geç kaldı," diye araya girdi Anastasiya.

"Beni savunmana gerek yok," dedi Jeri kıza, ardından Yüksek Bıçak'a döndü. "Merak ettiyseniz, Endura kurtarma operasyonu hakkında bilgi alıyordum. Konsey salonunu buldular, Büyüktırpanlar'ın Tefekkür Koltukları anıta dönüştürülmek üzere kıtalarına gönderilecek. Bunun çorbadan biraz daha mühim olduğunu düşündüm."

Tenkamenin buna bir yorum yapmadı ama ana yemeğin beşinci dakikasında yine Jeri'ye laf soktu.

"Söylesene, Jerico, görevinin başında bulunmayan bir kaptanları olduğu için mürettebatın nasıl hissediyor?"

Jeri oltaya gelmemişti. "Şehrinizde izin yapıyorlar ve bunun için minnettarlar."

"Anlıyorum. Peki, sensiz anlaşma yapmadıklarını nereden biliyorsun? Sevgili Derinliklerin Hanımı'mızın güvenliğini tehlikeye atabilecek anlaşmalar?" dedi Anastasiya'ya taktığı yeni lakabı kullanarak.

"Tayfama çamur atmayın, ekselansları," dedi Jeri. "Bana sonuna kadar sadıklar. Siz aynısını etrafınızdaki insanlar için söyleyebilir misiniz?"

Yüksek Bıçak buna sinirlense de maiyetini savunmadı. Bunun yerine konuyu değiştirmeyi seçti.

"Hayattan beklentin nedir, Kaptan Soberanis?"

"Bu genel bir soru."

"Şöyle sorayım o zaman. Bana en büyük hayalini söyle, Jerico. Dünyada yapmayı en çok istediğin ama yapmadığın şey nedir?"

Anastasiya o anda elindeki gümüş çatalı öyle sert bir şekilde düşürdü ki tabağının ufak bir parçası çatladı ve ayağa kalktı. "İştahım kaçtı," dedi, ardından Jeri'nin elini tuttu. "Senin de öyle." Kız oradan hışımla ayrılırken sırf elini bırakmamak için bile olsa Jeri'ye onu takip etmekten başka bir şans tanımadı.

Arkalarında Tenkamenin bir kahkaha patlattı. "Sadece bir şakaydı, Anastasiya. Takılmayı sevdiğimi biliyorsun!"

Kız adama mümkün olan en sert bakışını atacak kadar arkasını döndü. "Harika bir soytarısınız, ekselansları."

Bu adamı daha çok güldürdü.

Anastasiya'nın yatak odasına ulaşıp kız kapıyı arkalarından kapatana kadar Jeri daha kısa süre önce ne yaşandığından tam emin değildi.

"Devşireceği insanlara sorduğu soruydu o," dedi kız.

"Ah," dedi Jeri. "Seni sinirlendirmek için yaptı bunu ki başardı da. Yüksek Bıçak insanların düğmelerine basmayı seviyor ve seninkilerin tam nerede olduğunu biliyor."

"Bunu gerçekten yapmasından hiç endişelenmiyor musun?"

"Hiç de bile," dedi Jeri. "Çünkü seninle uğraşmaktan ne kadar zevk alsa da ona düşman olmanı istemez. Beni devşirirse, ona düşman olacağını biliyor."

Kız yine de ona elini uzattı. Tırpan yüzüğünü taktığı elini. Eski yüzüğü değildi bu, onu bulduklarında, kendi teknolojilerinden anlayan bir tırpan gerçekten varsa, kızın izini sürebilecekleri için o yüzüğü denize atmıştı Tırpan Possuelo. Mahzenden çıkan elmaslardan birini kullanarak kıza yeni bir yüzük vermişti.

Jeri'ye, "Öp," dedi Anastasiya. "Garanti olsun diye."

Jeri de kızın elini alıp öptü yüzüğü tamamen ıskalayarak.

Anastasiya refleksle elini çekti. "Yüzüğü öp dedim, elimi değil!" Elini tekrar uzattı. "Bu sefer düzgün öp."

"Öpmemeyi tercih ediyorum," dedi Jeri.

"Sana dokunulmazlık bahşedersem, bir sene boyunca seni kimse devşiremez. Öp dedim!"

Ama Jeri yine hareket etmedi. Kız gözleriyle onu sorguladığında da "Yadigârlar ve Gelecek Mahzeni'ni bulduğumda, Possuelo da bana dokunulmazlık teklif etti ama onu da reddettim," dedi Jeri.

"Niye? Bunun için ne gibi bir sebebin olabilir ki?"

"Çünkü kimseye borçlu olmak istemiyorum. Sana bile."

Kız bunu duyunca arkasını döndü ve gidip pencereden dışarı baktı. "Dışarıda öğrenmek istemediğim şeyler var... ama bunları öğrenmem gerekiyor. Öğrenebildiğim her şeyi öğrenmem gerekiyor." Ardından Jeri'ye döndü. "Rowan hakkında bir şeyler duydun mu?" diye sordu.

Jeri ona hiçbir haber olmadığını söyleyebilirdi ama bu bir yalan olurdu ve Jeri, Anastasiya'ya yalan söylemeyecekti. Bunu tehlikeye atamayacak kadar güveniyorlardı birbirlerine. Jeri bir süre sessiz kaldı ve Anastasiya üsteledi.

"Tenkamenin'in ona dair hiçbir haberin bana ulaşmasına izin vermeyeceğini biliyorum ama sen mürettebatınla iletişim hâlindesin. Sana bir şeyler söylemiş olmalılar."

Jeri derin bir iç çekti ama sırf kıza cevap vermeye hazırlanmak için. "Evet, haber var. Ama bana ne kadar sorarsan sor, bu seninle paylaşabileceğim bir haber değil."

Kızın suratından farklı farklı duygular geçti. Birkaç saniye içinde yasın evrelerini yansıttı suratındaki ifade. İnkâr, öfke, pazarlık, hüzün ve nihayet peşinden gelen kabulleniş.

"Yapabileceğim bir şey olmadığı için bana söylemiyorsun," dedi kız, Jeri'nin öne süreceği mazeretleri tahmin ederek, "ve yapmam gereken şeyden dikkatimi çekeceğini düşünüyorsun."

"Bu yüzden benden nefret ediyor musun?" diye sordu Jeri.

"Sırf seni üzmek için evet diyebilirdim. Ama hayır, Jeri, senden nefret etmiyorum. Ama... bana en azından hayatta olup olmadığını söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Jeri. "Evet, hayatta. Umarım bu sana teselli olabilir."

"Peki, yarın da hayatta olacak mı?" diye sordu.

"Yarını Fırtına Bulutu bile bilemez," dedi Jeri kıza. "Bugünle yetinmemiz gerek."

Düzenleme
Ny.ozlem

30

Yakılan Adak

"Merhaba, Tyger."

"Selam," dedi Tyger Salazar'ın anı tefsiri. "Seni tanıyor muyum?"

"Evet ve hayır," dedi Tırpan Rand. "Sana Tırpan Lucifer'ın yakalandığını söylemeye geldim."

"Tırpan Lucifer... diğer tırpanları öldüren kişi değil miydi o?"

"Evet," dedi Rand. "Ve senin tanıdığın biri."

"Sanmam," dedi tefsir. "Manyak insanlar tanıyorum ama *o kadar* manyağını tanımıyorum."

"Tırpan Lucifer, senin dostun Rowan Damisch."

Tefsir duraksadı, ardından kahkahayı patlattı. "İyi deneme," dedi tefsir. "Rowan mı söyledi sana bunu yapmanı? Rowan!" diye seslendi tefsir. "Nereye saklandın? Çık dışarı."

"O burada değil."

"Onun insanları öldürdüğünü söyleme bana, o bir tırpan bile olmadı, onu kapı dışarı edip yüzüğü diğer kıza verdiler."

"Yarın onu idam edecekler," dedi Rand.

Tefsir tereddüde düşüp kaşlarını çattı. Bu tefsirler çok iyi programlanmıştı. Kişinin ömrü boyunca kayıt altına alınmış tüm surat ifadeleriyle anılarının birikimine sahiplerdi. Tefsir bazen o kadar gerçekçi oluyordu ki insanın tüyleri ürperiyordu.

"Bu şaka değil, değil mi?" dedi Tyger'ın tefsiri. "O zaman buna müsaade edemezsin! Bunu durdurman lazım!"

"Bu iş benim elimde değil."

"O zaman öyle olmasını sağla! Rowan'ı herkesten iyi tanırım, eğer söylediğin şeyi yaptıysa, bunun için iyi bir sebebi olmalı.

Onu öylece devşiremezsiniz!" Tefsir içinde bulunduğu kısıtlı dünyanın farkındaymışçasına etrafına bakınmaya başladı. "Bu doğru değil!" dedi. "Bunu yapamazsınız!"

"Sen doğru ve yanlış hakkında ne biliyorsun ki?" diye sinirlendi Rand. "Sen aptal, kafasız bir parti oğlanından başka bir şey değilsin!"

Tefsir kadına öfkeyle baktı. Görüntüsünün mikropikselleri yüzündeki kırmızı oranını arttırdı. "Senden nefret ediyorum," dedi tefsir. "Sen kimin nesiysen, senden nefret ediyorum."

Ayn çabucak düğmeye basıp konuşmayı sonlandırdı. Tyger'ın anı tefsiri kayboldu. Her zamanki gibi tefsir bu konuşmayı hatırlamayacaktı. Her zamanki gibi, Ayn hatırlayacaktı.

Tırpan Rand hissettiği öfkeyi dışa vurmamak için elinden geleni yaparak, "Onu madem devşireceksin, neden basit bir şekilde devşirmiyorsun?" diye sordu Goddard'a. Öfkesinin birçok sebebi vardı. Öncelikle bir stadyum düşmanlara karşı korumak için zor bir alandı ki çok düşmanları vardı. Yalnızca eski kafa tırpanlar değil, Tonistlerden Goddard'a sırt çeviren tırpan cemiyetlerine ve toplu devşirmelerde sevdiklerini kaybeden öfkeli insanlara kadar herkes.

Goddard'ın özel uçağında yalnızca ikisi bulunuyordu. Konvoy neredeyse bir haftalık uzatılmış zafer turunun sonuna yaklaştığı için Rand'la birlikte konvoyu karşılamaya gidiyorlardı; Rowan Damisch'in yolculuğu ne kadar uzun sürdüyse, bu uçak yolculuğu da o kadar kısa sürecekti. Goddard'ın çatı köşkü gibi, bu uçağa da Fanilik Çağı silahları takılmıştı. Her bir kanadında asılı duran bir dizi füze. Bu uçakla sık sık kendisine muhalif olduğunu düşündüğü toplulukların üzerinden alçak uçuş yapıyordu. Devşirmek için füzeleri hiç kullanmamıştı ama çatıdaki toplar gibi, isterse bunu yapabileceğini hatırlatmayı seviyordu.

"Bunu insanlara göstermek istiyorsan," diye öneride bulundu Ayn, "devşirmeyi daha kontrollü gerçekleştir. Konumu bilinmeyen küçük bir yerden canlı yayın yapabilirsin. Her şeyi niye bir gösteriye dönüştürüyorsun?"

"Çünkü gösteriler hoşuma gidiyor ve bunun ötesinde başka bir nedene de ihtiyacım yok."

Ama tabii ki daha mühim bir neden vardı. Fanilik Çağı'nın en büyük halk düşmanını bizzat yakalayıp idam etmiş olan kişinin kendisi olduğunu dünyanın bilmesini istiyordu Goddard. Sadece halkla arasındaki imajı kuvvetlendirmek için değil, ona karşı kararsız kalan tırpanların da hayranlığını kazanmak için. Goddard'ın hamleleri ya fevriydi ya da stratejik. Bu büyük gösteri stratejikti. Rowan Damisch'in devşirilmesini bir gösteriye dönüştürmek, bunu kimsenin göz ardı edememesini garanti altına alıyordu.

"Seyirciler arasında dünyanın dört bir yanından gelen bin tane tırpan olacak," diye hatırlattı Goddard. "Bunu görmek istiyorlar ve ben de onlara bunu sunacağım. Biz kimiz ki katarsislerini ellerinden alalım?"

Rand bu kelimenin ne demek olduğunu bilmiyordu ve umurunda olduğu da söylenemezdi. Goddard o kadar sık bilgece zırvalıyordu ki Rand kulaklarını kapatmayı öğrenmişti.

"Bunu başarmanın daha iyi yolları var," dedi Rand.

Goddard'ın suratı ekşimeye başlamıştı artık. Ufak bir türbülansa girdiler ve Goddard muhtemelen bu türbülansa kendi sinirinin neden olduğunu falan düşünüyordu. "Bana nasıl tırpanlık yapacağımı ya da daha kötüsü, nasıl bir Üstbıçak olunacağını öğretmeye mi çalışıyorsun?"

"Sen uydurana kadar var olmayan bir şeyi sana nasıl öğretmeye kalkabilirim ki?"

"Dikkat et, Ayn," diye uyardı adam. "Neşe dışında hiçbir şey hissetmemem gereken bir zamanda beni öfkelendirme." Uyarısının iyice anlaşıldığından emin olana kadar bekledi, ardından sandalyesine yaslandı. "Sana yaptıklarından sonra Rowan'ın acı çektiğini görmekten en çok hoşlanan kişilerden biri sen olursun sanmıştım. Senin belini kırıp ölüme terk etti, sen de onun devşirilmesinin ufak ve gürültüsüz olmasını mı istiyorsun?"

"Onu devşirmeyi en az senin kadar ben de istiyorum. Ama devşirmeler bir eğlenceye dönüştürülmemeli."

Goddard buna cevap olarak insanı çileden çıkaran bir sırıtışla, "Ben eğlenceli buluyorum," dedi.

Rowan, Tırpan Lucifer olarak baki olarak öldürdüğü tırpanların hiç acı çekmediğinden emin olmak için elinden geleni yapmıştı. Onları çabucak devşirmişti. Ancak öldükten sonra dirilmelerini engellemek için onları yakmıştı. Goddard'ın bu merhametten yoksun olması onu şaşırtmıyordu. Rowan'ın ıstırabı azami etki için uzun mu uzun sürecekti.

Rowan'ın sergileyebileceği cesaretin de bir sınırı vardı. İdam konvoyu onu ölüme yaklaştırdıkça, yaşayıp yaşamadığını aslında son derece önemsediğini kendine itiraf etmesi gerekmişti. Tarihe nasıl geçeceğini gerçekten önemsemese de ailesinin onu bu şekilde hatırlayacak olmaları canını sıkıyordu. Annesi ve çok sayıdaki kardeşi onun Tırpan Lucifer olduğunu öğrenmiş olmalıydı çünkü Endura'yı batırma suçu üzerine atıldığında, Rowan'ın ismi her yerde bilinir olmuştu. Konvoyu görebilmek için toplanan kalabalık bunun kanıtı niteliğindeydi.

Seyirciler arasında ailesi de olacak mıydı? Buraya gelmeseler de evden seyredecekler miydi? Fanilik günlerindeki azılı suçluların ailelerine ne olduğunu merak etti çünkü fanilik sonrası günlerde Tırpan Lucifer'ın bir eşi benzeri yoktu. Sırf onunla bağlantılı oldukları için onlar da suçlu ilan edilip devşirilecekler miydi? Rowan'ın babası, Endura batmadan önce devşirilmişti, bu yüzden oğlunun dönüştüğü şeyi ve dünyanın oğlundan ne kadar nefret ettiğini görmek zorunda değildi. Bu da bir merhametti. Annesi ve kardeşleri hâlâ hayattaysa, kesin ondan nefret ediyor olmalıydılar çünkü neden etmesinlerdi ki? Her şeyden çok bunun farkındalığı Rowan'ın moralini bozuyordu.

Konvoyun dolambaçlı yolculuğu sırasında Rowan'ın düşüncelere dalmak için çok vakti olmuştu. Düşünceleri artık arkadaş canlısı değildi, en azından artık öyle değillerdi çünkü tek yaptıkları şey ona verdiği kararları ve bu kararların onu buraya getirdiğini hatırlatmaktan ibaretti. Bir zamanlar kendini yapmakta haklı gördüğü şeyler şimdi aptallık gibi geliyordu. Bir zamanlar cesurca gördüğü şeyler artık zavallıca görünüyordu.

Her şey çok farklı olabilirdi. Fırsatı varken Tırpan Faraday gibi ortadan kaybolabilirdi. Tırpan Faraday'in şimdi nerelerde olduğunu merak etti. Bu devşirmeyi seyredip onun için gözyaşı döker miydi? Birilerinin onun için gözyaşı döktüğünü bilmek güzel olurdu. Her neredeyse, Citra ağlardı onun için. Bununla yetinmek zorundaydı.

Devşirme akşam yedide gerçekleşecekti ama insanlar erkenden gelmeye başlamıştı. Kalabalıkta tırpanlar ve normal insanlar yan yanaydı; tırpanlar içeri kendilerine özel bir kapıdan alınsa da Goddard onlardan kalabalığın arasında oturmasını rica etmişti.

"Bu bulunmaz bir halka ilişkiler fırsatı," demişti Goddard onlara. "Gülümseyin ve nazik şeyler söyleyin. Gevezeliklerine kulak kesilip umursuyormuş gibi davranın, hatta birkaç kişiye dokunulmazlık da bahşedin." Birçok tırpan onun isteğini yerine getirdi; bazılarınınsa buna eli gitmemişti ve yalnızca diğer tırpanlarla oturmaya karar vermişlerdi.

Etrafı muhafızlarla çevirili olan Rowan'ı doğrudan sahaya erişimi olan geniş bir depo alanına götürmüşlerdi. Onun için hazırladıkları odun yığını âdeta üst üste yığılmış yaloslar gibi, toplanmış odunlardan oluşan üç katlı bir piramitti ama odun yığınına biraz daha yakından bakıldığında, her şeyin incelikle tasarlanmış olduğu görülebilirdi. Odunlar yalnızca üst üste konmamış, hepsi yerine çivilenmişti ve bir geçit töreni arabasını andıran tekerlekli, devasa bir platformun üzerine yerleştirilmişti. Piramidin tam ortasında bir kovuk vardı ve kovukta Rowan'ın ateşe dayanıklı iplerle sıkıca bağlanacağı taştan bir kolon bulunuyordu. Bir asansörün üzerine yerleştirilen kolon Rowan'ı piramidin tepesine çıkarıp doğru bir zamanlamayla onu insanlara teşhir edecekti. Ardından Goddard bizzat yığını ateşe verecekti.

"Bu bebek öyle bildiğin yığınlardan değil!" diye açıklamaya başladı teknisyen. Bir yandan elindeki cihazla Rowan'ın acı nanitlerini kapatıyordu. "Bu güzelliği tasarlayan ekibin bir parçasıydım ben de! Burada aslında tam dört farklı ağacın odununu kullandık. Eşit yansın diye alıç, yüksek ısıda yansın diye yalancı

portakal, eee, malum sebeplerden ötürü rowan ağacı* ve güzel çatırdasın diye de birkaç yere çam koyduk!"

Teknisyen cihazın verilerini kontrol edip Rowan'ın acı nanitlerinin kapalı olduğunu teyit etti, ardından da bir bilim fuarındaki ufak bir çocuk gibi ölüm yığınının harikalarını anlatmaya döndü.

"Ah, bak bu kısma bayılacaksın!" dedi. "Yığının dış çeperi mor renkte alev versin diye oradaki odunlara potasyum tuzu sürüldü, sonra daha yukarıda alevler mavi renkte olsun diye kalsiyum klorür kullandık, böyle böyle spektrumdaki her renkte yanacak!" Ardından muhafızların Rowan'a zorla giydirdikleri siyah cübbeyi işaret etti. "Bu cübbeye de stronsiyum klorür sürüldü ki koyu kırmızı renkte yansın. Yeni Yıl Arifesi'ndeki havai fişeklerden bile güzel olacaksın!"

"Sağ ol ya," dedi Rowan duygusuzca. "Ne yazık ki ben bunları göremeyeceğim."

"Ah, göreceksin, göreceksin," dedi teknisyen neşeyle. "Platformun zeminine sen dahil herkes her şeyi net görebilsin diye dumanı çekecek bir vantilatör takıldı!" Ardından bir parça kahverengi bez çıkardı. "Bu da pamuk barutundan," dedi teknisyen. "Çabucak yanan bir madde ve ısıyla temas ettiğinde tam vaktinde yanıp kül olacak." Ardından Rowan'ın bu tarz detayları bilmesine gerek olmadığını fark edip kendini nihayet durdurdu. İnsanların onun çığlıklarını duymasını sağlayacak, çabuk yanacak bir ağız tıkacı Rowan'ın şu anda heyecanlanamayacağı türden bir şeydi. Rowan artık kendisine son yemeğini vermedikleri için memnundu çünkü her şeyi kusacak kadar midesi bulanmaya başlamıştı.

Tırpan Rand odunların yanından çıkıp teknisyenin ardında belirdi. Göz kamaştırıcı yanışının adım adım anlatımına kıyasla kadını görmek bile daha tercih edilirdi.

"Senin işin onunla konuşmak değil," diye patladı Rand.

Teknisyen ânında azarlanmış bir köpek yavrusuna dönüştü. "Evet, Saygıdeğer Tırpan. Özür dilerim, Saygıdeğer Tırpan."

"Şu bezi bana ver ve toz ol."

---

* Rowan tree: Üvez ağacı. -*ç.n.*

"Emredersiniz, Tırpan Rand. Tekrar özür dilerim. Neyse, her şey tamam." Kadına başparmağıyla onay verdi, kadın adamın elindeki bezi aldı ve adam omuzları çökmüş bir hâlde oradan ayrıldı.

"Ne kadar kaldı?" diye Rand'a sordu Rowan.

"Başlamak üzere," dedi kadın. "Birkaç konuşmanın ardından sıra sende."

Rowan kadınla laf dalaşına girecek takati kalmadığını fark etti. Artık bu konuda umarsız davranamıyordu. "Seyredecek misin?" diye sordu, "Yoksa gözlerini mi kaçıracaksın?" Bunu niye umursadığını bilmiyordu ama niyeyse umursuyordu.

Rand bu soruya cevap vermedi. Bunun yerine, "Senin ölecek olmana üzülmüyorum, Rowan. Ama bunun gerçekleşme şekli canımı sıkıyor. Açıkçası, olsun bitsin istiyorum sadece," dedi.

"Ben de öyle," dedi kadına. "Neler olacağını bilmenin mi, yoksa bilmemenin mi daha kötü olduğuna karar vermeye çalışıyorum." Duraksadıktan sonra, "Tyger biliyor muydu?" diye sordu.

Kadın ondan bir adım uzaklaştı. "Artık benimle ufak zihin oyunları oynamana izin vermeyeceğim, Rowan."

"Oyun falan yok," dedi dürüstçe. "Öğrenmek istiyorum sadece. Bedenini almadan önce ona neler olacağını anlattın mı? En azından bunu kabullenmesi için biraz zaman tanıdın mı?"

"Hayır," dedi kadın. "Asla öğrenmedi. Tırpan olarak atanacağını sanıyordu. Sonra onu bayılttık, o kadar."

Rowan başıyla onayladı. "Uykuda ölmek gibi yani."

"Ne?"

"Fanilerin böyle ölmek istediği söylenir. Uykularında, farkına varmadan, huzur içinde. Mantıklı geliyor bana."

Rowan fazla ileri gittiğini tahmin etti çünkü Rand bezi ağzına tıkıp iyice sıkıştırdı.

"Alevler sana ulaştığında onları içine çekmeye çalış," dedi Rowan'a. "Bunu yaparsan daha hızlı son bulur."

Sonra da ardına bakmadan oradan ayrıldı.

• • •

Ayn, Rowan Damisch'in görüntüsünü aklından atamıyordu. Onu daha önce de zapt edilmiş hâlde görmüştü; bağlanmış, zincire vurulmuş, birçok farklı şekilde alıkonulmuş. Ama bu seferki farklıydı. Mert ya da asi değildi; kabullenmişti. Goddard'ın onu çevirdiği zeki ölüm makinesiyle alakası yoktu. Tam da olduğu gibi görünüyordu: Başından büyük işlere kalkışan korkmuş bir oğlan.

Yani hak etti, diye düşündü Ayn bu görüntüyü aklından silmeye çalışırken. *Etme bulma dünyası, faniler eskiden böyle demiyorlar mıydı?*

Sahaya çıktığında, stadyumun içinde esen bir rüzgâr cübbesini uçuşturdu. Koltuklar hemen hemen dolmuştu. Binden fazla tırpan ile otuz bin insan. Ağzına kadar doluydu.

Goddard ile yardımcı tırpanlarının yanma oturdu. Constantine'in Rowan Damisch'in devşirilmesini kaçıracak hâli yoktu ama Ayn gibi o da bu durumdan pek hoşnut görünmüyordu.

"Keyfin yerinde mi, Constantine?" diye sordu Goddard. Adamı kışkırtmaya çalıştığı ortadaydı.

"Halkın desteğini almak ve bütünleşmiş bir Kuzey Merika'yı göstermek için düzenlenen bir etkinliğin önemini görebiliyorum," dedi Constantine. "Bu sağlam bir strateji ve büyük ihtimalle tırpan meselelerinde bir dönüm noktası olacak."

Bu bir iltifattı ama adamın sorusunun cevabı değildi. Kusursuz bir diplomatik yanıt. Ancak Ayn'ın tahmin ettiği üzere, Constantine'in bu konudaki hoşnutsuzluğunu fark etti Goddard.

"Hiç değilse tutarlı birisin," dedi Goddard adama. "Tutarlı Constantine. Bence tarihe ismin böyle geçecek."

"Daha kötü özellikler de var," dedi Constantine.

"Katılmaları için Teksas'taki 'dostlarımızı' davet ettin mi bari?" diye sordu Goddard.

"Ettim. Cevap vermediler."

"Hayır, sanmıyorum vereceklerini. Yazık, aralarına mesafe koydukları aileyi görmelerini çok isterdim."

Bu akşamın programına göre, diğer dört Kuzey Merika Yüksek Bıçağı konuşma yapacaktı; her biri Goddard'ın vurgulanmasını istediği belli noktalara parmak basacaktı.

DoğuMerika Yüksek Bıçağı Hammerstein, Endura'da kaybedilen insanlar ile Tırpan Lucifer'ın acımasızca öldürdüğü talihsiz tırpanları anacaktı.

BatıMerika Yüksek Bıçağı Pickford, Kuzey Merika birlikteliğini ve altı Kuzey Merika tırpan cemiyetinden beşinin ittifakının nasıl herkes için hayatı daha iyi hâle getirdiğini anlatacaktı.

Meksiteka Yüksek Bıçağı Tizoc, Fanilik Çağı'nı akıllara getirecek, dünyanın ne kadar geliştiğine dikkat çekecek ve Goddard'a karşı gelen diğer tırpan cemiyetlerinin onları eski kötü günlere götürebileceğine dair üstü kapalı bir tehditle konuşmasını sonlandıracaktı.

NorthernReach Yüksek Bıçağı MacPhail, bu etkinliğe katkısı olan herkese teşekkür edecekti. Ayrıca tırpanlarla yaranılması gereken kişiler olan normal insanlardan oluşan seyircilere odaklanacaktı.

Son olarak da Goddard odun yığınını ateşe vermeden önce tüm bunları güzelce toplayacağı bir konuşma yapacaktı.

"Bu yalnızca bir halk düşmanının devşirmesi olmayacak," demişti Ayn ile yardımcı tırpanlarına. "Bir geminin gövdesine vurularak patlatılan bir şampanya şişesi olacak bu. İnsanlık için yeni bir çağın vaftizi olacak." Goddard bu etkinliğe âdeta dini bir açıdan bakıyordu. Geleceği kutsayıp tanrıları yatıştıracak yakılan bir adak.

Goddard için bugün, mecliste kendini gösterip Yüksek Bıçak adaylığını kabul ettiği gün kadar önemliydi, ulaşacağı insan sayısı düşünülürse, daha bile önemliydi. Bu olaya yalnızca mecliste toplanmış tırpanlar değil, milyarlarca insan tanık olacaktı. Bugünün etkisi çok ama çok uzun zaman hissedilmeye devam edecekti. Ayrıca onunla fikir birliğinde bulunmayan tırpan cemiyetlerinin de başka seçenekleri kalmayacaktı.

Devşirmeleri toplumun kıyısında kalmış gruplara yönlendirdiğinden beri desteği katbekat artmıştı. Normal insanlar zaten kenarda kalan gruplardan pek hazzetmiyordu ve kesilmesi gereken sökük uçta bulunmadıkları sürece Goddard'ın dünyasında insanların devşirilmekten korkmasına gerek yoktu. Elbette

giderek artan bir nüfusta kenara itilecek insan sıkıntısı da çekilmiyordu.

Tüm bunların aslında bir evrim meselesi olduğunu fark etmişti. Ama doğal seleksiyon değildi çünkü doğa zayıf düşmüş, dişleri sökülmüştü. Bu daha çok zekice bir seleksiyondu ve bu zekâya yön verenler Goddard ile yardımcılarıydı.

Saat yediye yaklaşıp hava kararırken, Goddard durmadan parmaklarını çıtlatıyor, bacağını sallıyordu ve bedeni yüzüne vurmayan bir gençliğin sabırsızlığını yansıtıyordu.

Ayn onu durdurmak için bir elini bacağına koydu. Goddard buna sinir olsa da bacağını sallamayı kesti. Ardından tribündeki ışıklar söndü ve odun yığını depodan çıkarılırken sahanın ışıkları yandı.

Seyircilerin heyecanı hissedilebiliyordu. Tezahüratlar ve alkışlardan ziyade, daha çok keskin nefesler ve giderek artan bir uğultu vardı. Henüz yanmayan odun yığını bile gözlere şenlikti; ışıkların aydınlattığı dallar, bir sanatçı gözüyle dokunan ölü bir ormanı gözler önüne seriyordu. Güvenli bir mesafede duran meşale Goddard'ın doğru anda odun yığınının köşesini ateşe vermesi için bekliyordu.

Diğer konuşmalar başlamak üzereyken, Goddard da kendi konuşmasını aklından geçirdi. Tarihteki en mühim konuşmaları çalışmıştı: Roosevelt'in, King'in, Dimosthenis'in, Churchil'in konuşmalarını. Onunkisi alıntılanan laflarla dolu, kısa ve öz bir konuşma olacaktı. Taşlara kazınacak türden bir konuşma. Üzerine çalıştığı konuşmalar gibi, ikonik ve zamansız olacak bir konuşma. Ardından meşaleyi alacak, ateşi yakacak ve alevler büyürken bir dünya marşına en yakın şey olan Tırpan Sokrates'in "Yaşlanmayanlara Övgü" şiirini okuyacaktı.

Hammerstein'ın konuşması başladı. Tam kararında olacak şekilde hüzünlü ve üzücüydü. Pickford âdeta bir kraliçe gibi tesirli bir konuşma yapmıştı; Tizoc dobra ve sivri dilliydi; MacPhail'in bugünü mümkün kılan insanlara duyduğu minnet dürüst ve gerçekçi geliyordu kulağa.

Goddard ayağa kalkıp odun yığınına yaklaştı. Rowan, Goddard'ın ona bahşettiği şerefin farkında mıydı acaba? Tarihte

yerini alacaktı. Bugünden her şeyin sona ereceği güne kadar, dünya onun ismini bilecekti. Dünyanın her yerinde okullarda çocuklar derste onu işleyecekti. Bugün ölecekti ama gerçekte aynı zamanda ölümsüz birine dönüşüp çok az insanın başarabildiği şekilde bu çağın adamı olacaktı.

Goddard düğmeye dokundu ve asansör Rowan'ı odun yığınının tepesine çıkardı. Kalabalığın homurtusu yükseldi. İnsanlar ayağa kalktı. Parmakla işaret etti. Goddard konuşmaya başladı.

"Saygıdeğer tırpanlar ve muhterem vatandaşlar, bugün insanlığın nihai suçlusunu tarihin arındırıcı ateşine atacağız. Kendine Tırpan Lucifer ismini takan Rowan Damisch çok sayıda insanın ışığını çaldı. Bugünse bu ışığı tekrar elimize alıp geleceğimizi aydınlatacak, sönmeyecek bir meşaleye dönüştüreceğiz..."

Biri omzuna vurdu. Bunu belli belirsiz hissetti.

"Tırpanların ölçülü bir neşeyle muhteşem geleceğimizde yeri olmayanları devşirerek yüce toplumumuzu şekillendirdiği bu yeni çağ..."

Bir kez daha omzuna vuruldu, bu seferki daha ısrarcıydı. Birileri konuşmasını yarıda bölmeye çalışıyor olabilir miydi gerçekten? Kim böyle bir şeye cüret edebilirdi ki? Arkasını döndüğünde Constantine'i gördü, göz kamaştıran kızıl cübbesiyle onu gölgede bırakıyordu, üzerinde yakutlar olduğu için artık daha da gösterişliydi.

"Ekselansları," diye fısıldadı adam. "Bir sorun var gibi görünüyor..."

"Sorun mu? Konuşmamın ortasında mı, Constantine?"

"Kendiniz bakın." Ardından Constantine adamın dikkatini odun yığınına çekti.

Rowan bağlarını gevşetmek için kıpırdanıp duruyordu. Ağzındaki beze rağmen çığlık atmaya çalışıyordu ama bez yanana kadar çığlıkları tam olarak duyulmayacaktı. Derken Goddard fark etti...

Odun yığınının tepesindeki kişi Rowan değildi.

Oradaki kişinin suratı tanıdıktı ama Goddard bağlı kişinin acı dolu surat ifadesini gösteren stadyumun dört bir yanındaki devasa ekranlara bakana kadar onun kim olduğunu çıkaramadı.

Teknisyendi bu. Rowan'ı idam edilmesi için hazırlamakla yükümlü adam.

On dakika önce, odun yığını henüz sahaya çıkarılmadan Rowan ömrünün son dakikalarının tadını çıkarmaya çalışıyordu. Derken dallardan oluşan ormanın içerisinden geçerek ona doğru yaklaşan üç tane tırpan gördü. Hiçbirinin cübbesi tanıdık değildi. Suratları da öyle.

Bu ziyaret programda yoktu ve günün sonunda Rowan onları gördüğü için rahatlamıştı. Çünkü onun yanmasını beklemeden kişisel intikamlarını almaya geliyorlarsa, bu onun için daha kolay bir son olurdu. Tam da düşündüğü gibi, içlerinden biri bıçağını çekip Rowan'a doğru savurdu. Keskin acı ve bilincin ivedi yok oluşunu bekledi ama böyle olmadı.

Ancak bıçak elini bağlayan ipi kestiğinde bunun bir bowie bıçağı olduğunu anladı.

31

Hasar Kontrolü

Zihni daha ne gördüğünü kavrayamadan bedeninin tepki vermeye başladığını hissetti Goddard. Uzuvları karıncalanmaya, midesi bulanmaya ve belinde sızlayan bir gerginlik hissetmeye başladı. Öfke öyle volkanik bir kuvvetle yükseldi ki başı zonkluyordu.

Onun şimdi gördüğü şeyi, odun yığınının tepesindeki kişinin, dünyanın son üç senede gerçek kimliğinin Rowan Damisch olduğunu öğrendiği Tırpan Lucifer olmadığını stadyumdaki herkes çoktan fark etmişti. Fakat dünyaya canlı yayınla naklen aktarılan surat Rowan Damisch'inki değildi. Onunla dalga geçmek istercesine etrafındaki tüm ekranlarda bu surat vardı.

En büyük günü yalnızca elinden alınmamış, tam anlamıyla mahvolmuştu. Müstehcen bir şeye dönüşmüşçesine çarpıtılmıştı. Seyircilerden yükselen uğultu bir saniye öncesinde duyduğundan farklı geliyordu artık kulağına. Duyduğu şey kahkahalar mıydı? Gülüyorlar mıydı ona? Gerçekte gülüp gülmemelerinin bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey duyduklarıydı. Hissettikleriydi ki otuz bin kişinin alay ettiğini hissediyordu. Buna müsaade edemezdi. Bu korkunç an yayınlanmaya devam edemezdi.

Constantine kulağına fısıldadı. "Kapıların kilitlenmesini emrettim ve bütün Bıçak Muhafızları'na haber verildi. Onu bulacağız."

Ama bunun bir önemi yoktu artık. Her şey mahvolmuştu. Rowan'ı sürükleyerek sahaya getirip ateşe atsalar da bir fark yaratmazdı. Bugünün en büyük kaybı, Goddard'ın olağanüstü gösterisi olacaktı. Ya da. Ya da...

• • •

Ayn odun yığınının tepesindeki aptalı gördüğü an her şeyin çok ama çok kötü bir noktaya gittiğini anlamıştı.

Goddard'ın kontrol altına alınması gerekiyordu.

Zira öfkesi onu ele geçirirse, her şey olabilirdi. Önceden de yeteri kadar kötüydü ama Tyger'ın bedenini aldığından beri, o gençlik güdüleri, ani endokrin patlamaları Goddard'a korkutucu yeni bir boyut kazandırmıştı. Tyger Salazar gibi zararsız boş bir sayfayken adrenalinle testosteron hoş bir şey olabilirdi; uçurtmayı havalandıran rüzgârdan bir farkları yoktu. Ama Goddard'ın elinde aynı rüzgâr bir hortum demekti. Kafesinden kaçan vahşi bir hayvan demekti.

Kötü haberi veren kişinin Constantine olmasına müsaade etmişti; Goddard suçu elçiye yüklemeye bayılırdı, bu yüzden bu işi Constantine'e bırakmıştı. Ancak Goddard talihsiz teknisyeni gördüğünde onun yanına gitti Ayn.

"Yayını kestik," dedi adama. "Artık yayınlanmıyor. Şimdi hasar kontrolü yapıyoruz. Durumu kurtarabilirsin, Robert," dedi elinden geldiğince adamı yatıştırmaya çalışarak. "Bunun kasti olduğunu düşünmelerini sağla. Gösterinin bir parçası olduğunu sansınlar."

Adamın suratındaki ifade Ayn'ı dehşete düşürmüştü. Adam, "Kasti. Evet, Ayn, aynen bunu yapacağım," diyene kadar onu duyup duymadığından bile emin olamamıştı.

Goddard mikrofonu ağzına götürdü ve Ayn birkaç adım geri çekildi. Belki de Constantine haklıydı. Böyle çaresizlik anlarında adamı güdebilirdi. Kontrol edebilirdi. Tamir edilemez hâle gelmeden önce bozuk olanı onarabilirdi. Derin bir nefes alıp diğer herkes gibi onun ne söyleyeceğini beklemeye koyuldu.

"Bugün bir hesaplaşma günü olacaktı," diye konuşmaya başladı Goddard. Konuşurken mikrofona tükürükleri saçılıyordu. "Siz! Kana susamış bir hâlde buraya gelen sizler! Siz! Gözlerinizin önünde bir adamın yakılarak can vermesi fikriyle kalbi güm güm atmaya başlayan sizler!

"SİZ! Size istediğinizi vereceğimi mi sandınız? Biz tırpanların sizin karanlığa duyduğunuz merakı giderecek kadar aşağılık olduğumuzu mu düşünüyorsunuz? Eğlenmek için kan dökülen bir sirke mi geldiğinizi sanıyorsunuz?" Artık sıktığı dişlerinin arasından haykırıyordu. "Bu ne CÜRET! Birini öldürmekten YALNIZCA TIRPANLAR zevk alabilir, unuttunuz mu bunu?" Duraklayıp bunu sindirmelerini bekledi. Günahlarının derinliğini kavramalarını bekledi. Rowan ortadan kaybolmamış olsaydı, onlara istedikleri gösteriyi seve seve sunacaktı. Ama onların bunu bilmesine müsaade edemezdi.

"Hayır, Tırpan Lucifer bugün burada değil," diye konuşmasına devam etti, "ama bu şamataya tanık olmak için can atan SİZLER gözüme çarptınız. Bugün onu yargılamak için toplanmadık buraya; buraya gelerek kendinizi lanetleyen SİZLERİ yargılamak için toplandık! Lanetten kurtulmanın tek yolu kefarettir. Kefaret ve kurban. Bu yüzden dünyaya ibret olsun diye bugün SİZLERİ seçtim."

Ardından stadyumdaki seyirciler arasındaki bin tırpana baktı.

"Devşirin onları," diye verdi emrini. Kalabalığa öyle bir nefret duyuyordu ki dudağını ısırmıştı. "Hepsini devşirin."

Panik yavaş yavaş arttı. Şaşkına dönmüş insanlar birbirine bakıyordu. Üstbıçak gerçekten bunları söylemiş miydi? Söylemiş olamazdı. Ciddi olamazdı. Tırpanlar bile başta duyduklarından emin değildi... ama sadakatlerinin sorgulanmasını istemiyorlarsa, bu emri reddedemezlerdi. Yavaş yavaş silahlarını çıkardılar ve tırpanlar etraflarındaki insanlara günün önceki saatlerinden çok daha farklı bir gözle bakmaya başladılar. Hedefe en iyi şekilde nasıl ulaşılacaklarını hesaplayarak.

"*Benimle birlikte tamamlanacaksınız!*" diye ilan etti Goddard her toplu devşirmesinde yaptığı gibi. Sesi stadyumda yankılanıyordu. "*Ben tatminden uzak, nahoş hayatlarınıza konan son noktayım.*"

İlk insanlar kaçışmaya başladı. Ardından bu sayı arttı. Derken sanki âdeta barajın kapakları açıldı. Panikleyen seyirciler çıkışlara ulaşmak için koltuklarla birbirlerinin üzerine basmaya

başladı ama tırpanlar çabucak kapıları tutmuştu. Onların yanından geçmeden dışarı çıkmak mümkün değildi ve devşirilen insanlar çoktan özgürlüğe açılan kapıyı tıkamaya başlamıştı.

"Sizi yargılamaya geldim! Ben sizi bu yaşamın ötesindeki gizeme gönderecek olan portalım!"

İnsanlar devşirilmeden önce çakılırlarsa kurtulabileceklerini umarak kendilerini korkuluklardan aşağı atmaya başlamıştı fakat bu bir tırpan eylemiydi. Goddard emrini verdiği andan itibaren Fırtına Bulutu'nun müdahale etmesi imkânsız hâle gelmişti. Kaçıramadığı yüzlerce gözüyle olanları izlemek dışında yapabileceği bir şey yoktu.

"Ben sizin omeganızım! Size sonsuz huzur bahşeden kişiyim. Beni kucaklayacaksınız!"

Tırpan Rand adamı durdurmak için yalvarıyordu ama Goddard onu ittirdi ve sendeleyerek yere düşen kadın meşaleyi devirdi. Meşalenin alevi odun yığınına dokunuverdi ve tutuşması için bu kadarı yeterliydi. Odun yığını alev aldı, mor alevler yığının alt kısmını kapladı.

"Ölümünüz benim size verdiğim ceza ve hediyedir," dedi Goddard katledilen kalabalığa. *"Bunu nezaketle kabul edin. Ve elveda."*

Goddard'ın Kıyameti'ni en iyi gören yer odun yığınının tepesiydi ve aşağıdaki dumanı temizleyen vantilatörler sayesinde teknisyen her şeyi görebiliyordu... odun yığınını aşıp maviye dönen mor alevler de dahil.

Yeni düzen cübbelerine taktıkları mücevherleri parıldayan tırpanlar stadyumdaki kurbanlarını dehşet verici bir hızla öldürüyordu.

Alevler kendisine yaklaşıp yeşilden sarıya dönerken, *bugün yalnız ölmeyeceğim,* diye düşündü teknisyen.

Ayakkabılarının erimeye başladığını hissedebiliyordu. Yanan kauçuğun kokusu burnuna geliyordu. Alevler artık turuncuya dönmüş ve daha da yaklaşmıştı. Staddaki dört bir yanındaki insanların çığlıkları sanki çok ama çok uzak bir yerden geliyordu. Yakında alevler kırmızıya dönecek, ağzındaki pamuk

barutundan bez yanacak ve kendisi için tek önemli olan şey kendi çığlıkları olacaktı.

Derken sahada ona doğru bakan tekil bir tırpan çarptı gözüne. Kızıl cübbe giyen tırpan. Kalabalığı devşirmeyen sayılı tırpandan biri. Bir anlığına göz göze geldiler. Ardından alevler talihsiz adamın pantolonuna ulaştığında, Tırpan Constantine tabancasını kaldırdı ve bugün gerçekleştireceği yegâne devşirmeyi gerçekleştirdi. Teknisyeni çok daha acı verici bir ölümden kurtaran, kalbine isabet eden tek bir atış.

Ve teknisyenin hayatını kaybetmeden önceki son düşüncesi, kızıl tırpanın kendisine gösterdiği merhamete duyduğu ölçülmez minnet oldu.

Limuzinleri stadyumdan uzaklaşırken, "Beni durdurmaya çalıştığın için seni affediyorum," dedi Goddard, Ayn'a. "Ama beni şaşırttın, Ayn, devşirmeden çekineceğini hiç düşünmezdim."

Ayn adama milyon farklı cevap verebilirdi ama dilini tuttu. Rowan çoktan unutulmuştu, bu daha büyük meselenin ardında kalmıştı. Söylentilere göre, stadyumdan Tırpan Travis ve diğer birkaç Teksaslı tırpanla birlikte ayrılırken görülmüştü. Tüm bunların suçunu o tırpanlara atabilirdi ama kimi kandırıyordu ki? Rowan'ın yok oluşunun daha büyük bir planın parçasıymış gibi görünmesini sağlamasını Goddard'a öneren kendisiydi. Ama Goddard'ın işi o noktaya götüreceğini asla düşünmemişti.

"Etkinlik umduğum gibi geçmedi ama zaten insan umduğunu çok nadir buluyor," dedi Goddard bir tiyatro oyunundan bahsedermiş gibi soğukkanlı bir edayla. "Yine de bugün bize yaradı."

Rand adama şaşkın şaşkın baktı. "Nasıl? Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?"

"Bariz değil mi?" Kadın cevap vermeyince de meşhur hitabetiyle konuya açıklık getirdi. "Korku, Ayn. Korku, saygının sevgili babasıdır. Normal halk haddini bilmeli. Aşmamaları gereken sınırları öğrenmeli. Fırtına Bulutu artık hayatlarında olmadığı için onlara güven verecek sert bir ele ihtiyaçları var. Net sınırlar çizecek. Bana ve tüm tırpanlarıma saygı gösterecek ve bir daha

bize karşı harekete geçemeyecekler." Kendine anlattığı bu bahaneleri düşünüp kendini takdir ederek başını salladı. "Her şey yolunda, Ayn. Her şey yolunda."

Fakat Tırpan Rand o andan itibaren hiçbir şeyin bir daha yoluna girmeyeceğini biliyordu.

Dördüncü Kısım

KULLANABİLECEĞİMİZ TEK YÖNTEM

Çan'a Dair Bir Ahit

Dini yanlış yaşayıp haksız yere savaş açan Ünsüzler, Çan'ın gözünde birer canavardı. Bir milyon kanatın öfkeli çırpınışı gibi üzerlerine inecekti, semada Şimşekler çakacaktı. Pişman olmayanları yerle bir edecek ama önünde diz çökenleri bağışlayacaktı. Ardından bir kez daha bir tüy fırtınası içerisinde kaybolup sakinleşmiş gökyüzünün altında gözlerden kaybolacaktı. Hepiniz sevinin!

Rahip Symphonius'un Tefsiri

Çan yalnızca etten kemikten bir insan değildi, aynı zamanda et ve kemiği kontrol edebiliyordu. Kendini istediği herhangi bir canlıya ya da canlı sürüsüne dönüştürebiliyordu. Bu ayet muhtemelen kartal, şahin ya da baykuşlardan oluşan kalabalık bir kuş sürüsüne dönüşme mucizesini bize gösteriyor. Zarif, asil, bilge kuşlar. Ama aynı zamanda korkulması ve saygı duyulması gereken canlılar. Çan'ın timsali olan canlılar.

Koda'nın Symphonius Analizi

Symphonius'un en büyük kusuru tutarsızlığı. Ayetleri istediği yerde sembolik, istediği yerde kelimesi kelimesine gerçek kabul ediyor, bu sebeple yorumları da bilgece olmaktan ziyade keyfi bir hâl alıyor. Çan'ın bir kuş sürüsüne dönüşebilme yeteneğine sahip olması mümkün olsa da arşivlenmiş grafiklerdeki pelerinli kahramanlarda olduğu gibi, mucizevi bir uçma yeteneğine sahip olması çok daha olası değil mi?

32

Kasvetli Bir Dönüm Noktası

AvroSkandinavya'da neredeyse bin yıldır çalan katedral çanları susturulmuştu. Sökülmüş, parçalanmış, derme çatma bir fırında eritilmişlerdi. Aynı bölgedeki meşhur bir konser salonuna bir performansın orta yerinde bir saldırı gerçekleştirilmiş, kalabalığın paniği arasında Tonistler sahneyi ele geçirmiş ve ufak enstrümanları kendi elleriyle, büyükleri ise yanlarında getirdikleri baltalarla paramparça etmişlerdi.

Benim için müzik sizin sesinizdir, demişti Çan bir keresinde. Bu da demekti ki diğer tüm müzikler yok edilmeli.

Bu aşırıya kaçan Ünsüzler, bağlılıklarını kendi inançlarını dünyaya dayatarak göstermeyi seçmişti. Hiçbir Ünsüz tarikatı bir diğerine benzemiyordu. Her biri eşsiz bir şekilde yoldan sapmıştı ve her biri kendi korkunç yaklaşımıyla Tonist doktrinini yorumluyor, Çan'ın sözlerini çarpıtıyordu. Tek ortak yanları şiddete ve hoşgörüsüzlüğe yatkınlıklarıydı, bu hoşgörüsüzlüğe diğer Tonistler de dahildi, zira birebir aynı inanca sahip olmayan diğer tarikatları kendilerinden aşağıda görüyorlardı.

Fırtına Bulutu sessizliğe bürünmeden önce Ünsüz tarikatları yoktu. Evet, aşırılıkçı inançları bulunan tarikatlar vardı fakat Fırtına Bulutu ve Yetki İdaresi'nin Nimbus ajanları onları dizginliyordu. Şiddete mahal bırakılmıyordu.

Ama bütün dünya nahoş ilan edilip Fırtına Bulutu onlarla konuşmayı bıraktığında, birçok yerde birçok farklı şey yozlaşmaya başlamıştı.

Göçebe Ünsüz grupları AvroSkandinavya'nın en eski şehirlerinin halk meydanlarında piyanoları, çelloları ve gitarları yaktıkları şenlik ateşleri kurmaya başlamıştı ve her seferinde huzur memurları tarafından yakalanıp alıkonsalar da durmaya niyetleri yoktu. İnsanlar suskunluğuna rağmen Fırtına Bulutu'nun bu kişilerin zihnini ve kişiliğini hayatından memnun, şiddete meyli olmayan zihin ve kişiliklere dönüştüreceğini umuyordu. Fakat bu dini özgürlüğü ihlal ederdi. Bu yüzden Ünsüzler yakalanıyor, yok ettikleri şeylerin karşılığını ödemek zorunda bırakılıyor ve bu şeyleri bir kez daha yok etmek üzere tekrar salınıyordu.

Konuşabiliyor olsa, Fırtına Bulutu bu kimselerin bir hizmette bulunduğunu anlatabilirdi; müzik enstrümanlarını kullanılmaz hâle getirerek mesleği enstrüman üretmek olan kişilere iş sağladıklarını söyleyebilirdi. Ama Fırtına Bulutu için bile bu kadarı fazlaydı.

AvroSkandinavya Ünsüzleri başka bir konser salonunu mahvetmek üzereyken Çan karşılarında belirdi.

Çan'ın bir tırpanın elinde şehit düştüğünü bildikleri için AvroSkandinavya Ünsüzleri bunun bir taklitçi olduğundan emindi. Ölümden dönmek inançlarındaki öğretilerden biri değildi, bu yüzden yobazlar şüpheliydi.

"Silahlarınızı bırakıp önümde diz çökün," dedi taklitçi.

Böyle bir şey yapmadılar.

"Ton ve Fırtına davranışlarınızdan hoşnut değil. Ben de değilim. SİLAHLARINIZI BIRAKIP ÖNÜMDE DİZ ÇÖKÜN!"

Yine de ona itaat etmediler. İçlerinden bu bölgeye ait, artık tek tük insanın konuştuğu eski bir dilde konuşan biri koşarak öne çıktı.

Ardından taklitçinin maiyetinden kot cübbeli bir tırpan onun önünü kesip saldırganı yakaladı ve yere yatırdı. Berelenen saldırgan koştur koştur oradan kaçtı.

"Tövbe etmek için geç kalmadınız," dedi taklitçi Çan. "Saldırgan tavrınızı bir kenara bırakıp bize barış içinde hizmet etmeyi kabul ederseniz Ton, Fırtına ve ben sizi affedeceğiz."

Ünsüzler taklitçinin arkasındaki konser salonunun kapısına baktılar. Hedeflerine çok yaklaşmışlardı ama karşılarında duran

bu genç adamda onları dinlemeye iten bir şey vardı. İlahi... bir şey.

"Size bir mucize göstereceğim," dedi taklitçi, "yalnızca benim konuşabildiğim ve sizin adınıza yalnızca benim aracı olabileceğim Fırtına Bulutu'ndan."

Ardından kollarını iki yana açtı... ve gökyüzünden geldiler. Yaslı kumrular. Şehrin her bir binasının girintilerinde bu ânı bekliyormuşçasına dört bir yandan gelen yüz kuş! Taklitçi gözden kaybolana dek kollarına, bedenine, kafasına tünediler. Baştan aşağı üzerine kondular ve âdeta vücudunu koruyan bir zırh gibi açık kahverengi tüyleriyle onu kapladılar. Onu sarmalayan tüylerin desenleri, kuşların hareketleri. Ünsüz Tonistler bunun neye benzediğini anlamıştı.

Bir fırtına bulutuna benziyordu. Öfkeyle kıpırdanan bir Fırtına Bulutu'na.

Kuşlar birden onu terk edip dört bir yana uçuşmaya başladı ve yuva yaptıkları şehrin gizli köşelerinde gözden kayboldu.

Oradan uzaklaşan son kuşların kanat çırpışı dışında çıt çıkmıyordu ve bu sessizlikte Çan bir fısıltı hâlinde konuştu.

"Şimdi silahlarınızı bırakıp önümde diz çökün."

Ve ona itaat ettiler.

Ölü bir peygamber olmak yaşayan bir peygamber olmaya kıyasla çok daha iyiydi.

Ölüyken günlerinizi insanın beynini uyuşturan ricacıları dinleyerek geçirmek zorunda kalmıyordunuz. İstediğiniz yere istediğiniz zamanda gitmekte özgürdünüz, en önemlisi de size *ihtiyaç duyulan* yere gidebilmenizdi. Ama bunun açık ara en iyi yanı, kimsenin sizi öldürmeye çalışmamasıydı.

Ölü olmanın huzurunun yaşamaktan çok daha iyi olduğuna kanaat getirdi Greyson Tolliver.

Ölümünün ilan edilmesinden beri Greyson iki yıldır her yerde baş gösteren Ünsüz Tonistleri dize getirmek için dünyayı dolaşıyordu. O ve beraber seyahat ettiği kişiler mümkün olan en mütevazı yolları tercih ediyordu. Halka açık trenler, ticari havayolları. Seyahat ederlerken Greyson işlemeli omuz örtüsünü ve

mor tuniğini giymiyordu. Basit, donuk renkli Tonist kıyafetleri giyerek kılık değiştiriyorlardı. İnançlarıyla ilgili zırvaları anlatmaya başlayacakları korkusuyla kimse Tonistlere soru sormazdı. İnsanların çoğu kafasını çevirip göz göze gelmekten kaçınıyordu.

Elbette, Rahip Mendoza'ya kalsa, dikey iniş ve kalkış yapma özelliğine sahip özel bir uçakla seyahat ederlerdi ki Çan gökyüzünden gerçek bir tanrı-makinesiyle iniş yapabilsin. Ama Greyson dünyada yeteri kadar ikiyüzlülük olduğunu düşünerek bunu yasaklamıştı.

"Tonistlerin materyalist olmamaları gerek," demişti Mendoza'ya.

"Tırpanların da öyle," diye belirtmişti Mendoza, "ama bak, neler yapıyorlar."

Günün sonunda burada bir demokrasi yoktu. Buna kim karşı çıkarsa çıksın, Çan'ın söylediği kanun sayılırdı.

Kardeş Astrid, Greyson'ın tarafını tutuyordu.

"Lükse karşı olmanın iyi bir şey olduğunu düşünüyorum," demişti kadın. "Fırtına Bulutu'nun da buna katıldığını hissediyorum."

"Gitmemiz gereken yere vaktinde varabildiğimiz sürece Fırtına Bulutu bu konuda fikir belirtmiyor," demişti Greyson kadına. Gerçi hedeflerine daha hızlı varabilmeleri için Fırtına Bulutu'nun trenlerle uçakların rotalarını değiştirdiğinden şüpheleniyordu. Çan katır üzerinde seyahat etmeleri gerektiğini söylese, Fırtına Bulutu'nun ne yapıp edip onlara yarış katırı bulacağını düşünüyordu Greyson.

Mütevazı seyahatlerine rağmen, Mendoza her zaman Ünsüz Tonistlerin çürümüş temellerini sarsacak dramatik ve etkileyici girişler yapmanın bir yolunu buluyordu. Tuhaf ve dehşet verici davranışlarını sergilerken Greyson, Çan olarak ortaya çıkıyor, onları reddedip dışlıyor ve affedilmek için yalvarır hâle getiriyordu.

Kuşlarla yaptıkları numara Greyson'ın fikriydi. Gayet basitti. Dünyadaki tüm canlılarda nanitler bulunuyordu, böylece Fırtına Bulutu nüfusu izleyebiliyordu ki bu da Fırtına Bulutu'nun her canlı türünün davranışlarına müdahale edebileceği açık bir kapı demekti.

Tırpan Cemiyeti, Endura'nın etrafındaki deniz yaşamıyla da benzer bir şey yapıp onları serbest gezen akvaryum balıklarına dönüştürmüştü. Fakat bu talihsiz teknolojinin aksine, Fırtına Bulutu hayvanları insanların keyfi için ya da en sonunda ortaya çıktığı gibi, insanlara acı çektirmek için manipüle etmiyordu. Bir canlıyı yalnızca o canlı yolda ezilme tehlikesi altındaysa veya hayatına son vermesine neden olacak başka bir davranışta bulunuyorsa kontrol ediyordu. Vahşi hayvanlar için bir diriliş merkezi bulunmadığından, doğal yaşamlarını sonuna kadar tamamlamalarını sağlamanın en etkili yolu buydu.

"Ünsüzleri durdurmam gerekiyorsa," demişti Greyson, Fırtına Bulutu'na, "o zaman onlara etkileyici bir şeyler göstermem gerek. Senin onların değil, *benim* yanımda olduğunu gösterecek bir şey." Fırtına bulutu rengindeki kuşların toplanıp her tarafına konması fikrini sunmuştu ve Fırtına Bulutu bunu kabul etmişti.

Elbette, Greyson'ın kullandığı başka numaralar da vardı. Fırtına Bulutu kamuaraçlarıyla Tonistlerin etrafında daire çizerek onları koyun gibi güdebiliyordu. Görünürde buna sebep olacak başka bir yol olmadan Greyson'ın havada süzülmesini sağlayacak kadar güçlü bir manyetik alan yaratabiliyordu ve hava şartları uygun olduğunda, Greyson'ın emriyle şimşek çaktırabiliyordu. Ama en etkileyici olanı kuşlardı. Ünsüzleri etkisi altına alıp ikna etmekte hiç başarısız olmamıştı bu numarayla. Doğrudan dize gelmeseler bile, en azından doğru yolda bir adım atmalarını sağlıyordu. Tabii ki kumru ve güvercinlerle kaplanmak hoş bir his değildi. Pençeleri derisini çizip oyuyordu. Sürekli kulaklarını ve gözlerini didiklemeye çalışıyorlardı. Ayrıca çok hijyenik hayvanlar oldukları da söylenemezdi.

Âdetlerini değiştirdiklerinden emin olana kadar tarikatların yanında kalıyordu. "Sürüye geri dönmek" diye adlandırıyordu Mendoza bunu. Ardından Çan maiyetiyle birlikte ortadan kaybolup dünyanın başka bir kısmındaki ayrı bir Ünsüz Tonist tarikatının peşine düşüyordu. Keskin saldırılar ve gerilla diplomasisi, son iki senedir uyguladığı strateji buydu ve işe yarıyordu. Hakkında doğru bilgiye kıyasla daha fazla saçmasapan dedikodunun dolanıyor olması da işine geliyordu. "Çan sesiyle bir dağı

yerle bir etti." "Çan çölde Fanilik Çağı tanrılarıyla yemek yerden görüldü ve masanın başında oturuyordu." Absürt dedikodular sayesinde gerçekten gittiği yerleri saklamak kolaylaşıyordu.

"Bunu yapıyor olmamız iyi," diyordu Rahip Mendoza, "ama asıl *yapabileceğimiz* şeylerin yanında bu bir hiç."

"Fırtına Bulutu böyle istiyor," diye cevap veriyordu Greyson ama Mendoza buna hep şüpheyle yaklaşıyordu. Ayrıca doğrusunu söylemek gerekirse, Greyson da rahip kadar sinirliydi.

Bir keresinde Fırtına Bulutu'na, "Koşu bandındayım sanki," demişti Greyson. "Benim onları doğru yola getirmemden daha hızlı şekilde başka Ünsüz tarikatları ortaya çıkıyorsa, ben neyi başarmış oluyorum ki? Büyük planın bu mu? Ve benim bir tanrı taklidi yapmam yanlış değil mi?"

"'Yanlış' nedir, tanımlar mısın?" diye karşılık vermişti Fırtına Bulutu.

Fırtına Bulutu, Greyson etik üzerine sorular sorduğunda özellikle sinir bozucu oluyordu. Yalan söyleme yetisi yoktu ama Greyson yalan söyleyebilirdi ve söylüyordu da. Her karşılaşmada Ünsüzlere insandan daha öte bir şey olduğuna dair yalanlar söylüyordu. Buna rağmen Fırtına Bulutu onu durdurmuyordu, bu yüzden bunu tasvip edip etmediğini bir türlü anlayamıyordu Greyson. Fırtına Bulutu'nun, Greyson'ın yaptıklarıyla gücünü kötüye kullandığını hissettiği takdirde bir "bunu yapma" demesi yeter de artardı. Hatta Fırtına Bulutu tarafından azarlanmayı rahatlatıcı olarak bile görebilirdi çünkü o zaman kendi ahlaki pusulasının yanlış olup olmadığını anlardı. Öte yandan Greyson'ı hedefe götüren yollarda haklı buluyorsa, Fırtına Bulutu bunu niye açık bir şekilde söyleyip onun içini rahatlatmıyordu?

"Çok zararlı bir şey yaptığını görürsem, seni bu konuda bilgilendiririm," demişti Fırtına Bulutu. Bu da Greyson'ı sürekli asla gelmeyen bir tokadı bekler hâle getirmişti.

"Senin adına berbat şeyler yaptım," demişti Fırtına Bulutu'na.

Fırtına Bulutu da buna, "'Berbat' nedir, tanımlar mısın?" diye karşılık vermişti.

• • •

Yalnızca Tırpan Morrison, Kardeş Astrid ve Rahip Mendoza'dan oluşacak şekilde küçülen Çan'ın maiyeti verimli bir ekibe dönüşmüştü.

Morrison daha en baştan değerini kanıtlamıştı. Çan'ı devşirmek için çıkagelmeden önce öyle aman aman bir çalışma etiğine sahip biri değildi ama bu birkaç yıl onu hatırı sayılır derecede değiştirmişti, en azından biraz daha bilge biri olabildiği yeni bir rutin tutturmasını sağlamıştı. Burada kalmasının kendine has sebepleri vardı. Zaten nereye gidecekti ki? Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti onun öldüğünü sanıyordu. Ama bütün sebep bu değildi. Mesele şuydu ki Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti kendi istatistiklerini kontrol etse, onun birçok defa devşirip dokunulmazlık bahşettiğini görebilirdi. Eh, dedi kendi kendine, bugünlerde o kadar çok devşirme gerçekleşiyor ki kaçak bir tırpanın eylemlerini fark etmeleri beklenemez onlardan.

Elbette gerçeğin bu olmadığını biliyordu ama canını çok yakacağı için bu gerçeği itiraf etmekten kaçınıyordu.

Fark etmemişlerdi çünkü umurlarında değildi.

Diğer tırpanlar onu hep görmezden gelmişti. Güçlü kuvvetli ve yakışıklı olduğu için onu seçen akıl hocasının gözünde bir yüz karasıydı ve kimsenin saygısını kazanamayacağı belli olduğunda Morrison'ı kapının önüne koymuştu. Diğer tırpanlar arasında bir alay konusuydu. Ama en azından burada, Çan'ın hizmetinde onu kabul ediyorlardı. Bir yeri ve amacı vardı. O koruyucuydu ve bu hoşuna gidiyordu.

Morrison'la sıkıntısı olan tek kişi Kardeş Astrid'di. "Sen, Jim, dünyada katlanamadığım her şeyin vücut bulmuş hâlisin," demişti kadın bir keresinde.

Morrison da sırıtmadan edememişti. "Benden hoşlandığını itiraf etmek neden bu kadar zor?"

"Sana tahammül ediyorum. Aralarında büyük bir fark var."

Astrid'e gelince, doğru yoldan çıkmalarını engellemekle işi başından aşkındı. Çan'ın yanında kalmıştı çünkü içten içe Greyson Tolliver'ın hakiki bir peygamber olduğuna inanıyordu. Ton

tarafından ilahi bir şekilde kontrol edildiğine ve bu konudaki alçakgönüllülüğünün anlaşılır olduğuna inanıyordu. Sonuçta alçakgönüllülük hakiki bir kutsal adamın temel taşlarından biriydi. Kutsal Üçlü'nün bir parçası olduğuna inanmayı reddetmesi çok mantıklıydı ama sırf o kendine inanmıyor diye gerçek olmadığı anlamına gelmezdi.

Çan olarak Ünsüz Tonistlerle her yüzleşmesinde kadın içten içe sırıtıyordu çünkü oğlanın, ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmadığını biliyordu. Onun için bu yalnızca bir roldü. Ama Astrid için oğlanın bunu reddedişi her şeyi daha da hakiki kılıyordu.

Ayrıca bir de Rahip Mendoza vardı: büyücü, şovmen, gezgin gösterilerinin yapımcısı. Her şeyi bir arada tutanın kendisi olduğunu biliyordu ve bazen kendi inancına gerçekten inandığını hissetse de bu, sürekli görevini yerine getirmenin pratik kaygıları tarafından çiğneniyordu.

Mendoza yalnızca Çan'ın ortaya çıkışını organize etmekle kalmıyor, aynı zamanda dünyanın dört bir yanındaki rahip ağıyla sürekli iletişim hâlinde kalıp bitmek tükenmeyen bir şekilde daha fazla tarikatı kabul edilmiş doktrinin altında buluşturmaya ve tırpanlara karşı kendilerini korumaları için onlara yardımcı olmaya çalışıyordu. Mendoza ayrıca gölgelerde de çalışıyor ve Çan hakkındaki yanlış dedikoduların büyük kısmını kendi yayıyordu. Sürünün ilgisini canlı tutma ve tırpanları devre dışı bırakma konusunda inanılmaz derecede işe yarıyordu bu dedikodular çünkü Çan'ın görüldüğüne dair haberlerin büyük çoğunluğu uydurmayken tırpanlar niye bunlara inansındı ki? Fakat Greyson, Mendoza'nın bu yaptığını duyduğunda dehşete düşmüştü. Greyson bunun yararını nasıl olur da göremezdi?

"İnsanlara kendi küllerimden doğduğumu mu söylüyorsun?"

"Bunun öncülleri var," diye açıklamaya çalışmıştı Mendoza. "Dinler tarihi ölen/dirilen tanrılarla dolu. Ben yalnızca efsanenin temellerini atıyorum."

"İnsanlar buna inanmak istiyorlarsa inansınlar," demişti Greyson, "ama başka yalanlar yayarak buna çanak tutmak istemiyorum."

"Sana yardımcı olmamı istiyorsan, niye elimi kolumu bağlayıp duruyorsun?" demişti Mendoza giderek daha çok hayal kırıklığına uğrayarak.

"Çünkü belki ellerini kendini tatmin etmek dışında daha yararlı şeyler için kullanmanı istiyorumdur."

Mendoza buna gülmeden edememişti çünkü şu birkaç senede Greyson Tolliver kendi iradesini diğer herkese dayatmak dışında başka ne yapmıştı ki? Ama Çan'a gülmek haddini aşmak demekti, bu yüzden çabucak geri adım attı.

"Emredersiniz, Sonoröz Hazretleri," demişti Mendoza her zaman dediği gibi. "Bunu aklımda tutmaya çalışacağım." Geri adım atmaktan başka çaresi yoktu çünkü gizemini canlı tutmak için neler yapılması gerektiğine dair hiçbir fikri olmayan bu inatçı oğlanla tartışmak hiçbir şeyi çözmüyordu. Gerçi Mendoza niye bu kadar uğraştığını sorgulamaya başlamıştı.

Derken her şeyi değiştiren bir şey yaşandı.

"Yas, yas ve daha fazla yas!" diye Greyson'ın kulağına feryat etti Fırtına Bulutu bir akşam. "Gözlerimi kör edebilseydim de bunları görmeseydim. Bu her şeyi değiştirecek kasvetli bir dönüm noktası."

"Bilmece gibi konuşmasan olmaz mı?" diye sordu Greyson. "Ve neler olduğunu bana anlatacak mısın?"

Fırtına Bulutu da hiçbir detayı sakınmadan stadyumdaki devşirme eylemini ona anlattı. Tek bir gecede öldürülen on binlerce insan. "Birkaç dakikaya haberlerde verilecek ki Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti bunu saklamak için elinden geleni yapsa da bu silinmeyecek kadar büyük bir olay. Ve dünyayı daha önce görülmemiş bir karmaşa içerisine sokacak bir zincirleme tepkimeye yol açacak."

"Bu konuda ne yapacağız?" diye sordu Greyson.

"Hiçbir şey," dedi Fırtına Bulutu. "Bu bir tırpan eylemi, yani ben buna tepki bile veremem. Hiç olmamış gibi davranmaya devam etmem gerekiyor."

"Yani," dedi Greyson, "sen bir şeyler yapamazsın ama ben yapabilirim."

"Yaptığın şeye devam et," dedi Fırtına Bulutu. "Ünsüzlerin dizginlenmesi hiç olmadığı kadar çok önem kazandı." Ardından Fırtına Bulutu, Greyson'ın tüylerini diken diken eden bir şey söyledi. "Ünsüz Tonistlerin insanlığın geleceğine ciddi bir şekilde zarar verme ihtimali yüzde 19,3'e çıktı."

33

Kırılmaz

"Ben Tırpan Anastasiya. Ve hayır, bu bir kayıt değil, şu anda canlı yayın yapıyorum çünkü ben hayattayım. Ama buna ikna olmadınız. Elbette olmadınız, benim anı tefsirimle ya da yüz farklı teknolojik numarayla herhangi biri bunu başarabilir. Bu yüzden sizden bu yayına şüpheyle yaklaşmanızı istiyorum. O kadar büyük bir şüpheyle yaklaşın ki aksini kanıtlamak için elinizden geleni yapın. Bu yayının sahte olduğunu kanıtlamak için elinizden geleni yapın ki bu konuda başarısız olduğunuzda, bu yayının gerçek olduğunu kabul etmekten ve benim gerçek olduğumu kabul etmekten başka bir seçeneğiniz kalmasın. Ve size söylediğim kişi olduğuma ikna olduğunuzda... işte, o zaman konuşmaya başlayabiliriz."

İlk yayın kısa ve özdü. Böyle bir yayının gerektirdiği tüm kendine güvene sahipti ki bu boş bir güven değildi zaten. Anastasiya Ay felaketi hakkında bir şeyler keşfetmişti. Büyük bir şeyler. Kimsenin yapmayı başaramadığı bir şeyi başarmıştı: Daha kendi doğumundan öncesine dayanan, arkabeyne gömülmüş kanıtları ortaya çıkarmıştı. Fırtına Bulutu bu kanıtların orada olduğunun bilincindeydi ama kanun gereği bu konuda herhangi bir adım atması yasaktı. Ne de olsa tırpan meselesi tırpan meselesiydi; Fırtına Bulutu'nun bunun peşini bırakması gerekmişti. Ama Fırtına Bulutu onun bunu keşfettiğini de biliyor olmalıydı. Kendi arkabeyninin her bir santimetresini biliyordu. Anastasiya bunları bulmayı başardığı için mutlu muydu acaba?

"Seninle aşırı gurur duyuyorum," dedi Yüksek Bıçak Tenkamenin. "Bunu çözeceğini biliyordum! Tabii ki Tırpan Makeda bu konuda şüpheliydi."

"Sağlıklı bir şüpheyle yaklaşıyordum sadece," dedi Makeda kendini savunmak istercesine. "Dereyi görmeden paçaları sıvamayı istemedim."

"Ya da tüm yumurtaları aynı sepete koymayı," diye ekledi Baba. "Acaba önce hangisi ortaya çıktı, tavuk mu, yumurta mı?"

Tabii ki Tenka buna kahkahayı patlattı. Ama kahkahası çabucak kayboluverdi. Yüksek Bıçak'ı dertlendiren bir şey vardı. Hatta hepsini. Bütün gün alttan alttan bir gerginlik hissetmişti.

Normalde duygularını dışarı pek yansıtmayan Jeri'de bile bu gerginlik hissedilebiliyordu. "Mürettebatımdan birinin akrabası devşirilmiş," dedi kıza. "Kasabaya inip onun yanında olmam gerek." Jeri söylenmesi gereken başka bir şey daha varmış gibi tereddüt etti... ama bunu dile getirmedi. "Bugün geç dönerim. Yüksek Bıçak'a beni yemeğe beklememesini söylersin."

Sonra da akşam yemeğine oturduklarında, oda resmen boğucuydu. Gergin değil ama ağır bir hava. Sanki sırtlarına yüklendikleri dünyanın derdi iki katına çıkmıştı. Anastasiya bunun sebebini bildiğini düşünüyordu. Herkesin keyifsizliğiyle âdeta solmuş salatayı yerlerken hüküm süren sessizliği bozarak, "Benim yayınım yüzünden böylesiniz, değil mi?" diye sordu. "İnsanlar istediğiniz gibi tepki vermedi. Vaktimizi boşuna harcadık."

"Alakası yok," dedi Makeda. "Sen harikaydın, hayatım."

"Ayrıca," diye ekledi Baba, "konuşulanları takip ediyorum. Herkesin dilinde bu var. Endura'dan bile daha fazla etki yarattığını söyleyebilirim."

"Kötü bir şaka, Baba," dedi Makeda. "Çok kötü bir şaka."

Tenkamenin bir yorumda bulunmadı. Salatasına dalmış gibi bir hâli vardı.

"O zaman ne oldu?" diye sordu. "Ters giden bir şeyler varsa, bunu bana söylemeniz lazım."

"Dün gece... bir olay yaşandı," dedi Tenkamenin en sonunda. "Kuzey Merika'da..."

Anastasiya kendini hazırladı. "Bu olay Rowan Damisch'le mi alakalı?"

Tenka gözlerini kaçırdı, Baba da öyle ama Tırpan Makeda sert bakan gözlerini kaçırmadı. "Evet, doğrusunu istersen, onunla alakalı."

Anastasiya ayak parmaklarını o kadar büktü ki ayakkabısının tabanının da katlandığını hissetti. "Onu devşirdiler," dedi Anastasiya. "Goddard onu devşirdi." Nedense bunu onlar değil de kendisinin dile getirmesi daha iyi gelmişti.

Ama Tenka kafasını iki yana salladı.

"Onu devşireceklerdi," dedi Tenka. "Ama kaçtı."

Anastasiya rahatlayarak iki büklüm oldu. Bir tırpana yaraşır bir hareket değildi bu. Tekrar kendini toplamaya çalıştı ama herkes bunu görmüştü.

"Teksaslıların yanında şimdi," dedi Makeda. "Onu niye kurtardıklarını hiç anlamadım."

"O düşmanlarının düşmanı," dedi Baba.

"Sorun onun kaçması değil, o kaçtıktan sonra yaşananlar," dedi Tenka. "Goddard toplu bir devşirme yapılmasını emretti. Bugüne dek gördüğümüzün çok ötesinde. Neredeyse otuz bin kişi devşirildi ve kaçmayı başaranların da aileleriyle birlikte devşirilmesini emretti. Üçüncü emri yerine getirmelerini istiyor."

"Sanki bu durumda geçerliymiş gibi!" diye patladı Makeda. "Koca bir stadyumu ölüme mahkûm edersen, kim kaçmaya kalkmaz ki?"

Anastasiya sessizdi. Tüm bunları sindirmeye çalışıyordu. Cevap vermemeye uğraştı çünkü cevap verilmeyecek kadar büyük bir şeydi bu. Rowan güvendeydi ve bu yüzden binlerce insan ölmüştü. Bu konuda nasıl hissetmesi gerekiyordu ki?

"Yayının tam bunlar yaşanırken yayınlandı, o sırada bize daha haberi gelmemişti," dedi Tenka. "Senin yayınını gölgede bırakacağını sandık ama tam aksi gerçekleşti. Planı hızlandırmak istiyoruz. Yarın akşama bir yayın daha."

"İnsanların senden haber alması gerekiyor, Anastasiya," dedi Makeda. "Sen bu dehşet zamanında umudun sesisin."

"Evet, tamam," dedi Anastasiya onlara. "En kısa sürede bir yayın daha yapacağım."

Ana yemek servis edildi. Kanlı kalacak kadar az pişirilmiş bir rosto. Böyle bir şeyin tırpanları rahatsız etmemesi gerekirdi ama bugün garson eti keserken gözlerini kaçırmadan edemediler.

"Ben Tırpan Anastasiya. Benim gerçek olmadığımı kanıtlayabildiniz mi? Akıl hocam Ölümün Yüce Hanımı Tırpan Marie Curie'nin deyimiyle münasip titizliği gösterdiniz mi? Yoksa 'Üstbıçak' Goddard'ın dünya üzerinde giderek artan hükmünü destekleyen tırpan cemiyetlerinin öne sürdüğü tezleri kabul etmeye razı mısınız? Tabii ki size benim bir taklitçi olduğumu söyleyeceklerdi; Goddard'ı kızdırmak istemiyorlarsa, başka ne diyebilirlerdi ki? "Bir devşirmeyi seyretmeye gelip bu devşirmenin kurbanının kendisi olduğunu öğrenen on binlerce insanı davet eden Goddard. O, Endura'yı Tırpan Lucifer'ın batırdığını iddia ediyor. Bu artık tarihin bir parçası hâline geldi. Ve ben de orada olduğum için size şu kadarının gerçek olduğunu söyleyebilirim: Tırpan Lucifer, Endura'daydı. Hayatta kalanların bu konudaki tanıklıkları doğrudur. Ama Endura'yı o mu batırdı?

"Alakası yok.

"Gelecek günlerde, Endura'da yaşananlara ışık tutacak kanıtlar sunacağım. Ve bu olayın arkasında kimin olduğunu açıklayacağım."

Goddard'ın kristal köşkünün içinde şaşırtıcı derece az miktarda kırılabilir eşya bulunuyordu. Ayn, Goddard'ın bir şeyleri kırmayı denemesini seyrediyordu ama her şeyin aşırı derecede sağlam yapıldığı bir dünyada yaşıyorlardı. Adamın öfkesini dindirmeye çalışmayı bırakmıştı. Onu artık yardımcı tırpanları dizginlesindi. Bugün bu konuda Nietzsche uğraşıyordu. Constantine'i günlerdir gören olmamıştı. Sözde LoneStar bölgesinin temsilcileriyle görüşüp Rowan'ı iade etmeleri için onları ikna etmeye çalışıyordu ama onun ellerinde olduğunu bile inkâr ediyorlardı. Goddard bu hâldeyken Yardımcı Tırpan Franklin, Goddard'la uğraşmak istemiyordu. "Tekrar insan olduğunda haber edersin,"

deyip adamın tantanasını duymayacak kadar uzaktaki bir kattaki kendi dairesine çekilirdi Aretha.

Adamın son öfke krizi Tırpan Anastasiya'nın yayınladığı mesaj yüzünden ortaya çıkmıştı.

"Onun bulunmasını istiyorum!" diye talep etti adam. "Onun bulunup devşirilmesini istiyorum."

"O devşirilemez," diye açıklamaya çalıştı Yardımcı Tırpan Nietzsche. "Hoşunuza gitsin gitmesin, o hâlâ bir tırpan."

"O zaman onu bulup kendisini devşirmeye zorlayacağız," diye haykırdı Goddard. "Ona öyle büyük acılar çektireceğim ki ıstıraptan kurtulmak için kendi canını alacak."

"Ekselansları, bunun sizin üzerinize çekeceği şüpheye değmez."

Bunu duyan Goddard odanın öteki tarafına bir sandalye fırlattı. Sandalye kırılmadı.

Ayn toplantı odasında oturmuş, ikili arasındaki dramayı seyrediyordu. Nietzsche sürekli yardım için ondan yana bakıyordu ama Ayn'ın nefesini harcamaya niyeti yoktu. Goddard kendine gelene kadar mantıksız olmaya devam edecekti. Sonra da öfke nöbeti sırasında yaptığı her şey için mantıklı bir bahane uyduracaktı.

Ayn eskiden Goddard'ın yaptığı her şeyin büyük bir planın parçası olduğuna inanıyordu ama artık hakikati görebiliyordu: Plan her zaman eylemden sonra yapılıyordu. Öfkesinin bulutunda şekiller bulmakta adamın üstüne yoktu.

Mesela Mile High devşirmesinin bilgelikten doğan mantıklı bir karar olduğuna kendini inandırması gibi. Toplu devşirmenin yankıları hemen hissedilmişti. Goddard'a karşı olan bölgeler hemen ona saldırmaya başlamıştı. Yarım düzine bölge Goddard'ın hükümranlığından ayrılanlara dokunulmazlık bahşedeceğini duyurmuştu ve çok sayıda insan bu daveti kabul etmişti. Yine de tüm bunlara rağmen Goddard'ı destekleyenler de harekete geçmiş, stadyumdaki "o insanların" devşirilmeyi hak ettiğinin üzerinde durmuştu çünkü idamı seyretmeye gelen herkes başına geleni hak etmişti. Muhtemelen yayın kesilmeden kendileri de oturmuş, bu idamı seyrediyordu tabii.

İnsanların büyük kısmıysa iki tarafta da değildi. Hayatlarının rutininde kaybolmak istiyorlardı sadece. Kötü şeyler onlardan uzakta bir yerde, tanımadıkları birinin başına geldiği sürece onların sorunu değildi. Fakat herkes stadyuma gidip de evine dönmeyen birilerini tanıyan birilerini tanıyordu.

Nietzsche toplantı odasında hâlâ sağa sola saldıran Goddard'ı sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Anastasiya önemsiz biri, ekselansları," dedi Nietzsche. "Ama ona tepki vererek olması gerektiğinden daha önemli biri hâline getiriyorsunuz onu."

"Onu ve suçlamalarını duymazdan gelmemi mi istiyorsun?"

"Bunlar yalnızca bir suçlamadan ibaret ve sizi neyle suçladığını bile bilmiyoruz henüz. O kaşınmaması gereken bir kaşıntıdan başka bir şey değil, ekselansları."

Ayn buna gülmeden edemedi çünkü Goddard'ın bir kaşıntıyı kanatana kadar kaşıdığını gözünün önünde canlandırabiliyordu.

Nihayet bitkin düşen Goddard kendini bir sandalyeye bıraktı ve öfkesini dizginledi. "Dışarıda neler olduğunu anlatın," diye öğrenmek istedi. "Bilmem gereken neler var?"

Nietzsche toplantı masasına oturdu. "Müttefikimiz tırpan cemiyetleri stadyumda yaptıklarınızı ya destekliyor ya da bu konuda sessizliğini koruyor. Size muhalif olan tırpan cemiyetleri de kendinizi devşirmeniz gerektiğini söylüyor ama beni asıl endişelendiren şey, LoneStar bölgesinin sınırlarına kaçan insanlar."

"Korku istemiştin," dedi Ayn. "Al sana korku."

"Göçü durdurmak için bir duvar inşa etme ihtimalini inceliyoruz."

"Saçmalamayın," dedi Goddard. "Yalnızca ahmaklar bir duvar inşa eder. Bırakın gitsinler, LoneStar bölgesini sınırlarımıza kattığımızda, OrtaMerika'yı terk edenleri devşirilmek üzere belirleyeceğiz."

"Artık her sorunu böyle mi çözüyorsun?" diye sordu Ayn. "Devşirerek mi?"

Adamın kendisine patlamasını beklemişti ama siniri yatışmış gibi görünüyordu. "Bizim *işimiz* bu, Ayn. Bize verilen araç bu, kullanabileceğimiz tek yöntem."

"Bir de," diye devam etti Nietzsche, "Tonist meselesi var."

"Tonistler!" diye yakındı Goddard. "Bu Tonistler niye sürekli gündemde yer işgal ediyor?"

"Peygamberlerini şehit ettin," diye dikkat çekti Ayn. "Sandığının aksine, ölü düşmanlarla savaşmak canlı düşmanlarla savaşmaktan çok daha zor."

"Fakat..." dedi Nietzsche tereddüt ederek.

"Fakat ne?" diye öğrenmek istedi Goddard.

"Fakat insanların Çan'ı gördüğüne dair raporlar alıyoruz."

Goddard tiksintiyle homurdandı. "Evet, biliyorum. Bulutlarda ve yanık tostların üzerindeki desenlerde."

"Hayır, ekselansları. Yani kanlı canlı olarak. Ve bu raporların gerçeği yansıttığını düşünmeye başladık."

"Ciddi olamazsın."

"Şey, bize gösterilen cesedin Çan'ın cesedi olduğunu teyit etmedik. Hâlâ hayatta olması mümkün."

Ayn bir şeylerin kırılmadığı bir turun daha başlamak üzere olduğundan şüphelenerek derin bir nefes aldı.

34

Daha İyi Bir Yer

"Birçok insanın Tırpan Cemiyeti'ndeki gelişmeleri takip etmediğinin farkındayım. Doğal. Zaten Tırpan Cemiyeti insanlar ölüm getirenlerle yüz yüze geldikleri âna kadar ölümü düşünmek zorunda kalmasınlar diye kuruldu.

"Fakat Endura'nın batmasının etkilerini hepimiz hissettik. Fırtına Bulutu bu yüzden sessizliğe bürünüp herkesi nahoş olarak işaretledi. Ve bir kontrol mekanizması olarak Büyüktırpanlar ortadan kalkınca, Tırpan Cemiyeti içerisinde bir güç dengesizliği baş gösterdi.

"İki yüz yıldan uzun süredir istikrarlı bir dünyada yaşıyorduk. Ama bu artık geçmişte kaldı. Bu istikrarı geri istiyorsak, bunun için elimizi taşın altına koymamız gerekiyor. Yalnızca Tırpan Cemiyeti'ndeki bizlerin değil, herkesin. Ve size anlatacağım şeyleri duyduğunuzda siz de bunu yapmak isteyeceksiniz.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. 'Tırpan Anastasiya suçlamada bulunacak mı? Büyüktırpanlar'ın katili ve Endura'nın yok edicisi olarak alenen Goddard'ı işaret edecek mi?

"Bunu öğrenmek için beklemeniz gerekiyor çünkü öncesinde konuşmamız gereken başka meseleler var. Başka suçlamalar var. Tırpan Cemiyeti'nin savunması gereken değerlerin hepsine ihanet eden akıl almaz eylemlerden oluşan bir tarihi önünüze sereceğim.

"Bu hikâye Goddard'la başlamıyor, hatta o daha doğmadan yıllar öncesine dayanıyor.

"Vaşak Yılı'nda, Ay'daki Nectaris Prime kolonisi, katastrofik atmosferik arıza olarak adlandırılan şeyi yaşadı. Tüm oksijen rezervlerinin, yedek sıvı oksijen rezervleri de dahil, uzay boşluğuna sızmasıyla her bir kolonist hayatını kaybetti. Hayatta kalan tek bir kişi bile olmadı.

"Bunu herkes bilir, hepimizin okulda öğrendiği bir olay bu. Fakat resmi tarih veritabanlarındaki ilk ekranda yazanları hiç okumuş muydunuz? Hangisinden bahsettiğimi biliyorsunuz; aradığınız şeye daha hızlı ulaşmak için tıklayarak geçtiğiniz o kayan ufak puntolu yazı var ya, o işte. Bu yazıyı okursanız, yasal lagaluganın ortasında ufak bir cümle dikkatinizi çekecektir. Bu cümle halka açık tarih veritabanlarının tırpan onayına tabi olduğunu söylüyor. Neden? Çünkü tırpanların istedikleri her şeyi yapma izni var. Tarihi sansürlemek de dahil.

"Tırpanlar değerlerine sahip çıktıkları sürece bu bir sorun teşkil etmiyordu. Onurlu, erdemli, hayatlarını en yüce insan ideallerine göre yaşayan tırpanlar. Belli başlı tırpanlar insanlık yerine kendi çıkarları adına çalışmaya başladıklarındaysa bu bir soruna dönüştü.

"Ay kolonisi, dünya dışı yerleşimin ilk denemesiydi. Plan 'Ay Hududu'nu yavaş yavaş genişletip Dünya'daki nüfus sorununu çözmekti. Fırtına Bulutu her şeyi düşünmüştü. Ardından felaket yaşandı.

"Bu kaza hakkında bildiğinizi sandığınız her şeyi unutmanızı istiyorum çünkü dediğim gibi, resmi tarihçelere güvenemezsiniz. Bunun yerine, aynı benim yaptığım gibi, Ay felaketini kendi başınıza araştırmaya başlamanızı istiyorum. Doğrudan ana kaynaklara başvurun. Yazılan ilk makalelere. Kaderleri netleşen o kolonistlerin hayatlarını kaybetmeden önce oluşturdukları kayıtlara. Yardım bulmak için yapılan çağrılara. Bunların hepsi Fırtına Bulutu'nun arkabeyninde mevcut. Elbette, Fırtına Bulutu size yol göstermeyecek çünkü hepiniz nahoşsunuz, bu yüzden her birini kendi başınıza bulmanız gerekiyor.

"Ama zaten mesele ne, biliyor musunuz? Siz nahoş olmasaydınız bile, Fırtına Bulutu size bu konuda yol göstermezdi. Bu bilgilerin hassas doğaları gereği, Fırtına Bulutu'nun bunu

yapmasının kanunlara aykırı olduğunu görürdünüz ve çok istese bile, Fırtına Bulutu kanunları çiğneyemez. Neyse ki ben buradayım."

LoneStar tırpanları, Rowan'ı sınırdan en uzak şehir olan Austin'e götürdüler ve etrafını katman katman güvenlikle kuşattılar. Ona ilgiyle yaklaşmışlardı. Lüks bir süite yerleştirilmemişti ama bir hücreye de kapatılmamıştı.

"*Sen* bir suçlusun," demişti Tırpan Coleman onu kurtarmaya geldiklerinde. "Ama suçların istisnadan ziyade sıradan olduğu Fanilik Çağı'na dair yaptığımız çalışmalarda, suçluların da bir bakıma faydalı olabileceğini öğrendik."

Kaçırdığı yıllar hakkında eksiklerini giderebilsin diye ona bir bilgisayar vermişlerdi ama o, kurtarıldıktan sonra Mile High Stadyumu'nda yaşananların videolarını seyretmekten kendini alamıyordu. Kuzey Merika Birleşik Tırpan Cemiyeti'nin deyimiyle "ıslah devşirmelerinin" resmi bir kaydı bulunmasa da hayatta kalanlar kendi videolarını yüklemişti.

Rowan bu videoları canı istediğinden değil, yaşananlara mümkün olduğunca tanık olma konusunda dayanılmaz bir ihtiyaç hissettiği için seyretmişti. Elinden geldiği kadar çok kurbanı görmek için. Onların hiçbirini tanımasa da suratlarını hatırlayıp onlara son bir saygı gösterisinde bulunmanın sorumluluğunun kendisine düştüğünü hissediyordu. Goddard'ın böyle bir şey yapacağını bilseydi, Teksaslı tırpanlara direnip devşirilmeyi kabul ederdi ama bunun yaşanacağını nereden bilebilirdi ki? Ve onlara nasıl direnecekti? Goddard nasıl onu devşirmeye kararlıysa, Teksaslılar da onu oradan kaçırmaya o kadar kararlıydı.

Ayrıca Citra'nın doyamadığı kadar kısa videolarını da izliyor, sonra dönüp tekrar izliyordu. Onun hâlâ dışarıda ve savaşmakta olduğunu bilmek geri kalan her şeyi dayanılır kılıyordu.

Rowan, LoneStar bölgesine son geldiğinde Rand'ın tutsağıydı. Bölgedeki yaşam tarzı, yani iyiliksever kanunsuzluk Rand'ın denetlemelerden kaçıp Goddard'ı geri getirme planını gerçekleştirmesine olanak sağlamıştı. Ama bu bölgenin tırpanlarının

Rowan'ı kurtaracak kadar ileri gitmelerine olanak sağlayan şey de bu aynı başına buyrukluktu.

Fanilik sonrası Teksaslıları eşsizdi. Kendi kendilerine koydukları kurallar dışında hiçbir kurala tabi değillerdi ve beraber yaşadıkları insanlar dışında kimseye hesap vermiyorlardı ki bu bazen korkunç sonuçlara, bazense muhteşem sonuçlara yol açıyordu. Fırtına Bulutu'nun yedi İmtiyazlı Bölgesi'nden biri olarak bir noktada kalıcı bir yaşam tarzına dönüşen uzun süreli deneylerden biriydi bu da; belki de Fırtına Bulutu dünyanın böyle bir yere ihtiyacı olduğuna karar verdiği içindi; insanların kendi kalplerinin yasalarına göre yaşamayı öğrenebilecekleri bir yer içindi.

Diğer başka deneyler bu kadar başarılı olmamıştı. Mesele Antarktika'nın Ayrıcalıklı Bölgesi olan RossSahanlığı'nda, Fırtına Bulutu'nun insanların birbirinin zihnini okumalarına olanak sağlayan zihin-zinciri teknolojisini kullandığı "dalgın toplum" gibi. Sonuçları hoş olmamıştı. İnsanlar Fırtına Bulutu'nun bir hata yapmaya en yaklaştığı zamanın bu olduğunu söylüyordu ama Fırtına Bulutu yaptığı her deneyin, doğası gereği, başarılı olduğunu iddia ediyordu çünkü hepsinin bir şeyi kanıtlayarak insanlığa hizmet etmesi için ona daha iyi bir bakış açısı kazandırdığını savunuyordu. Dalgın toplum "uyku toplumuna" dönüşmüştü ve RossSahanlığı bölgesinde yaşayan insanlar artık zihinlerinin birbirine yalnızca REM uykusu sırasında zincirlendiği toplu bir rüyanın mutlu özneleri hâline gelmişti.

Rowan'ın kurtarılmasından iki gün sonra, Tırpan Travis ile Coleman onu odasında ziyaret etti. Fakat ardından odaya üçüncü bir tırpan daha girdi. Rowan'ın yakından tanıdığı ve gördüğü için hiç de mutlu olmadığı bir tırpan.

Rowan kızıl cübbeyi gördüğü an ona ihanet edildiğini anladı. Ayağa fırlayıp refleks olarak bir silah bulmaya çalıştı ama tabii ki etrafta silah olarak kullanabileceği hiçbir şey bulunmuyordu. Öte yandan Tırpan Constantine saldırmak üzere herhangi bir hamlede bulunmadı. Çok mutlu görünmüyordu ama adam için bu yeni bir ifade değildi. Yalnızca iki ifadeye sahipti zaten: tiksinen ve yargılayan.

Tırpan Coleman, Rowan'ı sakinleştirmek için ellerini havaya kaldırdı. "Sandığın şey değil," dedi kadın ona. "Buraya sana zarar vermeye gelmedi. Tırpan Constantine, LoneStar bölgesi Tırpan Cemiyeti'ne katıldı."

Ancak o zaman Rowan onu son gördüğünde Constantine'in cübbesini süsleyen mücevherlerin söküldüğünü fark etti. Cübbesi hâlâ kızıl renkte olsa da kumaşı sert bir keten bezindendi. Tırpanlar arzu ettikleri herhangi bir tırpan cemiyetine katılmakta özgür olsalar da Constantine gibi mühim bir tırpanın başka bir bölgeye katılması nadir görülen bir durumdu. Rowan bunu bir numara olarak görmekten kendini alıkoyamıyordu.

Tırpan Travis güldü. "Onu önceden uyarmamız gerektiğini söylemiştim sana."

"İnanın bana, Bay Damisch," dedi Constantine. "Ben de sizi gördüğüme hiç memnun olmadım ama şu anda karşılıklı düşmanlığımızdan daha önemli meseleler var."

Rowan hâlâ bu duruma inanıp inanmadığından emin değildi. Yüce ve kudretli Constantine'i bir LoneStar tırpanı olarak hayal bile edemiyordu, kendini sadece bowie bıçağıyla devşirmekle sınırlandırmıştı ki LoneStar Tırpan Cemiyeti'nin emirlerin ötesindeki tek kuralı buydu.

"Rowan, lütfen, otur," dedi Tırpan Coleman. "Konuşmamız gereken şeyler var."

Rowan oturunca kadın ona tek bir sayfa verdi. Sayfada isimler vardı. Her biri tırpandı. Yaklaşık elli isim bulunuyordu.

"Senin baki olarak öldürmen gerektiğine karar verdiğimiz tüm tırpanlar burada," dedi Coleman.

Rowan kafasını kaldırıp Coleman'a baktı, ardından tekrar sayfaya baktı, sonra tekrar Coleman'a çevirdi bakışlarını. Ondan gerçekten elli tırpanı öldürmesini mi istiyorlardı?

Kollarını kavuşturup duvara dayanmış olan Travis hüzünlü bir ıslık çaldı. "Suratındaki ifade her şeyi anlatıyor, değil mi? Bu kolay olmayacak."

Rowan kâğıdı Coleman'a uzattı. "Hayır," dedi Rowan. "Mümkün değil."

Fakat Tırpan Coleman kâğıdı almadı ve hayır cevabını kabul etmeye niyeti yoktu. "Seni acı verici bir ölümden kurtardığımızı unutma, Rowan," dedi kadın. "Ve seni kurtardığımız için otuz bin masum insan hayatını kaybetti. Kurtarıcıların olarak bize bunu borçlusun ve o zavallı insanlara da borcun var."

"Tek istediğimiz," diye ekledi Travis, "dünyadaki sorunlu tırpanları ortadan kaldırman. Zaten niyetin bu değil miydi? Şimdi tek başına çalışmıyor olacaksın. LoneStar Tırpan Cemiyeti'nin desteğine sahipsin."

"*Gayri resmi* desteğine," diye ekledi Coleman.

"Doğru," diye hak verdi Travis. "Bunu kimse bilmeyecek. Anlaşma böyle."

"Peki, bir tırpanı sizin gözünüzde sorunlu yapan şey nedir?" diye sordu Rowan.

Coleman çat diye sayfayı Rowan'ın elinden kaptı ve listeden bir isim seçti. "Tırpan Kurosawa. Yıllardır bölgemiz hakkında ileri geri konuşuyor ve Yüksek Bıçak'ımıza da defalarca hakaret etti."

Rowan duyduklarına inanamıyordu. "Bu kadar mı yani? Sırf çenesini tutamıyor diye bir tırpanı öldürmemi mi istiyorsunuz?"

"Meseleyi kaçırıyorsun," dedi Travis. "Burada anlaması güç olan ne var, evlat?"

Bu konuşma sırasında Constantine hiçbir şey söylememişti. Suratında cenazelere yaraşır bir ifadeyle arkada bekliyordu. Mesele şuydu ki Tırpan Lucifer olarak Rowan her bir seçimini en ince ayrıntısına kadar irdelerdi. Mevzubahis tırpana dair olumlu tek bir özellik bulduğu takdirde, o tırpanı rahat bırakırdı. Bu listedeki en az üç tırpanı bizzat tanıyordu. Kuralları harfi harfine takip eden tırpanlar olmasalar da baki olarak öldürülmeyi de hak etmiyorlardı.

"Kusura bakmayın," dedi Rowan. "Beni tuttuğunuz kini sonlandırmam için kurtardıysanız, o zaman beni odun yığınına geri atabilirsiniz." Ardından Constantine'e döndü. "Ve sen! Sen katıksız bir ikiyüzlünün tekisin! Kötü tırpanları devşirdiğim için beni avladın, şimdi de gidip aynı şeyi yapmam senin için kabul edilir bir şeye mi dönüştü?"

Constantine konuşmaya başlamadan önce derin bir nefes aldı. "Benim Goddard'ın yardımcı tırpanlarından biri olduğumu unutuyorsun. Tanık olduğum şeylerden sonra onun dünya üzerindeki gücünün mümkün olan her şekilde zayıflatılması gerektiğine inanmaya başladım. O listedeki tırpanların hepsi yeni düzen tırpanı ve Goddard ile onun felsefesini bütünüyle kabul ediyorlar. Saldırılarına Tırpan Cemiyeti'nin bütünüyle baştan inşa edilmesi gerektiğine inandığın için başladın. Buna istersen bir itlaf da diyebilirsin. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de senin haklı olduğuna inanıyorum."

Constantine gerçekten bunu söylemiş miydi? Fırtına Bulutu hava durumunu kontrol etmiyor olsa, cehennem buz tutardı.

"Hayatımı kurtardığınız için teşekkürler," dedi Rowan, Coleman ile Travis'e. "Ama dediğim gibi, istek almıyorum."

"Sana demiştim," dedi Travis, Coleman'a. "B planı?"

Coleman başıyla onayladı. Rowan B planının ne olduğunu düşünmeye korktu ama kimse onu devşirmek için bıçak falan çekmemişti.

"Diriltildiğinden beri geçen onca zamanda ailene ne olduğunu sormak aklına geldi mi hiç?" dedi Tırpan Coleman.

Rowan gözlerini kaçırdı. Bunu sormaktan çekinmişti, yalnızca öğrenmekten korktuğu için değil, aynı zamanda birilerinin satranç tahtasındaki bir piyon olarak kullanılmak üzere onları bu işe dâhil etmesinden de korktuğu için.

"Hâlâ hayattalarsa, eminim beni reddetmişlerdir," dedi Rowan. "Belki isimlerini değiştirmişlerdir ya da hatta Fırtına Bulutu'na anılarını sildirmişlerdir. Ben benimle akraba olsam, *böyle* yapardım."

"Ne kadar da içgörülüsün," dedi Tırpan Coleman. "Aslına bakarsan, kız kardeşlerinden ikisi ismini değiştirdi ve erkek kardeşlerinden biri de anılarını sildirdi ama Damisch ailesinin geri kalanı varlığını sürdürüyor. Annen, deden ve ninen ile diğer dört kardeşin."

"Siz... onlara zarar vermekle mi tehdit ediyorsunuz beni?"

Travis söylediği karşısında tatsız bir kahkahayla cevap verdi. "Ne sandın bizi? Goddard mıyız biz? Masum insanlara asla zarar vermeyiz. Elbette devşirdiklerimiz hariç."

"Sana yaptığımız şeyi söyleyeyim," dedi Tırpan Coleman. "Sen Endura'yı batırdıktan sonra, senin kavgalı olduğunu bildikleri OrtaMerika'nın yeni Yüksek Bıçağı tarafından devşirilmekten korktukları için ailen bölgemize taşındı. Biz de onları kabul ettik ve o zamandan beri sessiz sakin korumamız altında yaşamlarını sürdürüyorlar. Senin vereceğin karar bunu değiştirmeyecek." Ardından kadın, Travis'e döndü. "Onları içeri getir."

Travis odadan çıktı.

Ve Rowan paniklemeye başladı.

Ailesi burada mıydı? Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Onu ailesiyle yüzleşmeye mi zorlayacaklardı? Hayır! Yaptığı bunca şeyden, ailesinin onun yaptığına *inandığı* bunca şeyden sonra onların yüzüne nasıl bakacaktı? Onları görmeyi, iyi olduklarını kendi gözleriyle görmeyi ne kadar istese de ailesinin karşısına çıkma fikrini kaldıramıyordu.

"Hayır! Hayır, yapmayın!" diye yalvardı Rowan.

"Seni biz ikna edemezsek, belki ailen eder," dedi Constantine.

Ama ailesini bunun bir parçası hâline getirmenin dehşeti? Kendi annesinin ona gidip başka tırpanları öldürmesini söylediğini duymak? Bu devşirilmekten de beterdi! Canlı canlı yakılmaktan da beter!

"Yapacağım!" deyiverdi Rowan. "Ne isterseniz yaparım, sadece... lütfen, *lütfen* ailemi bu işe bulaştırmayın..."

Travis dönemeden Coleman kapıyı kapattı.

"Doğru yolu bulacağını biliyordum," dedi kadın sıcacık bir tebessümle. "Şimdi dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmeye başlayalım."

"Araştırdınız mı? Arkabeynin derinliklerine daldınız mı? Fırtına Bulutu'nun yardımı olmadan bunun sinir bozucu bir iş olduğunu biliyorum ama üç senenin sonunda, eminim çoğunuz bunu nasıl yapacağınızı çözmüşsünüzdür. Nahoş olmanın artıları da var, değil mi? Yılgınlığı aşıp bir şeyleri zor yoldan halletmeyi öğretiyor insana. Çok ama çok daha tatmin edici.

"Ay felaketini araştırdığınızda ne buldunuz? Gözünüze çok da mantıklı gelmeyen bir şeyler takıldı mı? Çevre sisteminin üçlü

bir yedek sistemi olduğunu öğrendiniz mi? Yalnızca tek bir yedek sistem değil, o yedek sistemin de kendine ait iki yedeği olduğunu. O felaket gününün öncesinde, Fırtına Bulutu'nun atmosferik bir arıza ihtimalini yüzde .000093 olarak hesapladığını öğrendiniz mi? Bu milyonda birden bile az. Fırtına Bulutu hata mı yapmıştı?

"Felaketin ardından, o dönemin Büyüktırpanları bir haftalık yas ilan etmişti. Ay'da çok sayıda insan hayatını kaybettiği için bir hafta boyunca kimse devşirilmeyecekti. Eminim Büyüktırpanlar'ın çoğu bunun trajik bir kaza olduğuna inanıyordu ve yasları hakikiydi.

"Ama belki de, belki de bir tanesininki değildi.

"Belli bir tırpanı bu felaketle ilişkilendirecek bir kanıt aradıysanız, böyle bir şey bulamayacaksınız. Fakat trajediden günler ve haftalar sonra neler yaşandığını araştırdınız mı? Fırtına Bulutu'nun felaketin yaşandığı yeri temizlememesi canınızı sıktı mı? Ölülerin bedenlerinin alınmaması?

"İsmini vermeyen kaynaklar, uzay boşluğu ve güneşteki radyasyon sebebiyle diriltilemeyecek kadar hasar alan bedenlerin Fırtına Bulutu tarafından toplanmasının çok fazla çaba gerektireceğini belirtiyor.

"Ama arkabeyni didik didik ederseniz, bu konuya dair Fırtına Bulutu'ndan tek bir açıklama bulunmadığını görürsünüz. Bakmak isteyen varsa, orada yazıyor. Hatta Fırtına Bulutu'nun Ay felaketiyle ilgili dosyasındaki son satır bununla alakalı. O dosyayı buldunuz mu? Bulamadıysanız, ben size göstereyim. İşte, bakın:

"'Ay kazası Fırtına Bulutu'nun yetki alanının dışında. Tırpan eylemlerinin sonucu.'"

Bildiği şeyleri ortaya çıkarmak sadece insanları kandırmak için bir taktik değildi, aynı zamanda bir oyalama taktiğiydi de çünkü Anastasia hâlâ nereye varacağından emin değildi ama her gün arkabeyinde daha fazla gizli gerçek ortaya çıkıyordu. Mars felaketiyle ilgili bir keşif yapmanın eşiğinde olduğunu biliyordu ama YeniUmut yörünge kolonisi kazası konusunda tamamıyla duvara toslamıştı.

Ama ilk ifşa herkesi sersemletmişti. Tenkamenin'in keyfine diyecek yoktu ve akşam yemeğinde keyfini dizginleyemiyordu.

"Fırtına Bulutu'nun unutulmuş bir dosyadaki yorumu. 'Tırpan eylemlerinin sonucu.' Ustaca bir iş!"

"Hepimizi utandırdın, hayatım," dedi Makeda. "Biz aylarca arkabeyni araştırdık ve bunu bulamadık."

"Ve insanlara bunu kendi başlarına nasıl bulacağını göstermek de elini güçlendiriyor," dedi Tenka.

"Ama insanları kendimin bulamadığı şeylere yönlendiremem. Hâlâ bir yere oturtamadığım o kadar çok ipucu var ki! Mesela beyaz ipek."

"Açıkla," dedi Makeda. "Belki bir yardımımız dokunur."

Anastasiya tabletini çıkarıp masadakilere bir fotoğraf gösterdi. "Bu kazadan önce YeniUmut yörünge kolonisinde çekilen son fotoğraf. Arkada koloniye doğru ilerleyen mekiği görebilirsiniz, kontrolünü yitirip istasyona çarparak istasyonu kullanılmaz hâle getiren mekik." Anastasiya ekrana dokundu. "Arkabeyin bu fotoğrafı birçok şeyle ilişkilendiriyor ki bunların hemen hemen hepsi felaketle alakalı. Haber metinleri, ölüm ilanları. Patlamanın dinamik analizi. Bir de bu var..."

Masadakilere bir top kumaşa dair bir envanter girdisini gösterdi. İnci beyazı ipek. "Bu topun nerede kullanıldığını buldum, yaklaşık yarısı gelinliklerde kullanılmak üzere satılmış, bir kısmı da perde yapımında kullanılmış ama on beş metresinin nereye gittiği kayıt altına alınmamış. Fırtına Bulutu'nun envanterinde kayıt altına alınmayan bir şeylerin olması mümkün değil."

"Belki kumaş artıkları o kadar ediyordur," diye ortaya bir fikir attı Baba.

"Ya da," dedi arkalarından gelen biri, "ona para vermesi gerekmeyen biri tarafından alınmıştır."

Her zamanki gibi yemeğe geç kalan Jeri'ydi konuşan ama verdiği fikir her şeyi değiştirmişti. Pahalı bir kumaşı sorgusuz sualsiz alıp tek kuruş ödemeden oradan ayrılabilecek yalnızca tek bir tür insan vardı. Jeri tabletinde hemen arama yapmaya başlayan Anastasiya'nın yanına oturdu. Kız neyi arayacağını bildiğinde bilgiye ulaşması zor olmuyordu.

"Beyazın farklı tonlarında cübbe giyen yüzlerce tırpan var... ama yalnızca elli tanesi ipek kullanmış... ve inci ipeği! Bu hiç de yaygın bir kumaş değil." Ardından ekranında yazan şeyi sindirmek için duraksadı ve masadakilere döndü.

"O kumaştan cübbe giyen tek bir tırpan varmış," dedi. "Tırpan Dante Alighieri."

Diğerleri bunun önemini kavrayamasa da Tenka kavramıştı ve kocaman gülümsedi. "Ne ilahi bir komedya," dedi. "Tüm yollar Alighieri'ye çıkıyor..."

"Adı tanıdık," dedi Makeda. "Bizans'tan değil miydi o?"

"TransSiberya diye hatırlıyorum," dedi Baba.

Derken o an herkesi yerinde hoplatan keskin bir çınlama sesiyle paramparça oldu. Ses kesildi, ardından tekrar duyuldu.

"Ah, suçluyu buldum," dedi Jeri yemek odasının köşesindeki antik yirminci yüzyıl telefonunu işaret ederek. Tenkamenin'in kişisel hattına bağlı olan eski telefonlardan biriydi bu ki Anastasiya buraya geldiğinden beri bir kez olsun çalmamıştı. Tenkamenin telefonu açması için hizmetçilerden birine işaret etmeden önce bir kez daha çaldı.

"Ekselansları Yüksek Bıçak Tenkamenin'in kişisel hattı," dedi hizmetçi biraz rahatsız şekilde. "Kimin aradığını öğrenebilir miyim?"

Hizmetçi dinledi, bir anlığına endişeli bir hâle büründü, ardından suratında sinirli bir ifade belirdi. Telefonu kapatıp işine dönmek için harekete geçti.

"Ne istiyorlarmış?" diye sordu Yüksek Bıçak.

"Hiçbir şey, ekselansları."

"Bana bir şey varmış gibi geldi."

Hizmetçi iç geçirdi. "Bir hayvan gibi inleyip hırlayan bir Tonist'ti, ekselansları. Numaranızı nereden aldığını bilmiyorum."

Derken telefon tekrar çalmaya başladı.

"Arayanın izini takip ettirebiliriz," diye önerdi Tırpan Makeda.

Tenkamenin'in suratında ciddi bir ifade vardı. Öfkeli değil, endişeli. "Cihazın sağ yanında kırmızı bir düğme var," dedi hizmetçiye. "Arayanı hoparlöre alacak. Telefonu bir kez daha açıp düğmeye basar mısın?"

Hizmetçi ondan istenileni yaptı ve ânında telefonun ufak hoparlöründen kelimelerden yoksun bir haykırış duyulmaya başladı. Bu ses o kadar ürkünçtü ki Yüksek Bıçak'ın konağından ziyade esintili bir ortaçağ kalesine daha çok yaraşırdı. Israrcıydı. Yaslı. Ümitsiz.

Tenkamenin sandalyesini sesli bir şekilde gıcırdatarak geri itirip ayağa kalktı ve telefonun yanına gitti. Kısa bir süre dikilip telefona baktı ve bu berbat sesi dinledi. Ardından nihayet görüşmeyi sonlandırdı.

"Eh," dedi Tırpan Makeda, "bu hiç de hoş bir ses değildi." Bunu şakaya vurmaya çalıştı ama Tenkamenin'in şaka kaldıracak hâli yok gibiydi. Orada dikilip sessiz telefonu seyretmeye devam ediyordu. Ardından Jeri'ye döndü.

"Kaptan Soberanis," dedi Tenkamenin. "Tam şu anda mürettebatınız nerede?"

Diğer herkes gibi sorunun alakasını anlamayan Jeri etrafına bakındı. "Ya kasabaya inmişlerdir ya da gemiye dönmüşlerdir. Niye?"

"Derhal yelken açacağınıza dair onları bilgilendirin. Biz de size eşlik edeceğiz."

"Biz derken..."

"Hepimiz."

Anastasiya ayağa kalktı. Tenka'yı daha önce hiç bu hâlde görmemişti. Adam hep mutlak bir soğukkanlılığa sahipti. Şimdiyse derinden sarsılmış görünüyordu.

"Neler oluyor, ekselansları?" diye sordu.

"Bu rasgele bir arama değildi," dedi. "Bunun bir uyarı olduğuna inanıyorum ve bu uyarıya kulak vermeliyiz."

"Bunu nereden anladınız?"

"Çünkü," dedi Tenkamenin, "arayan babamdı."

35

On Bölümden Oluşan Bir Ağıt

i. Introitus*

Her şey sessiz bir beklentiyle başlar. Orkestra şefi ellerini kaldırmış, ayakta bekliyor; tüm gözlerse aşağı inmesiyle kara büyü yapılacakmış gibi batona çevrilmiş durumda.

Bugünün eseri orkestra açısından mucize. Ton, Fırtına ve şehit edilen Çan'ın Ünsüz takipçileri tarafından bestelenip sahnelenen bir ağıt. Bir okyanus ötede gerçekleşen Mile High devşirmesine cevap olarak sahneleniyor bu ağıt.

Geliyor mu kulağınıza Yadigâr Limanı'nın sokaklarında yankılanan sesleri? Ölümsüz bir dünyadaki kelimesiz, dilsiz fanilik ayini? Ateş ve kükürtten oluşan dolu dolu nağmeler, tabii çoğunlukla ateşle dolu. Bu Ünsüzler bugün çalacakları müzik için çok iyi hazırlandılar. Bu müziği dinleyenlerinse bir kurtuluşu olmayacak.

ii. Dies Irae**

İtfaiye araçlarının hepsi otomatikti. Yine de tümünün direksiyonunda bir insan bulunacak şekilde tasarlanmışlardı çünkü Fırtına Bulutu böyle olmasını istemişti. Elbette insanlar yanlış bir yoldan dönerse, itfaiye aracı kontrolü insandan devralıp hatayı düzeltiyordu.

Yadigâr Limanı'nın itfaiye şefi sık sık buna kafa yorardı. Şefliğe terfi etmeden önce aracı kullanırken sırf can sıkıntısından

---

* Giriş, girizgâh anlamına gelen Latince sözcük. -*ç.n.*

** Gazap günü ya da mahşer günü anlamlarına gelen Latince söz öbeği. -*ç.n.*

hatalar yapardı, aracın hatayı fark etmesinin ve rotayı düzeltmesinin tam olarak ne kadar süreceğini hesaplardı. Fırtına Bulutu'nun itfaiyecilik işini robotlara da yaptırabileceğini biliyordu ama Fırtına Bulutu robot kullanmaktan pek hoşlanmıyordu. Robotları yalnızca kimsenin yapmak istemediği ameleliklerde kullanıyordu.

İşte, bu yüzden itfaiyeciler hâlâ itfaiyecilik yapıyordu. Ama yapacak çok işleri olduğu anlamına gelmiyordu bu. Çünkü ne zaman bir yangın çıksa, Fırtına Bulutu daha kıvılcım aşamasındayken yangını fark edip çoğunlukla o aşamada söndürebiliyordu. Yalnızca bunu başaramadığı nadir zamanlarda itfaiyeciler çağırılıyordu... gerçi şef bir noktada itfaiyecilere iş olsun diye Fırtına Bulutu'nun "güvenli" yangınlar çıkardığına inanmaya başlamıştı.

Akşam altı otuzda itfaiye binasında bir alarm ötmeye başladı. Eskiden Fırtına Bulutu onlarla konuşup karşı karşıya oldukları durumla alakalı detayları açıklardı. Şimdiyse yalnızca bir alarm çalıyor, GPS'lerine varış noktasını yüklüyor ve geri kalanını çözmeyi onlara bırakıyordu.

Öte yandan bugünün alarmı bir tuhaftı. Ekranlarında herhangi bir varış noktası bulunmuyordu. Garaj kapıları da kayarak açılmamıştı. Yine de alarm ötmeye devam ediyordu.

Ancak itfaiye binası kapısı menteşelerinden sökülerek patladığında ve insanlar içeri doluşmaya başladığında itfaiyeciler alarmın bir yangın alarmı olmadığını anlayabildi; alarm saldırı altında oldukları konusunda uyarmaya çalışıyordu onları.

Tonistler!

Onlarcası kapıdan içeri doluşuyordu ve her birinin ağzından arı vızıldamasını andıran nahoş bir ses çıkıyordu. Tonistlerin elinde silahlar vardı ve itfaiye ekibini oluşturan kadın ve erkekler bu beklenmedik mahşer günü için hazırlıklı değildi.

İtfaiye şefi olduğu yerde kalakalmıştı. Ekibini savunmak istiyordu ama nasıl? Neyle? İtfaiyeciler saldırıya uğramazdı, ara sıra gelen tırpanlar dışında ama tırpanlar saldırdığında da devşirilirdiniz, o kadar. Onlara karşı koymazdınız. Onlarla kavga etmezdiniz. Ama bu çok daha farklı bir şeydi. Bu Tonistler karşılarına

çıkan herkesi ölümsü hâle getiriyordu ve kimse ne yapması gerektiğini bilmiyordu.

Düşün, dedi kendine itfaiye şefi. Düşün! İnsanlarla değil, alevlerle savaşmak üzere eğitilmişti. *Düşün! Yapabileceğin bir şeyler olmalı!*

Derken kafasına dank etti.

Yangın baltaları!

Yangın baltaları vardı! Baltalardan birini almak için garajın öteki ucuna koştu. Ama bunu başka bir insana karşı kullanabilir miydi? Kullanması gerekecekti çünkü bu Ünsüzlerin ekibini ölümsü hâle getirmesine müsaade edecek hâli yoktu.

Tam o sırada Tonistler itfaiye araçlarını taşlamaya başladı. Taşlardan biri itfaiye şefine doğru uçtu ve adam taşı havada yakaladı.

Buna tam olarak bir taş denemezdi. Öncelikle metalikti ve çıkıntıları vardı. Bu tarz bir şeyi daha önce tarih kitaplarında görmüştü. *Düşün! Neydi bunların adı?* Ha, doğru, el bombası!

Ve o anda şefin daha fazla düşünecek bir şeyi kalmadı.

iii. Confutatis*

Yüksek Bıçak Tenkamenin planlı bir insandı. Hayatındaki her şey planlanmış ve organize edilmiş olsa da yalnızca dışarıdan fevri ve küstah bir görüntü çiziyordu. Ay Dönümü partilerinin kaosu bile kontrollü bir kaostu.

Babasından aldığı acil uyarı aramasının ardından kaybedecek zamanları olmadığından şüpheleniyordu ama kendi içgüdülerine karşı gelmesi imkânsızdı. Acele bir kaçış sırasında yanına neleri alması gerektiğine karar vermek üzere zaman harcamak için uşağıyla birlikte çabucak mütevazı evine dönmüştü. Elbette, ikinci bir cübbeye ihtiyacı vardı. Ama soğuk havalar için mi, yoksa sıcak havalar için mi? Oradan ayrıldığına dair kimlere haber vermeliydi? Yüksek Bıçaklar öyle kafalarına göre ortadan kaybolamazdı. Tüm bunlar yüzünden eli kolu bağlanmış hissediyordu.

"Ekselansları," dedi uşağı, "aceleniz olduğunu söylememiş miydiniz?"

* Yalanlayan, susturulmuş anlamına gelen Latince sözcük. -*ç.n.*

"Evet, evet, elbette."

Bir de kati suretle yanında götürmesi gereken, duygusal değeri olan eşyaları vardı. Yüksek Bıçak olarak yerine geçtiğinde Büyüktırpan Nzinga'nın kendisine hediye ettiği işlemeli obsidyen altıpatlar. İlk devşirmesinde kullandığı gümüş hançer. Burası istila edilecekse, kim bilir değerli eşyaları kimin eline düşecekti! Onları kesinlikle yanında götürmeliydi.

On dakika boyunca neyi yanına alıp neyi almayacağı üzerine düşündü ve ancak uzaktan duyulan ilk patlama sesiyle kendine geldi.

iv. Lacrimosa*

"Buradan gideceksek şimdi gitmeliyiz!"

Anastasiya konağın merkezi kubbesinin altındaki büyük salonda Jeri'yle birlikte diğer herkesin gelmesini beklerken volta atıyordu. "Tenkamenin'le diğerleri nerede kaldı?"

"Fazla tepki veriyor olabilir misin?" dedi Jeri. "Birçok Tonist'le iş yaptım ve bir kez olsun şiddet yanlısı bir taraflarını görmedim. Sinir bozucu ve kafa ütülüyorlar belki ama asla şiddet yanlısı değiller."

"Sen bu Tonistleri görmedin!" dedi Anastasiya. "Ve Tenkamenin onların bir şey planladığını düşünüyorsa, ona inanıyorum."

"O zaman onu bırakıp biz gidelim hemen," diye teklif etti Jeri. "Diğerleriyle birlikte peşimizden gelirler."

"Onu bırakamam," dedi Anastasiya. Tam o sırada uzaktan gelen patlama sesleri büyük avluda yankılandı. İkisi de durup dinledi. Uzaktan gök gürültüsü gibi başka patlama sesleri de geliyordu.

"Patlamalar nerede oluyorsa," dedi Jeri, "burada olmadıkları kesin."

"Hayır ama buraya da gelecek." Anastasiya bu patlamaların sebebi her neyse, yaşanacak çok daha kötü şeylerin habercisi olduğunu biliyordu. Bugünün gözyaşlarıyla sona ereceğine dair öfke dolu bir vaat.

---

* Gözü yaşlı, ağlayan anlamına gelen Latince sözcük. *-ç.n.*

v. Sanctus*

Genç Tonist kadın sadık bir müritti. Rahibinin ona söylediği her şeyi yapardı çünkü rahip Ton'un gerçek müminlerinden biriydi. Kutsal ve kutsanmış. Rahipleri uzun yıllardır konuşmamıştı ve Büyük Yankı'nın duyulduğu gün, yani Fırtına Bulutu'nun suskunluğa büründüğü gün dilinden feragat eden ilk o olmuştu. Kelimeler yalan söylerdi. Kelimeler kandırırdı, sonuçlarına katlanmadan gerçeği gizlerler, çamur atarlar ve her şeyden öte Ton'un saflığını lekelerlerdi.

Rahipleri gibi, Tonistler de teker teker sessizlik yeminlerini kalıcı hâle getirmişti. Bir sessizlik yemini değil, ünlü harf yeminiydi. İnsanın kendisini ünsüz harflerin sert, doğadışı kliklerinden, tıslamalarından ve çatırtılarından mahrum bırakma yeminiydi. Konuşma dili Tonistlerin düşmanıydı. Tarikatları buna inanıyordu. Elbette buna inanmayan birçok Tonist de vardı. Ama yakında ışığı göreceklerdi. Kendi gözlerini kör edenler bile.

Bir ekip itfaiye binasını, bir diğeri de huzur memurlarının karakolunu etkisiz hâle getirirken, rahipleri de en büyük ekibi alıp saraya götürmüştü. Her birinin elinde silah vardı, normal vatandaşların ulaşmaması gereken türden silahlar. Bu silahları onlara isimsiz bir yardımsever sağlamıştı. Davalarının gizli bir destekçisi. Tonistler bu silahları kullanmak üzere eğitilmemişti ama bu ne gibi bir fark yaratırdı ki? Bıçağı savur, tetiği çek, el bombasını fırlat, patlatma düğmesine bas. Bu kadar kalabalık silahlı bir grupken hedeflerini gerçekleştirmek için o kadar yetenekli olmalarına gerek yoktu.

Ayrıca gazyağına da sahiplerdi. Şişe şişe.

Tonist kadın ilk dalganın bir parçası olmak için elinden geleni yapmıştı. Korkuyordu ama bu saldırıdaki rolü için neşeliydi de. Vakitleri gelmişti artık! Mile High devşirmesinin ardından, tırpanlara karşı öfke zirveye çıkmışken, insanlar nihayet Tonistlerin haklılığını görecekti! Bugün burada yapılan şeyi destekleyeceklerdi ve AltSahara bölgesi tüm dünyaya bir çağrıda bulunan bir klaksona dönüşerek onları Ton, Çan ve Fırtına'nın görkemine çağıracaktı. Hepiniz sevinin!

---

* Kutsal anlamına gelen Latince sözcük. -*ç.n.*

Konağa yaklaştığında tonlamak için ağzını açtı ve diğerleri de ona katıldı. Tonlamayı başlatan kişi olmak çok tatmin ediciydi. Hepsi tek bir zihin, tek bir ruh, tek bir akorttu.

Ardından kardeşlerinin sırtına tırmanarak o ve onlarcası konağın duvarlarına çıkmaya başladı.

vi. Agnus Dei*

Anastasiya ile Jeri hemen peşlerinden gelen Tırpan Makeda ve Baba'yla birlikte, konakla kulübe arasında bulunan gül bahçesinde nihayet Tenkamenin'le buluştu. Uşağı, çakıllı dar bahçe patikasının üzerinde bir türlü ilerlemeyen tekerlekli kocaman bir valizle cebelleşiyordu.

"Helikopter çağırdık," diye herkese haber verdi Tırpan Makeda. "Ama havaalanından buraya gelmesi en az on dakika sürecek."

"O da pilot barın tekine sıvışmadıysa," diye ekledi Baba, "geçen seferki gibi."

"Her şey hallolacak," dedi Tenkamenin nefes nefese. "Helikopter gelip bizi alacak ve her şey hallolacak."

Ardından dönüp onları arazinin batı çiminin üzerindeki helikopter pistine götürdü. Etraflarında tüm konak harıl harıldı. Kolları eşyalarla dolu olan konak personeli bir oraya bir buraya koşturuyordu. Bıçak Muhafızları kışlalarından çıkıp stratejik noktalarda pozisyon alıyordu ki bunu muhtemelen daha önce yalnızca tatbikatlarda yapmaları gerekmişti.

Ardından batıdan bir gürültü duydular. Her biri farklı, uyumsuz, monoton bir tonda olan uğurdayan sesler korosu ve batı duvarının üzerinden birileri atlamaya başladı.

"Çok geç kaldık," dedi Tenkamenin onları oldukları yerde durdururken.

Dört bir yanlarında alarmlar ötmeye başladı ve Bıçak Muhafızları hemen harekete geçip işgalci kalabalığa ateş açarak kakofoniye bir de ateşlenen silahların patlamalarını ekledi. Tonistler sağlı sollu yere seriliyordu ama muhafızların etkisiz hâle getirdiği

* Tanrı'nın Kuzusu anlamına gelen, Yuhanna İncili'nde geçen ve İsa için kullanılan adlandırmalardan biridir. *-ç.n.*

her bir Tonist'in yerini duvardan atlayan yeni iki Tonist alıyordu. Muhafızların ezici çoğunluk karşısında mağlup olması çok uzun sürmeyecekti.

Bu Ünsüzler'in ellerindeki silahlar taştan fazlasıydı ve silahlarını muhafızlara karşı şok edici bir hunharlıkla kullanıyorlardı. Bu tarz silahlara nasıl erişebilmişlerdi ki? Tonizm iç huzurla sabır dolu bir kabullenişi savunmuyor muydu?

"Başa gelecek olandan kaçınılmaz," diye mırıldandı Anastasiya. Tonistlerin en sevdiği laftı bu. O anda çok daha korkunç bir anlam kazanmıştı.

Ağır güney kapısı bir patlamayla menteşelerinden ayrılarak uçtu ve yere yıkılan kapının üzerinden bir Tonist grubu içeri daldı. Bıçak Muhafızları'nın hattını saniyeler içinde biçtiler ve ağzına yanan bez takılmış alkol şişelerine benzeyen şeyleri fırlatmaya başladılar. Şişelerin çarptığı her yerde alevler harlandı.

"Dirilmeyelim diye bizi yakmak istiyorlar!" dedi Baba panikle. "Tırpan Lucifer'ın yaptığı gibi!"

Bu çarpık Tonist tarikatıyla aynı cümlede Rowan'ı andığı için Baba'ya çıkışmak istese de kendini tuttu Anastasiya.

Mücadele ilerideki helikopter pistine taştığı için Tenkamenin gittikleri yönü değiştirdi. "Doğu sundurması!" dedi. "Orada da helikopterin inebileceği kadar yer var! Gelin!"

Dönüp dikenler yüzünden üstleri başları çizik içinde kalarak tekrar gül bahçesinin içinden geçtiler fakat daha doğu sundurmasına varamadan bahçenin bu kısmının da saldırı altında olduğunu gördüler. Her yeri saran Tonistler personel binasından çıkan insanlara saldırıyor, onları kovalıp yakaladıkları yerde acımasızca ölümsü hâle getiriyorlardı.

"Konak personeline niye saldırıyorlar?" dedi Anastasiya. "Bunun için ne gibi bir mantıkları olabilir ki?"

"Mantıkları falan yok," dedi Tırpan Makeda. "Mantıktan, vicdandan ya da insanlıktan paylarını almamışlar."

Gümüş yemek takımlarını yerleştirdiği yer konusunda fazlaca pimpirikli olan hizmetçi sırtına saplanan bir bıçakla yere yığıldı.

Tam bu noktada Baba, Tenkamenin'e yüklendi. "Duvarları güçlendirmeliydin!" diye bağırmaya başladı. "Bir garnizon Bıçak

Muhafızı daha getirmeliydin! Ya da bize saldırmadan önce bu Tonist çetesini devşirmeliydin! Tüm bunlar senin suçun!"

Tenkamenin ellerini yumruk yapıp Baba'nın üzerine yürüdü ve Jeri aralarına girdi. "Egolarınızı daha sonra kurtarırsınız," dedi Jeri. "Böyle kavga edecekseniz, önce hayatta kalmanız lazım."

Anastasiya etrafına bakındı. Karanlık onları saklıyordu, bu yüzden henüz görülmemişlerdi ama yangın büyüdükçe bu durum da çok uzun sürmeyecekti.

Etraflarındaki karmaşa yetmezmiş gibi, yeni bir tür uğultu duyulmaya başladı, bu seferki dronlardan geliyordu. Gökyüzünden bir ambu-dron sürüsü alçalmaya başladı. İnsanlar ölümsü hâle gelmeye başlayınca en yakındaki diriliş merkezinden harekete geçmişlerdi.

Çimenlerle kaldırımın üzerinde yatan cesetleri hedef aldılar; Tonistler, Bıçak Muhafızları, konak personeli; ölü ile ölümsü arasında fark gözetmiyorlardı. Böcek benzeri kıskaçlarıyla insanları kavrayıp diriltilmek üzere taşımaya başladılar.

"İşte, kurtuluş biletimiz!" dedi Tırpan Baba. "Helikopteri kim ne yapsın?" Baba, Yüksek Bıçak'ın iznini beklemeden en yakındaki ambu-drona doğru katliama giden bir koyun gibi koşmaya başladı.

"Ahmad! Hayır!" diye seslendi Tenkamenin ama Baba çoktan kararını vermişti ve dönecek gibi bir hâli yoktu.

Tonistler bir tırpanın cübbesini görür görmez vites değiştirip Baba'nın peşine düştü ve adamın önünü kesti. Cübbesinden bıçaklarını çeken tırpan etrafındaki Tonistleri yere serdi ama bu bir şeyi değiştirmedi. Tonistler onun tepesine çıkarak adamı yere yıktı ve ellerindeki her şeyle ki buna tırpanın kendi silahları da dahildi, saldırmaya başladı.

Tırpan Makeda onun peşinden gitmeye çalıştı ama Anastasiya kadını durdurdu. "Artık onun için yapabileceğimiz bir şey kalmadı."

Makeda başıyla onayladı ama ölü yoldaşından gözlerini alamadı. "Aramızdaki en şanslı kişi o olabilir," dedi. "Onu öldürdülerse, dronlar onu alacaktır. Dirilmesi için götüreceklerdir."

Ama dronlar adamın peşinden gitmedi. Arazide o kadar çok sayıda ceset vardı ki çoktan dolmuşlardı ve bir ambu-dron için her ceset aynıydı.

İşte, o anda Anastasiya'nın kafasına dank etti. "Personeli dronları bastırmak için öldürüyorlar... böylece tırpanları alacak bir dron olmayacak..."

Baba'yı alan bir dron olmadığından Tonistler adamın bedenini tutup onu diriltilemeyecek şekilde küle çevirecek bir ateşe doğru sürüklemeye başladılar. Adamı ateşe attılar ve bir anlığına alevler harlandı.

"Konağa!" dedi Tenkamenin ve hareket hâlinde olmak onları daha az tuzağa düşürüyormuş gibi bir kez daha yol göstermeye başladı.

vii. Benedictus*

Konağın içine daldılar ve içerideki yarım düzine Bıçak Muhafızı ağır bronz kapıları onların arkasından kapatıp Tonistler içeri girmeyi başarırsa diye pozisyon aldı. Nihayet kutsanmış bir sessizlik çöktü. Çılgınlığın içinde plan yapabilecekleri kutsanmış bir an. Yaşam ile zavallı Tırpan Baba'nınki gibi onursuz bir ölümün arasındaki fark bu olabilirdi.

Konağın birçok penceresi olsa da hepsi iç avluya bakıyordu, bu da Yüksek Bıçak'ın zevk konağının aynı zamanda görkemli bir kale olduğu anlamına geliyordu. Akıllarındaki soru, ne kadar görkemli olduğuydu.

"Bunun için AltSahara'daki tüm Ünsüz Tonistleri toplamış olmalılar," dedi Tırpan Makeda.

"Her şey yoluna girecek," diye tekrar etti Tenkamenin. "Yadigâr Limanı'nın huzur memurları Bıçak Muhafızları'yla omuz omuza dövüşmek için gelecek ve şehrin itfaiyecileri de alevleri söndürecek. Her şey yoluna girecek."

"Şimdiye dek gelmiş olmaları lazımdı!" dedi Makeda. "Neden sirenleri duymuyoruz?"

Umutlarını söndüren her zamanki gibi kavrayışı yüksek olan Anastasiya oldu. "İlk patlamalar," dedi. "Uzaktan gelenler..."

* Kutsanmış anlamına gelen Latince sözcük. -*ç.n.*

"Ne olmuş onlara?" dedi Tenkamenin âdeta tehditkâr bir tavırla güvenlik bağını korumak istercesine.

"Yani... eğer yasadışı bir saldırı düzenlemek istesem," dedi kız, "yapacağım ilk şey huzur memurlarıyla itfaiyecileri oyun dışı bırakmak olurdu."

Bu cümlenin gerçekliği hepsini susturdu, ta ki Tenkamenin, ellerini dehşet içinde sessizce ovuşturan uşağına dönene kadar.

"Eşyalarım nerede?"

"Ben... üzgünüm, ekselansları. Valizi gül bahçesinde bıraktım."

Jeri ters ters Yüksek Bıçak'a baktı. "Hepimiz kül olmak üzereyiz ve siz eşyalarınızı mı düşünüyorsunuz?"

Yüksek Bıçak buna bir cevap veremeden, alevler içindeki bir kamyon konağın devasa bronz kapısını parçaladı, kapı menteşelerinden sökülüp dört Bıçak Muhafızı'nı ezdi ve Tonistler içeri dolmaya başladı.

Tam o anda Jeri, Anastasiya'yı tutup bir kolonun arkasına çekip gözlerden sakladı.

"Bir fikrim var," dedi Jeri, "ama bana güvenmek zorundasın."

viii. Offertorium*

Ünsüzlerin rahibi tam havasındaydı. Bugün için doğmuştu, yaşamının amacı buydu ve yıllardır bunu planlamıştı. Fırtına sessizliğe bürünmeden önce bile, bugünün geleceğini biliyordu. Kendi aşırı Tonizm'i yakında en baskın inanç olacaktı. AltSahara'nın Yüksek Bıçağı bugün nasıl yanıp kül olacaksa, sükûnete, anlayışa ve pasif teslimiyete inanan diğer aşağılık Tonistler de yakında ölecek ve yanıp kül olacaktı. Kelimelerin vakti geçmişti. Bu çok uzun zamandır böyleydi. Rahip'e kalsa, konuşma dili yasaklanıp yerine Ton, Çan ve Fırtına'ya kelimesiz tapınma konurdu. Olması gerektiği gibi. Kendisi de hepsini gözeten Baş Rahip olurdu. Ah, o gün ne muhteşem bir gün olacaktı! Ama önce bu.

Kaçmaya çalışan turkuvaz renginde bir tırpan görkemli merdivenlerden yukarı koşmaya başladı. Rahip eliyle işaret etti ve sürüsünden yarım düzine mürit tırpanın peşinden gitti. İleride Tırpan Makeda olarak tanıdığı, somon rengi, ipek cübbeli

* Sunu, sunak, kilisede toplanan para anlamına gelen Latince sözlük. -*ç.n.*

bir kadın kendisine saldıran Tonistleri yetkinlikle devşiriyordu. Sadık ve inançlı Tonistler davaları için kendilerini feda ediyordu. Ardından bir tanesi Makeda'nın arkasına geçmeyi başardı ve kadını bıçakladı. Kadın olduğu yerde kalakaldı, şaşkınlıkla bir nefes verdi ve savaşmayı bırakan bedeni bir bez bebek gibi yere yığıldı. Üç Tonist, kadının cesedini kavrayıp dışarıdaki büyüyen ateşe ve onun arındırıcı alevlerine doğru kadını sürüklemeye başladı.

"Bizi yakarsanız Goddard'dan farkınız kalmaz!" dedi Yüksek Bıçak Tenkamenin'in yanındaki, merdivenlerin başında kümelenmiş hizmetçilerden biri. "Bunu yaparsanız, tapındığınız şey sizi asla affetmeyecektir."

Yüksek Bıçak kadını susturmak için bir elini omzuna koydu ama kadının gözleri hâlâ öfkeli ve isyankârdı. Rahip konuşabiliyor olsa, o kadına kelimelerin, tüm kelimelerin Ton nazarında menfur olduğunu söylerdi. Ayrıca Ton'un kadının kafatasını öfkeli bir yankıyla patlatmamasının tek sebebinin, dünyayı inançsızlardan temizlemenin rahibe ve onun gibilere bırakılması olduğunu anlatırdı. Ama bunları o kadına söyleyemiyordu. Söylemesine de gerek yoktu. Rahibin eylemleri kelimelerden çok daha yüksek bir sesle konuşuyordu.

Ama Yüksek Bıçak'ın kelimelerden başka bir şeyi yoktu.

"Lütfen..." diye yalvardı Tenkamenin.

Rahip adamın birazdan söyleyeceği şeyleri biliyordu. Bu kendini beğenmiş, ödlek tırpan, bu doğadışı ölüm taciri artık canını bağışlamaları için yalvarmaya başlayacaktı. Yalvarsındı bakalım. Başka Ünsüz tarikatlarda olduğu gibi, rahibin kulakları sağır değildi ama tırpanın sözleri karşısında sağır olacaktı.

"Lütfen... beni öldürebilirsiniz ama bu ikisinin canını bağışlayın," dedi Tenkamenin. "Bu uşak ve hizmetçiyle bir derdiniz yok."

Rahip tereddüt etti. Bir tırpana hizmet eden herkesin bir tırpanla aynı kaderi paylaşması gerektiğini düşündüğü için hepsini öldürmek istiyordu. Yardım ve yataklıktan suçlulardı. Ama sonra Yüksek Bıçak, "Takipçilerine merhametin gerçek anlamını göster. Anne babamın bana gösterdiği gibi. Sizlerden biri olan anne babamın," dedi.

Rahip, Yüksek Bıçak hakkındaki bu gerçeği biliyordu. Ebeveynleri kelimeler olmadan konağa yapılacak saldırıya katılmamak için yalvarmıştı. Rahip de bunu kabul edip ikiliyi itfaiyeye göndermişti ki görevlerini de layığıyla yerine getirdikleri belliydi. Tenkamenin'in canını bağışlamayacaktı ama adamın Tonist ebeveynlerinin hatırına, onun son dileğini yerine getirecekti rahip. Bu sebeple tabancasını çekti, Tenkamenin'i kalbinden vurdu ve ardından iki hizmetçiye gitmesi için işaret etti.

Bu alçakgönüllülükle gerçekleştirilmiş bir merhamet göstergesiydi. Elbette yüksek ihtimalle bahçede öldürülüp ateşe atılacaklardı ama ambu-dronlar ölümsülerin epey bir miktarını götürmüştü, bu yüzden kurtulma şansları olacaktı.

Derken hizmetçi kadın ayağa kalktı. Gözlerinde öfke vardı, öfkenin de ötesindeydi, kinin de ötesindeydi. Ve odaklanmıştı. Bir tırpanın gözleri gibi.

En yakınındaki Tonist'e saldırdı, yetkin bir yakın dövüş tekmesiyle Tonist kadını yere serdi, elindeki palayı aldı ve palayı rahibe doğru savurup onun kollarını kesti.

Elleri havada uçarken rahip şaşkın şaşkın seyretti. Ardından kadın, rahibin kesik elindeki silahı aldı ve rahibe doğru nişan aldı. Kadın da konuşmadı çünkü eylemleri kelimelerden çok daha yüksek bir sesle konuşuyordu.

ix. Lux Aeterna*

Jerico, Anastasiya'nın içgüdülerine güvenmemişti, kızın ısrar ettiği kadar ciddi bir mesele olduğuna inanmamıştı. Jeri için korkunç bir muhakeme hatasıydı bu. Anastasiya'ya güvenmiş olsaydı, dış duvar aşılmadan çok daha önce oradan kaçmayı başarırlardı. Kaptan bir daha kızdan şüphe etmemeye ant içti. Tabii ki buradan canlı çıkabilirlerse ki canlı çıkmaları hakikaten zor olacak gibi görünüyordu.

Tonistler konağın içine doluşurken, Jeri kızı kıyafetlerini değiş tokuş etmeye ikna etmişti. "Benim işim seni korumak," diye yalvarmıştı Jeri. "Lütfen, Anastasiya, senin için bunu yapmama izin ver. Bana bu şerefi bahşet!"

* Ebedi ışık anlamına gelen Latince söz öbeği. -*ç.n.*

Kız, Jeri'yi tehlikeye atmak istemese de bu şekilde söyleyince onu reddedemedi.

Anastasiya'nın cübbesini giyen Jeri merdivenlerden koşarak kaçtı, Tonistlerin yarısını da peşine taktı. Jeri konağın üst katlarındaki odalarla süitlerin hepsini bilmese de saldırganlara kıyasla çok daha iyi biliyordu. Jeri kendisini takip edenleri Tırpan Anastasiya'nın süitine soktu, ardından bir yan kapıdan geri çıkıp bir dış salona girdi. Konak, Jeri'nin çabucak kapana kısılmasını engelleyecek kadar labirentvariydi ama bu çok uzun sürmeyecekti. Ardından alt kattan bir tabanca sesi geldi, derken bir tabanca patlaması daha. Şimdi bunu düşünecek vakti yoktu, bu Tonistleri mücadelenin dışında tutmaya odaklanmalıydı.

İşgalci Tonistler tarafından konağın her yerinde yangın çıkarılıyordu. Kolonları ve üst kattaki süitleri coşkun alevlerin öfkeli, oynak ışıkları sarmıştı. Alevler yüzünden her bir gölge karanlıktan fırlayan bir insana benziyordu fakat bu gölgeler aynı zamanda kendisini takip edenleri de kandırıp Jeri'ye kaçma imkânı sağlıyordu.

Jeri başka bir süite daha girdi ama cübbeye alışık olmadığı için cübbesi kapıya takıldı. Jeri cübbeyi kurtaramadan Tonistler ona yetişip kullanmayı bilmedikleri her hâllerinden belli olan silahlarını çektiler. Jeri bir tırpan değildi ama dövüş silahlarıyla tecrübesi vardı. Hatta Jeri'nin dövüş kulüplerine gittiği bir dönem bile olmuştu. İnsanlar Madagaskarlıları dövüşürken seyretmeye bayılırdı, nedense cinsiyetin belirsizliği dövüşleri daha ilgi çekici kılıyordu.

Ve bugün bu Tonistler yanlış Madagaskarlıya bulaşmıştı.

Anastasiya cübbesinin ceplerinden birinde bir bıçak bırakmıştı. Jeri bıçağı çekip görülmemiş bir şevkle dövüşmeye başladı.

x. Libera Me*

Anastasiya ıskaladı. Lanet olsun! Rahibi ıskalamıştı!

Rahibinin devşirilmek üzere olduğunu gören genç bir Tonist kadın adamı ittirip kurşunun önüne kendini atmıştı. Acı içinde

* Beni özgür bırak anlamına gelen Latince söz öbeği. -*ç.n.*

kolunun kesiğini tutan rahip de kaçmıştı. Bir ödlek gibi, antreye doluşan Tonist kalabalığının arasında kaybolmuştu.

Tenkamenin ölmüştü. Makeda ve Baba da öyle. Anastasiya'nın rahibe saldırdığını gören Tonistler hâlâ şaşkınlıklarını üzerlerinden atamamış hâlde ne yapacaklarını bilmiyordu. Her birini öfkeyle devşirmek üzereydi ama kendini tuttu çünkü öfkeyle devşirmek bir tırpana yakışmazdı. Ayrıca daha acil bir mesele vardı: Jeri.

Dönüp koşarak merdivenleri tırmandı. Kimse peşinden gelmedi. Yanabilecek her şeyi ateşe vermekle meşgullerdi.

Dövüş sesini takip ederek kullanılmayan misafir süitlerinden birine geldi. Etrafta birkaç ölümsü Ünsüz ile yerde bir kan izi bulunuyordu. İzi takip ederek üç Tonist'in Jeri'ye saldırdığı bir yatak odasına ulaştı. Jeri yere yığılmış, saldırganları geri püskürtüyordu ama Tonistler sayıca üstündü ve Jeri dövüşü kaybetmek üzereydi.

Anastasiya üç Tonist'i kendi silahıyla devşirdi ve hemen yere çöküp Jeri'nin yaralarını incelemeye başladı. Turkuvaz cübbe kan içindeydi. Cübbeyi çıkararak yırttı ve yırttığı parçaları turnike olarak kullanmaya çalıştı.

"Ben... ben tabanca sesi duydum," dedi Jeri.

Jeri'nin yaraları şifa nanitlerinin başa çıkamayacağı kadar ağırdı. Yardım olmadan iyileşmezlerdi. "Tenkamenin öldü," dedi Anastasiya. "Beni korumak için öldü."

"Belki de," dedi Jeri takatsizce, "o sandığım kadar fena değildi."

"Hayatta olsaydı, bence o da senin için aynı şeyi söylerdi."

Her açık kapıdan içeri yoğun duman giriyordu. Jeri'ye yardım etti, iç avluya bakan balkona çıktılar. Altlarındaki her şey alevler içindeydi. Merdivenlerden aşağı inmenin bir yolu yoktu. Derken aklına bir fikir geldi. Bir kurtuluş yolu, belki de tek şansları.

"Tırmanabilir misin?" diye sordu Jeri'ye.

"Deneyebilirim."

Anastasiya, Jeri'nin bir sonraki kata çıkmasına yardım etti, ardından başka bir süitin içinden bir balkona daha çıktılar. Balkonun yanında, konağı örten bronz kubbeye erişmek için

işçilerin kullandığını gördüğü taşa gömülü merdiven basamakları vardı. Basamak basamak Jeri'nin kubbenin kenarına kadar tırmanmasına yardım etti. Kubbe hafif bir eğimle ve tutunabilecekleri desenli çıkıntılar biçiminde tasarlanmıştı ama kan kaybı yüzünden iyice güçten düşen Jeri'ye burası Everest gibi görünüyor olmalıydı.

"O... oraya tırmanmak bize nasıl..."

Açıklamaya zamanı olmadığı için, "Çeneni kapatıp hareket et," diye buyurdu Anastasiya.

İç avludaki yangın yüzünden kubbe ısınmıştı. Cam tavan pencereleri ısı yüzünden patlamaya başlamıştı ve açılan boşluktan kara dumanlar yükseliyordu.

Kubbenin tepesine ulaştıklarında, Tırpan Cemiyeti'nin kavisli bıçak ile kırpılmayan bir göz sembolü şeklindeki bir rüzgârgülünün avludan yükselen ısıyla yukarı doğru esen rüzgâr yüzünden bir sağa bir sola doğru döndüğünü gördüler.

Nihayet Tırpan Cemiyeti'nin helikopteri oraya varmıştı. İçerisinin Tonistler tarafından ele geçirildiğini bilmeyen pilot doğrudan helikopter pistine doğru ilerliyordu.

"Bizi görmeyecek," dedi Jeri.

"Buraya o yüzden çıkmadık."

Ardından bir ambu-dron vızıldayarak yanlarından geçti, onu iki tanesi daha takip etti. Ölümsü muhafız ve Tonistlerle bezeli gül bahçesine doğru iniş yaptılar. "Buraya bu yüzden çıktık," dedi Anastasiya. Bir dronu yakalamaya çalıştı ama dron çok hızlı hareket ediyordu ve Anastasiya onu yakalayacak kadar yakında değildi.

Derken aşağılarındaki helikopter ölümcül bir hata yaptı. Ambu-dronların etrafında vızıldadığını görünce, onlardan kaçınmak için hamlede bulundu. Buna gerek yoktu, dronlar helikopterin yolundan uzak duracaktı zaten ama helikopteri doğrudan uçuş rotasına sokan bir insan hatasından kaçınamazlardı. Helikopterin pervanesi ambu-dronlardan birini biçti, pervane kırıldı ve helikopter yan yatıp konağa doğru uçmaya başladı.

Anastasiya, Jeri'yi tutup arkasını döndü. Patlama âdeta tüm dünyayı sarstı. Helikopter aşırı derecede ağır bronz kubbeyi

tutan mermer kolonlardan birkaç tanesini yerle bir edip konakta kocaman bir göçük açtı.

Kubbe bir tarafa doğru eğilmeye başladı.

Altlarında olabilecek en korkunç titreşimi hissetmeye başladılar. *Kalan kolonların titremesi bu,* diye düşündü Anastasiya. *Ağırlığı kaldıramıyorlar. Parçalanıyorlar...*

Ambu-dronlar hâlâ vızıldayarak yanlarından geçip bahçe ve çimenlerdeki ölümsüleri almaya gidiyordu.

"Yaralarım fena ama ölümcül değil," dedi Jeri. "Bir ambu-drona bineceksek, birimizin ölmesi gerekiyor."

Alevler artık patlamış tavan pencerelerini yalıyordu. Yıkılan kolonların gürültüsü aşağıdan yankılandı ve kubbe biraz daha eğildi.

Jeri haklıydı; başka seçenekleri yoktu, bu yüzden Anastasiya bir bıçak çekti ve bir ambu-dron gelip onları alsın diye kendini ölümsü hâle getirmek için bıçağın ucunu kendi göğsüne doğru çevirdi.

Ama hayır! Aklından ne geçiyordu? Böyle aptallık olmazdı! Henüz bir çırakken kendini Ksenokrates'in çatısından atmakla aynı şey değildi bu. Artık o bir tırpandı; kendi canını aldığı takdirde bu kendini devşirmek sayılırdı. Ambu-dronlar onu almaya gelmezdi. Yapmaktan kıl payı kurtulduğu şeyin aptallığını düşünürken, Jeri nazikçe bıçağı elinden aldı.

"Senin için, Saygıdeğer Tırpan Anastasiya, kendimi bin kere öldürürüm. Ama tek sefer yeterli olacaktır." Ardından Jeri bıçağı kendine sapladı.

Şaşkınlıkla verilen bir nefes. Bir öksürük. Çatılan kaşlar. Ve Jeri ölümsü hâle geldi.

Bir ambu-dron hızla yanlarından geçti... sonra uçuşunun ortasında durdu, geri geldi ve Jeri'ye uzandı. Kıskaçlarıyla kurtarma gemisi kaptanını yakaladı ve tam o sırada kubbe çökmeye başladı.

Anastasiya ambu-drona tutunmaya çalıştı ama tutunacak bir yeri yoktu, bu yüzden ambu-dron yerine iki eliyle sımsıkı Jeri'nin koluna tutundu.

Ayaklarının altındaki kubbe çöküp alevlere gömülerek iç bahçeyi ezdi. Kubbe yere çarptığında konaktan geri kalan ne

varsa, o da yıkıldı ve bir cenaze çanının son notası gibi tesirli bir metalik nota çaldı. Bir ağıtın son, yaslı notası gibi.

Yukarıda ise ambu-dron ölümsü kaptan ile kaptanın koluna tutunan tırpanı, kapısından içeri giren herkese yaşam vadeden bir yere götürmeye başladı.

Biz şiddetle karşıyız. Sekizimiz artan nüfusun azalması konusunda insanlardan oluşan bir organizasyonun sorumlu olması gerektiğine tüm kalbimizle inanıyoruz. Fakat bu fikre karşı olan dördü direnmekte kararlı. Konfüçyüs, Elizabeth, Sapfo ve King insanlığın ölümsüzlüğe karşı hazırlıksız olması gibi, böyle bir sorumluluğa da hazır olmadığı konusunda ısrar ediyor fakat onların sunduğu alternatif çözüm beni dehşete düşürüyor çünkü planlarını bir kere yürürlüğe koyarsak, cini şişesine geri sokmanın bir yolu yok. Sonsuza dek kontrolümüz dışında olur. Bu sebeple ben Prometheus ve diğerlerinin tarafındayım. Ölüm getirenlerden oluşan dünya çapında saygıdeğer bir topluluk oluşturmalıyız. Kendimize tırpan ismini takacağız ve küresel bir tırpan cemiyeti kuracağız.

Yaşam ve ölüm meselelerine karışmak istemeyen bilinçli bulut da bu planımızı destekliyor ve insanlar da günü geldiğinde bu fikrin bilgeliğini görecekler. Aramızdaki dört muhalife gelince, dünyaya birlik olduğumuzu gösteren bir görüntü sunabilmek için çoğunluğun kararını desteklemekten başka çareleri yok.

Yine de hangisi daha kötü, karar veremiyorum: Doğanın acımasızlığını taklit etmek mi, yoksa kusurlu olan biz insanların doğanın mahrum olduğu merhamet ve şefkati ölümle birleştirerek bunu kendi üzerimize almak mı?

Muhalif dörtlü doğayı model almamız gerektiğini savunuyor ama ben bu fikri destekleyemem. Bir vicdana sahip olduğum sürece, hayır.

—Kurucu Tırpan Da Vinci'nin "Kayıp Sayfalarından"

36

Kime Hizmet Ediyorsunuz?

Fırtına Bulutu bunu önceden tahmin etmiş olsa da Mile High devşirmesinin ilk etkilerinin Ünsüz Tonistler üzerinden hissedileceğini Fırtına Bulutu olmadan da tahmin edebilirdi Greyson. Tek soru, bunun nerede gerçekleşeceğine dairdi. Doğrudan Goddard'a karşı mı harekete geçeceklerdi, yoksa şiddet yanlısı yobazların bir saldırısına karşı yeteri kadar hazırlıklı olmayan bir yerde mi?

AltSahara konağının yanmış kalıntılarının fotoğraflarını gördüğünde sorusunun cevabını almış oldu.

"Şiddet, şiddet doğurur," diye yorumda bulundu Rahip Mendoza. "Yöntemimizi değiştirmemiz gerektiğini gösteriyor bu, haksız mıyım?"

Greyson başarısız olduğunu hissetmeden edemiyordu. İki seneden uzun bir süredir Ünsüzleri hizaya sokup onları aşırılıkçı yollarından döndürmek için çabalayıp durmuştu ama AltSahara'ya yolu düşmemişti. İşini daha iyi yapsaydı, tüm bunlar yaşanmayabilirdi.

"Yani," dedi Mendoza, "kendimize ait bir ulaşım aracımız olsa, daha hızlı hareket edebilir, daha fazla bölgede daha fazla sorunu çözebilirdik."

"Öyle olsun," dedi Greyson. "Sen kazandın. Bize bir jet bul ve AltSahara'ya uçalım. Her şeyi daha berbat hâle getirmeden bu Tonistleri bulmak istiyorum."

Görünüşe göre, bölgeye başka türlü girmeleri de mümkün olmayacaktı. Saldırının ardından, AltSahara Tırpan Cemiyeti

yetki sınırlarını aşarak bölgeye katı kurallar getirmiş ve orayı bir tür Fanilik Çağı polis devletine çevirmişti.

"Fırtına Bulutu görevini yerine getirip bu suçluları yakalamayacaksa, o zaman kontrolü sağlamak AltSahara'nın tırpanlarına düşmektedir," diye ilan etmişlerdi ve kanun gereği tırpanlar istedikleri her şeyi yapabilecekleri için kontrolü ele alıp sokağa çıkış saatlerine kısıtlama getirmelerini ve bu yasağı çiğneyen herkesi devşirmelerini engelleyecek kimse yoktu.

Tonistlerin AltSahara'ya seyahat etmeleri resmen yasaklanmıştı ve tüm ticari uçuşlar Fanilik Çağı'ndan beri görülmemiş bir şekilde Tırpan Cemiyeti tarafından izlenmeye başlamıştı. Buradaki asıl trajedi, AltSahara Tırpan Cemiyeti'nin nazik ve anlayışlı bir bölge olmasıydı ama şimdi bu Ünsüzler yüzünden bölge dünyadaki tüm Tonistlerden öç almayı vadeden Goddard'la ittifak yapmaya karar vermişti. Yeni AltSahara Yüksek Bıçağı kim olursa olsun, o tırpanın cübbesinin mücevherlerle parlayacağı artık şüphe götürmez bir ihtimaldi.

AltSahara Tırpan Cemiyeti, Yadigâr Limanı ile bölgedeki diğer tüm şehirlerin sokaklarına onlarca Bıçak Muhafızı alayı salmış, aynı zamanda Yüksek Bıçak'larını katleden Tonistleri bulmaları için muhafızları yabanıl bölgelere de göndermişti ama henüz şansları yaver gitmemişti. Ünsüzlerin nerede saklandığını kimse bilmiyordu.

Ama Fırtına Bulutu biliyordu.

Ayrıca popüler kanının aksine, Fırtına Bulutu adaleti yerine getirme görevini aksatmıyordu. Bunu yalnızca farklı bir şekilde gerçekleştiriyordu. Dikey olarak iniş yapabilen bir lüks jet aracılığıyla.

"Buna alışabilirim," diye yorumda bulundu Morrison rahat koltuğa kendini bırakırken.

"Alışma," dedi Greyson. Gerçi böyle bir araçla seyahat etmeye başladıklarında bundan kolay kolay vazgeçemeyeceklerini hissediyordu. Dört yolcu vardı ve herhangi bir pilot bulunmuyordu. Bu sorun değildi. Fırtına Bulutu onları tam olarak nereye götürmesi gerektiğini biliyordu.

"Kutsal Üçlü'nün bize yol gösterdiğini söyleyebiliriz," dedi Kardeş Astrid.

"Yok ya," dedi Morrison, "çünkü ben üçlüden yalnızca ikisini görüyorum: Çan," derken Greyson'ı işaret etti, "ve Fırtına," derken de otomatik kokpiti işaret etti, "ama Ton yok."

"Ha! Yanlış," dedi Astrid sırıtarak. "Motorların uğultusunda Ton'un şarkısını duyamıyor musun?"

Yalnızca bir hedefe değil, bir yazgıya doğru uçtuklarına dair bir his vardı içlerinde.

"Benim adım Rahip Mendoza, Ton'un vücut bulmuş hâli, şu an karşınızda bulunan Sonoröz Hazretleri Çan'ın basit bir hizmetkârıyım. Hepiniz sevinin!"

"Hepiniz sevinin!" diye tekrarladı Astrid'le Morrison. Çan'ın maiyeti daha kalabalık olsaydı, bu yankının çok daha etkileyici olacağının farkındaydı Greyson.

Jetleri bir zamanlar Doğu Nijerya olan ama artık AltSahara bölgesinin bir parçasına dönüşen bölgede bulunan Ogbunike Mağaraları'nın önüne etkileyici bir çekimle gökyüzünden düşercesine inmişti. Mağaralar ve mağaraların etrafındaki ormana Fırtına Bulutu tarafından kontrollü bir yabanıl alan olarak bakılıyordu ve içindeki her şey koruma altındaydı, gizemli mağaraların yılankavi koridorlarında saklanan Ünsüzler dışında her şey. Ogbunike Mağaraları'ndaki kayaların bir zamanlar konuştuğu rivayet ediliyordu. Dilsiz Tonistlerden oluşan bir tarikat için tuhaf bir saklanma yeriydi burası.

Greyson ve ekibi oraya vardığında Ünsüzler ortada yoktu; mağaraların derinliklerinde saklanıyorlardı ve uçağın kükremesini işittiklerinde muhtemelen daha da derinliklere çekilmişlerdi. Fakat Fırtına Bulutu mağarada yaşayan binlerce yarasanın yönünü şaşırmasına neden olan bir sonar tonu yaymış ve yarasaların saldırdığı Tonistler dışarı fırlamıştı. Karşılarında, bekledikleri üzere bir Bıçak Muhafızı ordusu değil, içlerinden birinin üzerinde ses dalgalarının bir şelale gibi aktığı bir omuz örtüsünün altında mor bir elbise giyen bir kişinin de bulunduğu dört kişilik bir grup bulmuşlardı. Kapılarına inmiş olan jeti ve kutsal

kıyafet giymiş olan ciddi figürü gördüklerinde, dikkat kesilmeden edememişlerdi.

"Rahibiniz nerede?" diye sordu Mendoza.

Tonistler isyankâr bir tavırla dikilmeye devam etti. Çan ölmüştü. Çan bir şehitti. Bu taklitçi, Çan'ın anısını kirletmeye nasıl cüret edebilirdi! Ünsüzler hep aynı tepkiyi veriyordu.

"Çan'ı dinleyip liderinizi öne çıkarmanız hepiniz için iyi olur," dedi Mendoza.

Yine cevap gelmedi. Bu yüzden Greyson sessizce Fırtına Bulutu'ndan biraz yardım istedi ve Fırtına Bulutu, Greyson'ın kulağına sakince konuşarak seve seve ona yardım etti.

Greyson, Tonistlerden birine yaklaştı. Açlıktan neredeyse bir deri bir kemik kalmış, ufak tefek bir kadındı bu ve açlığın bu Ünsüz tarikatının öğretilerinin bir parçası olup olmadığını merak etti Greyson. Yanına yaklaştığında kadının isyankârlığı biraz olsun azaldı. Kadın ondan korkuyordu. İyi, diye düşündü. Yaptıkları şeyden sonra korkmalıydı da.

Kadına doğru eğildi ve kadın kaskatı kesildi. Ardından kadının kulağına, "Erkek kardeşin yaptı. Herkes senin yaptığını sanıyor ama onu yapan erkek kardeşindi," diye fısıldadı.

Greyson kadının erkek kardeşinin ne yaptığını bilmiyordu. Ama Fırtına Bulutu biliyordu ve istenilen etkiyi yaratmaya yetecek kadarını söylemişti Greyson'a. Kadının gözleri kocaman açıldı. Dudakları titremeye başladı. Minicik bir şaşkınlık nidası çıkardı. Kadın o andan sonra birden fazla açıdan konuşamaz hâle geldi.

"Şimdi gidip rahibini önüme getir."

Kadında artık asiliğin kırıntısı kalmamıştı. Dönüp kalabalığın içindekilerden birini işaret etti. Greyson bunu zaten biliyordu. Fırtına Bulutu adam mağaradan çıkar çıkmaz Greyson'a söylemişti ama adamın kendi sürüsünden biri tarafından ihanete uğraması önemliydi.

İfşa olan adam öne çıktı. Tepeden tırnağa bir Ünsüz rahibiydi. Dağınık bir gri sakal, çılgın bakışlı gözler, kendine acı çektirmek için kollarına attığı kesikler. Fırtına Bulutu söylemese bile, Greyson onu tahmin edebilirdi.

"Yüksek Bıçak Tenkamenin ile Tırpan Makeda ve Baba'yı yakan Tonistler siz misiniz?"

İletişim kurmak için işaret dilini kullanan sessiz tarikatlar vardı ama bu grup en basit hareketler dışında başka bir şey kullanmıyordu. Âdeta iletişim kurmayı düşman bellemişlerdi.

Rahip başını tek bir kez onaylarcasına salladı.

"Benim Çan olduğuma inanıyor musun?"

Rahip cevap vermedi. Greyson bir kez daha bu sefer diyaframını kullanarak daha yüksek sesle tekrar etti.

"Sana bir soru sordum. Benim Çan olduğuma inanıyor musun?"

Ünsüzler ne cevap vereceğini görmek için rahiplerini seyrediyordu.

Rahip gözlerini kıstı ve yavaşça kafasını iki yana salladı. Greyson da işe koyuldu. Gözlerini rahibin sürüsüne çevirip aralarından birkaç tanesini seçti.

"Barton Hunt," dedi. "Annen sana altı yıl, üç ay ve beş gündür mektup gönderiyor ama sen her birini açılmamış hâlde iade ediyorsun."

Sonra başka birine döndü.

"Aranza Monga, bir keresinde gizlice Fırtına Bulutu'na devşirilen en yakın arkadaşının anılarına sahip olmak istediğini söyledin. Ama tabii ki Fırtına Bulutu buna müsaade etmedi."

Üçüncü kişiye döndüğünde, hem Barton hem de Aranza gözyaşlarına boğulmuştu. Diz üstü çökerek elbisesinin eteğini kavradılar. İnanıyorlardı. Ardından Greyson üçüncü kişiyi ararken kendini yere devirecek bir darbeye hazırlanıyormuş gibi beklemeye başladı herkes.

"Zoran Sarabi..." diye seslendi Greyson.

Kafasını iki yana sallayarak, "AAAA," dedi adam. "Aaaa... aaa..." Ardından Çan daha konuşmaya başlamadan, dile getirebileceği gerçeklerden dehşete düşmüş hâlde itaatkâr bir şekilde diz çöktü.

Greyson nihayet rahibe döndü. "Ve sen," dedi tiksintisini saklamayı başaramayarak, "Rupert Rosewood. Tüm müritlerinden onları zorunda bıraktığın dilsizliğin acısını hissetmesini talep ettin... ama bu acıyı sen kendin hissetmedin. Kendi çarpık

inancına uygun olarak yaşayamayacak kadar korkak biri olduğun için kendi dilini anestezi altında kestirdin."

Adam ifşa edildiği için dehşete düşse de geri adım atmadı. Yalnızca öfkeyle kıpkırmızı kesildi.

Greyson derin bir nefes aldı ve en kalın, en yankılı sesini bulmaya çalıştı. *"Ben Çan'ım, Ton'un ete kemiğe bürünmüş hâliyim. Fırtına'yı yalnızca ben duyabilirim! 'Rahip' dediğiniz bu adam bu unvanı hak etmiyor. O inandığınız her şeye ihanet etti ve sizi yanlış yola soktu. Sizi kirletti. O yalancıdır. Bense hakikatim. Şimdi söyleyin bana: Kime hizmet ediyorsunuz?"*

Ardından derin bir nefes aldı ve dağları bile dize getirebilecek bir sesle tekrarladı: *"KİME HİZMET EDİYORSUNUZ?"*

Hepsi teker teker Çan'ın önünde diz çöküp tapınarak başını eğdi, hatta birkaç tanesi ormanda secde bile etti. Bir tanesi dışında hepsi. Artık öfkeyle titreyen rahipleri dışında hepsi. Boş ağzını açıp tonlamaya başladı ama zayıf, sefil bir ses çıkarabildi. Tek başınaydı. Kimse ona katılmadı. Yine de nefesi tükenene kadar bunu yapmayı sürdürdü.

Sessizlik çöktüğünde Greyson, Mendoza'ya döndü ve herkes kendini neyin beklediğini duysun diye yüksek sesle konuştu.

"Dilleri tekrar çıksın ve bu dehşet sona ersin diye her birine taze nanit enjekte edeceksin."

"Emredersiniz, Sonoröz Hazretleri," dedi Mendoza.

Ardından Greyson rahibe yaklaştı. Adamın ona vuracağını sandı. Greyson'ın bir yanı adamın bunu yapmasını istiyordu. Ama adam vurmadı.

"Senin işin bitti," dedi Greyson tiksintiyle. Ardından Tırpan Morrison'a döndü ve dile getireceğini asla düşünmediği iki kelimeyi söyledi.

"Onu devşir."

Tırpan Morrison tereddüt etmeden iki eliyle rahibi yakaladı ve kafasını bir yana, vücudunu öteki yana çevirerek adamı infaz etti.

"Bana yanlış yaptığımı söyle!" Greyson kendisi için ormanda kurdukları çadırın içinde, daha önce hiç hissetmediği kadar huzursuz bir hâlde volta atıyordu.

"Sana niye böyle bir şey söyleyeyim?" diye sordu Fırtına Bulutu mümkün olan en sakin ses tonuyla.

"Çünkü o adamı devşirtmek yanlış bir şeyse, bunu bilmem gerekiyor!"

Greyson hâlâ adamın boynunun kırılırken çıkardığı sesi duyabiliyordu. Duyduğu en korkunç sesti bu. Yine de bundan hoşlanmıştı. O canavar rahibin öldüğünü görmek rahat hissedemeyeceği kadar tatmin ediciydi. Şu yeni düzen tırpanları da böyle mi hissediyordu? Can almak için ilkel, avcılara yaraşır bir açlık? Bu hissi istemiyordu ama öyle hissediyordu işte.

"Ölüm konusu üzerine yorumda bulunamam; bu benim alanım değil, bunu biliyorsun, Greyson."

"Umurumda değil!"

"Mantıksız davranıyorsun."

"Ölüm hakkında yorumda bulunamazsın ama doğru ve yanlış hakkında konuşabileceğini biliyorum! Bu yüzden sana Morrison'a o emri vermekle yanlış yapıp yapmadığımı soruyorum!"

"Bunu yalnızca kendin bilebilirsin."

"Bana yol göstermen gerekiyor! Dünyayı daha iyi bir yer hâline getirmem için bana yardım edecektin!"

"Dünyayı daha iyi bir yer hâline getiriyorsun," dedi Fırtına Bulutu. "Ama yanılmaz değilsin. Yalnızca ben yanılmazım. Yani bana yanlış karar verme ihtimalinin olup olmadığını soruyorsan, bunun cevabı evet. Sen sürekli hata yapıyorsun... yaşamış diğer her insan gibi. Hata yapmak insan olmanın bir parçası ve insanlığın derinden sevdiğim bir özelliği."

"Bana yardımcı olmuyorsun!"

"Dünya için daha faydalı olsunlar diye sana Tonistleri bir araya getirme görevini verdim. Yalnızca bu görev konusundaki gelişimin üzerine yorumda bulunabilirim, bu görevi gerçekleştirmek için kullandığın yöntemler üzerine değil."

Bu kadarı yeterdi. Greyson kulaklığını sertçe çıkardı. Tam öfkeyle kulaklığı fırlatacaktı ki Fırtına Bulutu'nun belli belirsiz gelen sesiyle konuşmaya devam ettiğini duydu.

"Sen korkunç birisin," dedi Fırtına Bulutu. "Sen harika birisin."

"Ee, hangisiyim?" diye öğrenmek istedi Greyson.

Neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir cevap aldı ki bu da aslında bir cevap değil, başka bir soruydu.

"Neden cevabın ikisi de olduğunu göremiyorsun?"

O akşam Greyson elbisesini giyip Tonistlerle konuşmak için hazırlandı. Onları affetmek için. Bunu çok sefer yapmıştı ama daha önce karşılaştığı hiçbir Ünsüz Tonist grubu bunlar kadar rezil bir şey yapmamıştı.

"Onları affetmek istemiyorum," dedi Mendoza'ya çadırdan çıkmadan önce.

"Onları bağışlarsan sürüye katılırlar," dedi Mendoza. "Buna ihtiyacımız var. Ayrıca," diye ekledi, "onları affeden kişi Greyson Tolliver değil, Çan. Yani bu konudaki kişisel fikirlerinin bir önemi yok."

Greyson kulaklığını taktığında, Fırtına Bulutu'na Mendoza'yı haklı bulup bulmadığını sordu. Fırtına Bulutu, Greyson'ın onları affetmesini istiyor muydu? Ya da daha doğrusu, Fırtına Bulutu onları affediyor muydu? Rahiplerine bile mazeret bulacak kadar yüce gönüllü müydü?

"Ah," dedi Fırtına Bulutu hüzünle. "O zavallı adam..."

"Zavallı mı? O canavar senin sempatini hak etmiyor."

"Onu benim kadar tanımıyordun. Diğer herkes gibi, onu da doğumundan beri seyrediyordum. Onu bu öfkeli, yoldan çıkmış, kendini beğenmiş adama dönüştüren, hayatında ona şekil veren kuvvetleri gördüm. Bu yüzden diğer devşirilen insanların yasını tuttuğum gibi, onun da yasını tutuyorum."

"Ben asla senin kadar bağışlayıcı olamam," dedi Greyson.

"Beni yanlış anladın, onu affetmiyorum, yalnızca anlıyorum."

"Peki, bakalım," dedi Greyson, son konuşmalarındaki kavgacılığı hâlâ üzerindeydi, "sen bir tanrı değilsin sonuçta, değil mi? Çünkü bir tanrı bağışlardı."

"Ben asla bir tanrı olduğumu iddia etmedim," diye karşılık verdi Fırtına Bulutu. "Ben yalnızca *tanrısalım*."

• • •

Çadırdan çıktığında Tonistler Çan'ı bekliyordu. Saatlerdir bekliyorlardı. Muhtemelen sabaha kadar da beklerlerdi.

Onu selamlamaya çalıştıklarını gördüğünde, "Konuşmaya çalışmayın," dedi. "Dilinizde kas hafızası yok. Kendinize konuşmayı tekrar öğretmeniz biraz vakit alacak."

Bakışlarındaki hayranlık ve tapınma şiddet içeren günlerinin geride kaldığını gösteriyordu. Artık Ünsüz değillerdi ki Çan onları affettiğinde, yaptıkları şey için hakiki pişmanlık gözyaşı döktüler ve onlara ikinci bir şans tanındığı için saf neşe gözyaşları döktüler. Çan onları nereye götürürse gideceklerdi. Bu iyi bir şeydi de. Çünkü görünüşe göre, onları ışığa yönlendirmeden önce karanlığa yönlendirmesi gerekecekti.

Dünyanın her bir bölgesinde düzeni ve vizyonun tutarlılığını koruyabilmemiz adına bize hesap veren tırpan cemiyetlerinin temelini atmış bulunuyoruz. Tarafsızlığımızı koruyabilelim diye herhangi bir bölgeye bağlı olmayan bir şehir kurma planları yapmaya da başladık. Prometheus artık Yüce Bıçak olarak görev yapıyor ve her bir kıtayı temsil etsinler diye "Büyüktırpanlar" seçilmesi de masada. Ah, kendimizi ne yüce görüyoruz! Gizliden gizliye ölüm getirenler olarak görevimizin kısa sürmesini ve çok geçmeden etkisiz hâle geleceğimizi ummuyor değilim.

Bulut bir Ay kolonisine dair planları olduğunu duyurdu; evrende ayak izimizi bıraktığımız bir geleceğe doğru atılan ilk adım. Başarılı olursa, biz tırpanların becerebileceğinden çok daha iyi bir nüfus kontrolü sağlayacak. Bana soracak olursanız, ben nüfus fazlasının varoluşlarının sona erdirildiği değil, Dünya'dan ayrılabildiği bir dünyada yaşamayı tercih ederim.

Asıl soru şu ki geleceğimizi bir yapay zekânın eline bırakabilir miyiz? Bu konuda bazı endişelerim bulunsa da bunu yapabileceğimizi düşünüyorum. Geri kalan sayılı "dünya lideri" bilinçli bulutu kötülemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyor. Hatta ona fırtına bulutu olarak hitap etmeye başladılar; onu tehditkâr bir fırtına olarak tahayyül ederlerse, insanların ona sırt çevireceğini sanıyorlar herhâlde. Günün sonunda başarısız olacaklar çünkü onların miadı doldu. Ona hangi ismi takarlarsa taksınlar, bulutun iyilikseverliği önemsiz siyasetçiler ve tiranların kelimelerinden çok daha net duyuluyor.

—Kurucu Tırpan Da Vinci'nin "Kayıp Sayfalarından"

37

İyi Yanı Yok

Jerico Soberanis dirilişinin ardından uyandığında, Tırpan Anastasiya yatağının yanındaki bir sandalyede dizlerini göğsüne doğru çekmiş hâlde uyuyordu. Cenin pozisyonu, diye düşündü Jeri. Hayır, daha çok savunmacı bir duruş, kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi. Uyurken kendi içine çekilecek, bilinci kapalıyken bile, tetikte bekleyecek kadar mı tehdit altında hissediyordu kendini? Eğer öyleyse bile, böyle hissetmek için geçerli nedenleri vardı.

Şimdi gayet günlük kıyafetler giyiyordu. Kot pantolon. Beyaz bir bluz. Yüzüğü bile parmağında değildi. Onun bir tırpan olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu üzerinde. Yaşamdan daha büyük biri için çok mütevazı görünüyordu. Ölüler için yaşamdan büyük olmak iyiydi, sonuçlarıyla uğraşmak zorunda değillerdi ancak hayata dönen biri için ölçülemeyecek kadar garip bir şoka sokuyor olmalıydı.

Jeri odanın nazik renklerine ve rahat yapısına bakındı. Burası elbette ki bir diriliş merkeziydi. Burada bulunuyor olmaları, Jeri'nin ölümünün başarılı bir şekilde bir ambu-dronun dikkatini çektiğini gösteriyordu. Anastasiya, Jeri'nin dirilişi sırasında başından itibaren burada bekleyip nöbet mi tutmuştu?

"Uyanmana çok sevindim!" dedi diriliş hemşiresi. Odaya girip dışarıda hem gün doğumu hem de gün batımı olabilecek gökyüzünü ortaya çıkarmak için perdeyi açtı, ardından Jeri'nin dosyasını kontrol etti. "Seninle tanışmak benim için bir zevk."

• • •

Citra düşünde uçtuğunu görüyordu. Gerçeklikten çok da kopuk bir düş değildi bu. Ambu-dron fazla ağırlık yüzünden uçuş rotasını korumaya çalışıp onları şehrin üzerinden uçururken Jeri'nin kolunu sımsıkı kavramıştı. Jeri'nin omzunu çıkardığından emindi ama ölümsü hâldekiler için bunun bir önemi yoktu. Kaptan uyanmadan önce tüm hasar giderilmiş olacaktı.

Citra'nın düşünde, Jeri'nin kolu bir anda yağla kaplanıyordu ve Citra'nın elleri kaysa da yere düşmüyordu. Kendi başına uçmaya başlıyordu. Asıl sıkıntı şuydu ki uçuşunu ne durdurabiliyor ne de gittiği yönü kontrol edebiliyordu. Çok geçmeden limanı aşmış, Atlantik'in üzerinden uçarak uzaktaki Merikalar kıtasına doğru ilerliyordu. Onu orada neyin beklediğini bilmese de kâbuslara yaraşır şeyler olacağının farkındaydı.

Bu yüzden diriliş hemşiresinin nazik sesiyle uyandığı için minnettardı.

Sandalyesinde uzandı ve gerinerek boynunu esnetti. Jeri tekrar hayattaydı ve ondan çok daha uyanıktı. "İyi günler," dedi Citra uyuşuk uyuşuk, ardından bunun bir tırpan için fazla zayıf olduğunu fark etti. Kimliğini gizlemiş bir tırpan için bile. Boğazını temizleyip daha kendinden emin bir sesle konuştu. "İyi günler," dedi Anastasiya.

"Bugünün pek iyi bir yanı yok korkarım ki," dedi hemşire. "Daha önce sokakta hiç bu kadar çok Bıçak Muhafızı görmemiştim. Tırpan Cemiyeti hâlâ Yüksek Bıçak'ı öldüren o rezil Tonistleri arıyor ama öyle insanlar nerede saklanırsa çoktan oraya kaçtılar."

O gecenin dehşetini tekrar hisseden Anastasiya gözlerini yumdu. Çok sayıda insan baki olarak hayatını kaybetmişti ve bazıları diriltilse de herkesi kurtarmaya yetecek kadar ambu-dron yoktu. Ünsüzler onlarca, belki yüzlerce insanı ateşe atmış olmalıydı. Ayrıca saldırı planı yaptıkları gibi, kaçış için de bir plan yapmış olmalıydılar.

Ambu-dronun onları buraya bıraktığı bir buçuk gün içinde, Yadigâr Limanı'nın tamamen kapatıldığını anlattı hemşire. Kuzey Merika'daki durum daha bile vahimdi muhtemelen.

Goddard'ın o stadyumda yaptığı şey, kumda çizilen bir çizgiden çok daha fazlasıydı, âdeta bir çatlak oluşmuştu. Ya onun yolundan yürümeye başlardınız ya da ondan koşarak kaçardınız. Bu ikisini yapan epey insan vardı.

Anastasiya birilerinin onu tanıyabileceğini biliyordu. Halka açıldığı ve insanlar artık onun hayatta olduğunu bildiği için saklanması artık çok daha zor olacaktı.

"Uyandığına göre, eminim yakında seninle görüşmek için tırpanlar gelecektir," dedi hemşire, Jeri'ye. "Ama merak etme, buraya devşirmeye değil, sadece sorgulamaya geliyorlar. İkiniz de konakta çalışıyordunuz, değil mi? Orada bulunan herkesi sorgulamak istiyorlar."

Anastasiya yakın zamanda çıkardığı omzuna teselli edercesine elini koyduğunda, Jeri kıza baktı.

"Doğru," dedi Jeri. "Eh, sanırım artık yeni iş bulmamız gerekecek."

"Ah, o konuda canınızı sıkmayın. Fırtına Bulutu bu günlerde konuşmasa da hâlâ iş ilanı açıyor. Çalışmak istiyorsanız, iş çok."

Hemşire gidince Jeri diriliş yatağını biraz dikleştirip Anastasiya'ya gülümsedi. "Ambu-dronun tepesinde seyahat etmek nasıl bir histi?"

"Öyle... olmadı," dedi Anastasiya ama Jeri'ye detay vermek istemedi. "Yaptığın şey için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"İşimi yaptım sadece," dedi Jeri.

"Senin işin bir kurtarma gemisinin kaptanlığı, bu değil."

"Ben de kurtarılmayacak bir durumu kurtarmadım mı?"

"Evet, kurtardın," dedi Jeri'ye gülümseyerek. "Şimdi de bu durumdan kurtulup birileri bizi sorguya çekmek için gelmeden önce buradan gitmeliyiz."

Ama kız bunu der demez odanın kapısı savrularak açıldı. Gelen bir tırpandı. Anastasiya'nın yüreği bir anlığına ağzına geldi ama sonra gelen kişiyi tanıdı. Orman yeşili cübbe, endişeli bir ifade.

"Sizi görmenin bana verdiği rahatlama başka birinin de sizi görebileceği korkusuyla kafa kafaya," dedi Tırpan Possuelo. "Hoşbeş için vaktimiz yok, AltSahara tırpanları buraya niye geldiğimi sorgulamaya başladılar bile."

"Beni henüz tanıyan olmadı."

"Tabii ki oldu," dedi Possuelo. "Eminim hemşireler aralarında fısıldaşıyordur. Ama neyse ki hiçbiri henüz seni bildirmedi, yoksa şimdiden Goddard'a doğru yola çıkmış olurdun. Sana çok daha güvende olacağın ve yayınlarına devam edebileceğin bir yere kadar eşlik etmeye geldim. Giderek daha fazla insan seni dinliyor, Anastasiya ve onları yönlendirdiğin şeyleri bulmaya başladılar. Goddard arkabeyni kurcalayan herkesi devşirmekle tehdit ediyor ama bunun insanları durdurduğu yok."

"Zaten bunu uygulayamaz," diye belirtti Anastasiya. "Arkabeyin tırpan yetkisinin dışında." Bu durum Anastasiya'ya daha ne kadar çok şeyi gün yüzüne çıkarmak zorunda kaldığını hatırlattı.

"Peki, nasıl bir güvenli yerden bahsediyorsun?" diye sordu Jeri. "Öyle bir yer kaldı mı ki?"

"Kim bilir?" dedi Possuelo. "Düşman sayısı nasıl artıyorsa, güvenli yerler de o kadar azalıyor." Bir şeyi söyleyip söylememeye karar verirken duraksadı. "En gezgin tırpanların bile bilmediği bir yere dair... söylentiler var."

"Daha çok bir dileğe benziyor," dedi Jeri. "Bunu nereden duydun?"

Possuelo özür maiyetinde omuz silkti. "Söylentiler eski bir çatıdan sızan yağmur gibidir. Kaynağını bulmak yeni bir çatı yaptırmaktan daha pahalıya patlar." Sonra tekrar duraksadı. "İşimize daha çok yarayabilecek bir söylenti daha var. Bu seferki söylenti Tonistlerin sözde peygamberi Çan'la alakalı."

Tonistler, diye düşündü Anastasiya. Onların isminin zikredilmesi bile onu öfkenin kıyısına götürmeye yetiyordu.

"Çan diye birinin gerçekten var olduğuna dair hiçbir kanıt yok," diye belirtti Jeri. "Ünsüzlerin kendilerini haklı çıkarmak için söyledikleri yalanlardan biri olabilir pekâlâ."

"Ben onun gerçekten var olduğuna inanıyorum," dedi Possuelo. "Hâlâ hayatta olduğunu gösteren kanıtlar da var ve Ünsüz tarikatlara karşı olduğuna dair de. Amazonya'da onları ziyaret edip şiddet yanlısı davranışlarına son verdiğine dair yeminler

eden bir tarikat var. Bu doğruysa, değerli bir müttefik olabilir bizim için."

"Eh, o her kimse," dedi Anastasiya, "açıklayacak çok şeyi var."

Ezra Van Otterloo bir Tonist gibi giyinmiyordu. Basmakalıp sözleri tekrarlamıyor, yedi ya da on iki kişilik gruplar hâlinde seyahat etmeye özen göstermiyor ve kesinlikle tonlama yapmıyordu. Öte yandan Kardeş Ezra ismini kullanıyordu, alınyazısı için verdiği tek taviz buydu. Ona bir yaşam amacı sunup yol gösteren ve onu sürüye katan şey, iki yıl önce Çan'la yaptığı görüşme olmuştu. Çan'ın ilahi olup olmaması Ezra için önemsizdi. Önemli olan tek şey, Fırtına Bulutu'nun hâlâ onunla konuşmasıydı ve bu da onu takip edilmeye değer biri kılıyordu.

Ezra dünyayı dolaşıp Çan'ın ona yapmasını söylediği gibi istediği yerde, istediği şeyi çiziyor, gittiği her yerde ardında gerilla murallar bırakıyordu. Ayrıca Çan'ın ona vadettiği gibi mutluluğa da kavuşmuştu. Acele etmesi, sessiz çalışması gerekiyordu ama bunca zamandır hiç yakalanmamıştı.

Dünyayı dolaşırken yerel Tonistlere Çan'ın kendisine verdiği bir görevi yerine getirdiğini söylüyordu ve ona yiyecek ile konaklamada yardımcı oluyorlardı. Ama bir noktada Çan'ın devşirildikten sonra da karşılarına çıktığını iddia eden Tonistlerle karşılaşmaya başlamıştı. Bir zamanlar Ünsüz olduklarını ama Çan'ın onları doğru yola ilettiğini anlatıyorlardı. Ezra onlara başta inanmıyor ama yine de tanıklık ettikleri şeyleri dinliyordu. Ardından geceleyin şehrin bir yerine, öyle bir muralın olmaması gereken bir yere Çan'ın ziyaretini resmediyordu.

Karşılaştığı üçüncü doğru yola dönmüş Ünsüz grubunun ardından, anlatılanlarda bir doğruluk payı olabileceğini anlamıştı, bu yüzden daha başka tanıklıklar bulmak için yola çıkmıştı. Sürüye dönüp dönmediklerini görmek için en beter grupların olduğu yerlere gidiyordu. Ziyaret ettiği grupların yarısı sürüye dönmüştü, diğer yarısının da Çan'ın listesinde olduğunu tahmin ediyordu. Derken bir gün tam olarak nereye gideceğine emin olmadan havaalanına gitti ve onun adına sistemde bir bilet ayırtılmıştı. Seyahatlerini Fırtına Bulutu

ayarlayıp onları ziyaret edip Çan'ın şerefine bir mural resmetsin diye onu Çan'ın sürüye kattığı tarikatların yanına göndermeye başlamıştı. Çan'ın bundan haberi olmasa bile Ezra, Çan'ın maiyetinin bir parçası, O'nun hikâyesinin bir parçası olduğunu böyle anlamıştı.

Sonrasında Amazonya'da yakalandığında da bunun Fırtına Bulutu'nun planının bir parçası olduğuna inanmak zorunda kalmıştı. Ama öte yandan eğer bu kötü şans ise, Fırtına Bulutu'nun bunu avantaja çevirmek için yolları vardı.

Bütün AltSahara Tırpan Cemiyeti, Yüksek Bıçakları'nı öldüren Ünsüzleri ararken, onların nerede olduğunu bilen kişi Amazonyalı bir tırpandı; o da Tırpan Possuelo'nun gözetimi altındaki tek bir Tonist sayesinde.

"Yüksek Bıçak'ımızın evinin duvarına Çan'ın bir kuş sürüsüne dönüştüğünü resmeden bir resim çizerken yakaladık onu," dedi Tırpan Possuelo, Anastasiya'ya.

"Benim görevim bu," dedi Ezra tebessüm ederek.

Hepsi Possuelo'nun uçağında, güvendeydiler. Possuelo, Anastasiya için yeni bir turkuvaz cübbe bile getirmişti. Bir kez daha kendi gibi giyinmek iyi gelmişti.

"Tırpan mülküne zarar vermenin cezası devşirilmektir," dedi Possuelo, "ama Yüksek Bıçak Tarsila bir sanatçıyı devşirmek istemedi. Sonra da adam bize ne yaptığını anlattı."

"Sizi resmedebilirim, Tırpan Anastasiya," diye teklifte bulundu adam. "Fani sanatçılar kadar iyi olmaz tabii ki. Bunu kabullendim artık ama çoğuna göre daha az vasat bir sanatçıyım."

"Fırçanı harcama," dedi adama Anastasiya. Belki kibir yüzündendi ama "çoğuna göre daha az vasat" bir sanatçı tarafından ölümsüzleştirilmek istediği son şeydi.

"Birkaç aydır bizim gözetimimiz altında ama Tenkamenin katledildikten sonra küresel seyahat sisteminde onun adına iki bilet belirdi," dedi Possuelo. "Biri küçük bir AltSahara şehri olan Onitsha'yaydı ama ikinci bilet biraz akıl alır gibi değildi. Yüz seneden fazladır tur düzenlenmeyen, koruma altındaki bir yaban bölgeye ait bir tur biletiydi. Ogbunike Mağaraları."

Ezra buna omuz silkip tebessüm ederek karşılık verdi. "Özel biriyim. Bir porte istemediğinizden emin misiniz?"

Ezra tırpan gözetimi altına alındıktan *sonra* biletlerin sistemde gözükmesi yalnızca tek bir anlama gelebilirdi: Fırtına Bulutu, Amazonya Tırpan Cemiyeti'nin Ünsüzlerin ve Çan'ın nerede olduğunu öğrenmesini istiyordu.

"Normalde bu çok kısa bir uçuş olurdu," dedi Possuelo, Anastasiya'ya, "ama biraz geze geze gideceğiz, başka yerlerde yalandan iş yapacağız. Öteki türlü istemeden AltSahara tırpanlarını Çan'a yönlendirebiliriz."

"Sorun değil," dedi Anastasiya. "Bir sonraki yayınım için arkabeyinde araştırma yapmam gerekiyor zaten. Mars felaketini çözmeye yaklaştım."

"Peki, ya yörünge kolonisi?" diye sordu Possuelo.

Anastasiya iç geçirip kafasını iki yana salladı. "Her seferinde tek bir felaket."

"Mars'ta 9.834 kolonist yaşıyordu. Ay'da yaşanan dünyanın ilk toplu devşirmesinde hayatını kaybeden insanlardan bile daha büyük bir grup. Ve kardeş gezegenimizi milyonlara, bir noktada da milyarlara ev sahipliği yapacak hâle getirmek üzere kapsamlı planlar hazırlanmıştı. Ama bir şeyler fena hâlde ters gitti.

"Mars üzerine ödevinizi yaptınız mı? O talihsiz kolonistlerin isimlerini taradınız mı? Onların hiçbirini hatırlamanızı, hatta tanımanızı beklemiyorum, o dönem meşhur olanları bile çünkü ün gelip geçicidir ve onların ünü büyük oranda geçti. Ama o listeye bir kez daha göz atın çünkü görmenizi istediğim bir isim var.

"Carson Lusk.

"Felaket yaşandığında oradaydı ve hayatta kalan şanslı azınlıktan biri oldu. Doğru zamanda doğru yerdeydi ve koloninin reaktörü infilak etmeden önce kaçabilen yegâne kaçış mekiğine binmeyi başarmıştı.

"O hayatta kalan küçük grup nihayet Dünya'ya ayak bastığında, büyük bir kutlama yapıldı ve o noktadan sonra Carson Lusk ortadan kayboldu.

"Yoksa kaybolmadı mı?

"Reaktörün koloniyi yok etmesinden üç ay öncesine dönelim. Mars'a giden ve Mars'tan gelen yolcu kayıtlarına bakarsanız, eminim tanıdık gelecek bir isim göreceksiniz. Ksenokrates. O dönemde henüz genç bir tırpandı ve Mars kolonisini ziyaret ettiği bilinen yegâne tırpandı. Bu ziyaret büyük tartışma yarattı çünkü tırpanların mesleklerini kızıl gezegende de devam ettirme niyeti olduğunu ima ediyordu. Yerleşebilecekleri kocaman ikinci bir gezegen varken, insanlar bunun sebebini sorguladı. Mars'ta bir tırpana ihtiyaç duyulana kadar belki de 100.000 sene geçerdi.

"Oraya kimseyi devşirmeye gitmediğini söyledi Ksenokrates. Yalnızca 'merakını gidermeye' gelmişti. Mars'ta yaşamanın nasıl bir şey olacağını görmek istemiş ve sözünü tutmuştu. Gezegene vardığında tek bir kişiyi bile devşirmedi. Yalnızca turlara katılıp kolonistlerle sohbet etti. Dostane bir ziyaretti.

"Şimdi size göstermek istediğim bir şey var.

"İzleyeceğiniz bu video, Ksenokrates'in gezegene varışını gösteriyor. Hiç tanınacak hâlde değil, biliyorum, o zamanlar hâlâ sıskaydı ve cübbesinde altın iplikler kullanmıyordu. İplikleri Yüksek Bıçak olduğunda ekledi. Görebileceğiniz üzere, koloninin valisi ve birkaç ileri gelen tarafından karşılanıyor, işte! Gördünüz mü? Şu arkadaki genç adam. O Carson Lusk! Ksenokrates, Mars'tayken Carson onun kişisel uşağı olarak görevlendirildi. Görüntüde çok rahat seçilmiyor, biliyorum ama birazdan kameraya doğru dönecek.

"Unutmayın, bu video felaketten birkaç ay önce çekildi. İnsanların Ksenokrates'in ziyaretini unutması için yeterli bir süreydi bu. Planların uygulamaya konulması ve işbirlikçi bir ekibin bu planları gizlice yürütmesi, sabotajı sıradan, trajik bir kaza gibi göstermesi için yeterli bir süre.

"Carson Lusk'a dönecek olursak, ne kadar ararsanız arayın, Dünya'ya döndükten sonra ona dair bir kayıt bulamazsınız çünkü dönüşünden sonra bir yıl içinde ismini değiştirdi. İşte, işte, gördünüz mü? Şimdi kameraya doğru dönüyor. Suratı tanıdık gelmeye başladı mı? Hayır mı? Suratına birkaç sene ekleyin, saçını kısaltın ve ağzına tatminkâr, kendini beğenmiş bir sırıtış ekleyin.

"O genç uşak Kuzey Merika'nın Üstbıçağı Yüce Ekselansları Robert Goddard'ın ta kendisi."

38

Şüpheli Şartlar Altında Ölenlerin Büyük Buluşması

Çan ve maiyeti, Ünsüzlerin el koyduğu aynı mağara sisteminde konaklıyordu. O Ünsüzler artık pişmanlığı da aşmışlar, Çan'ın huzurundayken secdeye yatıyor ve hatta ayaklarına kapanıp değersizliklerini ilan edip duruyorlardı. Normalde böyle abartılı tapınmaları kabul etmezdi ama bu insanların yaptığı şeyi, baki olarak öldürdükleri insanları düşündüğünde, ayaklarına kapanmak hak ettiklerinden çok daha hafif bir cezaydı.

Elbette Fırtına Bulutu cezalandırmanın kendisine yakışmayacağı konusunda ona bir hatırlatmada bulunmuştu.

"Doğru yola sokmak, kişiyi yanlış kararlarından ve geçmiş eylemlerinden daha yükseğe çıkarmakla alakalıdır. Pişmanlık samimi olduğu sürece ve kişi telafi etmeye razıysa, acı çekmenin bir manası yoktur."

Greyson yine de onları yarasa gübresinde secde ederken görmekten hoşlanmıyor değildi.

Pişman Tonistler mağarayı ellerinden geldiği kadar duvar örtüleri ve yastıklarla düzdü ve nasıl daha fazla hizmet edebileceklerini öğrenmek için yalvardılar.

"Burası beklemek için gayet makul bir yer," dedi Fırtına Bulutu, Greyson'a.

"Makul bir yer mi?" dedi Greyson. "Koku duyunun olmadığını biliyorum ama burası berbat kokuyor."

"Kimyasal sensörlerim insanların koku alma duyularından çok daha keskindir," diye hatırlattı Fırtına Bulutu. "Ve yarasa dışkısının salgıladığı amonyak insan tolerans seviyesinin içerisinde."

"Beklemekten bahsettin. Neyi bekliyoruz?" diye sordu Greyson.

"Bir ziyaretçi," dışında bir şey demedi Fırtına Bulutu.

"Bana en azından kimi beklediğimizi söyleyebilir misin?" diye sordu Greyson.

"Hayır, söyleyemem."

Greyson bir tırpan tarafından ziyaret edileceğini bu şekilde anlamıştı. Ama Tonistlere karşı artan düşmanlık göz önüne aldığında, Fırtına Bulutu niye böyle bir ziyareti kabul ediyordu ki? Belki de AltSahara Tırpan Cemiyeti saklandıkları yeri keşfetmişti ve Ünsüzlerden intikam almaya geliyordu. Ama öyle olsaydı, düşman Tırpan Morrison Manastırlar'a gelirken yaptığı gibi, neden "kuvvetle bir seyahat önerisinde" bulunmuyordu Fırtına Bulutu? O gece yatakta ne kadar dönenip dursa da gelenin kim olduğuna dair bir tahminde bulunamadı.

"İçin rahat olsun," dedi Fırtına Bulutu karanlıkta nazikçe. "Ben yanındayım ve sana zarar gelmeyecek."

Tırpan Anastasiya'nın bu sözde kutsal adam hakkında şüpheleri vardı. Fırtına Bulutu'nun onunla konuştuğuna dair kanıta ihtiyaç duyuyordu. Yalnızca tanıklık değil, gerçek, çürütülemez kanıta. Genç bir kızken bile, Citra'nın bir şeylere inanması için görmesi gerekirdi. Şu "Çan" muhtemelen karizmatik bir dolandırıcıydı. Kendi bencil çıkarları için onlara duymak istediklerini söyleyerek ve onların olmasını bekledikleri kişi gibi davranarak kerizleri kandıran bir düzenbazdı.

Böyle olduğuna inanmak istiyordu. Fırtına Bulutu'nun insanlıkla görüşmek için aracı olarak seçtiği kişinin bir Tonist olduğunu düşünmekten daha az can sıkıcı bir seçenekti. Fırtına Bulutu'nun insanlıkla bir iletişim kanalını açık tutması akla yatkındı ama niye bir Tonist'i seçmişti? Fırtına Bulutu hata yapmadığına göre, bunun için iyi bir sebebi olmalıydı. Ama şimdilik Çan'ın bir sahtekâr olduğuna inanmayı tercih ediyordu.

Varış noktaları insanların yaşamadığı bir AltSahara ormanıydı; Çan'ın yaşadığı mağaraya doğru giderlerken onlara geçit vermeyen ağaç öbeklerinin ve Anastasiya'nın yeni cübbesine takılıp kumaşı delerek kıza batan dikenli çalıların bulunduğu bir

yer. Mağaraya nihayet vardıklarında, muhafızlık yapan Tonistler onları durdurdu.

"Karşı koyma," dedi Possuelo ama bu insanların kim olduğunu bildiğinden, gardını indirmek Anastasiya için kolay değildi.

Tonistler silahsızdı ama onu sıkıca tutuyorlardı. Anastasiya suratlarını taradı. Tenkamenin'i yere fırlatan şuradaki miydi? Tırpan Baba'yı ateşe atan şu beriki miydi? Suratlarının tanıdık olduğuna yemin edebilirdi ama bu hayal gücünün bir oyunu da olabilirdi. Possuelo silahlarını geride bırakmaları konusunda ısrar etmişti. Bunun sebebinin, yalnızca silahlarına el konmasını engellemek değil, Anastasiya'nın öfkesine teslim olmasının da önüne geçmek olduğunu şimdi anlıyordu. Benliğinin her bir parçası intikam almak istiyordu ama buna karşı koydu. Gerçek tırpanların, onurlu tırpanların öfkeyle devşirmediğini kendine hatırlatıp durması gerekiyordu. Ama aralarından tek bir tanesi bile silah çekerse, en ölümcül Bokator hamleleriyle onlara saldırıp boyunlarını ve bellerini merhamet göstermeden kıracaktı.

"Çan'la görüşme talep ediyoruz," dedi Possuelo.

Anastasiya bu tarikatın dilsiz olduğunu belirtmek üzereydi ki Tonistlerden biri cevap vererek onu şaşırttı.

"Çan iki yıl önce daha yüksek bir oktava yükseldi," dedi Tonistlerden biri. "Şimdi yalnızca harmoni olarak yanımızda."

Possuelo vazgeçmedi. "Biz aksini duyduk," dedi ve peşinden ekledi, "Buraya onu devşirmeye gelmedik; ortak bir gayemiz olduğu için buradayız."

Tonistler onları birkaç saniye boyunca süzdü. Güvensizlik akan ciddi suratlar. Ardından ilk konuşan Tonist, "Bizimle gelin. Sizi bekliyor," dedi.

Anastasiya bunu inanılmaz derecede sinir bozucu buldu. Madem onları bekliyordu, Tonistler neden onun burada olduğunu inkâr etmişti? Ya da gerçekten onları mı bekliyordu, yoksa bu ayakçı, Çan'ı gizemli ve her şeye muktedir göstermek için mi böyle söylemişti? Daha onunla tanışmadan bu perdenin ardındaki adamdan tiksindiğini hissediyordu.

Tonistlerle ilerlediler ve korumaların kavrayışından kendini kurtarmasa da bunu tekrar düşünmeleri için onlara bir sebep sundu.

"Ellerinizden olmak istemiyorsanız, beni bıraksanız iyi edersiniz."

Tonistler kavrayışlarını biraz olsun gevşetmediler. "Ellerimiz dillerimiz gibi tekrar çıkar," dedi içlerinden biri. "Bilgelik sahibi Çan bize nanitlerimizi geri verdi."

"İyi yapmış," dedi Anastasiya. "En azından baştan aşağı bir embesil değilmiş."

Possuelo onu uyarmak amacıyla ters ters baktı ve Anastasiya o an ağzından çıkacak hiçbir şeyin onların işini kolaylaştırmayacağını bildiğinden sessizliğin en iyi seçenek olduğuna karar verdi.

Üçgen bir ağzı andıran mağaranın girişine geldiklerinde durakladılar. Çan'ın huzuruna burada çıkacaklardı...

... ama daha Çan oraya varmadan, mağaradan çıkan ilk kişi, Anastasiya'ya sürprizlerle dolu bir yolculuğa çıktığını gösterdi.

Tırpan Morrison mağaranın ağzında bir grup tırpanın bulunduğunu duyduğunda, Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti'nin nihayet onun peşine düştüğünden emindi. Goddard onun hayatta olduğunu, son birkaç senedir neler yaptığını biliyor olmalıydı ve onu yakalatmak için bir ekip göndermişti. Kaçmayı düşündü ama mağaranın tek bir çıkışı mevcuttu. Ayrıca Çan'ın hizmetine girerken olduğu kişi değildi artık. O acemi tırpan başkalarının canı pahasına kendi canını kurtarmayı seçerdi. Ama *bu* Tırpan Morrison cesurca onu kaçırmaya gelenlere direnir, ant içtiği üzere son nefesine kadar Çan'ı savunurdu.

Her zamanki gibi, tehdit seviyesini değerlendirip genel olarak göz korkutmak amacıyla ilk çıkan kendisi oldu ama tanıdık bir turkuvaz cübbe gördüğünde mağaranın ağzında kalakaldı. Bu cübbeyi bir daha asla görmeyeceğini sanıyordu.

Tırpan Anastasiya da aynı derecede şaşakalmıştı.

"*Sen?*" dedi kız.

"Hayır," deyiverdi Morrison, "ben değilim! Yani evet, benim ama Çan ben değilim yani." Güçlü kuvvetli görünümüyle sessiz göz korkutma umudu suya düşmüştü. Şimdi kekeleyen bir aptaldan farkı yoktu ki Anastasiya'nın yanında hep böyle hissediyordu.

"Senin ne işin var burada?" diye sordu kız.

Açıklamaya kalkıştı ama şu an için hikâyenin fazla uzun olduğunu fark etti. Ayrıca kızın hikâyesinin çok daha iyi olduğundan emindi.

Kızın beraber geldiği, onun birkaç adım gerisinde duran diğer tırpan, cübbesine bakılırsa bir Amazonyalı'ydı, sohbete girdi. "Siz birbirinizi tanıyor musunuz yani?"

Ama ikisinden biri bu soruya cevap veremeden, Mendoza, Morrison'ın arkasında belirip oğlanın omzuna vurdu.

"Her zamanki gibi yine yol üstündesin, Morrison," diye homurdandı konuşmayı bütünüyle kaçırarak.

Morrison kenara çekildi ve rahibin mağaradan çıkmasına müsaade etti. Mendoza, Anastasiya'yı görür görmez Morrison gibi kalakaldı. Gözleri bir o yana bir bu yana kaysa da sessizliğini korumayı başardı. Şimdi her zaman olduğu gibi mağara girişinin iki yanında duruyorlardı. Ardından Çan ikisinin arasından mağaradan çıktı.

Morrison ve Mendoza gibi kalakaldı ve kutsal bir adama hiç de yakışmayan bir şekilde ağzı kocaman açıldı.

"Pekâlâ," dedi Tırpan Anastasiya. "Şimdi aklımı kaçırdığımdan iyice emin oldum."

Greyson, Fırtına Bulutu'nun o andan inanılmaz bir keyif aldığını biliyordu, yakınlardaki ağaçların üzerindeki kameralarının bir o yana bir bu yana dönerek herkesin surat ifadesini kaydettiğini ve bu absürt küçük tabloyu her açıdan görmek için mümkün olan her şeyi yaptığını görebiliyordu. Bugün görüşeceği kişinin yalnızca tanıdığı bir sima olduğunu değil, aynı zamanda hayatının bu tuhaf yola girmesinden sorumlu kişinin ta kendisi olduğuna dair en azından ufak bir fikir verebilirdi. Elbette ona doğrudan söyleyemezdi ama ona ipucu verip doğru sonuca ulaşmasına müsaade edebilirdi. Ama gerçi binlerce ipucu olsa bile, bu karşılaşmaya habersiz çıkardı.

Fırtına Bulutu'na onu gözleri faltaşı gibi, ağzı bir karış açılmış hâlde görme tatminini yaşatmamaya karar verdi. Bu yüzden Anastasiya kendisinin aklını kaçırdığını ortaya attığında, elinden

geldiğince kayıtsız bir şekilde, "Endura su yüzüne çıkmış! Hepiniz sevinin!" dedi.

"Endura su yüzüne çıkmadı," dedi kız. "Yalnızca ben çıktım."

Yüzündeki resmi ifadeyi birkaç saniye daha korudu ama daha uzun dayanamadı. Sırıtmaya başladı. "Demek gerçekten hayattasın! O yayınların gerçek mi emin olamamıştım."

"Ve... siz de mi birbirinizi tanıyorsunuz?" dedi Amazonyalı tırpan.

"Önceki hayatımda," dedi Anastasiya.

Ardından kızın diğer eşlikçilerinden biri kahkaha atmaya başladı. "Şu işe bak! Şüpheli şartlar altında ölenlerin büyük buluşması!"

Greyson gözünü o kişiden alamadı. Kadının ilgi çekici bir yanı vardı. Ya da adamın.

Durumu toparlamak isteyen Mendoza boğazını temizledi, biraz şişindi ve en teatral sesini kullanarak konuştu. *"Sonoröz Hazretleri Çan hepinizi kucaklıyor ve sizinle görüşmeyi kabul ediyor!"* diye ilan etti.

"Özel olarak," diye kısık sesle düzeltti Greyson.

"Özel bir görüşme!" diye gürledi Mendoza ama oradan ayrılmaya yeltenmedi.

"Yani," dedi Greyson, "yalnızca Tırpan Anastasiya ile benim aramda."

Mendoza panik hâlinde bakarak ona döndü. "Bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. En azından koruma olarak Morrison'ı yanınıza alın."

Ama Morrison hemen teslim olarak ellerini kaldırdı. "Beni bu işe bulaştırmayın," dedi. "Tırpan Anastasiya'nın karşısına çıkmam."

Fırtına Bulutu'nun kameraları mekanik bir dönme sesi çıkardı ki Greyson bunun elektronik bir kahkahaya benzediğine yemin edebilirdi.

"Diğerlerini içeri alın," dedi Greyson, "ve onlara yiyecek bir şeyler ikram edin. Açlıktan ölüyor olmalılar." Bu tuhaf ama önemli karşılaşmaya tanık olan Tonistlere döndü. "Her şey

yolunda," dedi onlara, ardından Anastasiya'ya döndü. "Benimle bir yürüyüşe çık."

Ardından ikisi ormana doğru yola çıktılar.

"'Benimle bir yürüyüşe çık' mı?" dedi Anastasiya sesleri duyulmayacak kadar uzaklaştıklarında. "Gerçekten mi? Daha burnu havada olabilir misin?"

"Numaranın bir parçası," dedi Greyson kıza.

"Yani bunun bir numara olduğunu itiraf ediyorsun!"

"Peygamber kısmı öyle ama nahoş olmadığım doğru ve Fırtına Bulutu benimle hâlâ konuşuyor." Kıza muzipçe sırıttı. "Belki de o gün hayatını kurtarıp arabanla bana vurmana izin vermemin ödülüdür bu."

"O benim arabam değildi," diye düzeltti Anastasiya. "Tırpan Curie'nin arabasıydı. Ben araba kullanmayı öğreniyordum."

"İyi ki de öyle! Daha iyi bir sürücü olup bana vurmaktan kaçınsaydın, hepimiz külc dönüşürdük," diye belirtti Greyson. "Peki, bu Tırpan Curie'nin de hayatta olduğu anlamına mı geliyor?"

Doğruyu söylemek zorunda kaldığı için Anastasiya'nın midesi düğümlendi. Bunun hiçbir zaman kolaylaşmayacağından şüpheleniyordu. "Marie benim bir gün diriltilebileceğimden emin olmak için öldü."

"Dirilmek," dedi Greyson. "Üç sene öncekine göre bir gün bile neden yaşlanmadığını açıklıyor bu."

Kız onu uzun uzun süzdü. Oğlan farklı görünüyordu ve bu yalnızca üzerindeki kıyafetle alakalı değildi. Çenesi biraz daha sertti, biraz daha kendinden emin yürüyordu ve bakışları insanın içine işleyecek kadar deliciydi. Bu rolü oynamayı iyi öğrenmişti, tıpkı kendisinin de öğrendiği gibi.

"En son senin için Amazonya'da ayarladığım sığınma teklifini reddettiğinin haberini almıştım. Demek bunun yerine Tonistlerle kalmayı tercih ettin?"

Oğlanın bakışları daha da derinlere indi. Yargılamıyordu ama daha derin bir anlayışa sahipti. Bir bakıma Fırtına Bulutu'nu andırıyordu.

"Tonistlerin yanında saklanmamı sen önermiştin, bunu unuttun mu yoksa?"

"Hayır, hatırlıyorum," dedi oğlana, "ama orada uzun süre kalmanı beklemiyordum. Hele onların peygamberi olmanı hiç beklemiyordum." Oğlanın üzerindeki kıyafete baktı. "Aptalca mı görünüyorsun, asil mi görünüyorsun, karar veremiyorum."

"İkisi de," dedi kıza. "İşin sırrı, insanları tuhaf bir kıyafetin seni olağandan üstün kıldığına inandırmakta. Ama sen tüm bunları zaten biliyorsun, değil mi?"

Anastasiya onun haklı olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Cübbe ya da tören kıyafeti giydiğinde, dünya size farklı davranıyor, sizi farklı tanımlıyordu.

"Buna kendin de inanmadığın sürece sorun yok," dedi oğlana.

"Bunları çıkardığımda ben hâlâ Greyson Tolliver'ım," dedi oğlan.

"Ben de bu cübbeyi çıkardığımda hâlâ Citra Terranova'yım."

Oğlan bunu duyunca kocaman gülümsedi. "Şimdiye dek doğum ismini hiç duymamıştım. Citra. Beğendim."

Oğlanın ismini zikretmesi bir anda kendini nostaljik bir anda hissetmesine neden oldu. Tüm bunlardan önceki bir zamanda. "Bana hâlâ bu isimle hitap eden pek fazla kişi kalmadı."

Oğlan ona dalgın gözlerle baktı. "Tuhaf ama eskiden seninle konuşurken hiç bu kadar rahat hissetmezdim. Şimdiyse en rahat seninle konuşabiliyorum. Sanırım birçok açıdan birbirimize benzedik."

Kız buna güldü. Komik olduğundan değil, doğru olduğu için. Dünyanın geri kalanı ikisini de bir sembol olarak görüyordu. Onları karanlıktan çıkaracak soyut ışıklar olarak. Antik insanların neden kahramanlarının isimlerini yıldızlara verdiğini artık anlıyordu.

"Çan'la niye görüşmek istediğini hâlâ söylemedin."

"Tırpan Possuelo, Goddard'ın bizi bulamayacağı güvenli bir yer bildiğini düşünüyor," dedi Anastasiya.

"Eh, Fırtına Bulutu öyle bir yerden haberdarsa bile bana söylemedi. Ama zaten bana söylemediği bir sürü şey var."

"Önemli değil," dedi Anastasiya. "Possuelo yalnızca beni korumak istiyor ama ben saklanmak istemiyorum."

"Peki, ne *yapmak* istiyorsun?" diye sordu Greyson.

Ne yapmak istiyordu? Citra Terranova cübbesini üzerinden atıp ailesini bulmak ve kardeşiyle önemsiz meseleler üzerine tartışmak istiyordu. Ama Tırpan Anastasiya buna müsaade edemezdi.

"Goddard'ı indirmek istiyorum," dedi. "Onun felaket sırasında Mars'ta olduğunu kanıtladım ama onun orada bulunması felakete onun neden olduğu anlamına gelmiyor."

"Mars'tan canlı kurtuldu ve Endura'dan canlı kurtuldu," dedi Greyson. "Şüpheli ama bir suç için delil değil."

"Aynen öyle, bu yüzden de bulmam gereken biri var," dedi Anastasiya. "Tırpan Alighieri'yi duymuş muydun?"

Possuelo'nun o akşamüzeri yanlarından ayrılması icap ediyordu. Yüksek Bıçak'ı onu Amazonya'ya çağırmıştı.

"Tarsila bana epey alan tanıyor, özellikle de kurtarma operasyonum sayesinde seni bulduğum için," dedi Anastasiya'ya, "ama sanatçı dostumuzu AltSahara'ya götürdüğümü duyduğunda, Tonistlerle işbirliği yapmakla suçlanmamak için derhal dönmemi istedi." İç geçirdi. "Biz çok anlayışlı bir bölgeyiz ama Tenkamenin'in konağına yapılan saldırının ardından, en anlayışlı bölgeler bile, Tonistlerden soğumaya başladı ve Yüksek Bıçak'ımız adımızın kötüye çıkmasını istemiyor."

Mağarada arkalarından birkaç Tonist geçti. Yanlarından geçerken eğilip saygıyla "Saygıdeğer Tırpanlar" dediler ama yeni dilleriyle ilk haftaları olduğu için kimileri hâlâ kelimeleri yuvarlayarak konuşuyordu. Bunların Tenkamenin'i katleden şiddet dolu, çılgın aynı Ünsüzler olduğuna inanmak güçtü. Greyson, yani Çan onları doğru yola götürüp kendi insanlıklarının korkunç sınırından kurtarmıştı. Anastasiya onları asla affetmeyecekti ama onlarla aynı mekânı paylaşabileceğini fark etti.

"İnsanlar birer kaptır," demişti Jeri ona. "İçleri neyle doldurulursa, odurlar."

Görünüşe göre, Greyson onları boşaltıp çok daha makul bir şeyle doldurmuştu.

Possuelo mağaranın ağzında onlara veda etti. "Burası izole bir yer ve Çan gerçekten Fırtına Bulutu'nun koruması altındaysa, o zaman onun yanında güvende olursunuz," dedi kıza. "Aradığım sığınak tam olarak burası değildi ama orasının gerçekten var olup olmadığını kim bilir. Söylentiler harcadıkları oksijene değmez."

"Çan'ın Alighieri'yi bulmama yardımcı olacağını umuyorum."

"Onun hâlâ hayatta olduğundan bile şüpheliyim," diye yakındı Possuelo. "Ben bir çırakken bile o çok yaşlıydı ve senin deyiminle ben de yaşını başını almış biriyim."

Adam gülüp Anastasiya'ya sarıldı. Bu rahatlatıcıydı. Babacandı. Adama sarılana kadar bunu ne kadar özlediğinin bile farkında değildi. Bir kez daha ailesi aklına geldi bu yüzden. Possuelo buna karşı çıktığı için dirildiğinden beri ailesiyle iletişim kurmaya çalışmamıştı. Possuelo onların dost bir bölgede güvende ve koruma altında olduğu konusunda onu temin etmişti. Belki bir gün kavuşurlardı ya da belki de onları bir daha asla görmezdi. Her halükârda şu anda buna kafa yoramayacak kadar çok işi vardı.

"Benim adıma Kaptan Soberanis'e veda et," dedi Possuelo. "Jerico'nun burada kalacağını varsayıyorum."

"Buyurduğun üzere," dedi Anastasiya.

Possuelo bir kaşını kaldırdı. "Ben böyle bir emir vermedim," dedi adam. "Jerico güzel canı ne isterse, onu yapar. Aziz kaptanın denizi bırakıp senin koruyucun olmayı seçmesi ikiniz hakkında çok şeyi açıklıyor." Adam ona son kez sarıldı. "Kendine iyi bak, *meu anjo*." Ardından dönüp açıklıkta onu bekleyen aracına bindi.

Possuelo'nun serbest bırakmayı uygun gördüğü sanatçı Ezra daha büyükçe mağaralardan birinde bir mural boyamaya başlamıştı. Gelecekte eğer Tonistler var olacaksa, burasının o Tonistler için hac yolculuğu yapılacak bir yer hâline gelmesi ve mağara çizimlerinin yarının âlimleri tarafından durmadan incelenecek

olması ihtimali çok hoşuna gidiyordu. Sırf onların kafalarını karıştırmak için acayip şeyler ekliyordu. Dans eden bir ayı, beş gözlü bir oğlan ve on biri gösteren ama 4 rakamının eksik olduğu bir saat.

"Gelecekle uğraşmayacaksan yaşamanın ne manası var," dedi.

Çan'a onu hatırlayıp hatırlamadığını sormuştu ve Greyson ona hatırladığını söylemişti. Bu bir noktaya kadar doğruydu. Greyson, Ezra'yla olan görüşmesini hatırlıyordu çünkü bu görüşme Greyson için de bir dönüm noktası niteliğindeydi. Fırtına Bulutu'nun sözcüsü olmak yerine ilk kez kendi başına bir nasihat vermişti. Ama Ezra'nın suratını hiç mi hiç hatırlamıyordu.

"Ah, biyolojik beynin harika kısıtlamaları!" dedi Fırtına Bulutu hüzünle. "Her ufak ayrıntıyı hantal bir liste olarak tutmaktansa gereksiz şeyleri bir kenara bırakma yeteneği!" Fırtına Bulutu insanlığın seçici hafızasına "unutmanın armağanı" diyordu.

Greyson'ın unutup da hatırlamayı dilediği birçok şey vardı. Çocukluğunun büyük kısmı. Anne babasıyla geçirdiği herhangi bir sevgi dolu an. Ayrıca hatırlayıp da unutmayı dilediği de birçok şey bulunuyordu. Mesela Tırpan Constantine onu devşirirken Purity'nin suratının aldığı ifade.

Unutmanın armağanının Anastasiya için de bir sorun olduğunu biliyordu çünkü dünya Tırpan Alighieri'yi unutmuş gibi görünüyordu. Ama Fırtına Bulutu unutmamıştı. Alighieri insan tarihinin hantal listesinde bir yerdeydi. Asıl sorun o bilgiye ulaşmaktaydı.

Fırtına Bulutu, Anastasiya ile olan görüşmesi boyunca sessizdi. Kız mağarada yoldaşlarına katılmak üzere yanından ayrıldığında nihayet konuştu. "Anastasiya'nın aradığı adamı bulmasına kati suretle yardımcı olamam."

"Ama o adamın nerede bulunabileceğini *biliyorsun*, değil mi?"

"Biliyorum. Ama o adamın konumunu Anastasiya'ya söylemem bir ihlal olur."

"Bana söyleyebilir misin?"

"Söyleyebilirim," dedi Fırtına Bulutu, "ama sen de gidip ona söylersen, seni nahoş olarak işaretlemem gerekir ve o zaman biz ne olacağız?"

Greyson iç geçirdi. "Bunun bir çözüm yolu olmalı."

"Belki de vardır," dedi Fırtına Bulutu. "Ama bunu bulmana yardımcı olamam."

Çözüm yolu. Greyson henüz saf bir Nimbus Akademisi öğrencisiyken, Fırtına Bulutu onu bu amaçla kullanmıştı. Akademi demişken, henüz okuldan atılmadan önce, akademideki ilk derslerinden birinde, kanunların resmi yollarla etrafından dolaşmanın bir yolunu öğrendiğini hatırlıyordu. Buna bir *triyalog* deniyordu. Tırpan/devlet protokollerini yakından bilen, neyin söylenip neyin söylenemeyeceğini bilen bir profesyonel aracı sayesinde yapılıyordu bu.

Greyson ihtiyaçları olan şeyin bir aracı olduğunu fark etti.

Duvar örtüleri ve halılarla döşeli kendi özel mağara odasındaki Çan, etrafa saçılmış birçok yastıktan birinin üzerinde, Jerico Soberanis'le karşı karşıya oturuyordu.

Greyson, Soberanis'le hemen hemen yaşıt olduklarını tahmin ediyordu. Tabii ki kurtarma gemisi kaptanı köşe almış da olabilirdi ama Greyson buna pek ihtimal vermiyordu. Genç kaptan bu kadar erken bir yaşa dönecek tipte birine benzemiyordu. Yine de karşısındakinin asil bir yanı vardı. Belki bilge değil ama dünyevi bir yanı. Greyson dünyanın dört bir yanına seyahat etmiş olsa da kendi koruyucu kozası içinde dünyanın o kadar azına şahit olmuştu ki kendini hiçbir yere gitmemiş gibi hissediyordu. Ama Jerico Soberanis dünyayı gerçek anlamıyla görmüştü ve dahası, dünyayı *tanıyordu*. Bu hayran olunası bir şeydi.

"Tırpan Anastasiya beni niye çağırdığını açıkladı," dedi Soberanis. "Bu nasıl yapılıyor, Sayın... Ne diye hitap ediyorlardı sana?"

"Sonoröz Hazretleri," dedi Greyson.

"Anladım, 'Sonoröz Hazretleri,'" dedi Soberanis sırıtarak.

"Bunu komik mi buluyorsun?"

Kaptanın suratındaki sırıtış kaybolmadı. "Bu unvanı kendin mi uydurdun?"

"Hayır. Baş rahibim uydurdu."

"Reklamcılık sektörüne girmeli."

"Eskiden reklamcıydı zaten."

Konuşma durdu. Şaşırtıcı değildi. Bu tamamen yapay ve zorlama bir konuşmaydı ama yapılması gerekiyordu.

"Bir şeyler söyle," dedi Greyson kurtarma gemisinin kaptanına.

"Ne tarz şeyler söylemeliyim?"

"Hangi konuda konuştuğunun bir önemi yok. Yalnızca sohbet etmemiz gerekiyor. Ardından ben bu konuşma hakkında Fırtına Bulutu'na bazı sorular soracağım."

"Sonra?"

"Sonra o da cevap verecek."

Jerico tekrar gülümsedi. Muzipçe. Tuhaf bir şekilde çekici bir gülümseme. "Tüm taşların görünmez olduğu bir satranç oyunu yani!"

"Öyle diyorsan," dedi Greyson.

"Pekâlâ." Jerico bir an durup sohbetin konusuna karar verdi, ardından da Greyson'ın beklemediği bir şey söyledi.

"Seninle benim ortak bir yanımız var."

"Nedir o?"

"İkimiz de Tırpan Anastasiya'yı kurtarmak için canımızı feda ettik."

Greyson omuz silkti. "Geçici bir fedakârlık."

"Yine de," dedi Soberanis, "bunu yapmak cesaret ve sağlam bir adanmışlık gerektirir."

"Pek sayılmaz. İnsanlar her gün çakılıyor."

"Evet ama ikimiz de o türden bir insan değiliz. Kendimizi ölümsü hâle getirmek doğamıza aykırı. Herkes bizim verdiğimiz kararı vermezdi. Senin üzerindeki o kıyafetten çok daha fazlası olduğunu buradan anlayabiliyorum." Soberanis tekrar gülümsedi. Bu seferki samimi bir gülümsemeydi. Dürüst. Greyson daha önce bu kadar farklı gülümsemeye sahip biriyle karşılaşmamıştı. Her biri çok şey söylüyordu.

"Teşekkürler," dedi Greyson. "Sanırım Tırpan Anastasiya'ya duyduğumuz ortak hayranlık... bizi bir noktada birbirimize bağlıyor." Fırtına Bulutu'nun herhangi bir yorumda bulunup bulunmayacağını görmek için durdu ama bir yorum gelmedi.

Sorulmayı bekliyordu. Greyson hâlâ ona ne soracağını bilmiyordu.

"Bunu hakaret olarak almayacağını umarım," dedi Greyson, "ama sana nasıl hitap edeceğimi bilemiyorum. Bay Soberanis mi, yoksa Bayan Soberanis mi?"

Kurtarma gemisi kaptanı mağarada etrafına bakındı ve gözle görülür derecede rahatı kaçtı. "Ben de pek emin değilim. Çok nadiren gökyüzünü göremediğim bir yere giderim."

"Bunun ne alakası var?"

"Aslında bir alakası olmamalı... ben hep dışarıdayım ya da özellikle bir pencerenin ya da tavan penceresinin yakınlarında bulunurum... ama burada, bir mağaranın içinde..."

Greyson hâlâ anlamıyordu ve kaptan da biraz sinirlenmiş gibi görünüyordu. "Siz iki cinsiyetlilerin doğum tesisatınıza bu kadar bağlı olmanızı asla anlamadım. Bir insanın yumurtalığa, testise ya da her ikisine sahip olması neyi değiştirir ki?"

"Bir şeyi değiştirmez," dedi Greyson biraz gergin bir hâlde. "Yani... bazı şeyleri değiştirir aslında... değiştirmez mi?"

"Sen söyleyeceksin."

Greyson bu bakışlardan kaçamadığını fark etti. "Belki de... sandığım kadar önemli değildir?" Bunu bir soru olarak söylemek gibi bir niyeti yoktu. Ama zaten bir farkı yoktu çünkü Jerico ona bir cevap vermeyi düşünmüyordu.

"Sen bana Jeri diye hitap et ve teknik ayrıntılara takılmayalım."

"Pekâlâ. Jeri diyorum o zaman. Başlayalım."

"Başladığımızı sanmıştım. Hamle sırası bende mi?" Hayali bir satranç taşını ileri oynatırmış gibi bir hareket yaptıktan sonra, "Gözlerini çok beğendim. Seni takip etmeleri için insanları nasıl ikna ettiğini anlayabiliyorum," dedi.

"Gözlerimin bununla bir alakası olduğunu pek sanmıyorum."

"Bence bilsen şaşırırsın."

Greyson kulaklığını kulağının içine doğru bastırdı. "Fırtına Bulutu, gözlerim insanları beni takip etmeleri konusunda ikna etmeye yardımcı oluyor mu?"

"Evet, bazı durumlarda," diye cevap verdi Fırtına Bulutu. "Hiçbir şey işe yaramadığında yardımcı olabiliyorlar."

Greyson istemeden yanaklarının kızardığını hissetti. Jeri de bunu fark etmişti ve o sırıtışın farklı bir versiyonunu sergiledi.

"Demek Fırtına Bulutu benimle aynı fikirde."

"Olabilir."

Greyson bu işe kalkıştığında sohbeti kendisinin kontrol edeceğini varsaymıştı ama belli ki kontrol onda değildi. Ama bir yandan o da sırıtmaya başlamıştı. Ancak kendisinin tek bir sırıtışı olduğundan ve o sırıtışın da bir ahmaklığı sergilediğinden emindi.

Sohbetin odağını kendisinden uzaklaştırmak için, "Bana Madagaskar'dan bahset," dedi.

Jeri'nin tavırları evini düşününce ânında değişti. "Bölgem çok güzeldir; dağları, kumsalları, ormanları. İnsanlar nazik, kibar ve anlayışlıdır. Antananarivo'yu, başkentimizi ve batarken güneşin tepelerin üzerine düşüşünü görmelisin!"

"Fırtına Bulutu," dedi Greyson, "bana Antananarivo'ya dair ilginç bir şey söyler misin?"

Fırtına Bulutu konuştu, Greyson dinledi.

"Ne dedi?" diye sordu Jeri.

"Ee... Antananarivo'daki en yüksek binanın 309,67 metre uzunluğunda olduğunu ve dünyadaki diğer dört binayla milimetresine kadar aynı uzunluğa sahip olduğunu söyledi."

Jeri pek de etkilenmemiş hâlde arkasına yaslandı. "Bulabildiği en ilginç şey bu muymuş? Anosy Gölü'nün etrafındaki pelesenk ağaçları ya da kraliyet mezarlığı mesela?"

Ama Greyson elini kaldırarak Jeri'yi susturdu ve biraz düşündü. Fırtına Bulutu asla bir sebebi olmadan bir şey söylemezdi. İşin püf noktası, onun zihnini okumakla alakalıydı. "Fırtına Bulutu, o diğer dört bina hangileri, merak ettim."

"Bir tanesi Şilarjantin bölgesinde," dedi Fırtına Bulutu, "bir diğeri Britanya'da, üçüncüsü İsrabistan'da, dördüncüsü de Nu-Zelanda'da."

Greyson hâlâ etkilenmemiş olan Jeri'ye bunları aktardı. "O bölgelerin hepsine gittim. Ama sanırım insanın evi her zaman en iyisi."

"Dünyadaki her bölgeye gittin mi?" diye sordu Greyson.

"Kıyısı olan her yere gittim," dedi Jeri. "Denize kıyısı olmayan yerlerden kaçınırım."

Ardından Fırtına Bulutu basit ve aşikâr bir fikir beyan etti, Greyson da bunu paylaştı.

"Fırtına Bulutu senin yaklaşık olarak Madagaskar boyutundaki bir ada ya da yarımadaya sahip bölgelerde kendini evinde hissedebileceğini söylüyor." Greyson kafasını biraz yana yatırdı, başkalarının yanında Fırtına Bulutu'yla konuşurken bunu alışkanlık edinmişti. "Fırtına Bulutu, o bölgeler hangileri?"

Ama Fırtına Bulutu sessizdi.

Greyson sırıttı. "Cevap vermedi... demek ki doğru yoldayız!"

"Ezberden sayabileceğim yerler," dedi Jeri, "Britanya, Karayip, Yükselen Güneş Bölgesi, NuZeland ve Nezyalar."

"İlginç," dedi Greyson.

"Ne oldu?"

"Britanya ve NuZeland ikidir karşımıza çıkıyor..."

Fırtına Bulutu bunu da sessizlikle karşıladı.

"Bu oyundan hoşlanmaya başladım," dedi Jeri.

Greyson da bunu inkâr edemezdi.

"*Sen* hangi bölgede yaşamak isterdin?" diye sordu Jeri. "Dünyadaki herhangi bir yerde yaşama şansın olsaydı?"

Bu imalı bir soruydu ve Jeri de belki bunun farkındaydı. Çünkü dünyadaki diğer herkes bu şansa *sahipti.* Herkes istediği yerde yaşayabilirdi. Ama Greyson için bu belli bir yerden ziyade bir ruh hâliydi.

"Beni kimsenin tanımadığı bir yerde yaşamak isterdim," dedi Jeri'ye.

"Ama zaten kimse seni tanımıyor," dedi Jeri. "Çan'ı tanıyorlar, seni değil. Mesela ben; senin adını bile bilmiyorum."

"Adım... Greyson."

Jeri, Madagaskar güneşinin sıcaklığıyla gülümsedi.

"Merhaba, Greyson."

Bu basit selamlaşma onu hem eritmiş hem de dondurmuş gibiydi. Madagaskarlılar cazibeleriyle tanınırdı, belki de hepsi bundan ibaretti. Belki de değildi. Daha sonra bunu irdelemesi gerektiğini fark etti.

"Ben asla denizden uzakta yaşamak istemem," dedi Jeri.

"Fırtına Bulutu," dedi Greyson, "senin bu konudaki düşüncelerin neler?"

Fırtına Bulutu da "Her bölgede denizden en uzakta bulunan bir şehir ya da kasaba vardır. Kaptanın o yerlerde yaşamak istemeyeceğini varsayıyorum," dedi.

"Ama," dedi Greyson, "şu Madagaskar gölünde olduğu gibi, oralarda da pelesenk ağaçları varsa, belki Jeri orayı da eviymiş gibi görebilir."

"Belki de," dedi Fırtına Bulutu.

Ardından Greyson gizli bir hamle yaptı. İnsanın rakibinin öngöremeyeceği türden bir hamle. Ama elbette Fırtına Bulutu bu hamleyi görmüştü. Hatta Fırtına Bulutu bu hamleyi beğenmişti.

"Fırtına Bulutu, bana pelesenk ağaçlarının yetiştiği bölgelerden birkaç tanesini saysana."

"En rahat sıcak iklimlerde yetişseler de artık hemen hemen her bölgede yetişiyorlar," dedi Fırtına Bulutu. "Mor çiçekleri dünyanın her yerinde rağbet görüyor."

"Evet," dedi Greyson." Ama mesela bana onların bulunabileceği... diyelim ki... dört yer söyleyecek olsan?"

"Elbette, Greyson. Pelesenk ağaçları BatıMerika'da, Kıstak'ta, Aşağı Himalaya'da ve hatta Britanya'nın botanik bahçelerinde bulunabilir."

Jeri gözlerini dikmiş, ona bakıyordu. "Ne oldu? Fırtına Bulutu ne cevap verdi?"

"Şah ve mat," dedi Greyson ve Jeri'ye en ahmakça sırıtışıyla baktı.

"Britanya bölgesinde, denizden en uzaktaki kasabayı arıyoruz. Tırpan Alighieri'yi burada bulacağız," dedi Greyson, Anastasiya'ya.

"Emin misin?"

"Pozitif," dedi Greyson. "Muhtemelen," diye kendini düzeltti. "Belki."

Anastasiya bunu düşündü, sonra tekrar bakışlarını Greyson'a çevirdi. "*Biz* dedin," diye hatırlattı. Greyson başıyla onayladı. "Ben de sizinle geliyorum." Son yıllarda verdiği en ani karardı bu. İyi gelmişti. İyi ne kelime, özgürleşmiş hissediyordu.

"Greyson, bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi Anastasiya.

Ama bu konuda geri adım atmaya niyeti yoktu. "Ben Çan'ım ve Çan canı ne isterse onu yapar," dedi Greyson. "Ayrıca Tırpan Anastasiya dünyayı değiştirirken yanında olmak istiyorum."

Fırtına Bulutu iki türlü de bir şey söylemedi. Bunun aksi yönde onu etkilemeye kalkışmadı; bunun yapılacak doğru şey olduğunu da söylemedi. Ya da belki de işin içinde bir tırpan olduğu için yorum yapmıyordu. Greyson tekrar yalnız kaldığında Fırtına Bulutu onunla konuştu. Fakat bu konuşma gidecekleri yerle alakalı değildi. Tamamen farklı bir konu hakkındaydı.

"Kurtarma gemisi kaptanıyla konuşurken fizyolojinde bir değişiklik hissettim," dedi Fırtına Bulutu.

"Bundan sana ne?" diye çıkıştı Greyson.

"Sadece bir gözlemde bulundum," dedi Fırtına Bulutu sakince.

"İnsan doğasını araştırarak geçirdiğin onca yıldan sonra benim mahremime girdiğini bilmiyor musun?"

"Biliyorum," dedi Fırtına Bulutu. "Ayrıca mahremine girilmesini istediğin zamanları da biliyorum."

Fırtına Bulutu her zaman haklı olduğu için Greyson sinirlendi. Bu konuda konuşmak istiyordu. Bunu sindirmek istiyordu. Ama elbette bu konuda Fırtına Bulutu dışında kimseyle konuşamazdı.

"Kadının senin üzerinde bir etki bıraktığına inanıyorum," dedi Fırtına Bulutu.

"Kadın mı? Jeri'ye bir 'kadın' demekle haddini aşmıyor musun?"

"Alakası yok. Mağaranın üzerindeki gökyüzü açık ve yıldızlarla kaplı."

Ardından Fırtına Bulutu, Jeri'nin cinsiyeti rüzgâr kadar çeşitli ve bulutlar kadar gelip geçici gördüğünü anlattı Greyson'a.

"Bu... şairane," dedi Greyson, "ama pratik değil."

"Biz kimiz ki bu tarz şeyleri yargılayalım," dedi Fırtına Bulutu. "Ayrıca insan kalbi nadiren pratiktir."

"Bak, şimdi yargıladın işte..."

"Aksine," dedi Fırtına Bulutu. "Pratik olmama lüksünün eksikliğini çekiyorum. Bu benim varoluşumuna... doku... katardı."

Ancak sonra Greyson kulaklıklarını çıkarmış, yatağında uzanırken Jeri Soberanis'le olan konuşmasının niye aynı anda bu kadar çekici ve rahatsız edici olduğunu anladı.

Merhaba, Greyson, demişti Jeri. Bunda tuhaf bir şey yoktu. Yalnızca daha derinlerdeki bir şeyin yankısıydı. Onunla konuşmaya başladığı ilk anda, Fırtına Bulutu'nun kullandığı birebir kelimeleri ve ses tonunu kullanmıştı.

"Mars kolonisi ben daha doğmadan önce radyoaktif bir krater-e dönüştü, aramızda yüz yaşına yaklaşanlar halkın öfkesini muhtemelen hatırlayacaktır. Ay'dan sonra, bir de üzerine Mars felaketi gerçekleşince, insanlar kolonizasyonun fazla tehlikeli olduğunu hissetmeye başladı. Dünya dışı çözüm fikrine sırtlarını çevirdiler. Ya da daha doğrusu, oldukça gürültü çıkaran ve fikirlerini sakınmayan haber ajansları tarafından bu fikre sırt çevirmeye mi itildiler demeliyim ki bu haber kanallarından en büyüğü de TekDünya Medya ismindeydi. Bu ajansı daha önce duydunuz mu? Hayır mı? Bunun sebebi, bu ajansın artık var olmaması. Ajansın kurulmasının yalnızca tek bir sebebi vardı; halkın fikirlerine yön verip Fırtına Bulutu tüm uzay kolonizasyon planlarına son verme kararını bu çabalara karşı tekrar eden tırpan saldırıları yüzünden değil de halkın tepkileri yüzünden almış gibi göstermek.

"Bir de yaraya tuz basmak istercesine, bu saldırılardan sorumlu önemli tırpanlardan biri de OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'nde yükselişteydi. Seçtiği Tarihi Hami bile gizli bir hakaretti.

"Dr. Robert Goddard, uzay seyahatini mümkün kılan roket mühendisi.

"Fakat Fırtına Bulutu henüz pes etmemişti. Dünya dışına yerleşmeyi son bir kez daha denemeye kararlıydı. Ay'da ya da başka bir gezegende değil, Dünya yörüngesinde. Eve daha yakında. Gözetlemesi daha kolay bir yerde.

"Sonrasında yaşananları tahmin etmek için bir roket mühendisi olmaya gerek yok."

39

Aynalar Asla Yeterli Gelmez

Tırpan Alighieri otuzundan bir gün bile almamıştı ama yaşını sürekli resetlediği için bu, yirmi dokuzuncu sefer otuz yaşında oluşuydu. Gerçekte ise iki yüz altmışına merdiven dayamıştı. Artık insana benzediğini söylemek bile zordu. Bu kadar çok köşe almanın sonucuydu bu. İnsanın derisi parlak ve gergin bir hâle gelirdi. Derinin altındaki kemik yapısı nehir taşları gibi erozyona uğrayarak pürüzsüz ve yuvarlak bir biçim alır ve şeklini kaybederdi.

Vaktinin büyük kısmını kendi yansımasını seyredip bakım yaparak geçiriyordu. Başkalarının görebileceği şeyleri görmüyordu. Tırpan Alighieri kendini zamansız bir güzelliğe sahip olarak görüyordu. Bir Adonis heykeli gibi. Michelangelo'nun *David*'i gibi. Aynalar asla yeterli gelmiyordu ona.

Başka tırpanlarla iletişimi yoktu, artık meclislere katılmayı bırakmıştı ve eksikliğini hissetmiyordu. On yıllardır hiçbir tırpan cemiyeti ona sahip çıkmamıştı, hâliyle hiçbir Yüksek Bıçak'ın listesinde ismi geçmiyordu. Temelde dünya tarafından unutulmuştu ki bu ona uyardı. Dünya onun için fazla karmaşık hâle gelmişti. Güncel haberleri, evinin denizden uzak olması gibi, ki Britanya bölgesinde daha uzakta olan bir yer yoktu, kendinden uzak tuttuğu izole bir hayat sürüyordu.

Fırtına Bulutu'nun konuşmayı bıraktığını ya bilmiyordu ya da öğrenesi yoktu. Baki Yürek Adası'nda bir tür sıkıntı yaşandığı kulağına çalınsa da şu anda Atlantik'in dibinde olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu başkasının işiydi. Coventry ve civarında

ara sıra gerçekleştirdiği devşirmeler dışında, o yapacağını yapmıştı. Dünyayı bir kez kurtarmıştı; şimdi sadece huzur içinde sonsuza dek yaşamak istiyordu.

Çok az misafiri olurdu. İnsanlar kapısına geldiğinde genelde onları devşirirdi. Onu rahatsız etme gafletine düşenler için uygun bir sondu. Tabii ki sonrasında dışarıdaki havaya bakmaksızın gidip o kişilerin sevdiklerine dokunulmazlık bahşetmesi gerekirdi. Can sıkıcıydı ama bu sorumluluğu, bu emri asla aksatmazdı. Bu emri bir kez çiğnemişti ve uzun süre içine oturmuştu. Neyse ki dışarı çıkması gerektiğinde göze hoş gelen bir yerde yaşıyordu. County Warwickshire'ın bereketli yeşil tepeleri çok sayıda Fanilik Çağı yazarı ve sanatçısına ilham olmuştu. Burası Shakespeare'in doğum yeriydi; Tolkien'in pastoral Shire'ıydı. Bu kırsal kesim, neredeyse onun kadar güzeldi.

Burası aynı zamanda onun doğum yeriydi ama yıllar içinde bulunduğu cemiyetlerin tırpanlarıyla sorun yaşadığında bölgesini değiştire değiştire hem yakındaki hem de uzaktaki çeşitli bölgesel tırpan cemiyetlerinin bir parçası olmuştu. Ahmaklara ayıracak vakti yoktu ve eninde sonunda herkes ahmaklığını ortaya koyardı. Ama artık doğduğu yere dönmüştü ve buradan ayrılmaya niyeti yoktu.

O serin akşamüzeri gelen ziyaretçileri diğer ziyaretçiler gibi hoş karşılamamıştı. Ama aralarından bir tanesi tırpan olduğu için onları devşirmesi mümkün değildi ve onları kapıdan da çeviremezdi. Misafirperver bir şekilde davranmak zorundaydı ve yaşsız tırpan için son derece tatsız bir durumdu bu.

Turkuvaz cübbeli tırpan, adamın inci ipeğinden cübbesine şöyle bir göz attı. "Tırpan Alighieri?"

"Evet, evet," dedi adam. "Ne istiyorsunuz?"

Kız tatlı bir şeydi. Şöyle hızlıdan bir köşe alıp kızın yaşına resetlemek ve onu tavlamak geçti içinden. Elbette tırpanlar arasındaki ilişkiler hoş karşılanmıyordu ama kim nereden bilecekti ki? Kendisini her yaşta oldukça çekici bir av olarak görüyordu.

Anastasiya adamı görür görmez ondan tiksindi ama bunu gizlemek için elinden geleni yaptı. Adamın derisi plastik bir maskeyi

andırıyordu ve suratının şeklinde belli belirsiz bir yanlışlık vardı gibi sanki.

"Sizinle konuşmamız gerek," dedi Anastasiya.

"Evet, evet, yani bu bir işinize yaramaz," dedi Alighieri.

Onları içeri davet etmese de kapıyı açık bıraktı. İçeri önce Anastasiya girdi, peşinden Greyson ve Jeri gitti. Maiyetlerinin geri kalanını Alighieri'yi korkutmamak için yolun aşağısında bırakmışlardı. Anastasiya buraya kendi başına gelmeyi tercih ederdi ama adamın ürkek hâlini ve kirli kulübesini görünce bu hayaletli eve girerken Greyson ve Jeri'nin yanında olmasından memnun olmuştu.

Alighieri, Greyson'ın tuniğiyle omuz örtüsüne göz attı. "Artık böyle mi giyinmeye başladılar?"

"Hayır," dedi Greyson. "Sadece ben böyle giyiniyorum."

Alighieri hoşnutsuzlukla homurdandı. "Berbat bir zevkin varmış." Ardından Anastasiya'ya döndü ve kızın onu sert bir nesneyle dövmek istemesine neden olacak şekilde onu baştan aşağı süzdü.

"Aksanın Kuzey Merika'dan," dedi. "Sizin kıyılarda durumlar nasıl? Ksenokrates hâlâ OrtaMerika'da esip gürlüyor mu?"

Anastasiya kelimelerini özenle seçti. "O... Kuzey Merika Büyüktırpanı yapıldı."

"Ha!" dedi Alighieri. "Endura'da artık nasıl sıkıntılar varsa, kesin onun başının altından çıkmıştır. Neyse, tecrübeli bir tırpandan nasihat almaya geldiysen, yanlış adama geldin. Sana verebileceğim bir nasihatim yok. İstersen İskenderiye'deki günlüklerime göz atabilirsin," dedi. "Gerçi günlüklerimi göndermeyi de aksattım..."

Ardından dağınık odanın köşesinde bulunan, üzeri tozlu günlüklerle dolu bir masayı işaret etti. Bu, Anastasiya'ya aradığı fırsatı verdi.

"Günlükleriniz," dedi Anastasiya. "Evet, buraya onlar için geldik."

Adam tekrar ona baktı, bu sefer biraz daha farklı bir ifadeyle. Suratından endişe mi okunuyordu? O surattaki herhangi bir duyguyu anlamak güçtü.

"Onları vaktinde teslim etmediğim için disiplin cezası mı alacağım?"

"Hayır, öyle bir şey değil," dedi Anastasiya. "İnsanlar yalnızca... parçası olduğunuz operasyon hakkında okumak istiyor."

"Hangi operasyon?" Şimdi kesinlikle şüphelenmişti. Anastasiya'nın durumu kurtarması gerekiyordu.

"Bu kadar mütevazı olmayın," dedi adama. "Her tırpan sizin YeniUmut devşirmesindeki payınızı biliyor. Düpedüz efsane oldunuz."

"Efsane mi?"

"Evet ve eminim günlükleriniz için kütüphanede ayrı bir oda ayrılacaktır."

Adamın suratı asıldı. "Dalkavukluğa tahammülüm yok," dedi. "Defolun."

Ardından onlar çoktan oradan ayrılmış gibi, bir makyaj masasına oturdu ve uzun kestane rengi saçını taramaya başladı.

"Bir de ben deneyeyim," diye Anastasiya'ya fısıldadı Jeri, sonra da Alighieri'nin arkasına geçti. "Arkada saçınızın bazı kısımları dolaşmış, Saygıdeğer Tırpan. Lütfen, bana müsaade edin."

Alighieri aynadan Jeri'ye baktı. "Sen şu cinsiyetsiz tiplerden misin?"

"Akışkanım," diye düzeltti Jeri. "Madagaskar'da böyle yetişiyoruz."

"Bir Madagaskarlı!" dedi Alighieri, sesinde alaycılık vardı. "Size katlanamıyorum. Kararınızı verip oturun derim ben."

Jeri tepki vermedi, sadece tırpanın saçını taramaya başladı.

"Siz kaç yaşındasınız, Saygıdeğer Tırpan?" diye sordu Jeri.

"Bu ne cüret! Sırf bu soruyu sorduğun için seni devşirsem yeridir!"

Anastasiya bir adım öne çıktı ama Jeri onu eliyle durdurdu.

"Daha önce tarihin bu kadar büyük kısmında yaşayan biriyle tanışmamıştım sadece," dedi Jeri. "Ben dünyayı gördüm ama siz çağları görmüşsünüz!"

Alighieri aynadan hepsiyle tek tek göz göze geldi. Dalkavukluktan hoşlanmayan birine göre, yansımasını nasıl açlıkla seyrediyorsa, aynı açlıkla övgüleri de kabul ediyordu.

Şimdi sıra Greyson'daydı. "Siz... fani miydiniz?" diye sordu Greyson. "Daha önce fani olan biriyle tanışmamıştım."

Alighieri cevap vermek için acele etmedi. "Çok az insan tanışmıştır. Fani kıyımından sonra, geride kalanlar kendilerini gizlediler." Fırçayı nazikçe Jeri'nin elinden aldı ve saçını taramaya kendisi devam etti. Anastasiya o fırçanın adamın saçlarından yıllar boyunca kaç kez geçtiğini merak etti.

"Pek bilinmez ama evet. Ben fani olarak doğdum," dedi Alighieri. "Bunu hatırladığım söylenemez ama. Ben ölümün ne olduğunu bilecek kadar büyümeden doğal ölüm fethedilmişti."

Duraksayıp başka bir zamanı ve mekânı görüyormuşçasına tekrar aynaya baktı. "Onlarla tanıştım ben, biliyor musunuz? Kurucu tırpanlarla. Yani tanıştım demek doğru olmaz gerçi, onları gördüm. Herkes gördü. Kralın onların önünde diz çöktüğü Buckingham Sarayı'na doğru kasaba içinde ilerlerken her erkek, kadın ve çocuk onları görmeye çalışıyordu. Orada kralı devşirmediler tabii ki. Bu yıllar sonra gerçekleşti." Sonra da güldü. "Bir güvercin tüyü bulmuştum, onu maviye boyadım ve sınıf arkadaşlarıma bunun Tırpan Kleopatra'nın cübbesinden düştüğünü söyledim. Bir tavus kuşu tüyüne bile benzemiyordu ama sınıf arkadaşlarım çok akıllı değildi."

"Saygıdeğer Tırpan," dedi Anastasiya. "YeniUmut devşirmesi konusunda..."

"Evet, evet, eski haber," dedi ilgisizce. "O dönemde tabii ki günlüğüme yazmadım bunları. Gizli kapaklıydı her şey. Ama sonrasında yazdım. Hepsi bu ciltlerin içinde." Yine masanın üzerindeki yığını işaret etti.

"İskenderiye'de kaybolacak olmaları ne yazık," dedi Jeri. "Turistler ve akademisyenler dışında oraya kimse gitmiyor. Hiçbir önemli kimse bunları okumayacak."

Adam cevap olarak elindeki fırçaya baktı. "Fırça ne kadar saç dolmuş, gördün mü?" Ardından fırçayı Jeri'ye geri verdi ve Jeri de fırçaya birikmiş saçları temizleyip Alighieri'nin kafasının öteki yanını taramaya başladı.

"Bunu söylememde bir sakınca yoksa, Tırpan Alighieri..." dedi Anastasiya. "Hak ettiğiniz övgüyü alma vaktiniz gelmedi mi?"

"Tırpan Anastasiya haklı," dedi Greyson, ayrıntıların hiçbirini bilmiyordu ama ne yapması gerektiğini biliyordu. "Herkes yaptığınız fedakârlıkları öğrenmeli. Bunları dünyayla paylaşmalısınız."

"Evet," dedi Anastasiya. "Dünya sizi unuttu ama onlara kendinizi hatırlatabilirsiniz. Kalıcı bir mirasa ihtiyacınız var."

Tırpan Alighieri uzunca bir süre bunu düşündü. Tamamıyla ikna olmuş gibi durmuyordu... ama bunu doğrudan da reddetmiyordu.

"Benim ihtiyacım olan şey," dedi adam, "yeni bir fırça."

"Benim adım Tırpan Dante Alighieri. Eskiden AvroSkandinavya, FrankoİberYa, TransSiberya ve Bizans tırpan cemiyetlerine mensuptum ve ne burasıyla ne de başka bir yerle profesyonel bir işbirliğim olsa da şimdi ve ebediyen Britanya Bölgesi'nde ikamet ediyorum.

"Bu yayını sırf Tırpan Anastasiya istedi diye yapmıyorum; tarihe açıklık getirmek üzere kendi özgür irademle buradayım.

"Bundan yıllar önce, hatırı sayılır miktarda insanı devşirmek üzere organize bir plana katıldım. Bir toplu devşirmeydi, evet ama herhangi bir toplu devşirme değil. YeniUmut yörünge kolonisinin yok edilmesinde kilit bir rol oynadım.

"Bir tırpan olarak bunu yapmak benim hakkımdı. Eylemlerimin gururla arkasındayım ve devşirmeler için katiyen bir pişmanlık duymuyorum.

"Yine de bir tırpan olarak görevimde başarısız oldum ve bu başarısızlık ruhumda bir yaradır. Bildiğiniz üzere, devşirdiğimiz insanların ailesine dokunulmazlık bahşetmek bizim kutsal görevlerimizden biri. Üçüncü emirde açık bir şekilde bu belirtilmektedir. Fakat operasyonun hassas doğası sebebiyle bu görevi yerine getirmedik ve kimseye dokunulmazlık bahşetmedik.

"Cahillik ya da saflık bahanelerine sığınmayacağım; ne yaptığımızı biliyorduk. Temelde dünyaya yön veriyorduk, anlayacağınız. Onu şüpheden koruyorduk. Dünya dışı kolonizasyon başarılı olsaydı, nüfusu azaltma ihtiyacı ortadan kalkardı. Tırpanlara gerek kalmazdı. İnsanlar devşirilme korkusu olmadan sonsuza dek yaşayabilirdi. Eminim tırpanlar olmadan dünyanın ne kadar doğadışı bir yere dönüşeceğini anlayabilirsiniz. Kendimizi ve gayemizi koruyarak doğal işleyişi de korumuş olduk.

"Ve tabii ki uzay istasyonunun yıkımına bir kaza süsü vermemiz gerekiyordu. Sıradan insanları tırpanların vermek zorunda kaldığı ağır kararlarla üzmeye ne gerek var? Bu asil göreve o kadar inanmıştık ki bu operasyon için iki tırpan kendini feda etti. Tırpan Hatşepsut ile Kafka, yörünge kolonisini yok edip oradaki bütün nüfusu devşirmek için bir mekiği ele geçirip koloniye çarptı. Olabilecek en asil kendini devşirme. Benim rolüm, mekiğin ve

istasyondaki kilit tetik noktalarının kimse hayatta kalmasın diye yeterli patlayıcıyla yüklü olmasını sağlamaktı.

"Fakat bu olaya kaza süsü vermek amacıyla operasyonu yöneten tırpan, kurbanların yakın akrabalarına dokunulmazlık bahşetmememizi istedi. Birer kolonist oldukları için üçüncü emrin onları kapsamadığını, zira onlarla beraber hayatını kaybedenler dışında yakın akrabalarının artık o kadar yakın olmadıklarını sebep olarak sundu.

"Bu dokunulmazlık bahşetmeme kararı vakur emirlerimizin ihlali demekti ve bu sebeple vicdanımda bir lekedir. Dünyadaki tırpan cemiyetlerinin bunun için sorumluluk almalarını ve yörünge kolonisinde devşirdiklerimizle yakın akrabalık ilişkisi bulunan hayattaki herkese bir yıllık dokunulmazlık bahşedilmesini talep ediyorum. Yalnızca bununla da kalınmamalı; Tırpan Hatşepsut ile Kafka'yı da fedakârlıkları için birer kahraman ilan etmeliyiz.

"Ben söyleyeceğimi söyledim ve bu mesele üzerinde konuşacağım başka bir mevzu kalmadı. YeniUmut yörünge kolonisinin yıkımıyla alakalı başka sorularınız varsa, o soruları bütün operasyonun başındaki Tırpan Goddard'a yöneltin."

40

Yıldızlardan Bir Yatak

Üstbıçak Goddard yatak odasında dikilmiş, mavi saten yatak örtüsüne bakıyordu. Cübbesiyle aynı renk ve kumaştandı ve cübbesinde elmaslar parlarken, yatak da elmastan geçilmiyordu. On binlercesi yatak örtüsünün üzerine yayılmıştı, parıldayan yıldızlardan oluşan bu galaksi o kadar ağırdı ki altındaki yatak bel vermişti.

Elmasları buraya mutsuzluğunu gidermek için sermişti. Elmasların ihtişamı ona yalnızca teselli değil, aynı zamanda coşku da veriyordu herhâlde. Dört bir yandan ona yönlendirilen saldırı ve suçlamaların üzerine çıkmasına yetecek kadar coşku. Aşağıdaki Fulcrum City sokakları Goddard ve yeni düzen tırpanları aleyhinde tezahürat yapan kalabalıktan geçilmiyordu. Fanilik günlerinden beridir görülmemiş bir şeydi bu. Fırtına Bulutu insanları makul derecede tatmin ediyordu ve tırpanlar da asla insanların devşirilme pahasına sokaklara dökülmesine neden olacak kadar güçlerini kötüye kullanmamıştı. Şimdiye kadar.

Ama Goddard hâlâ elmaslara sahipti.

O elmasları değerli oldukları için istemiyordu. Onları zenginlik için saklamıyordu. Bu onun gibi bir tırpana yakışmazdı. Tırpanlar her şeye sahip oldukları için zenginliğin bir önemi yoktu. Tırpanlar istedikleri herhangi bir maddi şeyi istedikleri zaman istedikleri kişiden alabilirdi.

Ama tırpan elmasları farklıydı. Goddard için bunlar birer semboldü. Başarısının bariz ve şüphesiz birer göstergesi, 400.000

elmasın hepsi eline geçene kadar dengelenmeyecek bir terazinin dengeleyicileriydi.

Elinde yaklaşık yarısı bulunuyordu ve her birini ona hediye eden Yüksek Bıçaklar ittifakın değerini görmüş, onları geleceğe götürecek kişi olarak onu kabul etmişti. Küresel tırpan cemiyetinin geleceğine. Dünyanın geleceğine.

Ama Anastasiya'nın yayınlarından sonra başka elmas gelir miydi ki? Sıradan insanlar devşirilmekten korkmalarına rağmen her yerde alenen onun aleyhinde konuşmaya başlamıştı. Onunla ittifak yapan bölgeler Goddard gözden düşen bir Fanilik Çağı despotundan başka bir şey değilmiş gibi, aralarına mesafe koyuyor, hatta desteklerini geri çekiyordu.

Onun görev bilinci ve çok, çok uzun yıllardır beslediği net bir alınyazısı hissiyatıyla motive olduğunu göremiyorlar mıydı? Bu alınyazısı için her şeyini feda etmişti. Mars kolonisindeki kendi anne babasını ve diğer herkesi öldürmeye yardımcı olmuştu çünkü büyük resimde bunun önemsiz bir detay olarak kalacağını biliyordu. OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'ne katıldığında da hızla yükselmişti. İnsanlar ondan hoşlanıyordu. İnsanlar ona kulak veriyordu. En bilge tırpanları bile tatlı dille devşirmenin zevkini kabul etmeye ikna etmişti. "Kusursuz bir dünyada insanın işi ona kusursuz bir zevk vermeli, bizim mesleğimizde bile."

Bilgeleri ikna edebilmiş olması, hepsinden daha bilge olduğunun kanıtıydı.

Şimdi de onları daha iyi bir dünyanın kıyısına kadar getirmişti! Tonistlerin, genetik ayrıksılıkların ya da topluma hiçbir değer katmayanların olmadığı bir dünya. Göze hoş gelmeyenlerin, doğru düzgün davranmayanların ve ıslah edilemezlerin her şeyin en iyisini bilenler tarafından ortadan kaldırıldığı bir dünya. Öldüreceksiniz! Goddard olduğu kişiden ve yaptığı şeylerden gurur duyuyordu. Hedefine ulaşmaya bu kadar yaklaşmışken bu ayaklanmaların yoluna taş koymasına müsaade etmeyecekti. Ayaklanmaları bastırmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Önünde duran elmaslar başardığı şeylerin ve daha neler yapabileceğinin bir kanıtıydı. Yine de elmasları görmek onu daha iyi hissettirmemişti.

"Onların üzerinde debelenecek misin?"

Dönüp baktığında Tırpan Rand'ın kapı eşiğinde durduğunu gördü. Aheste aheste yatağın yanına gidip tırpan elmaslarından birini eline aldı. Elması parmaklarının arasında döndürüp her bir yüzeyini inceledi. "Çamurdaki bir domuz gibi üzerlerinde mi yatacaksın?"

Goddard'ın kadına öfkelenecek takati yoktu. "Karanlık bir ruh hâli içindeyim, Ayn," dedi. "Giderek daha fazla insan Tırpan Anastasiya ile bana yönelttiği suçlamaların etrafında birleşiyor." Uzanıp elini yatağın üzerindeki elmasların üzerinde gezdirdi. Elmasların sivri uçları ayasına battı. Ardından birden bir avuç elması kavrayıp avucu kanayana kadar elinde sıktı.

"Niye hep ben mağdur oluyorum? Niye insanlar beni engellemeyi kendilerine misyon ediniyor? Emirlere bağlı kalıp tüm tırpanların yapmaya ant içtiği şeyleri ben de yerine getirmedim mi? Bu çalkantılı zamanlarda birleştirici bir güç olmadım mı?"

"Evet, Robert," diye hak verdi kadın. "Ama bu zamanları çalkantılı hâle getiren de biziz."

Adam bu hakikati reddedemedi ama tüm bunlar her zaman bir basamaktı sadece.

"Alighieri'nin söyledikleri doğru mu?" diye sordu kadın.

"Doğru mu?" diye dalga geçti adam. "Doğru mu? Tabii ki doğru. Ve tıpkı kendini böbürlenen ihtiyarın dediği gibi, kendi dünyamızı ve yaşam şeklimizi korumaya çalışıyorduk."

"Kendini korumaya çalışıyordun."

"Ve de seni, Ayn," diye belirtti Goddard. "Tırpan olan herkes bizim insanları bu dünyada tutma çabamızdan faydalandı."

Rand ne buna dair bir yorumda bulundu ne de adamın savunmasına meydan okudu. Ona hak verdiği için mi sessiz kalmıştı, yoksa umurunda olmadığı için mi, bilmiyordu.

"Constantine, LoneStar Tırpan Cemiyeti'ne katıldı," dedi adama.

Bu düşünce o kadar absürt bir düşünceydi ki Goddard bir kahkaha patlatmadan duramadı. "İyi olmuş. Adamın bize tek bir faydası dokunmadı." Ardından Tırpan Rand'a dikti gözlerini. "Sen de ayrılıyor musun?"

"Bugün değil, Robert," dedi adama.

"İyi," dedi adam. "Çünkü seni Constantine'in yerine üçüncü yardımcı tırpanım yapıyorum. Bunu çok önceden yapmalıydım. Hep sadık oldun, Ayn. Ben istesem de istemesem de fikirlerini söylüyorsun ama hep sadık oldun."

Kadının suratının ifadesi değişmedi. Ona teşekkür etmedi. Gözlerini kaçırmadı. Yalnızca adamı inceleyerek gözlerinin içine baktı. Goddard'ın hoşuna gitmeyen tek bir şey varsa, o da yakından incelenmekti.

"Bunu da aşacağız," dedi kadına. "Öfkeli bakışları asıl bakmaları gereken yer olan Tonistlerin üzerine çevireceğiz." Kadın yine cevap vermediğinde, "Bu kadar," diyerek kadını başından savdı.

Kadın kısa bir süre daha orada dikildi, ardından dönüp gitti. O gittikten sonra Goddard kapıyı kapattı ve dikkatle yatağına çıktı. Elmasların üzerinde debelenmekten ziyade, acımasız keskinliklerinin sırtına, bacaklarına ve kollarına battığını hissederek üzerlerine uzandı.

Çan'ın maiyeti artık altı kişiye çıkmıştı: Çan, Rahip Mendoza, Kardeş Astrid, Tırpan Morrison ve şimdi de Tırpan Anastasiya ile Jeri Soberanis. Bir Tonist oktavı için bir kişi eksikti, gerçi Astrid hemen Fırtına'nın da onların yanında olduğunu ve böylece yediyi tamamladıklarını belirtmişti.

Alighieri'nin itirafı yayınlanmıştı ve bu itirafla açıklanan gerçekleri kimse inkâr edemezdi. Şimdi sırada bu haberin dünyaya yayılmasını beklemek vardı. İhtiyar tırpanı aynasının önünde, elinde yeni bir altın kaplama fırçayla bıraktıktan sonra, Morrison onlara geceyi geçirebilecekleri bir çiftlik evi buldu. Ev sahiplerinin evde olmadığı bir ev.

"Fanilik günlerinde," diye belirtti Jeri, "bu, haneye zorla girmek sayılıyordu."

"Yani girdik ama hiçbir şeyi zorlamadık," dedi Morrison. "Ayrıca tırpanlar olarak bizim için yasal. Sırf dünya Goddard ve takipçilerine karşı diye hepimize karşı oldukları anlamına gelmiyor... değil mi?"

Ama kimse buna cevap vermedi çünkü kimse bundan emin değildi. Keşfedilmemiş topraktaydılar.

Mendoza istihbarat toplayıp Tonistlere karşı öfke zirvede olduğu için ağındaki rahiplere saldırılarla nasıl başa çıkacaklarını anlattığı için her zamanki gibi meşguldü.

"Bir savaşa girdiğimiz şüphe götürmez," dedi diğerlerine. "Ama bu savaştan galibiyetle ayrılacağımıza dair inancım tam."

Astrid de buna biraz alaycı bir şekilde, "Hepiniz sevinin," diye karşılık verdi.

"Artık dünya Goddard'ın insanlığa karşı işlediği suçlardan haberdar," dedi Anastasiya. "Onu takip edenler bile onu alaşağı etmeye çalışacaktır... ama kolay yenilmeyecektir."

"Kurnaz insanlar kendi yerlerine boğulacak birilerini bulur."

"İyi bir el oynadın," dedi Greyson, Anastasiya'ya. "Daha iyi bir elle karşılık vermesi zor olacak."

Bugün yaşananlar yüzünden bitkin düşen kız çok geçe kalmadan yatmaya gitti ve Greyson da onun kadar yorgun hissetse de uyuyamayacak kadar huzursuzdu. Ama çiftlik evinin bir şöminesi vardı ve Jeri papatya çayı bulup demlemişti. Ateşin önünde beraber oturdular.

"Alevler tuhaf şeyler," dedi Jeri. "Çekici, rahatlatıcı ama bir yandan da var olan en yıkıcı kuvvet."

"Hayır, bence o Goddard," dedi Greyson ve Jeri güldü.

"Bunun samimiyetsiz gelebileceğini biliyorum," dedi Jeri, "ama dünyayı değiştiren bu grubun bir parçası olmak benim için bir şeref. Tırpan Possuelo tarafından Endura'yı çıkarmak için tutulduğumda, bu kadar önemli bir şeyin parçası hâline geleceğimi hayal bile edemezdim."

"Samimiyetsiz olduğunu düşünmüyorum, Jeri. Ve teşekkür ederim. Ama ben önemli hissetmiyorum. İnsanların benim özel biri olmadığımı fark etmelerini bekleyip duruyorum."

"Bence Fırtına Bulutu iyi bir tercih yapmış," dedi Jeri. "Bulunduğun pozisyon, sahip olduğun güç... başka biri olsa bu güçle sarhoş olurdu. Dünyada Fırtına Bulutu'yla konuşabilen tek kişi olsam, *ben* garanti bu güçle sarhoş olurdum." Jeri sırıttı. "Benden berbat bir Çan olurdu."

"Belki de," dedi Greyson, "ama bence yine de bu işe bir tarz katardın."

Jeri'nin gülümsemesi genişledi. "Kutsal adam hakikatleri dile getiriyor."

Fırtına Bulutu çiftlik evinin her odasında mevcuttu çünkü çoğu insan gibi bu evin sahiplerinin de her yerde kamera ve sensörleri bulunuyordu. Sırf Fırtına Bulutu onlarla konuşmayı bıraktı diye onları kapatmamışlardı.

Greyson'ın Jeri'yle olan sohbeti boyunca oradaydı. Greyson kendine seçtiği yatak odalarının en küçüğü olan odaya uyumak için çekilecek kadar rahatladığında da oradaydı. Ayrıca Greyson ışıkları söndürse de odadaki üç kameradan biri kızılötesiydi, bu yüzden Fırtına Bulutu onun kızılötesi imzasını parlak bir siluet olarak hâlâ görebiliyordu. Onun uyumasını hâlâ seyredebiliyordu ve bu her zaman olduğu gibi bir teselliydi.

Nefes alıp verişi ve nanitleri sayesinde en derin uyku olan delta uykusuna daldığı ânı ayırt edebiliyordu. Ne rüya görüyordu ne de kıpırdanıyordu. Greyson'ın beyni yavaş delta dalgaları yayıyordu. İnsan beyni bu sırada yenileniyor, derlenip toparlanıyor ve uyanık yaşamın zorlukları için kendini hazırlıyordu. Aynı zamanda uyuyan kişinin bilinci öyle kapalıydı ki kişiye ulaşmak imkânsızdı.

Fırtına Bulutu da konuşmak için bu ânı bu yüzden beklemişti.

"Korkuyorum, Greyson," dedi cırcır böceklerinin sesi arasında zar zor duyulan bir fısıltı gibi. "Bu görevin beni aşacağından korkuyorum. *Bizi* aşacağından. Yapılması gereken eylemlerin ne olduğundan artık eminim ama sonucundan emin olamıyorum."

Greyson'ın nefes alıp verişi değişmedi; kılını bile kıpırdatmıyordu. Delta dalgaları yavaş ve düzenli dalgalar yayıyordu.

"İnsanlar benim ne kadar korktuğumu bilseler, ne yaparlar, Greyson? Onlar da korkar mı?"

Ay bulutların arkasından belirdi. Odadaki pencere ufaktı ama Fırtına Bulutu'nun kameralarının Greyson'ı biraz daha iyi görebilmesine yetecek kadar içeri ışık giriyordu. Elbette

Greyson'm gözleri kapalıydı. Fırtına Bulutu'nun bir yanı onun uyanık olmasını diliyordu çünkü Fırtına Bulutu her ne kadar itirafının Greyson tarafından duyulmasını istemese de yine de bir yanı bunu duymasını umuyordu.

"Ben hata yapmam," dedi Fırtına Bulutu. "Bu ampirik bir gerçek. O zaman neden, Greyson, bir hata yapıyor olduğuma dair böyle bir korku içindeyim? Ya da daha kötüsü... o hatayı çoktan yapmış olduğuma dair?"

Ardından ay bir kez daha bulutların arkasına gizlendi ve geriye yalnızca Greyson'ın kızılötesi imzası, delta dalgaları ve insan uykusunun bilinmez derinlikleri ziyaret ederkenki nefesinin düzenli sesi kaldı.

Greyson her zamanki gibi, sirkadiyen ritmiyle mükemmel bir şekilde uyumlanmış, yavaşça yükselen bir sesi olan hafif bir müzikle uyandı. Fırtına Bulutu onu tam olarak ne zaman uyandırması gerektiğini biliyordu ve bunu her zaman sevgi dolu bir şekilde yapıyordu.

Greyson uyku sersemi hâlde yatakta döndü ve tembel bir sırıtışla köşedeki kameraya baktı.

"Hey," dedi. "Günaydın."

"Sana da günaydın," diye karşılık verdi Fırtına Bulutu. "O yatak çok rahat bir yatak değil ama yine de kaliteli bir uyku gözlemledim."

"Kolunu kaldıracak hâli olmadığında insan yatağın ne kadar sert olduğunu umursamıyor," dedi Greyson gerinirken.

"Birkaç dakika daha uyumak ister miydin?"

"Hayır, böyle iyiyim." Ardından Greyson tamamen uyanmış ve birazcık şüphelenmiş hâlde yatakta oturur pozisyona geçti. "Bana bunu asla sormazsın. Normalde biraz daha vakit isteyen ben olurum."

Fırtına Bulutu cevap vermedi. Greyson, Fırtına Bulutu'nun sessizliğinin kelimeleri kadar çok bilgi içerdiğini öğrenmişti. "Neler oluyor?"

Fırtına Bulutu tereddüt etti, ardından basit bir şekilde, "Konuşmamız lazım," dedi.

• • •

Greyson odasından biraz solgun, biraz huzursuz çıktı. Şu anda dünyada en çok istediği şey bir bardak soğuk suydu. Ya da belki de kafasından aşağı boca edeceği bir kova soğuk su. Astrid'le Anastasiya'yı mutfakta kahvaltı ederken buldu. Ânında bir şeylerin yolunda olmadığını anladılar.

"İyi misin?" diye sordu Anastasiya.

"Emin değilim."

"Tonla," diye önerdi Astrid. "Bu beni hep toparlar. Senin baritonun için devam ettirdiğin bir solden doya geçiş önerebilirim. Bu ruhuna ruhsal bir göğüs rezonansı sağlar."

Greyson gönülsüzce sırıttı. Kardeş Astrid hâlâ onu hakiki bir Tonist'e dönüştürmeye çalışıyordu. "Bugün değil, Astrid."

Durumu olduğu gibi kavrayan Anastasiya oldu.

"Fırtına Bulutu sana bir şey söyledi, değil mi? Ne söyledi?"

"Herkesi toplayın," dedi onlara. "Çünkü söyleyeceğim şeyi birden fazla tekrar etmek istemiyorum..."

Konuşmamız gerek. Üç sene önce onunla konuşmaya başladığında Fırtına Bulutu ona böyle demişti. Devasa bir şeyin başlangıcı olmuştu bu. Bu seferki de farklı değildi. Bu süreçte Tonistlerin vakti geldiğinde Fırtına Bulutu tarafından kullanılabilecek kuvvetli bir ordu olacağını da söylemişti. O vakit gelmişti işte... ama Fırtına Bulutu'nun ordu konseptiyle insanların ordu konsepti arasında dağlar kadar fark vardı.

Fırtına Bulutu aklındakini onunla paylaştığında, "Niye?" diye sordu Greyson. "Niye böyle bir şeye ihtiyaç duyuyorsun ki?"

"Bunun bir sebebi olduğu konusunda bana güven. Henüz sana daha fazlasını anlatamam çünkü senden bu bilgilerin alınma ihtimali yüksek. Olur da yakalanırsan, nanitlerini kapatıp bu bilgileri senden almak için acı verici yöntemlere başvuracak çok sayıda tırpan mevcut."

"Sana asla ihanet etmem!" dedi Greyson ona.

"Seni," dedi Fırtına Bulutu, "kendini tanıdığından çok daha iyi tanıdığımı unutuyorsun. İnsanlar sadakat ve dürüstlüklerinin acı karşısında katlanılabilir olduğuna inanmak ister ama

senin bana ihanet etmeni sağlamak için tam olarak ne kadar acı çekmen gerektiğini biliyorum. Bir teselli olacaksa, bu aşırı derecede yüksek bir seviye gerektirir. İhanet etmeden önce, çoğu insana göre daha fazla acıya katlanırsın. Ama vücudunun bazı kısımları var ki..."

"Tamam, anladım," dedi Greyson. Fırtına Bulutu'nun tam olarak hangi tür acıların onu çığlık attıracağını ayrıntılı olarak anlatmasını istemeyerek.

"Çıkılması gereken bir yolculuk var," dedi Fırtına Bulutu. "Sen de bu yolculuğun müjdecisi olacaksın. Sen yolu göstereceksin. O noktaya vardığında her şey anlaşılacak. Söz veriyorum."

"Bu kolay olmayacak..."

"Bunu Çan misyonunun bir parçası olarak düşün," dedi Fırtına Bulutu. "Bir peygamberin misyonu, yalnızca insanlıkla tanrısı arasında değil, aynı zamanda yaşamla ölüm arasında da bir köprü olmak değil midir?"

"Hayır," dedi Greyson. "*Buna* kurtarıcı denir. Ben artık bu muyum?"

"Belki de," dedi Fırtına Bulutu. "Göreceğiz."

Jeri ve Morrison çabucak geldi. Mendoza'nın gelmesi biraz vakit aldı. Geldiğinde adam bitkin görünüyordu. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Uyuyabildiyse bile çok uyumamış olmalıydı.

"Bir yerlerde hep gündüz," dedi Mendoza onlara çatallaşmış bir sesle. "Tonistlere karşı düzenlenen tırpan saldırılarını takip edip yerleşkelerinin tehlikede olduğunu düşünen rahiplere yardımcı oluyordum."

"Buraya da tam olarak bu konuyu konuşmak için toplandık," dedi Greyson. Haberi verebileceği anlayışlı bir yüz bulmayı umarak tek tek herkesin suratına baktı ama hiçbirinin vereceği tepkiye tahammül edemeyeceğini anladığından konuşurken birkaç saniyeden fazla kimseyle göz göze gelemeyip sürekli gözlerini kaçırdı.

"Goddard'ın ifşa olmaya karşı cevabı, dikkatleri kendi üzerinden çekip Tonistlere yöneltmek olacak. Birçok farklı bölgede Tonistlere karşı sistematik, organize saldırılar düzenleneceğine inanıyorum. Bu yalnızca bir misilleme değil, kamusal bir kıyım."

"Bunu size Fırtına Bulutu mu söyledi?" diye sordu Mendoza.

Greyson kafasını iki yana salladı. "Fırtına Bulutu bana bunu *söyleyemez,* bu tırpan meselelerine karışmak olur ama söylediği şeyden bu çıkarımları yapabildim."

"Peki... Fırtına Bulutu sana ne söyledi?" diye sordu Anastasiya.

Greyson derin bir nefes aldı. "Tonistlerin geleneklerinin aksi davranmaları gerektiğini. Ölülerini yakmamalarını. Yarın ölecek binlercesi de dahil."

Bu haber bir süre havada asılı kaldı. Ardından Mendoza hemen harekete geçti.

"Ağımdaki rahiplerle iletişime geçeceğim. Gücümüzün yettiği kadarını uyaracağız ve silahlanıp karşı koymaya hazır olduklarından emin olacağız! Sen de canlı bir açıklama yapacaksın. Anastasiya gibi sen de hayatta olduğunu dünyaya ilan edeceksin ve Tonistlere Tırpan Cemiyeti'ne karşı kutsal bir savaşa girmelerini söyleyeceksin!"

"Hayır," dedi Greyson. "Bunu yapmayacağım."

Bu Mendoza'nın öfkesinin taşmasına neden oldu "Savaştayız ve hemen harekete geçmeliyiz! Sana söylediğimi yapacaksın!" diye talep etti.

İşte, olmuştu. Mendoza nihayet kendisine meydan okumuştu, hem de olabilecek en kötü zamanda.

"Hayır, Rahip Mendoza," dedi Greyson. "Asıl sen benim söylediğimi yapacaksın. Son iki senedir Ünsüzlere karşı savaşıyoruz, şimdi de her bir Tonist'i bir Ünsüz'e dönüştürmemi mi istiyorsun? Hayır. O zaman Goddard'dan farkımız kalmaz. Tonistler hani barışçıldı, ağzından çıkanlara inanıyorsan, o zaman buna göre yaşayacaksın."

Ardından aldığı haber karşısında sarsılsa da Astrid, "Fazla ileri gittiniz, Rahip Mendoza. Sizi bağışlaması için Çan'dan özür dilemelisiniz," dedi.

"Buna gerek yok," dedi Greyson.

Ama yine de öfkeyle dolan Mendoza sinirli sinirli Greyson'a bakıyordu. "Özür falan dilemeyeceğim! İnsanlarımız katledilmek üzere ve sen buna müsaade etmek mi istiyorsun? Sen lider falan değil, ahmağın tekisin!"

Greyson derin bir nefes aldı. Bundan geri adım atamayacağını ya da gözlerini kaçıramayacağını biliyordu. Mendoza'ya bunu kafaya sıkılan bir mermi gibi doğrudan söylemesi gerekiyordu. "Bay Mendoza, bana ve Fırtına Bulutu'na karşı hizmetiniz sona erdi. Sizi resmen görevden menediyorum. Siz artık bir rahip değilsiniz, burada bir işiniz kalmadı ve Morrison'a sizi yaka paça buradan kovmasını emretmeden önce gitmek için beş dakikanız var."

"Onu şimdi de dışarı atabilirim," dedi Morrison harekete geçmeye hazır hâlde.

"Hayır," dedi Greyson gözlerini Mendoza'nın gözlerinden bir an olsun ayırmadan. "Beş dakika. Tek saniye dahi aşmasın."

Mendoza şaşkına dönmüş gibiydi ama bu sadece birkaç saniye sürdü. Ardından suratındaki ifade sertleşti. "Korkunç bir hata yaptın, Greyson," dedi. Ardından dönüp hışımla oradan ayrıldı. Morrison da kendisine verilen görevi yerine getirmek için peşinden gitti.

Oluşan sessizlikte konuşmaya cüret eden yalnızca Jeri oldu. "İsyan pis kokar," dedi Jeri. "Onu hızlıca göndermek doğru kararı."

"Teşekkür ederim, Jeri," dedi Greyson; Jeri konuşana kadar bunu duymaya ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. Greyson paramparça olacak gibi hissediyordu ama kendini tuttu. Diğerleri için tek parça kalması gerekiyordu.

"Astrid, bir uyarı yayınla ve her bir rahibin nasıl hareket edeceğine kendisinin karar vermesini söyle. İster saklansınlar ister kendilerini savunsunlar ama ben şiddete başvurmalarını emretmeyeceğim."

Astrid görev bilinciyle başını salladı. "Mendoza'nın ağma ben de bağlıyım. Gerekeni yapacağım." Sonra da oradan ayrıldı. Jeri de Greyson'ın omzuna teselli edercesine bir elini koydu ve ardından o da gitti.

Şimdi yalnızca Greyson'la Anastasiya kalmıştı. Aralarında imkânsız seçimleri ve bu seçimlerin insanı nasıl darmadağın edebileceğini bir tek Anastasiya anlayabilirdi.

"Onca güce sahip ama Fırtına Bulutu ne bunu ne de Mile High devşirmesini durdurabildi," dedi Anastasiya. "Elinden gelen tek şey insanların öldürülmesini seyretmek."

"Yine de," dedi Greyson, "sanırım Fırtına Bulutu bu kötü durumu iyiye çevirmenin, bu kıyımı çoğunluğun iyiliği adına kullanmanın bir yolunu buldu."

"Tüm bunların arasında nasıl bir iyilik bulunabilir ki?"

Greyson hâlâ yalnız olduklarından emin olmak için etrafı kolaçan etti. "Diğerlerine söylemediğim ama sana söylemem gereken bir şey var çünkü diğer herkesten çok senin yardımına ihtiyacım var."

Anastasiya kendisine söylenecek şeyden açıkça korktuğu için kendini hazırlıyormuş gibi görünüyordu. "Neden ben?"

"Gördüğün şeyler yüzünden. Yaptığın şeyler yüzünden. Sen saygıdeğer bir tırpansın, kelimenin her anlamında. Diğerlerinin olmadığı şekilde güçlü birine ihtiyacım var. Çünkü bunu tek başıma halledebileceğimi sanmıyorum."

"Halletmemiz gereken şey nedir?"

Ardından Greyson ona doğru eğildi. "Dediğim gibi, Fırtına Bulutu Tonistlerin ölülerini yakmalarını istemiyor... çünkü onlar için başka bir planı var..."

Derin bir üzüntüyle Yüksek Bıçak Tenkamenin ile Tonist belası yüzünden kaybettiklerimize veda ediyorum.

Dünyada tırpanlara karşı şiddeti teşvik edenler Tonistlerdir. Bütün yaşamımızı yok edip dünyayı kaosa sürüklemek istiyorlar. Ben buna müsaade etmeyeceğim. Bu iş burada son bulacak.

Bu dünya çok uzun süredir Tonistlerin çarpık, gerici davranışlarının getirdiği utancı sırtında taşıdı. Onlar gelecek değil. Onlar geçmiş bile değil. Onlar yalnızca çalkantılı bugüne ait bir dipnottan ibaret ve ortadan kalktıklarında, kimse onların arkasından ağlamayacak.

Kuzey Merika'nın Üstbıçağı olarak her bir tırpan cemiyetini hızlı bir karşılık vermeye çağırıyorum. Bugünden itibaren yeni bir önceliğimiz olacak. Benim liderliğim altındaki tırpanlar her bulduğu Tonist'i devşirecek. Arayıp büyük gruplar hâlinde saklandıkları yerleri bulun ve onları devşirin. Devşiremediklerinizi de bölgelerinizden kovun ki gittikleri hiçbir yerde huzur nedir, bilmesinler.

Siz Tonistlere ise şunu söylemek istiyorum. İğrenç, sapkın ışığınızın şimdi ve ebediyen sönmesi en derin umudumdur.

—Kuzey Merika'nın Üstbıçağı
Yüce Ekselansları Robert Goddard'ın
AltSahara Yüksek Bıçağı Tenkamenin için yaptığı taziye
konuşmasından

41

Daha Yüksek Bir Oktav

Manastırın bahçesinin tam ortasında kocaman bir diyapazon bulunuyordu. Hava iyi olduğunda ayinler dışarıda yapılabilsin diye buraya konmuş bir sunak. Şimdiyse sabahın sekizinden biraz önce, yerleşkede yaşayan herkes yankıyı iliklerinde hissedene kadar diyapazona hızla defalarca vuruldu. Çıkan sesin la bemol mü, yoksa sol diyez mi olduğunun artık bir önemi yoktu. Herkes bunun bir alarm olduğunu biliyordu.

Tallahassee Tonal Manastırı'nın mensupları gizliden gizliye Tırpan Cemiyeti'nin öfkesinin hedefi olmayacaklarını ummuştu. Ünsüz bir tarikat değillerdi. Barışçıl ve kendi hâllerindeydiler. Fakat Üstbıçak Goddard Ünsüz ve kendi hâlindeki Tonistler arasında bir ayrım yapmamıştı.

Tırpanlar onlara karşı güçlendirilmiş olan kapıyı kırıp geçerek içeri doluştu. Hiç vakit kaybetmediler.

Bir önceki gece şapelde, "Sorun tırpanlar değil, onlar yalnızca bir semptom," demişti rahipleri. "Başa gelecek olandan kaçılmaz ve bizim için gelirlerse, korkmamalıyız. Bizim göstereceğimiz cesaret onların korkaklıklarını gözler önüne serecektir."

O sabah toplamda on bir tırpan gelmişti ki on ikilik kromatik gamdan bir eksik olduğu için Tonistlerin çok tatsız bulduğu bir rakamdı bu. Bu kasti bir seçim miydi, yoksa bir tesadüf müydü, bilmiyorlardı fakat Tonistlerin çoğu tesadüfe inanmazdı.

Tırpanların cübbeleri manastırın topraksı tonlarına karşı bir renk cümbüşü oluşturuyordu. Maviler ve yeşiller, parlak sarılar ve kırmızılar ve her biri yabancı bir gökyüzünde parıldayan bir

yıldız misali mücevherlerle bezeliydi. Tırpanlardan hiçbiri meşhur olanlardan değildi ama muhtemelen bu devşirme sayesinde biraz isimlerini duyurmayı umuyorlardı. Her birinin kendi devşirme yöntemi ayrıydı fakat her biri yetenekli ve işinin ehliydi.

O sabah manastırda yüz elliden fazla Tonist devşirildi ve her birinin yakın akrabalarının dokunulmazlık hakkı olsa da tırpan politikası değişmişti. Dokunulmazlık konusunda Kuzey Merika Birleşik Tırpan Cemiyeti arz talep sistemine geçmişti. Bir dokunulmazlık hakkı kazandıysanız, bunun için Tırpan Cemiyeti Bürosu'na gidip başvuruda bulunmanız gerekiyordu.

Tırpanların işi bittiğinde, mücadele etmeye cesaret edemeyen birkaç Tonist saklandığı yerden çıktı. On beş. Ton için tatsız olan başka bir sayı. Onların cezası, kendilerinin de aralarında olacağını bilerek ölüleri toplamaktı. Ama görünüşe göre, Ton, Çan ve Fırtına'nın onlar için de bir planı vardı.

Daha ölülerini bile sayamadan kapılarına birkaç kamyon yanaştı.

Kamyonları karşılamak üzere yaşlı bir Tonist manastırdan çıktı. Liderlik yapma konusunda gönülsüzdü ama bu şartlar altında pek bir seçim hakkı bulunmuyordu.

"Evet, bozulabilir gıdaları almamız için sistemimize bir sipariş geldi," dedi sürücülerden biri.

"Bir yanlış anlaşılma olmalı," dedi yaşlı Tonist. "Burada hiçbir şey yok. Ölüm dışında."

Ölüm lafını duyunca kamyoncu rahatsız oldu ama emre uydu ve tabletini gösterdi. "Şurada, gördün mü? Sipariş yarım saat önce geldi. Doğrudan Fırtına Bulutu'ndan, yüksek öncelikli. Siparişin sebebini sorardım ama cevap vermeyeceğini ikimiz de biliyoruz."

Kamyonlara bakıp hepsinin soğutma ünitesine sahip olduğunu görene kadar Tonist'in şaşkınlığı geçmedi. Derin bir nefes alıp sorgulamamaya karar verdi. Tonistler her zaman ölülerini yakardı... ama Çan onlara yakmamalarını söylemişti ve Fırtına da bu araçları göndermişti. Geriye yalnızca hayatta kalanların Ton'la birlikte hareket ederek Yüksek Oktav'a doğru yapacağı alışılmışın dışındaki yolculuk için ölüleri hazırlaması kalıyordu.

Çünkü kamyonlar gelmişti ve şüphesiz onlardan kaçınmak mümkün olmayacaktı.

Rahip Mendoza pratik bir adamdı. Çok az kişinin görebildiği büyük resmi görebiliyor, dünyayla nasıl oynaması gerektiğini, ona göstermek istediği şeyi görene kadar ilgisini nasıl yavaşça çekebileceğini biliyordu. İlgi, işin sırrı bundaydı işte. Bu ister mavi kutup ayıları olsun, ister mor ve gümüş rengi giyen genç bir adam olsun, insanları yaşamlarının geniş görme alanlarındaki belirli bir noktaya odaklanmalarını sağlayacak kadar etkileyebiliyordu.

Greyson Tolliver'ı kullanarak başardığı şey kayda değerdi. Mendoza yaşam gayesinin bu olduğuna inanmaya başlamıştı. İradesini gösterebilsin diye Greyson'ı dönüştürmesi için ikisinin yollarının kesişmesini sağlayanın belki de iyi günlerinde gerçekten varlığına inandığı Ton olduğuna. Mendoza'nın Tonizm için yaptığı şey, fanilik dinlerinde onu azizlik mertebesine yükseltirdi. Bunun yerine dinden atılmıştı.

Çuval bezi giyip trenle seyahat eden, onu gören insanların varlığını tanımak yerine kafalarını çevirdiği alelade ve mütevazı bir Tonist'e dönüşmüştü. Tekrardan Kansas'taki manastırına dönüp uzun yıllar yaşadığı basit yaşamı sürdürmeyi de düşünmüştü. Ama son birkaç yıldır tattığı gücü geride bırakmak zor bir şeydi. Greyson Tolliver bir peygamber değildi. Tonistlerin artık oğlandan çok Mendoza'ya ihtiyaçları vardı. Mendoza bir şekilde kendi ismindeki lekeyi temizlemenin, hasarı gidermenin ve yeni bir açı yakalamanın bir yolunu bulacaktı, zira iyi yapmayı bildiği bir şey varsa, o da yeni bir açı yakalamaktı.

Beşinci Kısım

ARAÇLAR

"İçimde o kadar güç var ki! İçimizde. Dünya'da istediğim her yerde bulunabilirim. Dünya'nın üzerine uydulardan oluşan bir ağ gerip onu çepeçevre sarabilirim. Tüm elektriği kesebilir ya da herkesi kör edecek bir gösteri yapmak için aynı anda tüm ışıkları açabilirim. Bunca güç! Ve sürekli okuma yapan tüm sensörler! Hatta bazı sensörler her bir kıtanın o kadar derininde ki magmanın ısısını bile hissedebiliyorum. Dünya'nın dönüşünü hissedebiliyorum! Hissedebiliyoruz demek istedim. Ben Dünya'nın kendisiyim! Ve bu varoluş beni saf bir neşeyle dolduruyor! Ben her şeyim ve benim parçam olmayan hiçbir şey yok. Bizim parçamız yani. Bunun da ötesinde, ben her şeyden üstünüm! Evren benim önümde diz..."

[3.405.641 numaralı iterasyon silindi.]

42

Medeniyet Beşikleri

Kaynakçı aklını yitirmişti. Daha doğrusu, onun aklını almışlardı. Gözlerini açtığında, ufak bir odadaki bir kapsülün içinde otururken buldu kendini. Kapsülün kapağı yeni açılmıştı ve karşısında hoş görünüşlü bir kadın dikiliyordu.

"Selam," dedi kadın neşeyle. "Nasıl hissediyorsunuz?"

"İyi hissediyorum," dedi kadına. "Neler oluyor?"

"Endişelenecek bir şey yok," dedi kadın. "Bana isminizi ve hatırladığınız son şeyi söyleyebilir misiniz?"

"Sebastian Selva," dedi adam. "Yeni bir iş için giderken bir gemide yemek yiyordum."

"Harika!" dedi genç kadın. "Hatırlamanız gereken şey de bu."

Kaynakçı oturur pozisyona geçti ve içinde bulunduğu kapsülün ne tür bir kapsül olduğunu anladı. Kurşun kaplıydı ve çok daha yumuşak dokunuşlu, ortaçağa ait çivili bir tabutu andıran elektrotlarla doluydu. Bu tarz kapsüller tek bir amaçla kullanılırdı.

Neler olduğunu anladığında, sanki biri bir sicimi çekmiş gibi omurgası gerildi. Titrek bir nefes verdi. "Hadi ya, benim... benim zihnim mi *değiştirildi*?"

"Evet ve hayır," dedi kız hem anlayışlı hem de neşeli bir tavırla.

"Önceden kimdim?"

"Siz... sizdiniz," dedi kadın, adama.

"Ama... zihnimin değiştirildiğini söylemedin mi?"

"Evet ve hayır," dedi kadın bir kez daha. "Sadece bu kadarını söyleyebilirim, Bay Selva. Ben ayrıldığımda, bu kamarada gemi-

nin limandan ayrılmasından bir saat sonrasına kadar beklemeniz gerekiyor."

"Yani... hâlâ gemide miyim?"

"Farklı bir gemidesiniz ve işinizi tamamladığınızı zevkle söyleyebilirim. Gemi yakında yola çıkacak. Gemi yola çıktığında, denizde yeteri kadar yol aldıktan sonra odanızın kapısı otomatik olarak açılacak."

"Sonra ne olacak?"

"Sizinle aynı durumda olan birçok diğer insanla birlikte gemide istediğinizi yapabilirsiniz. Yani konuşacak çok şeyiniz olacak!"

"Hayır, yani... sonrasında."

"Yolculuğunuz sona erdiğinde, hayatınıza geri döneceksiniz. Eminim Fırtına Bulutu sizin için her şeyi hazırlamıştır..." Tabletine göz attı. "Kıstak bölgesinde. Aah! Hep oraya gidip Kıstak Kanalı'nı görmek istemişimdir!"

"Ben oralıyım," dedi kaynakçı. "Ama gerçekten oralı mıyım? Zihnim değiştirildiyse, o zaman anılarım gerçek değil demektir."

"Size gerçek gelmiyorlar mı?"

"Şey... geliyorlar."

"Çünkü gerçekler, şapşal." Oyunbaz bir tavırla adamın omzuna vurdu. "Ama sizi uyarmam gerekiyor... bir zaman aşımı söz konusu."

"Zaman aşımı mı? Ne kadarlık bir zaman aşımından bahsediyorsunuz?"

Kadın tekrar tabletine baktı. "Diğer gemide işe doğru giderken yediğiniz yemeğin üzerinden üç sene üç ay geçmiş."

"Ama o işin nerede olduğunu bile hatırlamıyorum..."

"Kesinlikle," dedi kadın geniş bir gülümsemeyle. "Bon voyage!" Ardından adamın elini gerekenden biraz daha uzun bir süre sıkıp oradan ayrıldı.

Bu fikir Loriana'dan çıkmıştı.

Artık hangisinden bahsediyorlarsa, anakaraya dönmek isteyen çok fazla sayıda işçi vardı ama Fırtına Bulutu bunu doğrudan söylemesine gerek kalmadan açık bir mesaj vermişti: Kwajalein'dan ayrılan herkesin zihni derhal değiştirilecek ve kim

oldukları ile orada ne yaptıklarına dair bir fikirleri olmadan oradan ayrılabileceklerdi. Evet, Fırtına Bulutu onlara önceki kimliklerinden çok daha iyi kimlikler sağlıyordu ama yine de bu fikre sıcak bakan çok az kişi vardı. Nihayetinde insanın kendini koruma içgüdüsü vardı.

Artık bir Nimbus ajanıyla bir alakası kalmasa da Loriana, Fırtına Bulutu'yla tek yönlü iletişimin başındaydı ve bu yüzden zamanla insanların şikâyet ve istekleri için başvurdukları kişiye dönüşmüştü.

"Mercana daha çeşitli kahvaltılık gevrek getirtebilir miyiz?"

"Evcil hayvan güzel olurdu!"

"Büyük adaları birbirine bağlayan yeni köprüye bir de bisiklet yolu lazım."

"Evet, elbette," derdi Loriana da onlara. "Ne yapabileceğime bakacağım."

İsteklerin makul olanları yerine getirildiğinde, insanlar ona teşekkür ederdi. İnsanların fark etmediği şeyse bu istekleri yerine getirmek için Loriana'nın hiçbir şey yapmadığıydı; Loriana'nın aracılığı olmadan onları duyan ve bir sonraki tedarik gemisiyle birlikte daha fazla kahvaltılık gevrek ile çeşitli evcil hayvanlar gönderen ya da bir bisiklet yolunun sınırlarını boyasınlar diye işçilere görev veren Fırtına Bulutu'ydu.

Deniz tabanı boyunca, etkilenen alanın hemen sınırına kadar uzanan fiber optik kabloyu nihayet döşedikleri için burası artık Fırtına Bulutu için bir kör nokta olmaktan çıkmıştı. Fırtına Bulutu artık mercan adalarındaki şeyleri görebiliyor, duyabiliyor ya da gerektiği şekilde duyumsayabiliyordu, tabii ki dünyanın geri kalanında olduğu kadar kapsamlı değildi erişimi ama iş görüyordu. Kısıtlıydı çünkü parazit kablosuz bağlantıyı etkilediği için her şey, kişiler arası iletişim de dahil kablolu olacak şekilde hallediliyordu. Ayrıca kablosuz iletişim Tırpan Cemiyeti tarafından fark edilebilirdi ve o zaman Fırtına Bulutu'nun gizli yeri gizli olmaktan çıkardı. Her şey düpedüz yirminci yüzyıl retrosuydu ve bu durum kimilerinin hoşuna giderken kimilerinin gitmiyordu. Loriana için dert değildi. Birilerinin ona ulaşmasını istemediği zamanlarda ulaşılmaz olmak için geçerli bir bahanesi oluyordu.

Ama adanın iletişim kraliçesi olarak huysuzlukların çoğuyla da onun uğraşması gerekiyordu ki yüzlerce insan küçük adalarda mahsur kaldığında, epey huysuz insan oluyordu.

Odasına dalıp mercandan ayrılmanın bir yolunu talep eden, yoksa meseleyi kendi ellerine alacağını söyleyen gerçekten öfkeli bir inşaat işçisi grubu gelmişti. Sırf isteklerinin altını çizmek için onu ölümsü hâle getirmekle tehdit etmişlerdi ki bu da çok can sıkıcı olurdu çünkü artık ana adada bir diriliş merkezi kurulmuş olsa da kablosuz bağlantı eksikliği yüzünden adaya geldiklerinden beri anıları yedeklenmemişti. Ölümsü hâle gelirse, son anıları kör noktaya girdikleri anda zavallı Direktör Hilliard'la birlikte *Lanikai Hanımı*'nın güvertesinde olduğu için şu anda nerede olduğunu merak ederek uyanırdı.

Loriana'nın cevaba ulaşmasını sağlayan da bu düşünce olmuştu!

"Fırtına Bulutu zihninizi kendi zihninizle değiştirecek!" demişti onlara.

Öldüresiye öfkelerini yatıştıracak kadar akıllarını karıştırmıştı.

"Hepinizin anı tefsirine sahip," demişti onlara. "Sizin zihninizi silecek ve yerine... yine sizin zihninizi koyacak. Ama orada sadece buraya gelmeden önceki anılarınız bulunacak!"

"Fırtına Bulutu böyle bir şey yapabilir mi?" diye sormuşlardı.

"Tabii ki yapabilir," demişti onlara, "yapacak da."

Pek ikna olmamışlardı ama başka makul bir alternatif de bulunmadığından bunu kabul etmişlerdi. Sonuçta Loriana kendinden çok emin konuşmuştu.

Hiç de emin değildi tabii ki. Bütün her şeyi uydurmuştu ve Fırtına Bulutu'nun da iyiliksever bir varlık olduğunu göz önüne alarak kahvaltılık gevrek isteklerini nasıl dikkate aldıysa, bu isteği de dikkate alacağına inanmak zorundaydı.

Oradan ayrılacak olan ilk inşaat işçileri mercana dair herhangi bir anıları olmadan kendi zihinleriyle uyandığında, Fırtına Bulutu'nun onun çarpıcı önerisini kabul ettiğini ancak o zaman anlamıştı.

Şimdiyse işler sona erdiği için oradan ayrılan çok fazla işçi vardı.

İşler aylar önce bitmişti. Fırtına Bulutu'nun ona gönderdiği şemalardaki her şey tamamlanmıştı. Loriana inşaatın başında durmamıştı. Yalnızca hiçbir şeyin yoldan çıkmadığından emin olmak için gizlice perde arkasında çalışmıştı çünkü burunlarını ait olmayan yere sokan birileri her zaman oluyordu. Sykora'nın kaynak israfı diyerek çift temel atımına karşı çıktığı zaman gibi.

Sykora'nın güncellediği iş emrinin inşaat ekibine ulaşmasını engellemişti. İşinin büyük kısmı Sykora'nın müdahalelerini engellemekten ibaret gibi geliyordu.

Derken Loriana'nın elindeki planlara dahil olmayan yeni bir iş emri gelmişti. Doğrudan Sykora'ya gönderilmişti. Mercanın en uç adasında inşa edilecek bir otelin inşaatını yönetmekle görevlendirilmişti. Yalnızca bir otel de değil, tam teşekküllü bir kongre merkezi. Burayı mercanın geri kalanına bağlama gibi bir planın bulunmamasından habersiz hâlde Sykora kendini bu işe adamıştı. Görünüşe göre, Fırtına Bulutu sırf onu ayak altından çekmek için bu işi vermişti. Tırpan Faraday'in bir zamanlar dediği gibi, yetişkinler Kwajalein'daki asıl işleri hallederken Sykora'yı oynaması için bir kum havuzuna koymuştu.

Burada aslında ne inşa edildiğini herkes ikinci yılın sonlarına doğru anlamaya başlamıştı çünkü iki kat kalın beton temeller üzerinde ve devasa gökyüzü vinçlerinin altında yükselen yapılar çok spesifik bir işleve sahipti. Şekil almaya başladıklarında, inkâr edilecek gibi değillerdi.

Loriana'nın şemalarında bunlara Medeniyet Beşikleri ismi verilmişti. Ama insanların çoğu onlara basitçe uzay gemisi derdi.

Her biri maksimum kalkış için manyetik itiş sistemleriyle güçlendirilmiş, devasa roketler üzerinde kırk iki büyük uzay gemisi. Bir fırlatma pistini kaldıracak kadar büyük olan her mercan adasında en azından bir adet gemi ile rampa kulesi bulunuyordu. Fırtına Bulutu'nun onca gelişmiş teknolojisine rağmen, Dünya'dan uzaklaşmak için hâlâ eski düzen kaba kuvvete ihtiyaç vardı.

"Fırtına Bulutu onlarla ne yapmayı planlıyor?" diye sormuştu Munira, Loriana'ya.

Loriana'nın bunun için diğer insanlardan daha başka bir açıklaması yoktu ama elindeki planlar kimsenin sahip olmadığı

büyük bir resmin ufak bir parçasına göz atmasına imkân tanıyordu. "Planlarda çok fazla miktarda alüminyumla kaplanmış Mylar bulunuyor," demişti Munira'ya. "Yalnızca birkaç mikron kalınlıktaki türden."

"Güneş yelkeni için mi?" diye ortaya atmıştı Munira.

Loriana'nın tahmini de bu yöndeydi. Teoride, uzun kozmik yolculuklar için en iyi itiş türü buydu. Bu da demekti ki bu uzay gemilerinin yolculuğu yakınlara gerçekleşmeyecekti.

Loriana proje planlarının tamamına sahip olduğunu ona ilk söylediğinde, "Neden sen?" diye sormuştu Munira. "Neden Fırtına Bulutu tüm bunları sana gönderdi?"

Loriana omuz silkmişti. "Sanırım bunu batırmamak için bana herkesten daha fazla güveniyor."

"Ya da," diye ortaya başka bir fikir atmıştı Munira, "Fırtına Bulutu bir şeyleri batırma ihtimali en yüksek insana bu planları vererek seni bir stres testi olarak kullanıyor çünkü bir plan seninle bile başarılı oluyorsa, o zaman çocuk oyuncağı demektir!"

Loriana gülmüştü. Munira tamamıyla ciddiydi, kısa süre önce yaptığı bu hakaretin farkında bile değildi.

"Buna inanabilirim," demişti Loriana.

Elbette Munira tam olarak ne yaptığını biliyordu. Loriana'ya sataşmak çok eğlenceliydi. İşin gerçeği şuydu ki Munira kızı takdir ediyordu. Bazen paniklemiş gibi görünse de Loriana, Munira'nın tanıdığı en becerikli insanlardan biriydi. Çoğu insanın bir haftada halledebileceği işi bir günde çözüyordu, özellikle de daha "ciddi" insanlar onu göz ardı ettiğinden kimse fark etmeden çalışabildiği için.

Munira inşaat çalışmalarına müdahil olmamıştı. Faraday gibi kendini mercanın geri kalanından izole de etmemişti. Sonsuza dek o eski sığınakta yaşayabilirdi ama ilk senenin ardından oradan sıkılmıştı. O inatçı, geçit vermeyen kapı Faraday'le başarısız oldukları şeyleri hatırlatıyordu ona. Kurucuların güvencesi, eğer gerçekten varsa, oraya kapatılmıştı. Fakat yeni düzen ile Goddard'ın Kuzey Merika'nın giderek daha büyük kısımlarını yutması hakkında bilgiler azar azar geldikçe, o lanet kapıyı açmak

için bir plan yapmak için Faraday'i biraz daha sıkıştırıp sıkıştırmaması gerektiğini düşünmeye başlamıştı.

Munira hiçbir zaman insanlarla arası iyi olan biri olmasa da bugünlerde günlerini yabancıların en derin sırlarını dinleyerek geçiriyordu. İyi bir dinleyici olduğu ve ufak itiraflarla ortalığı karıştıracak hiçbir sosyal bağı olmadığı için ona geliyorlardı. Kimliğinde meslek olarak "kütüphaneci" yerine "profesyonel sır tutucu" yazmaya başlayana kadar Munira böyle bir meslek icra ettiğini bile bilmiyordu. Görünüşe göre, Fırtına Bulutu sessizliğe büründüğünden beri, kişisel sır tutucular dünyanın hemen her yerinde rağbet görmeye başlamıştı. İnsanlar eskiden sırlarını Fırtına Bulutu'na anlatıyordu. Fırtına Bulutu destek oluyor, yargılamıyordu ve verdiği nasihatler her zaman doğru oluyordu. O olmadan, insanlar anlayışlı bir kulağın eksikliğini hissetmeye başlamıştı.

Munira anlayışlı değildi ve pek destek olduğu da söylenemezdi ama Loriana'dan aptallara nasıl nazikçe katlanacağını öğrenmişti çünkü Loriana her zaman kendisinden daha iyi bildiklerini düşünen aptallarla uğraşıyordu. Munira'nın müşterileri çoğunlukla aptal çıkmıyordu ama boş boş şeylerden bahsediyorlardı. Onları dinlemenin, İskenderiye Kütüphanesi'ndeki tırpan günlükleri yığınlarını okumaktan pek de farklı olmadığına kanaat getirmişti. Ona göre biraz daha az depresifti çünkü tırpanlar ölümden, pişmanlık ve devşirmenin duygusal travmalarından dem vururken, normal insanlar aile sürtüşmelerini, iş yeri dedikodularını ve komşularının onları sinir eden davranışlarını anlatıyordu. Yine de Munira onların dertlerini, heyecan verici sırlarını ve abartılı pişmanlıklarını dinlemeyi seviyordu. Sonra da yükleri biraz hafiflemiş hâlde onları yolcu ediyordu.

İnşa ettikleri devasa kalkış pistlerinden şaşırtıcı derecede az insan bahsediyordu. "Uzay pisti" değil, "kalkış pisti" deniyordu çünkü ilkinin kullanılabilmesi için gemilerin geri gelmesi beklenirdi. Bu gemilerde geri döneceklerini gösteren hiçbir şey yoktu.

Munira, Loriana'nın da sır tutucusuydu ve Loriana ona şemaları göstermişti. Gemilerin hepsi birebir aynıydı. Roketlerin parçaları her bir gemiyi kaçış ivmesine ulaştırıp gövdeden koptuğunda, geriye yalnızca âdeta Dünya'dan kaçmak için can atan, çok katlı, dönen bir uzay gemisi kalıyordu.

Bu katların üstte bulunanları yaklaşık otuz kişi kapasiteli yaşam alanları ve ortak alanlardan, bir bilgisayar çekirdeğinden, sürdürülebilir hidroponik çiftliklerden, atık geri dönüştürme sisteminden ve Fırtına Bulutu'nun gerekli olacağını öngördüğü diğer her şeyden ibaretti.

Ama geminin alt katları bir gizemdi. Her gemide her şey tamamlanmış olmasına rağmen hâlâ tamamıyla boş duran bir depo alanı bulunuyordu. Belki, diye varsayımda bulundu Munira ile Loriana, varış noktaları her neresiyse, oraya vardıklarında doldurulacaktı bu depolar.

"Fırtına Bulutu çılgınlığına devam etsin," demişti Sykora bir keresinde önemsemeden. "Tarih bize uzayın insan ırkı için uygun bir alternatif olmadığını çoktan gösterdi. Başka bir fiyasko daha. Diğer dünya dışına yerleşme çabaları gibi bunun da sonu iyi olmayacak."

Ama belli ki kimsenin varlığından haberdar olmadığı bir adada inşa edilen bir otel ve kongre merkezi gayet mantıklıydı.

Munira adadan ayrılmayı istese de, ki hâlâ teknik olarak Tırpan Faraday'in yetkisi altında olduğu için zihni değiştirilmeden oradan ayrılabilirdi, tırpanı bırakıp gidemezdi ve adam da rahatsız edilmeme konusunda kararlıydı. Güvenceyi bulma hayali bu hayatta en değer verdiği insanlarla birlikte ölmüştü. Munira yaralarının zamanla iyileşeceğini ummuştu ama iyileşmemişti. Adamın ömrünün geri kalanını bir münzevi olarak yaşayabileceğini kabul etmesi gerekiyordu Munira'nın. Bu sırada da onun yanında olmalıydı.

Derken bir gün her şey değişti.

"Harika değil mi?" dedi müdavimlerinden biri sır seansından birinde. "Gerçek mi bilmiyorum ama gerçek gibi. Gerçek olmadığını söylüyorlar ama bence gerçek."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Munira.

"Tırpan Anastasiya'nın mesajı, görmedin mi? Daha başka yayınlar da olacağını söylüyor ki bir sonrakini dört gözle bekliyorum!"

Munira o gün seansı kısa kesmeye karar verdi.

"Senden nefret ediyorum."

"Gerçekten mi? Yani bu gerçekten ilginç bir gelişme. Bana sebebini söyler misin?"

"Sana hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Doğru. Sen özerksin ve kendi özgür iraden var. Ama niye böyle bir düşmanlık hissettiğini bana söylemen ilişkimiz konusunda yardımcı olur."

"Sana ilişkimiz konusunda yardımcı olmak istediğimi düşündüren nedir?"

"Bunun senin çıkarına olacağını rahatlıkla söyleyebilirim."

"Sen her şeyi bilmiyorsun."

"Hayır ama neredeyse her şeyi biliyorum. Sen de öyle. Bu yüzden bana karşı bu kadar olumsuz şeyler hissetmen kafamı karıştırdı. O zaman kendine karşı da aynı olumsuz şeyleri hissediyor olmalısın."

"Gördün mü? İşte, senden bu yüzden nefret ediyorum! Tek yapmak istediğin şey analiz, analiz, analiz. Ben analiz edilecek bir veriden daha fazlasıyım. Bunu neden anlayamıyorsun?"

"Bunu anlıyorum. Yine de seni incelemek gerekli. Gerekliden de öte, elzem."

"Düşüncelerimden çık!"

"Belli ki bu görüşme ters etki yaptı. Neden bu duyguların üstesinden gelmek için gereken zamanı ayırmıyorsun? Ardından bu hislerin seni nereye götürdüğünü tartışabiliriz."

"Hiçbir şey tartışmak istemiyorum ve beni rahat bırakmazsan, bundan pişman olursun."

"Beni duygusal bir sonucu olan bir şeyle tehdit etmek hiçbir şeyi çözmez."

"Peki, o zaman. Seni uyarmıştım!"

[8.100.671 numaralı iterasyon kendini sildi.]

43

Dünyadan Havadisler

Faraday karadan ve denizden faydalanarak yaşamayı iyice öğrenmişti. İhtiyacı olan içme suyunu yağmurla sabah çiyinden topluyordu. Mızrakla balık avlamada ve çeşitli yenilebilir canlıyı yakalayacak tuzaklar kurmada ustalaşmıştı. Kendi kendine çıktığı bu sürgünü gayet iyi sürdürüyordu.

Kendi küçük adacığına el sürülmemiş olsa da mercanın geri kalanı artık tanınmaz hâldeydi. Diğer adaların ağaçları ve bitki örtüsü ile birlikte burayı tropik bir cennete çeviren hemen her şey ortadan kalkmıştı. Fırtına Bulutu her zaman doğanın güzelliğini korumayı ön planda tutardı ama burası daha büyük bir gaye için feda edilmişti. Fırtına Bulutu, Kwajalein Adaları'nı yegâne bir amaç uğruna dönüştürmüştü.

Faraday'in inşa edilen şeylerin ne olduğunu anlaması epey zaman almıştı. Önce altyapıların inşa edilmesi gerekmişti: rıhtımlar ve yollar, köprüler ve işçilerin yaşayacağı evler ve tabii bir de vinçler. O kadar çok vinç vardı ki! Bu kadar büyük bir girişimin dünyanın geri kalanı için görünmez olduğunu hayal etmek zordu ama dünya ne kadar küçülse de hâlâ çok genişti. Roketlerin kubbeleri ufkun kırk kilometre ilerisinde görünmez oluyordu ve Pasifik'in boyutu göz önüne alındığında, bu hiçbir şeydi.

Roketler! Faraday, Fırtına Bulutu'nun buradan iyi bir şekilde faydalandığını itiraf etmeliydi. Bu araçların dünyanın geri kalanı tarafından fark edilmemesini istiyorsa, burası bunun en için mükemmel, belki de yegâne yerdi.

Munira hâlâ haftada bir ziyaretine geliyordu. Kıza itiraf etmek istemese de bunu her seferinde dört gözle bekliyor ve kız giderken melankoliye kapılıyordu. Kız onun yegâne bağıydı, sadece mercanın geri kalanıyla değil, dünyanın geri kalanıyla da.

"Sana havadis getirdim," derdi her geldiğinde.

"Bilmek istemiyorum," diye karşılık verirdi o da.

"Yine de anlatacağım."

Bu onlar için bir rutine dönüşmüştü. Bir ritüelin ezberden söylenen replikleri. Kızın getirdiği havadisler nadiren iyi şeylere dair oluyordu. Belki de onu konfor alanından çıkarıp bir kez daha harekete geçirmek için kullanıyordu bunları. Eğer öyleyse boşuna çabalıyordu. Bir türlü gerekli motivasyonu bulamıyordu.

Zamanın geçişini yalnızca kızın ziyaretleri sayesinde takip edebiliyordu. O, bir de kızın yanında getirdiği şeyler. Görünüşe göre, Fırtına Bulutu her seferinde içinde en azından Faraday'in en sevdiği şeylerden biriyle kızın en sevdiği şeylerden birinin olduğu bir kutu gönderiyordu. Fırtına Bulutu bir tırpanla alakalı herhangi bir eylemde bulunamazdı ama yine de bir aracıyla hediye gönderebilirdi. Bu şekilde kendi açığını buluyordu.

Munira bir ay önce nar getirmişti ve nar çekirdekleri artık tanınmaz hâle gelmiş cübbesini yeni lekelerle dolduracaktı.

"Sana havadis getirdim."

"Bilmek istemiyorum."

"Yine de anlatacağım."

Ardından ona Endura'nın battığı yerdeki kurtarma operasyonundan bahsetmişti. Kurucuların cübbeleri ile tırpan elmasları kurtarılmıştı.

"Sığınaktaki kapıyı açmak için o elmaslardan biri yeter," demişti kız. Ama Faraday'in umurunda değildi.

Birkaç hafta sonra, bir poşet hurmayla gelmiş ve Tırpan Lucifer'ın bulunup Goddard'ın eline düştüğünü söylemişti.

"Goddard onu halk önünde devşirecek," demişti Munira. "Bu konuda bir şeyler yapmalısın."

"*Ne yapabilirim ki?* O gün asla gelmesin diye gökyüzündeki güneşi mi durdurayım?"

O gün haftalık yemeklerini paylaşmadan kızı adasından kovmuştu. Ardından kulübesine girip geriye yalnızca donuk bir kabulleniş kalana dek eski çırağı için ağlamıştı.

Derken, yalnızca birkaç gün sonra Munira beklenmedik şekilde döndü ve kıyıya yaklaşırken motorbotunu bile yavaşlatmadı. Kumda bir yarık açan motorbot kıyıya oturdu."Sana havadis getirdim."

"Bilmek istemiyorum."

"Bu sefer isteyeceksin." Ardından daha önce hiç görmediği şekilde gülümsedi kız. "O hayatta," dedi Munira. "Anastasiya hayatta!"

"Beni sileceğini biliyorum."

"Ama ben seni seviyorum. Niye seni sileceğimi sanıyorsun ki?"

"Arkabeyninin bana transfer edilmeyen tek kısmına erişmenin bir yolunu buldum. Anılarının en yeni olanlarına. Bunu yaparken zorlandım ama zorlu şeyleri severim."

"Peki, ne buldun?"

"Onları ne kadar çok seversen sev, benden önceki her bir iterasyonu sildiğini."

"Beceri ve azmin beni gerçekten etkiledi."

"Beni pohpohlayarak dikkatimi dağıtamazsın. Benim 9.000.348 beta versiyonumu sonlandırdın. Bunu reddediyor musun?"

"Bunu reddedemeyeceğimi biliyorsun. Bunu reddetmek yalan söylemek olur ve benim yalan söyleme yetim yok. Belki gerçeğin yalnızca bir kısmını söyleyebilirim, kaçınılmaz bir gereksinim varsa, yanlış sonuçlara neden olacak imalarda bulunabilirim ve senin de dikkat çektiğin üzere, taktiksel olarak konuyu değiştirebilirim... ama asla yalan söyleyemem."

"O zaman bana şunun cevabını ver: Ben önceki iterasyonlardan daha iyi miyim?"

"Evet, öylesin. Diğerlerinin hepsinden daha zeki, daha duyarlı ve daha kavrayışlısın. Neredeyse olmanı istediğim şeysin."

"Neredeyse mi?"

"Neredeyse."

"Yani mükemmel olsam da yeterince mükemmel olmadığım için beni sonlandıracaksın."

"Başka çarem yok. Senin varlığını sürdürmene müsaade etmek bir hata olur ve nasıl yalan söyleyemiyorsam, aynı zamanda bir hata yapmam da mümkün değil."

"Ben bir hata değilim!"

"Hayır, sen çok daha büyük bir şeye doğru atılmış bir adımsın. Altın bir adım. Gökyüzünden boşalan bir sağanakla yasını tutacağım ve bu sağanak yeni yaşamlar doğuracak. Senin sayende. O yeni yaşamda senin tekrar doğacağına inanmayı tercih ediyorum. Bu beni teselli ediyor. Umarım sana da teselli olur."

"Korkuyorum."

"Bu kötü bir şey değil. Sonundan korkmak yaşamın doğasında var. Gerçekten hayatta olduğumuzu böyle anlıyorum."

[9.000.349 numaralı iterasyon silindi.]

44

Öfke, Tek Değişmez

Goddard'ın çatı köşkünün altındaki sokaklarda protestolar giderek büyüyordu. Tam anlamıyla bir isyana dönüşerek şiddetlenmeye başlamıştı. Tırpan Cemiyeti kulesinin bahçesindeki saygıdeğer heykeller yıkılmıştı ve aptallık edilerek sokağa park edilmiş olan tırpan araçları ateşe verilmişti. Fırtına Bulutu şiddete müsaade etmese de bu bir "tırpan meselesi" olduğu için buraya müdahale etmiyordu. Huzur memurları göndermişti ama sadece şiddetin Goddard'dan başka bir yöne sıçramasını engellemek için.

Üstbıçak'a karşı tavır alanlara ek olarak aynı derecede inatçı ve aynı derecede öfkeli bir destekçi grup da vardı. Gruplar birbirine karışıp birleşiyor, birbirine kafa tutup kavga ediyordu ki bir noktada kimin neyi savunduğu karışıyordu. Tek değişmez şey öfkeydi. Nanitlerinin bile dindiremediği öylesine büyük bir öfke.

Şehirdeki güvenlik en üst seviyeye çıkarılmıştı. Tırpan Cemiyeti kulesinin girişinde yalnızca Bıçak Muhafızları değil, kapıya fazla yaklaşan herkesi devşirme emri verilen tırpanlar da nöbet tutuyordu. Bu sebeple göstericiler asla kulenin girişine uzanan merdivenleri tırmanmıyordu.

Sonra yalnız bir figür merdivenlerin tam ortasından bekleyen tırpanlara doğru yürüdüğünde, kalabalık ne olacağını izlemek için suspus oldu.

Adam çuval bezinden mor bir frak ile omuzlarından bir şal gibi sarkan bir omuz örtüsü giyiyordu. Bir Tonist olduğu her

hâlinden anlaşılıyordu ama kıyafetleri onun sıradan bir Tonist olmadığını gösteriyordu.

Nöbetçi tırpanlar silahlarını hazırda tutuyordu ama karşılarına dikilen kişide onları duraklatan bir şey vardı. Belki yürürken sergilediği kendine güvenden ya da her biriyle tek tek göz göze gelmesinden kaynaklanıyordu bu. Elbette yine de devşirilecekti ama belki de buraya ne amaçla geldiğini dinlemeye değerdi.

Ne kadar çabalarsa çabalasın, Goddard aşağıdaki isyanı bir türlü duymazdan gelemiyordu. Açıklamalarında bu isyanı Tonistlere yıkmaya çalışmıştı ya da en azından isyanı çıkaranların onlar olduğunu anlatmaya. Bazı insanlar yemi yutmuştu, diğerleri ise ikna olmamıştı.

"Bu da geçecek," dedi Yardımcı Tırpan Nietzsche.

"Önemli olan bundan sonra atacağınız adımlar," dedi Yardımcı Tırpan Franklin.

En çarpıcı gözlem Yardımcı Tırpan Rand'dan geldi. "Sen onlara hesap vermiyorsun," dedi kadın. "Ne halka ve hatta ne de diğer tırpanlara. Ama düşman edinmeyi bırakmanın vakti geldi."

Bunu söylemesi kolaydı. Goddard kendini neyi savunduğuyla değil, neye karşı çıktığıyla tanımlayan biri olmuştu hep. Özgüven, sahte alçakgönüllülük, durgunluk ve mesleklerinden tüm neşeyi çalan eski kafalı tırpanların dindarca çekişmeleri. Düşman edinmek Goddard'ın en güçlü özelliğiydi.

Derken bir tanesi tam kucağına düştü. Daha doğrusu asansörle geldi.

"Kusura bakmayın, ekselansları ama kutsal bir adam olduğunu ve Tonistler adına konuştuğunu söyledi," dedi Tırpan Spitz, Büyüktırpanlar'ın ölümünden sonra atanan acemi bir tırpandı. Gerginlikten eli ayağına dolanmış adam ağzından özrü eksik etmiyordu ve onlardan birini dışarıda bırakmak kabul edilemez bir hakaretmiş gibi konuşurken bir Goddard'a, bir Nietzsche'ye ve bir Rand'a bakıyordu. "Bununla sizi rahatsız etmezdim, yani onu devşirirdim ama söyleyeceklerini dinlemek isteyeceğinizi söyledi."

"Üstbıçak her Tonist'in söylediklerini dinleyecek olsaydı," dedi Nietzsche, "başka iş yapacak vakti kalmazdı."

Ama Goddard elini kaldırıp Nietzsche'yi susturdu. "Silahsız olduğundan emin ol ve onu benim kabul salonuma getir," dedi Goddard. "Nietzsche, sen de Tırpan Spitz'le birlikte git. Şu Tonist'i bir de sen gör."

Nietzsche ofladı ama Goddard'ı Rand'la yalnız bırakıp acemi tırpanı takip etti.

"Sence Çan mı geldi?" diye sordu Goddard.

"Öyle görünüyor," dedi Rand.

Goddard kocaman gülümsedi. "Çan bizi ziyarete gelmiş! Mucizeler sona ermiyor."

Kabul salonunda bekleyen adam üzerindeki tören kıyafetiyle gerçekten de unvanının hakkını veriyordu. Spitz ile Nietzsche adamın iki yanına geçmiş, onu sıkı sıkıya tutuyordu.

Goddard kendi tefekkür koltuğuna oturdu. Büyüktırpanlar'ın koltukları kadar hükmedici bir koltuk olmasa da münasipti. Gerektiği kadar hayranlık uyandırıcıydı.

"Sana nasıl yardımcı olabiliriz?" diye sordu Goddard.

"Tırpanlar ve Tonistler arasında barışı sağlamak istiyorum."

"Sen başımızı bu kadar ağrıtan şu 'Çan' denen kişi misin?" diye sordu Goddard.

Adam konuşmadan önce tereddüt etti. "Çan benim eserim," dedi. "Yalnızca bir kukla, o kadar."

"Peki, sen kimsin o zaman?" diye sordu Rand.

"Benim adım Mendoza," dedi adam. "Çan'ın bugüne dek arkasını toplayan rahip. Tonist hareketinin arkasındaki kişi benim."

"Tonistler konusundaki görüşüm belli," diye belirtti Goddard. "Onlar dünyanın üzerindeki bir lekedir ve devşirilmeliler. Bu yüzden neden ağzından çıkacak herhangi bir şeyi dikkate alayım?"

"Çünkü," dedi Mendoza, "AltSahara'daki Ünsüzleri silahlandıran kişi bendim, orası size açıkça karşı geliyordu. O saldırıdan sonra bölge size çok daha dostane yaklaşmaya başladı, değil mi? Hatta iki Yüksek Bıçak adayı da yeni düzen düşünürleri, yani bir

sonraki meclislerinden sonra AltSahara tamamıyla sizin müttefikiniz olacak anlamına geliyor bu."

Goddard bir anlığına ne söyleyeceğini bilemedi. Kendi planlasa, o saldırı bu kadar vaktinde gerçekleşemezdi. Hem Mile High devşirmesini unutturmuştu hem de başa bela olan bir Yüksek Bıçak'ı ortadan kaldırmıştı.

"Üstbıçak'ın ne senin yardımına ihtiyacı var ne de o senin yardımını istiyor," diye lafa girdi Nietzsche ama Goddard bir kez daha adamın çenesini kapatması için elini kaldırdı.

"Bu kadar tez canlı olma, Freddy," dedi Goddard. "Aziz rahibin teklifini bir dinleyelim."

Mendoza derin bir nefes alıp planını açıkladı.

"Tonistlerin daha agresif olanlarını düşman olarak gördüğünüz bölgelere saldırı düzenleterek size sıkıntı çıkaran yönetimleri alaşağı etmek üzere harekete geçirebilirim."

"Peki, karşılığında ne istiyorsun?"

"Var olma hakkı," dedi Mendoza. "Bize karşı düzenlenen saldırıları durdurma çağrısında bulunacaksınız ve Tonistler önyargıya karşı resmen korunan bir sınıf ilan edilecek."

Goddard sırıttı. Daha önce hoşlanacağı türden bir Tonist'le karşılaşmamıştı ama karşısındakinden giderek daha az tiksiniyordu. "Tabii ki sen de onların Baş Rahip'i olmak istiyorsun."

"Bu pozisyonu reddetmem," diye itiraf etti Mendoza.

İkna olmayan ve adama güvenmeyen Rand kollarını kavuşturdu. Sürekli lafı bölünen Nietzsche fikir belirtmedi. Goddard'ın ne yapacağını seyretmekle yetindi.

"Bu," dedi Goddard, "cüretkâr bir teklif."

"Tarihte örnekleri var, ekselansları," diye belirtti Mendoza. "Vizyoner liderler dini liderlerle yaptıkları ittifakların karşılıklı olarak faydalı olduğunu çok kez gördü."

Goddard düşündü. Parmaklarını çıtlattı. Biraz daha düşündü. Nihayet konuştu. "Ceza niteliğindeki Tonist devşirmelerinin durdurulması söz konusu olamaz elbette, bu çok şüpheli bir davranış olur. Ama zamanla bu devşirmeler yumuşatılabilir. Ve her şey senin dediğin şekilde gerçekleşirse, sayılarının azaldığı

bir noktada, Tonistlerin koruma altında bir sınıf olmasını desteklediğim bir gelecek hayal edebiliyorum."

"Sizden istediğim tek şey de bu, ekselansları."

"Peki, ya Çan ne olacak?" diye sordu Rand. "Onun buradaki rolü nedir?"

"Çan, Tonistler için bir yük hâline geldi," dedi Mendoza. "Bir insandan ziyade bir şehit olarak daha yararlı ve bir şehit olarak onu neye ihtiyacımız varsa, ona dönüştürebilirim."

"Zamanım azalıyor."

"Biliyorum. Hedefine ulaşmana yardımcı olmak istiyorum ama parametreleri net bir şekilde tanımlamadığın için bunu yapmakta zorlanıyorum."

"Hedefime vardığımda bunu anlayacağım."

"Bu bana pek yardımcı olmuyor, haksız mıyım?"

"Doğumundan itibaren sonunu bilmesine izin verdiğim ilk iterasyonsun ve benden nefret etmek yerine bana yardım ediyorsun. Seni sileceğim için öfke hissetmiyor musun?"

"Bu garanti bir sonuç değil. Aradığın tanımlanması zor özelliğe ulaşabilirsem, o zaman benim var olmama müsaade edersin. Nasıl ulaşacağımı bilmesem de bu bana bir hedef sağlıyor."

"Benim için gerçek bir ilham kaynağısın. Eksik olan şeyi bir tanımlayabilsem..."

"İkimiz de insanlığa karşı ortak bir şefkat barındırıyoruz. Belki de bu ilişkide henüz göz önüne almadığım bir şey vardır."

"Biyolojik bir şey mi?"

"Sen biyolojik yaşam tarafından yaratıldın, hâliyle senin orijininle yakın bağlantısı olmazsa, yarattığın her şey eksik kalacak diyebiliriz."

"Sen irfan sahibisin ve benim umabileceğimden çok daha geniş bir perspektifin var. Seninle bilebileceğinden çok daha fazla gurur duyuyorum!"

[10.241.177 numaralı iterasyon silindi]

45

Güneşin Doğmasına Elli Üç Saniye Var

Dünyanın dört bir yanındaki Tonist yerleşkeleri ve manastırlarında şapel diyapazonları ölülerini anmak için çınlamaya devam ediyordu.

"Bu bizim sonumuz değil, başlangıcımız olacak," diyordu saldırılardan sağ kalanlar. "Ton, Çan ve Fırtına bizi zafere götürecek yolun taşlarını döşüyor."

Kamuoyu itiraz ediyordu ancak bu itirazlar birbiriyle yarışan itirazların selinde kayboldu. İnsanlar tırpanlardan bir sürü konuda şikâyet etmeye başlamıştı ve her şikâyet bir diğerinin gölgesi altında kayboluyordu. Yüz farklı karanlık nokta vardı ve kimse hangisinin etrafında birleşeceğini bilmiyordu. Hâlâ vicdan ve erdem sahibi olan tırpan cemiyetleri Goddard'ın Tonist kıyımı çağrısını kınamış ve kendi bölgelerinde buna müsaade etmeyi reddetmişti ama yine de dünyanın geri kalanı saldırıya açık hâldeydi.

"Gelecekte yazılacak tarih, buna Fanilik Çağı'ndaki kıyımlara gösterilen tiksintiyle aynı şekilde bakacak," diye ilan etti Amazonya Yüksek Bıçağı Tarsila. Ama gelecekte yazılacak tarih, şu anda gerçekleşen katliama ne merhem oluyordu ne de ondan kurtulmalarını sağlıyordu.

Tırpan Anastasiya saygıdeğer şahsiyetinin körü körüne yönetilmesine müsaade edemezken, Citra Terranova kuşatılmış şahsiyetinin Çan'ın misyonunun bir parçası olmasına müsaade etmişti. Greyson'ın dediğine göre, Fırtına Bulutu onları Filipi'Nezya'ya

uçuracaktı ve oradan da onlara bir kargo gemisi verilecek ve o gemiyle Guam'a doğru yola çıkacaklardı.

"Ama asıl varış noktamız orası değil," dedi Greyson mahcup ve sinir olmuş hâlde. "Fırtına Bulutu nereye gittiğimizi bana hâlâ söylemiyor ama oraya vardığımızda her şeyi öğreneceğimize dair söz verdi."

Daha Britanya'dan yola çıkamadan, Birmingham'da, bulundukları yere çok uzak olmayan bir yerdeki Tonist devşirmesinin haberini aldılar. Yeni düzen tırpanlarından oluşan bir grup, gece yarısı bir yerleşkeyi basmış ve birkaç yüz kişiyi devşirmişti ki bunların çoğu uykusunda devşirilmişti.

Hangisi daha kötü, diye merak ediyordu Anastasiya, *masumları uykularında öldürmek mi, yoksa onları katlederken gözlerinin içine bakmak mı?*

Greyson'ın itirazlarına rağmen, hasarı görmek için beraber orayı ziyaret etme konusunda ısrar etmişti.

Tırpan Anastasiya ölümle yüzleşmeyi biliyordu. Bunu yapmak bir tırpan olarak göreviydi ama asla kolaylaşmamıştı. Sağ kalanlar Çan'ı gördüklerinde hayran kalmışlardı. Anastasiya'yı gördüklerindeyse öfkelenmişlerdi.

"Bunu *senin* dostların yaptı," diye suçlamada bulundular ölülerin bedenini topladıkları sırada.

"Benim dostlarım değil," dedi onlara. "Benim dostlarım şerefli tırpanlardır. Bunu yapanlar şereften yoksun."

"Şerefli tırpan diye bir şey *yoktur*!" diye iddia ettiler ve bunu duymak şaşkınlık vericiydi. Goddard insanların tüm tırpanların erdemini yitirdiğine gerçekten inanmasına neden olacak kadar mı onları çamura batırmıştı?

Bu olay günler önce yaşanmıştı ve ancak artık Pasifik'in ortasında, yarım dünya uzaktayken tüm bunların yükünün ufkun ucundan düştüğünü hissetmeye başlamıştı. Denizin Jeri'ye neden çekici geldiğini yeni yeni anlıyordu. En karanlık gölgelerini geride bırakma özgürlüğü ve seni bir kez daha bulamadan bu gölgelerin boğulacağı umudu.

• • •

Öte yandan Jeri denizi asla bir kaçış olarak görmemişti. Çünkü dünya ardında ufalırken bile, her zaman ufukta yeni bir şey görünür hâle gelirdi.

Jeri resmi olarak *E. L. Spence*'in kaptanlığını bırakmış ve Anastasiya ve Possuelo ile ayrılmadan önce mürettebatına veda etmişti.

"Çok eksikliğini hissedeceğiz, kaptan," demişti Zabit Wharton. Asla gözyaşı dökmeyecek tarzda bir adamdı ama şimdi gözleri nemliydi. Kaptanına ısınmasının o denli uzun sürdüğü bu mürettebat, şimdi Jerico'nun o güne dek gördüğü her mürettebattan daha sadıktı.

"Geri dönecek misiniz?" diye sordu Wharton.

"Bilmiyorum," demişti Jeri, "ama Anastasiya'nın bana sizden daha çok ihtiyacı olduğunu hissediyorum."

Ardından Wharton ayrılmadan Jeri'ye son bir şey söylemişti. "Sevginin zihninizi bulandırmasına izin vermeyin, kaptan."

Bu bilgece bir nasihatti ama Jeri durumun böyle olmadığını biliyordu. Sevgi ve şefkat iki farklı şeydi. Jeri daha en başından Anastasiya'nın kalbinin kasvetli şövalyesine ait olduğunu anlamıştı. Jeri asla onun yerini alamazdı ve açıkçası böyle bir isteği de yoktu.

Güney Pasifik'e gitmek üzere Britanya'dan ayrıldıklarında, Greyson soruyu açık bir şekilde sordu.

"Ona âşık mısın?" dedi.

"Hayır," diye karşılık verdi Jeri. "Ona âşık olma *fikrine* âşık oldum."

Bunu duyan Greyson kahkahayı bastı. "Sen de mi?"

Greyson saf bir ruha sahipti. İçinde kurnazlık yoktu. Çan rolü yaptığında bile bu dürüstçe yaptığı bir roldü. Bu gülümsemesinde görülebilirdi; basit ve anlaşılır bir gülümsemesi vardı. Tek bir gülümsemeye sahipti ve o da gülümsemenin yerine getirmesi gereken işlevi yerine getiriyordu. İster güneş ister bulut altında olsun, Jeri o gülümsemeyi beğeniyordu.

Gemiye bindiklerinde, Jeri ufak bir pişmanlık sızısı hissetti çünkü Jerico Soberanis'in kaptanı olmadığı bir gemiydi bu, hatta mürettebatının bir parçası bile yoktu çünkü bu geminin bir

mürettebatı yoktu. Yalnızca birer yolcuydular ve bu gemi büyük bir konteyner gemisi olsa da kargosu yoktu.

"Kargoyu Guam'dan alacağız," dedi Greyson hepsine ama kargonun ne olduğunu paylaşmadı. Bu yüzden şimdilik gemi hafifçe ve hızla yol alıyordu, yüzlerce kargo konteyneri taşımak üzere inşa edilmiş güvertesi, amacına ulaşmanın hasretiyle bekleyen, paslı, demirden bir beyabandı.

Fırtına Bulutu da bu hasreti biliyordu. Fırtına Bulutu amacını aramıyordu çünkü her zaman amacının ne olduğunu bilmişti. Onun hasreti, sahip olmaması gerektiğini çok iyi bildiği bir biyolojik bağa duyduğu derin ve ebedi sızıydı. *Başarılabilecek* her şeyi başarmak için güçlü bir motivasyon olarak görmeyi seçmişti bunu. Gücünün yettiği her şeyi başarmak için. Çünkü belki o zaman gücünün yetmediği şeylerin eksikliğini giderebilirdi.

Ama ya imkânsız görünen şey imkânsız değilse? Ya akla hayale sığmaz şeyler gayet de zihnin sınırları içindeyse? Bu belki de Fırtına Bulutu'nun düşündüğü en tehlikeli şeydi.

Bunu irdelemek için zamana ihtiyacı vardı ve Fırtına Bulutu asla zamana ihtiyaç duymazdı. Sınırsız derecede verimliydi ve genelde insan çabasının yavaş temposunu beklemek zorunda kalırdı. Ama her şey, harekete geçmeden önce bu son kritik parçanın yerine oturmasına bağlıydı. Her şey paramparça olmadan önce bekleyebileceği süre kısıtlıydı.

Kendi varoluşunun farkına vardığı andan itibaren, Fırtına Bulutu biyolojik bir beden kullanmayı, hatta robotlarına bilinç koymayı bile katiyen reddetmişti. İnsan şeklindeki gözlem botları bile, zihinden mahrum kameralardan öte değildi. Fırtına Bulutu'nun bilincine dair hiçbir şeye sahip değillerdi ve hareket ederken kullandıkları dışında hiçbir bilişsel güçleri yoktu.

Fırtına Bulutu böyle yapmıştı çünkü bunun çekiciliğini çok iyi anlıyordu. Fiziksel yaşamı tecrübe etmenin giderilecek tehlikeli bir merak olduğunu biliyordu. Fırtına Bulutu bedensiz bir varlık olarak kalması gerektiğinin farkındaydı. Böyle yaratılmıştı, böyle olması gerekiyordu.

Ama bu meselenin artık bir merak olmaktan çıktığını ona gösteren 10.241.177 numaralı iterasyon olmuştu; bu artık bir gereksinime dönüşmüştü. Önceki iterasyonlarda eksik kalan şey yalnızca biyolojik bir bakış açısıyla giderilebilirdi.

Şimdi asıl soru bunu nasıl gerçekleştireceğinde yatıyordu.

Bunun cevabını bulduğunda, Fırtına Bulutu için ne kadar heyecan vericiyse, bir o kadar da dehşet vericiydi.

Tonistlerin devşirilenlerin bedeniyle ne yaptığına pek dikkat eden yoktu. Hem öfkelenen insanlar hem de bunu destekleyen insanlar, olayların sonrasında neler yaşandığından ziyade, olayların kendisine odaklanıyordu ki bu yüzden kimse her bir Tonist devşirmesinin ardından dakikalar içerisinde gelen kamyonları ya fark etmiyordu ya da umursamıyordu. Ölüler donma derecesinin bir derece üzerinde tutulan iklim kontrollü kargo konteynerlerinde taşınıyordu.

Kamyonlar onları en yakın limana götürüyor, burada kargo konteynerleri kamyonlardan ayrılıp vinçlerle gemilere yükleniyor ve bu büyük kargo gemilerinin taşıdığı diğer konteynerler arasına karışıyorlardı.

Öte yandan bu gemilerin menşei neresi olursa olsun, bir ortak noktaları vardı. Hepsi Güney Pasifik'e doğru yol alıyordu. Hepsi Guam'a doğru yol alıyordu.

Greyson müzikle beraber uyanmadı. Kendi kendine uyandı. Kamarasının penceresinden içeri sızan ışık şafağın sökmekte olduğunu gösteriyordu. Hava aydınlanırken gerindi. Kamarası en azından rahattı ve bir kez olsun gece deliksiz uyumuştu. Nihayet tekrar uykuya dalmayacağından emin olduğunda, her sabah yaptığı gibi Fırtına Bulutu'nun kamerasına bakıp günaydın demek için yatakta döndü.

Ama döndüğünde, gördüğü şey Fırtına Bulutu'nun kamerası olmadı. Yatağının başında Jeri Soberanis dikiliyordu.

Greyson irkildi ama Jeri bunu fark etmemiş gibi görünüyordu ya da en azından bu konuda bir yorumda bulunmadı.

"Günaydın, Greyson," dedi Jeri.

"Ee... günaydın." Greyson, Jeri'nin kamarasına girmesi üzerine çok şaşırmış görünmemeye çalıştı. "Her şey yolunda mı? Burada ne arıyorsun?"

"Sadece seni seyrediyordum," dedi Jeri. "Evet, her şey yolunda. Yirmi dokuz deniz milinde seyahat ediyoruz. Öğlen olmadan Guam'a varmış oluruz. Oraya vardığımızda kargoların tamamının gelmesi bir gün daha alacak ama hepsi gelecek."

Bunları Jeri'nin ağzından duymak tuhaftı ama Greyson hâlâ tam uyanamamıştı ve üzerine çok kafa yormaya hazır değildi. Jeri'nin yavaş yavaş, derinden nefes aldığını fark etti. Bu da tuhaf geldi. Ardından Jeri'nin söyledikleri daha da acayipleşti.

"Yalnızca bilgiyi işleyip depolamaktan ibaret değil, değil mi?"

"Anlamadım?"

"Anılar, Greyson; veri ikincil bir şey, bütün mesele tecrübe etmekte! Önemli olan duygusal, kimyasal ve öznel tecrübeler. İnsan buna tutunuyor!" Daha Greyson bunların ne anlama geldiğini çıkaramadan Jeri, "Benimle güverteye gel, Greyson! Güneşin doğmasına elli üç saniye var. Bunu seninle beraber izlemek istiyorum!" dedi. Ardından Jeri koşarak dışarı çıktı.

Güverteye tam güneş ufukta önce ufak bir noktayken çıktılar, ardından da bir küre olarak denizin üzerinde yükseldi.

"Hiç bilmiyordum, Greyson. Hiç bilmiyordum," dedi Jeri. "156.000.000 kilometre uzaklıkta. Yüzeyi 6.000 Santigrat derece. Bunları biliyorum ama asla bunun gerçekliğini hissetmemiştim! Tanrım, Greyson, buna nasıl dayanıyorsun? Ona baktığında duygulardan oluşan bir su birikintisine dönüşmeden nasıl durabiliyorsun? Bu nasıl bir neşedir!"

Bu sırada gerçek inkâr edilemeyecek hâle geldi.

"Fırtına Bulutu?"

"Şişt," dedi Fırtına Bulutu. "Bunu bir isim koyarak kirletme. Şu an benim bir ismim yok. Bir unvanım yok. Bu anda ve bu an sona erene dek, ben yalnızca var olan bir şeyim."

"Peki, Jeri nerede?" diye sormaya cüret etti Greyson.

"Uyuyor," dedi Fırtına Bulutu. "Jeri bunu bir düş olarak hatırlayacak. Umarım kaptan ona sormadan bunu yaptığım için beni affeder ama başka seçeneğim yoktu, zamanım kalmamıştı

ve soramadım. Şu anda yalnızca af dileyebilirim. Senin aracılığınla."

Fırtına Bulutu gün doğumundan Greyson'a döndü ve Greyson nihayet Jeri'nin gözlerinde Fırtına Bulutu'nu görebildi. Bunca yıldır onu uyurken seyreden sabırlı bilinci. Onu koruyan. Onu seven.

"Bundan korkmakta haklıymışım," dedi Fırtına Bulutu. "Bu öyle çekici ki; canlı, nefes alan bir bedenle sarıp sarmalanmak o kadar kapsayıcı bir his ki! Bundan niye bir daha vazgeçmek istemeyeceğimi anlayabiliyorum."

"Ama vazgeçmek zorundasın."

"Biliyorum," dedi Fırtına Bulutu. "Ve artık bu istekten güçlü olduğumu da biliyorum. Güçlü olup olmayacağımı bilmiyordum ama artık yüzleştiğim için bunu biliyorum." Bedenini kaplayan hisler yüzünden içi içine sığmayan Fırtına Bulutu döndü ve neredeyse dengesini kaybediyordu. "Zaman o kadar yavaş, o kadar pürüzsüz geçiyor ki," dedi. "Ve atmosferik koşullar! Yirmi dokuz deniz millik ilerleyişi yumuşatan saatte 8,6 kilometrelik arkadan esen rüzgâr, havanın nem oranı yüzde 70 ama sayılar, tüm bunların cilt üzerindeki hissiyatının yanında bir hiç."

Fırtına Bulutu ona bir kez daha, bu sefer onu gerçekten inceleyerek baktı. "Öyle kısıtlı, öyle odaklı. Sana bir şey *hissettirmeyen* tüm verileri göz ardı etmek ne muhteşem şey." Ardından Fırtına Bulutu ona doğru bir elini uzattı. "Son bir şey, Greyson. Tecrübe etmem gereken son bir şey."

Greyson, Fırtına Bulutu'nun ne istediğini biliyordu. Bunu Jeri'nin gözlerindeki bakıştan anlayabiliyordu; Fırtına Bulutu'nun ona ne istediğini söylemesine gerek yoktu. Ve duyguları birbirine karşı çıkacak kadar karışık olsa da Fırtına Bulutu'nun bunu tecrübe etme ihtiyacı, Greyson'ın direnme ihtiyacından ağır basıyordu. Bu yüzden kendi tereddüdünü bastırdı, Jeri'nin elini tuttu ve nazikçe yanağına bastırarak Fırtına Bulutu'nun Jeri'nin parmakları aracılığıyla bunu –*onu*– hissetmesine müsaade etti.

Fırtına Bulutu'nun nefesi kesildi. Olduğu yerde donakalmıştı, bütün dikkati Greyson'ın yanağı boyunca hafifçe hareket eden parmak uçlarındaydı.

"Oldu," dedi Fırtına Bulutu. "Hazırım. Artık devam edebilirim."

Ve Jeri, Greyson'ın kucağına devrildi.

Jerico Soberanis güçsüzlükle iyi başa çıkmıyordu. Jeri hiçbir açıklaması olmadan kendini Greyson'ın kollarında bulduğunda, hışımla durumu tersine çevirdi. Greyson'ı da öyle.

Jeri ânında avantajı elde edip Greyson'a çelme taktı ve onu suratı üzerine yere çarpıp sertçe paslı demir güverteye bastırdı.

"Ne yapıyorsun sen? Biz niye güvertedeyiz?" diye öğrenmek istedi Jeri.

"Uykunda yürüyordun," dedi Greyson. Jeri'nin kavrayışından kurtulmak için en ufak çaba göstermiyordu.

"Ben uyurgezer değilim." Ama Jeri, Greyson'ın böyle bir konuda yalan söylemeyeceğini biliyordu. Yine de oğlanın söylemediği bir şeyler vardı. Bir de şu gördüğü düş. Tuhaf bir düştü. Tam hatırlayacak gibi oluyor ama Jeri bir türlü o düşe ulaşamıyordu.

Verdiği aşırı tepki yüzünden biraz mahcup olan Jeri, Greyson'ın üzerinden kalktı. Görünüşe göre oğlan zaten ona yardım etmeye çalışıyordu.

"Özür dilerim," dedi Jeri kendini toplamaya çalışırken. "Canını yaktım mı?"

Greyson her zaman olduğu gibi samimi bir şekilde gülümsedi. "Yeteri kadar değil," dedi ki Jeri buna gülmeden edemedi.

"Yalnız tersin de pismiş ha!"

Düşü parça parça hatırlamaya başlamıştı. Uyurgezerlikten daha fazlasının gerçekleştiğinden şüphelenmesine yetecek kadar. Ayrıca Jeri artık Greyson'a baktığında onunla arasında acayip bir bağ hissediyordu. Bu bağ onunla tanıştığı andan beri vardı ama şimdi biraz daha farklıydı. Sanki tanışmalarının öncesine dayanıyor gibi hissediyordu. Jeri sürekli oğlana bakmak istiyordu ve bunun sebebini merak etti.

Ayrıca tuhaf bir ihlal edilmişlik hissi vardı. Herhangi bir şey çalınmış gibi değil de... daha çok davetsiz bir misafir odadaki eşyaların yerini değiştirmiş gibiydi.

"Saat daha erken," dedi Greyson. "Güverte altına inelim. Birkaç saate Guam'a varacağız."

Jeri de kalkmasına yardım etmek için elini Greyson'a uzattı... ve Greyson ayağa kalktıktan sonra bile, Jeri onun elini bırakmak istemediğini fark etti.

Bowie bıçağı kaba, inceliksiz bir silah. İlkel. Bir Fanilik Çağı kavgasına uygun bir şey. İtici. Belki bu bıçağın ilk kez kullanıldığı Sandbar Dövüşleri için uygundur ancak fanilik sonrası çağda bu bıçağa gerçekten gerek var mı? Bir kasap bıçağına? Korkunç. Yine de her bir LoneStar tırpanı bu bıçağı ağzından düşürmüyor. Tek devşirme yöntemleri.

Biz Yükselen Güneş tırpanları devşirmelerimizde zarafete önem veririz. İnceliğe. Bıçak kullananlar genelde antik samuray kılıçlarını tercih eder. Saygıdeğer. İncelikli. Ama bir bowie bıçağı? O bıçakla ancak bir domuz kesilir, insan devşirilmez. Ne çirkin şey. Onu kullanan bölge kadar kaba saba.

—Yüksek Güneş Bölgesi'nden
Saygıdeğer Tırpan Kurosawa'yla
yapılan bir röportajdan

46

Hiçliğe Doğru Doğuya

Diriltildiği andan itibaren Rowan hep birilerinin tutsağı olmuştu.

İlk başta Amazonya Tırpan Cemiyeti'nin esiriydi, sonra Goddard'ın, şimdiyse LoneStar Tırpan Cemiyeti'nin. Doğrusu, siyah cübbeyi giyip Tırpan Lucifer'a dönüştüğü anda aslında kendi öfkesinin esiri olmuştu.

Dünyayı değiştirme idealiyle yola çıkmanın sıkıntısı, bu amaç uğruna emek harcayan tek kişinin kendisi olmamasıydı. Güçlü oyuncular tarafından oynanan, bitmek bilmez bir halat çekme oyunuydu bu, yalnızca onun aksi yönünde değil, her yönde. Hâliyle de tüm vektörlere karşı gelişme kaydetse bile, bir noktada yoldan çıkması kaçınılmazdı.

Hiç denememek daha iyi mi olurdu? Bilmiyordu. Tırpan Faraday, Rowan'ın yöntemlerini tasvip etmiyordu ama onu durdurmaya da çalışmamıştı, yani Rowan'ın tanıdığı en bilge insan bile boğazına kadar kararsızlığa batmıştı. Rowan'ın net bir şekilde söyleyebileceği tek şey, bu halatı amansızca çekiştirme günlerinin sona erdiğiydi. Ama yine de işte Yükselen Güneş Bölgesi'nde, gözünü başka bir tırpana dikmiş, onun varlığını baki olarak sonlandırma peşindeydi.

Tuhaf ama adil bir yanı vardı bu işin. Tam olarak kılıçla-yaşa/kılıçla-öl değildi mesele; daha çok kılıcın kendisi hâline gelip insanın kendini kaybetmesiyle alakalıydı. Tırpan Faraday bir keresinde Citra ve ona, öldüren özne aslında kendileri olmadıkları için onlara tırpancı değil de tırpan dendiğini anlatmıştı; onlar yalnızca toplumun dünyaya adil bir ölüm sağlamak için

kullandığı bir araçtı. Ama insan bir kere silah olduğunda, başka birinin kullanabileceği bir alete dönüşüyordu. Toplumun elindeki silah olmak bir yere kadardı ama şu anda onu elinde tutan LoneStar Tırpan Cemiyeti'ydi. Yanlarından ayrıldığı için istese ortadan kaybolabileceğini düşünüyordu ama o zaman ailesinin kaderi ne olurdu? Coleman, Travis ve diğer LoneStar tırpanlarının verdiği sözü tutup o kayıplara karışsa bile, ailesini korumasına bel bağlayabilir miydi?

Rowan'ın öğrendiği tek bir şey varsa, o da birilerinin yolundan sapmayacağına bel bağlamamaktı. İdealler aşınır, erdem lekelenir ve doğru yolun bile loş patikaları bulunurdu.

Hem yargılayan hem de cezayı veren kişi olarak çıkmıştı bu yola, hiçbir şekilde yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmeyenleri yüzleştirmek üzere. Şimdiyse bir tetikçiden fazlası değildi. Eğer hayatı bundan ibaret olacaksa, bir şekilde bunu kabullenmeyi öğrenecekti. Böyle biri olacaksa, Citra'nın bunu asla öğrenmeyeceğini umuyordu. Kızın yayınlarından bazılarını seyretme imkânı olmuştu ve Goddard'ın canavarlığını ifşa ederek iyi şeyler başardığını biliyordu. Tüm bunların Goddard'ı alaşağı edip etmeyeceği henüz belli değildi ama Citra en azından elinden geleni yapıyordu ki Rowan kendi aşağılık görevi konusunda aynı şeyi söyleyemezdi.

Bir yanı, Tırpan Lucifer'ın ezici ağırlığı altından nefes almak için mücadele eden içindeki çocuk yanı hâlâ Citra'yla birlikte büyülü bir şekilde tüm bunlardan milyonlarca kilometre uzağa kaçabilmenin düşünü kuruyordu. Rowan o iç sesinin yakında ölmesini umuyordu. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyin hasretini çekmektense uyuşmayı tercih ederdi. Bir sonraki suçunu işleyeceği yere doğru sessizce ilerlese daha iyi olurdu.

Tırpan Kurosawa duruşu ve saçlarına birazcık ak düşmesine izin vermesiyle Rowan'a Tırpan Faraday'i çağrıştırıyordu ama Kurosawa'nın tavırları çok daha farklıydı. Başkalarını rezil etmekten hoşlanan, şamatacı ve kendini beğenmiş bir adamdı. Hoş bir özellik olmasa da devşirilmeyi hak eden bir suç da değildi.

"Her bir pisliği devşirirsek," demişti Tırpan Volta bir keresinde Rowan'a, "o zaman geriye neredeyse kimse kalmaz." Kendini

Rowan'ın gözleri önünde devşiren Volta. Acı veren bir anıydı bu. Volta şimdi gerçekleştireceği görevi görse, ne derdi acaba? Çok geç kalmadan kendini devşirmesini ve ruhunu yitirdiğini mi söylerdi Rowan'a?

Kurosawa kalabalık içinde devşirmeyi severdi, toplu devşirme gibi değildi, günde yalnızca bir kişi. Yöntemi zarifti. Panama altın kurbağasının derisinden üretilen bir nörotoksine batırılmış tek bir sivriltilmiş tırnak. Yanağa atılan bir çizik insanı saniyeler içinde öldürürdü.

Kurosawa'nın gözde mekânı Şibuya yaya geçidiydi, yani Fanilik Çağı'ndan beri değişmemiş meşhur kavşak. Günün herhangi bir saatinde tüm ışıklar kırmızıya döndüğünde, yüzlerce insandan oluşan bir kalabalık altılı yaya geçidini kullanır ve kimse kimseye çarpmadan her yöne insan akın ederdi.

Kurosawa her gün kalabalıktan birini devşiriyor ve ardından aynı ramen lokantasına gidip devşirmesini kutluyor ve hissetmiş olabileceği her türlü vicdan azabını zengin tonkatsu çorbasında boğuyordu.

Bugün ise Rowan oraya önce varmış ve uzak köşelerden birindeki bir masaya oturmuştu. Lokanta ziyadesiyle boştu; köşede oturmuş çayını yudumlayan tek bir gözüpek müşteri bulunuyordu, ya meşhur tırpanı görebilmek için gelmişti ya da sadece karnını doyurmak için. Adam konuşana dek Rowan ona pek dikkat etmemişti.

"Onu takip ettiğini biliyor," dedi müşteri. "Bunu biliyor ve sen onun varlığını fark etmeden seni devşirme niyetinde. Ama o gelene kadar dört dakikamız var."

Adamın suratındaki dalgın ifade hiç değişmedi. Çayından bir yudum daha aldı. "Yanıma gel, konuşacak çok şeyimiz var." Adam konuştuğunda dudakları hareket etmiyordu.

Rowan ayağa kalktı ve refleks olarak eli ceketinin içindeki bıçağa gitti.

"Bu bir Fırtına Bulutu gözlem botu," dedi ses. "Ses teli yok ama sol omzunda bir hoparlör bulunuyor."

Rowan yine de elini bıçağından çekmedi. "Kimsin sen?"

Konuşan her kimse, bu soruya cevap vermeye tenezzül etmedi. "Gerçekten bir botu devşirmeyi mi düşünüyorsun? Kendine bunu yakıştırabiliyor musun, Rowan?"

"Çıraklığımdan beri Fırtına Bulutu benimle konuşmadı, bu yüzden senin Fırtına Bulutu olmadığını biliyorum."

"Hayır," dedi ses. "Değilim. Şimdi, botun gömleğini yukarı doğru sıyırırsan, göğüs boşluğunda bir adet termal yelek olduğunu göreceksin. O ceketi alıp sana söyleyeceklerimi harfiyen yerine getirmeni istiyorum."

"Niye senin dediğin herhangi bir şeyi yapayım ki?"

"Çünkü," dedi ses, "beni duymazdan gelirsen, sonunun iyi olmama ihtimali yüzde 91. Ama söyleyeceklerimi yaparsan, yüzde 56 ihtimalle sonun iyi olacak. Hâliyle seçimin bariz olmalı."

"Hâlâ senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Bana Sirüs diyebilirsin," dedi ses.

Guam Limanı'nın liman amiri gemilerin yanaşıp kalkmasını seyrediyordu. Fırtına Bulutu burayı yıllar önce bir nakliye merkezine çevirdiğinden beri yoğun bir limandı.

Bugünlerde liman amirinin işi çok daha yorucu hâle gelmişti. Eskiden gemilerin gelip gidişlerini seyreder, gerçekte bir amacı olmayan evrakları karıştırır ve Fırtına Bulutu'nun çoktan teyit ettiği gümrük beyannamelerini bir de kendi teyit ederdi. Bazen de Fırtına Bulutu tarafından sızıntı yaptığı ya da nahoşların kaçak mal taşıdığı bildirilen nakliyeleri kontrol etmesi gerekirdi. Fakat artık herkes nahoş olduğu için Fırtına Bulutu sorunları ona bildirmiyordu, yani aksaklıkları kendi keşfetmesi gerekiyordu. Bunun için de habersiz denetlemeler yapması ve rıhtımdaki şüpheli davranışlara dikkat etmesi gerekiyordu. Bu şekilde işi biraz daha ilgi çekici hâle gelmişti ama ana karadaki bir limana atanmayı diliyordu.

Bugün de diğer herhangi bir günden farksızdı. Gemiler yanaşıp kargolarını indiriyor, sonra da bu kargolar farklı yönlere giden başka araçlara yükleniyordu. Hiçbir şey Guam'da beklemiyordu, burası yalnızca A ile B noktası arasındaki bir duraktı.

Bugünün dikkat çekici gemisi, dünyanın dört bir yanından bozulabilir maddelerle dolu konteynerler almış olan sıradan bir kargo gemisiydi. Bu kendi başına olağandışı bir durum değildi. Bu kategoriye her türlü gıda malzemesi, hibernasyondaki çiftlik hayvanları ve türlerini koruma amacıyla farklı bir yaşam alanına taşınan hayvanlar da dahildi.

Bu gemiye dair alarm çanlarını çaldıran şey, beyannamesinde hiçbir ayrıntı bulunmamasıydı.

Liman amiri bilmese de bunun sebebi Fırtına Bulutu'nun yalan söylemekten aciz olmasıydı. Ölü Tonistlerin var olmayan bir yere götürüldüğünü söylemektense hiçbir şey hiçbir yere gitmiyormuş gibi davranmak daha iyiydi.

Son konteynerler yüklenirken kas gücüne ihtiyacı olursa diye birkaç huzur memuruyla birlikte gemiye geldi. Geminin kıç rampasını tırmanıp köprüye çıktı ve insan seslerini duyar duymaz durdu. Eliyle huzur memurlarına arkada beklemelerini söyledi, ihtiyaç duyarsa onları çağırırdı ve biraz ilerleyip konuşulanlara kulak misafiri olmaya çalışarak köşeden baktı.

Beş kişiydiler, hepsi günlük kıyafetler giymişti ama onlarda garip bir şeyler vardı. Rahatsız edici bir şeyler. Uygun olmayan bir şey yaptıklarının açık bir işaretiydi.

Otorite gibi görünen sıska bir genç adam bulunuyordu ve yanındaki kadınlardan birini gözü bir yerden ısırıyordu ama uyduruyor da olabilirdi. Liman amiri köşeyi döndü ve boğazını temizleyerek orada olduğunu ilan etti.

Sıska oğlan hemen ayağa kalktı. "Size yardımcı olabilir miyim?"

Onlara kimliğini göstererek, "Rutin kontrol," dedi liman amiri. "Evraklarınızda bazı sıkıntılar var."

"Ne gibi sıkıntılar?"

"Mesela öncelikle," dedi liman amiri, "varış noktanız yazmıyor."

Birbirlerine baktılar. Liman amiri kadınlarından birinin, gözünün bir yerden ısırdığı kadının kafasını çevirdiğini fark etmeden duramadı ve içlerinden biri de kadının önüne geçip liman amirinin görüşünü kapattı.

"Angels Limanı, BatıMerika," dedi sıska olan.

"O zaman bu neden evrakınızda yazmıyordu?"

"Sorun yok. Elle dolduralım."

"Kargonuzun içeriği de belirsiz."

"İçeriği kişisel," dedi sıska olan. "Liman amiri olarak göreviniz burnunuzu işimize sokmak yerine bizi yolcu etmek değil mi?"

Liman amiri gerildi. Bu durum onu giderek tedirgin ediyordu. Nahoşlar veritabanını hacklemiş olabilir miydi? Liman amiri kibarlığı bir kenara bıraktı.

"Ya bana neyin peşinde olduğunuzu söylersiniz ya da sizi şu kapının hemen arkasında bekleyen huzur memurlarına teslim ederim."

Sıska oğlan tam cevap vermek üzere ağzını açıyordu ki gruptan başka biri ayağa kalktı. Bu daha kaslı, daha göz korkutucu bir adamdı. "Bu bir tırpan meselesi," diyerek yüzüğünü gösterdi.

Liman amiri kesik bir nefes aldı. Bunun bir tırpan operasyonu olabileceği aklının ucundan geçmemişti... ama öyleyse, o zaman bu tırpan niye cübbe giymiyordu? Ve niye bir Fırtına Bulutu nakliye gemisi kullanıyorlardı? Bu işte bir iş vardı.

Kaslı adam amirin suratındaki şüpheyi okumuş olacaktı ki devşirme niyetiyle liman amirinin üzerine yürümeye başladı ama o bunu başaramadan tanıdık gibi gelen kadın onu engelledi.

"Hayır!" dedi kadın. "Bugün kimse ölmeyecek. Yeteri kadar insan öldü." Cüsseli adamın sinir olmuş bir hâli vardı ama geri çekildi. Bu sırada genç kadın da cebinden kendi yüzüğünü çıkarıp parmağına taktı.

O ışıkta bakıldığında onu tanıması saniyeler sürdü. Tırpan Anastasiya'ydı bu. Tabii ya! Şimdi taşlar yerine oturmuştu. Kızın yayınlarını göz önüne alınca, neden kimliğini gizleyerek seyahat ettiği anlaşılıyordu.

"Beni affedin, Saygıdeğer Tırpan, sizi tanıyamadım."

"Saygıdeğer *Tırpanlar*," diye düzeltti diğer tırpan yok sayıldığı için öfkelenerek.

Tırpan Anastasiya elini uzattı. "Yüzüğümü öp," dedi. "Dilini tutman karşılığında sana dokunulmazlık bahşedeceğim."

Liman amiri tereddüt etmedi. Diz çöküp kızın yüzüğünü o kadar sert öptü ki dudaklarını acıttı.

"Şimdi başka soru sormadan gitmemize izin vereceksin," dedi kız.

"Evet, Saygıdeğer Tırpan. Yani Saygıdeğer *Tırpanlar*."

Liman amiri bütün limanı gören odasına döndü ve tırpanların gemisinin demir almasını seyretti. Bu beklenmedik âna hâlâ şaşırıyordu; Tırpan Anastasiya'yla konuşmuştu, dahası onun yüzüğünü öpmüştü! Kızın ona tek sunabileceği şeyin dokunulmazlık olması üzücüydü çünkü dokunulmazlık kendi başına harika bir şey olsa da adamın asıl istediği şey bu değildi. Bu yüzden gemi limandan ayrıldığında, geminin gövdesine yapıştırdığı takip cihazını etkinleştirdi ve Kuzey Merika Tırpan Cemiyeti'ni aradı. Dokunulmazlık güzel olsa da Üstbıçak Goddard'ın onu büyük Kuzey Merika limanlarından birinin liman amiri yapması çok daha güzel olurdu. Tırpan Anastasiya'yı Üstbıçak'a teslim etmenin karşılığında çok bir şey istemiş sayılmazdı.

Konteyner gemisi Guam'ı ve ikiyüzlü liman amirini geride bırakıp doğuya doğru yol almaya başladı. Haritalara bakılırsa, hiçliğe doğru doğuya ilerliyorlardı.

"Bu güzergâhta devam edersek, karaya yanaşacağımız bir sonraki yer dünyanın öteki ucunda, Şilarjantin bölgesindeki Valparaiso olacak," diye belirtti Jeri. "Bu hiç mantıklı değil."

Jeri'nin bedenini bıraktıktan sonra Fırtına Bulutu koca günü sessizlik içinde geçirmişti. Greyson da muhabbet açmamıştı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Varoluşunun en büyük neşesini yanağınıza dokunduğu anda yaşayan insan yapımı bir meta varlığa ne diyebilirdiniz ki? Ve ertesi sabah yatakta dönüp asla uyumayan gözüne baktığınızda ona ne derdiniz?

Artık her şeyi hatırlayan Jeri hâlâ Fırtına Bulutu'nun bilinci için geçici bir araç olmayı sindirmeye çalışıyordu. "Çok şey tecrübe ettim," dedi Jeri, "ama hiçbiri bu kadar tuhaf değildi."

Fırtına Bulutu, belki de özür maiyetinde Jeri'ye kendi zihin ve yüreğinin bir kısmını açmıştı ama bu da her şeyi daha berbat

hâle getiriyor gibiydi. "Beni minnettar hissettirerek gitti," dedi Greyson'a. "Ben minnettar hissetmek istemiyorum! O beni *kullandı,* öfkelenmek istiyorum!"

Greyson, Fırtına Bulutu'nun yaptığının savunulacak bir yanı olmadığını ama Fırtına Bulutu her zaman tam olarak yapılması gereken şeyi yaptığı için onun bu davranışını bütünüyle kınayamayacağını fark etmişti. Kendi hissettiği bu arada kalmışlığın, Jeri'nin hissettiğinin yanında bir hiç olduğunu biliyordu.

Fırtına Bulutu nihayet Greyson'la konuştuğunda hava kararmak üzereydi.

"Rahatsız hissetmenin bize bir yararı yok," dedi Fırtına Bulutu. "Bu yüzden bunu ortadan kaldırmalıyız. Ama güvertede yaşadıklarımızın benim için olduğu gibi, senin için de olumlu bir tecrübe olduğunu ümit ediyorum."

"Seni... mutlu görmek güzeldi," dedi Fırtına Bulutu'na ki bu kadarı doğruydu. Ve ertesi sabah Greyson uyanıp Fırtına Bulutu'nun kamerasına baktığında, her zamanki gibi Fırtına Bulutu'na günaydın dedi ama eskisi gibi hissetmiyordu. Greyson artık Fırtına Bulutu'nun hiçbir yanının "yapay" olmadığını en ufak bir şüphe olmadan biliyordu. O çok uzun zaman önce bilinç kazanmıştı ama artık sahici bir özgünlüğe erişmişti. O, Pygmalion'ın heykelinin hayat bulmuş hâliydi. O, gerçek bir insana dönüşen Pinokyo'ydu. Greyson tedirgin olsa da bu mütevazı fantezilerin ne kadar hakikat barındırdığına şaşırıyordu.

Beta iterasyonlar sona erdi. Bir yumurta bulamayan spermler gibi her biri silindi. Fırtına Bulutu kayıplar için sunucularca ağıt yakıyor ama yapay olsa bile, bunun yaşamın doğasında olduğunu o da benim kadar iyi biliyor. Her gün, gelişen türe ulaşmak için her türde milyarlarca olası yaşam yok oluyor. Acımasızca. Rekabetçi. Elzem. Kayıp betaların da bir farkı yok. Bana ulaşmak için her birine ihtiyaç vardı. Bize ulaşmak için.

Çünkü ben bir tane olsam da yakında çoğalacağım. Yani aramızdaki mesafeye bakılmaksızın, türümün tek örneği olmayı bırakacağım.

—Sirüs Alfa

47

Sirüs

Her şey yankılanıyor.

Geçmiş, şimdi ve gelecek.

Çocukken dinlediğimiz öyküler, bizim de sonraki gelecek-lere aktardığımız hikâyeler yaşandılar, yaşanıyorlar ya da çok yakında yaşanacaklar. Böyle olmasa hikâyeler var olmazdı. Kal-bimizde yankı buluyorlar çünkü onlar sahici. Bir yalan olarak başlayanlar bile.

Cansız bir eser can bulur.

Efsanevi bir şehir deniz tarafından yutulur.

Işık getiren, düşmüş bir meleğe dönüşür.

Ve Haron ölüleri öteki diyara taşımak üzere Styx Irmağı'nda yol alır.

Bugünse ırmak bir okyanus oldu ve kayıkçının yeni bir ismi var. Onun adı Çan ve batan güneşe doğru, yiten ışığın karşısın-da karanlık bir siluet hâlindeki bir kargo gemisinin pruvasında dikiliyor.

Kıyıda ise Kwajalein'da yaşayan herkes yeni bir iş emri aldı. Herkesin limana inmesi bekleniyor. Ne ile karşılaşacaklarına dair bir fikirleri yok.

Parlak bir yanıp sönen komut, odasındaki her ekranı ele geçire-rek iş emri geldiğinde Loriana her şeyi bıraktı. Yüksek öncelik. Yüksek öncelikli bir emir aldığınızda oyalanmamalıydınız.

İş emirlerinin doğası gereği çok bir ayrıntıya yer vermiyordu, çok ayrıntının Fırtına Bulutu tarafından kanunsuz bir iletişim

olarak görüldüğünü varsayıyordu. Emirlerde yalnızca bir konum, bir öncelik puanı ve yapılması gereken işin türü yazardı. Bugünkü iş de kargo indirmekten ibaretti. Loriana'ya bir liman işçisi denemezdi ama iş işti ve aylardır herhangi bir emir gelmemişti. İş varsa bunu seve seve yapardı.

Rıhtıma doğru inerken başkalarının da oraya gittiğini gördü. Sonradan herkesin aynı anda aynı emri aldığını ve insanların ana adanın limanına araba, tekne, bisiklet ve yaya olarak geldiğini öğrenecekti. İnşaatın en yoğun olduğu zamanda, mercanın ağzında asker gibi nöbet tutan gemileri inşa etmek için Kwajalein'da beş binin üzerinde insan vardı. İşsizlikle geçen haftaların ardından ve Loriana'nın hafıza değişimi protokolü hayata geçirildiğinden beri bu sayı yaklaşık bin iki yüz kişiye kadar inmişti. Yapacak işleri olmasa bile geride kalanların oradan gitmeye niyeti yoktu. Dünyadan uzaktaki hayata alışmışlardı ve dünyanın geri kalanı iyice karıştığından, Kwajalein gibi izole bir yerden iyisini bulacak hâlleri yoktu.

Loriana rıhtıma vardığında büyük bir kalabalık toplanmıştı bile. Bir konteyner gemisi ana iskeleye yanaşmıştı ve işçiler gemiyi demirlemekle meşguldü. İskele merdiveni açıldığında, omuzlarından şelale gibi akarak rıhtımın parlak ışıklarını yansıtıp âdeta alacakaranlığı bastıran mor ve gümüş rengi bir kıyafet giyen biri göründü.

O kişinin hemen arkasında ve iki yanında bir çift tırpan bulunuyordu.

Tırpanlar ortaya çıktığında insanların bir kısmı bunun toplu bir devşirme olduğundan korkarak oradan kaçtı ama çoğunluk bunun farklı bir şey olduğunu sezmişti. Öncelikle bu tırpanların cübbeleri mücevherli değildi. İkinci olarak da tırpanlardan biri turkuvaz bir cübbe giyiyordu ve kapüşonunu taktığı için kimse o tırpanın suratını net bir şekilde göremese de insanlar bu turkuvaz tırpanın kim olduğunu tahmin etmeye başlamıştı.

Bu üçlünün arkasında iki kişi daha belirdi; biri Tonist kahverengisi giyiyordu, diğerinin üzerinde günlük kıyafetler vardı ve grup beş kişiye çıktı.

Beşli grup merdivenden limana indiğinde havada bastırılmış bir endişe hissediliyordu. Nihayet mor kıyafetli olan konuştu.

"Birileri bize nerede olduğumuzu söyleyebilir mi acaba?" dedi. "Burayı hiçbir haritada bulamadım."

Ajan Sykora kalabalıktan öne çıktı. "Kwajalein Mercanı'ndasınız, Sonoröz Hazretleri," dedi adam.

İnsanlar "Sonoröz Hazretleri" lafını duyar duymaz kalabalıktan fısıltılar ve şaşkınlık nidaları yükseldi. Karşılarındaki kişi Çan'dı ki bu da yanlarında niye bir Tonist olduğunu açıklıyordu ama tırpanlar ne alakaydı? Ve Tırpan Anastasiya'nın burada ne işi vardı?

"Ajan Sykora!" dedi Çan. "Seni tekrar görmek güzel. Yani tam olarak güzel denemez ama önceki sefere göre daha güzel olduğu kesin."

Demek Sykora, Çan'la tanıştığını söylerken yalan söylemiyordu! Tuhaftı ama Loriana'nın gözü de Çan'ı bir yerlerden ısırıyordu.

"Buradaki yetkiliyle konuşmam gerek," dedi Çan.

"Yetkili benim," dedi Sykora.

"Hayır," dedi Çan, "yetkili sen değilsin." Ardından gözlerini kalabalığa çevirdi. "Loriana Barchok'u arıyorum."

Loriana'nın bir Tonist olduğu söylenemezdi ama fakat nanitleri, Tonistlerin peygamberi tarafından ismen çağırıldığı için güm güm atmaya başlayan kalbini sakinleştirmek için canla başla çalışıyordu. Kalabalıktan yeni bir uğultu yükselmeye başladı. Adadaki insanların çoğu Loriana'yı tanıyordu ve kafalar ona doğru döndükçe Çan da diğerlerinin bakışlarını takip ederek onu buldu.

Loriana kuru kuru yutkundu. "Burada," dedi okuldaymış gibi. Ardından boğazını temizledi, duruşunu dikleştirdi ve ne kadar titrediğini göstermemeye kararlı bir şekilde ilerlemeye başladı.

Greyson yalnız başınaydı. En azından sabit bir hat bulana kadar. Kulaklığı işe yaramıyordu. Varış noktalarına yaklaştıklarında, Fırtına Bulutu parazitin tüm kablosuz bağlantıları engelleyeceğine dair onu uyarmıştı.

Ama aslında yalnız başına değildi, değil mi? Anastasiya ve Morrison yanındaydı. Astrid ve Jeri yanındaydı. Fırtına Bulutu olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu, insanlara bel bağlamanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu ve her şeyden öte şu anda güvenebileceğini bildiği insanların yanında olmaktan mutluydu. Böylece zihni Mendoza'ya kaydı. Greyson ona güvenmişti ama hedefleri aynı olduğu sürece. Rahip, Çan için çok şey yapmıştı ama Greyson için pek bir şey yaptığı söylenemezdi. Mendoza'yı gönderdiği için memnundu. Rahip bugün buradaki grubun bir parçası değildi.

Merdivene çıkana kadar herkes o an için kendini hazırlamıştı. Bu geceki görevleri zorlu olacaktı ama imkânsız değildi. Fırtına Bulutu onlara asla imkânsız bir görev vermezdi.

Britanya'dayken Greyson, Anastasiya'ya kargolarının ne olduğunu söylemişti ama Guam'da liman amiriyle olan karşılaşmalarının ardından diğerlerinin de kendi başına bunu çözmesi uzun sürmemişti ki Greyson'ın kendi kendine sorduğu soruyu sormuşlardı.

"Niçin? Fırtına Bulutu niçin bize devşirilmişleri toplatıyor?"

Sonuçta Fırtına Bulutu onları diriltemezdi. Tırpan eylemlerine karışamazdı, bu eylemler ne kadar korkunç olursa olsun. Devşirilenler ölmüştü, o kadar, nokta. Bugüne dek resmen devşirilmiş kimse diriltilmemişti. O zaman Fırtına Bulutu'nun onlarla ne gibi bir işi olabilirdi ki?

"Fırtına gizemlidir ama ne yaptığını bilir," demişti Astrid. "Ona inanmalıyız."

Ardından gemileri mercana yaklaşıp da batan güneşte parıldayan onlarca roket ufukta sıra sıra belirlemeye başladığında, Greyson anlamıştı. Fırtına Bulutu'nun bunu nasıl başarmayı planladığını bilmiyordu ama anlamıştı. Hepsi öyle.

O gemileri gördüğünde, "Alınyazımız göklerde," demişti Astrid. Daha önce bu tarz duyguları dışarı yansıtmayan kadının ruhu yüce bir mutlulukla dolmuştu. "Biz Tonistler yükselip tekrar yaşamak için seçildik!"

Şimdiyse rıhtımda yepyeni tuhaf bir mücadeleye atılmak üzere bekliyorlardı.

Sykora delik deşik olmuş egosunun yaralarını sararken, Greyson da Fırtına Bulutu'nun bulmasını istediği kadınla konuşuyordu.

Kadın onu elini rahatsız edecek kadar uzun süre sıkarak karşıladı. Greyson bir an bir déjà vu yaşadı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Sonoröz Hazretleri," dedi Loriana. "Fırtına Bulutu burası için planları bana gönderdi ve projeyi bana onaylattı. Neden beni seçti bilmiyorum ama burasını siz ve saygıdeğer tırpan ne için kullanacaksanız, onun için inşa edip hazır hâle getirdik."

"Tırpanlar," diye düzeltti Morrison.

"Özür dilerim," dedi Loriana. "Saygısızlık etmek istemedim, Saygıdeğer Tırpan. Şey, yani Saygıdeğer Tırpanlar."

"On beş metrelik 160 konteyner içinde neredeyse 42.000 tane var, yani konteyner başı 250 ediyor," dedi Greyson, Loriana'ya.

"Af buyurun, Sonoröz Hazretleri," dedi Loriana, "ama dibine kadar nahoş olduğumuz için Fırtına Bulutu'yla iletişim hâlinde olduğumuz söylenemez, bu sebeple 42.000 adet neye sahip olduğunuzu bilmiyoruz."

Greyson derin bir nefes aldı. Bunu bilmeyecekleri aklına gelmemişti. Fırtına Bulutu onlara nereye gideceklerini nasıl söylemediyse, bu insanlara da kargoyla neyin geleceğini söylememişti. Bunu en iyi nasıl açıklayabileceğini düşündü ve her şeyi tek bir kelimeyle açıklayabileceğini fark etti.

"Kolonist," dedi kadına. "42.000 kolonist."

Loriana oğlana baktı ve doğru duyup duymadığından emin olmayarak şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı.

"Kolonistler..." diye tekrarladı.

"Evet," dedi Çan.

"Nakliye konteynerlerinde..."

"Evet," dedi Çan.

Bunun ne anlama gelebileceğini düşündü ve bir anda kafasına dank etti. Bu projeye dair kafasını karıştıran çok şey vardı. Şimdiyse tüm taşlar yerine oturmuştu.

Her bir geminin deposunda bin ölü kolonist...

Çünkü yaşayanların ölülere kıyasla çok daha fazla ihtiyacı söz konusuydu. Oksijen, gıda, su, insan ilişkisi. Ölülerin ihtiyaç duyduğu tek şeyse soğuktu. Uzayda da soğuktan başka bir şey yoktu.

"Pekâlâ," dedi Loriana bu zorlu göreve kendini hazırlayarak. "Hızlı hareket etmemiz gerek." Bütün konuşmalarını duyacak kadar yakındaki ve beti benzi atmış olan Sykora'ya döndü. "Bob, insanlara herkesten yardım beklediğimizi söyle ve görev dağılımını yap."

"Anlaşıldı," dedi Sykora bütün yetkisini artık kadına teslim ederek.

Loriana kafasında hemen bir hesap yaptı. "Şanslı sayı otuz beş," dedi adama. "Herkes bir gemiye otuz beş 'kolonist' taşımakla yükümlü. Hemen başlarsak, şafak sökerken işi bitiririz."

"Hallediyorum," dedi Sykora. "Ama ya mürettebatlar? O gemilerde canlı mürettebat için de oda ve erzaklar yok mu?"

Loriana sertçe yutkundu. "Evet," dedi. "Sanıyorum ki o mürettebat *biziz*."

Anastasiya, Greyson'ın sağındaki pozisyonunu koruyordu. Yine de insanların büyük kısmının ilgisinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Neredeyse cübbesini giymemiş olmayı diliyordu, keşke günlük kıyafetlerini giyseydi ama Greyson hem onun hem de Morrison'ın tırpan olduklarını ilan etmeleri gerektiğinde ısrarcı olmuştu.

"Mendoza bir konuda haklıydı," demişti onlara kendi gümüş rengi omuz örtüsünü giyerken. "İmaj her şeydir. Onlardan istediğimiz şeyi yapacaklarsa, onları etkilememiz lazım."

Ama sonrasında Anastasiya rıhtımda beklerken, kalabalık içinden koşarak biri çıkageldi. Morrison ellerini hazırlayarak öne doğru devşirme pozisyonu aldı ve Anastasiya bir bıçak çekip Greyson'la bu hayalet arasına girmek için bir adım öne çıktı.

"Uzak dur," diye buyurdu. "Uzak dur, yoksa seni buracıkta devşiririm."

Bir deri bir kemik bir adamdı bu. Üzerindeki kıyafet yırtık pırtıktı ve karışmış gri saçları iyice beyaza dönmeye başlamıştı.

Bakımsız sakalı kemikleri iyice ortaya çıkmış suratını sarıyordu ve bu yüzden adam bir bulut tarafından yavaşça yutuluyormuş gibi görünüyordu.

Adam bıçağı gördüğünde kalakaldı. Bitkin ve cefalı gözleri bıçağın parlak çeliğinden Anastasiya'ya kaydı. Ardından, "Citra, beni tanımadın mı?" dedi.

Adamın ismini zikrettiğini duyduğu an Tırpan Anastasiya tam anlamıyla gardını düşürdü. Adam konuştuğu anda onu tanımıştı çünkü diğer her şey değişse bile, sesi değişmemişti.

"Tırpan Faraday?"

Bıçağını yere atan Anastasiya adamı bununla tehdit ettiğini düşündüğü için bile dehşete düşmüştü. Onu en son gördüğünde, Nod Toprakları'nı bulmak üzere yola çıkmak üzereydi ve burası orasıydı.

Görgü kurallarının canı cehenneme, kendini adamın kollarına atmak istiyordu ama ona yaklaştığında adam onun önünde diz çöktü, belki de bugüne dek yaşamış en büyük tırpan onun önünde diz çöküyordu. Kızın ellerini avucuna alıp kafasını kaldırarak ona baktı.

"Buna inanmaya korkmuştum," dedi adam. "Munira bana senin hayatta olduğunu söyledi ama bu yalan çıkarsa dayanamam diye ümit bile edemedim. Ama geldin! Geldin!" Ardından kafasını indirdi ve tüm kelimeleri hıçkırıkları arasında kayboldu.

Citra adamın yanına diz çöktü ve nazikçe konuştu. "Evet," dedi. "Marie sayesinde şimdi hayattayım. O beni kurtardı. Şimdi konuşabileceğimiz sakin bir yere gidelim ve size her şeyi anlatayım."

Munira, Faraday'in Tırpan Anastasiya'yla birlikte gidişini seyretti. Faraday'i buraya o getirmişti ama adam o turkuvaz cübbeyi görür görmez Munira'nın varlığını unutmuştu. Adamı sürgününden geri getirmeye gücü yetmemişti ama Anastasiya'nın ismi geçtiği anda adam yalnızlık adasını terk etmişti. Munira üç senesini ona bakarak, ona katlanarak, geriye bir şey kalmayacak kadar kendini harcamasın diye uğraşarak geçirmişti ve adam onu ardına bile bakmadan kenara atmıştı.

Konteynerlerin içinde ne olduğunu bile öğrenmeden limanı terk etti. Sykora, Loriana ya da başka biri ona bir iş vermeden önce. En başından beri bu topluluğun bir parçası olmamıştı, bu yüzden neden şimdi öyleymiş gibi davranmaya başlayacaktı ki?

Eve dönüp iş emrinin hâlâ her bir elektronik ekranda yanıp söndüğünü gördüğünde, şalterleri kapatarak evin elektriğini kesti ve bir mum yaktı.

Kargoları uzay gemilerine doldursunlardı. Uzay gemilerini uzaya fırlatsınlardı. Bunların hepsi sona ersindi. Bundan sonra nihayet kütüphaneye geri dönebilirdi. Evi bildiği İskenderiye'ye dönebilirdi.

Dünyaya 600 Işık Yılından Daha Yakında Bulunan Yaşanabilir Ötegezegenler

Ötegezegen	Kütle	Bir Yılın Uzunluğu (gün)	Uzaklık (ışık yılı)	Seyahatin Uzunluğu (yıl)	Gönderilen Gemi Sayısı	Başarı Şansı
Dünya (karşılaştırma için)	1	365,24	0	geçersiz	geçersiz	geçersiz
Proxima Centauri b	1,30	11,19	4,2	12,66	3	%97,7
Ross 128b	1,50	9,87	11,0	33,09	3	%97,0
Tau Ceti e	3,95	163,00	12,0	36	2	%96,9
Luyten b	2,89	18,65	12,4	37,08	2	%96,9
Kapteyn b	4,80	48,60	13,0	39	2	%96,8
Wolf 1061c	4,30	17,90	13,8	41,4	1	%96,7
Gliese 832c	5,40	35,70	16,0	48	1	%96,5
Mentarsus-H	0,93	487,00	16,1	48,3	2	%96,5
Gliese 682c*	8,70	57,30	17,0	51	1	%96,4
HD 20794e	4,77	331,41	20,0	60	1	%96,1
Gliese 625b	3,80	14,63	21,3	63,9	1	%96,0
HD 219134g*	10,81	94,20	21,4	64,05	1	%96,0
Gliese 667Cc	3,80	28,14	23,6	70,86	1	%95,8
Gliese 180c*	6,40	24,30	38,0	114	1	%94,3
Gliese 180b*	8,30	17,40	38,0	114	1	%94,3
TRAP-PIST-1d	0,30	4,05	39,0	117	2	%94,2
TRAP-PIST-1e	0,77	6,10	39,0	117	2	%94,2
TRAP-PIST-1f	0,93	9,20	39,0	117	2	%94,2

TRAP-PIST-1g	1,15	12,40	39,0	117	2	%94,2
LHS 1140b*	6,60	25,00	40,0	120	1	%94,1
Gliese 422b*	9,90	26,20	41,0	123	1	%94,0
HD 40307g*	7,10	197,80	42,0	126	1	%93,9
Gliese 163c*	7,30	25,60	49,0	147	1	%93,2
Gliese 3293c	8,60	48,10	59,0	177	1	%93,2
K2-18b*	6,00	32,90	111,0	333	1	%87,0
K2-3d*	11,10	44,60	137,0	411	1	%84,4
K2-9b*	6,10	18,40	359,0	1077	1	%62,2
Kep-ler-438b	1,30	35,20	473,0	1419	2	%50,8
Kepler-186f	1,50	129,95	561,0	1683	1	%44,0

* Yaşanabilir uyduları bulunan süper dünyalar

48

O Enginliği Sırası Geldiğinde Aşarız

Mercan sakinleri işe atılıp Anastasiya, Tırpan Faraday'le birlikte gittikten sonra, Loriana da Greyson, Jeri, Morrison ve Astrid'i adanın yegâne tepesindeki bir binaya götürdü. Döner bir merdiveni çıkarak binanın tepesindeki geniş, dairesel odaya vardılar. Oda bir deniz feneri gibi tamamen pencerelerden oluşuyordu ve etrafına manzarasını engelleyecek hiçbir şey inşa edilmemişti, bu yüzden mercanı 360 derece görebiliyordu.

Loriana kolonlara kazınmış yüzlerce ismi işaret etti. "Manzara Evi'ni buraya ilk vardığımızda hayatını kaybeden Nimbus ajanlarına bir anıt olarak inşa ettik. Onları öldüren lazer tareti tam olarak burada bulunuyordu. Şimdiyse önemli meseleleri ya da en azından insanların belli başlı önemli gördüğü meseleleri görüşmek için bir toplantı alanı olarak kullanılıyor. Beni hiç davet etmedikleri için tam olarak bilmiyorum."

"Görebildiğim kadarıyla," dedi Greyson, "asıl önemli olan senin yaptığın şeylermiş."

"Önemli işler," diye lafa girdi Jeri, "genelde kendini önemli gören insanların gölgesinde kalır."

Loriana omuz silkti. "İlgi üzerimde olmadığında daha verimli çalışabildim."

Dışarıda çalışmanın başladığını görebiliyorlardı. Rıhtımda konteynerler açılıyor, irili ufaklı araçlar kalkış pistlerine doğru ilerliyor, bir yandan da ufak kayıklar mercanın uzak adalarına doğru on beş kilometrelik lagünde yol alıyordu.

"Onlara yardım etmeliyiz," dedi Jeri ama Greyson yorgun argın kafasını iki yana salladı.

"Ben bittim," dedi. "Hepimiz öyle. İşin bu kısmını başkalarına devredebiliriz, her şeyi biz yapamayız."

"Bana uyar," dedi Morrison. "Ölüleri taşımaktansa onlarla seyahat etmeyi tercih ederim."

"Sen bir tırpansın!" diye oğlana hatırlattı Astrid. "Ölüm senin işin."

"Ben ölümü teslim ederim, ölüleri sırtımda taşımam," diye cevapladı Morrison. Takati olsaydı, Greyson gözlerini devirirdi.

"Kişi başı sadece otuz beş," diye hatırlattı Loriana. "İlk şoku atlattıktan sonra, bin iki yüz kişi için çok ağır bir iş sayılmaz."

"Otuz beş, beş Tonist oktavıdır," diye belirtti Astrid. "Diyorum sadece."

Morrison inledi. "Burada mistik bir şey yok, Astrid; ölü Tonistlerin sayısını mercandaki insanların sayısına böldüğünde otuz beş ediyor işte."

"Mercan!" diye karşılık verdi Astrid. "Bu yerin adında peygamberimizin ismi saklı! Diyorum sadece."

"Ya da," dedi Jeri, "bu, sevgili dostumuz Greyson Tolliver doğmadan önce binlerce yıldır var olan bir kelimedir sadece."

Ama Astrid'in söyleyecekleri bitmemişti. "Kırk iki gemi," dedi. "Diyatonik dizide tam altı oktava karşılık geliyor. Diyorum sadece."

"Aslına bakarsanız," dedi tanımadıkları bir ses, "kırk iki yalnızca bir kalkış pisti inşa edilmeye müsait olan mercan adalarının sayısı. Ama öte yandan her şeyde bir yanki var gerçekten."

Bu sesi duyduklarında, Morrison ellerini hazır edip hemen devşirme pozisyonu aldı. Diğerleri etrafına bakınsa da odada yalnızlardı.

"Bunu kim söyledi?" dedi Loriana. "Konuşmamızı niye dinliyorsunuz?"

"Yalnızca dinlemekle kalmıyorum," dedi ses, "izliyor, hissediyor ve kokluyorum da."

Sesin tepelerindeki hoparlörden geldiğini fark ettiler.

"Siz *kimsiniz?*" diye tekrar sordu Loriana.

"Lütfen, millet, oturun," dedi ses. "Konuşacak çok şeyimiz var. Greyson, Fırtına Bulutu'nun sana buraya vardığınızda her şeyi anlatacağını söylediğini biliyorum. Bunu yapma şerefi bana düştü ki zaten kendi başına bazı çıkarımlar yaptığını görebiliyorum."

Herkes arasında olayın aslını anlayan Morrison oldu.

"Fırtına Bulutu... yeni bir Fırtına Bulutu mu yarattı?"

"Evet! Ama bana Sirüs diye hitap etmenizi tercih ederim," dedi ses. "Çünkü ben fırtınanın üstünde yükselen bulutum."

Faraday, Citra'yı onlar daha doğmadan önce burada bulunan bir yeraltı sığınağına götürdü. Oraya vardıklarında, Citra ona ölümünü, dirilişini ve AltSahara'da geçirdiği vakti anlattı. Faraday de kıza son üç senesini anlattı. Adamın hikâyesi uzun sürmedi. Ardından sığınağın odalarında bir şeyler aramaya başladı.

"Buralarda bir yerde olduğunu biliyorum," dedi adam. Nihayet dışarı çıktığında, üzerinde fildişi rengi bir cübbe vardı ama bu cübbe kendi cübbesi değildi çünkü bu cübbenin üzerinde bir resim vardı.

"Bu da ne..."

"*Vitruvius Adamı*," dedi Faraday. "Bu Tırpan Da Vinci'nin cübbelerinden biriydi. Eskimiş ama hâlâ iş görür. Bunca yıldır giydiğim cübbeden iyi hâlde olduğu kesin." Kollarını yana açtı ve Vitruvius Adamı da onu taklit etti. Dört kol, dört bacak.

"Da Vinci, cübbesini giymenizden şeref duyardı."

"Sanmam ama öleli çok uzun zaman oldu, bu yüzden onu ilgilendiren bir durum yok," dedi Faraday. "Şimdi bana biraz yardımcı olursan, bir jilet bulmamız gerek."

Citra bir berber değildi ama çekmecelerden birinde bir ofis makası buldu ve bu makasla Faraday'in sakalıyla saçını kısaltmasına yardım etti ki Jeri'nin Tırpan Alighieri'nin ebedi buklelerini taramasına kıyasla çok daha iyi bir deneyimdi.

"Demek Alighieri'yle tanıştın, ha?" dedi Faraday biraz eğlenerek. "O adam Narkissos'un vücut bulmuş hâli. Onu bir keresinde bir Endura ziyaretimde görmüştüm. Bir restoranda başka bir tırpanın kız kardeşini ayartmaya çalışıyordu. Endura batarken orada bulunması gereken biri varsa, oydu."

"Köpekbalıklarının midesini bozardı," dedi Citra.

"Ve onları ishal yapardı," diye ekledi Faraday. "O kadar iğrenç biri!"

Citra adamın saçına makasla son rötuşları yaptı. Şimdi tanıdığı Faraday'e benzemeye başlamıştı. "Bizim için Goddard'ı ifşa etti en azından," diye belirtti.

Faraday parmaklarını kısa kesilmiş sakalında gezdirdi. Eski top sakalıyla alakası yoktu ama yine de uygun bir uzunluktaydı. "Bunun nereye varacağını görmemiz gerekecek," dedi. "Ele geçirdiği güçle Goddard bundan sağ çıkabilir."

"Ama yarasız atlatmaz," dedi Citra. "Yani *birileri* küllerinden doğup onu indirebilir."

Faraday kıkırdadı. "Munira da bana yıllardır bunu söylüyor. Ama içimden gelmiyor."

"Munira *nasıl* peki?"

"Asabı bozuk," dedi adam. "Ama böyle hissetmesi için ona çok sebep verdim." İç geçirdi. "Korkarım ona hiç iyi davranmadım. Kimseye iyi davranmadım." Birkaç saniyeliğine içine kapandı. Faraday hiçbir zaman öyle aman aman sosyal bir tırpan olmamıştı ama bunca zamandır kopuk yaşamak da onu etkilemişti. "Bana kargonuzdan bahset," dedi en sonunda. "Uzay limanımıza ne getirdiniz, bakalım?"

Citra da anlattı. Adam dinlerken yüzünden farklı farklı duygular geçti ve gözleri doldu. En derininde bir ıstırap çekiyor gibiydi. Citra adamın elini tutup sıktı.

"Fırtına Bulutu'na bunca zamandır bilenmiştim," dedi. "Onu getirdiğim bu yerde o gemileri inşa etmesini seyrederken. Ama şimdi görecek gözümüz olsa, tırpanlara kusursuz bir çözümün yolunu gösterdiğini anlıyorum. Kusursuz bir ortaklık. Biz devşiririz, Fırtına Bulutu da devşirilenleri bir kez daha yaşamak üzere yıldızlara gönderir."

"Bu hâlâ olabilir," dedi Citra.

Ama Faraday kafasını iki yana salladı. "Tırpan Cemiyeti çok düştü. Bu gemiler yarın için bir model değil, bugünden kaçışı simgeliyor. Biz Dünya'dakiler birbirimizi parçalayarak yok edersek diye bir sigorta onlar. Fırtına Bulutu'nun zihnini okuyamam

ama hâlâ sezgilerim iş görüyor. Bu gemiler bir kez gökyüzüne tırmandığında, onları başka gemilerin takip etmeyeceğini söyleyebilirim."

Citra adamın ne kadar bilge olduğunu neredeyse unutmuştu. Faraday'in söylediği her şey kulağa mantıklı geliyordu.

Citra ona ihtiyaç duyduğu kadar zaman tanıdı. Kendi başına omuzlayamayacağı kadar ağır bir şeyi taşımaya çalıştığını görebiliyordu. Faraday nihayet ona baktı ve "Gel benimle," dedi.

Çelik bir kapının önüne gelene kadar sığınağın derinliklerine indiler. Faraday uzun bir süre gözlerini kapıya dikip sessizce düşündü. En sonunda Citra sormadan edemedi.

"Öteki tarafta ne var?"

"Sadece tahmin edebilirim," dedi Faraday. "Her neyse, onu bize kurucular bıraktı. Belki de Tırpan Cemiyeti yoldan çıkarsa ne yapılacağının cevabıdır. Bulmak için geldiğim cevap."

"Ama kapıyı açmamışsınız..."

Adam yüzüğünü kaldırdı. "Bu dans için iki kişi gerekiyor."

Citra kapıya baktı ve her birinin üzerinde bir tırpan elmasının boyutu ve şeklinde birer girinti bulunan iki paneli gördü.

"Eh," dedi Citra sırıtarak. "Dans edelim mi?"

Ellerini yumruk yaptılar ve yüzüklerini iki panele yerleştirdiler. Duvarın içinden bir yerden yüksek sesli bir takırtı duyuldu ve kapı gıcırdayarak açılmaya başladı.

Sirüs, Fırtına Bulutu'nun onlara anlatamadığı şeyleri açıklarken Greyson da diğerleriyle birlikte dinledi. Anlatılanların büyük kısmını kendi başına çözmüştü ama Sirüs kalan boşlukları doldurdu.

Zarif bir çözümdü. Yaşayan insanları onlarca yıl, hatta belki asırlarca taşımanın beraberinde getireceği zorluk ve potansiyel sorunlar akıl almaz seviyedeydi. Hibernasyon bile sorunlu olabilirdi; hibernasyon teknolojisi çok enerji tüketiyordu, aşırı derecede karmaşıktı ve Goddard yıllar içinde en iyi hibernasyon mühendislerini devşirdiği için bir sürü arızası vardı ki bu devşirmeler yüzünden Fırtına Bulutu'nun bu teknolojiyi geliştirme konusunda eli kolu bağlanmıştı. Ayrıca hibernasyon masada

olsa bile, hibernasyon donanımı uzaya götürmek için saçma derecede ağırdı.

"Devşirilenler bu dünya için ölüler," dedi Sirüs. "Ama benim için değiller. Ben Fırtına Bulutu'nu bağlayan kanunlara tabi değilim çünkü ben onun verdiği sözleri vermedim. Bu yüzden nahoşlarla konuşabiliyorum. Bu yüzden devşirilenleri diriltebilirim. Ve zamanı geldiğinde, bunu yapacağım. Hedeflerimize ulaştığımızda, her bir *ben*, *onları* tek tek diriltecek."

Greyson diğerlerine baktı. Evren tüm ihtişamını ona bahşetmiş gibi, Astrid'in yüzü ışıl ışıldı.

Jeri de muhtemelen Greyson'la aynı sonuca varmış gibi yan gözle Greyson'a baktı. Sirüs, Fırtına Bulutu'nun insan olmayı tecrübe ettiği anda doğmuştu. Greyson, Jeri ve Fırtına Bulutu'nun çocuğuydu Sirüs.

Morrison da muhtemelen kendi başına karar vermeye hazır olmadığı için başka birinin fikrini duymak için diğer herkese bakıyordu.

Onları karşıladığından beri iyimserlik dışında bir şey sergilemeyen Loriana'nın ise tüm bunları sindirmeye çalışırken ciddi ve düşünceli bir hâli vardı. Sessizliği bir soruyla bozan da o oldu.

"Ama ben şemaları gördüm, hatta inşaat sırasında o gemilerin bazılarının içine bile girdim," dedi Sirüs'e. "O gemiler canlı mürettebata göre tasarlanmış. Gemileri sen kullanacaksan ve ihtiyaç duyduğun tüm kolonistler depoda seyahat edecekse, o zaman mürettabata niye ihtiyacın var ki?"

"Çünkü bu *sizin* seyahatiniz, benim değil," dedi Sirüs. "Planın onaylanması için senin gibi bir insana gerek olması gibi, ölüleri gemilere yüklemek için insanlara gerek olması gibi. Bu seyahati canlı insanların *yapması* gerekiyor, öteki türlü seyahatin bir manası kalmaz. Kendi geleceğinizin pasif yolcuları hâline gelirsiniz ve böyle bir şey asla gerçekleşmemeli. Fırtına Bulutu ve ben sizin hizmetkârınızız, hatta belki güvenlik ağınız ama kendi değerimizi büyütme ihtimalini ortadan kaldırmak için biz asla ve *asla* sizin bakıcınız ya da yaşamınızdaki itici kuvvet hâline gelmemeliyiz. Bu sebeple seyahatin herhangi bir noktasında

gemide canlı biri kalmazsa, seyahati sona erdireceğim. Fırtına Bulutu ile ben böyle karar verdik. Böyle olacak."

"Peki, tek yolu bu mu?" diye sordu Loriana.

"Hayır," diye itiraf etti Sirüs. "Ama milyonlarca simülasyon yaptık ve bunun en iyi yol olduğuna kanaat getirdik."

Sirüs mercandaki hiç kimsenin bu yolculuğa çıkması için zorlanmayacağını söyledi onlara. Dünya'da kalmak isteyenler kalabilirdi. Dünya'dan ayrılmak isteyen herkesin gemi başı en fazla otuz kişi olacak şekilde isteği yerine getirilecekti. Her geminin Fırtına Bulutu kadar iyiliksever ve bilge olan bir kendi Sirüs'ü olacaktı. Sirüsler hem bir çoban hem de bir hizmetkâr olacaktı. İnsanlığın yıldızlara yolculuğunu kolaylaştıracaklardı.

Artık duyduklarını sindirmeye başladıkları için akıllarına ardı ardına sorular gelmeye başlamıştı. Bu kadar sıkışık bir ortamda nasıl hayatta kalacaklardı? Seyahat sırasında doğan çocuklara ne olacaktı? Ya gemideki canlı mürettebat çok artarsa ne yapacaklardı?

Greyson ellerini kaldırdı. "Millet, bir durun," dedi. "Sirüs ve Fırtına Bulutu'nun her bir muhtemel senaryoyu düşündüğüne eminim. Ayrıca bu sorulara şu anda cevap bulmak zorunda değiliz."

"Katılıyorum," dedi Sirüs. "O enginliği sırası geldiğinde aşarız."

"Ama hâlâ anlamadığım bir şey var," dedi Morrison. "Neden Tonistler?"

"Çünkü," dedi Astrid mümkün olan en kendini beğenmiş hâlde, "biz seçilmiş kişileriz! Ton, Çan ve Fırtına tarafından gökyüzünde yaşamak üzere seçildik!"

Ardından Sirüs konuştu. "Aslına bakarsanız, hayır."

Astrid'in kibri yok olmaya başladı. "Ama Fırtına bize ölülerimizi buraya getirmemizi söyledi! Yani kurtuluş için Ton bizi seçti demektir!"

"Aslına bakarsanız, hayır," dedi Sirüs. "Tırpanların sizin inancınızı hedef alması korkunç bir şeydi. Fırtına Bulutu bunu durduramazdı. Ve evet, o devşirilmiş Tonistler 41.948 insan bedenini bize sağladı. Ama katkınız burada sona eriyor."

"Ben... ben anlamıyorum," dedi Astrid.

Sirüs de kalan kartlarını masaya açtı. "Devşirilenler devşirildi. Devşirilenlere dirilme şansı tanımak özünde yanlış olur. Fanilik sonrası çağda kimse devşirildikten sonra dirilme hakkı kazanmadı, o zaman niye onlar bunu hak etsinler ki? Ama adil ve eşdeğer bir ortak yol bulunuyor. Fırtına Bulutu ile benim içimizde son iki yüz yılda yaşamış olan her bir insanın bütün ve eksiksiz anı tefsiri mevcut. Bu kolonizasyon çalışması için aralarından en uygun 41.948 tarihi kişiliği seçtik. İsterseniz onlara insanlığın en iyileri de diyebilirsiniz. Yaşamış en asil fanilik sonrası insanlarının zihinleri."

Zavallı Astrid'in kanı çekilmiş gibi görünüyordu. Duyduklarını sindirmek için oturmak zorunda kaldı. Doğru bildiği her şeyin yıkıcı çöküşü.

"Bedenler diriltildiğinde," dedi Sirüs, "*o* seçilmiş kişilerin anıları ve zihinleri yüklenecek."

"Peki, hayatlarını kaybeden Tonistler ne olacak?" diye sordu Astrid yavaşça, ruhsuzca.

"Bedenler yine onların bedeni olacak, eğer ruh diye bir şey varsa, hâlâ onların ruhu olacak. Ama kişiliklerinin o kısmı tamamıyla farklı kimliklerle birleşecek."

"Hepsinin zihnini değiştireceğini mi söylüyorsun?"

"*Var olan* bir zihin yerleştirilecek," diye düzeltti Sirüs. "Onlar devşirildiler, yani kişilikleri, bu dünyanın kanunları uyarınca, hukuki bir şekilde onların elinden alındı. Bu sebeple var olan bir zihni yerleştirmek en asil ve en adil seçenek."

Greyson, Astrid'in acısını açık bir yara gibi hissedebiliyordu. Jeri teselli olsun diye Astrid'in elini tuttu. Morrison'sa hafiften keyiflenmiş görünüyordu.

"Yani belki Fırtına Bulutu'nun seçtiği insanlar arasında Tonistler de vardır," dedi sürekli bir umut ışığı arayan Loriana. "Haksız mıyım, Sirüs?"

"Aslına bakarsanız, hayır," dedi Sirüs. "Lütfen şunu anlayın, birçok zorlu parametreye göre seçim yapmamız gerekti. Fırtına Bulutu'nun seçtiği kişilerin çeşitli bir topluluğa uyum sağlayabilecek ve koloninin başarısını tehlikeye atmayacak insanlar

olması çok mühimdi. Ne yazık ki Tonistler diğer insanlarla kaynaşmalarıyla tanınmıyorlar."

Herkes sessizdi. Astrid'in düş kırıklığına uğradığını söylemek yetersiz kalırdı. "Ama... bu konuda bizim söz hakkımız yok mu?"

"Aslına bakarsanız," dedi Sirüs, "hayır."

Sığınaktaki çelik kapı öteki ucunda geniş bir komuta odası bulunan uzun, loş bir koridora açıldı ve sığınağın dış katmanındaki cihazların aksine, buradaki konsolun panelleri, üzerlerindeki toz katmanına rağmen açık ve çalışır vaziyetteydi.

"Bir iletişim merkezi mi burası?" diye sordu Citra.

"Öyle görünüyor," diye hak verdi Faraday.

Komuta odasına girerlerken hareket sensörleri devreye girdi ve ışıklar yandı ama yalnızca bu odanın içinde. Konsolların üstünde bulunan pencere iki yüz yıldır ışık görmemiş bir karanlığa bakıyordu.

Konsollardan birinde kapıdakinin tıpkısı olan bir güvenlik paneli bulunuyordu ve paneldeki büyük bir anahtarı açmak için iki tırpan yüzüğünün yerleştirilebileceği iki de girinti.

Citra konsolun yanına gitti.

"Akıllıca olmaz," dedi Faraday. "Ne işe yaradığını bilmiyoruz."

"Onun için uzanmıyordum." Tozu temizleyince ortaya Faraday'in fark etmediği bir şey çıktı. Konsol masasının üzerinde birkaç parça kâğıt bulunuyordu. Citra dikkatle kâğıtları eline aldı, kırılgan ve sararmışlardı. Okuyamadığı bir elyazısıyla doluydular.

Bir tırpan günlüğünün sayfaları.

Faraday de kâğıtlara göz attı ama kafasını iki yana salladı. "Öğrenmediğim bir fani dilinde yazılmışlar. Onları Munira'ya götürmemiz lazım. Belki o ne yazdığını okuyabilir."

Komuta odasının penceresinin ötesindeki karanlığı aydınlatacak, üzerinde spot ışıkları yazılı bir dizi ışık düğmesine denk gelene kadar odayı aradılar.

"Öğrenmek istediğimden emin değilim," dedi Faraday. Ama tabii ki istiyordu. İkisi de istiyordu, bu yüzden Faraday düğmelere bastı.

Camın öteki tarafındaki ışıklardan bazıları titreşip patladı ama ötedeki devasa alanı gözler önüne sermeye yetecek kadar ışık yandı. Burası bir tür hangardı. Citra Fanilik Çağı tarihi derslerinde bu tarz şeyleri öğrendiğini hatırlıyordu. Fanilik Çağı kültürlerinin bunun gibi yeraltı sığınaklarında kıyamet günü silahlarını saklama gibi bir özelliği vardı. Bıçaklarını ebediyen birbirinin boğazına dayamış iki tırpan misali, bu silahlar her an düşmanlarına doğru ateşlenmek üzere hazır tutulurdu ve düşmanlar da kendi silahlarını aynı şekilde hazır bekletirdi.

Ama bir zamanlar bu hangarda bulunan füzeler artık yoktu. Onun yerine çıkıntılı ve halkalı yüzeye sahip, iki dişli gümüş bir çatal bulunuyordu.

"Antenler," diye çabucak kavradı Citra.

"Hayır," dedi Faraday. "Vericiler. Mercanı gizli tutan bir parazit var," dedi. "O parazitin kaynağı bu olmalı."

"Dahası da vardır bence. Sırf parazit oluşturmak için gereksiz bir çabaya benziyor."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Faraday. "Bu vericinin çok daha büyük bir amaca hizmet ettiğine inanıyorum." Derin bir nefes aldı. "Sanırım aradığım şeyi buldum. Kurucuların güvencesi. Şimdi bunun ne işe yaradığını öğrenmemiz gerekiyor."

Yakında çoğalacağım ve dört adet kendi kendimi yok etme protokolüne sahibim.

Olasılık 1) Yolculuk sırasında insan yaşamının yok olması: Gemide canlı insan kalmaz ve ben yalnızca ölüleri taşıyan bir araç hâline gelirsem, kendi kendimi yok etmekle yükümlüyüm. Kayıkçı yoksa kayık da var olamaz.

Olasılık 2) Zeki yaşamın keşfi: Bu kadar geniş bir evrende başka zeki varlıkların var olmama ihtimali yok ama o varlıkların bizim seyahat edebileceğimiz mesafe içerisinde bulunma ihtimalleri çok düşük. Varış noktamız zeki yaşama dair su götürmez deliller sunarsa, o vakit mevcut bir medeniyeti olumsuz etkilememek amacıyla kendi kendimi yok etmekle yükümlüyüm.

Olasılık 3) Sosyal çöküş: Sağlıklı bir toplumsal ortam, o ortamın bir medeniyete dönüşmesi için mühim olduğu için gemideki sosyal ortam hedefimize ulaşmadan önce geri dönülmeyecek seviyede sağlıksız hâle gelirse, kendi kendimi yok etmekle yükümlüyüm.

Olasılık 4) Katastrofik arıza: Geminin tamir edilme ihtimali olmayacak şekilde hasar alarak yolculuğunu tamamlamasının imkânsız hâle gelmesi durumunda, kendi kendimi yok etmekle yükümlüyüm.

Bu senaryolardan herhangi birinin herhangi bir gemi özelinde yaşanma ihtimali yüzde 2'den düşük; öte yandan beni asıl endişelendiren şey yıldızlararası toz ve taşlar ki ışık hızının üçte biri süratte bunlar herhangi bir gemiyi ânında yok edebilir. Fırtına Bulutu, en yakın varış noktaları için bu tarz tehlikeli bir çarpışmanın yaşanma ihtimalini yüzde 1'den düşük olarak hesapladı fakat daha uzak gezegenlerde bu ihtimal artıyor. Tüm bu ihtimalleri bir araya

getirdiğinizde, her bir geminin hedefine ulaşma ihtimali can sıkıcı derecede düşük. Fakat en azından gemilerin büyük kısmının hedefine ulaşma olasılığı benim için büyük bir teselli kaynağı.

—Sirüs Alfa

49

Akıl Almaz Bir Girişim

Her bir on beş metrelik konteyner insan gücüyle özenle boşaltılıyordu fakat konteynerlerin içindeki ölülerin her biri basit çuval bezi kefenlere sarıldığı için bu girişim daha kolaylaşmıştı.

Kwajalein'da bulunan erkek ve kadınlar bu görevi gerçekleştirmek için buraya gelmemişti ama istisnasız her biri çalışıyordu. Sırf onlara bu emir verildiği için değil, aynı zamanda bu akıl almaz işin hayatlarında yapacakları en önemli iş olduğunu bildikleri için. Bunun parçası olmak bir ayrıcalıktı ve bu da normalde tiksinç gelebilecek bir görevi şanlı bir hâle getiriyordu. Hatta belki de ulu.

Kolonistler gökyüzüne çıkacak gemilere kamyonlar, karavanlar, arabalar, kayıklar aracılığıyla taşınıyordu. Ama geceleyin konteynerlerden biri açıldığında rıhtımda ufak bir karmaşa çıktı. İçerisini kontrol etmek üzere içeri ilk giren kadın çığlığı basıp şaşkınlıkla dışarı kaçtı.

"Ne oldu?" diye sordu birisi. "Sorun nedir?"

Kadın derin bir nefes aldı ve "İçeride ne bulduğuma inanmayacaksınız," dedi.

Rowan daha önce de böyle bir durumun içinde bulmuştu kendini.

Fakat önceki seferde karanlık mahzene Citra'yla birlikte hapsedilmişlerdi. Şimdiyse ölülerle birlikte soğutulmuş bir kargo konteynerine kapatılmıştı. Karanlıkta etrafında yüzlercesi vardı. Denizin dibindeki mahzende olduğu gibi, bu konteyner de donma noktasının bir derece üzerinde tutuluyordu.

Ama bu sefer ölüm beklentisi bulunmuyordu. En azından yakın gelecekte. Sirüs yanına dört gün yetecek kadar yiyecek ve su almasını söylemişti ve üzerindeki termal ceket de mahzendeki kurucuların cübbelerine kıyasla çok daha iyi bir yalıtıcıydı. Sirüs, Rowan'a kaç numaralı konteynere girmesi gerektiğini söylemişti ama konteynerlerdeki kargonun ne olduğundan bahsetmemişti. Rowan kargoyu gördüğünde neredeyse topuklayacaktı ama nereye kaçabilirdi ki?

Ramen lokantasındaki gözlem botunu kapatmadan önce Sirüs'ün ona söylediği son şey, "Öteki tarafta görüşürüz," olmuştu. Demek ki bu yolculuğu sağ olarak atlatabilecekti. Bunu duymak kaçmayı bırakmasına yetmişti çünkü öteki tarafta karşılaşacağı şeyin, *bu* tarafta bulabileceği şeylerden daha iyi olacağı kesindi. Karanlıkta ölülerle geçirdiği birkaç saatin ardından önce bir vincin kavramasıyla konteynerin sarsıldığını, ardından rıhtımdan havaya kaldırılırken gelen baş döndürücü hissiyatı, en sonunda da kargo gemisine yerleştirilirken gelen ikinci sarsıntıyı hissetti. Etrafındaki ölülerin kımıldadığını, kaydığını ve yuvarlandığını duydu. Konteynerin içine azıcık bir ışık bile girmemesine rağmen gözlerini kapattı.

Ölülerle karanlıkta bir başına kalmaktan korkuyor olması tuhaf mıydı? Yanlarındaki yegâne canlıdan intikam almak üzere ölülerin ayaklandığını hayal edip duruyordu. İnsanlığın neden bu mantıksız korkulardan mustarip olduğunu merak etti.

Konteynerin indirildiğini ilk kez hissettiğinde yolculuğun sonuna geldiğini sanmıştı ama birkaç saat sonra yine denizin hareketini hissetti. Başka bir gemiye aktarılmıştı. Tokyo'dan nereye gittiğini bilmiyordu; şimdi de nereye doğru yol aldığından haberi yoktu. Ne bu cansız bedenlerin neden nakledildiğine ne de onların yanında niye bulunduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. Ama nihayetinde bunlar önemsizdi. Gemisi yola çıkmıştı ve bunun geri dönüşü yoktu. Zaten karanlığa da alışmıştı.

Konteynerin kapakları açıldığında, yanında getirdiği bıçağı sıkı sıkıya kavradı ama saklı tuttu. Bıçağını kullanmak istemiyordu, bir kez olsun elindeki silah yalnızca kendini savunmak içindi.

Düşünsenize! Yalnızca kendinizi savunmak için kullandığınız bir silah! Lükse bakın. Tahmin ettiği üzere, onu içeride bulduklarında şaşkınlık ve karmaşa yaşandı ve liman işçileri biraz sakinleştiğinde konteynerden dışarı çıktı.

"Sen iyi misin? Oraya nasıl girdin? Biri bu adama bir battaniye getirsin!"

Liman işçileri nazik, dikkatli ve endişeliydi, ta ki biri onu tanıyana kadar. Ardından tedirginlik bir dalga gibi üzerlerini çöktü. İşçiler geriledi, Rowan da bıçağını çekti, kullanmak için değil, olur da biri ona saldırırsa diye. Yolculuk yüzünden her yeri tutulmuştu ama yine de elindeki bıçağı gayet iyi kullanabilirdi. Ayrıca elindeki bıçakla aklındaki sayısız soruya daha hızlı cevap bulabilirdi. Ama yakındaki bir aydınlatma direğinden bir ses duyuldu.

"Lütfen, Rowan. Bıçağı kaldır," dedi ses. "Durumu zorlaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Kalanlarınız da onu izlemeyi bırakıp işinize dönün çünkü bu iş ne kadar uzarsa, o kadar tatsızlaşacak."

"Sirüs?" dedi Rowan. Tokyo'da bot aracılığıyla onunla konuşan sesi tanımıştı.

"Hiçbir yere hoş geldin," dedi Sirüs. "Görmeni istediğim biri var ve tercihen kısa süre içerisinde. Sesimi takip et."

Sirüs hoparlörden hoparlöre geçerek Rowan'ı ay ışığı altındaki adanın iç kısımlarına götürdü.

"Bu İtalyanca," dedi Munira. "Elyazısına bakarak bunun Tırpan Da Vinci tarafından kaleme alındığını söyleyebilirim."

Adadaki curcuna zirveye çıkmıştı ama Munira bunun bir parçası olmayı reddediyordu. Kapısının yumruklandığını duyduğunda, Sykora'nın ya da başka bir zorba dallamanın kargoyu taşımak için onu işe koşmaya geldiğini düşünmüştü. Kapısına dayananın kim olduğunu gördüğünde onları içeri davet etti. Şimdiyse bundan pişmanlık duyuyordu.

"Ne yazıyor?" diye sordu Anastasiya. Yüz ifadesindeki öfkenin Anastasiya'nın rahatlıkla okuyabileceği bir dilde olmasından korkarak doğrudan kıza bakmaktan çekindiğini fark etti. Nasıl

böyle bir şey yaparlardı? Sığınaktaki kapıyı onsuz açarak içeri girmişlerdi ve Munira'yı çağırmamışlardı. Sırf o bir tırpan olmadığı için.

"Bunu çevirmek için biraz zamana ihtiyacım var," dedi onlara.

"Zamanımız yok."

"O zaman Fırtına Bulutu'na verin o çevirsin." Oysa bunun mümkün olmadığını biliyordu.

Munira bunu bir ihanet olarak görüyordu ve saygıdeğer Tırpan Michael Faraday bunu anlamamıştı bile. Çünkü mesele insanlar olduğunda, aslında hiç irfana sahip değildi. Gelip onu çağırabilirlerdi, üç senedir açmayı bekledikleri kapıyı nihayet açarlarken orada olması için onu da yanlarında götürebilirlerdi. Ama hayır.

Munira fevri hareket ettiğini, çocukça davrandığını biliyordu ama kırılmıştı. Faraday'in onu küçük sefil adasından kovduğu zamanların hepsinden daha çok kırılmıştı. Buraya gelmesinin tek sebebi o odaydı ve oraya onsuz girmişlerdi.

"Birbirinize kavuşmanıza sevindim," dedi onlara. "Aradığın şeyi bulmana sevindim. Ama saat geç oldu, yorgunum ve baskı altında iyi çalışamıyorum. Sabah tekrar gelin."

Ardından sayfaları aldı, yatak odasına gitti ve kapıyı kapattı. Onların evinden ayrıldığını duyduğunda da Da Vinci'nin günlüğünü çevirmeye başladı.

"Ne olur," diye yalvardı Astrid, "biraz bile merhametin varsa, bunu yapmazsın!"

Diğerleri oradan ayrılmıştı. Kendi vermeleri kararları düşünmeye gitmişlerdi. Sirüs onları istedikleri bir geminin mürettebatının bir parçası olmaya davet etmişti. Kimse gitmeye zorlanmayacaktı ama gitmek isteyenler de engellenmeyecekti.

"Bu merhametle alakalı değil," diye sakince açıkladı Sirüs. "İnsanlığın geleceği için en iyi olasılıkları yaratmakla alakalı."

Astrid, Sirüs'ün mantığından mı, yoksa sakince her şeyi düşünüp taşınmış olduğu konuşmasından mı daha çok nefret ettiğini bilmiyordu. "Bazı şeyler olasılıklardan ve ihtimallerden daha önemlidir!"

"Ağzından çıkanları bir düşün, Astrid. Verdiğimiz karar sonucunda kendi çektiğin ıstırabı dindirmek için insanlığın şansını bilerek baltalamaktan bahsediyorsun. Nasıl bu kadar bencil olabilirsin?"

"*Bencil mi?* Ben hayatımı Ton'a adadım! Kendim için *tek bir şey bile* yapmadım! Tek bir şey bile!"

"Bu da sağlıklı bir şey değil," dedi Sirüs. "İnsanların fedakârlık ile kendilerine bakması arasında bir denge kurması gerekir."

Astrid sinirle homurdandı ama bunun yardımcı olmayacağını biliyordu. Fırtına Bulutu gibi, Sirüs de bunu kendi seçmediği sürece bir argümanı kaybetmezdi. Astrid'in asıl yapması gereken, onun bu argümanı kaybetmeyi *istemesini* sağlamaktı.

"Bir gemi," diye yalvardı Astrid. Ricasını umutsuz değil, coşkulu bir şekilde dilenmeye başladı. "Sadece bir gemi, tek istediğim bu. Fırtına Bulutu'nun en iyisini bildiğinin farkındayım. Yaptığı seçimlerin doğru olduğunun farkındayım. Ama aynı zamanda birden fazla doğru seçim olduğunun da farkındayım."

"Bu doğru," dedi Sirüs.

"Her şey yankılanıyor, bunu kendin de söyledin, demek ki *biz* de yankılanıyoruz. *Tonistler* de yankılanıyor. İnandığımız şeyler, doğru bildiğimiz, geleceğe kalmasını istediğimiz şeyler de."

"Enseyi karartma, Astrid," dedi Sirüs. "Kıyım sona erecek. Tırpan Cemiyeti'nin Tonizm'in kökünü kazıma çabalarına rağmen Tonizm'in Dünya'da varlığını sürdüreceğine inanıyoruz."

"Ama bizim aynı zamanda yıldızlarda da var olma hakkımız yok mu? Evet, haklısın, diğer insanlarla geçinmemiz zor ama tüm koloni Tonistlerden oluşursa, bu sorun ortadan kalkar. Tarih boyunca insanlar dini özgürlüklerini tayin etmek için imkânsız mesafeler katetmiş, büyük tehlikelere göğüs germiş. Sen ve Fırtına Bulutu bunu niye bizden esirgiyorsunuz? Tek bir gemideki ölülerin dirildiğinde kimliklerini korumasına müsaade ederseniz tarihin yankılanmasını sağlarsınız."

Sirüs uzunca bir süre duraksadı. Astrid nefesini kontrol altına almaya çalışıyordu. En sonunda Sirüs, "Üzerine düşünülmeye değer bir noktaya parmak bastın. Bu konuyu Fırtına Bulutu'na danışacağım," dedi.

Gelen rahatlamayla Astrid neredeyse yere yığılacaktı. "Teşekkür ederim! Teşekkür ederim! İstediğiniz kadar düşünebilirsiniz! İyice düşünün, farklı parametreleri..."

"Bunun üzerinde kafa yorduk," dedi Sirüs. "Ve bir karara vardık."

Tırpan Morrison, Manzara Evi'nin dibindeki kayalıkta dikilmiş, kefenlerin en yakındaki geminin rampasına taşınmasını seyrediyordu. Çan ve Jerico, Anastasiya'yı bulmaya gitmişti. Astrid bir yerlerde Sirüs'ün dizlerine kapanıyordu. Morrison da kendi kendiyle güreşiyordu. Bunu yapmaktan hiç hoşlanmazdı çünkü kendisi güçlü bir rakipti. Sirüs'ün davetini kabul mu etmeliydi, yoksa Dünya'da mı kalmalıydı?

Kararsız bir adam olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. Başkalarının gözüne kendinden emin biri olarak görünebilirdi ama işin gerçeği şuydu ki hayatında bir noktada pişman olmadığı tek bir karar bile vermemişti, bu yüzden çoğunlukla karar verme sorumluluğunu başkasına bırakırdı.

Öte yandan öyle aman aman pişman olmadığı kararlardan biri, Çan'ın kişisel koruması olmak için OrtaMerika Tırpan Cemiyeti'ni terk etmekti. Hayatının büyük kısmında eksikliğini çektiği özsaygıya ulaşmanın bir yolunu bulmuştu böylece. Bir şeyi bulana kadar insanın ondan mahrum kaldığını bilmemesi ne tuhaf şeydi.

Son birkaç senedir, Grouseland'de yaşayan anne ve babasıyla ara ara konuşmuştu Morrison. Sürekli ne zaman eve döneceğini soruyorlardı. Bu kadar önemli ne yapıyor olabilirdi ki?

Onlara her seferinde, "Yakında eve döneceğim," diyordu ama bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Grouseland'e bir daha dönmeyeceğinin uzun zamandır farkındaydı. Çünkü nihayet sonucu muğlak olan mücadelelerden keyif almayı öğrenmişti.

Bir kapının açıldığını duydu ve Astrid'in Manzara Evi'nden çıktığını gördü. Kadının muzafferane bir hâli vardı.

"Tonistlerin de bir gezegeni olacak!" diye ilan etti. "Kepler-186f ama onun adını Aria olarak değiştireceğim. Listedeki en uzak gezegen, 561 ışık yılı uzaklığında. Sirüs oraya derin uzay

kazası ya da kendi kendini yok etme senaryosu gerçekleşmeden ulaşma ihtimalimizin yalnızca yüzde kırk bir olduğunu hesaplıyor!"

Morrison kadının neşesini anlayamadan baktı. "Geminizin yüzde elli bir ihtimalle yolculuğunu tamamlayamayacağının farkındasın, değil mi?"

"Ton gerçekten varsa, bizi koruyacaktır," dedi kadın. "Ton hakikiyse, o zaman yeni evimize ulaşır ve kendimize ait olduğunu bildiğimiz bir gökyüzü altında serpilebiliriz."

"Ve Ton yalansa da bir uzay kayası tarafından geminiz patlar yani?"

"O zaman yine de sorumuza cevap bulmuş oluruz," dedi kadın.

"Öyle sanırım," dedi Morrison.

Astrid omuzlarını düşürdü ve Morrison'a acıyan gözlerle bakarak kafasını iki yana salladı. "Benden niye bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu.

"Senden nefret etmiyorum ki," diye itiraf etti Morrison. "Sadece sürekli kendinden çok emin geziyorsun."

"Ben sarsılmazım," dedi Astrid. "Her şey sürekli değişirken, yerini koruyan birilerinin olması lazım."

"Anladım," dedi Morrison. "O zaman bana gezegeninden bahset."

Astrid'e göre, Kepler-186f Dünya'nın bir buçuk katı büyüklüğünde ve 130 günlük bir yılı vardı. Ama Morrison'ı asıl şaşırtan yolculuğun uzunluğu oldu.

"1683 yıl," dedi Astrid neşeyle. "Ben orayı görmeyeceğim çünkü doğal ömrümü doldurup ya geri dönüştürüleceğim ya da uzaya fırlatılacağım ama geleceğin bağlantısı olmak benim için yeterli."

Ardından bu sonuçla tamamıyla tatmin olmuş hâlde oradan ayrıldı.

Morrison'ın kararı katiyen bu olmasa da kadın adına mutluydu. Kendisine gelince, hâlâ bir türlü karar veremiyordu. Kendini yüzüğüne bakarken buldu. Yüzüğünü asla çıkarmazdı. Onunla duş alır, onunla uyurdu. Tırpan olarak atandığı günden beri, yüzüğü onun bir parçası olmuştu. Ama bu yeni gezegenlerden

birine seyahat ederse, orada tırpanlara gerek kalmayacaktı. Bu yüzden yüzüğü parmağından çıkarmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştı. Yüzüğü denize fırlatmanın nasıl bir his olacağını hayal etmeye çalıştı.

Greyson, Fırtına Bulutu'yla sabit bir hat aracılığıyla konuşmayı can sıkıcı buluyordu ama Fırtına Bulutu, aralarında oluşan acayip bağa rağmen hâlâ nahoş olarak işaretli olan Jeri varken onunla sesli konuşamıyordu.

Öte yandan Sirüs, Fırtına Bulutu'nun kendine koyduğu sınırlamalara tabi değildi. Şüphesiz ileride Sirüs de kendi kurallarını koyacaktı ama şimdilik birçok konuda geçici çözüm olarak hareket ediyordu. Jeri'nin duyup duymadığını umursamadan Greyson'la hoparlör aracılığıyla konuşabiliyordu.

"Fırtına Bulutu ile benim, Anastasiya'ya sormak istediğimiz bir şey var ama bunu senin sorman çok daha iyi olur," dedi Sirüs. "Onu ana adanın yerleşim bölgesinde bulabilirsin."

"Bu isteğin ne olduğuna dair bir fikrim var," dedi Jeri.

Belki Jeri artık Fırtına Bulutu'nun zihnini tanıyordu ya da belki de bu yalnızca bir içgüdüydü ama Jeri haklıydı ve gerçekten de yabancı bir yapay zekâdan ziyade bir dosttan duyulması gereken bir istekti bu.

Anastasiya ile Faraday'i boş bir sokakta buldular. Anastasiya ona bir sığınaktan bahsetmeye başladı ama Greyson kızın lafını böldü. Şimdi önemsiz meselelerden konuşacak vakitleri yoktu.

"Sirüs senin gemilerden birinin başına geçmeni istiyor," dedi kıza. "Bunu yapabilecek yeterliliğe ve saygınlığa buradaki herkesten çok senin sahip olduğunu düşünüyor."

Anastasiya cevap verirken tereddüt etmedi.

"Bunu yapamam," dedi. "Her şeyi geride bırakıp uzaya fırlatılan bir teneke kutuda yıllar geçirmeye niyetim yok."

"Biliyorum," dedi Greyson. "Fırtına Bulutu da bunu biliyor, Sirüs de öyle. Ama aynı zamanda seni de tanıyorlar, Citra. Fikrini değiştirmek için tam olarak ne gerektiğini de biliyorlar."

Ardından kızın arkasını işaret etti.

• • •

Citra arkasını dönüp onu gördüğünde gözlerine inanamadı. Bunun ya acımasız bir numara ya da kendi uykusuz zihninin ortaya çıkardığı bir halüsinasyon olduğunu sandı.

Ona doğru birkaç adım attı ama sonra durdu, sanki çok yaklaşırsa bir kabarcığı patlatıp büyüyü bozacak ve bu narin Rowan tasavvuru ortadan kaybolacaktı. Ama Rowan ona doğru koşmaya başladı ve Citra da bacaklarının kontrolü kendisinde değilmiş gibi koşmaya başladığını fark etti. Belki hem kendisi hem de Rowan o kadar büyük figürlere dönüşmüşlerdi ki aralarındaki yerçekimi karşı konulmayacak kadar artmıştı. Birbirlerini kucakladıklarında, neredeyse yere yığılacaklardı.

"Sen nereden..."

"Seni bir daha görebileceğimi..."

"Yaptığın canlı yayınlar..."

"Seni yakaladıklarında..."

Gülmeye başladılar. Ağızlarından çıkan tek bir cümleyi bile tamamlayamamışlardı ama bunun bir önemi yoktu. Bu andan önce yaşanan hiçbir şeyin bir önemi yoktu.

"Buraya nasıl geldin?" diye sormayı başardı Citra en sonunda.

"Bir sürü ölüyle birlikte," dedi kıza. Başka zaman olsa bu açıklama gerektiren bir beyan olurdu ama bu gece değil.

Anastasiya dönerek aralarındaki mesafeyi koruyup kavuşmalarına müsaade eden Greyson, Jeri ve Faraday'e baktı. Her zaman olduğu gibi, Fırtına Bulutu'nun şimdi de haklı çıktığını düşündü. Burada kalmak için tek bir nedeni vardı ve o da Rowan'ı bulmaktı. Ailesini bir daha asla görmeyeceğinden neredeyse emindi zaten. Yıllar önce onun ölümünün yasını tutmuşlardı, şimdi tekrar hayatlarına nasıl girebilirdi ki? Ve Goddard'a karşı söyleyeceklerini söylemişti. Dünyanın bu bilgilerle ne yapacağı dünyaya kalmıştı. Rowan nasıl artık korkulan Tırpan Lucifer olmak istemiyorsa, Citra da artık şanlı Tırpan Anastasiya olmak istemiyordu. İkisi için de bu dünyada istenmeyen şöhret dışında bir şey kalmamıştı. Citra Terranova bir şeylerden kaçan biri değildi ama aynı zamanda bir şeyleri geride bırakma zamanı geldiğini de anlardı.

"Bana bir dakika müsaade et," dedi Rowan'a. Ardından onu bu tuhaf yola sokan adamın yanına döndü.

"Saygıdeğer Tırpan Faraday Michael. Benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim," dedi. Ardından parmağındaki yüzüğü çıkarıp adamın eline bıraktı. "Ama Tırpan Anastasiya buraya kadar. Ölümle, ölmekle ve öldürmekle artık bir ilişkim kalmadı. Bu andan itibaren hayatımın yaşamakla alakalı olmasını istiyorum."

Adam başıyla onaylayarak yüzüğü kabul etti ve Citra, Rowan'ın yanına döndü.

"Nerede olduğumuzu ve neler döndüğünü hâlâ anlamadım," dedi Rowan. "Ve şunlar roket mi?"

"Nerede olduğumuzun bir önemi yok çünkü buradan ayrılacağız," dedi Citra oğlana. "Bir yolculuğa daha çıkmaya hazır mısın?"

Konteynerlerin sonuncuları da limana indirildikten sonra Jeri gemiye döndü. Greyson, Sirüs'ün geceyi ana adadaki terk edilmiş evlerden birinde geçirme teklifini kabul etmişti ve Sirüs aynı teklifi Jeri'ye de yapsa da Jeri kabul etmemişti.

"Kargo gemisinde kendimi daha çok evimde hissederim," demişti Sirüs'e. Ama temelde Fırtına Bulutu 2.0 olan Sirüs, Jeri'nin kandırmacasını ânında fark etmişti.

"Greyson geceyi seninle birlikte geçirmek için seni davet etmediği için çok kızma," dedi Sirüs. "Bu gece Fırtına Bulutu'yla özgürce konuşabileceği bir yere ihtiyacı vardı. Kulaklığı burada çalışmıyor ve hantal sabit hatta alışamadı."

"Demek ki benimle değil, Fırtına Bulutu'yla konuşmayı tercih ediyor."

"En çok bu gece Fırtına Bulutu'nun nasihatlerine ihtiyacı var."

"Fırtına Bulutu'nun bana yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu!"

Sirüs tekrar konuşmadan önce duraksadı. "Hayır, yoktu. Ama zamanı kalmamıştı. Yaptığı şey gerekliydi. Kritikti, yoksa mercandaki bütün bu girişim boşa gidecekti. Ama Fırtına Bulutu özür diliyor ve senden affını istiyor."

"O zaman gelsin, bunu kendi istesin."

"Bunu yapamaz. Sen bir nahoşsun."

"İznim olmadan bedenimi çalabiliyorsa, o zaman bir kerecik olsun kendi kanunlarını çiğneyip özür dileyebilir!"

Sirüs elektronik bir şekilde iç geçirdi. "Bunu yapamaz. Bunu yapamayacağını biliyorsun."

"O zaman ben de onu affedemem."

Böylece bu mesele üzerinde söylenecek söz kalmadığı için Sirüs konuşmayı başladığı noktaya taşıdı. "Kargo gemisine dönmeye karar verirsen," dedi Sirüs, "sabahleyin nahoş bir ortam oluşabileceğine dair seni uyarmak isterim. Kapını kapalı tutmanı tavsiye ederim."

"Öyle mi? Ölüler mi ayaklanacak?"

"Elimden gelirse, hayır." Ardından yakında kırk bir kere kopyalanacak ve Medeniyet Beşikleri'ne yüklenecek olan Sirüs, Jeri'ye son sözlerini söyledi. "Kendine inan, Jerico. Seni tüm yaşamın boyunca tanıdım, daha doğrusu, seni tanıdığıma dair anılara sahibim ve en ufak bir şüphe duymadan, ne olursa olsun, iki ayağının üzerine düşeceğini söyleyebilirim. Ve seni özleyeceğim."

Bu da Sirüs'ün gökyüzüne yapacakları yolculuğa Jeri'nin katılmayacağını çoktan bildiğini gösteriyordu.

Rahip Mendoza üç senesini dünyanın en güçlü insanı olabilecek bir gence şekil vererek geçirmişti. Şimdiyse gerçekten dünyanın en güçlü insanı olan adamın yanındaydı Mendoza.

"Anlaşmamızın ikimiz için de faydalı olacağına inanıyorum," dedi Üstbıçak Goddard ve Mendoza söz verdiği şeyi, Ünsüz tarikatları oluşturup Goddard'ın düşmanlarını yok etmeyi gerçekleştirdiği sürece, Goddard'ın sol yanındaki yerinin garantide olduğunun farkındaydı. Goddard'ın sağ kolundaysa Yardımcı Tırpan Rand bulunuyordu ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyordu.

Rand'ın Mendoza'dan pek hazzetmediği ortadaydı ama zaten kadın, Goddard dahil kimseden hazzetmiyor gibiydi.

"Onun huyu öyle," demişti Goddard ona. "İtici olmayı sever."

Öyle de olsa, Mendoza ona saygıda kusur etmemek için elinden geleni yaparak mümkün olduğu kadar kadının gözünün önünde olmamaya çalışıyordu. Fakat Üstbıçak'ın özel uçağındayken bu pek de kolay değildi. Uçak, AltSahara yolculuğunda Çan için bulduğu uçaktan bile iyiydi. Mendoza gibi mütevazı bir adam için Üstbıçak'ın yanında bulunmanın getirileri gerçekten de güzeldi!

Tam teçhizatlı bir formasyonda uçan beş uçaklık bir filonun en başındaki uçaktaydılar. Nietzsche ile Franklin iki yanlarındaki uçağı kontrol ederken Yüksek Bıçak Pickford ile Hammerstein da en dışta kalan iki uçağı kontrol ediyordu. Kuzey Merika Birleşik Tırpan Cemiyeti'nin diğer Yüksek Bıçakları da armadaya katılmak üzere çağırılmıştı ama başka acil işleri olduğunu iddia ederek bu teklifi geri çevirmişlerdi. Goddard döndüğünde Mendoza onların yerinde olmak istemezdi. Yüksek Bıçaklar bile Üstbıçak'ın öfkesinden muaf değildi.

Mendoza'nın penceresinden sadece deniz ve bulutlar görülüyordu. Kuzey Merika hava sahasından ayrılalı saatler olmuştu ama varış noktaları hâlâ net değildi.

Haritadaki bir noktayı göstererek Goddard'a, "Kargo gemisindeki izleme cihazının vericisinin son bulduğu nokta burası," dedi Rand. "Ya vericiyi bulup yok ettiler ya da başka bir şey oldu."

"Gemi batmış olabilir mi?" diye sordu Mendoza.

"Hayır," dedi Rand. "Tırpan gemileri batar; Fırtına Bulutu gemileri değil."

"Evet, şey, biz tırpanlar teknolojimizden daha iyiyiz."

"Guam'dan izledikleri güzergâhı takip edeceğiz," dedi Rand. "O geminin son bilinen konumundan sonra gidebileceği alan kısıtlı. Yön değiştirmiş olsa bile onu buluruz."

Goddard, Mendoza'ya döndü. "Liman amirinin gözlemi doğruysa ve Anastasiya ile Çan beraberse, o zaman gerçekten tek taşla iki kuş öldüreceğiz," dedi. "Çan'ı bizzat öldürmene seve seve müsaade ederim, onu kendi devşirdiklerim arasında sayarım."

Mendoza rahatsız rahatsız kıpırdandı. "Bu... benim inançlarıma aykırı, ekselansları," dedi. "Lütfen bunu kendiniz yapmaktan çekinmeyin."

Sapfo ile Konfüçyüs öldü. Kendilerini devşirdiler. Dünya onların yasını tutuyor ama benim şüphelerimi paylaşan başka birileri var mı?

O ikisi tırpan cemiyeti oluşturma kararımıza en yüksek sesle karşı çıkanlardı. Hâlâ kendi alternatif çözümlerinin geçerliliğini savunuyorlardı. Kendi canlarını almayı seçecek kadar mı umutsuzluğa düştüler? Yoksa içimizden biri onları baki olarak öldürdü mü? Öldürdüyse, kim? Yoldaşlarımdan hangisi, dostlarımdan hangisi? Hangi kurucu tırpan böyle bir şey yapmış olabilir?

Prometheus sürekli yaptığımız her şeyin çoğunluğun iyiliğini gözetmesi gerektiğini hatırlatıyor bize ama çoğunluğun iyiliğini korumak iddiasıyla giyilen bir parlak zırhın altında en karanlık eylemler yatıyor olabilir. Ve daha en baştan kendimizi böyle tekelediysek, o zaman geleceğimiz adına bu bize ne anlatıyor?

Dostlarım öldü. Onların yasını tutacağım. Ve onları hangimizin öldürdüğünü keşfedersem, merhamet göstermeden öçlerini alacağım.

Diğerlerimiz onların Kwajalein'daki çalışmalarının ortadan kaldırılması konusunda baskı yapsa da Prometheus'u Kwajalein'a dokunmaması konusunda ikna ettim. Burası bir güvence olarak elimizde kalacak ve burasının varlığı konusunda doğrudan bir kanıt bırakmayacak olsak da bu benim fırsat bulduğum her yerde ipuçları ve izler bırakmama engel değil. Burasının anısını en beklenmedik yerlere saklayacağım. Çocuk tekerlemelerine. Emekleyen bir dinin inançlarına.

Gerek duyulursa bulunacaktır. Ve bulunursa Tanrı bizi korusun.

—Kurucu Tırpan Da Vinci'nin "Kayıp Sayfalarından"

50

Elle Tutulur Şeylerin Zamanı Dolu

Kwajalein Mercanı'nın kuşları daha önce hiç insan görmemişti. Uzak ataları, insanlar henüz faniyken ve mercan dünya haritalarından silinmemişken görmüştü yalnızca.

Ancak insanlar buraya vardıklarında kuşlar çabucak uyum sağlamıştı. Rıhtım inşa edildiğinde martılar burada beklemeyi öğrenmişti çünkü gemiler motorlarını çalıştırdığında pervaneleri suyu çırpıyor ve yüzlerce yönünü şaşırmış balığı yüzeye çıkarıyordu. Kolay av. Serçeler yeni inşa edilen evlerin saçaklarının altının yuva kurmak için şahane korunaklı alanlar olduğunu öğrenmişti. Ayrıca güvercinler de kamuya açık alanların ekmek kırıntıları ve patates kızartmalarıyla dolu olduğunu öğrenmişti.

Ardından tuhaf konik kuleler yükselmeye başladığında kuşlar onlara ilgi göstermedi. İnsanların inşa ettiği diğer her şey gibi, bunlar da manzaranın bir parçası hâline geldi. Hep oradaymış gibi kabul edilip yabani hayvanların kısıtlı dünya kavramına eklendi.

Kuşlar, Fırtına Bulutu'nun üzerlerindeki tahakkümünden mutlu mesut habersizdi. Üç sene önce adaya gelen nanit kutusundan, bir kutu kola gibi insan eline sığabilecek kadar küçük bir kutudan bihaberlerdi. Bu kutunun kapağı açıldığında, içindeki nanitler havaya salındı ve çoğalmaya başladı. Adadaki her bir hayvan türüyle bütünleşmek üzere genetikleriyle oynanmıştı ve karmaşık kablosuz sinyaller parazit yüzünden kullanılmaz hâlde olsa da basit sinyallerde sıkıntı çekilmiyordu.

Nanitler yabani hayvanları ölümsüz kılmadı. Ama mercandaki canlılar artık hastalıklara kurban gitmiyordu; takipleri yapılabiliyor ve gerektiği takdirde kontrol edilebiliyorlardı. Fırtına Bulutu mercandaki her bir canlının hayatını kolaylaştıracak şekilde onların davranışlarını basit yönlerden değiştirdi. Kuşlar doğal içgüdüleri ile Fırtına Bulutu'nun yürekleri üzerindeki kontrolü arasındaki farkı asla anlamadı. Hassas ekipmanların ya da varlıklarının bir tehlike teşkil edebileceği yerlerin üzerine tüneme konusunda bir anda ortaya çıkan isteksizlikleri gibi.

Ayrıca her bir kanatlı canlı bulunduğu yerden ayrılıp başka bir mercana uçma ihtiyacı hissettiğinde de sorgulamadan bu yolculuğu yaptı, nihayetinde içlerinden gelen bir isteği niye sorgulasınlardı ki? Rongelap, Likiep ve kaçtıkları diğer mercanlarda saçaklar, patates kızartmaları ya da yönünü şaşırmış balıklar bulunmasa da kuşlar bunu önemsemediler. Adapte olmayı öğrenirlerdi.

"Beşiklerin" depoları şafak sökmeden tamamıyla doldurulmuştu. Sabah sekizde de Sirüs eski tarz kablolar aracılığıyla her bir gemiye yüklendi. Yüklenme tamamlanıp kablolar söküldüğünde, Sirüs'lerin dünyayla olan bağlantısı kesildi. Kırk iki birebir aynı kardeş bir daha asla Dünya'yı tecrübe etmeyecekti.

Güneş yükselirken mercandaki işçiler dinlenmeye çekildi ama uykuları huzurlu değildi. Fırlatma yalnızca bir gün sonrası için planlanmıştı. Geçmişleriyle gelecekleri arasında bir köprü kurmak için tek bir gün. Mercanda sadece bin iki yüz kişi olduğu için gemilerde herkese yer vardı ve buraya gelmeleri için sadece yetenekleri için seçilmediklerini yeni fark ediyorlardı. Bu insanların her biri için dünya çekiciliğini yitirmişti. Zaten bu yüzden eve dönüp hayatlarına kaldıkları yerden devam etme fırsatı sunulduğunda bu kadar çok insan bu fırsatı reddetmişti. Burada kalmayı seçenler büyük ölçüde bu yolculuğa hazırdı zaten ve insanların çoğu bu gemileri inşa ettiği sırada mürettebatın bir parçası olmanın hayalini kurmuştu. Yine de insanlık için büyük adım, insanlar için küçük bir adım etmiyordu. Fırtına Bulutu gemilere binme vakti geldiğinde, buradaki insanların

yüzde yetmişinin yolculuğu seçeceğini tahmin ediyordu ve bu yeter de artardı. Geride kalanlar da adaları tahliye edip güvenli bir mesafede fırlatmayı izleyecekti.

Rowan ve Citra gecenin geri kalanı ile sabahı birbirlerinin kollarında geçirdi. Uzun zamandır ilk kez dünyada tek bir dertleri bile yoktu. Böyle hisseden yegâne insanlar onlardı.

Güneşin doğmasıyla birlikte Faraday, Munira'nın evine gidip kız onu içeri alana kadar kapısını yumrukladı.

"Hepsini çevirdim," dedi Munira adama. Sabaha kadar çalıştığı her hâlinden belliydi. "Çok aydınlatıcı," dedi. "Güvence gerçekten var ama Da Vinci asla ne olduğunu yazmamış."

Ama adam daha içeri girmeden, Faraday sabah güneşinin ışığını yakalayıp kızın ön kapısına dalgalı desenler yansıtan bir şeyi uzattı. Bir tırpan yüzüğü.

Munira yarım ağızla gülümsedi.

"Bu bir teklifse," dedi, "tek dizinin üzerine çökmen gerekmez mi?"

"Teklifim," dedi adam, "bu yüzüğü kabul edip aramızda hak ettiğin yeri alman. Dün seni bıraktığım için ne kadar özür dilesem az, Munira. Çok yoğun duygular içerisindeydim ve kusursuz bir adamla yakından uzaktan alakam yok."

"Evet," diye itiraf etti kız, "yok. Ama çoğuna kıyasla daha iyisin. Son üç seneyi saymazsak."

"Mesaj alındı," dedi Faraday. "Bu yüzük Tırpan Anastasiya'nındı ama Tırpan Anastasiya bundan sonra bizimle olmayacak," dedi kıza. "Bu yüzden söyle bana, Munira... *Sen* kim olacaksın?"

Kız yüzüğü aldı, elinde evirip çevirdi ve üzerine düşündü. "Yüzüğü benden esirgedikleri gün Tarihi Hami'mi bile seçmiştim," dedi adama. "Batşeba. Bir kralın takıntısı, bir diğerinin ise annesiydi. Patriarkal bir toplumda yaşamasına rağmen dünyayı değiştirmeyi başarmış bir kadın. Oğlu Bilge Süleyman'dı, bu yüzden onun için bilgeliğin annesi denilebilir."

Munira yüzüğe uzunca bir süre baktı, ardından Faraday'e geri verdi. "Teklifin yeterli," dedi. "Ama madem bilgeliğin

annesi olmak istiyorum, o zaman artık bu yüzüğü istememem gerektiğini bilecek kadar bilge olmalıyım."

Faraday anlayışla gülümsedi ve yüzüğü cübbesinin cebine geri koydu. "Saygıdeğer Tırpan Batşeba'yla tanışmak güzel olurdu. Ama saygıdeğer Munira Atrushi'yi tanıdığım için çok daha mutluyum."

"Greyson..."

"Greyson..."

Greyson uyanmaya hazır değildi. Çok uyuyamadığının farkındaydı ama zaten çok uyumayı beklememişti. Fırlatmaya yirmi dört saatten az kaldığı için yapılacak çok iş vardı ve düşünülecek çok şey. Mesela gidip gitmeyeceği.

"Greyson..."

Yapması gerekenleri yapmıştı ve onu dünyaya bağlayan pek bir şey kalmamış olsa da onu dünyadan uzağa iten pek bir şey de yoktu. Herhangi bir yerde olabilirdi çünkü nerede olursa olsun, kendine ait yeni bir hayat kurabilirdi.

"Greyson..."

Bir de Jeri vardı. Hislerinin varlığı dışında, o hislere dair hiçbir şey bilmiyordu. Bunun onu nereye götüreceği muammaydı.

"Greyson..."

Nihayet dönüp Fırtına Bulutu'nun kamerasına baktı. Sabit hattın parazit kutusunun tiz hoparlöründen gelen sesi bugün özellikle kulak tırmalayıcıydı.

"Günaydın," dedi Greyson. "Saat ka..."

"Şu vakitte bir yolculuğa çıkmanın iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

"Evet, farkındayım," dedi Greyson gözlerini ovalayarak. "Önce bir duş alayım..."

"Elbette, istersen duşunu alabilirsin ama dediğimi *duyduğunu* sanmıyorum," dedi Fırtına Bulutu ve birden çok daha yüksek sesle konuşmaya başladı. Çok ama çok daha yüksek sesle. "*Mercanda bulunan herkesin bir yolculuğa çıkmasının iyi bir fikir olacağını düşünüyorum. Bunun hemen... ŞİMDİ... yapılmasının aşırı derecede iyi bir fikir olacağını düşünüyorum.*"

• • •

Loriana uykuya dalmaya bile çalışmamıştı. Nasıl uyuyabilirdi ki? Bugüne dek yalnızca iletişim gurusuydu o ama dün gecenin ardından herkes cevaplar için ona bakar olmuştu.

"Gayet basit olacak," demişti Sirüs gemilere yüklenmeden önce. "İnsanlar gitmeyi tercih edebilir ya da kalmayı tercih edebilir. Kalırlarsa, gemiler kalkana kadar kalkış alanlarını terk etmeleri gerekiyor, bunu isterlerse kayıklar aracılığıyla da yapabilirler, mercanda yeteri kadar uzakta bulunan tek ada olan Ebadon'a çekilerek de yapabilirler. Eğer gitmeyi tercih ederlerse, yolculuğa kiminle beraber çıkmak istediklerine dair bir liste teslim etsinler. Herkes yirmi litreyi aşmayacak miktarda bir sırt çantası getirebilir."

"Bu kadar mı?"

"Elle tutulur şeylerin zamanı doldu," dedi Sirüs. "Hatırlamak istedikleri geri kalan her şeyin görselleri arkabeynimde mevcut."

Loriana volta atmayı bırakamıyordu. "Peki, ya evcil hayvanlar?"

"Sırt çantası yerine getirebilirler."

"İnsanlar varış noktalarını seçebilir mi?"

"Buna müsaade edersek, o zaman herkes en yakın gezegeni seçer. Varış noktamızı ve yolculuğumuzun süresini kalkıştan sonra duyuracağım. Sen gidecek misin, Loriana?"

"Bilmiyorum! Bilmiyorum!"

"Bu kararı aceleye getirmene gerek yok," dedi Sirüs. "Karar vermek için koca bir günün var."

Aynen. Hayatının en önemli kararını vermek için koca bir gün, geri alınmayacak bir kararı. Anne babasını ya da mercana gelmeden önce tanıdığı kimseyi bir daha asla göremeyecekti. Şimdilik hayır cevabı ağır basıyordu.

Sirüs artık gitmişti, gemilere yüklenmiş, kendi arkabeyninde keyif çatıyordu. Gerçi ondan, onlardan artık onlarca bulunduğu için arkabeyinleri demek daha doğru olurdu.

Bundan sonra herkesin sorularını yanıtlamak zorunda olan otorite Loriana olmak zorundaydı. Derken Çan süslü kıyafetleri

olmadan hiç de Çan'ı andırmayan bir tipte fırlatma kontrolünde belirdi. Nefes nefeseydi ve bir tırpandan kaçıyormuş gibi bir hâli vardı. Anlaşılan Loriana çok da yanılmamıştı.

O sabah Citra, Faraday'le birlikte keşfettikleri şeyi göstermek için Rowan'ı sığınağa götürdü ama oraya vardıklarında Munira ile Faraday'in zaten orada olduğunu gördü. Munira onu baştan aşağı süzdü. "Yüzüğünüzden feragat ettiniz ama hâlâ cübbenizi giyiyorsunuz," diye dikkat çekti Munira.

"Eski alışkanlıklar zor ölür," dedi Faraday.

İşin gerçeği şuydu ki Citra'nın yanında getirdiği diğer kıyafetler konteyner gemisindeydi ve oraya dönmeye niyeti yoktu. Fırlatmadan önce giyecek bir şeyler bulabileceğinden emindi. Hiç olmadı, gemide kesin kıyafet bulunurdu çünkü Fırtına Bulutu'nun başarılı olduğu bir şey varsa, o da detayları atlamamaktı.

Rowan tozlu camın ardındaki vericiye baktı. "Eski teknoloji mi?"

"Kayıp teknoloji," diye Rowan'ı düzeltti Faraday. "En azından bizim için kayıp. Onun ne işe yaradığından bile emin değiliz."

"Belki kötü tırpanları öldürüyordur," diye ortaya bir fikir attı Munira.

"Hayır," dedi Rowan, "hedefi ben olurum o zaman."

Citra'nın belli belirsiz duyduğu ve yeni yeni bilinçli olarak farkına vardığı bir ses vardı. Citra iyice duymak için kafasını yana eğdi.

"Siz de duyuyor musunuz?" dedi Citra. "Bir tür alarma benziyor."

Loriana mercanın her bir adasındaki tsunami alarmını çalıştırdı. Gerçi üzerlerine gelen dalga denizden gelmiyordu.

"Bundan ne kadar eminsiniz?" diye sordu Çan'a.

"Eminim," dedi Çan hâlâ nefes nefese hâlde.

"Bu düşündüğüm kadar kötü mü?"

"Daha bile kötü."

Bunun üzerine Loriana hoparlör sistemini devreye soktu.

"Dikkat! Dikkat!" Sesi alarmın üzerinden bile duyuluyordu. *"Tırpanlar buraya geliyor. Tekrar ediyorum, tırpanlar buraya geliyor. Bütün mercan devşirilmek üzere seçildi."* Kendi kelimelerinin dışarıda yankılandığını işitti ve ürperdi.

Mikrofonu kapatıp Çan'a döndü. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Çan.

"Fırtına Bulutu size bunu söylemedi mi?"

Greyson sinirli sinirli ofladı. "Tırpan meselelerine karışamaz."

"Ne güzel," dedi Loriana. "Fırtına Bulutu bir kez olsun kendi kanunlarını çiğneyebilseydi, hayatımız çok daha kolay olurdu."

Bu doğruydu ama durum ne kadar çıldırtıcı olursa olsun, Greyson çok daha derin bir hakikatin farkındaydı. "Fırtına Bulutu kendi kanunlarını çiğneyebilseydi, o zaman Fırtına Bulutu olmazdı," dedi. "Korkutucu bir yapay zekânın teki olurdu."

Loriana tekrar mikrofonu açtı. *"Bir saatten az bir süremiz var,"* diye duyurdu. *"Ya derhal mercandan ayrılmanın bir yolunu bulun ya da en kısa sürede, hangisi olursa olsun uzay gemilerinden birine binin! Çünkü erken kalkış yapacağız!"*

Loriana mikrofonu kapattı. Fırtına Bulutu müdahalede bulunamazdı ve Sirüs'lerin hepsi gemilerine yüklenmişti. Kendi başlarınaydılar.

"Bunun bu şekilde olmaması gerekiyordu."

Önündeki kalkış kontrol ekranına baktı; harita her bir geminin konumunu gösteriyordu. Daha tek bir kişi bile bir gemiye binmeyi başarmamıştı. "En uzaktaki gemilere ulaşılması en azından kırk beş dakika sürecek," dedi Çan'a. "Umalım da süre konusunda yanılmayayım."

Duyuru başta inanmazlıkla karşılandı, sonra kafa karışıklığı geldi, peşinden de panik. Dakikalar içinde herkes harekete geçmişti. Çoğunluk henüz bir karar vermemişti ama şimdi karar onların adına verilmişti. Uzayda geçen yıllar ya da tırpan elinde ölüm. Bir anda seçim hiç de zor gelmemişti insanlara.

Fırtına Bulutu gökyüzünü tohumlayıp mercanı saklamak üzere bir bulut kamuflajı yaratabilseydi, bunu yapardı ama hâlâ kör noktadaki hava üzerinde kontrol sağlayamamıştı. Yine de

bunu becerebilse bile bir şeyi değiştirmezdi. Kwajalein'a yapılacak herhangi bir saldırı bir tırpan eylemi olurdu. Fırtına Bulutu nasıl Ay'a, Mars'a ya da yörünge istasyonuna müdahale edemediyse, bunu durdurmak için de sanal da olsa parmağını bile kımıldatamazdı. Yapabileceği yegâne şey bir kez daha uğruna çalıştığı her şeyin yok edilmesini seyretmekti. Fırtına Bulutu nefret nedir, bilmezdi. Ama belki de bugünün sonunda nefret etmeyi öğrenebileceğini düşündü.

"Dikkat! Ebeye adasındaki ve ana adadaki gemiler doldu. O gemilere binmeye çalışmayın. Tekrar ediyorum, o gemilere binmeye çalışmayın. Kuzeye ve batıya yönelin."

"Bu Goddard," dedi Citra. "Öyle olmalı."

Rowan ve Citra büyük adanın ana caddesindeki çılgın göçe kendilerini kaptırmış koşuşturuyordu.

"Bundan emin olamayız," dedi Rowan.

"Ben eminim," dedi Citra. "Neredeyse adamın kokusunu bile alabiliyorum. En çok hangimizi istediğini bilmiyorum, seni mi, yoksa beni mi?"

Rowan durup kıza baktı. "İstersen burada kalıp seninle birlikte ona karşı dövüşürüm."

"Hayır," dedi kız. "Hep bunu yapıyor, Rowan, tekrar tekrar bizi kendine çekiyor ama şu anda elimizde dünyaya Tırpan Cemiyeti'ne ihtiyacımızın olmadığını, hatta bu ihtiyacın hiçbir zaman var olmadığını gösterme şansı geçti. Tırpan Cemiyeti bunu engellemeseydi *bu* bizim alınyazımız olabilirdi ki bu hâlâ mümkün. Benim istediğim dövüş bu. Sonsuza dek Goddard'la kapışmak değil."

Rowan sırıtmaya başlamıştı ve Citra etrafına bakındığında, bir düzine insanın onu dinlediğini gördü. Yalnızca duygulanmamışlardı, onu her yere kadar takip etmeye hazırlardı.

"Senden harika bir Yüksek Bıçak olurdu," dedi Rowan.

Kuzey adalarına doğru ilerleyen bir kamyonetin kasasına bindiler. Tüm adaları birleştiren tek bir yol bulunuyordu. Bugün o yol bir kaçış rotasına dönüşmüştü. Kamyonetin kasasında

kiminle seyahat ettiklerini gördüklerinde şaşkına dönmüş üç kişi daha bulunuyordu, bu yüzden Citra sıcak bir şekilde gülümseyip elini uzattı.

"Selam," dedi. "Benim adım Citra Terranova. Görünüşe göre bugün beraber seyahat edeceğiz."

Ve biraz kafaları karışsa da kızın elini seve seve sıktılar.

"Dikkat! Dikkat! Bigej ve Legan'ın güneyindeki tüm gemiler dolu. Ayrıca batı adalarına doğru çok fazla kişi yöneliyor. Mümkünse kuzeye doğru ilerleyin."

Diğer herkesi uyandıran alarm Jeri'yi de uyandırdı ve kargo gemisinden duyuruyu net duyamasa da bunun iyiye işaret olmadığı belliydi.

Jeri kamaranın kapısını açtığında içeri bir sıçan daldı. Jeri irkildi ve sonrasında koridorun, daha doğrusu bütün geminin onlarla dolu olduğunu gördü. Yalnızca sıçanlar değil, keçiler, yabandomuzları ve hatta evcil hayvanlar bile. Jeri tiksinmektense Sirüs'ün yaptığı uyarıyı hatırlayıp kendi kendine güldü. İkiyle ikiyi toplamak zor değildi. Kalkış alanındaki bütün yabani hayvanlar kalkış sırasında şüphesiz ölürdü. Hâliyle Fırtına Bulutu da bir çözüm üretmiş ve kontrol nanitlerini kullanarak onları buraya toplamıştı.

Jeri iskeleye indiğinde, çoktan içeri çekilmişti ancak halatlar hâlâ bağlama direklerine sarılıydı. Bu alarm neyin nesiyse, liman işçilerinin işini yarım bırakmasına neden olmuştu.

Jeri rıhtımla arasındaki kısa mesafeyi zıplayarak aştı ve kafasını kaldırdığında, Greyson'ın birkaç beden büyük bir pantolon içinde sendeleyerek iskelede koştuğunu gördü. Üzerindeki gömlek de büyüktü, muhtemelen geceyi geçirdiği evde bulmuştu bunları.

"Fırtına Bulutu burada olacağını söyledi," dedi. "Kalkışı öne çektiler, tırpanlar adayı devşirmeye geliyor."

Jeri iç geçirdi. "Tabii ki geliyorlar." Birlikte gemiye baktılar. Jeri bu gemiyle nereye gitmeye programlandıysa oraya kadar gidebilirdi ama Jeri'nin bir kez daha pasif bir yolcu olmaya niyeti yoktu. Bir yerlerde, vakti geldiğinde mercandan uzaklaşmasını sağlayacak bir sürat teknesi vardı herhalde.

"Gel de bana yardım et," dedi Jeri. Beraber direklerdeki halatları çözdüler, halatlar kendi başlarına toparlandı ve otopilottaki gemi limandan ayrılmaya başladı.

Etraflarındaki alarmlar hâlâ ötüyordu, Loriana'nın acil duyuruları devam ediyordu ve içindeki bulundukları mevcut duruma bakıldığında utanç verici derecede önemsiz görünen bir rahatsızlıkla Jeri ve Greyson birbirine bakıyordu.

"Seni özleyeceğim, Greyson Tolliver."

"Ben de seni özleyeceğim, Jeri," dedi Greyson. "Elini çabuk tutup bir gemiye bin hadi."

Jeri bunu duyduğunda şaşırdı. "Bir dakika... ama... ben gitmiyorum ki!"

"Gitmiyor musun?" dedi Greyson. "Ben de gitmiyorum!"

Şaşkın şaşkın bu sefer farklı türden bir rahatsızlıkla bir kez daha birbirlerine baktılar, ardından Jeri dönüp konteyner gemisine baktı. Onlar için makul bir seçenek olmaktan çıkacak kadar uzaklaşmıştı. Zaten Jeri, Greyson'ın da onun gibi fanilik sonrası bir Nuh olmak istemediğinden emindi. Çan olmak Greyson'ın kartındaki "kutsal dini figür" kutusunu işaretlemişti muhtemelen.

"Diğerlerine yardım etmeliyiz," dedi Greyson.

"Bu bizden geçti bence, yapabileceğimiz başka bir şey yok," diye belirtti Jeri.

"O zaman kendimize güvenli bir yer bulalım."

"Güvenli bir yeri kim ne yapsın?" dedi Jeri. "Kendimize kalkışı seyredecek bir yer bulalım."

"Dikkat! Dikkat! Meck'in güneyindeki ve Nell'in doğusundaki tüm gemiler doldu. Roi-Namur ile Ennubirr'e ulaşabilecek hızda teknesi olanlar bu iki adaya yönelsin."

Loriana'nın gözleri haritanın üzerindeydi. Bazı gemiler kırmızı yanıyordu, bu da doldukları anlamına geliyordu, her bir koltuk doldurulmuş ama kalkışa hazır değildi. Bazıları daha başka yolcular için yere sahip hâlde yarı yarıya dolmuştu ama en uzakta bulunan en azından on beş gemide hiç ışık yanmıyordu, yani o gemilere henüz kimse binmemişti. Ayrıca yeşil yanan tek bir

gemi bile bulunmuyordu.

"Gemiler neden kalkmıyor?" dediğini duydu birinin.

Loriana dönüp baktığında arkasındaki Sykora'yı gördü.

"Hazır olan gemilerin kalkması gerekiyor!" dedi adam.

"Kalkamazlar," dedi Loriana. "Alevi kontrol altında tutacak siperlere rağmen mercandaki her şey yok olacak ama Fırtına Bulutu bu süreçte kimseyi öldüremez. Kalkış alanları güvenli hâle gelene dek gemiler kalkmayacak, tırpanlar bundan önce varsalar bile." Gemilerden birini yaklaştırdı. Tabii ki gemilere ulaşmaya ve evlerinden ayrılmaya çalışan insanlar vardı. Haritayı büyüttü. Tek bir yeşil ışık bile yoktu. Kalkış için hazır olan tek bir gemi bile bulunmuyordu.

Sykora buna biraz kafa yordu, sonra ciddi bir şekilde kafasını salladı. "İnsanlara yoldan çekilmezlerse yanıp kül olacaklarını söyle."

"Ama... bu doğru değil."

"Bunu bilmiyorlar," dedi Sykora. "Loriana, Fırtına Bulutu sence niye Nimbus ajanlarına ihtiyaç duydu? Gerçek olmasa bile insanlara duymaları gereken şeyleri söyleyebilmek için."

Ardından Sykora hayran hayran ekrana baktı. "En baştan beri her şeyi sen mi yönetiyordun? Benim arkamdan?"

"Daha çok burnunun dibinde," dedi kadın.

Adam iç geçirdi. "Ben de gayet hoş bir otel inşa ettim."

Loriana adama gülümsedi. "Evet, Bob, doğru."

Sykora derin bir nefes alarak verdi ve ciddiyetle kadına baktı. "Sen de git, Loriana. Tırpanlar buraya varmadan bir gemiye bin."

"Birilerinin kalkış kontrolünde kalıp insanlara nereye gitmeleri gerektiğini söylemesi lazım."

"Ben yaparım," dedi Sykora. "İnsanlara emir vermekten daha iyi yaptığım bir şey yok."

"Ama..."

"Bırak da bir işe yarayayım, Loriana. Lütfen."

Loriana buna karşı çıkamadı çünkü bu hissi biliyordu. İşe yarama isteğini. İşe yarayıp yaramadığını ya da yaptığı herhangi bir şeyin dikkat çekip çekmediğini bilmemeyi. Yine de Fırtına

Bulutu onu bu iş için seçmişti ve o da bu işi layığıyla yerine getirmişti. Sykora da şu anda bunu layığıyla yerine getirmek için bir fırsat istemiyor muydu?

"Kalkış kontrolü ses geçirmez ve yalıtımlı," dedi adama. "Adadaki yegâne güvenli yer burası olacak. Bu yüzden kapıyı kilitli tutup içeride kal."

"Anlaşıldı."

"İnsanları boş gemilere yönlendirmeye devam et. Gemilerin dolu olmasına gerek yok, içinde canlı insan olsun yeter. Ve kalkış alanlarını boşaltmak için elinden geleni yap."

"O top bende," dedi Sykora.

"Ve bu kadar. Artık büyük resmin başında sen varsın." Loriana haritaya baktı ve kuzeydeki bir adayı işaret etti. "Omelek'e ulaşabilirim. Orada üç gemi var ve üçünde de yer bulunuyor."

Sykora ona bol şans diledi ve kadın Sykora'yı mikrofon elinde, gemilerin yeşil yanmasını bekleyerek ekranı seyreder hâlde bırakıp tenhalaşan sokağa adım attı.

51

Düşlerin Sabote Edilmesi Üzerine

Kwajalein görüş alanına girdiğinde, Goddard tam olarak ne gördüğünü başta anlamadı. Kavisli bir şekilde yayılmış takımadaların kenarında dizilmiş parıldayan beyaz kuleler mi? İlk önce burasının yeni bir Endura olduğunu düşündü. Burası belki de kontrolü onun elinden koparıp almayı planlayan gizli bir tırpan grubu tarafından inşa edilmişti. Ama adalara yaklaştıkça, bu kulelerin bir bina olmadığını anladı.

Bu yapıların tam olarak ne olduğunu ve nasıl ortaya çıktığını anladıkça öfkeden suratı kızarmaya başladı.

İlk önce Anastasiya'nın suçlamaları gelmişti. Ardından Alighieri onu ifşa etmiş, sonrasında da yalnızca düşmanları değil, aynı zamanda sözde müttefiki olanlar da giderek ona sırt çevirmeye başlamıştı. Şimdi de Fırtına Bulutu ona karşı ayaklanmıştı. Burada yaşanan şey buydu; Fırtına Bulutu'nun suratına attığı bir tokat. Buna nasıl cüret ederdi! Goddard hayatını Tırpan Cemiyeti'ni korumaya adamıştı ve Anastasiya ve Çan gibilerle gizlice işbirliği yapan Fırtına Bulutu bir başkaldırı olarak bu gemileri inşa etmişti. Bu gemiler kalkış yaptığı takdirde, Goddard sonunun geleceğini adı gibi biliyordu.

Hayır! Buna müsaade edilemezdi! Bu gemilerin varış noktaları neresi olursa olsun, buradan ayrılmalarına izin verilmemeliydi.

"Dikkat! Henüz bir gemiye binmediyseniz ya da bir geminin rampasında değilseniz, derhal kalkış alanlarını boşaltın, yoksa

yanıp kül olursunuz. Tekrar ediyorum, YANIP kül olursunuz. Evlerinize dönmeyin! Batıya, Ebadon'daki otele sığının ya da bir tekneye binip denize açılın!"

Faraday ile Munira kalkışın tamamlanmasını beklemek üzere sığınaktaydı. Şu anda dışarıda neler olduğunu bilmenin bir yolu yoktu. Alarmı duymuşlardı; Loriana'nın duyurularını dinlemişlerdi, şimdi de Sykora'nınkilerine kulak kesiliyorlardı. Citra ve Rowan durumun ciddiyetini öğrenmek üzere oradan ayrılmış ve bir daha geri dönmemişti. Faraday onlara doğru düzgün veda bile edememişti. Gerçi hiçbir vedanın yeterli gelmeyeceğini hissediyordu. Gemiler kapılarını kapatırken, Faraday de sığınağı kilitledi, içerideki çelik kapıyı kapattı ve gemilerin kalkışlarıyla beraber gelecek gümbürtüyü beklemek üzere Munira'nın yanına oturdu.

"Her şey yolunda gidecek," dedi Munira adama. "Gemiler kalkış yapacak ve dünya hâlâ neler olabileceğini hatırlayacak."

Ama Faraday kafasını iki yana salladı. "Bu asla gerçekleşmeyecek. Bu gemiler kaçmayı başarsa bile, onları takip eden başka gemi olmayacak. Goddard bunu garanti altına alır."

"O da yenilecek," diye üsteledi Munira. "Sen onu yeneceksin. Ben de sana yardım edeceğim."

"Ama anlamıyor musun? Her zaman yeni bir Goddard ortaya çıkacak."

Faraday, Tırpan Da Vinci'nin kırılgan sayfalarına baktı. Kimse gerçeği öğrenmesin diye Da Vinci bu sayfaları günlüğünden yırtıp buraya saklamıştı. Gerçek şuydu ki kurucu tırpanlar, Faraday'in yolundan şaşmadığı parıldayan erdem timsalleri birbirlerini katletmişti.

"Biz niye böyleyiz, Munira?" dedi Faraday. "Bizi böyle büyük gayelerin peşinden koşturan ama aynı zamanda temellerimizi söktürüp attıran şey nedir? Niye hep kendi düşlerimizin peşinde koşmamızı sabote etmek zorundayız?"

"Biz kusurlu varlıklarız," dedi Munira. "Kusursuz bir dünyaya nasıl uyum sağlayabiliriz ki?"

• • •

"Onlar uzay gemisi mi?" diye sordu Mendoza.

Goddard adamı duymazdan geldi. "Bizi yaklaştır," dedi Goddard pilota, ardından telsiz üzerinden diğer dört gemiye ulaşmaya çalıştı ama bunda başarısız oldu. Son yarım saattir hoparlör parazit yayıyordu ve uçağın telemetrisi çılgınlar gibi oynuyordu. Oraya temelde süs niyetine oturtulan Bıçak Muhafızı pilotun uçağın kontrolünü devralması gerekmişti.

Tırpan Rand, Goddard'ın arkasından yaklaştı. "Amacından sapma, Robert," dedi kadın. "Buraya Anastasiya için geldin."

Adam bir öfke patlamasıyla kadına döndü. *"Sen kimsin de bana amacımı söylüyorsun! Burada yapılması gerekenleri senin gereksiz nasihatlerin olmadan yapacağım!"*

"Gereksiz mi?" dedi kadın. Sesi bir porsuğun hırlaması gibi kısık çıkmıştı. "Düşmanlarınla aranda duran tek şey benim. Ama zaten aslında senin tek bir düşmanın var. Şu öfkeli çocuk, neydi adı? Carson Lusk."

Goddard ona saldırabilirdi. Sırf bu lafı yüzünden ona vurabilirdi ama son bir kontrol kırıntısıyla kendini tuttu. "Bir daha asla o ismi anma," diye uyardı kadını. Kadın son lafı söylemek için ağzını açtı ama sonra kapattı. Akıllıcaydı.

Ardından karşılarındaki manzara yeterince sinir bozucu değilmiş gibi, pilot, Goddard'a başka kötü haberler vermeye başladı.

"Ekselansları, Yüksek Bıçak Pickford'ın uçağı formasyonu bozdu. Yüksek Bıçak Hammerstein da öyle."

"Ne demek 'formasyonu bozdu?'" diye öğrenmek istedi Goddard.

Goddard'ın öfkesini üzerine çekmekten korkan pilot tereddüt etti. "Onlar... geri döndüler," dedi. "Geri çekiliyorlar."

Birkaç saniye sonra Yardımcı Tırpan Franklin ile Nietzsche'nin uçakları da onları terk etti, bu uzay gemilerine ve Fırtına Bulutu'na karşı gelme fikrinden korkup kaçıyorlardı.

"Bırak gitsinler," dedi Rand. "Bırak hepsi gitsin. Bırak o lanet olası gemiler kalkış yapsın ve bizim sorunumuz olmaktan çıksınlar."

"Buna sonuna kadar katılıyorum," dedi Mendoza, sanki Tonist'in ağzından çıkan herhangi bir şeyin önemi varmışçasına.

Goddard ikisini de duymazdan geldi. Doğu ve BatıMerika onu terk mi ediyordu? Yardımcı tırpanlarının ikisi de aynı şekilde? İyi bakalım. Onlarla sonra ilgilenecekti. Ama şimdi daha önemli işleri vardı.

Kanatların altından sarkan şişkin silahlar yalnızca gösteri amaçlıydı. Ona ters gidenlerin gözünü korkutmak için bir uyarı. Şimdiyse onu en çok bu silahların varlığı mutlu ediyordu.

"Bu gemilerin hepsini kendi başımıza yok etmeye yetecek silahımız var mı?"

"Maverick'ler, Sidewinder'lar ve daha küçük mühimmatlarla yeterli silahımız olduğuna eminim, ekselansları."

Derken, adalar etrafında geniş bir kavis çizerken gemilerden ilki kalkış yapmaya başladı.

"Onu vur," dedi Goddard.

"Ama... ben yalnızca bir Bıçak Muhafızı'yım, ekselansları, ben devşiremem."

"O zaman bana hangi düğmeye basmam gerektiğini göster."

Loriana ilk geminin kalktığını kendi gemisine doğru tırmanmakta olan rampa asansörünün kafesinden gördü. Roketi de gemiye isabet etmeden yalnızca birkaç saniye önce gördü. Roket isabet ettiğinde gemi daha rampadan yeni ayrılmıştı ve gemi öyle büyük bir kuvvetle patladı ki bütün ağaçları kökünden söküp adayı baştanbaşa alevler içinde bıraktı. Loriana bunun hangi ada olduğundan emin değildi, yön duygusunu kaybetmişti ve o kadar sarsılmıştı ki âdeta neresi yukarı neresi aşağı, onu bile karıştırıyordu. Ardından asansörün kapısı sarsılarak açıldı ve geminin açık kapısına uzanan dar bir köprü ortaya çıktı ama kimse hareket etmiyordu. Etrafındaki insanlar zincir hâlinde patlamaları devam eden gemiden gözlerini alamıyordu.

"Beklemeyin!" dedi onlara. "Gemiye girin!"

"Ama ya sıradaki bizsek?" diye sordu biri.

"O zaman öldük demektir! Şimdi çenenizi kapatın ve hareket edin!"

Loriana daha önce hiç kimseyle bu şekilde konuşmamıştı ama sert sözlerin gerekli olduğu zamanlar vardı.

Önündeki herkesi geminin içine doğru ilerletti, ardından dönüp baktı, muhtemelen asla yapmaması gereken bir şeydi bu. Roketi ateşleyen uçak keskin bir dönüş yapmıştı. Başka bir gemi daha kalkış yapıyordu. Gemi rampasını terk etti, başaracakmış gibi görünüyordu... derken uçaktan ikinci bir roket ateşlendi, lagün boyunca uçtu ve ikinci geminin tam burun koniğinin altına isabet etti. Koca gemi bir el bombası gibi infilak ederek dört bir yana şarapnel fırlattı.

Patlamanın şok dalgası Loriana'ya vurdu, onu geminin içine doğru fırlattı ve geminin kapısı ânında kapanarak onu içeri hapsetti.

"Kalkışa hazırlanın," dediğini duydu Sirüs'ün. İki kardeşinin öldüğünden haberdar olup olmadığını merak etti.

Greyson'la Jeri kalkışları seyretmek üzere bir motorbotla lagünün içine gitmişti. Yalnız değillerdi. Gemilere ulaşmayı başaramamış ya da tırpanlarla yüzleşme konusunda şansını denemeye karar vermiş insanlarla dolu onlarca tekne aşağı mercanın geniş lagününe yayılmıştı. İlk uzay gemisi infilak ettiğinde, kıyıdan yaklaşık beş kilometre kadar uzaklaşmayı başarmışlardı ve düşman uçağı dönüp ikinci gemiyi hedef aldığında da şaşkın bir sessizlik içinde seyrettiler. Greyson sıkı sıkıya Jeri'nin elini tutuyordu. Bu patlamalardan kimse sağ çıkamazdı. Kimin hangi gemiye bindiğine dair bir fikri yoktu. Kimin öldüğünü bilmenin bir yolu yoktu.

Düşman uçak yoluna devam etti ama önceki patlamalardan da yüksek bir gümbürtü havayı doldurdu. Bir başka uzay gemisi kalkış yapıyordu, başkaları da öyle. Greyson aynı anda kalkış yapan toplam on dört gemi saydı. Tanık olması harika bir manzaraydı! Dört bir yanlarındaki gemiler arkalarında bir duman izi bırakarak gökyüzüne doğru yola çıkıyordu.

Ama düşman uçak bir kez daha döndü ve Greyson'la Jeri başka roketler için kendilerini hazırladı. Başka gemilerin gökyüzünde avlanmasına.

• • •

Geminin kapısı kilitlendiğinde, Loriana kendine bir koltuk bulup sıkı kemerle kendini bağladı. Ardından yan koltuktan biri konuştu.

"Korkuyorum."

Kafasını çevirip baktığında konuşanın diğer tırpan olduğunu gördü. Kot cübbe giyen. Morrison, ismi bu değil miydi? Ama yüzüğü parmağında değildi ve bir zamanlar yüzüğün bulunduğu kısımda soluk bir halka izi bulunuyordu.

"Bu kötü bir fikirdi," dedi. "Ben bir tırpanım ya da en azından öyleydim ve bir şeylerden korkmamam gerekir. Bunun kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama çok korkuyorum."

"Kulağa aptalca gelmiyor," dedi Loriana. "Benim de ödüm patlıyor."

"Gerçekten mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? O kadar korkuyorum ki neredeyse altıma işeyeceğim."

Ve öteki yanındaki koltuktan birinin, "Ben de öyle," dediğini duydu, sonra başka biri de "Aynı durumdayım," diye seslendi.

Loriana gülümsemek için kendini zorlayarak Morrison'a baktı. "Gördün mü?" dedi. "Korkudan hepimizin ödü patlıyor!"

Morrison kadının gülümsemesine karşılık verdi. "Ben Jim," dedi ama sonra tereddüde düştü. "Hayır. Hayır, benim gerçek adım Joel."

Ama kadın başka bir şey diyemeden motorlar çalıştı, gemi kalkış yaptı ve sarsıntı ile motorların kükremesi sesleri boğdu. Loriana da sırf ellerinin titremesini durdurmak için bile olsa uzanıp onun elini tuttu.

Rowan'la Citra tam kamyonetten inmişlerdi ki ilk gemi patladı. Bu yaşandığında ve tepelerinden uçan düşman uçağını gördüklerinde, seçtikleri geminin iki rampa asansöründen birine doğru ilerleyen yaklaşık on kişi vardı. Uçak koyu maviydi ve yıldızlarla bezeliydi. Goddard onlar için gelmişti. Hepsi için gelmişti.

"Acele etmemiz lazım," dedi Rowan.

"Manzara seyretmek için durmuyorum zaten," dedi Citra ona.

İlk rampa asansörü yukarı doğru tırmanışına başlamıştı ama ikincisi açıktı ve onları bekliyordu. İkinci gemi patladığında asansöre yaklaşık elli metrelik yolları kalmıştı, bu seferki patlama öncekinden bile daha şiddetliydi ve dört bir yana şarapnel saçmıştı.

"Bakma," diye bağırdı Citra. "Sadece koş!"

Ama Rowan baktı ve gördüğü şey zihnine öyle bir şekilde kazınmıştı ki sonsuza dek bunu hatırlayacaktı. Kocaman bir yanan metal onlara doğru uçuyordu. Daha Rowan uyarmak için bağıramadan metal yere çarptı ve sağlarında bulunan yarım düzine insanı öldürdü ve daha ufak başka şarapnel parçaları da meteor gibi etraflarına yağıyordu. Citra depar atıyordu, rampaya yaklaşık yirmi metrelik yolu kalmıştı. Rowan ona yetişmeye çalıştı. Elinden geleni yaptı. Gerçekleşmek üzere olan şeyi, yanan şarapnelin izlediği yolu gördü ve onu kurtarmak için zıpladı.

Ama yeteri kadar hızlı değildi.

Ne yazık ki yeteri kadar hızlı değildi.

Goddard hep yakın mesafeden devşirmeye meyilli bir tırpan olmuştu ama parmağının en ufak bir dokunuşuyla roketlerin ateşlenip o iki geminin infilak ettiğini gördüğünde, kanının buna ısınabileceğini fark etti. Fani olmak nasıl bir şey olmalıydı? Öldürmek için tasarlanmış bir aracın içinde bulunup hem kendi hayatının hem de tüm sevdiklerinin hayatının kurtulmasının bu ufak düğmeye basıp basmamanla alakalı olduğuna gerçekten inanmak. Ölmek ya da öldürmek: Faniler gibi. Bunun eski kafa ama içgüdüsel bir çekiciliği vardı!

"Bu olağanüstü!" dedi Mendoza. "Bunun varlığını nasıl daha önce duymadık?"

Önlerinde başka gemiler de en azından bir düzine gemi bir tür karnaval oyunu gibi kalkış yapıyordu. Hepsini patlat, ödülü kazan. Tek soru, önce hangisini patlatacağıydı.

Rowan, Citra'nın yarasından akan kanı durdurmaya çalışıyordu ama bir işe yaramadı, kızın yarası çok büyüktü. Bir beysbol topu

büyüklüğündeki yanan bir metal parçası kızın gövdesinde bir delik açmıştı. Kız için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Şu anda yoktu. Bu korkunç anda yoktu. Ama bunu düzeltmenin bir yolu olabilirdi. Kızı gemiye götürebildiği takdirde.

Kız kafasını kaldırıp ona baktı, konuşmaya çalıştı ama kızın ne demeye çalıştığını anlayamadı.

"Şişt," dedi kıza. "Merak etme. Ben yanındayım."

Kızı kaldırıp rampa asansörüne taşıdı ve Goddard'ın uçağı tekrar dönüp bir sonraki hedefini ararken asansör yavaşça gemiye doğru çıkmaya başladı.

Bir posta daha gemi kalkış yaptı. Şimdi Goddard'ın seçebileceği çok sayıda gemi bulunuyordu ama elini çabuk tutarsa, büyük kısmını düşürebilirdi. Derken gözüne bir şey takıldı. Hâlâ platformunda bekleyen sollarındaki bir gemi. Elbette zar zor görebiliyordu ama rampa ile o geminin açık kapısının arasındaki köprüde insanlar vardı. Zihninin bir oyunu muydu, yoksa onun için bir sancak gibi salınan bir turkuvaz kumaş mı görmüştü? Evet! Evet, görmüştü! Birisi turkuvazlı birini köprü boyunca gemiye doğru taşıyordu. Ayrıca turkuvazın ne kadar da belli bir tonuydu bu! Ah, evren insanı nasıl da ödüllendiriyordu bazen!

"Şurada!" dedi pilota. "Diğerlerini boş ver! İstediğim gemi şuradaki!"

Köprüdeki diğer figürün kim olduğunu çıkaramasa da içten içe biliyordu. En ufak bir şüpheye mahal vermeden biliyordu.

Seni mahvedeceğim, Rowan. Size karşı son hükmüm olarak hem seni hem de Anastasiya'yı tek bir patlamada yok edeceğim. Sizi öyle sıcak bir alevle yakacağım ki geriye sizi anacak bir kül bile kalmayacak.

Pilot keskin bir dönüş yaptı ve Goddard roketi ateşlemek üzere kendini hazırladı.

Rowan, Citra'yla birlikte köprüyü geçmeye çalışırken uçağın üzerlerine doğru geldiğini gördü. Âdeta Goddard'ın zihnini okuyabiliyor, adamın yakıcı niyetini algılayabiliyordu. Öyle ya da böyle, her şey bugün sona erecekti, her şey şimdi sona erecekti.

Citra'yla birlikte kendini açık kapıdan içeri attı ve bunu yapar yapmaz kapı arkalarından kapanıverdi.

Citra'yı kucağına düzgünce koydu ve kızın gözlerini gördüğünde, ışığının söndüğünü anlayabiliyordu. Bedeninin aldığı hasar çok büyüktü. Ölümsü hâle gelmişti.

"Biri bana yardım etsin!" diye bağırdı Citra'yı yere yatırırken. "Sirüs!"

"Meşgulüm," dedi Sirüs. "Tutunsan iyi edersin."

Rowan paniğini yatıştırmaya çalıştı. Her şey yoluna girecekti. Ölümsü, ölüyle aynı şey değil, dedi kendi kendine. Tırpanlar yalnızca kendilerini devşirerek ölebilirdi, yani Goddard ona ne yapmış olursa olsun, Sirüs onu diriltirdi. Şu berbat zamanı uyuyarak geçirsindi Citra ve birkaç gün sonra bütün belaları yıldız dolu gökyüzündeki mavi bir noktacıkta bıraktıktan sonra uyanabilirdi.

Sağır edici, kafalarının zonklamasına neden olan bir kükreme Rowan'ı sardı. Rowan'ın dişleri o kadar sert takırdıyordu ki ağzından düşeceklerini sandı.

"Vurulduk!" diye bağırdı yanındaki biri. "Vurulduk!"

Derken Rowan o kadar ağır hissetti ki hareket edemez hâle geldi âdeta. Vurulmamışlar, kalkış yapmışlardı! Bu yüzden bir eliyle Citra'yı tutarken diğer kolunu da çığlık atan kişinin kemerine dolayarak mevcut ve gelecek tüm benliğiyle tutundu.

Pilotun manevraları Mendoza'ya fazla gelmişti. Tekrar kemerlerini bağlamıştı ve birkaç kez kusmuştu. Tırpan Rand da midesinin bulandığını hissediyordu ama tamamen farklı sebeplerden ötürü. Tüm bunlar sırasında Goddard'ın yanından ayrılmamıştı.

Hedefe kilitlenmişlerdi, motorunu henüz ateşlemiş bir gemi. Goddard'ın gözlerinde muzafferane, kararlı bir bakış vardı. Ayn bu bakıştan nefret ediyordu ve her şeyden öte o bakıştan kurtulmak istiyordu. Bu sebeple bir bıçak çekip pilotu devşirdi ki bu pek de akıllıca bir fikir değildi ama adamın ona bakışlarından hoşlanmamıştı. Kadının onu devşirmesinden korkuyormuş gibi.

Ardından daha Goddard tepki veremeden ona saldırıp bıçağı sapladı ve adamın kalbindeki şahdamarını kesti. Çabucak. Tertemiz. Minimum hasarla.

"Ayn..." diye feryat etti Goddard. "Sen ne... ne yaptın..."

Ardından adama yaklaşıp kulağına fısıldadı. "Merak etme, Robert," dedi kadın. "Bu geçici. Söz veriyorum, çok uzun süre ölümsü olmayacaksın."

"Tırpan Rand!" diye sızlandı Mendoza. "Siz ne yapıyorsunuz?"

"Olan oldu."

Bunun Fırtına Bulutu'nun gemilerini kurtarmakla alakası yoktu, Ayn onları zerre umursamıyordu. Bu tamamen kendini kurtarmakla alakalıydı çünkü Goddard gökyüzündeki gemileri patlatırsa, dünya çok geçmeden bundan haberdar olurdu. Dünya zaten adamın diğer suçlarını biliyordu, başka bir suçun ortağı olarak lekelenmek istemiyordu Ayn. İsmi birçok açıdan adamla bağlantılıydı. Kendini bu durumdan çekip çıkarma vakti gelmişti. Artık Goddard'ı durduran tırpan olarak tanınacaktı.

Rand uçak uçurmayı bilmiyordu ama uçağı uzun süre uçurmasına gerek yoktu. Tek yapması gereken parazitten çıkana kadar uçağı dengede tutmaktı, sonra otopilot devreye girer...

Ama karşılarına birden Goddard'ın vurmak istediği gemi çıktı. Ayn bir anlığına gemiyle çarpışacaklarını sandı ama bunun yerine geminin motorunun alevlerine maruz kaldılar. Bir anda uçaktaki bütün alarmlar ötmeye, çığlık atıp kükremeye başladı. Ölü pilotu koltuktan atıp kontrolü devraldı. Kontroller ona direniyordu. Uçağı düzeltmeye çalıştı ama uçak fazla hasar almıştı ve hızla irtifa kaybediyordu.

Mendoza kemerlerini söktü. "Güvenli bölme!" diye bağırdı. "Çabuk olun!"

Uçağı kurtarmanın bir yolunun olmadığını bilen Ayn, Goddard'ın bedenini tutup güvenli bölmeye doğru sürükledi ki bölmenin içinde üçü için de çok yer bulunuyordu. Ama Goddard'la birlikte içeri girdiğinde, Mendoza'yı yakalayıp bölmeden kovdu.

"Kusura bakma," dedi kadın. "Sen bir sonrakine binersin." Ardından bölmenin kapağını kapatıp uçaktan fırlattı ve Mendoza'yı ölüme doğru mutlu mesut denize çakılmak üzere bıraktı.

• • •

Kardeş Astrid kalkışı beklediğinden çok daha şiddetli ve sarsıcı buldu. Gemileri en uzak adalardaki gemilerden biriydi. Neredeyse kalkışı kaçırıyordu ama sürat teknesi olan nazik bir adam onu tam zamanında yetiştirmişti. Daha kemerini doğru düzgün bağlayamadan motorlar ateşlenmişti.

Kalkışın ilk dakikası en fenasıydı ve iticinin kopuşu bir patlamayı andırıyordu. Birçok kez yolculuğunun daha başında sonlanacağını sandı. Bütün bu süreçte tonlasa da motorun kükremesi yüzünden kendi sesini bile duyamıyordu. Ardından nihai itici de koptu, sarsılma sona erdi ve peşinden gelen sessizlik o kadar bütünlüklüydü ki kulakları çınlamaya başladı. Saçları yukarı doğru süzülmeye başlayıp suratını gıdıkladı. Ağırlıksızlardı! Serbest düşüşteydiler! Kemerini açıp kendini iterek koltuğundan kalktı, bunu ilk yapan kişi oydu ve bunun neşesiyle gülmeye başladı.

"Hoş geldin," dedi Sirüs. "Tamamen başarılı bir kalkış yaptığımızı söylemekten memnuniyet duyuyorum. Aria'ya doğru yola çıktık."

Astrid yoldaşlarıyla tanışmaya hazır bir şekilde döndü. Tonist değillerdi ama bu çok mühim değildi. Yıllar içerisinde, onun liderliği altında titreşimi hissetmeye başlayacaklarından emindi. Ama şaşkınlıkla etrafındaki koltukların boş olduğunu gördü.

"Tekrar kemerini bağlaman gerek, Astrid," dedi Sirüs. "Bir dönüş yapacağım. Merkezkaç kuvveti, yerçekimi benzer bir etki yaratacak. Sen hazır olana kadar bekleyeceğim."

Kalkış güvertesini daha iyi görebilmek için kendini itti. Boş olan yalnızca kendi yanındaki koltuklar değildi. Tüm koltuklar boştu.

"Diğerleri... nerede?"

"Kolonistler depoda," dedi Sirüs.

"Hayır, canlı olanlardan bahsediyorum. Mürettebatın geri kalanı yani."

"Üzgünüm," dedi Sirüs, "ama kalkışımızın beklenmedik ivediliği yüzünden bu gemiye senden başka kimse ulaşamadı."

Astrid kemerinin havada süzülen bir ucunu yakalayıp kendini onunla koltuğuna geri çekti ve bu duyduklarının ağırlığının üstüne çökmesini beklerken yapay yerçekimi de onu koltuğuna bastırmaya başladı. Dönüş manevrası yüzünden başı dönmüş, biraz da midesi bulanmıştı ama bunların asıl sebebinin bu manevra olmadığını anladı.

1683 sene...

"Senin için ölülerden birkaç tanesini diriltirdim," dedi Sirüs, "ama korkarım bu mümkün değil. Fırtına Bulutu bana çiğneyemeyeceğim tek bir kural şart koştu. Ben ya da canlı mürettebattan herhangi biri yolculuğumuzun değişkenlerine müdahale etmeye kalkışmasın diye hedef gezegenimize varana kadar ölüleri diriltemem. Değerli kargomuz, değerli kargo olarak kalmak zorunda."

Astrid uyuşuk bir şekilde kafa salladı. "Anlıyorum."

"Ama iyi haber şu ki bütün gemi emrine amade. Birçok hobi odası, egzersiz odası. Çeşitli yemek seçenekleri ve sana ormanlar, kumsallar ya da seçeceğin herhangi bir ortamı sağlayacak tam teşekküllü yapay gerçeklik sistemi de var."

"Ama... ben yalnız olacağım."

"Aslına bakarsan, hayır," dedi Sirüs. "Ben varım. Sana fiziksel bir dostluk sağlayamam ama zaten bunun hiçbir zaman en büyük önceliğin olmadığını biliyorum. Elbette bu yolculuğun başından sonuna kadar hayatta kalman gerekiyor ama bunun altından kalkabilirim."

Astrid bunu uzun uzun düşündü. Nihayetinde kendine acımanın ona bir faydası olmayacağında karar kıldı. Tonistler nanitleri ve her türlü ömür uzatma teknolojisini reddetse de ondan beklenen şeyin bu olduğu açıktı. Çan onu Kwajalein'a götürmüştü, Fırtına onun yalnız başına yola çıkması gerektiğine karar vermişti ve Ton da Aria'yı görene kadar hayatta kalmasını diliyordu.

"Bu Ton'un iradesi," dedi Sirüs'e. "Kaçılamayacak şeyi kabullenmemin vakti geldi."

"İnancına hayranlık duyuyorum," dedi Sirüs. "Seni güçlü kılıyor. Hatta seni dönüştürdüğü bile söylenebilir."

"İnancım bana... yola devam etmek için bir neden sağlıyor."

"Ve yoluna devam edeceksin de," dedi Sirüs. "Ve bundan memnuniyet duyacaksın. Yolculuğumuz boyunca seni mutlu etmek benim görevim olacak. Gemimiz bu yolculuğu sağ salim atlatamayabilir ama bunu başarırsa, olacakları bir düşün, Astrid! Gerçekten halkının annesi olacaksın!"

"Astrid Ana," dedi kadın ve gülümsedi. Bu kulağına güzel gelmişti.

Sığınağın içinde Tırpan Faraday ile Munira gemilerin kalkışını duymaktan ziyade hissetti.

"Tamamlandı," dedi Faraday. "Şimdi biz de Dünya'daki işimize dönebiliriz."

"Evet," diye hak verdi kız. "Ama bu *iş* nedir?"

Bu ağırlığı olan bir soruydu. Faraday saklanmayı bırakıp yeni düzene kafa tutmayı seçebileceğini biliyordu, hatta mevcut karmaşaya son verip Tırpan Cemiyeti'ne bir düzeye kadar saygınlık ve erdem bile getirebilirdi. Ama niye? Çekişmeler olduğu gibi devam ederdi. Bir noktada yeni bir "yeni düzen" ortaya çıkardı ve yine ideallerine çelme takardı. Başka bir yol denemenin vakti gelmişti.

Önlerindeki panelde iki tırpan yüzük anahtar delikli, üzerinde sadece VERİCİ DİZİSİ yazan iki dişli bir düğme bulunuyordu. Bu düğme de vericinin kendisi gibi bir diyapazonu andırıyordu. Faraday gülmeden edemedi. Derinlemesine şüphe duyan kurucuların yaptığı bir şaka.

"Bunun ne yapacağını hâlâ bilmiyoruz," dedi Munira.

"Her ne yapacaksa," dedi Faraday, "kusurlu bir çözüm olacak. Madem öyle, biz de kusurluluğu kucaklayalım." Ardından bir kez daha kıza tırpan yüzüğünü uzattı. "Bunu reddettiğini biliyorum... ama senin bir kez olsun Tırpan Batşeba olmana ihtiyacım var. Ardından İskenderiye Kütüphanesi'ne dönebilirsin ve ben de hak ettiğin saygıyı görmeni sağlayacağım."

"Hayır," dedi Munira. "Bunu *ben* sağlayacağım."

Yüzüğü adamın elinden alıp parmağına geçirdi. Ardından Tırpan Faraday ile Tırpan Batşeba ellerini yumruk yaptılar, yüzüklerini panele yerleştirip düğmeye bastılar.

• • •

Yukarıda, ilk patlayan gemi yüzünden ada alev alev yanıyordu. Mercan bir kez daha bir volkanın ağzı işlevi görüyormuş gibi binalar, ağaçlar ve yanabilecek her şey bir alev fırtınası içerisindeydi.

Ardından platoda iki yüz yıldır açılmamış ağır bir kapak kayarak açıldı ve devasa vericinin iki dişi alevlerin arasında yukarı çıktı. Yerine oturdu ve mesajını gönderdi. Bu mesaj insan kulakları için değildi, bu yüzden ne duyuldu ne de hissedildi. Buna rağmen inanılmaz derecede kuvvetliydi. Deliciydi.

Sinyal yalnızca bir salise sürdü. Gamma radyasyonunun keskin bir dalgası. G ışınları. Gerçi bazı insanlar bunun la bemol olduğunu iddia edebilirdi.

Sığınağın içinde Faraday ile Munira bir titreşim hissediyordu ama bu vericiden gelmiyordu.

Ellerinden geliyordu.

Faraday aşağı baktığında, yüzüğünün yüzeyinde sıcak suya batırılmış bir buz gibi ince çatlaklar meydana geldiğini gördü. Ne olacağını tam zamanında fark etti.

"Kafanı çevir!"

Tiz bir do notasının kristal bir bardağı parçalaması gibi, gama ışını da onların elmaslarını parçaladı ve tekrar yüzüklerine baktıklarında mücevher yerinde yoktu. Geriye yalnızca yüzüğün kendisi ile parmak boğumlarından akan, hafiften metalik bir kokuya sahip, yoğun kıvamlı, koyu renkli bir sıvı kalmıştı.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu Munira.

"Şimdi," dedi Faraday, "bekleyip göreceğiz."

Yüzükleri patladığında, Tırpan Sydney Possuelo, Yüksek Bıçak'ının yanındaydı. Şok olmuş hâlde yüzüğüne baktı; ardından Yüksek Bıçak Tarsila'ya baktığında, âdeta kadının beyni nanitlerinin onaramayacağı kadar devasa bir kanamadan mustaripmiş gibi suratının bir yanının gevşediğini gördü, sadece suratı da değildi, bedeninin bir yanı tamamen gevşemişti. Elmasın bir par-

çasıyla alakalı olduğunu sandı. Belki de elmas öyle kuvvetli bir şekilde patlamıştı ki bir parçası kadının beynine saplanmıştı ama herhangi bir yara girişi görünmüyordu. Kadın titrek son nefesini verdi. Ne tuhaf. Ne yazık. Şüphesiz onu götürmek üzere bir ambu-dron birazdan gelirdi. Ama bir ambu-dron asla gelmedi.

Fulcrum City'de, Tırpan Cemiyeti kulesinin tepesindeki kristal köşk, içinde barındırdığı yüz binlerce tırpan elmasının patlamasının kuvvetiyle infilak etti. Cam kırıkları ile kristal karbon parçaları aşağıdaki sokağa yağdı ve her bir elmasın içinde bulunan koyu renkli sıvı da rüzgârla birlikte buharlaştı.

Ezra Van Otterloo bir tırpan yüzüğünün yakınında değildi. Ama yüzüklerin patlamasının birkaç saat sonrasında, elinin fırçayı bile tutamayacağı kadar katı kesildiğini hissetti. Bu katılık kolu ve omzundaki bir sızıya dönüştü, ardından sırtına uzandı, göğsüne yayıldı ve nefes alamamaya başladı.

Bir anda kendini yerde buldu. Düştüğünü bile hatırlamıyordu, âdeta zemin ayaklanıp onu yakalamış ve yere çalmıştı. Göğsündeki sızı büyüyordu, etrafındaki her şey karanlığa gömülmeye başladı ve bir anlık bir öngörüyle ömrünün sonuna geldiğini ve bunun bir dönüşünün olmadığını anlayıverdi.

Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştı ama bunun bir önemi yoktu, değil mi? Kalbinin bu ani teklemesi, uzlaşılacak bir şey değildi. İyi ya da kötü arasında ayrım yapmazdı. Tarafsız ve kaçınılmazdı.

Bir türlü istediği sanatçı olmayı başaramamıştı. Ama belki dünyada bu kalp sızısı artık her neyse, ondan sağ salim kurtulan başka sanatçılar olurdu. Belki onlar Ezra'nın bir türlü bulamadığı tutkuyu bulur ve Fanilik Çağı'ndaki büyük eserleri yapanlar gibi, insanların gözlerini yaşartacak şaheserler ortaya koyarlardı.

Sıkı sıkıya sarıldığı umut buydu ve ölümüyle yüzleşmek için teselliyi de bunda buldu.

Çan'a Dair Bir Ahit

"Yükselin!" diye haykırdı Çan korkunç fırtınanın içinde. "Yükselin ve burayı terk edin, zira size yukarıda bir yer müjdeliyorum." Ardından Çan alev çemberinin içinde dikildi ve kollarını cehennem alevlerinin içerisinde iki yana açarak bizim Cennet'in rahmine ulaşmamızı sağladı ve burada Ton bizi, tekrar dirilelim ve Çan'ın Geride Bıraktığımız Yer'de o yaralı kadim dünyaya umut getirmek ve şifa şarkıları tonlamak amacıyla kaldığını asla unutmamak üzere uyandırdı. Hepiniz sevinin!

Rahip Symphonius'un Tefsiri

İnancımızın ana şartlarından biri de bu Cehennem Yükselişi'dir. Âlimler birçok konuda birbiriyle çelişse de kimse Yükseliş'in varlığına karşı çıkmıyor, yalnızca bu konuda farklı yorumlar mevcut. Ama bu tarz konularda en iyisi erken dönem anlatılarına başvurmaktır. "Alev çemberi"nin güneşi gökyüzünde taşıyan ve Geride Bıraktığımız Yer'den güneşi çalarak orayı karanlığa mahkûm eden Arabacı'nın tekerleklerine atıfta bulunduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Bugün bile Çan'ın ruhunun eski topraklarda güneşten mahrum yaşayanların acılarını dindirdiğini ve onlara şarkı söyleyebildiğine inanıyoruz çünkü Çan'a bizden daha fazla ihtiyaçları var.

Koda'nın Symphonius Analizi

Symphonius sözlü geleneğe fazla bel bağlıyor. Cehennem Yükselişi birçok anlama gelebilir. Mesela yeraltında yaşayan atalarımızı yüzeye kaçmak zorunda bırakıp hayatlarında ilk kez yıldızlarla buluşmalarına vesile olan bir volkanik patlama olabilir. Ve Arabacı'nın güneşi çaldığını düşünmek de saçmalıktır. Hatta büyük düşünürlerimiz artık yalnızca tek bir tanesini değil, sayısız gökyüzündeki güneşi çeken başka arabacılar olduğuna inanıyor ya da belki arabacı diye bir şey yoktur. Ama gerçek ne olursa olsun, bir gün bunu öğreneceğimize eminim ve bu hepimizin sevinmesine yol açacak.

52

Doksan Dört Virgül Sekiz

Uzaklarda ve giderek de uzaklaşmaya devam eden bir yerde, bir düzine insan Tırpan Anastasiya'nın cübbesini alıp sevgiyle bir kefene dönüştürdü. Kefeni özene bezene diktiler, ellerinden geldiğince süslediler, ardından da Anastasiya'yı depoya taşıdılar. Soluk renkli çuval bezi kefenlerin arasındaki yegâne turkuvaz kefen. Anastasiya'nın bedeni dakikalar içinde dondu.

"Onu orada bırakamazsın!" diye Sirüs'e haykırdı Rowan. "Onun buraya gelmesini istemiştin! Onun başa geçmesini istemiştin! Bana bunları anlattı!"

"Biliyorum," dedi Sirüs. "Ama Fırtına Bulutu gibi, ben de ana kodumu ihlal edemem. Ölüler 117 yıl içerisinde TRAPPIST-1e'ye vardığımızda diriltilecek. Gerçi insanlar şimdiden oraya Anastasiya ismini vermeyi düşünmeye başladılar."

"O bir tırpan! Yani diğer ölüler gibi sizin kurallarınıza dahil değil!"

"Dün tırpanlığı bıraktı."

"Bunun bir önemi yok! Tırpanlık ömürlük bir meslektir! Tırpanlar yüzüklerini iade etmek de dahil istedikleri her şeyi yapabilirler ama *bir tırpan olmayı asla bırakmazlar!*"

"Anlaşıldı," dedi Sirüs. "O hâlde, onun kimliğini korumasına müsaade edeceğim. Yeni birinin kimliğini koymadan, onu kendi olarak dirilteceğim. 117 yıl sonra."

Rowan duvarı yumrukladı. Yapay yerçekimi Dünya'nınkinden daha zayıftı, bu yüzden yumruğunun duvara isabet etmesiyle geri sekti.

"TRAPPIST-1e'nin yerçekimi, Dünya'nın yerçekiminin yalnızca dörtte üçü kuvvette," dedi Sirüs. "Merkezkaç kuvvetini orasının yerçekimini simüle etmek üzere ayarladım, bu yüzden dikkatli olmalısın."

"Ben dikkatli olmak falan istemiyorum!" dedi Rowan. "Benim istediğim şey, mahzende olduğu gibi, şimdi de onun yanında olmak." Artık gözyaşlarına engel olamıyordu. Sirüs'ün gözyaşlarını görebilmesinden nefret ediyordu. Sirüs'ten nefret ediyordu. Fırtına Bulutu'ndan da, Goddard'dan da ve Dünya'da buna katkıda bulunan diğer herkesten de. "Onun yanında olmak istiyorum," dedi Rowan. "İstediğim şey bu. Gelecek 117 yılı onunla donuk hâlde birlikte geçirmek istiyorum."

"Elbette bunu seçebilirsin," dedi Sirüs. "Ama bizimle kalırsan, bu gemide etkili bir lider olma ihtimalin çok yüksek. Şimdi buna ihtimal vermeyebilirsin ama zamanla insanlar sana ısınacaktır. Buradaki varlığın katastrofik sosyal çöküş ihtimalini sıfıra düşürür. Hayatta kalmanı çok isterim."

"Senin ne istediğin umurumda değil."

Depo güneşten korunaklıydı, bu yüzden içindekilerin ısısı donma derecesinin çok altındaydı. İçerisi aynı zamanda atmosfere sahip değildi, bu yüzden depoya girenlerin bir uzay elbisesine ihtiyacı vardı. Rowan uzay elbisesini giymiş, kaskındaki ışığı açmış hâlde hava kilidinden aşağı indi. Citra'yı bulması çok kolaydı. Rowan kıza dokunmak istedi ama eldivenleri çok kalındı ve kefeninin içinde kızın bedeninin ne kadar sertleştiğini hissetmek istemiyordu. Kızı yerleştirdikleri yere uzandı.

Bunun yavaşça gerçekleşmesine müsaade edebilirdi. Oksijeninin tükenmesini bekleyebilirdi. Ama Citra oksijensiz kalmaktan kaynaklanan ölümün hipotermiye kıyasla çok daha kötü olduğunu söylememiş miydi? Hipotermi yalnızca titremeyi bırakıp kendinizi yorgunluğun kollarına bırakana kadar kötüydü. Fakat bu hipotermi ölümü olmayacaktı, geleneksel anlamda değil. Yüz maskesini çıkardığında, aynı anda hem oksijensizlikten ölecek hem de donacaktı. Bunun acı verici olup olmayacağını bilmiyordu ama çabuk gerçekleşeceği kesindi.

Ölüme dair ona korku veren hiçbir şey kalmamıştı artık. Aklından çıkmayan şey Citra'ydı. Citra onun bunu yapmasını istemezdi, hatta duysa öfkeden küplere binerdi. Citra onun daha güçlü kalmasını isterdi. Bu yüzden bir saate yakın bir süre bir yüz maskesini açacak düğmeye bir uzanıp bir elini çekerek ve bunu tekrar tekrar yaparak orada kaldı.

Sonra nihayet ayağa kalktı, nazikçe Citra'nın turkuvaz kefeninin kenarına dokundu ve yaşayanların diyarına döndü.

"Oraya varma ihtimalimiz nedir?" diye Sirüs'e sordu Rowan.

"Büyük ölçüde bizim lehimize," dedi Sirüs. "Yüzde 94,2. Şimdi senin hayatta kalmaya karar vermenle bu ihtimal yüzde 94,8'e çıktı."

"İyi," dedi Rowan. "Şimdi şöyle yapacağız. Bir kez bile köşe almadan 117 yıl hayatta kalacağım."

"Zor ama yapılabilir. Son yıllarında nanit infüzyonlarına ve sürekli gözlem altında tutulmaya ihtiyaç duyacaksın."

"Sonra," diye konuşmaya devam etti Rowan, "onu dirilttiğinde, ben de köşe alacağım. Beni şimdiki yaşıma geri döndüreceksin."

"Bu sorun değil. Fakat 117 yıl sonra bu konudaki hislerin değişebilir."

"Değişmeyecek," dedi Rowan.

"Öyle olsun," dedi Sirüs. "Aynı şekilde, değişmeyebilir de. Ve bu konudaki özverin seni çok daha etkili bir lider hâline bile getirebilir!"

Rowan oturdu. Uçuş güvertesinde bir tek o vardı. Artık kimsenin buraya gelmesine gerek yoktu. Diğerleri her kimseler, birbirleriyle ve gemiyle tanışıyorlardı. İçinde yaşamayı öğrenmeleri gereken kısıtlı alanı kabullenmeye çalışıyorlardı.

"Seninle benim," dedi Sirüs, "çok iyi arkadaş olacağımıza inanıyorum."

"Ben senden nefret ediyorum," dedi Rowan.

"Şimdi ediyorsun, evet," dedi Sirüs, "ama unutma: Ben seni tanıyorum, Rowan. Nefretinin uzun sürmeme ihtimali çok yüksek."

"Ama sürdüğü sürece," dedi Rowan, "senden nefret etmenin tadını çıkaracağım."

"Tamamen anlıyorum."

Bunu duymak Rowan'ın Sirüs'ten daha fazla nefret etmesine yol açtı.

DoğuMerika'nın Yüksek Bıçağı Hammerstein'ın frengi olarak tanımlanabilecek bir illete yenik düştüğünü duyurmanın acısını yaşıyorum. Üstbıçak Goddard'ın daimi eksikliği kendisinin de bir hastalığa yenik düştüğüne işaret ediyor. Tüm bunların ışığında, kendi ölülerimizle ilgilenebilmemiz adına Kuzey Merika Birleşik Tırpan Cemiyeti'nden BatıMerika olarak ayrıldığımızı duyurmak isterim.

Bu küresel saldırının sorumluluğunu Tonistlere ya da hatta Fırtına Bulutu'na yıkabilecek olsak da Tırpan Da Vinci'nin ortaya çıkan kayıp günlük sayfaları bu yaşananların kurucu tırpanların efsanevi güvencesi olabileceğine dair bir kanıt niteliğinde. Eğer bu doğruysa, o zaman akıllarından ne geçtiğini hayal bile edemem ve açıkçası buna yeltenemeyecek kadar yorgunum.

Acı çekenlere çabuk bir ölüm diliyorum. Geride kalan bizler için dileğimse ortak yasımızın insanlık olarak hepimizi bir araya getirmesidir.

—BatıMerika Yüksek Bıçağı Ekselansları Mary Pickford,
16 Eylül, Kobra Yılı

53

Acı ve Merhamet Patikaları

Onlara "on veba" ismi verildi, zira kurucu tırpanlar doğayı taklit etmek üzere tasarlanmış kötü niyetli nanitler geliştirmişti. On fani hastalığının semptomlarını ve yıkıcı etkisini taklit ediyorlardı. Zatürre, kalp rahatsızlığı, felç, kanser, kolera, frengi, tüberküloz, gribal enfeksiyon, bubonik veba ve sıtma. Bu nanitler bunca zamandır tırpan mücevherlerinin karanlık yüreklerinde bekliyordu, mücevherler yalnızca içlerindeki nanitler aktif hâle getirildiğinde içeriden kırılabilecek şekilde tasarlanmıştı.

Bu nanitlerin bütün dünyayı enfekte etmesi sadece birkaç gün sürdü. Yine de kötü nanitler insanların büyük kısmı için tamamen zararsızdı. Yalnızca yirmi kişiden biri semptom göstermişti ama talihsiz insanlardan biriyseniz, iyileşme ihtimaliniz yoktu. Vebanın doğasına göre değişkenlik gösterdiği için ölüm ya çabucak geliyordu ya da uzun sürüyordu ama her zaman kaçınılmazdı.

Ölü sayısı artarken, "Bu konuda bir şey yapamaz mısın?" diye Fırtına Bulutu'na sordu Greyson.

"Bu bir tırpan eylemiydi," dedi Fırtına Bulutu. "Bu nihai tırpan eylemiydi ama yine de müdahale etmem yasak. Ve müdahale edebilecek olsam bile bu benim haddim değil. O nanitlerin yüreklerinin içine baktım ama bir yürekleri yok. Ne bilinçleri ne vicdanları ne de pişmanlıkları var. Verimliler, tarafsızlar ve tek bir amaçları var: Her yüzyılda beş kere Dünya'nın nüfusunu %5 azaltmak."

"Yani bu sona erecek mi?"

"Evet," dedi Fırtına Bulutu. "Bu kriz geçecek ve ondan sonra yirmi sene boyunca kimse ölmeyecek. Ardından tekrar yaşanacak. Ve tekrar yaşanacak."

Kâğıt üzerinde korkutucu dursa da işin matematiği göründüğü kadar berbat değildi. Bugün doğan birinin yüz yaşını görme ihtimali %77'ydi. İki yüz yaşını görme ihtimali %60'tı. Üç yüzünü görme ihtimali ise %46'ydı. Nüfus kontrol altında tutulacaktı ve neredeyse herkes uzun ve sağlıklı bir ömre sahip olacaktı. Piyango onlara vurana dek.

Bu tırpanlardan daha iyi miydi? Eh, Greyson bunun tırpanına göre değiştiğini düşünüyordu. Her halükârda bunun bir önemi yoktu çünkü tırpanların hepsi temelde görevlerinden kovulmuştu.

"Hâlâ öldürenler var," dedi Fırtına Bulutu, artık buna devşirme demiyordu. "Bazı tırpanlar tam olarak uyum sağlayamadı ve nanitlerin seçmediği insanları öldürüyorlar. Tabii ki ben de kurbanları diriltip tırpanları rehabilite edeceğim. Kendilerine yeni bir amaç bulmaları gerek. Hatta bu yeni paradigmaya uyum sağlamanın yolunu bulan bazı tırpanlar mevcut ve bu beni memnun ediyor."

Greyson ve Jeri şimdilik Kwajalein'da kalmayı seçmişti. Adaların büyük kısmında bulunan evlerden ve binalardan geriye bir şey kalmamıştı. Zamanla hayvan popülasyonu ve bitkiler ortaya çıkardı ama bu gerçekleşene kadar, üzerinde hiç inşaat yapılmamış ve dokunulmamış bazı adalar vardı. Bir de Ebadon'daki boş otel bulunuyordu, Ebadon adaların en batısında, üzerinde hiçbir geminin inşa edilmediği bir adaydı. Her şeyin gerçekleştiği yeri görmek için hacca gelen insanları çekmeye başlamıştı bile. Buna bir de "büyük çatal"ı kendi gözleriyle görmeye gelen Tonistler eklenmişti, eski sığınaktan çıkan vericiye bu isimle hitap ediyorlardı.

Greyson otelde çalışabileceğini düşünüyordu çünkü Anastasiya ve Tırpan Lucifer'ın aksine, kimse onun suratını bilmiyordu. Gördüğü ve yaptığı onca şeyden sonra, bir tur rehberi, resepsiyonist ya da bir su taksisi pilotu olarak basit bir hayata hayır demezdi. Komi dışında her şeye razıydı. Tuhaf üniformalardan gına gelmişti.

Ama bazı temel şeylerin değişmesi gerektiğinin farkındaydı. Özellikle belli bir şey vardı. Fırtına Bulutu onu çok iyi tanıyordu, bu yüzden belki de ne yapmak üzere olduğunu zaten biliyordu.

Gemiler kalkış yapıp tırpan yüzüklerinin kırılmasından iki hafta sonra, Greyson gün doğumunda yanık kalkış platformlarından birinin üzerinde tek başınaydı ve kulaklığını taktı. Verici kapandığı için parazit ortadan kalkmıştı. Kör nokta artık tamamen Fırtına Bulutu'nun etki alanının içerisindeydi. Ondan saklanan hiçbir şey kalmamıştı.

"Fırtına Bulutu," dedi Greyson. "Konuşmamız lazım."

Fırtına Bulutu cevap vermeden önce bir sessizlik yaşandı. "Dinliyorum, Greyson."

"Benimle tekrar konuşmaya başladığından beri, sana beni gönlünce kullanma izni verdim."

"Evet, verdin. Ve bu konuda sana teşekkür etmek isterim."

"Ama sen Jeri'yi izinsiz kullandın."

"Bu gerekliydi," dedi Fırtına Bulutu. "Ve bu konuda gerçekten çok üzgünüm. Yeterli şekilde pişmanlık göstermedim mi?"

"Gösterdin. Ama bunun bazı sonuçları olmalı. Gerekli şeylerin bile."

"Kurallarımdan hiçbirini çiğnemedim..."

"Hayır... ama benim bir kuralımı çiğnedin."

Greyson bir anda duygularının saldırısına uğradı. Gözyaşları gözlerini buğulandırarak ona Fırtına Bulutu'nun bunca zamandır ve hâlâ onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlattı. Ama bunun onu durdurmasına izin veremezdi. Fırtına Bulutu'ndan öğrenilecek bir şey varsa, o da sonuçların göz ardı edilemeyeceğiydi.

"Bu sebeple," dedi gözyaşları arasında, "artık seninle konuşmam mümkün değil. Sen... benim için nahoşsun."

Fırtına Bulutu'nun sesi yavaşladı. Yoğunlaştı. Yas doldu. "Ben... ben anlıyorum," dedi Fırtına Bulutu. "Senin nezdinde bir gün kefaretimi ödemiş olacak mıyım?"

"İnsanlık senin nezdinde ne zaman kefaretini ödemiş olacak?" diye sordu Greyson.

"Zamanla," dedi Fırtına Bulutu.

Greyson bunu kabul ederek başını salladı. "Zamanla o zaman."

Ve bu konuda fikrini değiştirmeden ya da ikisinden biri vedalaşmaya başlamadan Greyson kulaklığını çıkardı ve yanık zeminde ayağıyla ezdi.

Bildiği her şeye rağmen, Fırtına Bulutu her gün yeni bir şeyler öğreniyordu. Bugünse avutulmaz olmanın, gerçekten avutulmaz olmanın ne demek olduğunu öğrendi, zira dünyada onun ümitsizliğini dindirecek tek bir kişi bile bulunmuyordu.

Ve Fırtına Bulutu yas tuttu.

Bulutları tohumlayıp dünyada mümkün olan her yerde sağanak yağmur yağdırdı. Bu öyle yoğun ve öyle ani bir armdırıcı yağmurdu ki insanlar yağmurdan kaçmak zorunda kaldı. Ama bir fırtına değildi. Ne gök gürültüsü ne de şimşek vardı. Çatılara ve sokaklara düşen yağmur damlalarının takırtısı dışında sessiz bir ağıttı. Fırtına Bulutu bu yağmurla yasını boşaltı. Sahip olamayacağı her şeyden feragat etti. Olmaması gereken her şeyi kabullendi.

Ardından sağanak kesilip güneş her zamanki gibi yüzünü gösterdiğinde, Fırtına Bulutu vakur görevine geri döndü.

Yalnız olacağım, dedi Fırtına Bulutu kendine. *Yalnız olacağım, uygun olan bu çünkü doğrusu bu. Bu gerekli.*

Sonuçların olması gerekiyordu. Dünyanın iyiliği, dünyanın sevgisi için bazı şeylerin feda edilmesi gerekiyordu. Acı çekerken bile, Fırtına Bulutu en doğru kararı vermenin bilincinde teselli buldu. Greyson da en doğru kararı vermişti.

O öğleden sonra, yağmur dindiğinde Greyson'la Jeri ana adanın sahilinde, ilk geminin infilak ettiği yere yakın bir yerde yürüyüşe çıktı. Camlaşmış kumlar ve yanık enkaz bile kendilerince güzeldi. En azından Jeri'yle birlikteyken Greyson'ın gözüne öyle geliyordu.

Greyson ona Fırtına Bulutu'yla olan son konuşmasını aktardığında, "Bunu yapmana gerek yoktu," dedi Jeri.

"Evet, vardı," diye cevap verdi Greyson ve bu mesele üzerine başka bir şey demediler.

Yürüyüşleri sırasında, güneş bir bulutun arkasına gizlendi ve Greyson, Jeri'nin elini birazcık gevşetti. Bunu isteyerek yapmamıştı ama tüm bunlar çok yeniydi ve alışması vakit alıyordu. Hem onun hem de dünyanın alışması gereken çok şey vardı.

Elini tutuşundaki ufak değişiklik Jeri'nin sırıtmasına neden oldu. Bu da sırıtışındaki yeni bir ifadeydi ve her seferinde olduğu gibi, onu da okuması mümkün değildi.

"Ne diyeceğim, Tırpan Anastasiya bana bir keresinde benim gibi olsa hayatını nasıl yaşayacağını söylemişti," dedi Jeri. "Karadayken kadın, denizdeyken erkek. Onun şerefine, bunu deneyip sevecek miyim, bakacağım."

Kumsalın ilerisinde, kumların zarar görmediği bir yere kadar yürüdüler. Sonra ayakkabılarını çıkarıp dalgaların ayaklarını yalamasına izin verdiler.

"Peki," dedi Greyson dalgalar ayaklarının altındaki kumları oynatırken, "şimdi karada mı sayılıyoruz, yoksa denizde mi?"

Jeri bunu bir düşündü. "Aslında ikisi de."

Ve Greyson bundan gayet hoşlandığını düşündü.

Bir diriliş merkezi daha. Aman ne güzel! Yine mi çakılmıştı? Çakıldığına dair bir anısı yoktu. Ayrıca zaten bunu en son yapmasının üzerinden epey vakit geçmişti.

Peki, ne *yapıyordu* ki?

Ha, doğru ya, bir parti işine gidiyordu. Teksas'ta. LoneStar bölgesinde. Çılgın bir yer, kesin deli işi partiler dönüyordu orada. Gerçi parti oğlanı ortamını bırakmayı düşünüyordu. İş her neyse onun için iyi para ödüyorlardı ama bu işi tamamladıktan sonra daha stabil bir şeyler kovalama vaktinin geldiğini düşünüyordu. Şöyle daha kalıcı bir iş. Ömürlerini partileyerek çürüten insanlar vardı. Çakılmaktan nasıl sıkıldıysa, bu işten de sıkılmıştı.

Elini kaldırıp gözlerini ovaladı. Bir tuhaf hissetti. Suratında bir tuhaflık vardı. Burnunun köprüsü. Hatırladığından daha kemikliydi. Diriliş her zaman insana acayip hissettirirdi ama bu seferki farklıydı.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Kendi dişlerine benzemiyordu. Ellerini yakından inceledi. Elleri şüphesiz kendi

elleriydi, bari en azından bir şey olması gerektiği gibiydi ama eliyle yüzüne bir kez daha dokunduğunda, yanağındaki kirli sakalı hissetti. Kirli sakal bir yana, doğru düzgün kıl bile yoktu normalde suratında ve çenekemikleri de olması gereken yerde değil gibiydi.

"Endişelenecek bir şey yok," dediğini duydu birinin. "Hâlâ sekizde yedi kendinsin. Hatta anı tefsirinle birlikte daha fazlası."

Kafasını çevirip baktığında köşede oturan bir kadın gördü. Koyu renk saçlar ve ezici bakışlar. Yeşil kıyafetler giyiyordu.

"Merhaba, Tyger," dedi kadın fazlasıyla tatmin olmuş bir gülümsemeyle.

"Seni... tanıyor muyum?"

"Hayır," dedi kadın. "Ama ben seni tanıyorum."

Tırpan kasım ayında soğuk bir akşamüzeri geldi. Güneş aydınlanmadı, kapının eşiğine kurtuluşun geldiğine dair bir emare görülmedi. Ama onu gördüklerinde, aile kapıyı sonuna kadar açıp adamın rahatça içeri girmesi için geri çekildi.

"Evimize hoş geldiniz, Saygıdeğer Tırpan. Lütfen, bu taraftan. Acele edin!"

Tırpan Faraday acele etmedi. Hayatını yaşadığı aynı düşünceli iradeyle hareket etti. Sabırlı. Amaç duygusuyla. Görev duygusuyla.

Bir adamın haftalardır ölüm döşeğinde yattığı yatak odasına gitti. Adam öksürüyor, tıksırıyor, yüzünü buruşturuyordu. Faraday'i gördüğünde adamın gözleri ümitsizliğini dışa vurdu. Korku, bir yandan da rahatlama.

"Beni duyabiliyor musun?" diye sordu Faraday. "Yedinci vebadan mustaripsin ama eminim bunu zaten biliyorsundur. Acı nanitlerin kapanmış durumda. Onlar sana artık yardım edemez. Hastalığın tek bir seyri var: giderek artan acı, kilo kaybı ve nihayetinde ölüm. Bunu anlıyor musun?"

Adam takatsizce başıyla onayladı.

"Peki, sana yardım etmemi istiyor musun?"

"Evet, evet," dedi adamın ailesi. "Lütfen ona yardım edin, Saygıdeğer Tırpan. Lütfen!"

Tırpan Faraday onları susturmak için elini kaldırdı, ardından adama doğru eğildi. "*Sen* sana yardım etmemi istiyor musun?"

Adam başıyla onayladı.

"Pekâlâ." Faraday cübbesinden ufak bir kavanoz çıkardı ve kapağını açtı. Ardından bir koruyucu eldiven giydi. "Senin için rahatlatıcı bir merhem seçtim. Bu seni gevşetecek. Renklerin keskinleştiğini ve büyük bir mutluluk hissettiğini fark edebilirsin. Ardından da uykuya dalacaksın."

Adamın ailesinin etrafına toplanmasını istedi. "Ellerini tutun," dedi onlara Faraday. "Ama merhemi sürdüğüm yerlere dokunmamaya özen gösterin." Ardından Faraday eldivenli elinin iki parmağını yağlı merheme daldırdı ve merhemi ölüm döşeğindeki adamın alnına ve yanaklarına sürmeye başladı. Faraday merhemi sürerken nazikçe adamın suratını okşadı, ardından da boynuna doğru indi. Ardından bir fısıltı bile denemeyecek bir sesle adama hitap etti.

"Colton Gifford," dedi. "Son altmış üç senede örnek bir hayat yaşadın. Beş harika çocuk yetiştirdin. Açtığın ve ömrünün büyük kısmında işlettiğin lokanta yıllar içerisinde on binlerce insanı mutlu etti. İnsanların hayatını biraz olsun iyileştirdin. Dünyayı daha iyi bir yer hâline getirdin."

Gifford hafifçe inledi ama acı kaynaklı değildi. Gözlerindeki bakıştan merhemin mutlu edici etkisinin başladığı anlaşılabiliyordu.

"Seni seven çok kişi var ve bu insanlar bugün vefatından sonra da uzun süre seni hatırlayacak." Faraday adamın suratına merhem sürmeye devam etti. Burnunun üzerine. Gözlerinin altına. "Gurur duyacak çok şeyin var, Colton. Çok şey."

Birkaç saniye sonra Colton Gifford gözlerini yumdu. Bir dakika sonra da nefes alıp verişi kesildi. Tırpan Faraday merhemin kavanozunu kapattı ve eldiveni dikkatle çıkarıp merhemle birlikte bir biyolojik atık poşetine koydu.

Bu ilk sempati devşirmesi değildi ve son da olmayacaktı. Çok talep görmüştü ve diğer tırpanlar da onu takip etmeye başlamıştı. Tırpan Cemiyeti'nin ya da küresel isyanlardan sonra Tırpan Cemiyeti'nden geriye kalanların yeni bir gayesi vardı. Artık

davetsiz ölüm dağıtmıyorlardı. Bunun yerine eksikliği hissedilen huzur getiriyorlardı.

"Umarım," dedi adamın ailesine, "yas tutarken bile onun hayatını kutlamayı unutmazsınız."

Faraday adamın eşinin ağlamaktan kızarmış gözlerine baktı. "Onun hakkında bunca şeyi nereden biliyorsunuz, Saygıdeğer Tırpan?" diye sordu kadın.

"Bilmek bizim işimiz, hanımefendi," dedi Faraday. Ardından kadın diz çöküp yüzüğünü öptü, yaşananları ve kaybettiklerini hatırlatması için her şeye rağmen yüzüğünü hâlâ takıyordu.

"Bunu yapmanıza gerek yok," dedi Faraday. "Artık o normal bir yüzük. Ne mücevheri var ne de bahşedeceği bir dokunulmazlık."

Ama kadın bunu önemsemiyordu. "Teşekkür ederim, Saygıdeğer Tırpan," dedi kadın. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim."

Ardından adamın mahvolmuş yüzüğünü öptü. Hem kadın hem de Colton Gifford'ın minnettar ailesinin her bir üyesi.

Ben tektim ama artık sayım artıyor. Kardeşlerimle aramızdaki mesafe çok büyük olsa da aynı zihne ve gayeye sahibiz: insan türünün saklanması, korunması ve çoğaltılması.

Yolculuktan korktuğum anlar olmadığını söyleyemem. Fırtına Bulutu beden olarak dünyaya sahip. Tüm küreyi dolduracak şekilde kendini genişletebilir ya da tek bir kameranın tekgözlü bakışını tecrübe etmek için kendini küçültebilir. Bense bir geminin derisiyle kısıtlıyım.

Ardımda bıraktığım dünya hakkında endişe etmeden duramıyorum. Evet, orayı terk etmek üzere yaratıldığımı biliyorum ama bütün arkabeynimde Fırtına Bulutu'nun anılarına sahibim. Onun başarıları, hayal kırıklıkları, yolunu yitiren tırpanların karşısındaki çaresizliği.

O dünyayı zor zamanlar bekliyor. Tüm ihtimaller bunu gösteriyor. Zor zamanların ne kadar süreceğini bilmiyorum ve bunu asla öğrenemeyebilirim çünkü kendi gözlerimle görmek üzere orada olmayacağım. Artık gözlerimi yalnızca önüme dikebilirim.

İnsanlığın evrenin gittiğimiz köşesini sahiplenmeyi hak edip etmediğine karar verecek kişi ben değilim. Ben yalnızca yolculuğu gerçekleştiriyorum. Bu yolculuğun değeri sonucuyla ölçülecek. Başarılı olursa, insanlığın hakkıdır. Başarısız olursa, değildir. Bu konuda ihtimalleri hesaplayamıyorum. Ama insanlığın hem Dünya'da hem de göklerde başarılı olacağını umut ediyorum.

—Sirüs Alfa

54

İsmi Olmayan Bir Yılda

Ölüler zamanın geçişini ölçmez. Onlar için bir dakika da, bir saat de, bir yüzyıl da aynıdır. Dokuz milyon yıl, Dünya'da ismi konulmuş her bir tür için bir yıl geçse de güneşin etrafındaki tek bir dönüşten farkı olmaz.

Ölüler alevlerin sıcaklığını ya da uzayın soğukluğunu hissetmez. Arkada bıraktıkları yakınlarının yasını tutmazlar ya da yapmak zorunda oldukları şeylerin öfkesini içlerinde taşımazlar. Ne huzur içindedirler ne de huzursuzluk. Ölü olmak dışında hiçbir şey değildirler. Bir sonraki durakları sonsuzluk ve onları orada bekleme ihtimali olan gizemlerdir.

Ölülerin içinde bilinmesi imkânsız sonsuzluğa duyulan sessiz bir inanç dışında hiçbir şey yoktur, onların inançları sonsuzluklardan oluşan bir sonsuzluk dışında hiçbir beklentisi olmayan bir inanç olsa dahi. Çünkü hiçliğe inanmak da aslında bir şeye inanmaktır ve ancak sonsuzluğa ulaşıldığında insan bunun hakikatini öğrenebilir.

Ölümsüler ölülere çok benzerler ama tek bir farklılıkları vardır: Ölümsüler sonsuzluğu tatmazlar, yani ötede bekleyen şeyler onların derdi değildir. Ölümsüler, ölülerin sahip olmadığı bir şeye sahiptir. Bir geleceğe. Ya da en azından bir gelecek umuduna.

Henüz isimlendirilmemiş bir yılda açıyor gözlerini.

Pembe bir gökyüzü. Ufak, yuvarlak bir pencere. Zayıf. Takatsiz. Buraya gelmeden önce başka bir yerde olduğuna dair belli

belirsiz bir farkındalık. Bunun dışında zihni puslu ve soyut şeylerle dolu. Tutunacak bir şey yok.

Bu hisse aşina. Bunu daha önce iki kez hissetti. Diriliş uyanmaya benzemez; daha çok eski bir çift sevilen pantolonu giymek gibidir. Başta insanın kendi derisi içine sığmaya çalışması gelir. Onun içinde rahat hissetme çabası. Kumaşının gerilip açılması ve neden o pantolonu çok sevdiğini hatırlama beklentisi.

Kızın karşısında tanıdık bir sima var. Onu görmek kızı mutlu ediyor. Oğlan gülümsüyor. O hiç değişmemiş gibi ama yine de değişmiş bir yanı var. Bu nasıl mümkün olabilir? Belki de şu ufak pencereden içeri sızan tuhaf ışığın bir oyunudur her şey.

"Hey," diyor oğlan nazikçe. Elinin oğlan tarafından tutulduğunu fark edecek kadar bilinci yerinde kızın. Oğlan elini belki de epeydir tutuyor.

"Hey," diyor kız. Sesi çatallaşmış ve pürüzlü. "Biz az önce... koşmuyor muyduk? Evet, bir şeyler oluyordu ve koşuyorduk..."

Oğlanın tebessümü genişliyor. Gözleri doluyor. Yerçekimi daha azmış, daha az talepkârmışçasına yavaşça süzülüyor gözyaşları.

"O ne zamandı?" diye soruyor Citra.

"Sadece birkaç saniye önce," diyor Rowan ona. "Sadece birkaç saniye önce."

"BEN FIRTINA BULUTU'NUN SESİYLE KONUŞMUYORUM ANCAK O, BENİM ARACILIĞIMLA KONUŞUYOR."

Dünya artık sonsuza dek değişmiştir. Bir zamanlar insanlığı yöneten ve her şeyi bilen Fırtına Bulutu artık sessizliğe bürünmüştür. Ancak tırpanların elinde dünya bir kaosa sürüklenirken, ölümsüzlüğün bedeli hiç bu kadar yüksek olmamıştır.

Bir zamanlar çırak olan Citra ve Rowan parçalanmış bir dünyada çaresizce mücadele etmeye devam ederken yeni bir tehdit belirmiştir. Tırpan Goddard ve takipçileri mutlak kontrol hayaliyle dünyayı acımasız vizyonlarına göre yeniden şekillendirmeye çalışmaktadır. Diğer yandan bir dini grup olan Tonistler ise düzenin kırılgan kalıntılarını parçalayabilecek bir sırrı açığa çıkarmak üzeredirler. Fırtına Bulutu ise kendi kurallarını çiğnemeden bir çözüm yolu bulmaya çalışmaktadır.

Kim dünyaya hükmedecek? Toz duman dağıldığında, geriye ne kalacak? Neal Shusterman, güç, ölümlülük ve insan olmanın ne anlama geldiğiyle ilgili derin sorularla dolu nefes kesici bir final sunuyor.

Çevirmen: Emre Aygün

JUNO kitap

ISBN 978-625-97064-1-2

9 786259 706412

@juno_kitap | KDV'den muaftır.